HARRY POTTER

og

FØNIKSORDENEN

5

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

FØNIKSORDENEN

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S · WW · WIZARDING WORLD

Til Neil, Jessica og David,
som gjør min verden magisk

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
DUDLEIF BLIR DESPERERT

KAPITTEL TO
EN STIM AV UGLER

KAPITTEL TRE
FORTROPPEN

KAPITTEL FIRE
GRIMOLDS PLASS 12

KAPITTEL FEM
FØNIKSORDENEN

KAPITTEL SEKS
DEN URGAMLE ADELSSLEKT SVAART

KAPITTEL SJU
MAGIDEPARTEMENTET

KAPITTEL ÅTTE
HØRINGEN

KAPITTEL NI
FRU WILTERSENS BEKYMRINGER

KAPITTEL TI

LULLA LUNEKJÆR

KAPITTEL ELLEVE
VALGHATTENS NYE SANG

KAPITTEL TOLV
PROFESSOR UFFERT

KAPITTEL TRETTEN
BLODIG ARREST

KAPITTEL FJORTEN
PERRY OG TASSELABB

KAPITTEL FEMTEN
EN STORINKVISITOR PÅ GALTVORT

KAPITTEL SEKSTEN
PÅ VERTSHUSET GALTHODET

KAPITTEL SYTTEN
UTDANNINGSDIREKTIV NR. 24

KAPITTEL ATTEN
HUMLESNURR-LEGIONEN

KAPITTEL NITTEN
LØVEN MOT SLANGEN

KAPITTEL TJUE
GYGRIDS FORTELLING

KAPITTEL TJUEÉN
SLANGENS ØYE

KAPITTEL TJUETO
ST. MUNGOS HOSPITAL FOR MAGISKE SYKDOMMER OG SKADER

KAPITTEL TJUETRE
JUL PÅ LUKKET AVDELING

KAPITTEL TJUEFIRE
PSYKOBLOKK

KAPITTEL TJUEFEM
IKKE ALT NYTT ER GODT NYTT

KAPITTEL TJUESEKS
SETT OG UFORUTSETT

KAPITTEL TJUESJU
EN KENTAUR OG EN SNIK

KAPITTEL TJUEÅTTE
SLURS VERSTE MINNE

KAPITTEL TJUENI
YRKESVEILEDNING

KAPITTEL TRETTI
GNURRG

KAPITTEL TRETTIÉN
UGLER I MOSEN

KAPITTEL TRETTITO
FRA ASKEN

KAPITTEL TRETTITRE
ATTAKK OG RETRETT

KAPITTEL TRETTIFIRE
MYSTERIEAVDELINGEN

KAPITTEL TRETTIFEM
GJENNOM SLØRET

KAPITTEL TRETTISEKS
DEN ENESTE HAN NOEN GANG HAR FRYKTET

KAPITTEL TRETTISJU
DEN TAPTE SPÅDOMMEN

KAPITTEL TRETTIÅTTE
BEGYNNELSEN PÅ ANDRE TROLLMANNSKRIG

KAPITTEL ÉN

DUDLEIF BLIR DESPERERT

Sommerens heteste dag hittil lakket mot kveld, og stillheten ruget søvnig over de store firkanthusene i Hekkveien. Ellers glinsende biler sto og støvet ned i oppkjørslene, og en gang smaragdgrønne plener lå visne og gule – tørken hadde medført fullt forbud mot hagevanning. Avskåret fra alle vante sysler som bilvasking og gressklipping, hadde Hekkveiens innvånere trukket innendørs til skygge og kjølighet og slått alle vinduer på vidt gap, i håp om å lokke til seg en luftning som ikke fantes. Det eneste gjenværende mennesket utendørs var en gutt i tenårene som lå langflat på ryggen i et blomsterbed utenfor nummer fire.

Han var mager og svarthåret, med briller og det litt utsultede, usunne utseendet som iblant følger av å ha vokst for mye for fort. Jeansene var skitne og fillete, T-skjorta vid og falmet, og joggeskosålene tok snart avskjed med overlæret for godt. Harry Potters skikkelse var langt ifra noe pluss i naboenes øyne, for det var folk som mente at det burde vært en lov mot sånt som sjusk, men ettersom han akkurat i kveld hadde gjemt seg bak en svær hortensiabusk, var han usynlig for enhver forbipasserende. De eneste som kunne få øye på ham, var faktisk onkel Wiktor eller tante Petunia, og bare om de stakk hodet ut av stuevinduet og kom til å se rett ned i blomsterbedet.

Alt i alt mente Harry at han fortjente en klapp på skulderen for dette gjemmestedet. OK, spesielt behagelig var det ikke å ligge på den varme, harde bakken, men på den annen side, der var det ingen som glodde på ham, skar tenner så det overdøvde nyhetene eller pepret ham med ekle spørsmål,

slik det hadde gått hver gang han hadde prøvd å sette seg i stua og se på TV sammen med tanten og onkelen.

Nesten som om denne tanken hadde flagret inn gjennom det åpne vinduet, lød plutselig stemmen til Wiktor Dumling, Harrys onkel.

«Bra guttungen endelig har gitt opp å prøve å trenge seg på. Hvor er det blitt av ham, forresten?»

«Ikke vet jeg,» sa tante Petunia uinteressert. «Ikke inne, i hvert fall.»

Onkel Wiktor gryntet.

«Se *på nyhetene*, du liksom,» sa han hånlig. «Jeg skulle likt å vite hva han *egentlig* har i tankene. Som om en normal gutt bryr seg om hva som er på nyhetene – *Dudleif* har ikke anelse om hva som skjer i verden; jeg tror neimen ikke han vet hvem som er statsminister engang! For ikke å snakke om at de sender da vel ingenting om den banden *hans* på *våre* nyheter –»

«Wiktor da, *sssjjj*!» sa tante Petunia. «Ser du ikke at vinduet står åpent!»

«Å – jo – om forladels, skatt.»

Dumlingene tidde og ble avløst av en reklamesnutt for en frokostblanding. Mens Harry lå der og lyttet, kom fru Figg stolprende sakte forbi, den sprø gamle kattekjerringa fra Syrinstien i nabolaget. Hun skjelte og mumlet for seg selv, og Harry var ikke lei for at han lå godt gjemt bak busken, for i det siste behøvde fru Figg bare å få øye på ham på gata for å invitere ham inn på en kopp te. Hun hadde rundet hjørnet og forsvunnet før onkel Wiktors stemme på ny kom ut gjennom vinduet.

«Spiser Duddemann borte i dag?»

«Ja, hos Smelkus,» sa tante Petunia hullsalig. «Han har så mange små venner, han er jo *så* populær …»

Harry greide med vansker å undertrykke et snøft. Dumlingenes blindhet når det gjaldt sønnen Dudleif var virkelig ikke til å tro. I hele sommer hadde de svelget de klossete løgnene hans om at han fikk middag hjemme hos alle i gjengen sin etter tur. Harry visste utmerket godt at Dudleif ikke hadde spist middag hos noen; at han og gjengen tilbrakte hver bidige kveld med å herpe lekeparken, røyke på gatehjørnene og kaste stein etter passerende biler og barn. Han hadde selv sett dem i full aktivitet på kveldsturene sine

rundt i Søndre Syting; det var nemlig slik *han* hadde tilbrakt det meste av sommeren – med å vandre gatelangs og rote i papirkurvene etter aviser.

Åpningstaktene av kjenningsmelodien til kveldsnyhetene nådde ut til Harry, og magen gjorde en kollbøtte. Kanskje det kom i kveld … det han hadde ventet på i en måned.

«*Rekordmange feriereisende fyller flyplassene til trengsel mens den spanske bagasjestreiken går inn i sin andre uke –*»

«Gi dem siesta resten av livet, det hadde jeg gjort,» snerret onkel Wiktor og overdøvde resten av det TV-oppleseren sa, men det samme kunne det være – i blomsterbedet utenfor kjentes det som om magen foldet seg ut igjen. Hvis noe virkelig hadde skjedd, ville det garantert havnet på førsteplass i overskriftene; død og ulykke var langt viktigere enn noen strandede turister.

Han pustet ut, langt og sakte, og stirret opp i den skinnende, blå himmelen. Hver dag i hele sommer hadde det vært på samme måten: spenningen, engstelsen, den forbigående lettelsen, og siden spenningen som steg på ny … og alltid, og for hver gang vanskeligere å fortrenge, spørsmålet om *hvorfor* ingenting ennå hadde skjedd.

Han fortsatte å lytte, i tilfelle det skulle komme et lite hint, et eller annet som gompene ikke skjønte rekkevidden av – en uforklarlig forsvinning, kanskje, eller en merkverdig ulykke … men nei, bagasjestreiken ble fulgt av mer om tørken i Sørøst-England («Jeg håper naboen hører på!» bæljet onkel Wiktor. «Han som slår på hagevanningen klokka tre om natta!»), deretter om et helikopter som hadde vært sekunder fra å krasje på en åker i Surrey, og så om en berømt skuespillerinnes skilsmisse fra sin berømte mann («Som om vi liksom skulle være interessert i de lurvete forholdene til den slags folk,» fnøs tante Petunia, som hadde fulgt saken i detalj i hvert ukeblad hun kunne få knokkelfingrene sine i).

Harry lukket øynene mot den etter hvert gloende kveldshimmelen mens nyhetsoppleseren sa: «– og til slutt, om undulaten Yndi, som har funnet en ny måte å avkjøle seg på. Yndi, som bor hos sin matmor i Barnsley, har lært å stå på vannski! Så vi sendte ut Marte Dørken for å høre mer.»

Harry åpnet øynene. Hvis de var kommet til undulater på vannski, kom det neppe noe mer av betydning. Han rullet seg forsiktig rundt på magen og kom seg opp på hender og knær for å krabbe bort fra vinduet.

Han rakk omtrent fem centimeter før flere ting skjedde i rask rekkefølge.

Et høyt, skrallende *krakk!* gjenlød i den søvnige stillheten som et pistolskudd – en katt spratt fram fra under en parkert bil og forsvant ut av syne – et hyl, et bannende brøl og lyden av knust porselen kom fra Dumlingenes stuevindu – og som om dette var signalet Harry hadde ventet på, fór han opp, grep seg til beltet og holdt plutselig en tynn trestav som et trukket sverd – men idet han skulle rette seg helt opp, kolliderte bakhodet med Dumlingenes åpne vindu. Det braket fikk tante Petunia til å hyle enda høyere.

Det kjentes som om noen hadde kløvd hodet i to. Harry svaiet og tårene sprutet mens han prøvde å feste blikket på gata for å se hvor smellet kom fra, men han hadde ikke mer enn så vidt fått rettet seg opp før to digre, lilla never stakk ut gjennom det åpne vinduet og lukket seg om halsen hans.

«*Få – den – vekk!*» snerret onkel Wiktor i øret på ham. «*Nå! Før – noen – ser – den!*»

«Slipp – meg!» gispet Harry. De neste par sekundene ble det brytekamp, hvor Harry med venstre hånd prøvde å bende opp onkelens pølsefingre, mens den høyre tviholdt på den løftede tryllestaven – men brått slo hamringen i bakhodet til med en ekstra ekkel smell; samtidig kom det et kvink fra onkel Wiktor, og han slapp taket i Harry som om han hadde fått et elektrisk støt. Det var nesten som om en usynlig kraft hadde bølget gjennom nevøen hans og gjort det umulig å beholde grepet.

Harry falt over hortensiabusken og hev etter pusten, men kom seg på beina igjen og så seg om. Ikke tegn til hva det nå var som hadde forårsaket det kraftige smellet, men derimot var det nok av ansikter som glodde ut av diverse vinduer rundt omkring. Harry stappet fort tryllestaven i buksa igjen og prøvde å virke uskyldig.

«Herlig aften, hva?» ropte onkel Wiktor og vinket til fru nr. 7 midt imot, som glante stygt på ham gjennom blondegardinet. «Hørte De smellet fra det eksosanlegget nå nettopp? Skal si Petunia og jeg skvatt!»

Han beholdt det samme frastøtende, sinnssyke gliset helt til alle nysgjerrige naboer var borte fra hvert sitt vindu, og så ble det erstattet av en morderisk grimase, og han vinket Harry til seg.

Harry nærmet seg noen skritt, men passet på å stoppe noen centimeter bortenfor onkel Wiktors utstrakte fingertupper, som fektet etter å fortsette kvelingen.

«Hva i *heiteste* mener du med noe slikt, gutt?» sa onkel Wiktor halvkvalt med en stemme som skalv av raseri.

«Hva mener jeg med hva da?» sa Harry kaldt og fortsatte å speide til høyre og venstre i håp om å finne ut hvem som sto bak den kraftige lyden.

«Å smelle med en startpistol eller noe rett utenfor vårt –»

«Det var ikke meg som lagde det smellet,» sa Harry bestemt.

Nå dukket tante Petunias smale hestefjes opp ved sida av onkel Wiktors brede, fiolette. Hun var likblek av sinne.

«Hvorfor drev du og lurte under vinduet vårt?»

«Ja – ja, akkurat, Petunia, godt poeng. *Hva gjorde du under vinduet vårt?*»

«Hørte på nyhetene,» sa Harry resignert.

Hans tante og onkel vekslet oppbrakte blikk.

«Hørte på nyhetene? *Nå igjen?*»

«De skifter hver dag, faktisk,» sa Harry.

«Ikke prøv deg med kvikkheter til meg, gutt! Jeg vil vite hva du egentlig er ute etter – og ikke kom her med mer av det *høre på nyheter-tøvet*! Du vet utmerket godt at den *banden* din –»

«Forsiktig, Wiktor!» hvisket tante Petunia, og onkel Wiktor senket stemmen så det var så vidt Harry hørte ham, «– at den *banden* din ikke kommer på nyhetene *våre*!»

«Tror du, ja,» sa Harry.

Begge Dumlingene glodde på ham et øyeblikk, og så sa tante Petunia: «En stygg, liten løgnhals er det du er. Hva gjør alle de –», og her senket hun også stemmen til Harry måtte lese det neste ordet på leppene hennes, «– *uglene* her, om de ikke kommer med nyheter til deg?»

«Aha!» hvisket onkel Wiktor triumferende. «Prøv å vri deg unna den, du, gutt! Som om vi ikke vet at du får alt som er av nytt med de ekle fuglene!»

Harry nølte et øyeblikk. Det kostet ham ikke så lite å si det som det var, enda tanten og onkelen umulig kunne vite hvor vondt det gjorde å innrømme det.

«Uglene … har ikke med nytt til meg,» sa han tonløst.

«Jeg tror deg ikke,» sa tante Petunia straks.

«Samme her!» sa onkel Wiktor med ettertrykk.

«Vi vet du er ute på noe lureri,» sa tante Petunia.

«Vi er ikke dumme, nemlig,» sa onkel Wiktor.

«Å, *det* var iallfall en nyhet,» sa Harry og tente. Før Dumlingene rakk å rope ham tilbake, hadde han snudd på hælen, marsjert over plenen, skrevd over den lave hagemuren og trampet bortover gata.

Nå satt han virkelig i klisteret, og det visste han. Før eller siden ble han nødt til å møte tanten og onkelen igjen og betale prisen for uforskammetheten sin, men det orket han ikke bry seg om akkurat nå, for det var langt viktigere ting som opptok ham.

Harry var sikker på hva det smellet skyldtes: at noen hadde immivert eller eksivert. Akkurat sånn lød det hver gang husnissen Noldus forsvant i tomme lufta. Noldus kunne vel ikke være her i Hekkveien? Fulgte han etter ham i dette øyeblikk? Ikke før hadde tanken slått ham, før han snurret rundt og stirret bortover Hekkveien. Nei, den lå like forlatt, og Harry var iallfall brennsikker på at Noldus ikke kunne gjøre seg usynlig.

Han gikk videre, nesten uten å ense hvilken vei, for han hadde vandret gatelangs så ofte i det siste at føttene automatisk førte ham dit han ville. Med jevne mellomrom kikket han seg over skulderen. *Noen* med magiske krefter hadde vært like i nærheten mens han lå mellom tante Petunias visne begoniaer, det var han sikker på. Hvorfor hadde de ikke sagt noe, hvorfor hadde de ikke tatt kontakt, hvorfor gjemte de seg nå?

Frustrasjonen skylte over ham – og plutselig følte han seg ikke så sikker lenger.

Kanskje det slett ikke hadde vært noen magilyd. Kanskje han var så desperat etter det minste tegn til kontakt fra sin egen verden at han

simpelthen overreagerte på helt hverdagslige lyder. Kunne han nå være sikker på at det ikke bare var noe som ble knust inne hos en av naboene?

Han kjente en dump, synkende fornemmelse i magen, og før han visste ordet av det, hadde den samme håpløsheten som hadde plagd ham hele sommeren, lagt seg over ham igjen.

I morgen tidlig kom vekkerklokka til å ringe klokka fem, så han kunne betale ugla som kom med *Aftenprofeten* – men var det noe poeng i å fortsette å kjøpe den? Nå for tida kastet han bare et blikk på forsida før han slengte den fra seg. Når det omsider gikk opp for idiotene som lagde den avisen at Voldemort var tilbake, kom det garantert til å bli forsideoppslag, og det var den eneste slags nyhet Harry var interessert i.

Hvis han var heldig, hadde uglene dessuten med brev fra bestevennene hans, Ronny og Hermine. Men om han hadde håpet på nytt i de brevene, så var det håpet for lengst knust.

Vi kan ikke si stort om det du vet, det skjønner du vel … Vi har fått beskjed om ikke å si noe viktig, i tilfelle brevene kommer på avveier … Vi er temmelig opptatt, men jeg kan ikke si noe mer om det nå … Det skjer litt av hvert her, vi skal fortelle deg alt når vi sees …

Men når ble egentlig det? Det virket ikke som noen brydde seg om å fastsette noen dato. Hermine hadde skriblet *Jeg tenker vi sees ganske snart* på bursdagskortet til ham, men hvor snart var snart? Så vidt Harry kunne skjønne på de vage hintene i brevene, befant Hermine og Ronny seg på samme sted, og det måtte vel være hjemme hos Ronny. Han kunne nesten ikke holde ut å tenke på all moroa de to hadde i Hiet mens han selv var begravd i Hekkveien. Så sinna var han på dem at han rett og slett hadde kastet – uåpnet! – de to sjokoladeeskene fra Honningslurp de hadde sendt ham som bursdagsgaver. Etterpå hadde han jo angret, da … etter den visne salaten tante Petunia hadde servert til middag den dagen.

Og hva var det Ronny og Hermine var så opptatt med? Hvorfor var ikke Harry like opptatt? Hadde han ikke for lengst vist at han kunne takle langt mer enn dem? Hadde alle glemt hva han hadde utrettet? Var det kanskje ikke han som hadde gått inn på kirkegården og sett Fredrik bli myrdet og selv blitt bundet til en gravstein og nesten drept?

Ikke tenk på akkurat det, sa han strengt til seg selv for hundrede gang denne sommeren. Ille nok at han igjen og igjen kom til den kirkegården når han hadde mareritt, om han ikke skulle besøke den i våken tilstand også.

Han dreide om hjørnet til Magnoliakroken. Halvveis bortover den passerte han den smale passasjen hvor han første gang hadde sett gudfaren sin. Det virket som Sirius, iallfall, skjønte hvordan Harry hadde det. Ikke at ikke brevene fra ham var like blottet for virkelige nyheter som Ronnys og Hermines, men hans inneholdt da iallfall noen formaninger og trøstende ord og ikke bare frustrerende antydninger: *Jeg vet at dette må være vanskelig for deg … Hold deg på matta, så kommer det til å gå bra … Vær forsiktig, ikke gjør noe overilt …*

Vel, tenkte Harry mens han gikk fra Magnoliakroken over i Magnoliaveien og bort mot den mørknende lekeparken, han hadde gjort som Sirius sa – stort sett. Iallfall hadde han motstått fristelsen til å surre kofferten til sopelimen og sette kurs for Hiet ubedt. I grunnen syntes Harry at han hadde oppført seg helt upåklagelig, tatt i betraktning hvor frustrerende og irriterende det var å sitte fast i Hekkveien i evigheter og måtte gjøre seg så liten at en måtte gjemme seg i blomsterbed for å ha det minste håp om å snappe opp noe om hva fyrst Voldemort hadde fore. Ikke desto mindre var det temmelig sterkt å bli belært om forsiktighet av en mann som hadde sittet tolv år i Azkaban, trollmannsfengslet, hadde rømt, prøvd å begå det mordet han allerede var blitt dømt for, og til slutt stukket på rømmen igjen på en stjålet hippogriff!

Harry hoppet over den låste parkporten og trasket bortover den visne plenen. Parken lå like tom som gatene rundt. Framme ved huskene satte han seg tungt på den eneste som Dudleif og kameratene hans ennå ikke hadde greid å herpe, viklet den ene armen om kjettingen og glodde dystert i bakken. Nå var det nok slutt på å gjemme seg i Dumlingenes blomsterbed. I morgen måtte han spekulere ut en ny måte å få hørt nyheter på. Og før det var det ikke annet å se fram til enn nok en hvileløs, opprevet natt, for selv de gangene han unngikk marerittene om Fredrik, hadde han nifse drømmer om lange, mørke korridorer som alltid sluttet i blindvegger og låste dører – det hadde sikkert noe å gjøre med følelsen av innestengthet når han var

våken. Og ofte stakk det ekkelt i det gamle arret på pannen … men han hadde fint liten tro på at *det* ville vekke særlig interesse hos Ronny og Hermine mer. Før i tida hadde smerter i arret vært et varselsignal om at Voldemort vokste seg sterkere, men nå som Voldemort var tilbake, kom de sikkert til å gnåle om at slike jevnlige plager bare var å vente … ingenting å bry seg om … gammelt nytt.

All urettferdigheten vellet opp i ham så han hadde lyst til å hyle av raseri. Hadde det ikke vært for ham, ville ingen engang visst at Voldemort var tilbake! Og så ble belønningen altså å sitte limt fast i Søndre Syting i fire samfulle uker, komplett isolert fra hele magiverdenen, og måtte krype rundt mellom visnende begoniaer bare for å høre om undulater på vannski! Hvordan kunne Humlesnurr ha glemt ham så totalt? Hvorfor hadde Ronny og Hermine kommet sammen uten å invitere ham òg? Hvor mye lenger måtte han tåle at Sirius holdt foredrag om å holde seg i ro og være snill gutt, eller motstå fristelsen til å skrive til den idiotblekka *Aftenprofeten* og fortelle dem at Voldemort var her igjen? Mens disse illsinte tankene virvlet rundt i hodet, og hele innmaten knyttet seg av raseri, senket natta seg tung og fløyelsmyk om ham; lufta var fylt av angen av varmt, tørt gress, og den eneste lyden var den lave trafikkstøyen fra veien bortenfor parkgjerdet.

Han visste ikke hvor lenge han hadde sittet slik i huska før lyden av stemmer brøt inn i funderingene hans, og han så opp. Det disige skjæret fra gatelyktene utenfor var sterkt nok til å skjelne silhuettene av en liten flokk på vei gjennom parken. Den ene skrålte på en grov sang, og de andre lo. Harry kunne høre den myke tikkelyden av de kostbare racersyklene de trillet.

Han visste godt hvem det var. Den forreste skikkelsen var ikke til å ta feil av – det var fetteren hans, Dudleif Dumling, på hjemvei med sin trofaste gjeng.

Dudleif var like diger som før, men det betydde ikke at det ikke hadde skjedd store forandringer med fysikken hans. Det skyldtes ett års beinhard diett, men også oppdagelsen av et nytt talent. Som onkel Wiktor sprekkeferdig fortalte enhver som ville høre, var Dudleif utropt til ny sørøst-engelsk skolejuniormester i tungvektsboksing! «Den edle sport»,

som onkel Wiktor kalte det, hadde gjort Dudleif enda mer overveldende enn i den tida han brukte Harry som sin første punchingball på barneskolen. Ikke at Harry var det grann redd fetteren sin lenger, men han kunne ikke egentlig se at en Dudleif som hadde lært å slå hardere og vondere, var noe spesielt å feire. Alle ungene i nabolaget var livredde for ham – enda reddere enn for «den Potter-gutten», som etter det de hadde hørt, var en forherdet ungdomsforbryter som var plassert på St. Brutus sikringssenter for uhelbredelig kriminelle gutter.

Harry så etter de mørke omrissene som gikk over plenen og spekulerte på hvem de hadde banket opp i kveld. *Se dere om*, tenkte han mens han betraktet dem. *Gjør det da – se dere om … Her sitter jeg jo helt alene … Kom og prøv dere på meg …*

Om vennene til Dudleif hadde fått øye på ham der han satt, ville de garantert gått løs på ham med det samme. Og hva ville Dudleif gjort da? Han ville nødig miste ansikt for gjengen, men samtidig ville han vært livredd for å provosere Harry … det skulle vært skikkelig moro å se Dudleif i den kattepina, drite ham ut og se på at han sto maktesløs og ikke torde svare … og hvis noen av de andre prøvde å dra til Harry, så var han klar for dem – han hadde tryllestaven sin, så de kunne bare prøve … gjett om han gjerne skulle luftet ut litt av frustrasjonen sin på de guttene som en gang hadde gjort livet hans til et helvete.

Men de snudde seg ikke, de så ham ikke, og de var nesten borte ved gjerdet. Harry undertrykte innskytelsen til å rope etter dem. Å presse fram et slagsmål var neppe særlig lurt … han måtte ikke bruke magi … da risikerte han jo utvisning igjen.

Stemmene til Dudleif-gjengen døde bort mens guttene forsvant bortover Magnoliaveien.

Der kan du se, Sirius, tenkte Harry dystert. *Ikke noe overilt. Holdt meg på matta. Stikk motsatt av hva* du *ville gjort*.

Han hoppet av huska og strakte seg. Tante Petunia og onkel Wiktor var av den klare oppfatning at samme når det passet Dudleif å komme hjem, var det presis det rette tidspunktet å komme hjem på, og den som kom senere, kom dermed altfor sent. Onkel Wiktor hadde truet med å låse Harry inne i

hageskuret hvis han én gang til kom hjem senere enn Dudleif, så med en gjesp, og fremdeles med en sint nyve i pannen, begynte Harry å rusle mot parkporten.

Magnoliaveien var som Hekkveien full av store, firkantede hus med umåtelig velstelte plener, alle bebodd av store, firkantede eiere som samtlige kjørte rundt i like umåtelig rene biler som onkel Wiktor. Harry foretrakk Søndre Syting om natta, når gardinene var trukket for, og vinduene strålte som klare, fargeglade edelsteiner i mørket – og når han ikke risikerte å høre misbilligende mumling om sin 'ungdomsforbryterske' framtoning hver gang han passerte en av naboene. Han gikk såpass fort at han halvveis bortover Magnoliaveien fikk øye på Dudleif-gjengen igjen, der de hang på hjørnet av Magnoliakroken og avsluttet kvelden. Harry smatt inn i skyggen av en stor syrinbusk og ventet.

«… peip som en grisunge, hva?» sa nettopp Marlon, og alle de andre flirte.

«Finfin høyre hook, Store-D,» sa Simion.

«Samma tid i morra?» sa Dudleif.

«Borte hos meg, folka mine skal ut,» sa Gordon.

«Ser dere,» sa Dudleif.

«Ha det, Dud!»

«Ser'ei, Store-D!»

Harry ventet på at resten av gjengen skulle forsvinne før han kom fram. Da stemmene på ny var dødd bort, gikk han rundt hjørnet til Magnoliakroken og satte opp farten så pass at han snart kom på praiehold av Dudleif, som ruslet av sted og nynnet tonløst for seg selv.

«Hei, Store-D!»

Dudleif snudde seg.

«Å,» gryntet han, «er'e deg.»

«Hvor lenge har du vært Store-D, da liksom?»

«Snavla,» snerret Dudleif og snudde seg bort igjen.

«Fett navn,» sa Harry smilende og holdt tritt med fetteren. «Men for meg kommer du nå alltid til å være 'Lille Dussepuss', da.»

«SNAVLA, sa jeg!» sa Dudleif. Skinkehendene var blitt knyttnever.

«Vet ikke gutta at det er det moren din kaller deg?»

«Nå holder du kjeften!»

«Henne sier du aldri 'Hold kjeften' til. Hva med 'Putte' og 'Dutte Duddiputt', kan jeg bruke dem, da?»

Dudleif sa ingenting. Det virket som anstrengelsen for å la være å dra til Harry kostet all den selvkontroll han hadde.

«Og hvem er det du har dengt opp i kveld, da?» spurte Harry, og smilet ble borte. «Enda en tiåring? Jeg vet at du banka Markus Eving i forgårs kveld –»

«'N ba om det,» snerret Dudleif.

«Å ja?»

«'N var frekk.»

«Nei vel? Sa han at du så ut som en gris som har lært å gå på bakbeina? For det er ikke frekt, Dud, det er sant, det.»

En muskel hoppet langs kjaken til Dudleif. Det ga Harry en enorm tilfredsstillelse å merke hvor rasende han kunne gjøre Dudleif; det føltes som om han fikk lesset noe av sin egen frustrasjon over på fetteren – noe annet utløp hadde han ikke.

De tok til høyre og bort den samme trange passasjen hvor Harry første gang hadde sett Sirius, en snarvei mellom Magnoliakroken og Syrinstien. Den lå øde og mye mørkere enn gatene på begge sider, siden det ikke var gatelykter der. Lyden av skrittene deres ble dempet mellom garasjevegger på den ene sida og et høyt gjerde på den andre.

«Du trur visst du er noe, du, så lenge du går rundt med den greia,» sa Dudleif om litt.

«Hvilken greie?»

«Den – den *greia* du går og gjømmer på.»

Harry smilte.

«Ikke så dum som du ser ut, du, Dud? Men så klart, hadde du vært det, hadde du ikke greid å gå og snakke samtidig.»

Harry trakk fram tryllestaven. Han så hvordan Dudleif skottet sidelengs på den.

«Du har'ke lov,» sa Dudleif straks. «Det veit jeg du'kke har. Du blir utvist fra den mongoskolen du går på.»

«Åssen vet du at de ikke har gjort om reglene, Store-D?»

«Dem har'ke det,» sa Dudleif, men han lød ikke helt overbevist.

Harry lo lavt.

«Du tør'ke prøve deg på meg uten den greia, så,» snerret Dudleif.

«Mens du, derimot, du trenger bare fire kompiser før du tør denge opp en tiåring. Den derre boksetittelen du skryter sånn av? Hvor gammel var motstanderen din? Sju? Åtte?»

«Seksten, at du veit det,» glefset Dudleif, «og han lå i koma i tjue minutter da jeg var ferdig med'n, og enda var'n dobbelt så tung som deg. Bare vent til jeg sier til fattern at du har vifta med den greia –»

«Å nei, skal vi løpe til pappa, nå? Er lille nusse-bokse-dussen redd for slemme Harry sin tryllestav?»

«Du er'ke like modig når det blir mørkt, hæ?» sa Dudleif hånlig.

«Dette *er* mørkt, Dussepuss. Det er det vi kaller det når lyset blir borte.»

«Jeg mener når du ligger i senga,» snerret Dudleif.

Han hadde stanset. Harry stanset også og stirret på fetteren. Av det lille han kunne skjelne av det svære fjeset, hadde det et merkelig triumferende uttrykk.

«Hva mener du med det – at jeg ikke er modig i senga?» spurte han, helt i villrede. «Hva er det jeg skulle være redd for – putene eller noe?»

«Jeg hørte deg nok i natt,» sa Dudleif hest. «Du snakka i søvne. *Stønna.*»

«Hva mener du,» gjentok Harry, men nå med en kald, synkende fornemmelse i magen. Sist natt hadde han på ny drømt at han var på kirkegården.

Det kom et bjeff av latter fra Dudleif, og straks etter, i en tilgjort klynkende tone:

«'Ikke drep Fredrik! Ikke drep Fredrik!' Hvem er Fredrik – kjæresten din, eller?»

«Jeg – du ljuger!» sa Harry automatisk. Men han var blitt tørr i munnen. Visst forsto han at Dudleif ikke løy – hvordan kunne han ellers vite om Fredrik?

«'Far! Hjelp meg, far! Han vil drepe meg, far! U huu!'»

«Hold kjeft,» sa Harry lavt. «Hold kjeften din, Dudleif, jeg bare sier det.»

«'Kom og hjelp meg, far! Mamma, hjelp meg! Han har drept Fredrik! Hjelp meg, far! Han vil –' *Ikke pek på meg med den greia!*»

Dudleif rygget inn mot muren. Harrys tryllestav pekte rett mot hjertet hans. Harry kunne kjenne fjorten års hat mot Dudleif hamre i årene – hva ville han ikke gitt for å ta ham nå, våde Dudleif så ettertrykkelig at han måtte krype hjem som et insekt, vifte med følehorna, aldeles stum …

«Ikke snakk om det der igjen,» snerret Harry. «Aldri. Skjønner du hva jeg sier?»

«Ikke pek på meg med den!»

«*Skjønner du*, sa jeg?»

«*Ikke pek på meg!*»

«HAR DU SKJØNT HVA JEG SA?»

«FÅ DEN GREIA VEKK FRA –»

Men Dudleifs stemme gikk brått over i et rart, skjelvende hikst, som om noen hadde dynket ham med isvann.

Noe hadde skjedd med kvelden. Den mørkeblå, stjernestrødde himmelen var plutselig svart og uten et lys – stjernene, månen, de uskarpe gatelysene i begge ender av snarveien var borte. Den fjerne romlingen av biler og hviskingen i trærne – borte. Den varme kveldslufta var plutselig bitende, skjærende kald. De var omgitt av totalt, ugjennomtrengelig, lydløst mørke, som om en kjempehånd hadde kastet en tykk, iskald kappe over hele snarveien og blindet dem.

I brøkdelen av et sekund trodde Harry at han hadde tryllet uten å mene det, enda så intenst han hadde strittet imot. Så ble følelsene innhentet av forstanden – det sto ikke i hans makt å slå av stjernene. Han snudde og dreide på hodet, prøvde å se *noe*, men mørket presset mot øyeeplene som et vektløst slør.

Så hørte han Dudleifs vettskremte stemme.

«H-hva er'e du gjør? Hold opp!»

«Det er ikke meg som gjør det! Ti still og ikke rør deg!»

«Jeg k-kan'ke se! Jeg har blitt b-b-blind! Jeg –»

«Ti stille, sa jeg!»

Harry sto musestille og flakket med det blinde blikket til alle sider. Kulda var så intens at han skalv over det hele; han hadde gåsehud oppover armene, og hårene i nakken strittet – han sperret øynene så vidt opp han fikk dem, stirret blindt omkring seg … ingen ting …

Det var umulig … de kunne ikke være her, ikke i Søndre Syting … han anspente ørene – han kom til å høre dem før han så dem …

«Jeg s-sier det til fattern!» klynket Dudleif. «H-hvor er du? H-hva er'e du gj –»

«Kan du ti helt stille!» hveste Harry. «Jeg prøver å hø –»

Men der tidde han. Nå *hadde* han hørt det han var reddest for.

Det *var* noe på snarveien, noe annet enn dem selv, noe som pustet i lange, hese, rallende hikst. Harry kjente et stikk av avskyelig redsel der han sto og skalv i den isnende lufta.

«G-gi deg'a! Hold opp! Jeg d-drar til deg, at du veit det!»

«Dudleif, nå holder du –»

BAM!

En neve rammet Harry i tinningen med slik kraft at han lettet. Små, hvite blitzer gikk av foran øynene. For andre gang på en time føltes det som om hodet var blitt kløvd i to. I neste øyeblikk landet han på bakken så hardt at tryllestaven skjøt ut av hånden på ham.

«Dudleif, din tulling!» hylte Harry. Øynene løp i vann av smerte mens han karret seg opp på hender og knær og famlet febrilsk rundt seg i mørket. Han hørte Dudleif sjangle bortover, støte borti hagemuren, snuble av sted.

«DUDLEIF, KOM TILBAKE! DU LØPER RETT MOT DEN!»

Han hørte et motbydelig, hvinende hyl, og Dudleifs skritt bråstoppet. I samme øyeblikk merket han en smygende kulde bak seg som bare kunne bety én ting. Det var flere av dem.

«DUDLEIF, IKKE LUKK OPP MUNNEN! SAMME HVA DU GJØR, SÅ IKKE LUKK OPP MUNNEN! Tryllestav!» mumlet Harry febrilsk, mens hendene yrte rundt på bakken som edderkopper. «Hvor er – staven – *kom* da – *lumos*!»

Det var rent automatisk at han sa trylleordet, i desperasjonen etter lys til å hjelpe ham å lete – og til hans vantro lettelse flammet det opp et lys bare noen centimeter fra den høyre hånden hans … stavtippen hadde tent! Harry snappet staven, kom seg på beina og virvlet rundt.

Og magen hans vrengte seg.

En kjempehøy, innhyllet skikkelse kom glidende mot ham – som om den svevde over bakken, som om den slurpet natta i seg der den kom. Ikke et glimt av føtter eller ansikt var å se under gevantene.

Harry vaklet baklengs og løftet staven.

«*Forvento vergum!*»

En flik av sølvskimrende dis skjøt ut fra stavtippen, og desperanten saktnet farten, men trylleformelen hadde ikke virket ordentlig. Harry snublet i sine egne føtter mens han trakk seg baklengs og desperanten fortsatte framover. Panikken sløret hjernen – *konsentrer deg!* –

Et par grå, slimete hender fulle av sår og skorper gled fram av desperantens kutte og strakte seg etter ham. Ørene ble fylt av en brusende lyd.

«*Forvento vergum!*»

Stemmen lød flat og fjern. Nok en kveil av sølvaktig røyk kom sivende fra tryllestaven, men svakere enn den forrige – han greide ikke mer, han maktet ikke å fylle formelen med kraft …

Han hørte latter inni hodet, høy, skingrende, tynn latter … han luktet desperantens råtne, dødskalde pust som fylte lungene hans, druknet ham – *tenk ... på noe lykkelig ...*

Men det fantes ingen lykke i ham … desperantens iskalde fingre lukket seg om strupen – den tynne latteren lød høyere og høyere, og en stemme sa inni hodet hans: «*Bøy deg for døden, Harry ... hvem vet, kanskje den er smertefri ... jeg vet ikke ... jeg har aldri dødd ...*»

Han skulle aldri få se Ronny og Hermine igjen –

Og mens han kjempet etter pusten, sto brått begge ansiktene tydelig for ham.

«FORVENTO VERGUM!»

En veldig sølvhjort skjøt fram av spissen på tryllestaven. Geviret traff desperanten der hjertet skulle vært, og den ble kastet baklengs, vektløs som selve mørket, og da bukken sprang til angrep, flakset desperanten og forsvant som en fordrevet flaggermus.

«HEROVER!» skrek Harry til bukken, snudde og pilte bortover stien med den tente staven over hodet. «DUDLEIF? DUDLEIF!»

Han hadde bare løpt ti–tolv skritt før han så dem – Dudleif sammenkrøket på bakken med armene om hodet, og en annen desperant bøyd over ham. Med slimete hender holdt den ham om håndleddene og tvang dem sakte, nesten kjærlig, fra hverandre, samtidig som den senket det formummede hodet ned mot Dudleifs, som til et kyss.

«TA DEN!» brølte Harry, og med et fossebrøl av lyd kom bukken han hadde framtryllet, galopperende forbi. Desperantens blinde fjes var bare noen centimeter fra Dudleifs da sølvhorna rev tak i skikkelsen og slynget den opp i lufta; og som den andre flakset den vekk og ble oppløst i mørket. Bukken travet ut til enden av snarveien og oppløste seg i en sølvskimrende dis.

Måne, stjerner og gatelykter kom til live igjen. En varm bris feide gjennom snarveien, trærne raslet i nabohagene, og den hverdagslige romlingen av biler i Magnoliakroken fylte lufta på ny. Harry sto aldeles stille med dirrende sanser og sugde inn den brå tilbakevendingen til det normale. Det tok en stund før han merket at T-skjorta satt limt til kroppen; han var dyvåt av svette.

Han kunne ikke fatte det som nettopp hadde skjedd. Desperanter *her*, i Søndre Syting!

Dudleif lå sammenkrøllet på bakken og klynket og skalv. Harry bøyde seg for å se om han var i stand til å reise seg, men bakfra hørte han plutselig tunge, løpende skritt. Instinktivt holdt han tryllestaven høyt da han snurret rundt for å møte den som kom.

Og den som kom pesende til syne, var fru Figg, den sprø, gamle nabokjerringa. De grå hårtustene stakk rett ut fra hårnettet, et skranglende handlenett svingte fra håndleddet, og føttene var bare halvveis inni de skotskrutede tøflene. Harry prøvde fort å stikke tryllestaven unna, men –

«Ikke gjem den, din valp!» ropte hun. «Hva om det er flere av dem i nabolaget? Å, gjett om jeg skal *kverke* den Mundungus Styrfeder!»

KAPITTEL TO

EN STIM AV UGLER

«Hva?» sa Harry dumt.

«Han stakk!» sa fru Figg og vred seg i hendene. «Stakk for å snakke med en som hadde noen heksekjeler som hadde detti av lasteplanet på en sopelime! Jeg sa til'n at hvis'n stakk av, så skulle jeg flå'n levende, sa jeg, og bare se! Desperanter! Jammen flaks at jeg satte Lusken på saka! Men vi har'ke stunder til å stå her og skravle – fort nå, vi må se å få deg hjem igjen! Å, gjett om det blir bøljer av dette her! Jeg skal kverke'n!»

«Men –» Denne åpenbaringen – at den omtåkede, kattegærne gamle nabokona visste hva en desperant var – kom som et nesten like stort sjokk som å møte to av dem på snarveien. «De – er De – en *heks*?»

«Nei, en futt, og det veit Mundungus godt, så åssen i herrans navn skulle *jeg* vært noen hjelp til å slåss mot desperanter? Han lot deg bli igjen totalt ubeskytta, enda jeg hadde *advart'*n –»

«Denne Mundungus – har han fulgt etter meg? Hei, vent – det var *han*! Det var han som eksiverte utenfor huset der jeg bor!»

«Ja da, ja da, men heldigvis så hadde jeg stasjonert ut Lusken under en bil, bare i tilfelle altså, og han kom og meldte fra, men før jeg rakk fram til huset ditt, var du vekke – og nå – å, hva kommer Humlesnurr til å si? Hei, du!» hylte hun til Dudleif, som lå like urørlig på stien. «Se til å lette på den feite rompa di litt kvikt!»

«Kjenner De Humlesnurr?» sa Harry og glodde.

«Kjenner Humlesnurr – så klart jeg gjør, er'e noen som ikke kjenner han? Men skynd deg, da – jeg kan'ke hjelpe deg hvis de kommer igjen, jeg har'ke så mye som transfigurert en tepose i mitt liv.»

Hun bøyde seg, grep en av Dudleifs digre armer med de rynkete nevene og rykket til.

«Opp med deg, din udugelige kladd! Opp, sa jeg!»

Men Dudleif enten kunne ikke eller ville ikke røre seg. Han ble liggende pal, skjelvende og askegrå, med munnen tett sammenpresset.

«Jeg skal gjøre det.» Harry tok tak i en av armene hans og dro, og med en kjempeanstrengelse greide han å få heist ham opp på beina. Dudleif så ut til å være på randen av besvimelse. De små øynene rullet i øyehulene, svetten perlet i hele ansiktet, og ikke før slapp Harry taket, før han svaiet faretruende.

«Skynd deg!» sa fru Figg hysterisk.

Harry heiste en av Dudleifs digre armer over skuldrene, og selv om han sank litt sammen under tyngden, fikk han drasset ham med seg ut mot gata. Fru Figg sjokket foran og tittet engstelig rundt hjørnet.

«Hold tryllestaven klar,» sa hun til Harry idet de kom ut i Syrinstien. «For seint å bry seg om hemmeligholdsregelen nå; etter dette blir det et verre rabalder uansett, så vi kan like godt bli hengt for en drage som for et egg. Snakker om Forordning om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse … det var akkurat dette Humlesnurr var redd for – Hva er *det* borti enden av gata der? Å, det er bare herr Prent … Ikke stikk bort staven, gutt, har jeg'ke sagt at jeg ikke duger til noe?»

Å holde tryllestaven parat var ikke så lett når han måtte slepe på fetteren samtidig. Harry sendte ham en utålmodig albu i sida, men Dudleif hadde visst helt oppgitt å bevege seg på egen hånd. Han bare hang over skulderen til Harry og lot føttene slepe etter seg.

«Hvorfor har De aldri fortalt at De er en futt, fru Figg?» spurte Harry, pesende under vekta han slepte på. «Alle de gangene jeg har vært hjemme hos Dem – hvorfor sa De aldri noe?»

«Det var Humlesnurrs ordre. Jeg skulle holde et øye med deg, men ikke si noe, for du var for ung. Om forladels at jeg har gjort livet surt for deg, Harry, men hvis Dumlingene trodde du likte deg hos meg, hadd'u aldri fått komme. Det har'ke vært bare enkelt, skal jeg si deg … men herre jemini,» sa hun tragisk og vred hendene igjen, «når Humlesnurr får høre om dette –

åssen *kunne* Mundungus stikke av sånn, når'n hadde vakt til midnatt – og hvor er'n hen? Og åssen skal jeg få sagt fra til Humlesnurr hva som har hendt? Jeg som ikke kan immivere.»

«Jeg har en ugle, De kan få låne henne,» stønnet Harry, mens han lurte på når ryggraden hans kom til å knekke under vekta av Dudleif.

«Du skjønner visst ikke dette, Harry! Humlesnurr må få beskjed så fort som svint. Departementet har sine egne metoder til å oppdage mindreårig magi, så dette her veit de om alt, det kan du bite deg i nesa på!»

«Men jeg var nødt til å jage bort de desperantene, jeg måtte jo bruke magi – de må da vel være mer opptatt av hva desperanter hadde her i Syrinstien å gjøre?»

«Å, jeg skulle ønske det var slik, vennen min, men jeg er redd for at – MUNDUNGUS STYRFEDER, JEG SKAL KVERKE DEG!»

Det kom et kraftig *krakk!*, fulgt av en eim av sterk drikke og inngrodd tobakksrøyk, idet en kortvokst, ubarbert mann i fillete frakk materialiserte seg rett foran dem. De korte hjulbeina, det lange, pistrete, rødlige håret og de blodskutte øynene minnet sterkt om en begredelig bassethund. I hånden holdt han en sølvaktig bylt som Harry straks dro kjensel på som en usynlighetskappe.

«Er'e med deg'a, Figga?» sa han. Blikket gikk fra fru Figg til Harry og Dudleif. «Hei, sku' vi'kke lissom drive spaninga i sivil, eller?»

«Jeg skal gi deg *sivil*, jeg!» utbrøt fru Figg. «*Desperanter*, din udugelige snik av en lommetjuv!»

«Desperanter?» gjentok Mundungus forskrekket. «Her?»

«Ja, her, ja, din tredjerangs tufs av en flaggermusbæsj!» hylte fru Figg. «Desperanter som overfalt gutten her på *din* vakt!»

«Jøsses,» sa Mundungus tynt og så fra fru Figg til Harry og tilbake igjen. «Jøsses da, jeg –»

«Mens du var gud veit hvor og kjøpte tjuvgods-kjeler! *Sa* jeg'ke at du ikke skulle dra? *Sa* jeg'ke det?»

«Jeg – vel, jeg –» Mundungus virket svært ille til mote. «Det – det var sånn en utrolig god handel, så –»

Fru Figg løftet armen med det dinglende handlenettet og langet ut en smell som traff Mundungus midt i fleisen. Etter skramlingen å dømme var nettet fullt av kattematbokser.

«Auu – gi deg'a, la bli, di sinnssvake gamle ugle! Noen må jo si fra til Humlesnurr!»

«Det må de, ja!» skrek fru Figg, og fortsatte å dælje med kattematen mot alle deler av Mundungus innen rekkevidde. «Og – det – bør – helst – bli – deg – og – så – kan – du – sam – ti – dig – for – klare'n – hvor – for – du – ikke-var – her – og – redda'n!»

«Hiss deg ner et hakk!» sa Mundungus og verget seg med armene over hodet. «Jeg drar jo, jeg drar jo!»

Og med nok et høyt *krakk!* var han borte.

«Jeg håper Humlesnurr myrder'n!» sa fru Figg innett. «Men så *kom* da, Harry, hva er'e du somler etter?»

Harry kastet ikke bort den pusten han hadde igjen på å påpeke at han så vidt kunne røre seg under vekta av Dudleif, som fortsatt var halvt i svime, så han nøyde seg med å aksle børa og vakle videre.

«Jeg følger deg til døra,» sa fru Figg da de svingte inn i Hekkveien. «Om det skulle være flere av dem rekende rundt … nei og nei, for en katastrofe … og så du som måtte jage dem vekk helt på egen hånd … og så Humlesnurr som sa at vi for all del måtte unngå at du gjorde noe magisk … ja ja, det er for seint å gråte over spilt eliksir, tenker jeg … men at ånden har slept ut av flaska, ja, det skal være visst.»

«Så Humlesnurr …» peste Harry, «har sørget for … vakt over meg?»

«Visst har'n så,» sa fru Figg utålmodig. «Hadde du trodd at'n ville la deg vandre rundt på egen hånd etter alt som skjedde i juni? Herre jemini, gutt, de sa til meg at du var intelligent … vel, nå får du komme deg inn – og bli der,» sa hun da de var framme ved nummer fire. «Jeg tenker ikke det blir lenge før noen tar kontakt med deg.»

«Hva har De tenkt å gjøre, da?» spurte Harry fort.

«Jeg har tenkt meg rett hjem, jeg,» sa fru Figg. Hun så seg om i den mørke gata og hutret. «Jeg må vente på nye instrukser. Bare hold deg innadørs. God natt.»

«Hei, ikke gå ennå! Jeg vil vite –»

Men fru Figg var allerede av gårde i fullt trav, med klaskende tøfler og skramlende nett.

«Vent!» ropte Harry etter henne. Han hadde en million spørsmål til enhver som hadde forbindelse med Humlesnurr – men det tok bare noen sekunder, så var fru Figg forsvunnet i mørket. Ergerlig heiste Harry Dudleif på plass over skulderen igjen og akslet seg sakte og smertefullt innover hagegangen til nummer fire.

Lyset i gangen var på. Harry stakk tryllestaven tilbake i beltet igjen, ringte på og kunne deretter se omrisset av tante Petunia vokse seg stort og forvridd gjennom det riflede glasset i ytterdøra.

«Duddi! Det var jammen på tide, jeg holdt på å bli helt – helt – men *Duddi, hva er det?*»

Harry skottet sidelengs på Dudleif og dukket unna under armen på ham, akkurat i tide. Dudleif sto et øyeblikk og svaiet, mens ansiktet ble lysegrønt … og så åpnet han munnen og spydde over hele dørmatta.

«DUDDI! Duddi, hva er i veien? Wiktor! WIKTOR!»

Harrys onkel kom galopperende ut fra stua med hvalrossbarten blafrende, som alltid når han var opphisset. Han skyndte seg å gi tante Petunia en hånd med å buksere en skjelven Dudleif over terskelen og helst unngå å tråkke i oppkastkladasen på veien.

«Han er syk, Wiktor!»

«Hva er det, gutten min? Hva har skjedd? Det er vel ikke noe utenlandsk du har fått å spise hos fru Smelkus?»

«Men du er jo helt inngrodd med skitt, vensen? Du har vel ikke ligget på bakken?»

«Å nei – du har vel ikke blitt overfalt, gutten min?»

Tante Petunia skrek.

«Ring politiet, Wiktor! Ring politiet! Å Duddi, snakk til mamsen, vensen! Hva har de gjort med deg?»

I all ståheien var det visst ingen som hadde lagt merke til Harry, og det passet ham utmerket. Han klarte å snike seg inn rett før onkel Wiktor smelte

igjen døra, og mens Dumlingene med skrik og spetakkel bukserte seg bortover gangen mot kjøkkenet, gled Harry stille og forsiktig mot trappa.

«Hvem var det, gutten min? Fortell oss hvem det var. Vi skal nok ta dem, ikke vær redd.»

«Sssjjj! Han prøver å si noe, Wiktor! Hva er det, Duddi? Si det til mamsen!»

Harry hadde akkurat satt foten på det nederste trinnet da Dudleif fikk talens bruk tilbake.

«*Han.*»

Harry stivnet. Han skar en grimase og ventet på eksplosjonen.

«GUTT! KOM HER, GUTT!»

Med en blanding av sinne og gru tok Harry langsomt foten ned av trinnet og snudde seg og fulgte etter Dumlingene.

Det plettfrie kjøkkenet hadde en underlig uvirkelig glans etter mørket utenfor. Tante Petunia fikk manøvrert Dudleif ned på en stol, og der satt han grønnblek og klam. Onkel Wiktor sto foran oppvaskbenken og glante på Harry med små, smale sprekker av noen øyne.

«Hva har du gjort med sønnen min?» knurret han truende.

«Ingenting,» sa Harry, fullt på det rene med at onkel Wiktor ikke kom til å tro ham.

«Hva var det han gjorde med deg, Duddi?» sa tante Petunia med dirrende røst og tørket spy av brystet på lærjakka hans. «Var det – var det det-du-vet, vensen min? Brukte han – den *tingen* sin?»

Langsomt og skjelvende nikket Dudleif.

«Det gjorde jeg slett ikke!» sa Harry skarpt, men det kom et ul fra tante Petunia, og onkel Wiktor knyttet nevene. «Jeg har ikke gjort ham noe som helst, det var ikke meg, det –»

Men i selvsamme øyeblikk kom en hornugle susende inn gjennom kjøkkenvinduet. Den gikk så vidt klar av onkel Wiktors hode, slapp den store pergamentkonvolutten den bar i nebbet for føttene til Harry, vendte grasiøst i lufta så vingetippen så vidt berørte toppen av kjøleskapet og seilte ut igjen og forsvant over hagen.

«UGLER!» bæljet onkel Wiktor, og den veltrente blodåren i tinningen pulserte sint da han slamret vinduet igjen. «UGLER NÅ IGJEN! JEG VIL IKKE HA EN UGLE TIL I MITT HUS!»

Men Harry hadde alt revet opp konvolutten og trukket ut brevet inni, mens hjertet hamret etsteds oppe ved adamseplet.

Kjære hr. Potter,
En er blitt gjort oppmerksom på at De i kveld kl. 21.23 anvendte en vergeformel i et område bebodd av gomper og i nærvær av en gomp.

Dette alvorlige bruddet på Forordningen om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse medfører at De utvises fra Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Representanter for departementet vil i løpet av kort tid innfinne seg seg på Deres oppholdssted for å tilintetgjøre Deres tryllestav.

Da De allerede har mottatt en advarsel for en tidligere overtredelse av Det internasjonale hekseriforbunds statutter for hemmelighold av magi, seksjon 13, beklager en å måtte meddele at De har å møte til en disiplinærhøring i Magidepartementet den 12. august kl. 0900.

Med de beste ønsker,
Ærbødigst
Mafalda Hopstok
Kontoret for ureglemtentert magiutøvelse
Magidepartementet

Harry leste brevet to ganger. Langt borte ante det ham at onkel Wiktor og tante Petunia snakket. Inni hodet hans var allting isnende numment. Ett faktum hadde trengt inn i bevisstheten som en forgiftet pil. Han var utvist fra Galtvort. Alt var forbi. Han skulle aldri tilbake.

Han så opp på Dumlingene. Onkel Wiktor var fiolett i fjeset og skrek og fektet fortsatt med knyttnevene. Tante Petunia holdt armene om Dudleif, som hadde brekninger igjen.

Så var det liksom den lamslåtte hjernen hans begynte å fungere igjen. *Representanter for departementet vil i løpet av kort tid innfinne seg seg på Deres oppholdssted for å tilintetgjøre Deres tryllestav*. Det var bare én ting

å gjøre. Han måtte stikke av – straks. Hvor han skulle dra, ante han ikke, men én ting var han sikker på: Enten det ble på Galtvort eller utenfor, tryllestaven måtte han ha. Nesten som i drømme trakk han fram staven og snudde seg for å gå ut av kjøkkenet.

«Og hvor er det du har tenkt deg, kanskje?» brølte onkel Wiktor. Da Harry ikke svarte, dundret han tvers over kjøkkenet og stilte seg midt i døråpningen ut til gangen. «Jeg er ikke ferdig med deg, gutt.»

«Av veien,» sa Harry lavt.

«Her blir du til du har forklart hvordan min sønn –»

«Hvis du ikke flytter deg, våder jeg deg,» sa Harry og løftet tryllestaven.

«Hå nei, du, den biter jeg ikke på!» snerret onkel Wiktor. «Jeg vet godt at du ikke har lov til å bruke den der utenfor det galehuset du kaller en skole!»

«Galehuset har utvist meg,» sa Harry. «Så jeg kan gjøre akkurat som jeg vil. Du har tre sekunder på deg. En – to –»

Et skrallende *klank!* fylte kjøkkenet. Tante Petunia hylte. Onkel Wiktor bæljet og dukket, og for tredje gang den kvelden måtte Harry lete etter årsaken til rabalder han ikke selv sto bak. Men denne var ikke vanskelig å finne: En omtåket og forpjusket tårnugle satt utenfor kjøkkenvinduet og hadde nettopp kollidert med glasset.

Harry overhørte onkel Wiktors vræl i vånde («UGLER!») og løp og slo vinduet opp. Ugla stakk ut beinet, hvor en liten pergamentrull var surret fast, ristet ut fjærene og lettet igjen i samme sekund som Harry hadde tatt imot brevet. Og så rullet han ut budskap nummer to, som var krotet ned i all hast og med mange svarte blekkflekker.

Harry –
Humlesnurr har akkurat kommet til departementet og prøver å ordne opp i allting. IKKE FORLAT HUSET TIL DIN ONKEL OG TANTE. IKKE BRUK MER MAGI. IKKE GI FRA DEG TRYLLESTAVEN.
Arthur Wiltersen

Humlesnurr prøvde å ordne opp i allting … hva betydde det? Hadde Humlesnurr myndighet til å omgjøre Magidepartementets beslutninger? Var det likevel en sjanse for at han kunne komme tilbake til Galtvort? En liten

spire av håp tentes i brystet, men ble nesten med det samme kvalt av panikk – hvordan kunne han la være å gi fra seg tryllestaven uten å ty til magi? Han måtte duellere med representantene fra departementet, og gjorde han det, skulle han ha flaks om han unngikk Azkaban, for ikke å snakke om utvisning.

Tankene raste … han kunne stikke av og risikere å bli fakket av departementet, eller han kunne bli og vente på at de skulle komme hit. Det første virket absolutt mest fristende, men han visste at herr Wiltersen ville hans beste … og Humlesnurr hadde jo greid å ordne opp i verre ting før.

«OK,» sa Harry. «Jeg har ombestemt meg. Jeg blir.»

Han slengte seg ned ved kjøkkenbordet, tvers overfor Dudleif og tante Petunia. Dumlingene virket litt befippet over dette omslaget. Tante Petunia kastet desperate blikk på onkel Wiktor. Årene i den fiolette tinningen hans hamret voldsommere enn noensinne.

«Hvem er alle de helsikes uglene fra?» knurret han.

«Den første var fra Magidepartementet. Den kom med utvisningen min,» sa Harry rolig. Han anspente ørene etter alle lyder utenfra, i tilfelle noen departementsfolk nærmet seg, og det var enklere og mindre larmende å gi onkel Wiktor svar enn at han skulle sette i gang å bælje. «Den andre var fra faren til kameraten min, Ronny, som jobber i Magidepartementet.»

«*Magidepartementet?*» bæljet onkel Wiktor prompte. «Er det folk av ditt slag i *regjeringen*? Å, det forklarer vel alt, ja, alt – ikke rart at hele landet går i hundene.»

Da Harry ikke reagerte, glante onkel Wiktor på ham og spyttet ut: «Og hvorfor ble du utvist?»

«Fordi jeg gjorde noe magisk.»

«AHA!» brølte onkel Wiktor og slamret neven mot kjøleskapstoppen så døra spratt opp, og en god del av Dudleifs fettfattige snacks raste ut, datt i golvet og ble knust. «Så du innrømmer det altså! *Hva har du gjort med Dudleif?*»

«Ingenting,» sa Harry, ikke fullt så rolig. «Det var ikke meg –»

«Var det, det så,» mumlet Dudleif uventet. Onkel Wiktor og tante Petunia gjorde straks føysende bevegelser for å stoppe munnen på Harry mens de

selv bøyde seg over Dudleif.

«Fortsett, gutten min,» sa onkel Wiktor. «Hva var det han gjorde?»

«Si det til oss, vensen,» hvisket tante Petunia.

«Pekte på meg med den staven,» mumlet Dudleif.

«Ja, det er sant, men jeg brukte den ik–» begynte Harry sint, men:

«HOLD MUNN!» brølte onkel Wiktor og tante Petunia i kor.

«Bare fortsett, du, gutten min,» gjentok onkel Wiktor. Barten flagret som besatt.

«Alt blei mørkt,» sa Dudleif hest og hutret. «Helt mørkt. Og så h-hørte jeg … *ting*. Inni h-huet.»

Onkel Wiktor og tante Petunia vekslet skrekkslagne blikk. Om det verste de visste i verden var magi – tett fulgt av naboer som snøt verre enn dem selv mot vanningsforbudet – så lå folk som hørte stemmer, så absolutt blant de ti på topp. De var tydelig at de trodde at Dudleif holdt på å gå fra vettet.

«Hva slags ting var det du hørte, Putte-min?» hvisket tante Petunia, hvit i ansiktet og med tårer i øynene.

Men det greide visst ikke Dudleif å få sagt. Han hutret igjen og ristet på det store, blonde hodet, og tross følelsen av nummen gru som hadde knuget Harry siden den første ugla kom, var han faktisk litt nysgjerrig. Desperanter fikk folk til å gjenoppleve sitt livs verste øyeblikk. Hva kunne bortskjemte, forkjælte, bøllete Dudleif blitt tvunget til å gjenoppleve?

«Hvordan hadde det seg at du falt, gutten min?» sa onkel Wiktor med unaturlig lav stemme, den tonen han kanskje ville brukt ved sengeleiet til en som var alvorlig syk.

«S-snubla,» sa Dudleif skjelvent. «Og så –»

Han fektet mot den massive brystkassen. Harry skjønte hva han mente. Dudleif husket den klamme kulda som fylte lungene idet håp og lykke ble sugd ut av en.

«Fælt,» kvekket Dudleif. «Kaldt. Så kaldt.»

«Ja vel,» sa onkel Wiktor anstrengt rolig, mens tante Petunia la en bekymret hånd på pannen til Dudleif for å kjenne på temperaturen. «Og hva skjedde så, Duddemann?»

«Føltes … føltes … føltes … som … som …»

«Som om du aldri kom til å få en glad stund igjen,» supplerte Harry tonløst.

«Ja,» sa Dudleif. Han skalv fremdeles.

«Jaså!» sa onkel Wiktor, og stemmen var tilbake til sin fulle og imponerende velde da han rettet seg opp igjen. «Så du har utsatt min sønn for en eller annen vanvittig forbannelse så han skulle høre stemmer og tro han var – var fordømt til evig ulykke eller noe, hva?»

«Hvor mange ganger behøver jeg å si det?» sa Harry, og både sinnet og stemmen steg. «*Det var ikke meg!* Det var et par desperanter!»

«Et par – hva er dette for slags erkevrøvl?»

«Des-pe-ran-ter,» sa Harry langsomt og tydelig. «To stykker.»

«Og hva i huleste er desperanter?»

«De vokter trollmannsfengslet Azkaban,» sa tante Petunia.

De ordene ble fulgt av to sekunders tordnende taushet, før tante Petunia slo hånden for munnen som om det hadde unnsluppet henne et virkelig grovt banneord. Onkel Wiktor glodde storøyd på henne. Det gikk rundt for Harry. En ting var fru Figg – men tante Petunia?

«Åssen visste du det?» spurte han himmelfallen.

Tante Petunia så ut som hun var helt forskrekket over seg selv. Hun sendte onkel Wiktor et fryktsomt, unnskyldende blikk, og så senket hun hånden såpass at hestetennene kom til syne.

«Jeg hørte – den skrekkelige gutten – fortelle *henne* om det – for lenge siden,» sa hun støtvis.

«Hvis det er moren og faren min du mener, kan du vel bruke navnene deres,» sa Harry høyt, men tante Petunia hørte ikke på ham. Hun virket aldeles ute av seg.

Harry var lamslått. Bortsett fra ett utbrudd for årevis siden, da tante Petunia hadde hylt at moren hans var et misfoster, hadde han aldri hørt henne nevne søsteren sin. Det var ikke til å tro at hun hadde båret på denne ene opplysningen om magiverdenen så lenge, hun som ellers la all sin energi i å late som om den ikke fantes.

Onkel Wiktor åpnet munnen, lukket den igjen, åpnet den på ny, lukket den – det virket som om han prøvde å komme på hvordan en snakker, da

han åpnet den for tredje gang og kvekket: «Så – så – så – de, æh – de – æh – de fins altså faktisk, disse – æh – disse despi – ri – tistene?»

Tante Petunia nikket.

Onkel Wiktor så fra tante Petunia til Dudleif til Harry, som i håp om at en av dem skulle rope «Aprilsnarr!» Da ingen gjorde det, åpnet han munnen på ny, men ble spart for bryet med å lete etter flere ord da kveldens tredje ugle meldte sin ankomst. Den seilte inn gjennom det åpne vinduet som en kanonkule med fjær, og landet på kjøkkenbordet med en klapring så alle tre Dumlinger skvatt himmelhøyt. Harry snappet en ny offisielt utseende konvolutt ut av nebbet på den og rev den opp, mens ugla forsvant ut i natta.

«Ikke – flere – fandens – *ugler*,» mumlet onkel Wiktor fraværende, marsjerte bort til vinduet og smelte det igjen.

Kjære hr. Potter,

En viser til ens brev av ca. 22 minutter siden og vil opplyse at Magidepartementet har omgjort sin beslutning om øyeblikkelig tilintetgjørelse av Deres tryllestav. De kan beholde staven inntil det foreligger en offisiell avgjørelse fra disiplinærhøringen 12. august.

Som følge av konsultasjoner med rektor på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, har departementet sagt seg enig i at også spørsmålet om utvisning vil bli avgjort ved samme anledning. De kan derfor betrakte Dem som inntil videre kun suspendert fra skolen.

Med de beste ønsker,
Ærbødigst
Mafalda Hopstok
Kontoret for ureglementert magiutøvelse
Magidepartementet

Dette brevet leste Harry tre ganger i rask rekkefølge. Den vonde knuten i brystet løste seg litt opp i lettelsen over å se at han ennå ikke var offisielt utvist, skjønt det fremdeles var nok å engste seg for. Alt så ut til å avhenge av den høringen 12. august.

«Nå?» sa onkel Wiktor og kalte Harry tilbake til virkeligheten. «Hva skjer? Har de dømt deg til noe? Hvordan er det med den banden din, har de

dødsstraff?» la han forhåpningsfullt til.

«Jeg må møte til en høring,» sa Harry.

«Og så dømmer de deg der?»

«De gjør vel det.»

«Da gir jeg ikke opp alt håp ennå, da,» sa onkel Wiktor ondskapsfullt.

«Vel, hvis det var alt,» sa Harry og reiste seg. Han var desperat etter å få være alene, få tenke, kanskje få sendt et brev til Ronny, Hermine eller Sirius.

«NEI, DET SKAL FÅGLARNE VITE AT DET IKKE ER ALT!» bæljet onkel Wiktor. «SETT DEG!»

«Hva nå, da?» sa Harry utålmodig.

«DUDLEIF!» brølte onkel Wiktor. «Jeg vil vite presis hva som skjedde med min sønn!»

«JAVEL!» skrek Harry og tente. Det skjøt røde og gylne gnister fra spissen av tryllestaven han fremdeles knuget i neven, og alle tre Dumlinger rykket til og så vettskremte ut.

«Dudleif og jeg gikk snarveien mellom Magnoliakroken og Syrinstien,» sa Harry. Han snakket fort og kjempet for å bevare fatningen. «Dudleif tenkte han skulle prøve seg på en kjapp en med meg, og jeg trakk tryllestaven, men brukte den ikke. Så dukket det opp to desperanter –»

«Men hva *er* desperaster?» sa onkel Wiktor rasende. «Hva *gjør* de for noe?»

«Jeg sa jo det – de suger ut alt lykkelig og godt av deg,» sa Harry, «og hvis de får sjansen, så kysser de deg –»

«Kysser deg?» sa onkel Wiktor, og øynene begynte å bule. «*Kysser* deg?»

«Det er det de kaller det når de suger ut sjelen gjennom munnen.»

Det kom et lavt skrik fra tante Petunia.

«Sjelen? De tok vel ikke – han har vel fremdeles –»

Hun trev Dudleif i skuldrene og ristet ham, som for å sjekke om hun kunne høre sjelen rasle der inne.

«Så klart de ikke fikk sjelen hans, da hadde dere merket det,» sa Harry oppgitt.

«Du slo dem vel tilbake, du, tenker jeg, gutten min,» sa onkel Wiktor med høy røst – mannen som gjorde sitt ytterste for å bringe samtalen tilbake til et plan han forsto. «Ga dem en skikkelig en på tygga, hva?»

«Det går faktisk ikke an å gi en desperant *en på tygga,*» sa Harry sammenbitt.

«Hvorfor er han i orden, da?» blåste onkel Wiktor seg opp. «Hvorfor er han ikke aldeles tom?»

«Fordi jeg brukte en verge–»

VUSJ! Med en rasling, en blafring av vingeslag og en myk dusj av støv kom den fjerde ugla farende ut av kjøkkenpeisen.

«MEN I JØSSE NAVN!» tordnet onkel Wiktor og rykket store hårdotter av barten, noe han ellers hadde greid å unngå i lang tid. «JEG VIL IKKE HA UGLER I MITT HUS, JEG FINNER MEG IKKE I DET, HAR JEG SAGT!»

Men Harry hadde alt nappet pergamentrullen fra uglebeinet. Så overbevist var han om at brevet kom fra Humlesnurr og inneholdt forklaring på alt – desperantene, fru Figg, hva departementet egentlig tenkte seg, og hvordan Humlesnurr selv hadde tenkt å ordne opp i alt dette – at for første gang i sitt liv ble han skuffet over å se håndskriften til Sirius. Mens onkel Wiktor fortsatte å brøle om ugler, knep Harry øynene sammen mot neste støvsky idet kveldens ferskeste ugle tok av og forsvant opp pipa igjen, og så leste han budskapet fra Sirius.

Arthur har nettopp fortalt meg hva som har hendt. Samme hva du gjør, så ikke gå ut av huset igjen.

Dette føltes som en så utilstrekkelig reaksjon på alt som hadde skjedd den kvelden at han snudde pergamentet for å se etter resten av brevet – men nei, det var alt.

Og nå begynte sinnet å boble opp i ham igjen. Var det ingen som hadde tenkt å si «Godt gjort» til at han hadde drevet tilbake to desperanter helt alene? Både herr Wiltersen og Sirius oppførte seg som om han hadde gjort noe galt, og bare ventet med skjenneprekenen til de var sikre på hvor stor skaden var.

«… en stim, nei, jeg mener, en skokk av ugler som farer ut og inn av mitt eget hjem. Jeg vil ikke ha det, gutt, jeg vil ikke –»

«Jeg kan ikke hindre at det kommer ugler,» glefset Harry og krøllet brevet fra Sirius i neven.

«Jeg vil ha sannheten om hva som skjedde i kveld!» bjeffet onkel Wiktor. «Hvis det var desfirmanter som gikk løs på Dudleif, hvordan kan det ha seg at *du* blir utvist? Du gjorde jo det-du-vet, det har du alt tilstått!»

Harry trakk pusten dypt for å roe seg. Hodet hadde begynt å verke igjen. Mer enn noe annet ønsket han å komme seg ut av kjøkkenet og vekk fra Dumlingene.

«Jeg brukte vergeformelen for å jage vekk desperantene,» sa han og tvang seg til å snakke rolig. «Det er det eneste som virker mot dem.»

«Men hva hadde desikantene her i Søndre Syting å *gjøre*?» sa onkel Wiktor i en dypt forurettet tone.

«Det kan jeg ikke svare på,» sa Harry. «Jeg aner ikke.»

Hodet hamret i det skjærende lyset fra lysstoffrørene. Sinnet var i ferd med å ebbe ut. Han følte seg bare tom, utmattet. Alle tre Dumlinger stirret på ham.

«Det er deg,» sa onkel Wiktor med overbevisning. «Det har noe med deg å gjøre, gutt, det er jeg sikker på. Hvorfor skulle de ellers dukke opp her? Hvorfor skulle de ellers være på den snarveien? Det kan ikke være andre – andre –» Det var tydelig at han ikke kunne få seg til å si ordet 'trollmann'. «Andre sånne-du-vet i mils omkrets.»

«Jeg vet ikke hvorfor de var der.»

Men det onkel Wiktor sa, hadde tvunget Harrys utslitte hjerne tilbake til tjeneste. Hvorfor *hadde* egentlig desperantene kommet til Søndre Syting? Kunne det være noen tilfeldighet at de dukket opp akkurat på den snarveien hvor Harry var? Hadde noen sendt dem? Hadde Magidepartementet mistet kontrollen over desperantene? Hadde de desertert fra Azkaban og sluttet seg til Voldemort, slik Humlesnurr hadde spådd?

«De despulantene, er de voktere i et slags skrullingfengsel, altså?» spurte onkel Wiktor og kom klampende etter der Harrys egne tanker hadde løpt i forveien.

«Ja,» svarte Harry.

Om bare hodet kunne holde opp å verke sånn – om han bare kunne komme seg ut av kjøkkenet og opp på sitt eget mørke rom og *tenke* …

«Åhå! De kom for å arrestere deg!» sa onkel Wiktor med den triumferende minen som røpet mannen som er kommet til en uangripelig konklusjon. «Det er sånn det har seg, ikke sant, gutt? Du er på rømmen fra rettferdigheten!»

«Er jeg vel ikke,» sa Harry og ristet på hodet som for å jage vekk en flue, mens tankene fløy.

«Så hvorfor da, da –»

«Han må ha sendt dem,» sa Harry lavt, mer til seg selv enn til onkel Wiktor.

«Hva? Hvem? Hvem må ha sendt dem?»

«Fyrst Voldemort,» sa Harry.

Han registrerte vagt det merkelige faktum at Dumlingene, som skvatt, klynket eller krympet seg så fort de hørte ord som 'trollmann', 'magi' eller 'tryllestav', *de* kunne høre navnet til tidenes ondeste trollmann uten så mye som et gys.

«Fyrst – hei, vent nå,» sa onkel Wiktor. Ansiktet fikk tenksomme folder, og det var et glimt av demring i de små griseøynene. «Det navnet har jeg hørt … det var han som …»

«Myrdet foreldrene mine, ja,» sa Harry.

«Men han er jo vekk,» sa onkel Wiktor utålmodig, uten det ringeste tegn til at mordet på Harrys foreldre kunne være et smertefullt emne. «Det sa han svære karen. Borte vekk.»

«Han har kommet igjen,» sa Harry matt.

Det føltes nokså rart å stå her i tante Petunias kirurgisk sterile kjøkken, mellom kjøleskapet av årets toppmodell og TV-en i bredformat, og snakke rolig om fyrst Voldemort til onkel Wiktor. Det var som om desperantenes inntog i Søndre Syting hadde brutt hull i den store, usynlige muren som skilte Hekkveiens urokkelig u-magiske verden fra verden utenfor. På en eller annen måte hadde Harrys to liv smeltet sammen, og allting var snudd opp ned – Dumlingene ville vite mer om magiens verden, og fru Figg kjente

Albus Humlesnurr; desperanter svevde rundt i Søndre Syting, og han selv kom kanskje aldri tilbake til Galtvort. Hodet hans hamret verre og verre.

«Kommet igjen?» hvisket tante Petunia.

Hun så på Harry, og slik hadde hun aldri sett på ham før. Plutselig, for første gang i sitt liv, gikk det ordentlig opp for ham at tante Petunia virkelig var søsteren til moren hans. Han kunne ikke forklart hvorfor dette slo ham med slik kraft akkurat nå. Han visste bare at han ikke var det eneste mennesket i dette rommet som hadde en anelse om hva det kunne bety at fyrst Voldemort var tilbake. Aldri i sitt liv hadde tante Petunia sett på ham på den måten. De store, lyse øynene (som liknet så lite på søsterens) var ikke smale av motvilje eller sinne, de var vidåpne og engstelige. Den løgnen tante Petunia hadde tviholdt så innbitt på i hele Harrys liv – at det ikke fantes noe slikt som magi, eller noen annen verden enn den hun levde i med onkel Wiktor – den hadde visst nå sprukket.

«Ja,» sa Harry, og nå snakket han rett til tante Petunia. «Han kom tilbake for en måned siden. Jeg så ham.»

Hendene hennes famlet seg fram til Dudleifs massive, lærkledde skuldre og knuget dem.

«Vent litt,» sa onkel Wiktor. Han stirret fra sin kone til Harry og tilbake igjen, åpenbart forbløffet og forvirret over denne til nå ukjente forståelsen som så ut til å ha oppstått mellom dem. «Vent nå litt. Denne fyrst Voldi-hva-det-var har kommet igjen, sier du.»

«Ja.»

«Han som myrdet foreldrene dine.»

«Ja.»

«Og nå sender han dissekanter etter deg?»

«Ser sånn ut,» sa Harry.

«Jeg skjønner,» sa onkel Wiktor. Han så fra sin likbleke kone til Harry. Han heiste opp buksene, og det var som om han svulmet opp, og det svære, fiolette fjeset videt seg ut for øynene til Harry. «Vel, det avgjør saken,» sa han og blåste seg opp til skjortebrystet sto som en ballong. «*Da kan du ta og pelle deg ut fra vårt hjem, gutt!*»

«Hva?» sa Harry.

«Du hørte hva jeg sa – UT!» remjet onkel Wiktor, så selv tante Petunia og Dudleif skvatt. «UT! UT! Dette skulle jeg gjort for årevis siden! Ugler som behandler huset her som et hvilehjem, desserter som eksploderer, halve stua som ble knust, Dudleif som fikk hale, Margot som fløt rundt under taket her, og så den flyende Ford Angliaen – UT! UT! Det er slutt! Finito! Du får da vel ikke bli her hvis en eller annen gærning er ute etter deg, du får ikke sette min kone og sønn i fare, du får ikke skape problemer for oss! Hvis det skal gå samme veien med deg som med de noksagtene dine av noen foreldre, så har jeg fått nok! UT!»

Harry sto som limt til golvet, med brevene fra departementet, herr Wiltersen og Sirius i en krøll i venstre hånd. *Samme hva du gjør, så ikke gå ut av huset igjen. IKKE FORLAT HUSET TIL DIN ONKEL OG TANTE.*

«Du hørte hva jeg sa!» sa onkel Wiktor og bøyde seg fram, til det massive, fiolette fjeset kom så nær Harrys at han kunne kjenne spyttdråpene i ansiktet. «Få fart på deg! For en halvtime siden var det ikke måte på hvordan det hastet å komme herfra. Jeg skal følge deg ut! Og kom aldri og plag oss igjen! Neimen om jeg vet hvorfor vi tok oss av deg den gangen. Margot hadde helt rett, du burde vært på barnehjem. Vi var altfor bløthjertet, det var det som var feilen, vi trodde vi kunne banke det ut av deg, trodde vi kunne få deg normal, men du har vært spolert fra begynnelsen av, og jeg har fått nok – *ugler*!»

Kveldens femte ugle kom skytende ned pipa så fort at den faktisk klasket i golvet før den lettet igjen med et arrig kraks. Harry strakte ut hånden for å ta imot brevet, som kom i en skarlagensrød konvolutt, men den seilte over hodet hans og rett mot tante Petunia, som skrek til og dukket med armene for ansiktet. Ugla slapp den røde konvolutten på hodet hennes, vendte i lufta og forsvant igjen opp pipa.

Harry skyndte seg fram for å ta brevet, men tante Petunia kom ham i forkjøpet.

«Du kan godt åpne hvis du vil,» sa Harry, «men jeg får høre hva som står likevel. Det der er en brøler.»

«Slipp den, Petunia,» ropte onkel Wiktor. «Ikke rør den, den kan være farlig!»

«Det er til meg,» sa tante Petunia med dirrende røst. «Det er adressert til *meg*, Wiktor, se! Fru Petunia Dumling, Kjøkkenet, Hekkveien 4 –»

Der tidde hun skrekkslagen. Det hadde begynt å ryke av den røde konvolutten.

«Ta det opp!» oppfordret Harry. «Få det overstått! Det kommer uansett!»

«Nei.»

Tante Petunia skalv på hånden. Hun flakket vilt med blikket rundt i kjøkkenet som om hun lette etter en fluktvei, men for sent – konvolutten flammet opp. Tante Petunia skrek og slapp den.

En skrekkelig røst fylte kjøkkenet og ga gjenlyd i det innelukkede rommet. Den kom fra det brennende brevet på bordet.

«*Husk mitt forrige, Petunia.*»

Tante Petunia så ut som det var like før hun besvimte. Hun sank ned på stolen ved sida av Dudleifs og begravde ansiktet i hendene. Restene av brevet smuldret til aske i stillhet.

«Hva var det?» sa onkel Wiktor hest. «Hva – jeg – Petunia?»

Tante Petunia sa ingenting. Dudleif stirret dumt på moren med åpen munn. Stillheten vokste og ble forferdelig. Harry stirret på sin tante, totalt forvirret. Hodet hans holdt på å sprenges.

«Petunia, snille – søte –?» sa onkel Wiktor tynt. «P-Petunia?»

Hun løftet hodet. Hun skalv fremdeles. Hun svelget.

«Gutten – gutten må bli her, Wiktor,» sa hun svakt.

«H-hva?»

«Han blir,» sa hun. Hun så ikke på Harry. Hun reiste seg igjen.

«Han … men Petunia …»

«Hvis vi kaster ham ut, blir det så mye snakk blant naboene,» sa hun. Hun var på rask vei tilbake til sitt gamle biske, bryske jeg, selv om hun fortsatt var svært blek. «De kommer bare til å stille brysomme spørsmål og lure på hvor det er blitt av ham. Vi må la ham bli.»

Lufta gikk ut av onkel Wiktor som av en gammel bilring.

«Men søte Petunia –»

Tante Petunia overhørte ham. Hun snudde seg mot Harry.

«Du blir på rommet ditt,» sa hun. «Du går ikke ut av huset. Nå går du og legger deg.»

Harry rørte seg ikke.

«Hvem var den brøleren fra?»

«Ikke still spørsmål,» glefset tante Petunia.

«Har du kontakt med trollmenn?»

«Jeg sa du skulle legge deg!»

«Hva betydde det? Husk det forrige hva da?»

«I seng!»

«Hvordan –»

«DU HØRTE HVA DIN TANTE SA! KOM DEG I SENG!»

KAPITTEL TRE

FORTROPPEN

Jeg er nettopp blitt angrepet av desperanter, og blir kanskje utvist fra Galtvort. Nå vil jeg vite hva som foregår og når jeg kan komme meg vekk herfra.

Ikke før var Harry kommet opp til det mørke rommet sitt og skrivebordet, før han skrev de samme ordene på tre forskjellige pergamentbiter. Den første adresserte han til Sirius, den andre til Ronny og den tredje til Hermine. Ugla hans, Hedvig, var ute på jakt, og buret hennes sto tomt på bordplata. Mens han ventet på at hun skulle komme tilbake, travet han hvileløst rundt i rommet. Hodet hamret, og tankene hadde det for travelt til søvn, enda øynene klødde og stakk av tretthet. Ryggen verket etter all drassingen på Dudleif, og de to kulene i hodet, som han hadde fått av henholdsvis vinduet og Dudleif, verket som besatt.

Fram og tilbake travet han, kokende av sinne og frustrasjon, skar tenner, knyttet nevene og sendte rasende blikk ut mot den tomme, stjernestrødde himmelen hver gang han passerte vinduet. Desperanter utsendt for å jage ham, fru Figg og Mundungus Styrfeder sendt for å passe på ham i all hemmelighet, og siden suspensjon fra Galtvort og en høring i Magidepartementet – og fremdeles var det ingen som fortalte ham hva som foregikk!

Og hva, hva i all verden, var det med den brøleren? Hvis røst var det som hadde gjallet så truende, så skremmende, gjennom kjøkkenet?

Hvorfor satt han fremdeles fast her uten å få vite noe? Hvorfor behandlet alle ham nærmest som en uskikkelig unge? *Ikke gjør noe magisk, hold deg i*

huset ...

Han langet ut et spark etter skolekofferten idet han passerte den, men det lettet ikke på sinnet – tvert imot, nå hadde han nivondt i tåa også, i tillegg til alle vondtene i resten av kroppen.

Han hinket forbi vinduet, og akkurat da kom Hedvig glidende inn med en myk rasling av fjær, som et lite spøkelse.

«Det var på tide!» glefset Harry idet hun landet lett oppå buret sitt. «Jeg har jobb til deg!»

De store, runde, ravgule øynene hennes stirret bebreidende på ham over den døde frosken hun holdt i nebbet.

«Kom hit,» sa Harry. Han tok de tre små pergamentrullene og en lærlisse og bandt rullene til den skjellete uglefoten. «Fly rett til Sirius og Ronny og Hermine med disse, og ikke kom tilbake før du får med deg noen skikkelige svar. Hvis du må, så bare hakk på dem til de får skrevet noe ordentlig godt og langt. Forstått?»

Det kom en halvkvalt tutelyd fra Hedvig, fortsatt med nebbet fullt av frosk.

«Så kom deg av gårde, da,» sa Harry.

Hun lettet med det samme. Ikke før var hun borte, før Harry slengte seg over ende på senga uten å kle av seg og lå og stirret i det mørke taket. På toppen av alt annet negativt var han nå også skyldbevisst for å ha vært så irritabel mot Hedvig – hun var den eneste vennen han hadde i Hekkveien 4. Men han skulle nok gjøre det godt igjen når hun kom tilbake med svarene fra Sirius, Ronny og Hermine.

Og nå var de vel pokka nødt til å svare fort; et desperantangrep kunne de umulig overse. I morgen kom han sikkert til å våkne til tre tykke brev, fulle av sympati og planer for umiddelbar Harry-forflytning til Hiet. Og med den trøstende forestillingen kom søvnen rullende over ham og utvisket alle tanker.

*

Men Hedvig kom ikke tilbake morgenen etter. Harry tilbrakte dagen på rommet sitt, og kom ikke ut for annet enn å gå på badet. Tre ganger den

dagen skjøv tante Petunia mat inn til ham gjennom katteluka onkel Wiktor hadde montert tre somre før. Hver gang Harry hørte skrittene hennes nærme seg, prøvde han å spørre henne ut om brøleren, men han hadde fått like gode svar om han hadde forhørt dørhåndtaket. For øvrig holdt Dumlingene seg på trygg avstand fra rommet hans. Harry så ikke noe poeng i å påtvinge dem sitt selskap; enda en krangel ville ikke føre til annet enn eventuelt å gjøre ham så sinna at han kom til å utføre enda mer ulovlig magi.

Og slik fortsatte det i tre hele dager. Han var skiftevis fylt av slik rastløs energi at det ble umulig å konsentrere seg om noe, og da travet han rundt på rommet og var rasende på alt og alle for at de lot ham sitte der og steke i sitt eget fett, og skiftevis av en kraftløshet så total at han kunne ligge på senga i en time og bare stirre ut i lufta og grue seg til høringen i Magidepartementet til magen knyttet seg.

Hva om dommen gikk imot ham? Hva om han *ble* utvist og tryllestaven hans brukket? Han kunne umulig gå tilbake til å bo hos Dumlingene på fulltid, ikke nå som han visste om den andre verdenen, den han egentlig tilhørte. Kunne det tenkes at han kunne flytte inn hos Sirius, slik Sirius hadde foreslått året før, før han ble nødt til å gjemme seg for departementet? Ville Harry få lov til å bo der alene, når han fremdeles var mindreårig? Eller ville spørsmålet om hvor det skulle bli av ham, bli overlatt til andre? Var bruddet hans på de internasjonale statuttene for hemmelighold av magi alvorlig nok til at han kanskje kunne havne i en celle i Azkaban? Hver gang denne tanken dukket opp, ble resultatet det samme: Harry kom seg opp av senga igjen og begynte å trave.

Den fjerde kvelden etter at Hedvig dro, lå Harry og stirret i taket. Han var i en av de apatiske fasene, fullstendig tanketom av utmattelse, da onkelen kom inn til ham. Harry snudde langsomt på hodet og så på ham. Onkel Wiktor var iført sin beste dress og et uhyre selvtilfreds uttrykk.

«Vi skal ut,» sa han.

«Hva?»

«Vi – altså din tante, Dudleif og jeg – skal ut.»

«Ja vel,» sa Harry matt og stirret i taket.

«Du får ikke forlate rommet ditt mens vi er borte.»

«Nei vel.»
«Du får ikke røre TV-en, stereoen eller noe av det vi eier.»
«Nehei.»
«Du får ikke stjele mat i kjøleskapet.»
«Nei vel.»
«Jeg kommer til å låse døra her.»
«Gjør det.»

Onkel Wiktor glante på Harry, tydelig mistenksom over slik mangel på opposisjon, før han trampet ut og lukket døra bak seg. Harry hørte nøkkelen bli vridd om, og deretter onkel Wiktors tunge skritt nedover trappa. Litt etter hørte han slamringen av bildører, brummingen av en motor og den umiskjennelige lyden av bilen som kjørte ut av oppkjørselen.

Harry følte ingenting spesielt ved at Dumlingene dro. Det var det samme for ham om de var i huset eller ikke. Han greide ikke engang å mobilisere krefter til å stå opp og slå på lyset på rommet, og det ble mørkere og mørkere rundt ham der han lå og lyttet til nattelydene gjennom vinduet. Nå sto det åpent hele tida, i påvente av den velsignede stunden da Hedvig kom tilbake.

Det tomme huset knirket rundt ham. Det gurglet i vannrør. Harry lå der i en slags lammelse uten en tanke i hodet, drivende i et hav av mismot.

Det var da han hørte, klart og tydelig, et brak fra kjøkkenet nedenunder.

Han satte seg opp med et rykk og lyttet konsentrert. Det kunne ikke være Dumlingene som var kommet tilbake, det var altfor tidlig, og ikke hadde han hørt bilen heller.

Det var stille et øyeblikk. Så hørte han stemmer.

Innbruddstyver, tenkte han og gled ut av senga – men et sekund etter slo det ham at tyver hadde det med å snakke lavt, og hvem det enn var som gikk rundt på kjøkkenet, så ga de iallfall blaffen i slikt.

Han snappet tryllestaven fra nattbordet, stilte seg foran døra og lyttet av all makt. Øyeblikket etter skvatt han til da det kom et høyt klikk fra låsen og døra svingte opp.

Harry sto urørlig, stirret gjennom døråpningen ut i den mørke trappegangen og spisset ører etter flere lyder, men alt var stille. Han nølte et

øyeblikk, og så listet han seg fort og lydløst bort til trappa.

Brått skjøt hjertet opp i halsen. Det sto noen der nede i den halvmørke gangen; han kunne se silhuettene mot skjæret fra gatelyset gjennom ytterdørglasset – åtte–ni stykker, og samtlige, så vidt han kunne se, stirret rett opp på ham.

«Senk staven, gutt, før du stikker ut øyet på noen,» sa en lav, knurrende stemme.

Hjertet til Harry hamret vilt. Den stemmen kjente han. Men han senket ikke staven for det.

«Professor Bister?» sa han usikkert.

«Jeg er nå ikke så sikker på det med 'professor',» knurret stemmen. «Det ble liksom ikke så mye undervisning på meg, eller hva? Kom ned hit, så vi får sett ordentlig på deg.»

Harry senket staven så vidt, men slakket ikke på grepet. Ikke rørte han seg heller. Han hadde gode grunner til å være mistenksom. Han hadde nylig tilbrakt ni måneder i nært naboskap med Galøye Bister, før det kom fram at det slett ikke *var* Bister, men en bedrager, og attpåtil en bedrager som hadde prøvd å drepe Harry før han ble avslørt. Men før han rakk å ta noen avgjørelse om hva han nå skulle gjøre, lød en ny, litt hes, stemme nedenfra.

«Det er i orden, Harry. Vi kommer for å ta deg med herfra.»

Harrys hjerte gjorde et hopp. Dette var også en stemme han kjente, enda han ikke hadde hørt den på over et år.

«P-professor Lupus?» sa han vantro. «Er det Dem?»

«Hvorfor står vi her i mørket?» sa en tredje stemme, men denne gangen en helt ukjent en, en kvinnestemme. «*Lumos*!»

En stavtipp flammet opp og oversvømte gangen med magisk lys. Harry blunket. Folkene rundt trappa der nede stirret granskende opp på ham, noen med hodet på skakke for å se bedre.

Den nærmeste var Remus Lupus. Enda så ung han fremdeles var, så han sliten og litt syk ut, med flere grå hår enn da Harry sa adjø til ham sist, og kutten var mer lappet og slitt enn noensinne. Det forhindret ikke at han smilte bredt til Harry, som prøvde å smile tilbake tross overraskelsen.

«Åååå, han ser ut akkurat som jeg trodde,» sa heksa som holdt den lysende staven sin i været. Hun virket som den yngste der nede. Ansiktet var blekt og hjerteformet, øynene mørke og glitrende, og det korte, strittende håret var i en skrikende nyanse av fiolett. «Heisan, Harry!»

«Jo, jeg ser hva du mener, Remus,» sa en skallet, svart trollmann som sto lengst bak. Han hadde en gullring i øret, og stemmen var dyp og langsom. «Han ser ut akkurat som Jakob.»

«Unntatt øynene,» sa en trollmann med sølvhår og knirkende røst bak i kretsen. «Øynene er Lillys.»

Galøye Bister, som hadde langt, gråsprengt hår og manglet en stor bit av nesa, myste mistenksomt mot Harry med de to umake øynene. Det ene var lite, mørkt og hardt, det andre stort, rundt og lysende blått – det var det magiske øyet som kunne se gjennom vegger, dører, samt gjennom Bisters eget bakhode.

«Er du helt sikker på at det er ham, Lupus?» knurret han. «Det skulle tatt seg fint ut om vi kom tilbake med en dødseter som ga seg ut for ham. Vi burde stille ham et spørsmål som bare den ekte Potter vet svaret på. Om ingen har med seg noe verifiserum, da?»

«Harry, hvilken form tar skytsvergen din?» spurte Lupus.

«En kronhjort,» sa Harry nervøst.

«Jo da, det er ham, Galøye,» sa Lupus.

Harry var pinlig klar over at alle stirret på ham mens han stakk tryllestaven i baklomma og kom ned trappa.

«Ikke stikk staven din der, gutt!» brølte Bister. «Tenk om den selvantente? Bedre trollmenn enn deg har mistet en rompeballe på den måten, skal jeg si deg!»

«Å? Hvem kjenner du som har mistet en rompeballe?» spurte damen med det fiolette håret interessert.

«Det samme kan det være, bare hold staven unna baklomma!» knurret Galøye. «Elementær stavsikkerhet – men sånt gir folk blaffen i nå for tida.» Han haltet bortover mot kjøkkenet. «Og ikke tro at jeg ikke så det der,» la han grettent til da damen himlet med øynene.

Lupus tok Harry i hånden.

«Hvordan har du det?» spurte han og gransket ham grundig.

«Nja … bra …»

Harry kunne nesten ikke tro det var sant. Fire uker med null og niks, ikke den minste lille antydning til en plan for å få ham vekk fra Hekkveien, og plutselig sto en hel trollmannsforsamling der, så dagligdags som om dette var avtalt for lengst. Han skottet på folkene rundt Lupus; alle stirret fortsatt intenst på ham. Han ble plutselig veldig obs på at han ikke hadde gredd håret på fire dager.

«Jeg – dere hadde virkelig flaks, Dumlingene er ute …» mumlet han.

«Flaks, du! Hah!» sa damen med det fiolette håret. «Det var meg som fikk lurt dem av veien. Jeg sendte et brev med gompepost med melding om at de var tatt ut til den all-engelske finalen i Mest velholdt forstadsplen. De er på vei til prisutdelingen nå … eller det tror de i hvert fall.»

Harry så i et glimt for seg onkel Wiktors fjes når det gikk opp for ham at det ikke fantes noen all-engelsk finale i Mest velholdt forstadsplen.

«Vi skal vel dra herfra?» spurte han. «Snart?»

«Nesten straks,» svarte Lupus. «Vi venter bare på klarsignal.»

«Hvor skal vi? Til Hiet?» sa Harry forhåpningsfullt.

«Nei, ikke til Hiet,» sa Lupus. Han gjorde tegn til at Harry skulle bli med ut på kjøkkenet. Hele den lille klyngen av trollmenn fulgte etter, mens de fortsatte å kikke nysgjerrig på Harry. «For risikabelt. Vi har etablert et hovedkvarter et sted ingen kan finne. Det har tatt en stund …»

Galøye Bister satt ved kjøkkenbordet og tok seg en hivert av en lommelerke. Imens snurret det magiske øyet til alle kanter og sugde inn alle Dumlingenes arbeidsbesparende innretninger.

«Dette er Alastor Bister, Harry,» fortsatte Lupus og pekte på Bister.

«Jeg vet det,» sa Harry beklemt. Det føltes litt underlig å bli presentert for noen han hadde trodd han kjente et helt år.

«Og dette er Nymfadora –»

«Ikke kall meg Nymfadora, Remus,» sa den unge heksa og grøsset. «Jeg heter Dult.»

«Nymfadora Dult, som foretrekker at man bruker bare etternavnet,» sa Lupus.

«Det ville du også gjort, om moren din hadde vært en sånn idiot at hun kalte deg *Nymfadora*,» mumlet Dult.

«Og dette er Nestor Bindebolt.» Han viste til den høye, svarte trollmannen, som bukket. «Elifas Dogger.» Trollmannen med den knirkende stemmen nikket. «Dedalus Dølg –»

«Vi har truffet hverandre før,» pep Dølg oppspilt og mistet sin lilla flosshatt.

«Emmelin Vals.» En statelig dame med smaragdgrønt sjal nikket nådig. «Styrian Pommer.» En trollmann med kraftig hake og halmgult hår blunket. «Og Hestia Hansen.» En svarthåret, rødkinnet heks borte ved brødristeren vinket.

Harry nikket stivt til samtlige etter som de ble presentert. Han ønsket de kunne glo på noe annet enn ham; det var som om han plutselig var blitt drasset inn på en scene. Dessuten lurte han på hvorfor det var så mange av dem her.

«Overraskende mange meldte seg frivillig til å dra og hente deg,» sa Lupus, som om han hadde lest Harrys tanker. Det rykket en anelse i munnvikene hans.

«Vel, jo flere, jo bedre,» sa Bister mørkt. «Vi er livgarden din, Potter.»

«Vi venter bare på signalet om at det er trygt å dra,» sa Lupus. Han kikket ut av vinduet. «Vi har omtrent et kvarter på oss.»

«Utrolig *renslige*, disse gompene, hva?» sa heksa som kalte seg Dult og så seg meget interessert om i kjøkkenet. «Faren min er gompefødt, og han er en skikkelig slurvepetter. Men det varierer vel, akkurat som med trollmenn?»

«Æh – jo,» sa Harry. «Men –» han snudde seg til Lupus igjen, «Hva er det egentlig som skjer, jeg har ikke hørt noe fra noen, hva gjør Vol–?»

Fra flere av heksene og trollmennene kom det rare, hvesende lyder. Dedalus Dølg mistet hatten, og Bister knurret: «*Ti still*!»

«Hva?» sa Harry.

«Vi snakker ikke om noe her, det er for risikabelt,» sa Bister og vendte det normale øyet mot Harry. Det magiske var fortsatt rettet mot taket.

«Pokker òg,» la han sint til og tok seg til det, «det har fått det med å gå i stå – helt siden det svinet brukte det.»

Og med en frastøtende ploppelyd, omtrent som når en tar opp proppen i en vask, nappet han ut øyet.

«Galøye, du vet godt at det der er aldeles motbydelig,» sa Dult i en hverdagslig tone.

«Hent et glass vann til meg, er du snill, Harry,» ba Bister.

Harry gikk bort til oppvaskmaskinen, tok ut et rent glass og fylte det med vann fra springen, stadig mens hele trollmannsflokken voktet på hver bevegelse. Denne evinnelige stirringen begynte å gjøre ham temmelig irritert.

«Skål,» sa Bister, da Harry rakte ham glasset. Han slapp det magiske øyet oppi og dyttet det under med fingeren; det magiske øyet duvet opp og ned og rundt og stirret på hver av dem etter tur. «Jeg trenger tre hundre og seksti graders synsfelt på tilbakeveien.»

«Hvordan kommer vi oss – dit vi skal?» spurte Harry.

«På limer,» sa Lupus. «Det er den eneste måten. Du er for ung til å immivere; flumnettet holder de øye med, og å sette opp en uautorisert flyttnøkkel er rene selvmordet.»

«Remus sier du er god til å fly,» sa Nestor Bindebolt med den dype stemmen.

«Han er ypperlig,» sa Lupus og kikket på klokka. «Det er best du går og pakker, Harry – vi skal helst være klare til avspark så snart vi får signalet.»

«Jeg skal bli med og hjelpe deg,» sa Dult muntert.

Hun fulgte Harry ut i gangen og opp trappa, mens hun gransket alt hun så med nysgjerrig interesse.

«Pussig sted,» sa hun. «Liksom litt *for* rent, om du skjønner hva jeg mener? Nesten unaturlig. Å, dette var bedre,» la hun til da de kom inn på Harrys rom, og han hadde slått på lyset.

Og visst var rommet hans atskillig mer rotete enn resten av huset. Siden han hadde vært innestengt der i fire dager, og det i helsvart humør, hadde han gitt blaffen i å rydde opp etter seg. De fleste av bøkene hans lå strødd utover golvet, der han hadde slengt dem i tur og orden når ingen av dem

kunne få ham på andre tanker. Hedvigs bur hadde begynt å lukte og kunne trenge rengjøring, og kofferten hans sto åpen og avslørte en broket blanding av gompeklær og trollmannskutter som til dels hadde funnet veien ut på golvet utenfor.

Harry begynte i en fart å plukke opp bøker og kaste dem oppi kofferten. Dult stanset foran garderobeskapet og studerte kritisk sitt eget speilbilde på innsida av skapdøra.

«Vet du hva, jeg tror neimen ikke fiolett riktig kler meg,» sa hun tenksomt og nappet seg i en stri hårtust. «Syns du ikke det får meg til å virke litt usunn?»

«Æh –» sa Harry og skottet opp på henne over et eksemplar av *Britiske og irske rumpeldunklag*.

«Visst gjør det det,» sa Dult og bestemte seg. Hun knep øynene sammen og fikk et anspent uttrykk, som om det var noe hun prøvde å komme på. Sekundet etter var håret hennes blitt tyggegummirosa.

«Åssen greide De det?» sa Harry måpende da hun åpnet øynene igjen.

«Jeg er metamorf-magus,» sa hun, mens hun betraktet speilbildet og snudde på hodet for å se håret fra alle kanter. «Det vil si at jeg kan forandre utseende som jeg vil,» la hun til, da hun så Harrys spørrende uttrykk i speilet. «Jeg er født sånn. På svartspanerstudiet fikk jeg toppkarakter i Skjul og kamuflasje uten å behøve å lese i det hele tatt, ikke verst, hva?»

«Er De svartspaner?» sa Harry imponert. Å bli en av dem som fakket svarte trollmenn – det var det eneste yrket han kunne tenke seg etter Galtvort.

«Jo da,» sa Dult med et stolt uttrykk. «Nestor også; men han er jo litt høyere på strå enn meg, da. Det er bare et år siden jeg tok prøven. Og jeg dumpet nesten i Smyg og sporing. Jeg er skrekkelig klønete – hørte du at jeg knuste den tallerkenen i første da vi kom?»

«Kan man lære å bli metamorfmagus?» spurte Harry og rettet seg opp; pakkingen hadde han helt glemt.

Dult klukklo.

«Vedder på at du ikke skulle hatt noe imot å skjule det arret en gang iblant, hva?»

Blikket hennes stanset ved det siksakformede arret på pannen hans.

«Nei, jeg skulle ikke hatt noe imot det,» mumlet Harry og snudde seg bort. Han likte ikke at folk glodde på arret.

«Vel, du blir nok nødt til å lære fra bunnen av, dessverre,» sa Dult. «Metamorf-magere er veldig sjeldne – det er noe man blir født som, ikke leser seg til. Trollmenn flest er nødt til å bruke en tryllestav eller en eliksir for å endre utseende. Men nå må vi få fart på oss, Harry, vi skulle liksom pakke,» la hun skyldbevisst til, med et blikk på alt rotet på golvet.

«Å – ja visst,» sa Harry og snappet noen bøker til.

«Ikke vær dum, det går da mye fortere å bare si – *Pakk*!» utbrøt Dult, og viftet med tryllestaven sin i en lang, feiende bevegelse som dekket hele golvet.

Bøker, klær, teleskop og vekt – alt fór til værs og forsvant i en mølje ned i kofferten.

«Særlig ordentlig er det jo ikke,» sa Dult; hun gikk bort til kofferten og kastet et blikk på kaoset oppi. «Moren min har en finfin teknikk med å få alt til å legge seg pent til – får til og med sokkene til å folde seg – men jeg har aldri skjønt hvordan hun gjør det … det er et slags *vrikk* –» Hun vrikket håpefullt med tryllestaven.

En av sokkene til Harry flagret svakt, før den falt slapt ned på resten av rotet i kofferten.

«Nei, nei,» sa Dult og smelte koffertlokket igjen, «alt er da oppi, iallfall. Det der kunne også trengt en omgang.» Hun pekte på Hedvigs bur med staven. «*Skrubberunt!*» Noen lorter og et par fjær forsvant. «Ja ja, litt bedre ble det da – jeg har aldri riktig fått dreisen på sånne husholdningsformler. Vel – har vi fått med alt? Heksekjel? Lime? Men jøss – en *Lynkile*!»

Øynene hennes ble store da blikket falt på sopelimen Harry holdt i høyre hånd. Den var hans stolthet – en gave fra Sirius, en lime av internasjonal klasse.

«Og jeg som fremdeles rir rundt på en Komet 260,» sa Dult misunnelig. «Vel vel … Tryllestaven har du fortsatt i beltet? Begge rompeballer i behold? OK, da er vi ferdige. *Locomotor* koffert!»

Harrys koffert løftet seg noen centimeter opp i lufta. Med tryllestaven i høyre hånd som taktstokken til en dirigent, førte Dult den svevende kofferten over golvet og ut av døra. I den venstre bar hun buret til Hedvig. Harry tok selv sopelimen og fulgte etter ned trappa.

Nede på kjøkkenet hadde Bister satt øyet på plass igjen, og nå snurret det så fort at Harry nesten ble kvalm av å se på. Nestor Bindebolt og Styrian Pommer var opptatt med å undersøke mikrobølgeovnen, mens Hestia Hansen sto og lo av en potetskreller hun hadde funnet ved å rote i skuffene. Lupus forseglet akkurat et brev til Dumlingene.

«Glimrende,» sa Lupus og så opp da Dult og Harry kom inn. «Vi har omtrent et minutt igjen, tror jeg. Vi bør antakelig gå ut i hagen og gjøre oss klare. Harry, jeg la igjen et brev til din onkel og tante, hvor jeg skriver at de ikke må være redde for deg –»

«De blir ikke det,» sa Harry.

«– at du er i god behold –»

«Da blir de bare lei seg.»

«– og at dere sees neste sommer.»

«Må jeg virkelig det?»

Lupus smilte, men svarte ikke.

«Kom hit, gutt,» sa Bister barskt og vinket Harry til seg med tryllestaven. «Jeg må forvrenge deg.»

«Åssen da?» sa Harry nervøst.

«Bare en forvrengningsformel,» sa Bister og løftet staven. «Lupus sier du har en usynlighetskappe, men den får du ikke til å sitte når vi flyr; dette gir bedre dekning. Se så –»

Dermed ga han Harry et skarpt rapp over issen. Det var en merkelig fornemmelse – nesten som om Bister hadde knust et egg der; det kjentes som om det sildret kalde bekker nedover kroppen fra det stedet staven traff.

«Ikke dårlig, Galøye,» sa Dult anerkjennende, med blikket på mellomgolvet til Harry.

Harry kikket ned på kroppen sin – eller snarere, det som hadde vært kroppen hans, for den minnet ikke lenger det minste om den. Ikke at den var blitt usynlig; den hadde bare antatt samme farge og tekstur som

kjøkkeninnredningen bak ham. Han var nærmest blitt en menneskelig kameleon.

«Kom igjen,» sa Bister og låste opp bakdøra med tryllestaven.

Alle gikk ut og sto på onkel Wiktors plettfrie gressplen.

«Klar kveld,» gryntet Bister og gransket himmelhvelvet med det magiske øyet. «Kunne godt vært litt mer skydekke. Vel. Du,» bjeffet han til Harry, «vi skal altså fly i tett formasjon. Dult ligger rett foran deg, så bare hold deg kloss oppi halen på henne. Lupus dekker deg nedenfra. Jeg følger bak. Resten kommer til å kretse rundt. Og vi bryter ikke formasjonen for noen pris, er det klart? Dersom en av oss skulle bli drept –»

«Er det sannsynlig?» spurte Harry nervøst, men Bister hørte ikke etter.

«– fortsetter resten videre, ingen stopper, ingen bryter formasjonen. Hvis de får tatt knekken på samtlige og bare du overlever, Harry, står baktroppen klar til å ta over. Bare fortsett østover, så møter de deg.»

«Hold opp å være så sprudlende, Galøye; han kommer til å tro at vi ikke tar dette på alvor,» sa Dult, samtidig som hun spente fast Harrys koffert og Hedvigs bur i et stroppesystem under sopelimen sin.

«Jeg forteller bare gutten hva som er planen,» knurret Bister. «Det er vår jobb å avlevere ham frisk og sunn til hovedkvarteret, og om vi skulle dø i forsøket –»

«Ingen kommer til å dø,» sa Nestor Bindebolt med sin dype, beroligende stemme.

«Opp på limene, der har vi det første signalet!» sa Lupus skarpt og pekte opp på himmelen.

Høyt, høyt over dem hadde en kaskade av blanke, røde gnister flammet opp mellom stjernene, og Harry dro straks kjensel på dem som tryllestavgnister. Han svingte høyre bein over Lynkilen sin, knuget hardt om skaftet og merket at det vibrerte lett, som om det var like ivrig som ham etter å fare til værs igjen.

«Andre signal – av sted!» sa Lupus høyt, idet flere gnister – denne gangen grønne – eksploderte høyt over dem.

Harry sparket hardt fra mot bakken. Den kjølige kveldslufta strømmet gjennom håret mens Hekkveiens prydelige firkanthager svant under ham til

et lappeteppe i mørkegrønt og svart, og alle tanker på Magidepartementets høring ble blåst bort, som om vinden hadde feid hele hodet tomt. Det føltes som om han skulle sprenges av fryd – han fløy igjen, fløy vekk fra Hekkveien som han hadde fantasert om i hele sommer, han fløy hjem … i noen få glitrende minutter var det som om alle hans problemer svant inn til ingenting og ble totalt ubetydelige mot den veldige stjernehimmelen.

«Skarpt venstre, skarpt venstre – det er en gomp som kikker opp!» ropte Bister bakfra. Dult la over, og da Harry fulgte etter, kunne han se kofferten sin svinge vilt under limen hennes. «Vi må vinne mer høyde … opp en halv kilometer!»

Kulda fikk øynene hans til å løpe i vann etter som de kom høyere. Nå kunne ikke Harry skjelne annet der nede enn de ørsmå knappenålstikkene av lys som var billykter og gatelys. Kanskje to av de lysene satt på onkel Wiktors bil … Dumlingene var nok på vei hjem til sitt tomme hus i dette øyeblikk, illsinte over den falske plenkonkurransen … og tanken fikk Harry til å le høyt, selv om lyden druknet i blafringen av de andres kutter, knirkingen i stroppene som bar kofferten og buret og bruset av vind der de suste gjennom lufta. Så levende hadde han ikke følt seg på en måned – ikke så lykkelig heller.

«Legg om sørover!» ropte Galøye. «By forut!»

De tok en brå høyresving for å unngå å fly rett over edderkoppspinnet av glitrende lys under seg.

«Legg om til sørøst og stig, det er lavt skydekke forut som vi kan gjemme oss i!» ropte Bister.

«Vi vil da ikke fly i skyer!» ropte Dult ergerlig. «Vi blir jo klissvåte, Galøye!»

Det var en lettelse at hun sa det, syntes Harry; hendene hans begynte å føles numne om Lynkile-skaftet. Han ønsket at han hadde tenkt på å ta på seg en jakke, for nå frøs han så han skalv.

Med jevne mellomrom la de om kursen etter Galøyes instrukser. Harry knep øynene sammen mot strømmen av isnende vind, som begynte å merkes i ørene også. Den eneste gangen han kunne huske å ha frosset så grundig på en sopelime, var under rumpeldunkkampen mot Håsblås i tredje

klasse, for da hadde det vært storm. Rundt ham kretset vaktene kontinuerlig, lik svære rovfugler. Harry hadde mistet alt begrep om tid. Han lurte på hvor lenge de hadde flydd – det føltes som minst en time.

«Drei sørvestover!» skrek Bister. «Så unngår vi motorveien!»

Nå var Harry så forfrossen at han tenkte med lengsel på den varme, tørre innsida av alle bilene som kjørte under dem, og enda mer lengselsfullt på å reise med flumpulver – visst kunne det være ukomfortabelt å snurre rundt i peiser og sånn, men i flammene var det iallfall varmt … Nestor Bindebolt kom susende rundt ham; den blanke issen og øreringen glimtet svakt i måneskinnet … nå var det Emmelin Vals han hadde til høyre, med tryllestaven parat og øyne som speidet hvileløst til høyre, til venstre … så fór hun også over ham og ble erstattet av Styrian Pommer …

«Vi burde fly bakover et stykke, bare for å være sikre på at ingen følger etter!» ropte Bister.

«ER DU SPENNA GÆRN, GALØYE?» skrek Dult forfra. «Vi har frosset fast til limene som det er! Hvis vi fortsetter å skifte kurs sånn, er vi ikke framme før i neste uke! Og forresten er vi nesten framme nå!»

«Vi starter innflygingen!» hørte de stemmen til Lupus. «Følg etter Dult, Harry!»

Harry fulgte Dult i et stupdykk, med kurs for den største samlingen av lys han hadde sett til nå – en kolossal, formløs masse av glitrende linjer og mønstre på kryss og tvers, med dypsvarte flekker innimellom. Lenger og lenger ned kom de, til han begynte å skjelne billys og gatelykter, skorsteiner og TV-antenner. Det var få ting han heller ville enn å komme ned på bakken, selv om han var sikker på at noen måtte tine ham opp før han kunne komme av sopelimen.

«Her er vi!» ropte Dult, og noen sekunder etter hadde hun landet.

Harry nådde bakken like bak henne og skrevde av limen på en ustelt gressflekk midt på en liten plass. Dult holdt allerede på å spenne løs bagasjen hans. Hutrende så Harry seg om. De grimete fasadene på husene rundt virket ikke særlig lokkende; i noen glimtet knuste vinduer matt i lyset fra gatelyktene, på mange av dørene flasset malingen av, og utenfor mer enn én ytterdør lå søppelet i dynger.

«Hvor er vi hen?» spurte Harry, men Lupus svarte lavt: «Vent litt, Harry.»

Bister romsterte inni kutten sin; hendene var blitt klossete av kulda.

«Se så,» mumlet han og tok fram noe som så ut som en sigarettenner i sølv, holdt den opp og klikket med den.

Nærmeste gatelykt sluknet med et plopp. Han klikket med slukkeren en gang til, og neste lykt ble mørk; og slik fortsatte han å klikke til samtlige lykter på plassen var sluknet, og det eneste lyset kom gjennom trukne gardiner og fra månesigden over dem.

«Lånte den av Humlesnurr,» gryntet Bister og stakk slukkeren i lomma. «For å sikre oss mot gomper som kunne kikke ut, forstår du vel? Fort nå, kom igjen.»

Han grep Harry i armen og geleidet ham over plenen, over gata og opp på fortauet. Bak dem kom Lupus og Dult, som bar Harrys koffert mellom seg, og på begge sider var de flankert av resten av troppen med tryllestavene i beredskap.

Gjennom et åpent vindu i det nærmeste huset lød dump dundring fra et stereoanlegg. En gjennomtrengende stank av råtnende avfall steg opp fra haugen av stappfulle søppelsekker rett utenfor den ødelagte porten.

«Her,» mumlet Bister og viftet med en pergamentbit mot Harrys forvrengte hånd, samtidig som han holdt den tente tryllestaven over den, så Harry kunne lese hva som sto. «Les det fort og lær det utenat.»

Harry kikket ned på lappen. Den smale håndskriften virket kjent. Det sto:

«*Føniksordenens hovedkvarter er å finne i Grimolds plass 12, London.*»

KAPITTEL FIRE

GRIMOLDS PLASS 12

«Hva er Fø–?» begynte Harry.

«Ikke her, gutt!» bjeffet Bister. «Vent til vi kommer inn!»

Han snappet pergamentbiten ut av hånden på Harry og satte fyr på den med tryllestavtippen. Mens budskapet flammet opp og dalte ned mot bakken, kikket Harry på husene rundt dem igjen. De sto utenfor nr. 11. Han så til venstre, og der var nr. 10, men til høyre sto bare nr. 13.

«Men hvor er –»

«Tenk på det du nettopp lærte utenat,» sa Lupus lavt.

Harry tenkte, og ikke før var han kommet til delen om Grimolds plass 12, før en medtatt ytterdør kom til syne ingensteds fra mellom nr. 11 og nr. 13, raskt etterfulgt av skitne vegger og grimete vinduer. Det var som om noen hadde blåst opp et ekstra hus som skjøv begge naboene til side. Harry måpte. Stereoanlegget i nr. 11 fortsatte å dundre. Gompene der inne hadde åpenbart ikke merket noe som helst.

«Kom igjen nå, skynd deg,» knurret Bister og ga Harry en dytt i ryggen.

Harry gikk opp den slitte steintrappa mens han stirret på døra som nettopp hadde materialisert seg. Den svarte malingen var matt og oppskrapt. Dørhammeren av sølv var formet som en snodd slange. Noe nøkkelhull eller noen brevsprekk fantes ikke.

Lupus trakk fram tryllestaven og kakket på døra én gang. Harry hørte en serie skarpe, metalliske klikk og noe som kunne være skranglingen av en lenke. Så gikk døra knirkende opp.

«Fort deg inn, Harry,» hvisket Lupus, «men ikke gå langt, og ikke rør noe.»

Harry gikk over terskelen, inn i nesten kompakt mørke. Hallen luktet av fukt og støv pluss noe søtaktig, råttent; hele huset føltes som om det hadde stått tomt lenge. Han så seg over skulderen; de andre var også på vei inn, Lupus og Dult med kofferten hans og buret til Hedvig. Bister sto ute på trappa og slapp løs lyskransene fra gatelyktene som slukkeren hadde sugd i seg. De fór tilbake til hver sin lyspære, og et øyeblikk glødet plassen utenfor av oransje lys, før Bister haltet inn og lukket ytterdøra, og mørket innenfor ble totalt.

«Der –»

Han smekket til Harry i hodet med tryllestaven, og denne gangen føltes det som om noe varmt sildret nedover ryggen, så han skjønte at forvrengningen var blitt hevet.

«Stå stille nå, alle sammen, mens jeg skaffer oss litt lys her,» hvisket Bister.

De andres dempede stemmer ga Harry en underlig fornemmelse av noe illevarslende; det var som om de var kommet inn til en som lå for døden. Han hørte en svak, hvesende lyd, og bortover veggene kom det fresende liv i gammeldagse gasslamper. De kastet et flakkende, uvirkelig lysskjær over flassende tapeter og slitte golvtepper i en langstrakt, dyster hall, hvor en lysekrone glimtet matt over dem, tung av spindelvev, og patina-svartnende portretter hang i sjøsyke vinkler langs veggene. Harry hørte noe rasle forbi bak fotlistene. Både lysekronen og kandelabrene på et vaklevorent bord i nærheten var formet som slanger.

De hørte raske fottrinn, og moren til Ronny, fru Wiltersen, kom ut av en dør bortest i hallen. Hun kom fort mot dem med et varmt smil, men Harry syntes hun så tynnere og blekere ut enn sist han så henne.

«Å, Harry, så deilig å se deg!» hvisket hun og trakk ham inntil seg i en klem så ribbeina knakte, før hun holdt ham på armlengdes avstand og gransket ham kritisk. «Du ser slett ikke godt ut; du trenger å fetes opp litt – men du blir nok nødt til å vente litt på middagen, dessverre.»

Hun snudde seg mot trollmannsflokken bak og hvisket ivrig: «Han er akkurat kommet, møtet har begynt.»

Det kom interesserte og oppspilte lyder fra trollmennene, som begynte å toge forbi ham i retning døra fru Wiltersen nettopp kom fra. Harry skulle til å følge etter Lupus, men fru Wiltersen holdt ham igjen.

«Nei, Harry, møtet er bare for ordensmedlemmer. Ronny og Hermine er ovenpå; du kan vente sammen med dem til det er over, og så kan vi spise middag. Og ikke snakk høyt her i hallen,» la hun til i en inntrengende hvisking.

«Hvorfor ikke?»

«Jeg vil ikke at noe skal våkne.»

«Hva mene–»

«Jeg forklarer det senere – jeg må gå, jeg skulle vært på møtet – jeg skal bare vise deg hvor du skal sove.»

Hun holdt en finger for leppene og listet seg på tå forbi noen lange, møllspiste forheng – antakelig foran en annen dør, tenkte Harry – forbi et stort paraplystativ som øyensynlig var lagd av en avkappet trollfot, og opp den mørke trappa. På veggene i trappegangen hang en serie inntørkede hoder montert på hver sin plate. Da Harry så etter, viste det seg å være hodene av husnisser. Samtlige hadde den nærmest snuteliknende nesa.

Harrys forvirring økte for hvert skritt. Hva i all verden hadde de å gjøre i et hus som virket som det tilhørte den svarteste av svarte trollmenn?

«Fru Wiltersen, hvorfor –»

«Ronny og Hermine forklarer deg alt sammen, vennen min – jeg må skynde meg,» hvisket fru Wiltersen med tankene helt andre steder. «Se så, ja –» de var kommet opp i andre, «– din dør er den til høyre. Jeg sier fra når vi er ferdige.»

Og så forsvant hun ned igjen i en viss fart.

Harry gikk over den dystre trappeavsatsen, vred om dørhåndtaket, som var formet som et slangehode, og åpnet døra.

Han fikk et fort inntrykk av et gråtrist, høyloftet værelse med to senger; så kom en høy, kvitrende lyd, fulgt av et enda høyere hyl, og dermed ble hele synsfeltet borte bak store mengder bustete hår. Hermine hadde kastet seg over ham i en klem som nesten rev ham over ende på ryggen, mens

Ronnys ørlille ugle, Tullerusk, virvlet opphisset rundt og rundt hodene deres.

«HARRY! Ronny, nå er han her, Harry er her! Vi hørte ikke at du kom! Å, hvordan har du det? Har du det bra? Har du vært kjempesint på oss? Det vedder jeg på du har, jeg vet godt at brevene våre har vært helt idiotiske – men vi fikk ikke fortelle noe, Humlesnurr tvang oss til å sverge på at vi ikke skulle – å, gjett om vi har mye å fortelle deg, og du å fortelle oss – desperantene! Da vi fikk høre om det – og den departementshøringen – noe så superdumt, jeg har slått det opp, og de kan ikke utvise deg, det er tatt klart forbehold i Forordningen om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse for bruk av magi i livstruende situasjoner –»

«La ham få puste da, Hermine,» sa Ronny smilende mens han lukket døra bak Harry. Han så ut som han hadde vokst enda ti centimeter i løpet av den måneden de ikke hadde sett hverandre, og var blitt høyere og mer hengslete enn noensinne, men den lange nesa, det ildrøde håret og fregnene var akkurat som før.

Hermine ga slipp på Harry, fortsatt like strålende blid, men før hun rakk å si et ord til, lød en bløt, susende lyd, og noe hvitt kom seilende fra toppen av et mørkt garderobeskap og landet mykt på skulderen til Harry.

«Hedvig!»

Snøugla klikket med nebbet og hakket ham kjærlig i øreflippen, mens Harry strøk henne over fjærene.

«Hun har vært helt på tuppa,» sa Ronny. «Hakka oss halvt i hjel når hun kom med de siste brevene fra deg, bare se –»

Han holdt opp den høyre pekefingeren, hvor det var et halvt grodd, men åpenbart dypt kutt.

«Å ja, jo –» sa Harry. «Beklager det, men jeg ville absolutt ha noen svar, ikke sant –»

«Og vi ville gjerne svart, vi, kamerat,» sa Ronny. «Hermine holdt på å få helt spader, hun sa at du kom til å finne på noe tull hvis du ble sittende mutters aleine uten et ord, men Humlesnurr fikk oss til å –»

«– sverge at dere ikke skulle si noe,» sa Harry. «Ja, Hermine sa det.»

Den varme gløden som hadde flammet opp inni ham ved synet av de to bestevennene, sluknet brått, og noe iskaldt flommet ut i magen. Plutselig – etter at han hadde lengtet en hel måned etter å se Ronny og Hermine – kjentes det som han helst ville være i fred.

I den brydde pausen som fulgte, sto han og strøk Hedvig automatisk over fjærene og så ikke på noen av de to andre.

«Det virket som han mente det var best,» sa Hermine litt stakkåndet. «Humlesnurr, altså.»

«Sikkert,» sa Harry. Han la merke til at hendene hennes også bar spor av Hedvigs nebb, og kjente at han ikke var det minste lei for det.

«Jeg tror han mente du var tryggest hos gompene –» begynte Ronny.

«Jaså gitt?» sa Harry med hevede øyebryn. «Er noen av *dere* blitt angrepet av desperanter i sommer?»

«Neei, men – men det var derfor han sørget for at folk fra Føniksordenen holdt øye med deg hele tida –»

Harry kjente en brå iling i magen, som om han nettopp hadde oversett et trinn på vei ned en trapp. Så alle hadde altså visst at han ble skygget, bortsett fra ham.

«Det funket ikke særlig bra, da, eller hva?» sa Harry og gjorde sitt ytterste for å holde stemmen rolig. «Jeg måtte jo faktisk ordne opp selv, ikke sant?»

«Han var så sint,» sa Hermine, nesten med ærefrykt. «Humlesnurr. Vi så ham. Da han fikk vite at Mundungus hadde forsvunnet før vakten hans var over. Det var nesten nifst.»

«Vel, jeg er glad han forsvant, jeg,» sa Harry kaldt. «Hvis ikke, hadde jeg ikke gjort noe magisk, og da hadde vel Humlesnurr latt meg bli sittende i Hekkveien i hele sommer.»

«Er du ikke … er du ikke redd for den høringen i Magidepartementet?» sa Hermine lavt.

«Nei,» løy Harry trassig. Han gikk litt bort fra dem og så seg om, med Hedvig fornøyd vaglet på skulderen, men det var ikke et rom som var egnet til å gjøre noen lysere til sinns. Mørkt var det, og klamt. Et bart lerret i en kunstferdig ramme var alt som var av pynt på de nakne, flassende veggene,

og da Harry gikk forbi det, syntes han han hørte en hånlig knegging fra noen som holdt seg ute av syne.

«Hvorfor var det så viktig for Humlesnurr at jeg ikke skulle få vite noe, da?» spurte Harry. Han prøvde fortsatt å holde stemmen hverdagslig. «Jeg vet ikke om – æh – noen av dere kom på å spørre?»

Han så opp, akkurat i tide til å se dem veksle et blikk som røpet at han oppførte seg akkurat slik de hadde vært redd for. Det hjalp overhodet ikke på humøret.

«Vi sa til Humlesnurr at vi ville fortelle deg hva som foregikk,» sa Ronny. «Vi gjorde det, det er banna bein. Men han har det så nitravelt nå, vi har bare sett'n to ganger siden vi kom hit, og da hadde han nesten ikke tid, han fikk oss bare til å sverge på at vi ikke skulle nevne noe viktig når vi skrev til deg; uglene kunne bli snappa opp, sa han.»

«Han kunne likevel fått sagt fra til meg om han ville,» sa Harry kort. «Ikke kom og si at han ikke har metoder til å få gitt beskjeder uten ugler.»

Hermine skottet bort på Ronny. Så sa hun: «Det mente jeg òg. Men han ville ikke at du skulle vite *noe.*»

«Kanskje han ikke tror jeg er til å stole på,» sa Harry og holdt øye med ansiktsuttrykkene deres.

«Ikke vær iddiot'a,» sa Ronny og så helt forskrekket ut.

«Eller at jeg kan passe på meg selv.»

«Så klart han ikke tror det!» sa Hermine beklemt.

«Jaså, og hvorfor må jeg bli hos Dumlingene da, mens dere to får være med på alt som foregår her?» sa Harry. Ordene kom bare dettende ut, og for hvert av dem ble stemmen høyere. «Hvorfor får dere to vite om allting?»

«Vi får'ke det!» avbrøt Ronny. «Muttern nekter oss å være med på møtene, hun sier vi er for unge –»

Men før Harry visste ordet av det, sto han der og skrek:

«SÅ DERE FÅR IKKE VÆRE MED PÅ MØTENE – NÆÆH, SÅ FÆLT! MEN DERE FIKK IALLFALL VÆRE HER, HVA? DERE FIKK IALLFALL VÆRE SAMMEN! MENS JEG MÅTTE SITTE PAL HOS DUMLINGENE I EN MÅNED! OG JEG HAR ORDNET OPP MED MER ENN *DERE* NOEN GANG HAR GJORT, OG DET VET HUMLESNURR

GODT – HVEM VAR DET SOM REDDET DE VISES STEIN? HVEM VAR DET SOM TOK KNEKKEN PÅ TOM VENSTER? HVEM VAR DET SOM REDDET SKINNET TIL BEGGE DERE TO FRA DESPERANTENE?»

Hver eneste bitre og misunnelige tanke Harry hadde tenkt hele den siste måneden kom veltende ut av ham – all hans frustrasjon over aldri å få vite noe, all såretheten over at alle andre enn han fikk være sammen, alt hans raseri over å bli overvåket uten å vite om det; alle disse følelsene han halvveis skammet seg over, brøt nå igjennom demningen. Hedvig ble skremt av brølet hans og flakset opp på toppen av skapet igjen, mens Tullerusk pep av forskrekkelse og bare suste enda raskere rundt hodene på dem.

«HVEM VAR DET SOM MÅTTE KOMME SEG FORBI DRAGER OG SFINKSER OG ALLE SLAGS ANDRE DÆVELSKAPER I FJOR? HVEM VAR DET SOM MÅTTE SE PÅ AT *HAN* KOM TILBAKE? HVEM MÅTTE RØMME FRA HAM? DET VAR MEG, DET!»

Ronny sto der med halvåpen munn, tydelig lamslått og ute av stand til å få fram et ord, mens Hermine så ut til å være på gråten.

«MEN HVORFOR SKULLE *JEG* FÅ VITE NOE? HVORFOR SKULLE NOEN GIDDE Å FORTELLE *MEG* HVA SOM FOREGÅR?»

«Men Harry, vi *ville* fortelle deg det, det er helt sant –» prøvde Hermine.

«DA KAN DERE IKKE HA VILLET SÅ VELDIG STERKT, DA, ELLERS HADDE DERE VEL SENDT MEG EN UGLE, MEN NEI DA, HUMLESNURR FIKK DERE TIL Å SVERGE –»

«Ja, han gjorde det –»

«FIRE UKER HAR JEG SITTET I HEKKVEIEN OG MÅTTET KNABBE AVISER FRA SØPPELKASSER FOR Å PRØVE Å FINNE UT HVA SOM FOREGÅR –»

«Vi ville –»

«JEG TENKER DERE HAR FÅTT DERE EN GOD LATTER, HVA, HER DERE HAR VÆRT SAMMEN HELE GJENGEN –»

«Nei, kors på halsen –»

«Vi er kjempelei for det, Harry!» sa Hermine desperat, og nå glinset øynene hennes av tårer. «Du har helt rett – hvis det hadde vært meg, hadde jeg vært aldeles rasende!»

Harry glante illsint på henne mens pusten gikk tungt; så snudde han seg bort og begynte å trave fram og tilbake. Hedvig tutet sørgmodig oppe fra skapet. Det ble en lang pause, hvor det eneste som brøt stillheten var knirkingen i golvet under føttene til Harry.

«Og hva *er* dette her egentlig for et sted?» spyttet han omsider mot Ronny og Hermine.

«Hovedkvarteret til Føniksordenen,» svarte Ronny straks.

«Gidder noen å bry seg med å fortelle meg hva Føniksordenen –»

«Det er en hemmelig orden,» sa Hermine fort. «Det er Humlesnurr som leder den, han grunnla den. Det er de folkene som sloss mot Han-du-vet forrige gang.»

«Hvem er det som er med?» sa Harry og stoppet med hendene i lommene.

«Ganske mange –»

«Vi har møtt en tjue stykker omtrent,» sa Ronny, «men vi tror det er flere.»

Harry glante på dem.

«Ja, og *så*?» sa han og så fra den ene til den andre.

«Øh,» sa Ronny. «Så hva da?»

«*Voldemort!*» sa Harry rasende, og både Ronny og Hermine krympet seg. «Hva skjer? Hva gjør han? Hvor er han? Hva gjør vi for å stoppe ham?»

«Vi har jo *sagt* at Ordenen ikke vil la oss være med på møtene,» sa Hermine nervøst. «Så vi vet ingen detaljer – men vi har en slags anelse,» la hun fort til da hun så uttrykket til Harry.

«Fred og Frank har finni opp noen Langører, nemlig,» sa Ronny. «Veldig nyttige greier.»

«Lang–»

«– ører, ja. Det er bare at vi må holde opp å bruke dem, for muttern oppdaga dem nettopp og gikk berserk. Fred og Frank måtte gjemme alle de hadde for at ikke muttern skulle hive dem på dynga. Men vi fikk bra nytte

av dem før hun skjønte det. Vi veit at noen fra Ordenen skygger dødsetere vi veit om – holder øye med dem, ikke sant –»

«Og noen jobber med å rekruttere flere til Ordenen –» sa Hermine.

«Og noen holder vakt over et eller annet,» sa Ronny. «De snakker støtt om hvem som er på vakt.»

«Det skulle ikke være meg, vel, tilfeldigvis,» sa Harry sarkastisk.

«Å – joo,» sa Ronny, og det så ut til at noe demret for ham.

Harry snøftet. Så begynte han å trave igjen, med blikket hvor som helst unntatt på Ronny og Hermine. «Så hva har dere to drevet med da, hvis dere ikke får være med på møter?» sa han. «Dere sa dere hadde hatt det travelt.»

«Vi har det,» sa Hermine fort. «Vi har vært opptatt med å renske opp i huset her; det har stått tomt aldri så lenge, og alt mulig har fått utvikle seg her. Vi har klart å rydde kjøkkenet, de fleste av soverommene, og jeg tror vi skal i gang med dagligstua i mor– UÆHL!»

Med to skarpe smell hadde Fred og Frank, Ronnys eldre tvillingbrødre, materialisert seg ut av tomme lufta og sto midt på golvet. Tullerusk pep verre enn noensinne og flakset opp og satte seg hos Hedvig på toppen av garderobeskapet.

«*Gi* dere med det der!» sa Hermine med svak stemme til tvillingene. Begge var like ildrøde i håret som Ronny, men mer firskårne og litt kortere.

«Heisan, Harry,» sa Frank med et bredt glis. «Vi syns nok vi hørte din myke røst.»

«Det er ikke sunt å bite i seg sinnet sitt på den måten, Harry; bare la det få fritt utløp,» sa Fred, med et like bredt glis. «Det kan være det var noen ti mil unna som ikke hørte deg.»

«Så dere to har bestått immiveringsprøven da, skjønner jeg,» sa Harry surt.

«Med gullstjerne,» sa Fred. Han holdt noe som minnet om en lang, kjøttfarget hyssing.

«Det hadde tatt dere omtrent tretti sekunder mer å bruke trappa,» sa Ronny.

«Tid er galleoner, lillebror,» sa Fred. «Men altså – Harry, du forstyrrer mottaksforholdene. Langører,» la han til som svar på Harrys hevede

øyebryn og holdt opp hyssingen, som Harry nå så strakte seg bakover ut på trappeavsatsen. «Vi prøver å høre hva som skjer der nede.»

«Jøsses, vær forsiktig,» sa Ronny og stirret på øret, «hvis muttern får se en av de der en gang til …»

«Det er verdt risken, for det møtet de holder nå, er viktig,» sa Fred.

Døra gikk opp, og en lang, rød manke kom til syne.

«Å, hei, Harry!» sa Ronnys lillesøster Gulla glad. «Det var det jeg syns, at jeg hørte stemmen din.»

Hun snudde seg mot Fred og Frank og sa: «Det hjelper ikke med de Langørene; hun har smelt en uforstyrrformel på kjøkkendøra.»

«Åssen veit du det?» sa Frank med et mismodig uttrykk.

«Det var Dult som fortalte meg åssen en oppdager det,» sa Gulla. «Det er bare å kaste et eller annet på døra, og hvis det er umulig å treffe, har døra blitt uforstyrra. Jeg har prøvd å slenge møkkbomber mot den oppe fra trappa, og de bare sklir rett unna, så ikke snakk om at dere får de Langørene under sprekken.»

Fred sukket dypt.

«Søren òg. Jeg skulle gjerne visst hva gamle Slur gjør her.»

«Slur!» sa Harry fort. «Er *han* her?»

«Jøss da,» sa Frank. Han lukket døra omhyggelig og satte seg på en av sengene, og Fred og Gulla kom etter. «Avlegger rapport. Topphemmelige greier.»

«Drittsekken,» sa Fred skjødesløst.

«Han er på vår side nå,» sa Hermine irettesettende.

Ronny snøftet. «Han blir’ke noe mindre drittsekk for det. Bare det uttrykket når’n får øye på oss!»

«Rulle liker’n ikke, han heller,» sa Gulla, som om det avgjorde saken.

Harry var ikke sikker på om sinnet hans hadde lagt seg helt, men informasjonstørsten var iallfall snart større enn trangen til å fortsette å brøle. Han sank ned på senga midt imot de andre.

«Er Rulle her?» sa han. «Jeg trodde han jobbet i Egypt?»

«Han søkte om en kontorjobb, så han kunne komme hjem og arbeide for Ordenen,» sa Fred. «Han savner gravene, sier’n, men,» og han flirte fett,

«noen lyspunkter fins det da.»

«Hvordan da, mener du?»

«Husker du Fleur Delacour?» sa Frank. «Hun har fått seg jobb i Flirgott for å *forbeedr' sin englais* –»

«Og Rulle gir henne masse privattimer,» knegget Fred.

«Kalle er også med i Ordenen,» sa Frank, «men han er fremdeles i Romania. Humlesnurr vil ha med så mange utenlandske trollmenn som mulig, så Kalle prøver å kontakte folk når han har fri.»

«Kunne ikke Perry ordnet med det?» spurte Harry. Det siste han hadde hørt, var at den tredje Wiltersen-broren arbeidet i Magidepartementets avdeling for internasjonalt magisamarbeid.

Harrys spørsmål fikk samtlige Wiltersener pluss Hermine til å utveksle dystre, betydningsfulle blikk.

«Hva du enn gjør, så ikke nevn Perry når muttern og fattern er til stede,» sa Ronny i en anspent tone.

«Hvorfor ikke?»

«Fordi hver gang noen gjør det, knuser fattern det han har i hånda, og muttern begynner å grine,» sa Fred.

«Det har vært så fælt,» sa Gulla trist.

«Jeg syns vi er heldig som er kvitt'n,» sa Frank, med et uvant mørkt uttrykk i ansiktet.

«Men hva er det som har hendt?» sa Harry.

«Perry og fattern krangla,» sa Fred. «Sånn har jeg aldri sett fattern krangle med noen før. Det pleier å være muttern som brøler.»

«Vi var hjemme den første uka av ferien,» sa Ronny. «Det var like før vi skulle hit sammen med resten av Ordenen. Perry kom hjem og sa han var blitt forfremma.»

«Nå spøker du?» sa Harry.

Riktignok visste han at Perry var meget ærgjerrig, men han hadde hatt inntrykk av at han ikke hadde gjort noen stor suksess i den første jobben sin i Magidepartementet. Perry hadde greid det kunststykket å overse at sjefen hans var under kontroll av fyrst Voldemort – ikke at departementet trodde på akkurat det; der mente alle at herr Kroek simpelthen var blitt gal.

«Ja da, vi ble like overraska, vi,» sa Frank, «for Perry fikk et verre rabalder etter det med Kroek; det ble full granskning og alt. De sa at Perry burde skjønt at Kroek var klin kokos og meldt fra til en overordna. Men du kjenner Perry, Kroek hadde jo overlatt hele butikken til'n, så ikke søren om *han* hadde tenkt å klage.»

«Men hvorfor ble han forfremmet, da?»

«Det var akkurat det vi òg lurte på,» sa Ronny. Han virket nokså oppsatt på å holde en normal samtale gående, nå som Harry hadde sluttet å brøle. «Han kom hjem og var kjempefornøyd med seg sjøl – enda mer enn ellers, om du kan tenke deg – og fortalte fattern at han hadde fått tilbud om en jobb på kontoret til Bloeuf sjøl. En kremjobb for en som først ble ferdig på skolen for et år sia: ministerens egen underassistent. Han venta nok at fattern skulle bli imponert, tror jeg.»

«Bare at det ble fattern ikke,» sa Fred barskt.

«Hvorfor ikke?» sa Harry.

«Vel, det viser seg at Bloeuf har rast rundt i departementet og kontrollert at ingen har noen kontakt med Humlesnurr,» sa Frank.

«Du skjønner, for departementet nå om dagen er Humlesnurr bånn i bøtta,» forklarte Fred. «Alle der tror bare det er for å lage krøll at'n sier at Han-du-veit er kommet igjen.»

«Fattern sier Bloeuf har gjort det klart at om noen holder med Humlesnurr, så er det bare å rydde pulten,» sa Frank.

«Problemet er at Bloeuf har mistanke til fattern, han veit at'n er venner med Humlesnurr, og han har alltid syns at fattern er litt sprø for det at'n er så gærn etter alt som er gompisk.»

«Men hva har alt det med Perry å gjøre?» spurte Harry forvirret.

«Jeg kommer til det. Fattern tror at den eneste grunnen til at Bloeuf vil ha Perry på kontoret sitt, er for å bruke'n til å spionere på familien – og på Humlesnurr.»

Harry plystret en lang tone.

«Det vedder jeg på Perry likte å høre.»

Ronny lo – nokså hult.

«Han fløy rett i taket. Han sa – vel, han sa en hel masse stygt. Han sa han hadde vært nødt til å slåss mot fatterns fæle rykte helt siden han begynte i departementet, og at fattern ikke eide ærgjerrighet, og at det er derfor vi alltid har vært – altså – vel, ikke har hatt det så flust, da …»

«*Hva*?» sa Harry vantro. Fra Gulla kom det en lyd som fra en sint katt.

«Jo da,» sa Ronny med lav røst. «Og det ble verre. Han sa at fattern var en idiot som holdt seg til Humlesnurr, at Humlesnurr snart kom til å få det skikkelig hett, og fattern òg, og at han – Perry altså – visste hvem han skyldte sin lojalitet, og det var departementet. Og hvis muttern og fattern hadde tenkt å bli forrædere mot departementet, skulle'n sørge for at alle fikk vite at han ikke hørte til i denne familien lenger. Og samme kvelden pakka'n sakene sine og dro. Han bor her i London nå.»

Harry bannet lavt. Det var Perry han alltid hadde likt minst av brødrene til Ronny, men det hadde aldri falt ham inn at han kunne si noe slikt til herr Wiltersen.

«Muttern har jo vært helt slått ut, da,» sa Ronny. «Grini og greier. Hun dro inn til London for å prøve å snakke med Perry, men han smelte bare døra i fjeset på henne. Jeg veit ikke hva han gjør hvis han treffer fattern på jobben – bare overser'n, antakelig.»

«Men Perry må jo *vite* at Voldemort er tilbake,» sa Harry langsomt. «Han er ikke dum, han må jo skjønne at moren og faren deres ikke ville risikere allting uten bevis.»

«Tja, vel, navnet ditt kom jo også opp under den krangelen, da,» sa Ronny og skottet bort på Harry. «Perry sa at det eneste beviset var at du hadde sagt det, og … vel, han syns ikke det holdt.»

«Perry tar *Aftenprofeten* alvorlig,» sa Hermine spisst, og de andre nikket.

«Hva er det du snakker om?» spurte Harry. Han så rundt på dem etter tur. Alle så på ham igjen med en viss uro.

«Har du ikke – har du ikke fått *Aftenprofeten*?» spurte Hermine nervøst.

«Visst har jeg det!» sa Harry.

«Har – har du lest den grundig, da?» Nå lød hun enda mer nervøs.

«Ikke tvers igjennom, kanskje,» sa Harry defensivt. «Hvis de skulle skrive noe om Voldemort, ville det jo stått på forsida, ikke sant?»

De andre krympet seg da de hørte navnet. Hermine fortsatte fort: «Vel, du måtte nok lest den tvers igjennom for å få det med deg, men de – æh – de skriver noe om deg et par ganger i uka.»

«Det ville jeg jo ha sett –»

«Ikke hvis du bare har lest forsidene, nei,» sa Hermine og ristet på hodet. «Det er ikke hovedoppslagene jeg snakker om. De bare nevner deg i forbifarten, som en slags stående vits.»

«Hva mener –?»

«Det er faktisk ganske ekkelt,» sa Hermine med tilkjempet rolig stemme. «De bygger bare på de greiene til Rita.»

«Men hun skriver da vel ikke for dem mer?»

«Nei da, hun har holdt det hun lovet – ikke at hun har noe valg,» la Hermine til med en viss tilfredshet. «Men det var hun som gjorde grunnarbeidet for det de prøver å gjøre nå.»

«Og hva er det, da?» sa Harry utålmodig.

«Vel, du husker hvordan hun skrev om at du drev og kollapset og klagde over at arret ditt verket og sånn?»

«Ja,» sa Harry. Rita Slitas artikler var ikke noe han kom til å glemme med det første.

«Og nå omtaler de deg altså som en forstyrret oppmerksomhetsjeger som tror han er den store, tragiske helten eller noe sånt,» sa Hermine svært fort, som om det måtte være mindre plagsomt for Harry å få disse opplysningene raskest mulig. «De kommer stadig med små, hånlige drypp om deg. Om et eller annet usannsynlig dukker opp, sier de noe sånt som ’En historie man kunne ventet seg fra Harry Potter,’ eller hvis noen kommer ut for et latterlig uhell eller noe, kan det stå: ’Får håpe han ikke har noe arr på pannen, ellers får vi vel snart beskjed om å falle på kne og tilbe ham’ –»

«Jeg vil aldeles ikke at noen skal tilbe –» begynte Harry hissig.

«Det vet jeg godt,» sa Hermine fort og engstelig. «Jeg vet det, Harry. Men du ser vel hva de gjør? De prøver å forvandle deg til en som ingen vil feste lit til. Det er Bloeuf som står bak, det vedder jeg hva du vil på. De vil at trollmannen på gata skal ta deg for bare en dum guttunge, en vits

nærmest, som forteller latterlige røverhistorier fordi han elsker å være i rampelyset og for enhver pris vil holde det gående.»

«Jeg har aldri bedt – jeg har aldri ønsket – *Voldemort drepte foreldrene mine*!» hakket Harry. «At jeg ble berømt, var fordi han myrdet familien min, men ikke greide å drepe meg! Er det noen som kunne tenke seg å bli berømt for noe sånt? Begriper de ikke at jeg mye heller ville at det aldri –»

«Vi vet det, Harry,» sa Gulla alvorlig.

«Og selvsagt skrev de ikke et ord om desperantene som angrep deg,» sa Hermine. «Noen har gitt dem beskjed om å legge lokk på det. Det burde jo vært et kjempeoppslag – desperanter ute av kontroll! De har ikke engang nevnt at du brøt hemmeligholdsstatuttene. Det trodde vi de skulle gjøre, for det ville passe så godt inn i bildet av deg som en tulling som bare er ute etter å vise seg. Vi tror de venter til du blir utvist, og virkelig smeller til da – altså, *hvis* du blir utvist, mener jeg så klart,» la hun fort til. «Ikke at du burde bli det, så klart, ikke hvis de holder seg til sine egne regler; de har ingen sak mot deg.»

De var tilbake til høringen, og den ville Harry helst ikke tenke på. Han lette etter et annet samtaleemne, men ble spart for bryet av skritt i trappa utenfor.

«Oi sann.»

Fred nøkket hardt i Langøret; så lød nok et høyt *krakk!* og han og Frank forsvant. Få sekunder etter kom fru Wiltersen til syne i døråpningen.

«Møtet er over; nå kan dere komme ned og få middag. Alle gleder seg til å hilse på deg, Harry. Hvem er det forresten som har etterlatt seg alle møkkbombene utenfor kjøkkendøra?»

«Skeivskank,» sa Gulla uten å nøle. «Han elsker å leke med dem.»

«Å,» sa fru Wiltersen. «Jeg trodde kanskje det var Krynkel, han gjør stadig vekk sånne rare ting. Nå må dere ikke glemme å snakke lavt nede i hallen. Gulla, du er groskitten på hendene, hva er det du har holdt på med? Gå og vask dem før middag, takk.»

Gulla skar en grimase til de andre og fulgte etter moren ut, og Harry ble alene igjen med Ronny og Hermine. Begge betraktet ham urolig, som om

de var redde for at han skulle sette i å brøle igjen nå som de andre var gått. Synet av de to nervøse fjesene gjorde ham aldri så lite skamfull.

«Hør her …» mumlet han, men Ronny ristet på hodet, og Hermine sa stillferdig: «Vi visste du kom til å bli sint, Harry; det er ikke noe rart heller, men du er nødt til å forstå at vi *prøvde* å overtale Humlesnurr –»

«Det er greit,» sa Harry kort.

Han prøvde å finne et tema som ikke hadde noe med rektor å gjøre, for bare tanken på Humlesnurr var nok til at det begynte å verke i ham igjen av sinne.

«Hvem er Krynkel?» spurte han.

«Husnissen som bor her,» sa Ronny. «En gærning. Aldri møtt en sånn en før.»

Hermine rynket brynene.

«Han er ikke en 'gærning', Ronny.»

«Livsmålet hans er å få kappa av seg huet og montert det på plate, akkurat som mora hans,» sa Ronny irritabelt. «Er det normalt, eller?»

«Vel – vel, om han er litt rar, så er det ikke hans feil.»

Ronny himlet med øynene mot Harry.

«Hermine har fremdeles ikke gitt opp HIKK.»

«Det er ikke *hikk*!» sa Hermine opphisset. «Det er Husnissenes Internasjonale Kampkoalisjon. Og det er ikke bare meg, Humlesnurr sier også at vi skal være snille mot Krynkel.»

«Jada, jada,» sa Ronny. «Kom'a, før jeg sulter i hjæl.»

Han gikk først ut av døra og ut på trappeavsatsen, men før de rakk å begynne på trappa –

«Vent litt!» hvisket Ronny og slo ut med armen for å hindre Harry og Hermine i å gå lenger. «De er i hallen ennå – kanskje vi kan høre noe.»

Alle tre tittet forsiktig over gelenderet. Den dystre hallen under dem var stappfull av hekser og trollmenn, deriblant dem som hadde voktet Harry, alle i oppspilt, hviskende samtale. Midt i flokken fikk Harry øye på det mørke, fettete håret og den store nesa til den han avskydde mest av alle lærerne på Galtvort, professor Slur. Harry lente seg lenger ut over

rekkverket. Han skulle svært gjerne visst hva det var Slur gjorde for Føniksordenen …

Rett foran nesa på ham senket det seg en tynn, kjøttfarget snor. Han kikket opp, og der sto Fred og Frank på avsatsen over og firte forsiktig Langøret sitt ned i den mørke klyngen av trollmenn under dem – sekunder før alle satte seg i bevegelse mot ytterdøra og forsvant av syne.

«Svarte svingende!» hørte Harry Fred hviske, mens han rullet Langøret opp igjen.

De hørte ytterdøra bli åpnet, og deretter lukket igjen.

«Slur spiser aldri her,» sa Ronny lavt til Harry. «Gudskjelov. Kom igjen.»

«Og husk på å snakke lavt i hallen, Harry,» hvisket Hermine.

Idet de passerte raden av husnissehoder på veggen, så de Lupus, fru Wiltersen og Dult ved ytterdøra, opptatt med å forsegle med magi de mange låsene og slåene bak dem som nettopp var gått.

«Vi spiser nede på kjøkkenet,» hvisket fru Wiltersen og møtte dem ved foten av trappa. «Harry, det er bare å liste seg tvers over hallen, så er det ut den døra der –»

KRASJ!

«Å, *Dult*!» utbrøt fru Wiltersen oppgitt, før hun snudde seg og så etter.

«Om forladels!» jamret Dult, som lå på magen på golvet. «Det er det dumme paraplystativet, det er andre gangen jeg snubler over –»

Men resten av det hun skulle si, druknet i et forferdelig, uhyggelig, øresønderrivende vræl.

De to møllspiste forhengene Harry hadde gått forbi en stund før, hadde rykket til hver sin side, men det var ingen dør som gjemte seg bak dem. Et halvt sekund trodde Harry at det han så, var et vindu, og bak det var en gammel kvinne i svart kyse som skrek og skrek som om hun ble torturert – og så gikk det opp for ham at det bare var et portrett i legemsstørrelse. Men det var det mest realistiske – og mest frastøtende – han i sitt liv hadde sett.

Den gamle kvinnen siklet, øynene rullet i hodet, den gulnede huden strammet seg mens hun skrek … og bortover hele hallen bak dem våknet alle de andre portrettene og begynte å skrike, de òg, slik at Harry faktisk

måtte knipe øynene sammen mot larmen, samtidig som han slo hendene for ørene.

Lupus og fru Wiltersen løp fram og prøvde å trekke forhengene sammen igjen foran den gamle damen, men fikk det ikke til, og hun vrælte høyere og høyere og fektet med hender som klør, som om hun prøvde å rispe dem i ansiktet.

«*Berme! Avskum! Uekte yngel av skitt og urenhet! Halvkaster, mutanter, misfostre, ut herifra! Hvordan våger dere å besmitte mine fedres hus –*»

Dult unnskyldte seg om og om igjen mens hun bukserte den tunge, digre trollfoten opp igjen fra golvet. Fru Wiltersen oppga forsøket på å lukke forhenget og løp i stedet fram og tilbake i hallen og slo de andre portrettene i svime med tryllestaven, det ene etter det andre. Samtidig kom en mann med langt, svart hår farende ut av en dør rett overfor Harry.

«Hold kjeft, din motbydelige gamle hurpe, *hold kjeft*!» ropte han og grep gardinet fru Wiltersen nettopp hadde gitt opp.

Den gamle damen ble likblek.

«*Duuuu!*» ulte hun da hun fikk øye på mannen, og øynene bulte. «*Blodsviker, styggedom, mitt kjøds dypeste skam!*»

«Jeg sa – hold – KJEFT!» brølte mannen, og med forente krefter greide han og Lupus å få rykket forhenget på plass igjen.

Vrælene fra den gamle kvinnen døde bort. Stillheten etterpå ga gjenlyd.

Litt andpusten, og med det svarte håret hengende ned i øynene før han strøk det til side, snudde Harrys gudfar seg mot ham.

«Hallo, Harry,» sa Sirius barskt. «Jeg ser du har møtt min mor.»

KAPITTEL FEM

FØNIKSORDENEN

«Din –?»

«Min kjære, gamle mor, ja,» sa Sirius. «Vi har prøvd å få henne ned i en måned nå, men jeg tror hun må ha brukt en permabindformel på baksida av lerretet. Skynd deg, så går vi ned før alle sammen rekker å våkne opp igjen.»

«Men hva har et portrett av moren din her å gjøre?» spurte Harry forundret, mens de forlot hallen og gikk ned en smal steintrapp med de andre hakk i hæl.

«Er det ingen som har fortalt deg det? Dette huset tilhørte foreldrene mine,» sa Sirius. «Men jeg er den siste gjenlevende av slekta Svaart, så nå er det mitt. Jeg tilbød Humlesnurr å bruke det som hovedkvarter – omtrent det eneste nyttige jeg kunne gjøre.»

Harry, som hadde ventet seg en varmere velkomst, la merke til hvor hard og bitter stemmen til Sirius lød. Han fulgte etter gudfaren til foten av trappa og gjennom en dør inn på kjøkkenet i kjelleren.

Det var et grottestort rom med vegger av grove steinblokker, og ikke stort mindre dystert enn hallen ovenfor. Det meste av lyset kom fra et stort bål på peisen i bortenden. Gjennom røyktåka som hang som slagmarkdunster i lufta, tonet det fram truende omriss av tunge jerngryter og kjeler som hang ned fra det mørke taket. Rommet var proppet fullt av stoler til møtet, og mellom dem sto et langt trebord som var overstrødd av pergamentruller, begere, tomme vinflasker, samt en haug av noe som så ut som gamle filler. Herr Wiltersen og hans eldste sønn Rulle satt ved enden av bordet og snakket lavt sammen.

Fru Wiltersen kremtet. Mannen hennes, en tynn, halvskallet rødhåring med hornbriller, så opp og kom seg på beina.

«Harry!» sa han, skyndte seg bort og ristet hånden hans energisk. «Hyggelig å se deg!»

Over skulderen hans la Harry merke til at Rulle – stadig med det lange håret i en hestehale – skyndte seg å rulle sammen de lange pergamentene som lå utover bordet.

«Gikk turen greit, Harry?» ropte Rulle mens han prøvde å få orden på tolv ruller samtidig. «Galøye insisterte vel ikke på å legge turen over Grønland?»

«Han prøvde seg,» sa Dult. Hun skyndte seg bort for å hjelpe Rulle og greide umiddelbart å velte et vokslys over det siste pergamentet. «Å nei – *unnskyld* –»

«Nå skal jeg hjelpe deg, vennen min,» sa fru Wiltersen i en oppgitt tone og reparerte pergamentet med et vift av tryllestaven. I lysblaffet fra trylleformelen fikk Harry et glimt av noe som kunne være en plantegning av en bygning.

Fru Wiltersen la merke til blikket hans. Hun snappet planen fra bordet og stappet den i armene på Rulle, som allerede var overlesset.

«Den slags burde ryddes unna med det samme et møte er over,» bjeffet hun. Så marsjerte hun bort til en eldgammel skjenk og begynte å finne fram middagstallerkener.

Rulle tok fram tryllestaven, mumlet «*Forduftio!*» og rullene forsvant.

«Sett deg, Harry,» sa Sirius. «Mundungus har du truffet, ikke sant?»

Fra det Harry hadde tatt for en fillehaug, kom det et langt, gryntende snork, før den rykket til og våknet.

«Hørte jeg navn' mitt?» mumlet Mundungus Styrfeder omtåket. «J'enig med Sirius …» De blodskutte øynene svømte mens han rakte opp en meget skitten hånd som til avstemning.

Gulla fniste.

«Møtet er over, Dyng,» sa Sirius, mens alle fant seg plass ved bordet rundt ham. «Harry er her.»

«Um?» sa Mundungus Styrfeder og myste mørkt mot Harry under den filtrede, rødlette luggen. «Jøsses, jaggu er'n så. Jøss da … Står til, Harry?»

«Jo takk,» sa Harry.

Mundungus Styrfeder fomlet nervøst i lommene og fortsatte å glo på Harry mens han fant fram en inngrodd, svart snadde, som han stakk i munnen, tente med stavspissen og trakk dypt inn. På noen sekunder var han blitt borte bak digre, bølgende skyer av grønnaktig røyk.

«Skylder'æ en 'nnskyldning,» gryntet en stemme inne fra den stinkende skyen.

«For siste gang, Mundungus,» utbrøt fru Wiltersen, «vil du være så *vennlig* å la være å røyke den der på kjøkkenet, og særlig når vi akkurat skal til å spise?»

«Ah,» sa Mundungus. «Akkurat. 'Fladels, Molly.»

Røykskyen forsvant idet Mundungus puttet pipa tilbake i lomma, men en besk lukt av brente sokker ble hengende igjen.

«Og hvis dere vil ha middag før midnatt, kan jeg trenge en håndsrekning,» sa fru Wiltersen til rommet i sin alminnelighet. «Nei, Harry, bare bli sittende, du, vennen min, du som har reist så langt.»

«Hva kan jeg hjelpe til med, Molly?» sa Dult entusiastisk og spratt opp.

Fru Wiltersen nølte, med et bekymret uttrykk.

«Æh – nei takk, Dult, bare hvil deg, du også, du har så visst gjort nok i dag.»

«Nei da, nei da, klart jeg skal hjelpe til!» sa Dult ivrig og veltet en stol på veien bort til skjenken, hvor Gulla nettopp hentet bestikk.

Snart var en samling skarpe kniver satt i arbeid med å skjære opp kjøtt og grønnsaker på egen hånd, overvåket av herr Wiltersen, mens fru Wiltersen rørte i en kjele som hang over ilden, og de andre fant fram tallerkener, flere begere og mat fra spiskammeret. Harry ble sittende igjen ved bordet sammen med Sirius og Mundungus, som fortsatte å blunke bedrøvelig i hans retning.

«Sett gamle Figga etterpå?» spurte han.

«Nei,» sa Harry. «Jeg har ikke sett noen.»

«Det vakk' at jeg stakk av ell' no', skjønner'u,» sa Mundungus. Han bøyde seg framover, og stemmen fikk en bedende klang. «Det var bare at det dukka opp en kjangs til en god handel –»

Harry kjente noe stryke mot kneet og skvatt, men det var bare Skeivskank, den hjulbeinte, oransje katten til Hermine. Den smøg seg malende en omdreining rundt beinet hans, før den hoppet opp på fanget til Sirius og krøllet seg sammen der. Sirius klødde den fraværende bak ørene mens han snudde seg mot Harry, fortsatt med det samme bistre uttrykket.

«Nå, har du hatt en bra sommer så langt?»

«Nei, den har vært fæl,» sa Harry.

For første gang gled noe som liknet et smil over ansiktet til Sirius.

«Neimen om jeg skjønner hva du klager over.»

«*Hva?*» sa Harry vantro.

«For min del skulle jeg klappet i hendene for et desperantangrep. En kamp på liv og død om min sjel hadde vært et hyggelig brudd på ensformigheten. Du tror *du* har hatt det ille, du – men du har i hvert fall kunnet komme deg ut, strekke beina, havne i et slagsmål eller to … jeg har måttet sitte pal her i en måned, jeg.»

«Hvorfor da?» sa Harry og rynket pannen.

«Fordi Magidepartementet fremdeles er ute etter meg; og Voldemort har garantert fått vite at jeg er en animagus – det må Ormsvans ha fortalt ham – så den fine forkledningen min er ubrukelig. Så det er ikke stort jeg kan utrette for Føniksordenen … mener iallfall Humlesnurr.»

Det var noe ved den flate tonen da han sa navnet som fortalte Harry at heller ikke Sirius var særlig begeistret for rektor for tida. Han merket en plutselig bølge av varme for gudfaren sin.

«Men du får da i hvert fall vite hva som foregår,» sa han trøstende.

«Jo da,» sa Sirius sarkastisk. «Jeg får høre på rapportene til Slur og må svelge alle hans spydige hint om hvordan han er der ute og våger livet mens jeg sitter på rompa her og slapper av … når han ikke spør hvordan det går med storrengjøringen –»

«Storrengjøringen?» spurte Harry.

«Vi prøver å få huset i beboelig stand,» sa Sirius og viftet med hånden ut i det utrivelige kjøkkenet. «Ingen har bodd her på ti år, siden min kjære mor døde, om du ikke regner med den gamle husnissen hennes, og han er helt kokeliko – har ikke gjort rent her på årevis.»

«Sirius,» sa Mundungus, som øyensynlig ikke hadde fulgt med i samtalen, men derimot inngående gransket et tomt beger. «Er det reint sølv, detta?»

«Ja,» sa Sirius og kikket på det med avsmak. «Fineste fjortenhundretalls gnomiske sølvsmedkunst, preget med Svaartenes familievåpen.»

«Men det hadde vel gått an å få vekk,» mumlet Mundungus og polerte det med skjorteermet.

«Fred – Frank – NEI, BARE BÆR DEM!» hylte fru Wiltersen.

Harry, Sirius og Mundungus så opp – og et halvt sekund etter hadde de stupt bort fra bordet. Fred og Frank hadde forhekset en diger lapskausgryte, en jernkanne med smørterøl samt en solid skjærefjøl inklusive kniv, som nå kom susende gjennom lufta mot dem. Gryta skrenset hele bordet til ende og etterlot seg et langt, svart svimerke før den stoppet aller ytterst; smørterølkanna tippet over med et krasj så innholdet sprutet over det hele, mens brødkniven spratt fra fjøla og ble stående og dirre nifst i bordet akkurat der hånden til Sirius hadde vært øyeblikket før.

«MEN HERRE GUD, DA!» skrek fru Wiltersen. «DET VAR DA VEL IKKE NØDVENDIG Å – NÅ HAR JEG FÅTT NOK AV – BARE FORDI DERE NÅ HAR LOV TIL Å BRUKE MAGI, SÅ TRENGER DERE VEL IKKE SOSE RUNDT MED STAVENE FOR HVER MINSTE LILLE SMÅTING!»

«Vi ville bare spare litt tid,» sa Fred, mens han skyndte seg fram og bendte løs brødkniven fra bordet. «Unnskyld, Sirius – det var ikke meningen å –»

Men både Harry og Sirius lo. Mundungus, som hadde gått baklengs over ende med stolen sin, bannet og kom seg på beina, mens en fresende Skeivskank hadde skutt inn under skjenken, hvor de kunne se de svære, gule øynene gløde i mørket.

«Gutter,» sa herr Wiltersen og løftet gryta inn på midten av bordet igjen, «mor har helt rett, det er liksom tanken at dere skal vise en viss ansvarsfølelse, nå som dere er myndige –»

«Ingen av brødrene deres lagde så mye spetakkel!» raste fru Wiltersen. Hun smelte en ny kanne smørterøl på bordet så hardt at det skvalpet over nesten like mye som sist. «Rulle syntes ikke han behøvde å immivere bare han skulle flytte seg en meter! Kalle måtte ikke forhekse hver minste ting han så! Perry –»

Hun bråstoppet og hev etter pusten med et engstelig blikk mot mannen sin, som brått var blitt stiv og rar i fjeset.

«Nå spiser vi,» sa Rulle fort.

«Det ser deilig ut, Molly,» sa Lupus, øste opp lapskaus på en tallerken og rakte henne den over bordet.

I noen minutter var det stille mens alle kastet seg over maten, bortsett fra klirring i bestikk og tallerkener og skraping av stoler. Så snudde fru Wiltersen seg mot Sirius.

«Sirius, jeg har glemt å fortelle deg at det sitter et eller annet innelåst i skrivepulten i stua. Hele pulten skrangler og rister. Det kan godt være det bare er en hambuse, men jeg tenkte vi burde be Alastor ta en titt på det før vi slipper det ut.»

«Som du vil,» sa Sirius likegyldig.

«Og dessuten er gardinene der inne fulle av tever,» fortsatte fru Wiltersen. «Jeg tenkte vi kunne gå løs på dem i morgen.»

«Det ser jeg fram til,» sa Sirius. Harry hørte sarkasmen i stemmen, men han var ikke sikker på at noen andre gjorde det.

På den andre sida av bordet underholdt Dult Hermine og Gulla med å forvandle sin egen nese mellom munnfullene. Hun knep hele fjeset sammen og fikk det plagede uttrykket Harry husket fra rommet sitt før på kvelden, hvoretter nesa avvekslende svellet opp til et nebb som minnet om Slurs, krympet til en liten sjampinjong eller fikk masse svarte hår som strittet fra neseborene. Dette var åpenbart vanlig middagsunderholdning, for Hermine og Gulla forlangte snart at hun skulle vise yndlingsnesene deres.

«Ta den der med grisetrynet, Dult.»

Dult så gjorde, og da Harry kikket bort, syntes han et øyeblikk det var en kvinnelig Dudleif som smilte til ham over bordet.

Herr Wiltersen, Rulle og Lupus førte imens en livlig diskusjon om gnomer.

«De vil ikke si noe som helst ennå,» sa Rulle. «Jeg er fremdeles ikke sikker på om de tror at han er kommet igjen. Men det kan godt være de helst ikke vil velge side i det hele tatt; kanskje de prøver å holde seg utenfor.»

«Jeg kan aldri forestille meg at de vil gå over til Han-du-vet,» sa herr Wiltersen og ristet på hodet. «De hadde sine tap, de òg; dere husker vel den gnomfamilien han myrdet sist, på Nottinghamkanten?»

«Jeg tror det kommer an på hva slags tilbud de får,» sa Lupus. «Og da tenker jeg ikke på gull. Hvis han tilbyr dem de privilegiene vi har nektet dem i århundrer, *må* de jo bli fristet. Har du fremdeles ikke kommet noen vei med Ragnok, Rulle?»

«Han er fremdeles temmelig antitrollmannsk,» sa Rulle. «Han har ennå ikke kommet over det der med Humbag. Han mener departementet feide allting under teppet, og at gnomene aldri fikk det gullet han skyldte dem –»

En latterstorm fra midten av bordet overdøvde resten av det Rulle sa. Fred, Frank, Ronny og Mundungus holdt på å ramle av stolene.

«… og så,» hikstet Mundungus mens tårene trillet, «så, enten dere trur det eller ei, så sa'n til meg: 'Dyng,' sa'n, 'å fikk du tak i alle dem paddene henne? For en eller annen dævel har stjælt alle mine!' 'Å nei vel, Willy,' sier jeg, 'stjælt alle paddene dine? Hva blir'e neste? Men da trenger du vel noen nye, da?' Og veit dere hva, gutter, den godtroende gurgen kjøpte igjen alle sine egne padder for mye mer enn han sjøl hadde betalt for dem –»

«Takk, jeg tror ikke vi behøver å høre mer om dine forretningsaffærer, Mundungus,» sa fru Wiltersen skarpt, idet Ronny datt framover bordet og hylte av latter.

«'Fladels, Molly,» sa Mundungus straks, tørket tårene og blunket til Harry. «Men du skjønner, Willy hadde sjøl rappa dem fra Vorta Humpel, så jeg gjorde'ke noe rektig gæli.»

«Jeg vet ikke hvor du har lært om rett og galt, Mundungus, men det virker som du har hoppet over et par av timene,» sa fru Wiltersen stramt.

Fred og Frank begravde fjesene i begrene med smørterøl; Frank hikket. Uvisst av hvilken grunn kastet fru Wiltersen et meget stygt blikk på Sirius, før hun reiste seg og hentet desserten, en svær rabarbrapai. Harry kikket bort på gudfaren sin.

«Molly syns ikke noe større om Mundungus,» sa Sirius lavt.

«Hvorfor er han med i Ordenen?» spurte Harry enda lavere.

«Han er nyttig,» mumlet Sirius. «Kjenner alle kjeltringene – det er klart, han er jo en selv. Men han er også veldig lojal mot Humlesnurr, som hjalp ham ut av en klemme en gang. Det er lurt å ha med en som Dyng, han får vite om ting ingen andre hører. Men Molly syns det er å gå for langt å invitere ham til middag. Hun har ikke tilgitt ham at han forlot vakten sin mens han skulle holde øye med deg.»

Tre porsjoner rabarbrapai og vaniljesaus senere føltes jeansen til Harry påfallende stram (og det skulle litt til, for han hadde arvet den etter Dudleif). Idet han la fra seg skjeen, ble det nettopp en pause i bordsamtalene; herr Wiltersen lente seg tilbake i stolen med et mett og avslappet uttrykk, Dult gjespet så det knakte (nesa hennes var tilbake til normalen), og Gulla, som hadde lokket Skeivskank fram fra under skjenken igjen, satt med korslagte bein på golvet og trillet smørterølkorker han kunne jage etter.

«Nesten sengetid, tror jeg,» sa fru Wiltersen og gjespet.

«Ikke riktig ennå, Molly,» sa Sirius. Han skjøv fra seg den tomme tallerkenen og snudde seg mot Harry. «Vet du hva, jeg er overrasket over deg. Jeg var sikker på at det første du kom til å gjøre når du kom hit, var å begynne å spørre oss ut om Voldemort.»

Atmosfæren i rommet slo om like brått som om det hadde dukket opp desperanter, syntes Harry. Sekunder før hadde den vært søvnig og avslappet; nå var den årvåken, ja, anspent. Det var liksom en frysning hadde spredd seg rundt bordet da Voldemorts navn ble nevnt. Lupus, som skulle til å ta en slurk vin, senket langsomt begeret med et vaktsomt uttrykk.

«Jeg gjorde det!» sa Harry indignert. «Jeg spurte Ronny og Hermine, men de sa vi ikke fikk være med i Ordenen, så –»

«Og de har helt rett,» sa fru Wiltersen. «Dere er for unge.»

Hun hadde rettet seg opp i stolen med nevene knyttet om armlenene, uten spor av søvnighet.

«Når ble det slik at man måtte være medlem av Ordenen for å stille spørsmål?» spurte Sirius. «Harry har sittet innesperret i det gompehuset i en måned. Han har rett til å vite hva som har foreg–»

«Hei!» avbrøt Frank høyt.

«Hvorfor skal *Harry* få svar på spørsmålene *sine*?» sa Fred sint.

«*Vi* har prøvd å få ut noe av dere hele måneden, og dere har ikke fortalt oss en eneste forbanna ting!» sa Frank.

«*'Dere er for unge, dere er ikke med i Ordenen',*» sa Fred, i en fistel som lød påfallende lik morens. «Harry er jo ikke myndig engang.»

«Det er ikke min feil at dere ikke har fått vite hva Ordenen driver med,» sa Sirius rolig: «det er opp til foreldrene deres. For Harry, derimot –»

«Det er ikke din sak å avgjøre hva som er best for Harry!» sa fru Wiltersen skarpt. Uttrykket i det ellers så vennlige ansiktet var farlig. «Du har vel ikke glemt hva Humlesnurr sa?»

«Hvilken del av det?» spurte Sirius høflig, men med en undertone som om han gjorde seg klar til kamp.

«Den delen om ikke å fortelle Harry mer enn han *behøver å vite,*» sa fru Wiltersen, med tykk strek under de tre siste ordene.

Ronny, Hermine, Fred og Frank dreide hodene fra Sirius til fru Wiltersen som om de fulgte en tenniskamp. Gulla knelte midt i en haug bortglemte smørterølkorker og fulgte samtalen med halvåpen munn. Lupus' blikk var festet til Sirius.

«Jeg akter ikke å fortelle ham mer enn han *behøver å vite*, Molly,» sa Sirius. «Men ettersom det var ham som så at Voldemort kom tilbake,» som sist gikk det en kollektiv frysning bordet rundt da navnet ble nevnt, «har han større rett enn de fleste til –»

«Han er ikke medlem av Føniksordenen!» sa fru Wiltersen. «Han er bare femten, og –»

«Og han har allerede taklet minst like mye som de fleste medlemmer,» sa Sirius, «og mer enn mange.»

«Ingen nekter for hva han har gjort!» sa fru Wiltersen med høyere røst. Nevene dirret om stollenene. «Men han er fremdeles –»

«Han er ikke noe barn!» sa Sirius utålmodig.

«Han er ikke voksen heller!» sa fru Wiltersen; hun begynte å få farge i kinnene. «Han er ikke *Jakob*, Sirius!»

«Jeg er fullstendig på det rene med hvem han er, Molly,» sa Sirius kaldt.

«Det er jeg slett ikke så sikker på!» sa fru Wiltersen. «Slik du snakker om'n, får jeg iblant på følelsen at du tror du har fått igjen bestevennen din.»

«Er det noe gærnt med det?» sa Harry.

«Det som er gærnt, Harry, er at du ikke *er* faren din, samme hvor mye du likner'n!» sa fru Wiltersen, mens blikket fortsatte å bore seg inn i Sirius'. «Du er fremdeles en skolegutt, og voksne som har ansvaret for deg, bør ikke glemme det!»

«Skal det bety at jeg er en uansvarlig gudfar?» sa Sirius, og stemmen hans ble også høyere.

«Det betyr at det har hendt før at du har forhasta deg, Sirius, og det er derfor Humlesnurr stadig minner deg på at du skal holde deg her hjemme og –»

«Vi kan holde mine instrukser fra Humlesnurr utenfor, takk!» sa Sirius høyt.

«Arthur!» sa fru Wiltersen og snudde seg mot sin mann. «Støtt meg da, Arthur!»

Herr Wiltersen svarte ikke med det samme. Han tok av seg brillene og pusset dem langsomt på kutten uten å se på sin kone. Det var først da han hadde satt dem omhyggelig tilbake på nesa igjen at han svarte.

«Humlesnurr vet at omstendighetene har forandret seg, Molly. Han aksepterer at Harry må bli orientert – til en viss grad – nå som han oppholder seg i hovedkvarteret.»

«Ja, men det er forskjell på det og å si at han kan spørre om alt han vil!»

«For min del –» sa Lupus stillferdig; fru Wiltersen snudde seg fort mot ham, i håp om endelig å ha funnet en alliert, og omsider tok han blikket fra

Sirius. «For min del tror jeg det er bedre at Harry får noen fakta – ikke alle fakta, Molly, men en viss oversikt – fra oss, snarere enn et vrengebilde fra … andre.»

Uttrykket var mildt, men Harry var sikker på at iallfall Lupus visste at noen Langører hadde overlevd fru Wiltersens utrenskning.

«Vel,» sa fru Wiltersen. Hun pustet tungt og så seg om i kretsen etter støtte som ikke kom. «Vel … jeg skjønner at jeg er i mindretall. Men jeg vil gjerne ha sagt én ting: Humlesnurr må ha hatt sine grunner til at'n ikke ville at Harry skulle få vite for mye, og ettersom jeg er opptatt av Harrys beste –»

«Han er ikke din sønn,» sa Sirius lavt.

«Han er så godt som,» sa fru Wiltersen innbitt. «Hvem andre har'n egentlig?»

«Han har meg!»

«Ja,» sa fru Wiltersen med en liten grimase. «Det er bare at det har vært nokså vanskelig for deg å ta deg av'n mens du har sittet i Azkaban, ikke sant?»

Sirius reiste seg halvt fra stolen.

«Molly, du er ikke den eneste her ved bordet som bryr seg om Harry,» sa Lupus skarpt. «Sirius, *sett deg.*»

Fru Wiltersens underleppe skalv. Sirius sank langsomt tilbake på plassen sin. Han var hvit i ansiktet.

«Jeg syns Harry selv fortjener å høres her,» fortsatte Lupus. «Han er gammel nok til å bestemme selv.»

«Jeg vil vite hva som foregår,» sa Harry straks.

Han så ikke på fru Wiltersen. Det hadde rørt ham, det hun sa om at han var så godt som en sønn, men han var likevel utålmodig med denne overbeskyttelsen hennes. Sirius hadde rett, han var ikke et barn.

«Ja vel,» sa fru Wiltersen med en stemme som sprakk. «Gulla – Ronny – Hermine – Fred – Frank – ut av kjøkkenet – nå!»

Det ble øyeblikkelig opprør.

«Vi er myndige!» brølte Fred og Frank i munnen på hverandre.

«Hvis Harry får, hvorfor får'ke jeg?» ropte Ronny.

«Men jeg *vil* høre, mamma,» klagde Gulla.

«NEI!» ropte fru Wiltersen. Hun reiste seg, og øynene gnistret. «Jeg forbyr dere –»

«Molly, du kan'ke hindre Fred og Frank,» sa herr Wiltersen trett. «De er faktisk myndige.»

«De går fortsatt på skolen.»

«Men juridisk er de altså voksne,» sa herr Wiltersen i samme trette tone.

Fru Wiltersen var blitt skarlagensrød i fjeset.

«Jeg – ja, så ja vel, da, Fred og Frank kan bli, men Ronny –»

«Harry kommer til å fortelle meg og Hermine alt dere sier likavel!» sa Ronny hett. «Æh – ikke sant?» la han usikkert til og møtte blikket til Harry.

Et halvt sekund hadde Harry lyst til å si til Ronny at han ikke kom til å fortelle ham et kløyva ord; nå kunne han selv smake åssen det var å bli holdt utenfor, han kunne selv se åssen han likte det – men den stygge innskytelsen forsvant mens de så på hverandre.

«Klart jeg gjør,» sa Harry.

Ronny og Hermine strålte.

«Ja vel, da!» ropte fru Wiltersen. «Ja *vel* – GULLA, SENGETID!»

Gulla gikk ikke frivillig. De kunne høre henne rase og skjelle ut moren oppover hele trappa, og oppe i hallen falt fru Svaarts skjærende vræl inn i hylekoret. Lupus skyndte seg opp til portrettet for å gjenopprette ro og orden. Det var først da han kom tilbake, lukket kjøkkendøra bak seg og satte seg ved bordet igjen, at Sirius sa noe.

«Vel, Harry … hva er det du vil vite?»

Harry trakk pusten dypt og stilte det spørsmålet som hadde plagd ham hele den siste måneden.

«Hvor er Voldemort?» sa han og overså frysningene og skjelvingene da navnet ble nevnt. «Hva gjør han? Jeg har prøvd å følge med på gompenyhetene, og det har ikke vært noe der ennå som har virket som ham, ingen rare dødsfall eller noe.»

«Det er fordi det har ikke vært noen rare dødsfall ennå,» sa Sirius, «iallfall ikke så vidt vi vet … og vi vet ganske mye.»

«Mer enn han tror, iallfall,» sa Lupus.

«Men hvorfor har han sluttet å drepe folk?» spurte Harry. Han visste at Voldemort hadde myrdet mer enn én gang, bare det siste året.

«Fordi han ikke vil tiltrekke seg oppmerksomhet,» sa Sirius. «Det ville være farlig for ham. Gjenkomsten hans gikk jo ikke helt som planlagt, nemlig. Han rotet den til for seg.»

«Eller snarere: Du rotet den til for ham,» sa Lupus med et tilfreds smil.

«Åssen da?» sa Harry perpleks.

«Du skulle jo ikke overlevd!» sa Sirius. «Ingen andre enn dødseterne hans skulle vite at han var tilbake. Men du overlevde og kunne avsløre det.»

«Og det siste mennesket i verden han ville ønske varslet om gjenkomsten, og i samme stund den skjedde, var Humlesnurr,» sa Lupus. «Og du sørget for at Humlesnurr fikk vite det straks.»

«Åssen var *det* noen hjelp?» spurte Harry.

«Er du morsom?» sa Rulle vantro. «Humlesnurr er jo den eneste Han-du-vet noen gang har fryktet!»

«Takket være deg gikk det ikke en time etter at Voldemort var tilbake før Humlesnurr kunne kalle Føniksordenen sammen igjen,» sa Sirius.

«Men hva har Ordenen gjort, da?» sa Harry og så seg om blant dem.

«Jobbet så hardt vi kan for å sørge for at Voldemort ikke skal lykkes med planene sine,» sa Sirius.

«Åssen vet dere hva slags planer han har?» spurte Harry fort.

«Humlesnurr har en klar anelse,» sa Lupus, «og Humlesnurrs klare anelser pleier å vise seg temmelig treffsikre.»

«Vel, hva tror Humlesnurr han planlegger, da?»

«For det første vil han bygge opp hæren sin igjen,» sa Sirius. «I gamle dager hadde han store styrker under seg – hekser og trollmenn han hadde skremt eller forhekset til å følge ham, sine trofaste dødsetere, all slags svartevesener. Du hørte jo at han hadde tenkt å rekruttere jøtulene – vel, de er bare én av gruppene han kommer til å være ute etter. Han har så visst ikke tenkt å takle Magidepartementet med bare en håndfull dødsetere.»

«Så dere prøver å hindre at han får flere tilhengere, altså?»

«Vi gjør vårt beste, ja,» sa Lupus.

«Åssen da?»

«Vel, det aller viktigste er jo å få overbevist så mange som mulig om at Han-du-vet virkelig *er* tilbake, slik at de er på vakt,» sa Rulle. «Men det er lettere sagt enn gjort.»

«Hvorfor det?»

«På grunn av departementets holdning,» sa Dult. «Du så jo selv Kornelius Bloeuf etter at Han-du-vet kom tilbake, Harry. Vel, han har ikke rikket seg en millimeter; han nekter plent å tro at det er sant.»

«Men hvorfor?» sa Harry desperat. «Hvorfor oppfører han seg så dumt? Hvis Humlesnurr –»

«Akk ja, Harry, der satte du fingeren på selve problemet,» sa herr Wiltersen med et skjevt smil. «*Humlesnurr.*»

«Bloeuf er redd for ham, skjønner du,» sa Dult trist.

«Redd for Humlesnurr?» sa Harry vantro.

«Redd for hva han har i tankene,» sa herr Wiltersen. «Bloeuf tror Humlesnurr har tenkt å styrte ham. Han tror Humlesnurr vil bli magiminister.»

«Men Humlesnurr vil vel ikke –»

«Klart han ikke vil,» sa herr Wiltersen. «Han har aldri ønsket seg ministerjobben, enda så mange som ville han skulle overta den da Fridoline Barnald gikk av. Isteden ble det Bloeuf, men han har aldri helt glemt hvor mye støtte Humlesnurr hadde, enda Humlesnurr ikke ville ha jobben.»

«Innerst inne vet Bloeuf at Humlesnurr er mye flinkere enn ham, en mye mektigere trollmann, og i sine første år spurte han ham om råd og hjelp til alt mulig,» sa Lupus. «Men etter hvert er han vel blitt glad i makten og har fått langt mer selvtillit. Han elsker å være magiminister og har greid å overbevise seg selv om at det er han som er den flinke, mens Humlesnurr bare finner på problemer for å skape vanskeligheter.»

«Åssen kan han tro noe sånt?» sa Harry sint. «Åssen kan han tro at Humlesnurr bare ville *finne på* alt dette – eller at *jeg* har funnet på det?»

«Fordi å akseptere at Voldemort er tilbake ville bety problemer av et omfang som departementet har sluppet å måtte hanskes med på nesten fjorten år,» sa Sirius bittert. «Og det er det Bloeuf ikke kan få seg til å se i

øynene. Da er det så mye mer behagelig å overbevise seg selv om at Humlesnurr bare lyver for å undergrave ham.»

«Du skjønner problemet,» sa Lupus. «Så lenge departementet insisterer på at det ikke er noe å frykte fra Voldemort, er det vanskelig å overbevise folk om at han er tilbake, spesielt når de helst ikke vil tro det, de heller. I tillegg legger departementet kraftig press på *Aftenprofeten* om ikke å dekke det de kaller Humlesnurrs ryktespredning, så det meste av magisamfunnet har ingen anelse om at noe har skjedd, og det gjør dem til et lett bytte for dødsetere rustet med Befaliusforbannelsen.»

«Men *dere* sier da vel fra til folk?» sa Harry og så på herr Wiltersen, Sirius, Rulle, Mundungus, Lupus og Dult etter tur. «*Dere* forteller vel folk at han er tilbake?»

Alle smilte, men uten humor.

«Tja, siden alle tror jeg er en sinnssyk massemorder, og departementet har utlovd en belønning på ti tusen galleoner for meg, er det ikke bare å rusle ut på gata og begynne å dele ut løpesedler, eller hva?» sa Sirius rastløst.

«Og jeg er ikke noen særlig velsett middagsgjest hos de fleste,» sa Lupus. «Det er en slags yrkesrisiko ved å være varulv.»

«Dult og Arthur ville miste jobbene sine i departementet hvis de begynte å slenge med kjeften,» sa Sirius, «og det er svært viktig for oss å ha våre spioner i departementet, for det kan du vedde på at Voldemort har.»

«Men vi har klart å overbevise et par stykker, iallfall,» sa herr Wiltersen. «Dult her, for eksempel – hun er for ung til å ha vært med i Føniksordenen forrige gang, og det er en kjempefordel for oss å ha med svartspanere – Nestor Bindebolt har også vært en stor hjelp; det er han som leder jakten på Sirius, så han har fått departementet til å tro at Sirius er i Tibet.»

«Men hvis ingen av dere forteller folk at Voldemort er tilbake –» begynte Harry.

«Hvem har sagt at ingen gjør det?» sa Sirius. «Hvorfor tror du Humlesnurr har fått sånne problemer?»

«Åssen da?» spurte Harry.

«De prøver å undergrave hans troverdighet,» sa Lupus. «Så du ikke siste ukes *Aftenprofeten*? Oppslaget om at han var blitt kastet som formann i Det internasjonale hekseriforbundet fordi han er for gammel og har mistet grepet? Det er ikke sant. Det var departementstrollmenn som nedstemte ham etter at han hadde holdt en tale om at Voldemort var tilbake. Nå har de fjernet ham fra vervet som overmagiarius i Heksingating – hekseriets høyesterett, altså – og det er snakk om å frata ham Merlin-ordenen av 1. klasse også.»

«Men Humlesnurr sier at de kan gjøre hva de vil, så lenge de bare ikke fjerner'n fra sjokoladefroskkortene,» sa Rulle med et flir.

«Det er ingenting å le av,» sa herr Wiltersen skarpt. «Hvis han fortsetter å trosse departementet på den måten, kan han havne i Azkaban, og det siste vi vil, er å ha Humlesnurr bak lås og slå. Så lenge Han-du-vet vet at Humlesnurr fins der ute og vet hva han prøver på, kommer han til å gå forsiktig fram. Hvis Humlesnurr er av veien – vel, da får Han-du-vet fritt spillerom.»

«Men hvis Voldemort prøver å rekruttere flere dødsetere, må det da vel komme ut at han er tilbake, må det ikke det?» spurte Harry desperat.

«Voldemort marsjerer jo ikke hjem til folk og banker på døra, Harry,» sa Sirius. «Han lurer og våder og presser. Han er vant til å operere i hemmelighet. Og dessuten er han ikke bare ute etter å vinne tilhengere. Han har andre planer også, planer han kan sette i verk i all stillhet, og for øyeblikket er det dem han konsentrerer seg om.»

«Hva mer enn tilhengere er det han er ute etter?» spurte Harry fort. Han syntes han så at Sirius og Lupus vekslet et lynsnart blikk, før Sirius svarte.

«Ting han bare kan få til i hemmelighet.»

Da Harry så like spørrende ut, fortsatte han: «Et våpen, for eksempel. Noe han ikke hadde sist.»

«Da han var ved makten sist?»

«Ja.»

«Hva slags våpen da?» spurte Harry. «Noe verre enn Avada kadavra –?»

«Nå er det nok!»

Det var fru Wiltersens stemme fra skyggene ved døra. Harry hadde ikke merket at hun var kommet ned igjen etter å ha fulgt Gulla opp. Hun sto med armene i kors og så illsint ut.

«Nå skal dere i seng. Samtlige!» sa hun og så fra Fred til Frank til Ronny til Hermine.

«Du kan'ke bestemme over oss –» begynte Fred.

«Å nei?» snerret fru Wiltersen. Det dirret svakt i hele henne da hun stirret på Sirius. «Nå har du fortalt Harry en hel masse. Mer nå, så kunne du like godt tatt ham opp i Ordenen med det samme.»

«Hvorfor ikke?» sa Harry umiddelbart. «Jeg vil gjerne; jeg vil bli med, jeg vil være med og slåss.»

«Nei.»

Denne gangen var det ikke fru Wiltersen som sa det, men Lupus.

«Ordenen er bare for merårige trollmenn,» sa han. «Altså, som er ferdige med skolen,» tilføyde han da Fred og Frank åpnet munnen. «Det medfører farer dere ikke kan forestille dere, noen av dere … Jeg tror Molly har rett, Sirius. Vi har sagt nok.»

Sirius trakk så vidt på skuldrene, men argumenterte ikke imot. Fru Wiltersen vinket bydende til sønnene sine og Hermine. En etter en reiste de seg, og Harry så nederlaget i øynene og fulgte etter.

KAPITTEL SEKS

DEN URGAMLE ADELSSLEKT SVAART

Fru Wiltersen var morsk da hun fulgte dem opp.

«Alle går rett til sengs – og ingen prating,» sa hun da de kom til den første avsatsen. «Det blir en travel dag i morgen. Gulla sover sikkert,» sa hun til Hermine, «så prøv å ikke vekke henne.»

«Sover, du lissom,» hvisket Fred, etter at Hermine hadde sagt godnatt og de var på vei opp til etasjen over. «Hvis ikke Gulla ligger våken og venter på at Hermine skal fortelle alt de har sagt der nede, så kall meg en slubbermakk …»

«Ronny, Harry,» sa fru Wiltersen på neste avsats og pekte mot soverommet deres, «marsj i seng.»

«Natt'a,» sa de til tvillingene.

«Sov søtt,» sa Fred og blunket.

Fru Wiltersen lukket døra bak Harry med et skarpt knepp. Soverommet virket om mulig enda klammere og dystrere enn sist. Fra det tomme bildet på veggen lød nå dyp, langsom pusting, som om den usynlige der inne sov. Harry fikk på seg pysjen, tok av seg brillene og hoppet oppi den kalde senga, mens Ronny kastet noen uglemomser opp på garderobeskapet for å roe Hedvig og Tullerusk, som klapret rastløst rundt og raslet med vingene.

«Vi kan'ke slippe dem ut på jakt hver natt,» forklarte han mens han trakk på seg den rødbrune pysjen sin. «Humlesnurr vil ikke at det skal flakse for mange ugler rundt plassen her; det ville virke mistenkelig, mener'n. Å, forresten, før jeg glemmer det …»

Han gikk bort til døra og trakk for slåen.

«Hvorfor gjør du det der?»

«Krynkel,» sa Ronny og slo av lyset. «Den første natta jeg lå her, kom'n tassende inn klokka tre. Og det er'ke noe å ønske seg, kan du tro, å våkne opp og oppdage at *han* sniker seg rundt på rommet ditt. Men nok om det …» han kom seg i seng, krøp under teppet og snudde seg mot Harry i mørket – Harry kunne se omrisset av ham i måneskinnet som sivet inn gjennom det skitne vinduet. «Hva syns du?»

Han behøvde ikke spørre hva Ronny mente.

«Vel, de fortalte oss ikke stort vi ikke kunne ha gjettet oss til, eller hva?» sa han og tenkte over alt de hadde snakket om nede på kjøkkenet. «Det eneste de egentlig sa, var jo at Ordenen prøver å hindre at folk slutter seg til Vol –»

Det kom et tydelig hikst fra Ronny.

«– *demort,*» sa Harry bestemt. «Når har du tenkt å begynne å si navnet hans? Sirius og Lupus gjør det.»

Dette overhørte Ronny.

«Det har du rett i,» sa han, «vi hadde hørt nesten alt sammen på forhånd, med Langørene. Det eneste virkelig nye var –»

Krakk!

«AUU!»

«Demp deg'a, Ronny, ellers har vi muttern opp her igjen på flekken.»

«Dere immiverte jo rett oppå knærne mine!»

«Ja, jo, det er ikke så lett i mørket, da.»

Harry så de utydelige omrissene av Fred og Frank som hoppet ned fra senga til Ronny. Noen madrassfjærer stønnet tungt, og Harrys madrass sank noen centimeter da Frank satte seg i fotenden.

«Vel, har dere kommet til hovedsaken ennå?» sa Frank ivrig.

«Det våpenet Sirius snakket om?» sa Harry.

«Som glapp ut av'n, tenker jeg vi sier,» sa Fred fornøyd, der han satt ved sida av Ronny. «*Det* hørte vi ikke noe om med de gode, gamle Langørene, hva?»

«Hva tror dere det er?» sa Harry.

«Kan være hva som helst,» sa Fred.

«Men det kan da'kke fins noe verre enn Avada Kadavraforbannelsen, vel?» sa Ronny. «Hva sku' være verre enn døden?»

«Kanskje det er noe som kan kverke massevis av folk samtidig,» foreslo Frank.

«Kanskje noe som dreper dem på en måte som gjør spesielt vondt,» sa Ronny engstelig.

«Han har Martyriusforbannelsen til å pine folk med,» sa Harry. «Noe mer effektivt enn den kan han ikke trenge.»

Det ble en pause, og Harry visste at de andre, som han selv, spekulerte på hva slags redsler dette nye våpenet kunne føre til.

«Hvem tror dere har det nå, da?» spurte Frank.

«Jeg håper det er vår side,» sa Ronny; han lød litt nervøs.

«Hvis vi har det, så er det sikkert Humlesnurr som passer på det,» sa Fred.

«Hvor hen da?» sa Ronny fort. «På Galtvort?»

«Det vedder jeg på det er!» sa Frank. «Det var der han hadde De vises stein.»

«Men et våpen må da vel være mye større enn Steinen?» sa Ronny.

«Ikke nødvendigvis,» sa Fred.

«Nei, størrelse er'ke noen garanti for kraft,» sa Frank. «Bare se på Gulla.»

«Åssen da?» sa Harry.

«Du har visst aldri vært på mottakersida av en av flaggerbusvådene hennes, du.»

«Sssjjj!» sa Fred og reiste seg halvt fra senga. «Hør!»

De tidde og hørte skritt oppover i trappa.

«Muttern,» sa Frank, og så hørtes bare et nytt, høyt *krakk!*, og Harry merket at vekta forsvant fra fotenden av senga. Noen sekunder etter hørte de det knirke i golvplankene utenfor døra. Det var tydelig at fru Wiltersen lyttet for å sjekke om de pratet.

Hedvig og Tullerusk tutet sørgmodig. Golvplankene knirket på ny, og de hørte at hun fortsatte oppover for å sjekke hos Fred og Frank.

«Hun stoler ikke på oss i det hele tatt,» sa Ronny trist.

Harry var sikker på at han ikke ville greie å sovne; kvelden hadde vært så fullstappet av ting å tenke på at han regnet med å ligge der i timevis og grunne over alt sammen. Helst ville han fortsette å prate med Ronny, men fru Wiltersen var nå på knirkende vei nedover igjen, og da hun var vel forbi, kunne han tydelig høre andre på vei opp … ja, faktisk yrte det mangebeinte dyr fram og tilbake utenfor soveromsdøra, og Gygrid, læreren i stell av magiske vesener, sa akkurat: «*Skikkelig nydelige, hæ, Harry? Detta skoleåret skal vi studdere våpen …*» og det var da Harry la merke til at vesenene hadde kanoner til hode og dreide rundt og siktet på ham … han dukket …

Og så visste han ikke ordet av det før han lå sammenkrøllet til en varm ball under sengeklærne og Franks høye røst fylte rommet.

«Muttern sier dere skal stå opp, det er frokost på kjøkkenet, og etterpå har hun bruk for dere i stua, det er mye flere tever enn hun trodde, og hun har finni et reir med døde blærballer under sofaen.»

En halv time etter var Harry og Ronny påkledd, ferdige med frokosten og på vei inn i finstua, et langstrakt, høyloftet rom i andre etasje med olivengrønne vegger dekket av møkkete bildetepper. Golvteppet skjøt ut små skyer av støv hver gang noen satte foten på det, og de lange, mosegrønne fløyelsgardinene summet som om de skjulte usynlige bisvermer. Det var rundt disse gardinene at fru Wiltersen, Hermine, Gulla, Fred og Frank hadde samlet seg, og nokså merkverdige så de ut, for alle hadde festet et håndkle over nesa og munnen, og i hånden holdt alle en stor flaske med noe svart i og en spruter på toppen.

«Dekk til ansiktet og ta hver deres spray,» sa fru Wiltersen så snart hun fikk øye på Harry og Ronny. Hun pekte på ytterligere to flasker med svart væske som sto på et spinkelt bord. «Det er Tevicid. Dette angrepet er verre enn noe jeg har sett – så hva den husnissen har drevet med de siste ti åra –»

Hermines ansikt var halvveis skjult bak et oppvaskhåndkle, men Harry kunne tydelig se det bebreidende blikket hun sendte fru Wiltersen.

«Krynkel er veldig gammel, han klarer sikkert ikke –»

«Det ville overraske deg å se hva Krynkel kan klare når han vil, Hermine,» sa Sirius, som akkurat kom inn. Han bar på en blodflekket sekk

som sikkert inneholdt døde rotter. «Jeg har akkurat matet Bukknebb,» sa han da han så Harrys spørrende blikk. «Jeg har ham oppe på min mors gamle soverom. Men det var altså den skrivepulten …»

Han slapp rottesekken fra seg i en lenestol og bøyde seg og gransket den låste sekretæren som – la Harry merke til først nå – vibrerte svakt.

«Jo, Molly, jeg er temmelig sikker på at det er en hambuse,» sa Sirius og myste inn gjennom nøkkelhullet, «men kanskje vi burde la Galøye ta en titt på den før vi slipper den ut. Etter det jeg vet om moren min, kan det godt være noe mye verre.»

«Da gjør vi det sånn, Sirius,» sa fru Wiltersen.

Begge to snakket i den utstudert lette, høflige tonen som tydelig røpet at ingen av dem hadde glemt disputten fra kvelden før.

Nedenfra hørtes plutselig en gjennomtrengende, høy klingring, umiddelbart fulgt av den samme kakofonien av hyl og jammerklager som sist ble utløst av at Dult veltet paraplystativet.

«Jeg har jo sagt at de ikke må ringe på dørklokka!» sa Sirius oppgitt og skyndte seg ut. De hørte ham dundre nedover trappa, mens vrælene fra fru Svaart på ny gjallet i trappegangen:

«*Pletter av vanære, skitne halvkaster, blodsvikere, bermeyngel ...*»

«Lukk døra, er du snill, Harry,» sa fru Wiltersen.

Harry brukte så lang tid han våget på å lukke stuedøra, for han ville høre hva som skjedde nedenunder. Sirius hadde antakelig greid å lukke forhenget foran portrettet av moren, for hun hadde sluttet å skrike. Han hørte Sirius gå bortover hallen, skranglingen av lenken på ytterdøra, og deretter en dyp stemme han dro kjensel på som Nestor Bindebolts, som sa: «Hestia har akkurat avløst meg, så hun har kappen til Bister nå. Jeg tenkte jeg skulle legge igjen en rapport til Humlesnurr …»

Harry merket fru Wiltersens blikk mot bakhodet, så han lukket motvillig døra og gikk tilbake til tevegjengen.

Fru Wiltersen bøyde seg og sjekket sida om tever i *Gyldeprinz Gulmedals Guide til skadedyrbekjempelse*, som lå oppslått på sofaen.

«Hør etter, alle sammen. Dere må være litt forsiktige, for tever biter, og bittene er giftige. Jeg har ei flaske motgift her, men det beste er om ingen

får bruk for'n.»

Hun rettet seg opp, gikk i stilling rett foran gardinene og vinket dem til seg.

«Når jeg sier fra, begynner alle å spraye øyeblikkelig,» sa hun. «Jeg tenker de flyr ut og går løs på oss, men det står på flaska at én skikkelig sprut er nok til å lamme dem. De som er lammet, tar dere bare og slipper oppi bøtta der.»

Hun passet på å stille seg klar av alles sikteretning, og så løftet hun sin egen spray.

«En, to, tre – *sprut*!»

Harry hadde ikke sprayet i mer enn et par sekunder da en fullvoksen teve kom farende ut fra en fold i stoffet. De glinsende billevingene summet, de ørsmå tennene var blottet, den alfeaktige kroppen dekket av stritt, svart hår, og de fire små nevene knyttet i raseri. Harry traff den midt i fjeset med en sprut Tevicid. Den stivnet i lufta og datt, med et overraskende høyt *bonk!*, ned på det slitte golvteppet. Harry plukket den opp og kastet den i bøtta.

«Fred, hva er det du driver med?» sa fru Wiltersen skarpt. «Gi den en sprut straks, og kast den!»

Harry så opp. Fred holdt en illsint teve mellom tommel og pekefinger.

«Jøss da,» sa Fred beredvillig og sprutet teven i fjeset så den svimte av, men ikke før hadde fru Wiltersen snudd ryggen til, før han stakk den i lomma med et blunk.

«Vi vil eksperimentere med tevegift til Skulkesnasken vår,» hvisket Frank til Harry.

Mens Harry behendig sprayet to tever med kurs rett for nesa hans, gikk han tettere innpå Frank og mumlet gjennom munnviken: «Skulkesnask? Hva er det?»

«En godiskolleksjon som gjør deg sjuk,» hvisket Frank med et vaktsomt blikk mot ryggen til fru Wiltersen. «Altså ikke alvorlig, da, bare dårlig nok til å slippe en skoletime når du trenger det. Fred og jeg har drivi og utvikla dem i sommer. Det er dobbeltsidige, fargekoda tyggiser. Spiser du den oransje enden av Spyslikken, kaster du opp. Så snart du slipper ut av klasserommet for å gå på sykestua, svelger du den lilla enden –»

«'– og er straks like sunn og frisk og kan pleie din foretrukne fritidsaktivitet, istedenfor at timen går med til bortkastet kjedsomhet.' Det er iallfall det vi skriver i annonsene,» hvisket Fred, som hadde listet seg ut av fru Wiltersens synsfelt og nå feide opp et par løse tever fra golvet og puttet dem også i lomma. «Men vi må jobbe mer med dem. Testerne våre har ennå litt trøbbel med å slutte å spy lenge nok til å få svelget den lilla enden.»

«Testere?»

«Oss,» sa Fred. «Vi tar det på omgang. Frank tok Svimesuttene – begge to prøvde ut Neseblodnugatene –»

«Muttern trodde vi hadde duellert,» sa Frank.

«Så morobutikken står fortsatt på tapetet, da?» mumlet Harry mens han lot som om han justerte sprayåpningen.

«Vel, vi har'ke fått kjangs til å finne lokaler ennå,» sa Fred. Han senket stemmen ytterligere mens fru Wiltersen tørket seg over pannen med tørkleet før hun gikk til fornyet angrep. «Så for øyeblikket driver vi hele greia på postordre. I forrige uke hadde vi en annonse i *Aftenprofeten.*»

«Og alt sammen kan vi takke deg for, kompis,» sa Frank. «Men ikke vær redd … muttern har'ke peiling. Hun nekter å lese *Aftenprofeten* lenger, nå som de juger så fælt om deg og Humlesnurr.»

Harry smilte. De tusen galleonene han hadde vunnet i Tretrollmannsturneringen, hadde han presset på Wiltersen-tvillingene som hjelp til å gjøre alvor av drømmen om å åpne en morobutikk, men han var likevel glad for at at hans part i planen fremdeles var ukjent for fru Wiltersen. Hun syntes ikke at å drive en morobutikk var en passende karrière for to av sønnene hennes.

Avtevingen av gardinene tok det meste av formiddagen. Klokka var over tolv da fru Wiltersen omsider tok av seg det beskyttende tørkleet, sank ned i en nedsittet lenestol – og fór opp igjen med et avskyskrik; hun hadde glemt sekken med døde rotter. Gardinene summet ikke lenger, men hang slappe og fuktige etter den intense sprayingen. På golvet under dem sto bøtta full av svimeslåtte tever, ved sida av en bolle med de svarte eggene deres, som Skeivskank nå snuste på og Fred og Frank sendte begjærlige blikk etter.

«De der tror jeg vi venter med til etter lunsj,» sa fru Wiltersen og pekte på de støvete skapene med glassdører på begge sider av peisen. Der inne var det overfylt av en pussig blanding av gjenstander: rustne dolker, klør, et sammenkveilet slangeskinn, en del anløpne sølvesker med inskripsjoner på språk Harry ikke kjente, og – eklest av alt – en krystallkaraffel med overlessede graveringer og en diger opal i proppen; den var full av noe Harry var sikker på var blod.

Så klingret dørklokka på ny. Alle så på fru Wiltersen.

«Bli her,» sa hun bestemt og snappet rottesekken, idet fru Svaart satte i gang igjen under dem. «Jeg skal komme opp med noen smørbrød.»

Hun gikk ut og lukket døra omhyggelig bak seg. Ikke før var hun ute, før alle styrtet bort til vinduet for å se hvem som sto utenfor på trappa. Det de så, var en ustelt, rødlett isse og en vaklevoren stabel heksekjeler.

«Mundungus!» sa Hermine. «Hva har han med alle kjelene for?»

«Sikkert på jakt etter et trygt sted å ha dem,» sa Harry. «Var det ikke det han drev med den kvelden han liksom skulle passe på meg? Hentet noen tvilsomme kjeler?»

«Det har du jammen rett i!» sa Fred. Ytterdøra gikk opp, og Mundungus lempet kjelene inn og forsvant av syne. «Jøsses, nå blir'ke muttern blid …»

Han og Frank gikk bort til døra og lyttet intenst. Hylene til fru Svaart hadde stilnet.

«Mundungus snakker med Sirius og Nestor,» mumlet Fred og rynket pannen i konsentrasjon. «Kan'ke høre ordentlig … tror du vi tør våge Langørene?»

«Kan vel være verdt det,» sa Frank. «Jeg kan snike meg opp og hente et par –»

Men i det øyeblikket lød en eksplosjon av lyd nedenfra som gjorde det aldeles unødvendig med Langører. Samtlige av dem kunne klart og tydelig høre hva fru Wiltersen brølte av sine lungers fulle kraft.

«VI DRIVER IKKE NOE GJEMMESTED FOR TJUVEGODS HER!»

«Jeg elsker å høre muttern brøle til noen andre,» sa Fred med et tilfreds smil. Han åpnet døra på gløtt, slik at fru Wiltersens stemme riktig fikk fylle hele rommet. «Det er så hyggelig, til en forandring.»

«– TOTALT ANSVARSLØST, SOM OM VI IKKE HADDE NOK Å BEKYMRE OSS FOR UTEN AT DU SKAL KOMME DRASSENDE HIT MED STJÅLNE HEKSEKJELER –»

«De dummingene lar henne bare bygge opp formen,» sa Frank og ristet på hodet. «Det gjelder å avskjære henne fra starten, ellers får hun opp dampen og kan fortsette i timevis. Og hun har bare lengtet etter å gå løs på Mundungus helt siden han stakk av mens han skulle passe på deg, Harry – jaha, ja, der har vi mora til Sirius òg.»

Fru Wiltersens stemme druknet i nye hyl og skrik fra portrettene i hallen.

Frank skulle til å lukke døra for å stenge spetakkelet ute, men før han fikk gjort det, smatt en husnisse inn i rommet.

Bortsett fra den groskitne filla han bar om livet, var han helt naken. Huden så ut som om den var flere nummer for stor, og enda han var skallet, som alle husnisser, vokste det ikke så rent lite stritt, hvitt hår ut av de store flaggermusørene. Øynene var blodskutte og vassengrå, og den store, kjøttfulle nesa minnet om et grisetryne.

Nissen enset overhodet ikke Harry og de andre, men oppførte seg som om de var usynlige mens den sjokket krumbøyd mot bortenden av rommet, sakte og innbitt, og mumlet lavt og kontinuerlig for seg selv med en hes, dyp røst som minnet om en oksefrosk:

«… stinker som et avløp, og kriminell er'n òg, men hun er ikke noe bedre, ekle gamle blodsviker som kommer her med yngelen sin og roter til i frua sitt hus, å, min stakkars frue, om hun hadde visst hva slags avskum de har slept inn i huset hennes, hva hadde hun sagt til gamle Krynkel da, å, for en skam, grumser og varulver og svikere og tjuver, arme gamle Krynkel, hva kan han gjøre …»

«Hallo, Krynkel,» sa Fred med høy stemme og lukket igjen døra med et klikk.

Husnissen bråstoppet, holdt opp å mumle og presterte et overspilt og lite overbevisende rykk av overraskelse.

«Krynkel så ikke unge herren,» sa han, snudde seg og bukket for Fred. Så slo han blikket i golvteppet igjen og la til, klart og tydelig: «Ekle lille blodsvikeryngel han er.»

«Unnskyld?» sa Frank. «Hørte visst ikke helt det siste der.»

«Krynkel sa ingenting,» sa husnissen og bukket for Frank også, samtidig som han sa i den samme tydelige undertonen: «Og der har vi tvillingen, sånne unaturlige små beist.»

Harry visste ikke om han skulle le eller la være. Nissen rettet seg opp og mønstret dem ondskapsfullt etter tur, og tok det øyensynlig for gitt at de ikke kunne høre ham da han fortsatte mumlingen:

«… og der har vi grumsen, ja, står der så frekk som fy, å, hadde frua bare visst, å, som hun hadde hylt, ja, og der har vi en ny gutt, Krynkel vet ikke hvem, hva har han her å gjøre? Krynkel vet ikke …»

«Dette er Harry, Krynkel,» sa Hermine prøvende. «Harry Potter.»

Krynkels lyse øyne ble store og runde, og mumlingen gikk fortere og sintere enn noensinne.

«Grumsen snakker til Krynkel som om hun er vennen hans, å, tenk om frua hadde sett Krynkel i slikt selskap, å, hva skulle hun sagt –»

«Ikke kall henne en grums!» sa Ronny og Gulla i munnen på hverandre, begge like sinte.

«Det gjør ikke noe,» hvisket Hermine, «han er ikke helt vel bevart, han vet ikke hva han –»

«Ikke lur deg sjøl, Hermine, han veit *akkurat* hva han sier,» sa Fred og betraktet Krynkel med den største motvilje.

Krynkel fortsatte å mumle, nå med blikket på Harry.

«Er det sant? Er det Harry Potter? Krynkel kan se arret, så det må være sant, det er gutten som stoppet Mørkets herre, Krynkel lurer på hvordan han greide det –»

«Det gjør alle andre òg, Krynkel,» sa Fred.

«Og hva er det egentlig du vil?» spurte Frank.

Krynkels svære øyne streifet fort forbi ham.

«Krynkel gjør rent,» sa han unnvikende.

«Og det vil du ha oss til å tro,» sa en stemme bak Harry.

Det var Sirius som var kommet tilbake og nå sto og skulte på husnissen fra døra. Rabalderet i hallen hadde dempet seg; kanskje fru Wiltersen og Mundungus hadde tatt med seg krangelen ned på kjøkkenet. Ved synet av

Sirius presterte Krynkel straks et bukk så latterlig dypt at grisetrynet hans skrapte mot golvet.

«Rett deg opp,» sa Sirius utålmodig. «Fortell meg hva du er ute etter.»

«Krynkel gjør rent,» gjentok nissen. «Krynkels liv er å tjene den edle slekt Svaart –»

«Og svartere blir den for hver dag; bare lort,» sa Sirius.

«Herren har alltid satt pris på en spøk,» sa Krynkel og bukket igjen, men fortsatte i den samme undertonen: «Herren har alltid vært et utakknemlig svin som knuste sin mors hjerte –»

«Min mor hadde ikke noe hjerte, Krynkel,» glefset Sirius. «Hun holdt seg i live på ren dævelskap.»

Krynkel bukket på ny, men fortsatte å snakke.

«Akkurat som herren vil,» mumlet han rasende. «Herren er ikke verdig til å tørke slim fra sin mors støvler, å, min stakkars frue, hva ville hun sagt hvis hun så Krynkel tjene ham, å, som hun avskydde ham, for en skuffelse han var –»

«Jeg spurte hva du var ute etter,» sa Sirius kaldt. «Hver gang du dukker opp og later som du gjør rent, sniker du med deg et eller annet tilbake til rommet ditt, så vi ikke skal få kastet det.»

«Krynkel ville aldri flytte noe fra dets rette plass i herrens hus,» sa nissen, men umiddelbart etter mumlet han fort: «Frua ville aldri tilgitt Krynkel hvis teppet ble kastet, i sju hundre år har det vært i slekta, Krynkel må redde det, Krynkel vil ikke la herren og blodsvikerne og yngelen ødelegge det –»

«Jeg tenkte meg nok det hang slik sammen,» sa Sirius og kastet et foraktelig blikk på veggen på motsatt side. «Hun har vel satt det fast med en permabindformel på baksida, kan jeg tenke meg, men hvis jeg kan bli kvitt det, så vær sikker på at jeg skal gjøre det. Gå din vei nå, Krynkel.»

Det virket som Krynkel ikke våget å la være å adlyde en klar ordre; men blikket han sendte Sirius da han sjokket forbi, var fylt av den dypeste avsky, og han mumlet kontinuerlig på vei ut.

«– kommer tilbake fra Azkaban og kommanderer Krynkel hit og dit, å, den stakkars frua, hva hadde hun sagt hvis hun kunne se huset nå, fullt av

avskum som har flyttet inn, skattene hennes som er kastet ut, hun svor på at han var ikke hennes sønn, de sier han er morder òg –»

«Fortsett med den mumlingen, så *blir* jeg en morder!» sa Sirius irritert og smelte døra igjen etter husnissen.

«Men Sirius, han er jo ikke helt frisk i hodet,» protesterte Hermine. «Jeg tror ikke han skjønner at vi kan høre ham.»

«Han har vært for lenge alene og snakket med seg selv og lystret sinnssvake ordrer fra portrettet av mor,» sa Sirius, «men han har alltid vært en motbydelig liten –»

«Hvis du bare satte ham fri,» sa Hermine forhåpningsfullt, «så kanskje –»

«Vi kan ikke sette ham fri, han vet for mye om Ordenen,» sa Sirius kort. «Og dessuten ville sjokket tatt livet av ham. Du kan jo prøve å foreslå at han forlater huset her og se hvordan han tar det.»

Sirius gikk over golvet til bildeteppet Krynkel hadde villet beskytte. Det strakte seg over hele veggen. Harry og de andre fulgte etter.

Det så veldig, veldig gammelt ut; falmet var det, og her og der så det ut til at tever hadde gnagd på det. Men gulltråden det var brodert med, glimtet fremdeles blankt nok til at de kunne skjelne et vidstrakt slektstre som – så vidt Harry kunne se – strakte seg tilbake til middelalderen. Langs overkanten av teppet sto det med store bokstaver:

Den urgamle adelsslekt Svaart
'Toujours pur'

«Men du står jo ikke her!» sa Harry etter å ha saumfart de nederste grenene.

«Før sto jeg *her,*» sa Sirius og pekte på et lite, rundt, svidd hull i teppet; det kunne vært svimerket etter en sigarett. «Det var min søte, gamle mor som sved meg vekk da jeg stakk hjemmefra – Krynkel liker godt å gå rundt og mumle på den historien.»

«Rømte du hjemmefra?»

«Da jeg var seksten, omtrent,» sa Sirius. «Da hadde jeg fått nok.»

«Hvor gjorde du av deg?» spurte Harry og stirret på ham.

«Hjemme hos faren din,» sa Sirius. «Besteforeldrene dine tok det svært pent – de nærmest adopterte meg som en sønn nummer to. Jo da, jeg holdt til hos faren din i skoleferiene, og da jeg ble sytten, fant jeg et sted for meg selv. Jeg arvet en pen liten sum gull etter min onkel Alfar – han er også brent vekk her, det er vel derfor – men i hvert fall, siden har jeg bodd alene. Men jeg var alltid velkommen til søndagslunsj hos Potterne.»

«Men … hvorfor ville du …?»

«Vekk herfra?» Sirius smilte bittert og strøk med hånden gjennom det lange, bustete håret. «Fordi jeg avskydde hele kostebinderiet; foreldrene mine, som var besatt av vårt 'rene blod' og overbevist om at å være født Svaart gjorde en til nærmest en kongelig … og den idioten av en bror, som var bløthjernet nok til å tro på dem … der har vi ham.»

Sirius hyttet med en finger helt nederst på slektstreet, hvor de så navnet 'Regulus Svaart', med fødselsdato og en dødsdato for omtrent femten år siden.

«Han var yngre enn meg,» sa Sirius, «og en langt bedre sønn, som jeg til stadighet ble minnet om.»

«Men han døde,» sa Harry.

«Ja,» sa Sirius. «Den dumme tosken … han ble med i dødseterne.»

«Nei, vel!»

«Men herregud, Harry, har du ikke sett nok av dette huset til å skjønne hva slags trollmenn familien min var?» sa Sirius irritert.

«Var – var foreldrene dine også dødsetere?»

«Nei da, men du kan tro de syntes Voldemort hadde rett i hovedsaken, de var helt for rensing av trollmannsrasen, utrenskning av gompefødte og all makt til de fullblods. Og det var de langt fra alene om; før Voldemort viste sitt sanne ansikt, var det mange som mente han var inne på det riktige … bare at de ble betenkte da de så hvor langt han var villig til å gå for å komme til makten. Men jeg vedder på at foreldrene mine syntes at Regulus var en skikkelig liten helt i begynnelsen, da han meldte seg.»

«Ble han drept av en svartspaner?» spurte Harry forsiktig.

«Å nei da,» sa Sirius. «Nei, han ble myrdet av Voldemort. Eller mer sannsynlig, på Voldemorts ordre; jeg kan ikke tenke meg at Regulus var

viktig nok til at Voldemort personlig skulle ta livet av ham. Etter det jeg fant ut etter at han døde, var han med en stund, inntil han fikk panikk over det han ble kommandert til å gjøre og prøvde å trekke seg ut. Men med Voldemort er det ikke bare å levere inn oppsigelsen sin. Der er det å tjene resten av sitt liv, eller døden.»

«Lunsj,» sa stemmen til fru Wiltersen.

Hun holdt tryllestaven i været foran seg og balanserte et digert brett med smørbrød og kaker på tippen. Hun var temmelig rød i fjeset og så fremdeles sint ut. De andre gikk bort til henne, glupske etter å komme til maten, men Harry ble stående hos Sirius, som hadde bøyd seg nærmere mot teppet.

«Jeg har ikke sett på dette på årevis. Der har vi jo Finius Persilius … tippoldefaren min altså – den mest upopulære rektor Galtvort noensinne har hatt … og Araminta Oratoria, kusine av moren min – hun prøvde å trumfe igjennom en forordning om legalisering av gompejakt … og kjære tante Elladora – det var hun som innførte familietradisjonen med å halshogge husnissene når de ble for gamle til å bære tebrett … og når slekta en gang imellom greide å prestere noen som var halvveis anstendige, ble de naturligvis utstøtt sporenstreks. Jeg ser for eksempel at Dult ikke står her. Kanskje det er derfor Krynkel ikke vil ta imot ordrer fra henne – han skal jo ellers adlyde enhver i familien –»

«Er du og Dult i familie?» spurte Harry overrasket.

«Ja da, moren hennes var min yndlingskusine,» sa Sirius og gransket teppet nøyere. «Nei, Andromeda står ikke her, hun heller, se –»

Han pekte på et nytt, lite, rundt svihull mellom to navn, Bellatrix og Narsissa.

«Søstrene til Andromeda står her, for de giftet seg aldeles pent og respektabelt med hver sin fullblods, men Andromeda valgte seg en gompefødt, Petter Dult, så –»

Sirius mimet at han sved hull i bildeteppet med tryllestaven og lo beskt. Men Harry lo ikke – han var for oppslukt av navnene han så rett til høyre for svimerket der Andromeda hadde vært. En dobbelt gullbrodert linje forbandt Narsissa Svaart med Lucifus Malfang, og en enkel vertikal linje førte fra de to til navnet Draco.

«Du er i jo slekt med Malfangene!»

«Alle fullblodsfamiliene er inngiftet i hverandre,» sa Sirius. «Hvis du bare vil la dine sønner og døtre gifte seg med fullblods, har du ikke så mye valg; det er ikke så mange av oss igjen. Molly og jeg er inngiftede søskenbarn, og Arthur er slags fillemenning, han òg. Men du kan spare deg å lete etter dem på teppet – hvis noen har vært blodsvikere, må det være familien Wiltersen.»

Men det Harry nå så på, var navnet til venstre for Andromedahullet: Bellatrix Svaart, som var forbundet med en dobbelt linje med Rodolfus DeMons.

«DeMons …» sa Harry halvhøyt. Navnet hadde rørt ved et eller annet i hukommelsen; han hadde hørt det etsteds, men akkurat nå kunne han ikke komme på hvor, bare at det ga ham en underlig, synkende følelse i mellomgolvet.

«De sitter i Azkaban,» sa Sirius kort.

Harry kikket nysgjerrig på ham.

«Bellatrix og mannen hennes, Rodolfus, kom inn sammen med Bart Kroek junior,» sa Sirius i den samme bryske tonen. «Rodolfus' bror Radamsus var med i samme slengen.»

Da husket Harry det. Han hadde sett Bellatrix DeMons i Humlesnurrs tanketank, den merkelige tingesten hvor man kunne lagre tanker og minner – en høy, mørk kvinne med tunge øyelokk, som hadde stått rank under rettssaken mot henne og proklamert sin evige lojalitet til fyrst Voldemort, sin stolthet over at hun hadde prøvd å oppspore ham etter hans nederlag, og sin overbevisning om at hun en dag ville bli belønnet for sin trofasthet.

«Du har aldri sagt at hun var din –»

«Spiller det noen rolle om hun er kusinen min?» bet Sirius ham av. «De er ikke min slekt, så langt det er opp til meg. *Hun* er iallfall ikke slekt. Jeg har ikke sett henne siden jeg var på din alder, om du ikke regner med et glimt da hun ble ført inn i Azkaban. Tror du jeg er stolt over å ha en slik slektning?»

«Unnskyld,» sa Harry fort, «jeg mente ikke – jeg ble overrasket, det var bare det –»

«Det er i orden, du behøver ikke unnskylde deg,» mumlet Sirius. Han snudde seg bort fra teppet og sto med hendene begravd i lommene. «Jeg liker ikke å være her igjen,» sa han og stirret ut over stua. «Jeg hadde aldri trodd jeg skulle bli innestengt i dette huset igjen.»

Harry forsto ham så godt. Han visste hvordan han selv ville følt det om han måtte dra tilbake og bo i Hekkveien 4 når han ble voksen og trodde han var ferdig med stedet for godt.

«Men som hovedkvarter er det jo ideelt, da,» sa Sirius. «Faren min installerte i sin tid alle sikkerhetsforanstaltninger trollmannsverdenen kjenner til her. Det er non-kartografisk, så ingen gomper kan komme og banke på – som om de noensinne skulle følt trang til det – og nå som Humlesnurr også har beskyttet det, skal det godt gjøres å finne et tryggere sted. Humlesnurr er Ordenens lønndomsholder, nemlig, så ingen kan finne hovedkvarteret hvis ikke han personlig forteller dem hvor det er – den lappen Bister viste deg i går kveld, den var fra Humlesnurr …» Han lo kort og hardt. «Hvis foreldrene mine hadde kunnet se hva hjemmet deres blir brukt til nå … vel, portrettet av mor burde gi deg en viss anelse.»

Uttrykket hans var mørkt, men så sukket han.

«Jeg skulle ikke hatt så mye imot det om jeg bare kunne komme ut en gang iblant og gjøre noe nyttig. Jeg spurte Humlesnurr om jeg fikk lov til å følge deg til høringen – som Snøfte da, selvsagt – for å gi deg litt moralsk støtte. Hva syns du?»

Harry følte det som om magen brått sank ned gjennom det støvete golvteppet. Høringen hadde han ikke ofret en tanke siden middagen kvelden før – i spenningen ved å være sammen med de menneskene han likte best og høre om alt som foregikk, hadde den vært som blåst ut av hodet. Men nå som Sirius nevnte det, kom den trykkende engstelsen over ham igjen. Han stirret på Hermine og Wiltersenene, som alle stappet i seg smørbrød, og tenkte på hvordan det ville føles om de dro tilbake til Galtvort uten ham.

«Ikke vær redd,» sa Sirius. Harry kikket opp og så at Sirius sto og betraktet ham. «Jeg er sikker på at du blir frikjent, jeg vet at det står noe i hemmeligholdsstatuttene om at man har lov til å bruke magi for å redde sitt eget liv.»

«Men *hvis* de utviser meg,» sa Harry lavt, «kan jeg komme tilbake hit og bo hos deg da?»

Sirius smilte sørgmodig.

«Vi får se.»

«Det hadde ikke vært fullt så ille, det med høringen, hvis jeg visste at jeg ikke måtte tilbake til Dumlingene,» insisterte Harry.

«De må virkelig være ille hvis du foretrekker dette stedet,» sa Sirius dystert.

«Skynd dere litt, dere to, ellers blir det ingenting igjen,» ropte fru Wiltersen.

Sirius sukket dypt på ny, sendte bildeteppet et mørkt blikk, og så gikk han og Harry bort til de andre.

Den ettermiddagen gjorde Harry sitt beste for å la være å tenke på høringen mens de tømte de to glasskapene. Heldigvis var det en oppgave som krevde stor konsentrasjon, ettersom mange av gjenstandene der inne virket svært uvillige til å forlate de støvete hyllene sine. Sirius fikk et stygt bitt av en snusdåse i sølv; det tok ikke mer enn noen sekunder før hele hånden var dekket av en frastøtende, skorpeaktig hinne, omtrent som en kraftig hanske.

«Det er ikke farlig,» sa han og gransket den interessert, før han slo lett på den med tryllestaven og fikk huden tilbake til normalen. «Det må være dekkvortepulver i den.»

Han kastet esken i sekken med resten av det som skulle kastes fra skapene. Øyeblikket etter la Harry merke til at Frank tullet hånden godt inn i en fille og hentet den opp igjen og stakk den i lomma, som fra før var stappfull av tever.

De kom over et utrivelig sølvinstrument som minnet om en pinsett med mange bein; da Harry plukket det opp, smatt det oppover armen hans som en edderkopp og prøvde å stikke gjennom huden, men Sirius fikk tak i det og knuste det med en tung bok med tittelen *Født adel: en trollmannsgenealogi*. De fant en spilledåse som når man trakk den opp, spilte en klimprende melodi som lød vagt truende, og som gjorde alle underlig kraftløse og døsige, inntil Gulla hadde vett nok til å smelle igjen

lokket; og ellers fant de en tung medaljong som ingen av dem klarte å åpne, en del gamle segl, og, i en støvete eske, en Merlin-orden av 1. klasse, tildelt Sirius' farfar for 'utviste tjenester for Magidepartementet'.

«Det betyr at han ga dem en bråte gull,» sa Sirius foraktelig og slengte medaljen i søppelsekken.

Flere ganger kom Krynkel listende inn, prøvde å smugle ut saker og ting under lendekledet og mumlet de skrekkeligste forbannelser hver gang de grep ham i det. Da Sirius fravristet ham en stor gullring med familievåpenet på, brast Krynkel faktisk i krampegråt og forlot rommet med lavmælte hulk, samtidig som han kalte Sirius en rekke ting som Harry aldri hadde hørt før.

«Den tilhørte min far,» sa Sirius og kastet ringen i sekken. «Krynkel var ikke *riktig* like begeistret for ham som for moren min, men jeg grep ham nå likevel i forrige uke i å sno en av de gamle buksene hans.»

*

De neste par dagene sørget fru Wiltersen for å holde dem i konstant hardt arbeid. Det tok tre dager bare å renske opp i finstua. Omsider var det eneste som sto igjen, bildeteppet med Svaartenes slektstre, som motsto alle forsøk på å få det ned av veggen, samt den raslende skrivepulten. Bister hadde ikke vært innom hovedkvarteret ennå, så de kunne ikke være sikre på hva som gjemte seg der inne.

De forflyttet seg fra stua til en spisestue i første etasje, hvor de fant edderkopper så store som tekopper som holdt til i en skjenk (Ronny forsvant fort for å lage litt te, og kom ikke igjen på halvannen time). Alt porselenet, som var utstyrt med Svaartenes våpen og valgspråk, kastet Sirius uten videre i en sekk, og samme skjebne fikk et sett gamle fotografier i anløpne sølvrammer. Alle de avbildede pep stygt da glasset de dekket seg bak, ble knust.

Slur kunne kalle det de drev med for 'rengjøring', men etter Harrys mening var det riktigere å si at de førte krig mot huset, og at det gjorde hard og effektiv motstand, godt hjulpet og støttet av Krynkel. Husnissen dukket opp overalt hvor de var samlet, og mumlingen hans ble stadig mer fornærmelig etter som han prøvde å snappe til seg alt han kunne fra

søppelsekkene. Sirius gikk så langt som til å true med å gi ham klær, men Krynkel satte det vasne blikket i ham og sa: «Herren må gjøre som herren finner best,» og snudde deretter ryggen til mens han mumlet høylytt: «– men herren skal nok ikke få kastet ut Krynkel, nei, for Krynkel vet nok hva de driver med, å ja da, de rotter seg sammen mot Mørkets herre, å ja da, med grumser og svikere og avskum …»

Da ga Sirius blaffen i Hermines protester, grep Krynkel baki lendekledet, løftet ham opp og kastet ham korporlig ut av rommet.

Flere ganger daglig ringte det på dørklokka, hvilket ga Sirius' mor anledning til å sette i gang hylekoret igjen, og Harry og de andre til å prøve å avlytte gjestene, men det var svært lite de fikk ut av de korte glimtene og brokkene av samtaler de greide å overhøre før fru Wiltersen ropte dem tilbake til arbeidet. Slur stakk innom flere ganger, men til Harrys store lettelse møtte de hverandre aldri ansikt til ansikt. Dessuten fikk Harry et glimt av læreren sin i transfigurasjon, professor McSnurp, som så ytterst merkverdig ut i gompekjole og kåpe; det virket som hun hadde det for travelt til å bli. Men det hendte også at gjestene ble der og hjalp til. Dult var innom den minneverdige ettermiddagen de kom over en morderisk gammel ghûl som gjemte seg på en av doene ovenpå; og Lupus, som riktignok bodde i huset til Sirius, men ofte var borte i lange perioder på mystiske oppdrag for Ordenen, hjalp dem å reparere et bestefarsur som hadde lagt seg til den utrivelige vanen å skyte kraftige piler etter forbipasserende. Mundungus gjenvant en antydning av respekt i fru Wiltersens øyne ved å redde Ronny fra en eldgammel, purpurrød kutte som prøvde å kvele ham da han ville fjerne den fra garderobeskapet.

Tross at Harry fortsatt sov dårlig, og fortsatte å drømme om korridorer og låste dører som fikk det til å prikke i arret, klarte han å ha det moro for første gang den sommeren. Så lenge han var opptatt med noe, var han glad; men når ingenting hendte, når han holdt opp å være på vakt eller lå utmattet i senga og så utydelige skygger bevege seg i taket, da vendte tanken på høringen som nærmet seg, tilbake. Frykten stakk ham som nåler i innvollene når han funderte på hva han skulle gjøre hvis han ble utvist. Tanken var så forferdelig at han ikke våget å snakke om den, ikke engang til

Ronny og Hermine, som fulgte hans eksempel og lot være å hentyde til det, selv om han ofte så dem hviske til hverandre og kaste bekymrede blikk i hans retning. Iblant kunne han ikke hindre at hans egen fantasi viste bilder av en ansiktsløs departementsfunksjonær som knekte tryllestaven hans i to og kommanderte ham tilbake til Dumlingene … men dit ville han ikke, det var han fast bestemt på. Han ville komme tilbake hit til Grimolds plass og bo hos Sirius.

Men det føltes som om han hadde fått en murstein i magen da fru Wiltersen snudde seg mot ham under middagen onsdag kveld og sa lavt: «Jeg har strøket finklærne dine til i morgen, Harry, og i kveld vil jeg at du skal vaske håret også. Et godt førsteinntrykk kan gjøre underverker.»

Både Ronny, Hermine, Fred, Frank og Gulla tidde bom stille og stirret på ham. Harry nikket og prøvde å fortsette med koteletten sin, men munnen var blitt så tørr at han ikke greide å tygge.

«Hvordan kommer jeg meg dit?» spurte han og prøvde å lyde ubesværet.

«Du blir med Arthur når han går på jobben,» sa fru Wiltersen vennlig.

Herr Wiltersen smilte oppmuntrende til Harry fra den andre sida av bordet.

«Du kan vente på kontoret mitt til du skal møte til høringen,» sa han.

Harry så bort på Sirius, men før han fikk stilt spørsmålet, hadde fru Wiltersen svart på det.

«Rektor Humlesnurr syns ikke det er noen god idé at Sirius blir med deg, og jeg må si jeg–»

«– syns han har *aldeles* rett,» sa Sirius sammenbitt.

Fru Wiltersen ble stram om munnen.

«Når sa Humlesnurr det?» sa Harry og stirret på Sirius.

«Han var her i går kveld, etter at du hadde lagt deg,» sa fru Wiltersen.

Sirius spiddet mismodig en potet med gaffelen. Harry stirret ned i sin egen tallerken. Tanken på at Humlesnurr hadde vært i huset kvelden før høringen og ikke engang ville snakke med ham, fikk ham til å føle seg enda verre, om noe slikt var mulig.

KAPITTEL SJU

MAGIDEPARTEMENTET

Neste morgen våknet Harry klokka halv seks, like brått og totalt som om noen hadde brølt i øret på ham. Et øyeblikk lå han helt urørlig mens tanken på disiplinærhøringen fylte hver minste partikkel av hjernen; så greide han det ikke lenger, hoppet ut av senga og tok på seg brillene. Fru Wiltersen hadde lagt fram nyvasket jeans og T-skjorte til ham ved fotenden av senga, og Harry fikk dem på seg i en fart. Fra det tomme bildet på veggen kom en hånlig knegging.

Ronny lå langflat på ryggen med vidåpen munn og sov som en stein. Han rørte seg ikke da Harry gikk ut i trappegangen, lukket døra forsiktig bak seg og prøvde å la være å tenke på at neste gang han så ham, var de kanskje ikke lenger skolekamerater på Galtvort. Så gikk han stille ned trappa, passerte hodene til Krynkels forfedre og fortsatte ned på kjøkkenet.

Han hadde ventet at det skulle være tomt, men gjennom kjøkkendøra hørte han en lav mumling av stemmer. Han skjøv den opp, og der satt herr og fru Wiltersen, Sirius, Lupus og Dult som om de ventet på ham. Alle var fullt påkledd, unntatt fru Wiltersen, som var iført en fiolett vattert slåbrok. Hun spratt opp med det samme Harry kom inn.

«Frokost!» sa hun, trakk fram tryllestaven og skyndte seg bort til peisen.

«M-m-morning, Harry,» gjespet Dult. I dag var håret hennes blondt og krøllete. «Sovet godt?»

«Joa',» sa Harry.

«Jeg har v-v-vært oppe i hele natt, jeg,» sa hun, med nok en kolossal gjesp. «Kom og sett deg …»

Hun trakk ut en stol, og veltet i samme slengen nabostolen.

«Hva har du lyst på, Harry?» ropte fru Wiltersen. «Grøt? Rundstykker? Røykesild? Bacon og egg? Ristet brød?»

«Bare – bare litt ristet brød, takk,» sa Harry.

Lupus skottet bort på Harry; så sa han til Dult: «Hva var det du skulle si om Grimst?»

«Å … jo, altså, vi bør nok være litt mer forsiktige der, han har kommet med nokså pussige spørsmål til Nestor og meg …»

Harry var ganske glad for at han slapp å ta del i samtalen, for hele innsida var i opprør. Fru Wiltersen satte noen skiver ristet brød og marmelade foran ham, og han prøvde å spise, men det var som å tygge på et golvteppe. Fru Wiltersen satte seg på den andre sida av ham og begynte å ordne med T-skjorta hans, brette inn merkelappen og glatte ut bretter over skuldrene. Han ønsket at hun kunne la være.

«… og jeg blir nødt til å si til Humlesnurr at jeg ikke kan ta nattevakt i morgen, jeg er altfor t-t-trøtt,» avsluttet Dult og gjespet like drabelig.

«Jeg skal ta den for deg,» sa herr Wiltersen. «Det går greit, jeg har en rapport å gjøre ferdig likevel …»

Herr Wiltersen var ikke iført trollmannskutte, men nålestripede bukser og en gammel flygerjakke. Han snudde seg fra Dult til Harry.

«Hvordan føler du deg?»

Harry trakk på skuldrene.

«Snart er det overstått,» sa herr Wiltersen trøstende. «Om et par timers tid er du frikjent.»

Harry svarte ikke.

«Høringen er i min etasje, på Amelia Beinings kontor. Hun er sjef for Avdelingen for magisk justis, og det blir hun som kommer til å stille spørsmålene.»

«Amelia Beining er OK, Harry,» sa Dult alvorlig. «Hun er rettferdig og kommer til å høre på hva du har å si.»

Harry nikket, men kunne fremdeles ikke komme på noe å si.

«Ikke mist beherskelsen,» sa plutselig Sirius. «Vær høflig, og hold deg til fakta.»

Harry nikket igjen.

«Du har loven på din side,» sa Lupus stillferdig. «Selv mindreårige trollmenn har lov til å bruke magi i livstruende situasjoner.»

Noe iskaldt sildret nedover nakken til Harry. Et øyeblikk trodde han noen hadde brukt en forvrengningsformel på ham, men så gikk det opp for ham at det bare var fru Wiltersen som gikk løs på håret hans med en våt kam. Hun presset hardt mot issen hans.

«Er det i det hele tatt mulig å få det til å ligge flatt?» sa hun desperat.

Harry ristet på hodet.

Herr Wiltersen så på klokka og kikket bort på Harry.

«Jeg tror vi går nå,» sa han. «Vi er litt tidlig ute, men jeg tror det er bedre for deg å vente i departementet enn å bli sittende her.»

«OK,» sa Harry automatisk. Han la brødstykket ned og reiste seg.

«Det går så fint så, Harry,» sa Dult og klappet ham på armen.

«Lykke til,» sa Lupus. «Det går helt sikkert fint.»

«Og hvis ikke,» sa Sirius bistert, «så skal jeg nok ta meg av den Amelia Beining for deg …»

Harry smilte så godt han kunne. Fru Wiltersen ga ham en klem.

«Vi skal holde fingrene i kors her, alle sammen,» sa hun.

«Jo,» sa Harry. «Ja … ser dere siden, da.»

Han fulgte etter herr Wiltersen opp trappa og ut i hallen. Bak forhenget kunne han høre moren til Sirius grynte i søvne. Herr Wiltersen trakk slåen fra, og begge gikk ut i den kalde, grå morgenen.

«Du pleier ikke å spasere til jobben, vel?» spurte Harry mens de marsjerte i friskt tempo over plassen.

«Nei, vanligvis immiverer jeg,» sa herr Wiltersen. «Men det kan jo ikke du, selvsagt, og jeg tror det beste er om vi ankommer på helt trygg, u-magisk måte … det gjør bedre inntrykk, i betraktning av hva du skal forhøres om …»

Herr Wiltersen holdt hånden inni jakka mens de gikk, og Harry skjønte at den holdt om tryllestaven. De forfalne gatene lå nesten øde, men da de kom fram til den lurvete, lille undergrunnsstasjonen, var den allerede full av tidlige morgenpassasjerer. Som alltid når herr Wiltersen kom tett innpå

gomper som var opptatt med sine dagligdagse gjøremål, var det så vidt han greide å styre sin begeistring.

«Aldeles fantastisk,» hvisket han og viftet mot billettmaskinene. «Noe så snedig!»

«De er i ustand,» sa Harry og pekte på et oppslag.

«Ja, jo, men likevel …» sa herr Wiltersen og betraktet dem henrykt.

I stedet kjøpte de billettene sine av en søvnig vakt (det var Harry som ordnet den transaksjonen, ettersom herr Wiltersen ikke var helt stiv i gompepenger), og fem minutter etter gikk de inn i en vogn som skranglet i retning London sentrum. Herr Wiltersen sjekket om og om igjen diagrammet over undergrunnsnettet som hang over vognvinduet.

«Fire stasjoner til, Harry … Bare tre stasjoner igjen nå … To stasjoner til, Harry …»

De gikk av på en stasjon midt i hjertet av London og ble straks revet med av en strøm av dresskledde menn og kvinner med stresskofferter. Opp rulletrappa bar det, gjennom billettleseren (som herr Wiltersen falt totalt for – tenk at den kunne svelge billetten hans på den måten!) og kom opp på en bred og allerede tungt trafikkert gate med imponerende bygninger på begge sider.

«Hvor er vi?» sa herr Wiltersen desorientert, og et øyeblikk fikk Harry omtrent hjertestopp ved tanken på at de hadde gått av på feil stasjon, enda så ofte herr Wiltersen hadde sjekket banediagrammet. Men et sekund etter sa han: «Å, ja visst … denne veien, Harry,» og førte an inn i en sidegate.

«Beklager,» sa han, «men jeg tar aldri toget, og allting ser så annerledes ut fra et gompeperspektiv. Faktisk har jeg aldri brukt gjesteinngangen før heller.»

Jo lenger de gikk, jo mindre – og mindre imponerende – ble bygningene. Omsider kom de til en gate med nokså lurvete kontorer, en pub og en overfylt søppelcontainer. Harry hadde nok ventet noe mer storslåtte omgivelser for Magidepartementet.

«Da er vi her,» sa herr Wiltersen fornøyd. Han pekte på en gammel, rød telefonboks foran en mur full av tagging. Boksen manglet flere av glassrutene. «Etter deg, Harry.»

Han holdt opp døra.

Harry gikk inn, mens han lurte på hva i all verden dette skulle bety. Herr Wiltersen presset seg inn ved sida av Harry og lukket døra. Det var så vidt det gikk; Harry ble klemt mot telefonapparatet, som hang på skeive på veggen som om en pøbel hadde prøvd å rive det ned. Herr Wiltersen strakte seg over Harry og tok av røret.

«Herr Wiltersen, jeg tror kanskje dette også er i ustand,» sa Harry.

«Nei da, nei da, det er sikkert helt i orden,» sa herr Wiltersen mens han holdt røret over hodet og myste mot tallskiva. «Skal vi se … seks,» han slo inn det tallet, «to … fire, og fire en gang til, tre … tre igjen … sju … og så en åtter til slutt …»

Idet tallskiva snurret tilbake på plass, lød en saklig damestemme i telefonboksen, ikke fra røret herr Wiltersen holdt i hånden, men like høyt og tydelig som om det sto en usynlig dame rett bak dem.

«Velkommen til Magidepartementet. Vennligst oppgi Deres navn og ærend.»

«Æh …» sa herr Wiltersen, tydelig usikker på om det var meningen han skulle svare inn i røret. Han valgte en mellomløsning og satte mikrofonen for øret. «Arthur Wiltersen, Kontoret for misbruk av gompegjenstander, følger Harry Potter, som skal møte til en disiplinærhøring …»

«Takk,» sa den saklige damestemmen. «Gjesten bes vennligst feste navneskiltet på kuttebrystet.»

Det kom et klikk og en skrangling, og Harry så at noe gled fram fra metallsprekken hvor ubrukte mynter vanligvis ble returnert. Han plukket det opp; det var et firkantet sølvskilt med nål og påskriften *Harry Potter, disiplinærhøring*. Han satte det foran på T-skjorta idet kvinnestemmen kom tilbake.

«Besøkende til departementet må gjennomgå en kroppsvisitasjon samt innlevere tryllestaven til registrering ved sikkerhetsskranken, som er å finne i bortenden av atriet.»

Golvet i telefonboksen ristet, og de sank sakte ned under bakken. Harry fulgte nervøst med mens fortauet tilsynelatende hevet seg forbi glassvinduene i boksen og mørket lukket seg over dem. Så var det ingenting

å se lenger, bare en dump, gnurende lyd å høre mens telefonboksen sank dypere og dypere. Etter omtrent et minutt – skjønt det virket mye lenger på Harry – ble føttene opplyst av en strime av gyllent lys, som utvidet seg og dekket mer og mer av kroppen, og endelig traff ham i ansiktet så han måtte blunke for å hindre at øynene løp i vann.

«Magidepartementet ønsker Dem en behagelig dag,» sa kvinnestemmen.

Døra til telefonboksen åpnet seg, og herr Wiltersen gikk ut. Harry fulgte etter og ble stående med åpen munn.

De sto i den ene enden av en lang og storslått hall med golv i høyglanspolert, mørkt tre. Det påfuglblå taket var innlagt med glitrende gylne symboler som var i konstant bevegelse og forandring, som en slags grandios himmelsk lystavle. Veggene rundt dem var panelt med en glinsende mørk tresort, flere steder brutt av forgylte peiser. Med få sekunders mellomrom kom en heks eller trollmann ut av en av peisene til venstre med et bløtt *vusj!* Foran peisene til høyre dannet det seg korte køer hvor folk ventet på å komme av sted.

Midtveis i hallen lå en fontene, en gruppe gylne statuer i mer enn legemsstørrelse midt i et sirkelrundt basseng. Den største forestilte en edelt utseende trollmann med tryllestaven pekende rett til værs, omgitt av en skjønn heks, en kentaur, en gnom og en husnisse. De tre siste stirret henført opp på heksa og trollmannen. Glitrende vannstråler sprutet fra begge tryllestavtippene, fra kentaurens pilspiss, tippen av gnomens hatt og begge ørene til husnissen, så sildringen og hvislingen av vannet føyde seg til alle *popp!* og *krakk!* fra immiverende og klapringen av skritt fra hundrevis av hekser og trollmenn, de fleste med dyster morgenmine, på rask marsj mot en gyllen port i bortenden av hallen.

«Denne veien,» sa herr Wiltersen.

De gled inn i trengselen og ålte seg vei mellom departementsfolkene. Noen bar på vaklende pergamentstabler, andre medtatte dokumentmapper, atter andre leste *Aftenprofeten* mens de gikk. Da de kom forbi fontenen, så Harry at bassengbunnen var full av glimtende sølvsigder og bronsefjonger. På et skittent lite oppslag inntil fontenen sto det:

ALLE INNKOMNE MIDLER FRA DET MAGISKE BRORSKAPS FONTENE BLIR DONERT TIL ST. MUNGOS HOSPITAL FOR MAGISKE SYKDOMMER OG SKADER.

Hvis jeg ikke blir utvist fra Galtvort, skal jeg kaste ti galleoner oppi, tenkte Harry desperat.

«Herover, Harry,» sa herr Wiltersen, og de brøt ut av departementsstrømmen mot den gylne porten. Bak en skranke til venstre, under et skilt hvor det sto *Sikkerhetssjekk*, kikket en ubarbert trollmann i påfuglblå kutte opp da de nærmet seg og la fra seg *Aftenprofeten* han leste i.

«Jeg følger en gjest,» sa herr Wiltersen og viste til Harry.

«Kom hit,» sa trollmannen i en uinteressert tone.

Harry gikk nærmere, og trollmannen holdt ut en lang, gyllen stav, tynn og bøyelig som en bilantenne, og strøk den oppover og nedover Harry foran og bak.

«Stav,» gryntet sikkerhetstrollmannen. Han la fra seg den gylne føleren og holdt ut hånden.

Harry fant fram tryllestaven sin. Trollmannen la den på et mystisk messinginstrument som minnet om en skålvekt med bare én skål. Den begynte å vibrere. En smal pergamentstrimmel kom tytende ut av en sliss i foten. Trollmannen rev den over og gransket det som sto der.

«Elleve tommer, føniksfjær kjerne, vært i bruk i fire år. Stemmer?»

«Ja,» sa Harry nervøst.

«Jeg beholder denne,» sa trollmannen og spiddet pergamentstrimmelen på en liten messingpigg. «Og du får igjen denne,» la han til og rakte Harry tryllestaven.

«Takk.»

«Hei, vent litt …» sa trollmannen langsomt.

Blikket hans hadde hoppet fra sølvskiltet Harry hadde på brystet til pannen hans.

«Takk, Erik,» sa herr Wiltersen avgjort. Han tok et fast tak om skulderen til Harry, styrte ham vekk fra skranken og inn igjen i strømmen av trollmenn og hekser på vei inn gjennom de gylne dørene.

Harry albuet seg etter ham bort til porten, inn i en mindre hall innenfor med minst tjue heiser bak gylne gitterdører, og de stilte seg i køen foran en av dem. En stor, skjegget trollmann like ved bar på en stor pappeske som utstøtte raspende lyder.

«Hei, Arthur,» sa mannen og nikket til herr Wiltersen.

«Hva har du der, Bob?» spurte herr Wiltersen og så på esken.

«Vi er faktisk ikke helt sikre,» sa trollmannen alvorlig. «Vi trodde det var en vanlig kylling, helt til den begynte å blåse ild. Virker som et grovt brudd på forbudet mot eksperimentalavl, spør du meg.»

Med mye skrangling og klapring dalte en heis ned foran dem; gullgitteret gled til side, og Harry og herr Wiltersen gikk inn i heisen sammen med resten av flokken. Harry ble klemt inn mot bakveggen. Flere av heksene og trollmennene kikket nysgjerrig på ham, og han stirret ned på føttene sine for å unngå å se noen i øynene, samtidig som han prøvde å glatte ned luggen. Gitterdørene gled igjen med et smell, og heisen begynte sakte å stige mens kjettingene klapret og den samme saklige damestemmen Harry hadde hørt i telefonboksen, lød igjen.

«Plan sju, Avdeling for magiske idretter og leker, med hovedkvarterer for den britiske og irske rumpeldunkligaen, Den offisielle klysekuleklubben og Kontoret for latterlige patentsøknader.»

Heisdørene gikk opp. Harry fikk et glimt av en nokså uryddig korridor med plakater av diverse rumpeldunklag hengt opp hulter til bulter langs veggene. En av trollmennene i heisen hadde armene fulle av sopelimer; det var med nød og neppe han klarte å vikle seg fri før han forsvant bortover korridoren. Heisdøra gikk igjen, heisen begynte rykkvis å stige igjen, og kvinnestemmen opplyste:

«Plan seks, Avdelingen for magisk transport, med Flumnettadministrasjonen, Limekontrollen, Flyttnøkkelkontoret og Senter for immiveringstesting.»

På ny gikk dørene opp, og fire–fem hekser og trollmenn forsvant ut, samtidig som en rekke papirfly kom seilende inn i heisen og flakset dovent rundt over hodet på dem. Harry tittet opp; alle var bleklilla, og det sto trykt *Magidepartementet* langs vingekantene.

«Bare interdepartementale skriv,» mumlet herr Wiltersen. «Før brukte vi ugler, men du vil ikke tro for et søl det ble … skrivebordene overstrødd med lort …»

De klapret videre oppover, mens skrivene flakset rundt lampa som duvet under heistaket.

«Plan fem, Avdeling for internasjonalt magisamarbeid, med Internasjonalt magisk handelsregister, Internasjonalt magisk-juridisk kontor og Det internasjonale hekseriforbund, britisk seksjon.»

Da dørene gikk opp, fløy to av skrivene ut, fulgt av noen hekser og trollmenn til, men atskillig flere fløy inn, slik at lampelyset i heisen flakket av og på etter som skrivene flakset rundt det.

«Plan fire, Avdeling for oppsyn og kontroll med magiske vesener, med Dyre-, Vesen- og Åndeseksjonen, Kontoret for gnomkontakt og Byrået for utøyveiledning.»

«'Nnskyld,» sa trollmannen med den ildsprutende kyllingen. Han forlot heisen fulgt av en liten sveit skriv. Dørene skranglet nok en gang igjen.

«Plan tre, Avdeling for magiske uhell og katastrofer, med Kontoret for annullering av uheldig magi, Forglemmikerkorpsets kommandosentral og Komiteen for gompesikre bortforklaringer.»

Her forlot alle heisen, unntatt herr Wiltersen, Harry og en heks som sto og leste i en umåtelig lang pergamentrull hvor enden strakte seg utover golvet. Skrivene som var igjen, fortsatte å kretse rundt lampa mens heisen skranglet videre oppover. Så gikk dørene opp, og stemmen opplyste:

«Plan to, Avdeling for magisk justis, med Kontoret for ureglementert magiutøvelse, Svartspanersentralen og Hovedadministrasjonen for Heksingating.»

«Det er oss, Harry,» sa herr Wiltersen, og de fulgte etter heksa ut i en gang med dører på begge sider. «Kontoret mitt er i den andre enden.»

«Herr Wiltersen,» sa Harry, da de passerte et vindu hvor solskinnet strømmet inn, «er vi ikke fremdeles under jorda?»

«Jo da,» sa herr Wiltersen. «De er forhekset, de vinduene der. Magisk vedlikehold bestemmer hva slags vær vi skal få hver dag. Sist de aksjonerte

for lønnsforhøyelse, hadde vi full storm i to måneder … Rett rundt her, Harry.»

De rundet et hjørne, gikk gjennom et par tunge eikedører og kom ut i et overfylt kontorlandskap oppdelt i små avlukker. Rommet summet av prat og latter. Ut og inn av båsene stupte skriv som miniatyrraketter. På et skilt som hang skjevt på den nærmeste båsen, sto det *Svartspanersentralen*.

Harry skottet fordekt inn i båsene de passerte. Svartspanerne hadde dekket pultene sine med alt fra oppslag om ettersøkte trollmenn og bilder av sine egne familier, til plakater med sine yndlingsrumpeldunklag og artikler fra *Aftenprofeten*. En mann i skarlagensrød kutte og en hestehale som var lenger enn Rulles, satt med støvlene på bordet og dikterte en rapport til fjærpennen sin. Litt lenger borte sto en heks med en lapp for det ene øyet lent over skilleveggen i båsen sin og snakket med Nestor Bindebolt.

«Morning, Wiltersen,» sa Nestor henkastet da de nærmet seg. «Jeg skulle gjerne hatt et ord med Dem, har De et sekund?»

«Ja, hvis det virkelig er et sekund, så,» sa herr Wiltersen. «Jeg har det litt travelt.»

De snakket som om det var så vidt de kjente hverandre, og da Harry åpnet munnen for å si hei til Nestor, tråkket herr Wiltersen på foten hans. De fulgte etter Nestor bortover båsraden og inn i den aller siste båsen.

Der fikk Harry et aldri så lite sjokk, for fra alle sider blunket fjeset til Sirius ned mot ham. Avisutklipp og gamle fotografier – til og med det hvor Sirius var forlover i Potternes bryllup – tapetserte veggene. Den eneste Sirius-fri flekken var et verdenskart hvor det var stukket inn små, røde nåler som glødet som juveler.

«Her,» sa Nestor bryskt til herr Wiltersen og lempet en pergamentstabel over i hendene på ham. «Jeg trenger all informasjon jeg kan få om hva som er observert av flyende gompekjøretøyer de siste tolv måneder. Vi har mottatt opplysninger som kan tyde på at Svaart fortsatt bruker den gamle motorsykkelen sin.»

Nestor sendte Harry et kjempeblunk og la hviskende til: «Ta med bladet til ham, du, kanskje han kan ha interesse av det.» Så sa han med normal

stemme: «Og ikke bruk for lang tid på det, Wiltersen – forsinkelsen med den skrytevåpenrapporten satte etterforskningen vår en måned tilbake.»

«Hvis De hadde lest rapporten, ville De visst at de kalles skytevåpen,» sa herr Wiltersen kjølig. «Og jeg er redd De må vente litt på den infoen om motorsykler; vi har det ekstremt travelt akkurat nå.» Han senket stemmen og sa: «Hvis du blir ferdig her før sju, lager Molly kjøttboller i kveld.»

Han vinket Harry med seg og førte an ut av Nestors bås, gjennom nye eikedører, ut i en ny gang, dreide til venstre, marsjerte bortover enda en gang, tok til høyre inn i en svakt opplyst og påfallende nedslitt gang og kom omsider til enden av den, hvor en dør til venstre sto på gløtt inn til et bøttekott, og en dør til høyre bar et anløpent messingskilt hvor det sto: *Misbruk av gompegjenstander*.

Herr Wiltersens mørke kontor så ut til å være noe mindre enn bøttekottet. To pulter var klemt sammen der inne, og det var så vidt plass til å klemme seg forbi dem på grunn av alle de fullstappede arkivskapene langs veggene og alle de vaklende mappestablene oppå dem. Den lille veggplassen som fantes, vitnet om herr Wiltersens lidenskaper: flere bilplakater, hvoriblant en av en demontert motor; to illustrasjoner av postkasser som han antakelig måtte ha klippet ut av gompebarnebøker, samt et diagram over hvordan en kobler en tennplugg.

På toppen av stabelen i innkurven sto en gammel brødrister og hikket trøstesløst, og et par tomme lærhansker lå og tvinnet tommeltotter. Ved sida av kurven sto et foto av Wiltersen-familien. Harry la merke til at Perry øyensynlig hadde marsjert ut av det.

«Noe vindu har vi nok ikke,» sa herr Wiltersen unnskyldende. Han tok av seg flygerjakka og hengte den over stolryggen. «Vi har spurt, men de syns visst ikke vi trenger et. Ta deg en stol, Harry, det ser ikke ut som Puddelmann er kommet ennå.»

Harry klemte seg ned i stolen ved Puddelmanns pult, mens herr Wiltersen bladde igjennom pergamentbunken Nestor Bindebolt hadde gitt ham.

«Ah,» sa han med et smil og trakk fram et blad som het *Kleggen* fra midt i bunken. «Ja visst …» Han bladde fort gjennom det. «Ja, det tror jeg

jammen han har rett i, Sirius kommer sikkert til å more seg – uff da, hva er det nå?»

Et skriv kom akkurat susende inn av den åpne døra og la seg flaksende til rette oppå den hikkende brødristeren. Herr Wiltersen brettet det opp og leste det høyt.

«'Et tredje spyende offentlig toalett observert i Bethnal Green, vennligst iverksett granskning snarest.' Men dette begynner jo å bli latterlig …»

«Et toalett som *spyr*?»

«Anti-gompiske plageånder,» sa herr Wiltersen og rynket pannen. «I forrige uke hadde vi to, ett i Wimbledon og et i Elephant and Castle. Ikke sant, der kommer en gomp og trekker i snora, og istedenfor at allting forsvinner, så – vel, du kan selv tenke deg. De stakkarene kan jo ikke annet enn ringe etter – *brøleeggene*, tror jeg de kalles … de som reparerer rør og sånt.»

«Rørleggere?»

«Ja, nettopp; men de begriper jo ingenting, så klart. Jeg får bare håpe vi greier å fakke hvem det nå er som står bak.»

«Er det svartspanerne som jakter på dem?»

«Å, langt ifra, dette er altfor trivielt for svartspanere; det blir nok en vanlig ordenspatrulje fra Magipolitiet – ah, Harry, her har vi Puddelmann.»

En krumbøyd mann med stort, hvitt hår og et engstelig uttrykk kom akkurat pesende inn.

«Å, Arthur!» sa han desperat uten å se på Harry. «Gudskjelov, jeg visste neimen ikke hva jeg skulle gjøre, om jeg skulle vente på deg her eller ikke. Jeg har nettopp sendt en ugle hjem til deg, men den har du selvsagt ikke fått – det kom en hastemelding for ti minutter siden –»

«Jeg har fått beskjed om det spyende toalettet,» sa herr Wiltersen.

«Nei, nei, det er ikke toalettet, det er høringen til Potter-gutten – de har endret tid og sted – nå skal den begynne klokka åtte, og det blir nede i gamle Rettssal 10 –»

«Nede i gamle – men de sa jo – ved Merlins skjegg!»

Herr Wiltersen kikket på klokka, utstøtte et bjeff og spratt opp fra stolen.

«Fort, Harry, vi skulle vært der for fem minutter siden!»

Puddelmann klemte seg inn mot arkivskapene, og herr Wiltersen forlot kontoret sitt i fullt firsprang med Harry hakk i hæl.

«Hvorfor – har de – forandret på – tida?» hikstet Harry idet de passerte svartspanerbåsene. Folk stakk hodet ut og stirret da de fór forbi. Harry syntes det føltes som om han hadde lagt igjen alle innvoller ved pulten til Puddelmann.

«Aner ikke, men gudskjelov at vi kom så tidlig – hadde du gått glipp av den, hadde det blitt katastrofe!»

Herr Wiltersen skrenset og stoppet foran heisen og trykket utålmodig på 'Ned'-knappen.

«Men så SKYND DEG, da!»

Heisen kom klaprende til syne, og de skyndte seg inn. Hver gang den stanset, bannet herr Wiltersen som en gal og hamret på 9-knappen.

«De rettssalene er ikke blitt brukt på årevis,» sa han sint. «Jeg begriper ikke hvorfor de har lagt det dit ned – om da ikke – men nei –»

En tykkfallen heks med et dampende beger i hånden kom inn i heisen akkurat da, og herr Wiltersen lot være å utdype saken nærmere.

«Atriet,» sa den saklige kvinnestemmen. Gullgitteret gled opp, og Harry fikk et glimt av de gylne statuene i fontenen i det fjerne. Den tykke heksa forsvant ut, og en gusten trollmann med et påfallende mismodig fjes kom inn i stedet.

«Morning, Arthur,» sa han med gravrøst da heisen begynte å gå nedover. «Ikke ofte vi ser deg så langt nede.»

«Det er en hastesak, Omen,» sa herr Wiltersen, mens han gynget opp og ned på tåballene og kastet bekymrede blikk på Harry.

«Jaha, ja,» sa Omen og gransket Harry uten å blunke. «Ja visst.»

Harry hadde ingen følelser å kaste bort på Omen, men det stirrende blikket gjorde ham iallfall ikke bedre til mote.

«Mysterieavdelingen,» sa den saklige damestemmen, og mer sa hun ikke.

«Fort, Harry,» sa herr Wiltersen i samme sekund heisdørene raslet opp. De skyndte seg bortover en gang som var helt ulik dem i etasjene over. Her var veggene bare, og det var ingen vinduer og ingen dører, unntatt en naken, svart en helt for enden av gangen. Harry ventet at de skulle gå inn der, men

i stedet trev herr Wiltersen ham i armen og trakk ham med seg til venstre, hvor en åpning førte ut til en trapp.

«Ned her, ned her,» peste herr Wiltersen og tok to trinn av gangen. «Heisen går ikke engang så langt ned … hvorfor de ville ha det her nede, vet ikke jeg …»

De kom til foten av trappa og løp bortover en ny gang, som minnet svært om den som førte til Slurs fangekjeller på Galtvort, med grovhogne steinblokker og fakler i holdere langs veggene. Dørene de løp forbi her, var av tungt tre med bolter og nøkkelhull av jern.

«Rettssal … ti … jeg tror … nesten vi … ja.»

Herr Wiltersen bråstoppet og snublet nesten utenfor en grimete, mørk dør med en diger jernlås. Han lente seg mot veggen og holdt seg for stinget i sida.

«Gå inn,» peste han og hyttet med tommelen mot døra. «Skynd deg.»

«Men – skal ikke du …?»

«Nei, nei, det har jeg ikke lov til. Lykke til!»

Hjertet til Harry hamret en voldsom trommevirvel mot adamseplet. Han svelget tungt, trykket den tunge jernklinka ned og gikk inn i rettssalen.

KAPITTEL ÅTTE

HØRINGEN

Harry gispet; han kunne ikke for det. Den store fangekjelleren han var kommet inn i, var skremmende velkjent – ikke bare hadde han sett den før, han hadde vært der. Det var hit han hadde kommet via Humlesnurrs tanketank, her han hadde overvært ekteparet DeMons bli idømt livstidsstraff i Azkaban.

Veggene var av mørk stein, svakt opplyst av fakler. På begge sider steg tomme tribunerader, men rett forut, på de høyeste benkeradene, satt en skare utydelige skikkelser. De hadde snakket lavmælt sammen, men da den tunge døra smalt igjen bak Harry, ble det illevarslende stille.

En kald mannsrøst runget gjennom rettssalen.

«Du kommer for sent.»

«Unnskyld,» sa Harry nervøst. «Jeg – jeg visste ikke at tidspunktet var forandret.»

«Det kan ikke Heksingating lastes for,» sa stemmen. «Det ble sendt en ugle til deg i morges. Innta din plass.»

Harry senket blikket og så stolen som sto midt i rommet, med armlenene dekket av lenker. De lenkene hadde han en gang sett få liv og binde fast den som satt mellom dem. Skrittene hans ga gjenlyd da han gikk over steingolvet. Han satte seg forsiktig ytterst på stolkanten, og lenkene klirret truende, men fanget ham ikke. Han følte seg ikke særlig vel da han kikket opp på dem som satt på benkeradene over ham.

Det var omtrent femti av dem. Så vidt han kunne se var alle iført plommefarget kutte med en kunstferdig brodert 'H' på venstre side av brystet, og alle stirret mørkt ned på ham, noen med streng mine, andre med

tydelig nysgjerrighet. Midt på første benk satt Kornelius Bloeuf, magiministeren selv. Den tykkfalne Bloeuf var ofte å se i limegrønn bowlerhatt, men den hadde han lagt av seg i dag; og en annen ting han hadde lagt av seg, var det faderlige smilet han en gang hadde pleid å møte Harry med. Til venstre for Bloeuf satt en firskåren heks med svært kort, grått hår, firkantet hake, monokkel og et meget bistert uttrykk. Til høyre satt nok en heks, men hun satt så langt tilbake på benken at ansiktet var i skygge.

«Nå vel,» sa Bloeuf. «Tiltalte har altså innfunnet seg – omsider – så la oss begynne. Er De klar?» ropte han bortover benken.

«Ja, herr statsråd,» sa en ivrig stemme Harry kjente igjen. Aller ytterst på første benk satt Ronnys bror Perry. Harry så på ham og ventet på et eller annet tegn til gjenkjennelse, men ingenting kom. Perrys blikk bak hornbrillene var festet på pergamentet han satt med og fjærpennen han holdt klar.

«Disiplinærhøring den 12. august,» sa Bloeuf med fulltonende røst, og Perry begynte straks å notere, «angående overtredelser av Forordning om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse, samt Internasjonale statutter for hemmelighold av magi, begått av Harry Jakob Potter, bosatt i Hekkveien 4, Søndre Syting, Surrey.

Avhørsledere: Kornelius Osvald Bloeuf, magiminister; Amelia Susanne Beining, avdelingsdirektør i Avdelingen for magisk justis; Venke Dolorosa Uffert, førstestatssekretær ved statsrådens kontor; rettsskriver, Perry Ignatius Wiltersen –»

«Forsvarsvitne, Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr,» sa en rolig stemme bak Harry, som snudde så fort på hodet at han fikk kink i nakken.

Humlesnurr kom verdig skridende over golvet, iført lang, midnattsblå kutte og en fullkomment uberørt mine. Det lange, sølvhvite skjegget og håret skinte i fakkelskjæret da han kom opp på sida av Harry og så opp på Bloeuf gjennom halvmånebrillene som hvilte halvveis nede på den meget skjeve nesa.

Det ble mumling blant dommerkollegiet i Heksingating, og alles blikk var festet på Humlesnurr. Noen virket irritert, andre redde; men to aldrende

hekser på bakerste rad vinket ham ivrig velkommen.

Synet av Humlesnurr fikk Harry til å merke en fornemmelse i brystet, en sterk følelse av håp og styrke som liknet opplevelsen av å høre føniksen synge. Han ville fange blikket hans, men Humlesnurr så ikke i hans retning, fortsatte bare å se opp på den åpenbart forfjamsede Bloeuf.

«Ah,» sa Bloeuf, tydelig bestyrtet. «Humlesnurr. Ja. De … æh … fikk altså … øh … meldingen vi sendte … om at tid og sted for høringen … eh … var endret, da altså?»

«Nei, den må ha unngått meg,» sa Humlesnurr elskverdig. «Men takket være en heldig glipp slumpet jeg til å komme til departementet tre timer for tidlig, så ingen skade skjedd.»

«Nehei … vel … ja, da trenger vi vel en stol til … jeg … Wiltersen, vil De –?»

«Kjære da, ikke tenk på det,» sa Humlesnurr imøtekommende. Han tok fram tryllestaven og viftet så vidt med den, hvorpå en nedsittet kretonglenestol plutselig materialiserte seg ved sida av Harry. Humlesnurr satte seg, lagde en pyramide av de lange fingrene og betraktet Bloeuf over spissen med et høflig interessert uttrykk. Heksingatinget fortsatte å mumle og flytte seg rastløst, og det var først da Bloeuf tok ordet igjen at de roet seg.

«Jaha,» sa han og raslet med notatene sine. «Nå vel. Altså. Tiltalen, ja.»

Han plukket fram en pergamentbit fra bunken foran seg, trakk pusten dypt og leste deretter høyt: «Det er framsatt følgende anklage mot tiltalte:

At han med hensikt og overlegg, og fullt vitende om handlingens ulovlighet, da han tidligere hadde mottatt en skriftlig advarsel fra Magidepartementet i en tilsvarende sak, tok i bruk en vergeformel i et gompebebodd område, samt i nærvær av en gomp, den 2. august d.å. klokka 21.23, hvilket innebærer et brudd på Forordning om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse av 1875, tredje avsnitt, og likeledes på Det internasjonale hekseriforbunds statutter om hemmelighold av magi, seksjon 13.

Du er Harry Jakob Potter, bosatt i Hekkveien 4, Søndre Syting, Surrey?» sa Bloeuf og glodde på Harry over pergamentet.

«Ja,» sa Harry.

«Du mottok for tre år siden en offisiell advarsel fra departementet for å ha brukt magi ulovlig, er det korrekt?»

«Jo, men –»

«Og likevel tryllet du fram en skytsverge om kvelden den 2. august?» sa Bloeuf.

«Ja,» sa Harry, «men –»

«Vel vitende om at du ikke hadde lov til å bruke magi utenfor skolens område før du har fylt sytten år?»

«Ja, men –»

«Og fullstendig klar over at du befant deg i et område som var fullt av gomper?»

«Ja, men –»

«Og fullt på det rene med at du hadde en gomp i umiddelbar nærhet på det aktuelle tidspunkt?»

«*Ja,*» sa Harry sint, «men jeg brukte den bare fordi vi ble –»

Heksa med monokkelen avbrøt ham med rungende røst:

«Du framkalte en fullbåren skytsverge?»

«Ja,» sa Harry, «fordi –»

«En korporlig skytsverge?»

«En – hva da?» sa Harry.

«Skytsvergen din hadde en klart definert skikkelse? Med det mener jeg at den var tydeligere enn bare damp eller røyk?»

«Ja,» sa Harry, utålmodig og mer og mer desperat, «den er en kronhjort, det er den alltid.»

«*Alltid?*» drønnet madam Beining. «Vil det si at du har framkalt en skytsverge før?»

«*Ja,*» sa Harry. «I over et år.»

«Og du er femten år gammel?»

«Ja, og –»

«Dette har du lært på skolen?»

«Ja, professor Lupus lærte meg det i tredje klasse, fordi jeg –»

«Imponerende,» sa madam Beining og stirret ned på ham. «En ekte skytsverge i hans alder … ytterst imponerende, må jeg si.»

Noen av heksene og trollmennene rundt henne hadde begynt å mumle igjen; et par stykker nikket, mens andre rynket pannen og ristet på hodet.

«Spørsmålet er ikke hvor *imponerende* det var, magisk sett,» sa Bloeuf irritabelt. «Faktisk blir jo saken verre jo mer imponerende det er, skulle jeg mene, tatt i betraktning at gutten gjorde det i fullt påsyn av en gomp!»

De som hadde rynket pannen, nikket nå enig; men det var synet av det lille, skinnhellige nikket til Perry som fikk det til å briste for Harry.

«Det var desperantenes skyld at jeg gjorde det!» sa han høyt, før noen kunne avbryte ham igjen.

Han hadde ventet mer mumling, men i stedet ble det stille – en stillhet som forekom ham enda dypere enn før.

«Desperanter?» sa madam Beining etter et øyeblikks pause. De kraftige øyebrynene løftet seg til monokkelen sto i fare for å ramle ut. «Hva mener du, gutt?»

«Jeg mener at det var to desperanter på stien der, som gikk løs på meg og fetteren min!»

«Ah,» sa Bloeuf på ny. Han så seg om i dommerkollegiet med et tynt, ubehagelig smil, som om han inviterte dem med på spøken. «Jo. Jo, jeg tenkte nok vi ville få høre et eller annet i den dur.»

«Desperanter i Søndre Syting?» sa madam Beining i en meget overrasket tone. «Jeg forstår ikke –»

«Ikke det, Amelia?» sa Bloeuf, med det samme hånlige smilet. «Da skal jeg forklare deg det. Han har tenkt igjennom saken og funnet ut at desperanter kunne brukes som en fin, liten dekkhistorie, faktisk en prima historie. Gomper kan jo ikke se desperanter; kan de vel, gutt? Meget beleilig, meget beleilig … så dermed har vi bare ditt ord for det, og ingen vitner …»

«Jeg lyver ikke!» sa Harry så høyt at det overdøvde et nytt ubrudd av mumling. «Det var to stykker, og de kom fra hver sin ende av stien, allting ble mørkt og kaldt, og fetteren min merket dem og prøvde å stikke av –»

«Det greier seg, det greier seg langt!» sa Bloeuf med et meget overlegent uttrykk. «Beklager å måtte avbryte noe jeg er sikker på ville vært en meget veldreid historie –»

Humlesnurr kremtet. Det ble lydløst i Heksingatinget igjen.

«Vi har faktisk et vitne som kan bekrefte at det var desperanter på stien,» sa han. «I tillegg til Dudleif Dumling, mener jeg.»

Bloeufs fyldige fjes ble liksom slakkere, som om noen hadde sluppet ut lufta av det. Han stirret et øyeblikk ned på Humlesnurr. Så virket det som han tok seg sammen, og han sa: «Vi har dessverre ikke tid til å høre på mer visvas her, Humlesnurr. Nå vil jeg ha dette overstått –»

«Jeg kan naturligvis huske feil,» sa Humlesnurr forekommende, «men jeg er sikker på at ifølge Heksingatingets rettssikkerhetsregler har den tiltalte rett til å innkalle vitner til sitt forsvar? Er ikke det gjeldende prosedyre for Avdelingen for magisk justis, madam Beining?» fortsatte han, henvendt til heksa med monokkelen.

«Jo,» sa madam Beining, «det er helt korrekt.»

«Nå, så ja vel da, ja vel,» bjeffet Bloeuf. «Hvor har vi så denne personen?»

«Jeg kom hit i følge med henne,» sa Humlesnurr. «Hun venter rett utenfor døra. Skal jeg –?»

«Nei – Wiltersen, gjør det, De,» glefset Bloeuf til Perry, som straks spratt opp, løp ned steintrinnene fra dommertribunen og skyndte seg forbi Humlesnurr og Harry uten å se på dem.

Straks etter kom han tilbake med fru Figg i hælene. Hun virket vettskremt, og mer koko enn noensinne. Harry ønsket at hun hadde tenkt på å skifte ut filttøflene med sko.

Humlesnurr reiste seg og overlot henne stolen sin. Etterpå tryllet han fram en ny en til seg selv.

«Deres fulle navn?» sa Bloeuf høyt, da fru Figg hadde vaglet seg nervøst ytterst på setekanten.

«Arabella Dora Figg,» sa fru Figg med bevende stemme.

«Og hvem er nå De?» sa Bloeuf i en overlegen tone, som om dette kjedet ham.

«Jeg bor i Søndre Syting, like ved der Harry Potter bor,» sa fru Figg.

«Vi har ingen informasjon om noen heks eller trollmann bosatt i Søndre Syting, andre enn Harry Potter,» sa madam Beining straks. «Forholdene der har alltid vært under nøye overvåkning, på grunn av … tidligere begivenheter.»

«Jeg er en futt,» sa fru Figg. «Så det er vel derfor dere ikke har meg i papira.»

«Futt, hah?» sa Bloeuf og gransket henne mistenksomt. «Dette kommer vi til å sjekke. De kan meddele alle detaljer om Deres avstamning til min assistent, Wiltersen. Forresten, kan futter se desperanter?» la han til og så seg til høyre og venstre langs benken.

«Klart vi kan!» sa fru Figg indignert.

Bloeuf kikket ned på henne igjen med hevede øyebryn. «Jaha,» sa han kjølig, «og hva er så Deres historie?»

«Jeg hadde gått ut for å kjøpe kattemat i butikken på hjørnet av Syrinstien, det var ved ni-tida om kvelden den andre august,» begynte fru Figg i rivende fart, som om hun hadde lært det hun sa utenat, «da jeg ble oppmerksom på spetakkel fra stien mellom Magnoliakroken og Syrinstien. Da jeg nærma meg begynnelsen på stien, så jeg desperanter som løp –»

«Løp?» sa madam Beining skarpt. «Desperanter løper ikke, de glir.»

«Det var det jeg mente,» sa fru Figg fort og fikk rosa flekker på de innfalne kinnene. «Som glei bortover stien mot noe som så ut som to gutter.»

«Hvordan så de ut?» sa madam Beining, og øynene smalnet så innfatningen på monokkelen nesten forsvant bak hudfoldene.

«Vel, den ene var diger og den andre temmelig tynn –»

«Nei, nei,» sa madam Beining utålmodig. «Desperantene … beskriv dem.»

«Å,» sa fru Figg, mens det lyserøde spredde seg over halsen. «De var svære. Svære, og kledd i kapper.»

Harry kjente en ekkel, synkende fornemmelse i magen. Samme hva fru Figg sa, så syntes han det lød som hun aldri hadde sett en desperant annet enn på bilder, og et bilde kunne aldri formidle hvordan det virkelig var å

oppleve disse vesenene – de nifse bevegelsene der de svevde flere centimeter over bakken, eller stanken av råttenskap rundt dem, eller den motbydelige, rallende lyden som kom når de sugde inn luft …

En undersetsig trollmann på andre rad med stor, svart bart bøyde seg og hvisket i øret på sin nabo, en heks med krushår, som smilte spisst og nikket.

«Store og iført kapper,» gjentok madam Beining saklig, mens Bloeuf snøftet foraktelig. «Ja vel. Noe mer?»

«Ja,» sa fru Figg. «Jeg merka dem. Allting ble kaldt – og dette var altså en brennheit sommerkveld, skal jeg bare ha sagt – og det føltes som … som alt som var av lykke i verden var vekke … og jeg huska … skrekkelige ting …»

Stemmen skalv og døde bort.

Øynene til madam Beining ble litt rundere. Harry kunne se et rødt merke under øyebrynet der monokkelen hadde gravd seg inn.

«Hva gjorde desperantene, da?» spurte hun, og Harry kjente et glimt av håp.

«De kasta seg over guttene,» sa fru Figg, og nå var stemmen sterkere og sikrere, og den lyserøde rødmen var på retur. «En av dem hadde falt overende. Den andre rygga unna mens'n prøvde å jage vekk desperanten. Det var Harry. Han prøvde først to ganger og fikk ikke til mer enn litt sølvaktig damp. Men tredje gangen fikk'n til en skytsverge, som gikk til angrep på først den ene desperanten, og så, på oppfordring fra han, jagde bort den andre fra fetteren hans. Og sånn … sånn var det det var,» avsluttet fru Figg litt tamt.

Madam Beining stirret taust ned på fru Figg. Bloeuf så ikke på henne overhodet og fortsatte å fingre med papirene sine. Men omsider løftet han hodet og sa, i en litt aggressiv tone: «Så De hevder altså at det var det De så?»

«Det var sånn det var,» gjentok fru Figg.

«Vel,» sa Bloeuf. «De kan gå.»

Fru Figg så skremt fra Bloeuf til Humlesnurr, og så reiste hun seg og tøflet mot døra. Harry hørte at den smalt igjen etter henne.

«Ikke noe særlig overbevisende vitne,» sa Bloeuf overlegent.

«Å, jeg vet ikke det,» sa madam Beining med sin rungende stemme. «Hun beskrev da meget presist hvordan et desperantangrep virker. Og jeg kan ikke forestille meg hvorfor hun skulle si de var der, dersom de ikke var det.»

«Desperanter som forviller seg ut i en gompeforstad og *tilfeldigvis* snubler over en trollmann?» snøftet Bloeuf. «Oddsene mot noe slikt må være astronomiske. Selv Humbag ville ikke veddet –»

«Å, jeg tror neppe noen av oss tror det var noen tilfeldighet at desperantene var der,» sa Humlesnurr lett.

Heksa som satt til høyre for Bloeuf, hun med ansiktet i skygge, rørte litt på seg, men alle andre satt der urørlig og uten en lyd.

«Og hva skal det bety?» spurte Bloeuf iskaldt.

«Det betyr at jeg tror de ble sendt dit,» sa Humlesnurr.

«Jeg tror faktisk det ville vært loggført dersom noen hadde gitt et par desperanter ordre om ta en spasertur gjennom Søndre Syting!» glefset Bloeuf.

«Ikke dersom desperantene nå om stunder tar sine ordrer fra andre enn Magidepartementet,» sa Humlesnurr rolig. «Jeg har allerede meddelt deg min mening om den saken, Kornelius.»

«Det har De, ja,» sa Bloeuf med ettertrykk, «og jeg har ingen grunn til å tro at Deres mening er noe annet enn erkevrøvl, Humlesnurr. Desperantene er på sin plass i Azkaban og gjør alt departementet ber dem om.»

«Da,» sa Humlesnurr, lavmælt men tydelig, «må vi stille oss spørsmålet hvorfor noen i departementet beordret to desperanter til den stien den 2. august.»

I den totale stillheten som fulgte disse ordene, bøyde heksa til høyre for Bloeuf seg så langt fram at Harry for første gang kunne se henne.

Han syntes hun så ut som en stor, blek padde. Hun var temmelig undersetsig, med et bredt, kvapsete fjes, like lite hals som onkel Wiktor og en uvanlig bred, dvask munn. Øynene var store, runde og litt utstående. Selv den lille, svarte fløyelssløyfa som tronet øverst i det korte, krøllete håret, minnet ham om en stor flue som bare ventet på å bli snappet av en lang, klebrig tunge.

«Retten gir ordet til Venke Dolorosa Uffert, førstestatssekretær ved statsrådens kontor,» sa Bloeuf.

Heksa snakket med en lys, kvitrende småpikestemme som kom helt uventet på Harry, som hadde ventet en kvekking.

«Jeg må sikkert ha misforstått Dem, rektor Humlesnurr,» sa hun, med et kokett smil som ikke gjorde øynene et grann mindre kalde. «Så dumt av meg. Men et lite, bitte øyeblikk lød det nesten som om De antydet at det var *Magidepartementet* som hadde beordret et overfall på denne gutten!»

Hun lo en trillende, liten latter som fikk hårene i nakken til Harry til å stritte. Et par av de andre Heksingatingdommerne lo med henne, men det kunne vanskelig vært tydeligere at ingen av dem virkelig moret seg.

«Dersom det stemmer at desperantene bare lyder ordrer fra Magidepartementet, og dersom det også stemmer at to desperanter overfalt Harry og fetteren hans for en uke siden, da følger det logisk at noen i departementet kan ha gitt ordre om overfallet,» sa Humlesnurr høflig. «Men det er naturligvis mulig at akkurat disse to desperantene har unndratt seg departementets kontroll –»

«Det fins ingen desperanter som departementet ikke har kontroll over!» glefset Bloeuf, som var blitt mørkerød.

Humlesnurr bøyde hodet i et lite bukk.

«Da vil departementet ganske sikkert iverksette en grundig granskning av hvorfor to desperanter befant seg så langt unna Azkaban, og hvorfor de gikk til helt uautorisert angrep.»

«Det er ikke opp til deg, Humlesnurr, å bestemme hva Magidepartementet skal eller ikke skal foreta seg!» bjeffet Bloeuf, som nå hadde nådd en nyanse av cyklamen som selv onkel Wiktor kunne vært stolt av.

«Naturligvis ikke,» sa Humlesnurr fredsommelig. «Jeg uttrykte bare min forvissning om at saken vil bli gjennomgått.»

Han kikket på madam Beining, som rettet på monokkelen og stirret igjen med rynket panne.

«Jeg vil minne alle om at disse desperantenes oppførsel – om de da overhodet finnes utenfor denne guttens fantasi – ikke er emne for dagens

høring!» sa Bloeuf. «Vi er her for å granske Harry Potters brudd på Forordningen om rimelige restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse!»

«Visst er vi det,» sa Humlesnurr, «men derfor er også tilstedeværelsen av desperanter på den stien ytterst relevant. Ifølge paragraf sju *kan* man under spesielle omstendigheter bruke magi i gompers nærvær; og slike spesielle omstendigheter er blant annet når det er fare for livet til en heks eller trollmann selv, eller andre hekser, trollmenn eller gomper som er til stede ved –»

«Vi er fullt på det rene med innholdet i paragraf sju, takk!» snerret Bloeuf.

«Selvsagt er du det,» sa Humlesnurr høflig. «Da er vi altså enige om at Harrys bruk av vergeformelen under de rådende omstendigheter faller nettopp innenfor den gruppen spesielle omstendigheter som paragrafen omtaler?»

«Hvis det var noen desperanter der, hvilket jeg tviler på!»

«Du har hørt det av et øyenvitne,» avbrøt Humlesnurr. «Om du fremdeles er i tvil om at hun snakker sant, så innkall henne og avhør henne igjen. Hun vil sikkert ikke ha noe imot det.»

«Jeg – det – men –» hakket Bloeuf og raslet med papirene foran seg. «Det – jeg vil ha dette overstått i dag, Humlesnurr!»

«Men du ville naturligvis ikke tenke på hvor mange ganger det ble nødvendig å innkalle et vitne, dersom alternativet var et alvorlig justismord,» sa Humlesnurr.

«Alvorlig justismord, pøh!» nesten ropte Bloeuf. «Har De noen gang brydd Dem med å legge sammen hvor mange eventyrhistorier denne gutten har kommet med, Humlesnurr, i forsøket på å skjule sin flagrante misbruk av magi utenfor skolen? De har kanskje glemt den sveveformelen han brukte for tre år siden –»

«Det var ikke meg, det var en husnisse!» sa Harry.

«DER KAN DERE SE!» brølte Bloeuf og viftet overdrevent i retning Harry. «En husnisse! Hjemme hos en gomp! Hva mer behøver jeg å si?»

«Vedkommende husnisse er nå ansatt på Galtvort skole,» sa Humlesnurr. «Jeg kan kalle ham hit på et blunk for å vitne, om du vil.»

«Jeg – nei – jeg har da vel ikke tid til å høre på husnisser! Og for øvrig er det langt fra den eneste – gutten blåste jo sin egen tante til himmels, for pokker!» skrek Bloeuf og hamret så hardt i dommerbenken at et blekkhus veltet.

«Og ved den anledningen var du så vennlig å la være å reise noen tiltale, formodentlig fordi du godtok at selv den beste trollmann ikke alltid kan holde sine følelser under kontroll,» sa Humlesnurr rolig mens Bloeuf prøvde å skrubbe blekket av notatene sine.

«Og da har jeg ikke engang *begynt* på hva han har drevet med på skolen.»

«Men ettersom departementet ikke har myndighet til å straffe Galtvort-elever for hva de gjør på skolen, er Harrys oppførsel der irrelevant for denne høringen,» sa Humlesnur – like høflig som alltid, men nå var det en anelse is bak ordene.

«Åhå!» sa Bloeuf. «Så det er ikke vår sak hva han driver med på skolen, hva? Så det tror De?»

«Departementet har ikke myndighet til å utvise elever fra Galtvort, Kornelius, slik jeg minnet deg om om kvelden den 2. august,» sa Humlesnurr. «Heller ikke har det rett til å konfiskere tryllestaver før det er ført ugjendrivelig bevis for tiltalen, hvilket jeg også minnet deg om ved samme anledning. I din beundringsverdige iver etter å påse at loven blir overholdt, ser det ut til at du – uforvarende, ganske sikkert – er kommet i skade for å overse en lov eller to selv.»

«Lover kan endres,» sa Bloeuf innett.

«Visst kan de det,» sa Humlesnurr og nikket. «Og jeg må sannelig si det ser ut til at du gjennomfører mange endringer, Kornelius. På bare de par korte ukene siden jeg ble anmodet om å forlate Heksingating, er det visst blitt ny praksis å kjøre et enkelt tilfelle av mindreårig magi som en full kriminalsak!»

Et par av trollmennene over dem flyttet brydd på seg på benkene. Bloeuf ble enda litt dypere cyklamen. Den paddeaktige heksa til høyre for ham, derimot, fortsatte bare å stirre uttrykksløst på Humlesnurr.

«Så vidt meg bekjent,» fortsatte Humlesnurr, «er det ennå ikke vedtatt noen lov som pålegger denne rett å straffe Harry for hver minste bit magi han noensinne har brukt. Han er anklagd for en spesifikk lovovertredelse og har framlagt sitt forsvar. Alt han og jeg nå kan gjøre, er å avvente rettens dom.»

Humlesnurr satte fingerspissene mot hverandre igjen og tidde. Bloeuf glante på ham, synlig rasende. Harry skottet bort på Humlesnurr i håp om å bli beroliget, for han var slett ikke sikker på at det var lurt av Humlesnurr å si til dommerkollegiet mer eller mindre i klartekst at det var på tide de traff en avgjørelse. Men nok en gang virket det som Humlesnurr var blind for alle Harrys forsøk på å fange blikket hans. Han fortsatte å se opp på benkeradene, hvor hele Heksingatinget hadde henfalt til hissig, hviskende diskusjon.

Harry så ned på føttene sine. Det kjentes som om hjertet hadde svellet opp til helt unaturlig størrelse og nå dunket hardt mot ribbbeina. Han hadde ventet at høringen skulle vare lenger enn dette. Han var slett ikke sikker på at han hadde gjort noe godt inntrykk. Ikke at han egentlig hadde sagt stort – han burde forklart mer utførlig om det med desperantene, beskrevet hvordan han hadde falt overende, at både han og Dudleif nesten hadde fått kysset …

To ganger kikket han opp på Bloeuf og åpnet munnen for å si noe, men nå hadde hjertet svulmet enda mer og stengte for luftveiene, så begge gangene pustet han bare dypt inn og så ned på skoene sine igjen.

Så var det slutt på hviskingen. Harry ville se opp på dommerkollegiet, men fant ut at det var mye, mye lettere å fortsette å granske skolissene.

«De som stemmer for å frifinne tiltalte for alle anklager?» sa den rungende røsten til madam Beining.

Da rykket hodet hans opp. Det var hender i lufta, mange hender … mer enn halvparten! Han pustet svært fort mens han prøvde å telle, men før han rakk å bli ferdig, hadde madam Beining sagt: «Og hvor mange stemmer for domfellelse?»

Bloeuf rakte hånden i været, og det samme gjorde kanskje et halvt dusin andre, blant dem heksa til høyre for ham, trollmannen med den store barten

og heksa med krushåret på andre benkerad.

Bloeuf sendte et langt blikk rundt i rommet med et uttrykk som om han hadde satt noe altfor stort i halsen, og så tok han ned hånden. Han pustet dypt to ganger før han sa, med en stemme som var fordreid av undertrykt raseri: «Ja vel, *ja vel* ... frifunnet for alle anklager.»

«Glimrende,» sa Humlesnurr muntert. Han reiste seg fort, trakk fram tryllestaven og dematerialiserte begge kretongstolene. «Jaha, jeg får vel komme meg av gårde. Morn, morn, alle sammen.»

Og uten et blikk på Harry forsvant han ut av fangekjelleren.

KAPITTEL NI

FRU WILTERSENS BEKYMRINGER

Humlesnurrs brå avmarsj kom fullstendig bakpå Harry. Han ble sittende der han satt i lenkestolen og strevde med de to motstridende følelsene, sjokk og lettelse. Hele Heksingatinget satte seg i bevegelse, reiste seg, pratet, samlet opp papirer og pakket dem sammen. Omsider reiste han seg også. Ingen var visst det ringeste interessert, unntatt paddeheksa til høyre for Bloeuf, som nå hadde satt blikket i ham istedenfor i Humlesnurr. Han overså henne og prøvde å fange Bloeufs blikk, eller madam Beinings, for å få rede på om han kunne gå; men Bloeuf var visst fast bestemt på ikke å ense ham, og madam Beining var travelt opptatt med dokumentmappen sin, så han tok noen prøvende skritt i retning utgangen, og da ingen kalte ham tilbake, satte han farten opp og riktig langet ut.

De siste par skrittene løp han faktisk, rev døra opp og kolliderte nesten med herr Wiltersen, som sto rett utenfor. Han så blek og bekymret ut.

«Humlesnurr sa ikke –»

«Frifunnet!» sa Harry og trakk døra igjen bak seg. «For alt!»

Herr Wiltersen strålte og grep ham i skuldrene.

«Det er jo fabelaktig, Harry! Ikke for det, de kunne jo umulig finne deg skyldig, ikke slik saken sto, men likevel, jeg kan ikke late som jeg ikke –»

Men der tidde herr Wiltersen, for døra til rettssalen hadde akkurat gått opp igjen. Medlemmene i Heksingating var på vei ut.

«Ved Merlins skjegg!» utbrøt herr Wiltersen forbløffet og halte Harry til side for å slippe dem forbi. «Hadde de innkalt hele retten for å behandle saken din?»

«Jeg tror det,» sa Harry lavt.

Et par av trollmennene nikket til Harry idet de passerte, og noen få, blant dem madam Beining, sa «Morn, Arthur,» til herr Wiltersen, men de fleste så bort. Kornelius Bloeuf og paddeheksa var nesten de siste som kom ut av fangekjelleren. Bloeuf oppførte seg som om herr Wiltersen og Harry var en del av veggen, men på vei forbi målte heksa Harry nok en gang nesten vurderende med blikket. Den siste som kom, var Perry. Som Bloeuf overså han totalt både sin far og Harry og marsjerte forbi med ryggen strunk, nesa i været og en stor pergamentrull og en masse reservepenner i hendene. Furene rundt herr Wiltersens munn strammet seg litt, men utover det viste han ingen tegn til at han hadde sett sin sønn nummer tre.

«Nå har jeg tenkt å ta deg med rett hjem, så du får fortalt den gode nyheten til de andre,» sa han og vinket Harry med seg, mens lyden av Perrys skritt forsvant opp trappa til Plan 9. «Så drar jeg videre til det toalettet i Bethnal Green. Kom igjen …»

«Hva må du gjøre med det toalettet, da?» sa Harry med et bredt smil. Allting virket liksom fem ganger morsommere enn vanlig. Det begynte å gli inn: Han var frifunnet, *han skulle tilbake til Galtvort*.

«Å, det blir bare en helt enkel antivåde,» sa herr Wiltersen på veien opp trappa. «Men det er ikke så mye det å reparere skaden, det er verre med holdningen bakom vandalismen. Gompetirring kan nok virke morsomt på enkelte trollmenn, men det er et uttrykk for noe mye dypere og mer frastøtende, og jeg for min del –»

Herr Wiltersen holdt inne midt i setningen. De var akkurat kommet ut i korridoren på Plan 9, og Kornelius Bloeuf sto bare noen meter unna og snakket lavmælt med en høy mann med glatt, blondt hår og spisst, blekt ansikt.

Den andre mannen snudde seg ved lyden av skrittene deres. Også han tidde midt i en setning, og de kalde, grå øynene smalnet da blikket fant ansiktet til Harry.

«Nei og nei … Er det ikke herr skytsverge Potter,» sa Lucifus Malfang kjølig.

Harry hadde følelsen av å miste pusten, som om han nettopp hadde kollidert med noe hardt. Sist han så de kalde, grå øynene, var gjennom

øyehullene i en dødsetermaske, og den stemmen hadde han sist hørt håne ham på en mørk kirkegård mens han ble torturert av fyrst Voldemort. Harry kunne ikke fatte at Lucifus Malfang våget å se ham i øynene; han kunne ikke fatte at han var *her*, i Magidepartementet, eller at Kornelius Bloeuf sto og snakket med ham, når Harry selv hadde fortalt Bloeuf for bare noen uker siden at Malfang var en dødseter.

«Statsråden fortalte meg nettopp om din utrolige redning, Potter,» sa Malfang slepende. «Rent ut forbløffende, hvordan du til stadighet greier å sno deg ut av leie kniper … nesten *slangeaktig*, kunne man si.»

Herr Wiltersen knuget Harrys skulder advarende.

«Jo,» sa Harry. «Jo, jeg er god med redninger.»

Lucifus Malfang hevet blikket til ansiktet til herr Wiltersen.

«Og så Arthur Wiltersen også! Hva gjør du her, Arthur?»

«Jeg jobber her,» sa herr Wiltersen kort.

«Ikke *her*, vel?» sa herr Malfang og kikket mot døra over skulderen til herr Wiltersen. «Jeg trodde du holdt til oppe i tredje … driver du ikke med et eller annet med å snike gompegjenstander hjem og forhekse dem?»

«Nei,» bjeffet herr Wiltersen. Fingrene hans grov seg inn i skulderen til Harry.

«Hva gjør *De* her?» spurte Harry Lucifus Malfang.

«Jeg tror neppe du har noe med private saker mellom meg og statsråden, Potter,» sa Malfang og glattet over kuttebrystet. Harry hørte en svak klingring som minnet sterkt om en lomme full av gull. «Oppriktig talt, selv om du er Humlesnurrs yndling, må du ikke vente den samme overbærenheten fra oss andre … Skal vi gå opp på Deres kontor da, statsråd?»

«Ja visst,» sa Bloeuf og snudde ryggen til Harry og herr Wiltersen. «Denne vei, Lucifus.»

De marsjerte bort mens de fortsatte å snakke lavt sammen. Herr Wiltersen slapp ikke taket i Harrys skulder før de hadde forsvunnet inn i heisen.

«Hvorfor ventet han ikke utenfor Bloeufs kontor hvis de har så mye å snakke om?» utbrøt Harry rasende. «Hva hadde han her nede å gjøre?»

«Prøvde å snike seg inn i rettssalen, hvis du spør meg,» sa herr Wiltersen, som så meget oppskjørtet ut og stadig skottet over skulderen som for å passe på at de ikke ble overhørt. «Ville vel finne ut om du ble utvist eller ikke. Jeg legger igjen en lapp til Humlesnurr når jeg avleverer deg; han bør vite at Malfang og Bloeuf snakker sammen igjen.»

«Hva er det de to har å snakke om som er så privat, liksom?»

«Gull, tenker jeg,» sa herr Wiltersen sint. «Malfang har vært rundhåndet med gaver til alle mulige slags formål i årevis. Sånn får han kontakt med de rette folkene … kan be dem om en tjeneste iblant … forsinke lover han ikke vil ha vedtatt … å ja da, gode forbindelser, det har Lucifus Malfang.»

Heisen kom, og den var tom, bortsatt fra noen skriv som kretset rundt hodet til herr Wiltersen mens han trykket på knappen for atriet og utgangen og dørene skranglet igjen. Han viftet dem irritert vekk.

«Herr Wiltersen,» sa Harry langsomt, «hvis Bloeuf møter dødsetere som Malfang, hvis han snakker med dem under fire øyne, åssen kan vi vite at de ikke har brukt Befaliusforbannelsen på ham?»

«Ikke tro at tanken ikke har streifet oss, Harry,» sa herr Wiltersen lavt. «Men Humlesnurr tror Bloeuf handler på egen hånd for øyeblikket – ikke at *det* er all verdens trøst, som Humlesnurr sier. Best vi lar være å snakke mer om det akkurat nå, Harry.»

Dørene gled opp, og de kom ut i det nå nesten folketomme atriet. Vakttrollmannen Erik var skjult bak *Aftenprofeten* sin igjen. De hadde passert gullfontenen før Harry kom på det.

«Vent litt …» sa han til herr Wiltersen. Han trakk opp pengeposen sin av lomma og gikk tilbake til fontenen.

Der så han opp på ansiktet til den kjekke trollmannen, men på så nært hold syntes Harry han så svak og nokså dum ut. Heksa smilte tomt som en deltaker i en skjønnhetskonkurranse, og etter det Harry visste om gnomer og kentaurer, var det høyst usannsynlig at de noensinne skulle stirre så henført på noe som helst menneske. Det var bare husnissens krypende underkastelse som virket det minste overbevisende. Med et flir – som kom av tanken på hva Hermine ville sagt om hun fikk se nissestatuen – vendte

Harry pengeposen opp ned og tømte ikke bare ti galleoner, men hele innholdet, oppi bassenget.

*

«Jeg visste det!» hylte Ronny og bokset i lufta. «Du greier alltid å sno deg unna!»

«De var jo bare helt nødt til å frifinne deg,» sa Hermine, som nå holdt en skjelvende hånd for øynene og hadde sett ut som om hun skulle til å besvime av engstelse da Harry kom inn på kjøkkenet, «de hadde jo ingen beviser mot deg, ingen i det hele tatt.»

«Pussig at alle virker så lettet, da, når dere var så sikre på at det skulle gå bra,» sa Harry og smilte.

Fru Wiltersen tørret seg i ansiktet med forkleet, og Fred og Frank og Gulla danset en slags krigsdans til en sang med teksten «*Han slapp fri, han slapp fri, han slapp fri …*»

«Det greier seg! Rolig nå!» ropte herr Wiltersen, men han smilte, han òg. «Sirius, vet du hva, Lucifus Malfang var i departementet –»

«Hva?» sa Sirius skarpt.

«*Han slapp fri, han slapp fri, han slapp fri …*»

«Ti nå still, dere tre! Ja, vi så at han snakket med Bloeuf på Plan 9, og deretter gikk de sammen opp til Bloeufs kontor. Det bør Humlesnurr få vite.»

«Det skal være visst,» sa Sirius. «Vi skal fortelle ham det, det kan du stole på.»

«Vel, jeg må vel komme meg videre, jeg har et spyende toalett som venter på meg i Bethnal Green. Molly, jeg blir sen i kveld, jeg må ta Dults vakt, men det kan være Nestor stikker innom til middag –»

«*Han slapp fri, han slapp fri, han slapp fri –*»

«Nå er det nok – Fred – Frank – Gulla!» sa fru Wiltersen da herr Wiltersen gikk. «Harry, vennen min, kom og sett deg og få litt lunsj, du spiste nesten ingenting til frokost.»

Ronny og Hermine satte seg på den andre sida av bordet, og de så gladere ut enn noen gang siden han kom til Grimolds plass. Den svimle følelsen av

lettelse, som var blitt litt dempet av møtet med Lucifus Malfang, svulmet i Harry igjen. Det dystre huset virket plutselig varmere og mindre avvisende; ja, selv Krynkel så ikke fullt så stygg ut da han stakk trynet sitt inn på kjøkkenet for å finne ut hvor alt spetakkelet kom fra.

«Men så klart, når Humlesnurr dukka opp på ditt parti, var det jo plent umulig for dem å få dømt deg,» sa Ronny fornøyd, mens han øste opp svære hauger potetstappe til alle.

«Ja, han fiksa det for meg,» sa Harry. Han skjønte det ville lyde høyst utakknemlig, for ikke å si barnslig, å si: «Men jeg skulle ønske han hadde snakket med meg. Eller bare sett på meg.»

Og akkurat da han tenkte den tanken, sved det så intenst i arret at han uvilkårlig slo seg for pannen.

«Hva er i veien?» sa Hermine forskrekket.

«Arret,» mumlet Harry. «Men det er ingenting … sånn er det rett som det er nå.»

Ingen av de andre hadde lagt merke til noe; alle var opptatt med å forsyne seg med mat, samtidig som de godtet seg over Harrys redning. Fred, Frank og Gulla fortsatte å synge. Hermine så fortsatt bekymret ut, men før hun rakk å si noe, sa Ronny glad: «Jeg vedder på at Humlesnurr dukker opp i kveld – for å feire sammen med oss, hva?»

«Jeg tror ikke han kan, Ronny,» sa fru Wiltersen idet hun satte en kolossal tallerken grillkylling foran Harry. «Han har det fryktelig travelt akkurat nå.»

«HAN SLAPP FRI, HAN SLAPP FRI, HAN SLAPP FRI …»

«HOLD FRED!» brølte fru Wiltersen.

*

I løpet av de neste par dagene kunne Harry ikke unngå å merke at det fantes én person i Grimolds plass 12 som ikke var like kisteglad for at han skulle tilbake til Galtvort. Sirius hadde gjort sitt beste for å virke begeistret da nyheten kom, og hadde tatt Harry i hånden og gratulert og strålt som alle andre; men det varte ikke lenge før han var enda mer gretten og krakilsk

enn før, sa stadig mindre, selv til Harry, og tilbrakte mer og mer av tida alene på morens gamle rom sammen med Bukknebb.

«Men det skal ikke *du* bli skyldbevisst for!» sa Hermine strengt, etter at Harry noen dager senere hadde betrodd seg litt til henne og Ronny om hvordan han følte det mens de renskrubbet et mugnende skap i fjerde etasje. «Du hører til på Galtvort, og det vet Sirius. For å si det som det er, syns jeg han oppfører seg egoistisk.»

«Det var vel litt sterkt, Hermine,» sa Ronny med en konsentrert nyve i pannen og prøvde å få vekk en muggflekk som hadde bitt seg fast i fingeren. «Du ville heller ikke likt å sitte innestengt her i huset uten noen å snakke med.»

«Visst har han noen å snakke med!» sa Hermine. «Huset er da hovedkvarter for Føniksordenen, eller hva? Han hadde bare begynt å håpe på at Harry skulle flytte inn her hos ham.»

«Jeg tror ikke det er riktig,» sa Harry og vred opp kluten. «Han ville ikke svare ordentlig da jeg spurte ham om det.»

«Han ville bare ikke åpne opp altfor mye for håpet,» sa Hermine klokelig. «Og han var sikkert litt skyldbevisst selv, for jeg tror han på én måte håpet du skulle bli utvist. For da ville dere være sammen om å være utstøtt.»

«Nei, gi deg'a!» sa Harry og Ronny i kor, men Hermine bare trakk på skuldrene.

«Tro hva dere vil. Men det hender jeg tror moren til Ronny er inne på noe – at Sirius ikke alltid skjelner så godt mellom deg og faren din, Harry.»

«Så du mener det har rakna for ham, du, altså!» sa Harry fortørnet.

«Nei, jeg tror bare han har vært veldig alene veldig lenge,» sa Hermine enkelt.

I det samme kom fru Wiltersen inn i rommet bak dem.

«Er dere ikke ferdige ennå?» sa hun og stakk hodet inn i skapet.

«Jeg trodde du kom for å si vi kunne ta en pause, jeg!» sa Ronny bittert. «Aner du hvor mye mugg vi har fått vekk siden vi begynte her, eller?»

«Du var jo så oppsatt på å hjelpe Ordenen,» sa fru Wiltersen, «så da kan du vel yte ditt bidrag ved å gjøre hovedkvarteret beboelig.»

«Jeg føler meg som en husnisse,» knurret Ronny.

«Vel, nå som du skjønner hvilket forferdelig liv de lever, kan du kanskje bli litt mer aktiv i HIKK!» sa Hermine forhåpningsfullt da fru Wiltersen var gått. «Det hadde kanskje ikke vært noen dum idé, det, å vise folk hvor fælt det faktisk er å gjøre rent ustanselig – vi kunne arrangere en velgjørenhetsstorvask på oppholdsrommet på Griffing, hvor alle inntektene gikk til HIKK – dermed kunne vi få både innsikt og inntekter!»

«Jeg skal velgjøre deg, jeg, hvis du ikke snart holder snavla om HIKK!» mumlet Ronny irritert, men ikke høyere enn at det bare var Harry som hørte det.

*

Etter som slutten av ferien nærmet seg, merket Harry at han dagdrømte mer og mer om Galtvort. Han kunne nesten ikke vente på å se Gygrid igjen, spille rumpeldunk, ja, om det så bare var å rusle gjennom grønnsakåkeren til urtologidrivhusene. Det ville bli en lettelse å slippe ut av dette støvete, innestengte huset, hvor halvparten av skapene fortsatt var bak lås og slå, og Krynkel mumlet fornærmelser fra skyggene når en gikk forbi. Riktignok nevnte ikke Harry noe av dette når Sirius kunne høre det.

Saken var at å bo i selve anti-Voldemort-bevegelsens hovedkvarter ikke var noe i nærheten av så interessant eller spennende som Harry ville ha ventet før han opplevde det selv. Selv om det regelmessig kom og gikk ordensmedlemmer, som iblant ble til måltidene, iblant bare til noen minutter med hviskende samtale, passet fru Wiltersen alltid på at Harry og de andre ble holdt godt utenfor hørevidde (og det gjaldt både de lange og de vanlige ørene); og ingen, ikke engang Sirius, mente visst at Harry burde få vite mer enn han allerede hadde hørt den kvelden han kom.

Den aller siste feriedagen holdt Harry på å feie opp uglelort etter Hedvig fra toppen av garderobeskapet, da Ronny kom inn på rommet deres med et par konvolutter.

«Boklista har kommet,» sa han og kastet en av konvoluttene opp til Harry, som sto på en stol. «Og det var jammen på tide. Jeg trodde nesten de hadde glemt det, den pleier å komme lenge før …»

Harry feide resten av avfallet oppi en søppelsekk, kastet sekken over hodet på Ronny og traff papirkurven i hjørnet, som svelget den og deretter rapte høyt. Så åpnet han brevet. Det inneholdt to pergamentbiter: Den ene var den vanlige beskjeden om at høstterminen begynte 1. september. Den andre opplyste hvilke bøker han ville trenge i året som kom.

«Bare to nye,» sa han og skummet gjennom lista. «*Trylleformler for 5. klasse* av Miranda Hønshøøk, og *Defensiv magiteori* av Vilbert Snisk.»

Krakk!

Fred og Frank immiverte like ved sida av Harry, men nå var han blitt så vant til det at han ikke engang falt ned av stolen.

«Vi bare lurte på hvem som hadde valgt den Snisk-boka,» sa Fred i en hverdagslig tone.

«For det betyr jo at Humlesnurr har funnet en ny lærer i forsvar mot svartekunster,» sa Frank.

«Og det var jammen på tide,» sa Fred.

«Åssen da?» sa Harry og hoppet ned av stolen.

«Vel, vi brukte Langørene for noen uker siden og hørte at muttern og fattern prata,» svarte Fred, «og etter det de sa, hadde Humlesnurr skikkelige problemer med å finne en som ville ta jobben i år.»

«Ikke så rart, akkurat, når en tenker på åssen det gikk med de fire siste,» sa Frank.

«En har fått sparken, en er død, en har fått fjernet hukommelsen, og en har sittet innestengt i en koffert i ni måneder,» sa Harry og telte på fingrene. «Jo, jeg ser poenget.»

«Hva er det som feiler deg, Ronny?» spurte Fred.

Ronny svarte ikke. Harry kikket bort på ham. Ronny sto aldeles urørlig med åpen munn og måpte mot brevet fra Galtvort.

«Hva er'e for no'?» sa Fred utålmodig. Han gikk bort til Ronny og leste brevet over skulderen hans.

Og så ble han også stående med åpen munn.

«Prefekt?» sa han og glodde vantro på brevet. «*Prefekt?*»

Frank fór fram, snappet konvolutten Ronny holdt i den andre hånden og snudde den opp-ned. Noe som glimtet i skarlagen og gull falt ned i hånden

hans.

«Det er'ke sant,» nesten hvisket han.

«De har gjort en feil,» sa Fred. Han tok brevet ut av hånden til Ronny og holdt det opp mot lyset, som om han sjekket vannmerket. «Ingen ved sine fulle fem ville vel gjøre Ronny til *prefekt.*»

Tvillingenes hoder dreide rundt på likt, og de stirret på Harry.

«Vi trodde du var garantert!» sa Fred, i en tone som antydet at Harry på en eller annen måte hadde lurt dem.

«Vi trodde Humlesnurr var pokka nødt til å ta deg!» sa Frank indignert.

«Vinner av Tretrollmannsturneringa og alt!» sa Fred.

«Det er vel alle de sprø greiene som har telt mot'n, sikkert,» sa Frank til Fred.

«Joo,» sa Fred langsomt. «Ja, du har nok lagd for mye bøljer, kamerat. Så da er'e hvertfall én av dere som har skjønt det der med prioritering.»

Han marsjerte bort til Harry og ga ham en klaps på ryggen, samtidig som han sendte Ronny et bitende blikk.

«Prefekt … tenk, lille Lonny, plefekt!»

«Å, gjett om muttern blir fæl å ha med å gjøre nå'a!» stønnet Frank og rakte fort prefektskiltet tilbake til Ronny som om det var smittefarlig.

Ronny, som fremdeles ikke hadde sagt et ord, tok imot det, glodde på det et øyeblikk, og så holdt han det fram mot Harry som om han stumt ba om bekreftelse på at det var virkelig. Harry tok imot det. Det var preget med en stor 'P' over Griffing-løven. Akkurat et slikt skilt hadde han sett på brystet til Perry den aller første dagen på Galtvort.

Døra smalt opp, og Hermine kom farende inn med flammende kinn og flaksende hår. Hun hadde en konvolutt i hånden.

«Fikk dere – har dere fått –?»

Hun fikk øye på skiltet Harry sto med i hånden og utstøtte et hyl.

«Jeg visste det!» sa hun oppspilt og viftet med brevet. «Jeg òg, Harry, jeg òg!»

«Nei,» sa Harry fort og stakk skiltet i hånden på Ronny igjen. «Det er Ronny, ikke meg.»

«Det – hva?»

«Ronny ble prefekt, ikke jeg,» sa Harry.

«*Ronny?*» sa Hermine, og haken falt ned. «Men … er du sikker? Jeg mener –»

Hun ble rød da Ronny snudde seg mot henne med et trassig uttrykk.

«Det står mitt navn på brevet,» sa han.

«Jeg …» sa Hermine og så totalt fortumlet ut. «Jeg … altså … jøss! Godt levert, Ronny! Det var virkelig –»

«Uventa,» sa Frank og nikket.

«Nei,» sa Hermine og rødmet mer enn noensinne, «nei, det var ikke … Ronny har gjort massevis av … han har virkelig …»

Døra bak henne åpnet seg ytterligere, og fru Wiltersen kom ryggende inn med armene fulle av en stabel nyvaskede kutter.

«Gulla sa at boklistene endelig var kommet,» sa hun, og blikket registrerte alle konvoluttene mens hun fortsatte mot senga og begynte å sortere kuttene i to hauger. «Hvis dere gir meg dem, kan jeg ta dem med til Diagonallmenningen i ettermiddag og kjøpe bøkene mens dere pakker. Ronny, jeg må skaffe deg noen nye pysjer, disse er blitt minst femten centimeter for korte, det er ikke til å tro så fort du vokser … hvilken farge ønsker du deg?»

«Rødt og gull, så'n står til skiltet,» sa Frank og gliste.

«Står til hvafforno?» sa fru Wiltersen åndsfraværende mens hun rullet sammen et par rødbrune sokker og la dem i Ronnys haug.

«*Skiltet* hans,» sa Fred, som om det var best å få det verste overstått med det samme. «Det nydelige, blanke, nye *prefekt*skiltet hans.»

Det tok et øyeblikk før ordene trengte igjennom fru Wiltersens konsentrasjon om ny pysj.

«Skil – men … Ronny, du er da vel ikke …?»

Ronny holdt opp skiltet sitt.

Fru Wiltersen utstøtte et hyl som liknet fælt på Hermines.

«Jeg kan'ke tro det! Kan rett og slett ikke tro det! Neimen Ronny, så fantastisk! Tenk, prefekt! Da blir det jo alle i familien!»

«Hva er Fred og jeg da, kanskje – naboene?» sa Frank indignert, idet moren skjøv ham til side og slo armene om sin yngste sønn.

«Vent til faren din får høre dette! Å Ronny, jeg er så stolt av deg, noe så fabelaktig, tenk, kanskje du blir topptillitsmann akkurat som Rulle og Perry, dette er det første skrittet! Å, tenk at noe slikt kunne skje midt i alle bekymringene, jeg er så glad, å, *Ronny* –»

Fra Fred og Frank kom det høye oppkastlyder bak ryggen hennes, men fru Wiltersen enset det ikke; hun tviholdt Ronny i en hard klem om halsen og nikysset ham over hele fjeset, som var blitt enda rødere enn skiltet.

«Muttern da … hei, muttern, ta deg sammen …» mumlet han og prøvde å skyve henne unna.

Hun slapp taket og sa andpustent: «Hva vil du ha, da? Perry fikk en ugle, men du har jo en alt.»

«Æh … øh … åssen d-da?» sa Ronny, som så ut som han ikke våget å tro sine egne ører.

«Det er klart du fortjener en belønning for dette!» sa fru Wiltersen henført. «Hva med en pen festkutte?»

«Vi har alt kjøpt en til'n,» sa Fred surt. Han så ut som om han angret bittert på denne gavmildheten.

«Eller en ny heksekjel, Kalles gamle er gjennomrusten – eller en ny rotte, du var jo så glad i Skorpus –»

«Muttern,» sa Ronny med håp i stemmen, «kan jeg få en ny sopelime?»

Fru Wiltersen mørknet litt; sopelimer var dyre.

«Altså ikke en *veldig* fin en, da!» skyndte Ronny seg å legge til. «Bare – bare en som er ny, til en forandring …»

Fru Wiltersen nølte, men så smilte hun.

«*Visst* kan du det … Vel, men da får jeg vel komme meg av sted, hvis jeg skal ordne med en lime også. Vi sees senere, alle sammen! … tenk, lille Ronny, prefekt! Og ikke glem å pakke koffertene … prefekt … tenk, jeg er helt skjelven, jeg!»

Hun ga Ronny nok et kyss på kinnet, snufset høyt og svinset ut.

Fred og Frank vekslet blikk.

«Du har'ke noe imot om vi ikke kysser deg, vel, Ronny?» sa Fred i en tilgjort engstelig tone.

«Vi kan godt neie, hvis du vil,» sa Frank.

«Å, hold snavla,» sa Ronny og skulte på dem.

«Eller så hva da?» sa Fred, mens et ondt glis spredde seg over ansiktet. «Får vi arrest, kanskje?»

«Jeg sku' likt å se'n prøve seg,» knegget Frank.

«Det kan han godt, hvis dere ikke passer dere litt!» sa Hermine sint.

Fred og Frank brast i latter, og Ronny mumlet: «Slapp av, Hermine.»

«Nå må vi virkelig begynne å passe oss litt her, Frank,» sa Fred og lot som han skalv. «Med de to der i hæla på oss …»

«Jammen ser det ut som vårt forbryterliv er over, ja,» sa Frank og ristet på hodet.

Og med et nytt høyt *krakk!* hadde tvillingene eksivert.

«Altså, de to!» sa Hermine innett og glante opp i taket. Gjennom det kunne de høre Fred og Frank brøle av latter i rommet ovenpå. «Ikke bry deg om dem, Ronny, de er bare misunnelige!»

«Det tror jeg faktisk ikke,» sa Ronny tvilende og stirret også opp i taket. «De har alltid sagt at det bare er drittsekker som blir prefekter … men,» sa han og lysnet, «de har *hvertfall* aldri fått nye limer! Jeg skulle ønske jeg kunne bli med muttern og velge … Ikke snakk om at hun har råd til en Nimbus, men de har nettopp lansert den nye Feiforten, det hadde vært noe … ja, jeg tror jeg stikker og sier at jeg gjerne vil ha Feiforten, bare så hun vet det …»

Og dermed sprang han på dør, og Harry og Hermine ble alene igjen.

Harry merket at han av en eller annen grunn ikke hadde lyst til å se på henne. Han snudde seg mot senga, løftet opp bunken av rene klær som fru Wiltersen hadde lagt der og gikk bort til kofferten sin med den.

«Harry?» sa Hermine nølende.

«Godt levert, Hermine,» sa Harry, fortsatt uten å se på henne, og så hjertelig at det ikke liknet på hans stemme i det hele tatt, «supert. Prefekt, ja. Kjempeflott.»

«Takk,» sa Hermine. «Æh – Harry, kunne jeg få låne Hedvig, så jeg får fortalt det til mor og far? De kommer til å bli så glade – jeg mener, prefekt, det er liksom noe de kan forstå.»

«Jøss da, helt greit,» sa Harry, stadig i den samme skrekkelige, hjertelige tonen som ikke var hans. «Bare ta henne!»

Han bøyde seg over kofferten, la kuttene nederst og lot som om han romsterte etter noe mens Hermine gikk bort til garderobeskapet og ropte til seg Hedvig. Det gikk et øyeblikk, og så hørte han døra bli lukket. Han fortsatte å stå krumbøyd og lytte, men de eneste lydene han kunne høre, var en hånlig fnising fra det tomme bildet på veggen og papirkurven i hjørnet som harket opp uglelorten igjen.

Han rettet seg opp og så bak seg. Hermine hadde gått og tatt med seg Hedvig. Han gikk sakte tilbake til senga, sank ned på den og satt der og stirret mot foten av garderobeskapet uten å se det.

Han hadde helt glemt at det var i femte klasse prefekter ble utpekt. Han hadde bekymret seg altfor mye for å bli utvist til å ofre en tanke på at noen hadde et skilt i vente i rask fugleflukt omtrent nå. Men om han *hadde* husket det … om han *hadde* tenkt på det … hva ville han da ha ventet?

Ikke dette, sa en liten og sannferdig stemme inni hodet.

Han skar en grimase og la ansiktet i hendene. Han kunne ikke lyve for seg selv; hvis han hadde visst at det var et prefektskilt på vei, så ville han ha ventet at det var adressert til ham, ikke til Ronny. Gjorde det ham like arrogant som Draco Malfang? Holdt han seg for bedre enn alle andre? Mente han virkelig at han var *bedre* enn Ronny?

Nei, sa den lille stemmen trassig.

Var det sant, tro? funderte Harry og ransaket bekymret sine egne følelser.

Jeg er bedre i rumpeldunk, sa stemmen. *Men jeg er ikke bedre i noe annet*.

Det var iallfall sant, tenkte Harry – han var ikke noe bedre enn Ronny på skolen. Men hva med utenfor skoletimene? Hva med alt det han og Ronny og Hermine hadde opplevd sammen siden de begynte på Galtvort, hvor de ofte hadde risikert langt verre ting enn utvisning?

Ronny og Hermine var jo sammen med meg det meste av tida, sa stemmen i hodet hans.

Men ikke hele tida, argumenterte han imot. De var ikke sammen med meg om å slåss mot Krengle. De måtte ikke møte Venster og basilisken. De

jagde ikke alle desperantene den natta Sirius rømte. De var ikke sammen med meg på kirkegården den kvelden Voldemort kom tilbake …

Og den samme følelsen av urettferdighet som hadde vellet opp i ham den kvelden han kom hit, begynte å røre seg igjen. Visst har jeg gjort mer, tenkte han indignert. Jeg har gjort mer enn noen av dem!

Men, sa den lille stemmen aldeles rimelig, *kanskje Humlesnurr ikke velger prefekter etter hvor mange farlige situasjoner de har rotet seg borti … kanskje han har andre grunner for hvem han velger … Ronny må ha noe du ikke har …*

Harry åpnet øynene og stirret gjennom fingrene på løveføttene til garderoben og tenkte på det Fred hadde sagt: «Ingen ved sine fulle fem ville vel gjøre Ronny til *prefekt …*»

Det unnslapp ham et lite snøft av latter. Sekundet etter gjorde det ham kvalm.

Det var ikke Ronny som hadde bedt Humlesnurr gi ham prefektskiltet. Dette var ikke Ronnys feil. Hadde han, Harry, Ronnys beste venn i verden, tenkt å surmule fordi han ikke fikk et skilt, le bak ryggen hans sammen med tvillingene, *ødelegge* dette for Ronny, nå som han for første gang hadde fått til noe bedre enn Harry?

Det var da Harry hørte skrittene hans i trappa. Han reiste seg, rettet på brillene og hektet et smil om munnen idet Ronny kom byksende inn døra igjen.

«Nådde det akkurat!» sa han fornøyd. «Hun sier hun skal kjøpe Feiforten hvis hun kan.»

«Flott,» sa Harry, og det var en lettelse å høre at stemmen ikke lenger lød så hjertelig. «Du Ronny – godt levert, kamerat.»

Smilet visnet i fjeset til Ronny.

«Jeg hadde aldri trodd det skulle bli *meg*!» sa han og ristet på hodet. «Jeg trodde det ble deg!»

«Næ, jeg har lagd altfor mye bøljer,» sa Harry og siterte Fred.

«Jo,» sa Ronny, «jo, kanskje … vel, vi får vel heller se å pakke koffertene.»

Det var pussig hvor stort område tingene deres hadde klart å spre seg over siden de kom. Det tok det meste av ettermiddagen å sanke sammen bøker og alt mulig annet rundt omkring i huset og få stuet alt ned i skolekoffertene. Harry la merke til at Ronny ikke kunne la være å flytte rundt på prefektskiltet – først la han det på nattbordet, så stakk han det i bukselomma, så tok han det opp igjen og la det oppå stabelen med sammenfoldede kutter, som for å se hvordan det tok seg ut med det røde mot det svarte. Det var først da Fred og Frank stakk innom og tilbød seg å feste det til pannen hans med en permabindformel at han pakket det forsiktig inn i et par rødbrune sokker og låste det ned i kofferten.

Ved sekstida kom fru Wiltersen tilbake fra Diagonallmenningen, belesset med bøker samt en lang pakke i tykt gråpapir som Ronny rev fra henne med et lengselsfullt stønn.

«Ikke pakk den opp nå, vi får gjester til middag, og jeg vil ha alle på plass nede,» sa hun; men ikke før var hun ute av døra, før Ronny flerret av papiret og gransket hver centimeter av sin nye sopelime med et uttrykk som røpet ren ekstase.

Nede i kjelleren hadde fru Wiltersen hengt opp en skarlagensrød transparent over det bugnende middagsbordet, og der sto det:

GRATULERER
RONNY OG HERMINE
NYE PREFEKTER

Etter utseendet å dømme var hun i bedre humør enn Harry hadde sett henne i hele ferien.

«Jeg tenkte vi skulle ha et lite selskap, ikke en vanlig middag hvor vi sitter til bords,» sa hun idet Harry, Ronny, Hermine, Fred, Frank og Gulla kom inn på kjøkkenet. «Far og Rulle kommer også, Ronny. Jeg har sendt ugler til begge, og de er så *stolte*!» la hun til med et bredt smil.

Fred himlet med øynene.

Sirius, Lupus, Dult og Nestor Bindebolt var allerede kommet, og Galøye Bister kom humpende inn umiddelbart etter at Harry hadde sikret seg en smørterøl.

«Å, Alastor, så fint at du kunne komme,» sa fru Wiltersen blidt mens han vrengte av seg ytterkappen. «Vi har tenkt på i evigheter å be deg ta en titt i skrivepulten oppe i stua og fortelle oss hva som er der inne. Vi ville ikke åpne den selv, i tilfelle det var noe virkelig farlig noe.»

«Klart jeg kan, Molly …»

Det knallblå øyet rullet rundt og stirret stivt opp gjennom kjøkkentaket.

«Stua …» gryntet han. Pupillen trakk seg sammen. «Pulten i hjørnet? Ja, der ser jeg den … jo da, det er en hambuse … Vil du jeg skal stikke opp og ta meg av den, Molly?»

«Nei da, det ordner jeg selv senere,» sa fru Wiltersen fornøyd. «Få deg litt å drikke, du. Vi har faktisk en aldri så liten fest her …» Hun viste til den røde transparenten. «Familiens fjerde prefekt!» sa hun stolt og rusket Ronny i håret.

«Prefekt, du?» knurret Bister, med det normale øyet rettet mot Ronny, mens det magiske snurret rundt til det pekte mot tinningen. Harry fikk en ubehagelig fornemmelse av at det stirret på *ham* og flyttet seg nærmere Sirius og Lupus.

«Vel, gratulerer,» sa Bister og fortsatte å mønstre Ronny med det normale øyet. «Autoriteter tiltrekker seg alltid bråk, men Humlesnurr mener vel at du kan motstå de fleste av de verste vådene, ellers hadde han ikke utnevnt deg …»

Ronny virket litt betuttet over denne nye synsvinkelen, men ble spart for å måtte svare av at faren og eldstebroren hans kom. Fru Wiltersen var i så godt humør at hun ikke engang klagde over at de hadde tatt med seg Mundungus. Den lange frakken han hadde på seg, virket underlig bulkete på de rareste steder, men han takket nei til å ta den av og henge den sammen med ytterkappen til Bister.

«Vel, da tror jeg det er på sin plass med en skål,» sa herr Wiltersen, da alle hadde fått noe å drikke. Han hevet glasset. «For Ronny og Hermine, Griffings nye prefekter! »

Ronny og Hermine strålte mens alle skålte for dem, og deretter klappet.

«Selv ble jeg aldri prefekt,» sa Dult blidt; hun fulgte rett bak Harry da alle gikk mot bordet for å forsyne seg. I dag var håret hennes tomatrødt og

nådde henne til livet, så hun så ut som Gullas eldre søster. «Husstyreren min mente jeg manglet visse nødvendige egenskaper.»

«Å? Hvilke da, for eksempel?» spurte Gulla mens hun så seg ut en bakt potet.

«For eksempel evnen til å oppføre meg ordentlig,» sa Dult.

Gulla lo. Hermine så ut som hun ikke helt visste om hun skulle smile eller ikke; som et kompromiss tok hun en ekstra stor slurk smørterøl og satte den i halsen.

«Hva med deg, Sirius?» spurte Gulla mens hun klasket Hermine i ryggen.

Sirius, som sto rett ved sida av Harry, ga fra seg et av sine vanlige latterbjeff.

«Ingen ville vel gjort meg til prefekt, så mye tid som jeg og Jakob tilbrakte i arrest. Nei, det var Lupus som var godgutten av oss, så han fikk skiltet.»

«Jeg tror Humlesnurr håpet jeg kunne ha litt god innflytelse på mine beste venner,» sa Lupus. «Jeg behøver kanskje ikke si at det var helt mislykket.»

Brått bedret Harrys humør seg flere hakk. Faren hans hadde heller ikke vært prefekt! Selskapet virket straks mye hyggeligere. Han fylte godt opp på tallerkenen sin og følte seg dobbelt glad i samtlige som var til stede.

Ronny lovpriste sin nye sopelime til alle som ville høre.

«… null til hundreogti på ti sekunder, ikke verst, hva? Når en tenker på at en Komet 290 bare går fra null til hundre, og da trenger'n sterk medvind, ifølge *Topp 10 sopelimer …*»

Hermine var i ferd med å meddele Lupus sitt syn på husnisserettigheter.

«Jeg mener, det er da akkurat like dumt som varulvdiskriminering, ikke sant? Alt dette går tilbake til denne avskyelige tendensen trollmenn har til å tro de er bedre enn andre vesener …»

Fru Wiltersen og Rulle var midt i sin vanlige krangel om håret hans.

«… snart helt uregjerlig, og du som ser så godt ut, det hadde sett mye finere ut om det var kortere, ikke sant, Harry?»

«Æh – jeg vet ikke riktig –» sa Harry, lite glad for å bli utesket om sin mening. Han gled unna og satte kursen for Fred og Frank, som stakk

hodene sammen med Mundungus i et hjørne.

Mundungus tidde med det samme han fikk øye på Harry, men Fred blunket og vinket Harry nærmere.

«Det er i orden,» sa han til Mundungus, «Harry kan vi stole på; det er han som er finansieringskilden vår.»

«Se hva Dyng hadde med til oss,» sa Frank og holdt ut hånden. Den var full av noen inntørkede, svarte frøbelger. Det kom en svak rasling fra dem, enda det ikke var en bevegelse å se.

«Toxotentaculata-frø,» sa Frank. «Vi trenger dem til Skulkesnasken vår, men de er ulovlig handelsvare av klasse C, så det var'ke lett å få tak i dem.»

«Ti galleoner for hele bunten, da, Dyng?» sa Fred.

«Så mye bry som jeg hadde med å få tak i dissa?» sa Mundungus og sperret de posete, blodskutte øynene enda mer opp. «Beklager, gutter, men jeg kan'ke gå med på en fjong under tjue.»

«Dyng er litt av en humorist,» sa Fred til Harry.

«Ja, og hans beste hittil er seks sigder for en pose trasselpigger,» sa Frank.

«Vær forsiktige,» advarte Harry lavt.

«Åssen da?» sa Fred. «Muttern driver jo bare og kurrer om Ronny prefekt, så det sku' være trygt.»

«Men det kan være Bister holder et øye med dere,» påpekte Harry.

Mundungus så seg nervøst over skulderen.

«Godt poeng,» gryntet han. «OK, gutter, så sier vi ti, da, hvis dere tar dem litt kvikt.»

«Bra, Harry!» sa Fred storfornøyd, etter at Mundungus hadde tømt lommene oppi tvillingenes utstrakte hender og pilt sin vei i retning maten. «Best vi får gått opp med disse …»

Harry merket en viss uro mens han så etter dem. Det hadde nettopp gått opp for ham at herr og fru Wiltersen antakelig ville ønske å få vite hvordan Fred og Frank hadde finansiert morobutikken sin, når de før eller siden nødvendigvis fikk høre om den. Å gi premien sin fra Tretrollmannsturneringen til tvillingene hadde virket så enkelt den gangen, men hva om det førte til enda en familiekrangel og en splittelse à la Perry?

Ville fru Wiltersen fremdeles føle at Harry var som en sønn hvis hun oppdaget at det var ham som hadde gjort det mulig for Fred og Frank å komme i gang med et levebrød hun selv mente var totalt upassende?

Han sto der tvillingene hadde forlatt ham, og det eneste som holdt ham med selskap, var skyldfølelsen som tynget i magen, da noen sa navnet hans. Nestor Bindebolts dype stemme skar igjennom selv denne summingen av stemmer.

«… hvorfor Humlesnurr ikke gjorde Potter til prefekt?» sa Nestor.

«Han hadde nok sine grunner,» sa Lupus.

«Men det ville demonstrert at han hadde tillit til ham. Det ville jeg gjort,» fortsatte Nestor, «særlig nå som *Aftenprofeten* er ute etter ham annenhver dag …»

Harry snudde ikke på hodet; han ville ikke at Lupus eller Nestor skulle vite at han hadde hørt dem. Selv om han ikke var det minste sulten, fulgte han etter Mundungus tilbake til bordet. Gleden hans over selskapet hadde fordunstet like brått som den kom, og nå ønsket han bare at han var oppe og i seng.

Galøye Bister sto og snuste på et kyllinglår med det som var igjen av nesa. Øyensynlig oppdaget han ingen spor av gift, for han rev straks en strime av det med tennene.

«… skaftet er av spansk eiketre, med antivåde i lakken og innebygd vibrasjonskontroll –» sa Ronny til Dult.

Fru Wiltersen gjespet så det knakte.

«Vel, jeg tror jeg ordner med den hambusen før jeg tar kvelden … Arthur, ikke la denne gjengen bli oppe for sent, hører du? Natt'a, Harry.»

Hun gikk ut. Harry satte fra seg tallerkenen og lurte på om han kunne følge etter uten å tiltrekke seg for mye oppmerksomhet.

«Alt vel med deg, Potter?» gryntet Bister.

«Ja da, bare bra,» løy Harry.

Bister tok en støyt av lommelerka, mens det knallblå øyet mønstret Harry sidelengs.

«Kom hit, jeg har noe her som kanskje kan interessere deg,» sa han.

Opp av en innerlomme fisket han et medtatt, gammelt trollmannsfotografi.

«Den opprinnelige Føniksordenen,» knurret han. «Fant det i går kveld da jeg lette etter reserveusynlighetskappen min – Pommer har jo ikke folkeskikk til å levere tilbake min beste … Jeg tenkte noen her kunne ha lyst til å se det.»

Harry tok imot fotoet. En liten gruppe mennesker møtte blikket hans. Noen vinket, andre løftet glasset mot ham.

«Det der er meg,» sa Bister, ganske unødvendig, og pekte på seg selv. Bister på bildet var ikke til å ta feil av, selv om håret var litt mindre grått og nesa fortsatt på plass. «Og ved sida av meg har du Humlesnurr, og Dedalus Dølg på den andre … det der er Marlene McMester, hun ble drept to uker etter at bildet ble tatt; de fikk hele familien hennes. Der er Frank og Alinda Langballe –»

Magen til Harry var allerede på vippen, og nå knyttet den seg helt mens han sto og stirret på Alinda Langballe, for dette runde, vennlige fjeset kjente han godt, enda han aldri hadde møtt henne; hun var nesten en tro kopi av sin sønn Nilus.

«– arme sataner,» knurret Bister. «Bedre å dø enn å overleve sånn som de to … og det der er Emmelin Vals, henne har du møtt, og det der er jo selvsagt Lupus … Benjamin Fylling, han gikk med, han òg; han fant vi ikke mer enn noen biter av … å, flytt dere litt der, da,» sa han og dyttet borti bildet, og de små fotomenneskene flyttet seg litt sidelengs, slik at de som sto bak kunne rykke framover.

«Det er Edgar Beining … broren til Amelia Beining, de fikk ham og familien hans òg; han var en stor trollmann … Styrian Pommer – jøsses, så ung han ser ut der … Kasper Dilligant, forsvant et halvt år etterpå; vi fant aldri liket … Gygrid, det ser du jo, ser ut akkurat som alltid … Elifas Dogger; han har du møtt, jeg hadde helt glemt den idiotiske hatten han alltid gikk med … Gideon Prunk, ham måtte det fem dødsetere til for å ta knekken på, han og broren hans Fabion, de sloss som helter … rykk til sida, da, trekk litt bortover …»

De små menneskene på bildet jenket seg, og de som hadde vært skjult bakerst, kom framover.

«Det der er Humlesnurrs bror Abriam – merkelig fyr; eneste gang jeg har truffet ham … og det er Dorte Merkelin, henne tok Voldemort livet av egenhendig … Sirius; den gangen hadde han jo kort hår, da … og … der ja, jeg tenkte det ville interessere deg!»

Hjertet til Harry gjorde en kollbøtte. Moren og faren hans smilte opp mot ham, der de satt på hver sin side av en liten mann med vasne øyne som Harry straks dro kjensel på som Ormsvans, som hadde avslørt for Voldemort hvor de var å finne og slik hadde vært medskyldig i mordet på dem.

«Nå?» sa Bister.

Harry så opp i arrene og kratrene som utgjorde ansiktet hans. Bister var øyensynlig av den oppfatning at han nettopp hadde gitt Harry en fin, liten presang.

«Joh,» sa Harry og prøvde på ny å prestere et smil. «Æh … jeg kom akkurat på at jeg har ikke pakket ferdig …»

Han slapp å finne på hva han ikke hadde pakket ferdig, for Sirius sa akkurat: «Hva har du der, Galøye?» og Bister snudde seg mot ham. Harry smøg seg gjennom kjøkkenet, ut døra og opp trappa før noen rakk å rope ham tilbake.

Han visste egentlig ikke hvorfor det hadde vært et slikt sjokk; han hadde jo sett bilder av foreldrene sine før, og han hadde truffet Ormsvans … men å få dem rett opp i fleisen sånn, når han minst ventet det … hvem ville vel likt noe sånt, tenkte han sint.

For ikke å snakke om å se dem omgitt av alle de andre glade fjesene … Benjamin Fylling, som ble funnet bitvis, og Gideon Prunk, som hadde dødd som en helt, og Langballene, som var blitt torturert til galskap … og der sto de alle sammen og vinket for all fremtid fornøyd fra et foto og ante ikke at de var dødsdømte … vel, Bister syntes kanskje sånt var interessant, men Harry syntes det var nifst.

Han listet seg forbi de utstoppede husnissehodene i hovedtrappa, glad for endelig å være alene, men da han nærmet seg den første avsatsen, hørte han

noe. Det var noen som hikstegråt inne i stua.

«Hallo?» sa Harry.

Det kom ikke noe svar, men hulkingen fortsatte. Han tok resten av trappa to trinn av gangen, løp over avsatsen og åpnet stuedøra.

Noen krøp sammen mot den mørke veggen med tryllestaven i hånden, mens hele kroppen ristet av gråt. Og utstrakt på det støvete, gamle golvteppet, midt i en flekk måneskinn, lå Ronny – umiskjennelig død.

Det var som om lungene ble tømt for all luft – som om han falt gjennom golvet; hjernen stivnet til is – Ronny død, nei, nei, det kunne ikke være sant –

Men vent nå litt … det *kunne* faktisk ikke det – Ronny var jo nede i kjelleren –

«Fru Wiltersen?» fikk han kvekket fram.

«*A-a-absurdulum!*» hulket fru Wiltersen og pekte med en dirrende tryllestav mot Ronnys lik.

Krakk!

Liket som lå der, var plutselig Rulles, som lå utstrakt på ryggen med øyne som var vidåpne og tomme. Fru Wiltersen hulket hardere enn noensinne.

«*A-absurdulum!*» hikstet hun igjen.

Krakk!

Og liket var blitt herr Wiltersens, med brillene på halv tolv og en blodstrime nedover ansiktet.

«Nei!» stønnet fru Wiltersen. «Nei – *Absurdulum! ABSURDULUM!*»

Krakk! Døde tvillinger. *Krakk!* Død Perry. *Krakk!* Død Harry –

«Fru Wiltersen, bare kom deg ut!» ropte Harry, med blikket festet til sitt eget lik der på golvet. «La noen andre –»

«Hva er det som foregår?»

Lupus kom løpende inn, tett fulgt av Sirius og med Bister haltende hakk i hæl. Lupus så fra fru Wiltersen til den døde Harry på golvet og skjønte tydeligvis sammenhengen straks. På et blunk hadde han tryllestaven sin framme og sa, klart og bestemt:

«*Absurdulum!*»

Liket av Harry forsvant. En sølvskimrende kule hang i lufta over stedet det nettopp lå. Lupus viftet en gang til med staven, og kula forsvant i et blaff av røyk.

«Å – å – å!» hulket fru Wiltersen, begravde ansiktet i hendene og brast i hikstende gråt.

«Molly,» sa Lupus matt og gikk bort til henne, «Å, Molly, ikke gråt …»

I neste øyeblikk hulket hun mot skulderen hans som om hjertet skulle briste.

«Det var bare en hambuse, Molly,» sa han beroligende og strøk henne over hodet, «en dum, liten hambuse …»

«Jeg ser dem for meg døde hele tida!» stønnet fru Wiltersen inn mot skulderen hans. «Om og – og – om igjen! Jeg d-d-drømmer om det …»

Sirius stirret på golvteppet der hambusen hadde ligget og latt som om den var liket av Harry. Bister så på Harry, som unngikk blikket hans. Han hadde en rar fornemmelse av at Bisters magiske øye hadde fulgt ham hele veien fra kjøkkenet.

«I-i-ikke fortell det til A-Arthur!» snufset fru Wiltersen og tørret øynene febrilsk med ermet. «Jeg vil ikke at han skal v-vite … at jeg er så dum …»

Lupus rakte henne et lommetørkle som hun pusset nesa i.

«Å Harry, jeg er så lei for det. Hva må du ikke tro om meg?» sa hun med skjelvende røst. «Som ikke kan ordne opp med en hambuse engang!»

«Ikke vær dum, da,» sa Harry og prøvde å smile.

«Jeg er b-bare så b-b-bekymra!» sa hun, og så kom tårene piplende fram igjen. «Halve f-f-familien er med i Ordenen, det ville vært et m-mirakel om vi alle kom helskinnet igjennom dette … og så P-Perry som ikke vil snakke med oss … hva hvis et eller annet f-f-forferdelig skjer, og vi ikke har blitt v-v-venner igjen først? Og hva skal skje hvis Arthur og jeg blir drept, hvem skal – skal – skal ta seg av Ronny og G-G-Gulla?»

«Molly, det greier seg,» sa Lupus bestemt. «Dette er ikke som forrige gang. Ordenen er bedre forberedt nå, vi har et forsprang, vi vet hva Voldemort vil –»

Det kom et lite kvink fra fru Wiltersen da hun hørte navnet.

«Molly da, gi deg, det er på tide du venner deg til å høre det navnet – kjære deg, jeg kan ikke love deg at ingen skal bli skadd, det kan ingen, men vi er mye bedre rustet enn sist. Du var ikke med i Ordenen da; du skjønner ikke det, men sist var dødseterne så totalt overlegne, tjue mot én, og de tok knekken på oss en etter en …»

Harry tenkte på fotoet igjen … de glade ansiktene til foreldrene. Han visste at Bister holdt øye med ham fremdeles.

«Ikke tenk på Perry,» sa Sirius plutselig. «Han tar nok til vettet. Det er bare et spørsmål om tid før Voldemort står åpent fram; og når han gjør det, kommer hele departementet til å tigge oss om tilgivelse. Men jeg for min del er neimen ikke sikker på at jeg kommer til å gi dem det,» la han bittert til.

«Og når det gjelder hvem som skulle ta seg av Ronny og Gulla hvis du og Arthur døde,» sa Lupus og smilte litt, «hva tror du vi ville gjort – latt dem sulte?»

Fru Wiltersen smilte skjelvent.

«Er så dum,» mumlet hun igjen og tørret seg om øynene.

Men da Harry lukket soveromsdøra bak seg ti minutters tid senere, greide han ikke å syns at fru Wiltersen oppførte seg dumt. Han kunne fremdeles se for seg foreldrene som smilte opp til ham fra det fillete gamle fotografiet, uten å ane at deres liv, som livet til så mange av dem rundt dem, nærmet seg slutten. Om og om igjen så han for seg hambusen som framstilte seg som liket av hvert av fru Wiltersens familiemedlemmer etter tur.

Uten forvarsel glødet arret på pannen av smerte igjen, og magen knyttet seg kvalmende.

«Kutt ut,» sa han bestemt og gned seg over arret mens smerten langsomt ga seg.

«Første tegn på galskap – å snakke med sitt eget hode,» sa en innful stemme fra det tomme bildet på veggen.

Harry hørte ikke på den. Han følte seg eldre enn han noensinne hadde gjort. Og det var nesten ikke til å fatte at for mindre enn en time siden hadde han bekymret seg for en morobutikk og hvem som hadde fått et prefektskilt.

KAPITTEL TI

LULLA LUNEKJÆR

Harry sov urolig den natta. Foreldrene gled ut og inn av drømmene hans, men alltid uten å si noe, mens fru Wiltersen hulket over liket av Krynkel og Ronny og Hermine sto og så på, begge med krone på hodet – og så merket Harry enda en gang at han gikk bortover en korridor som endte i en låst dør. Han våknet brått av at det prikket i arret og oppdaget at Ronny allerede var påkledd og sa et eller annet.

«… best du får opp farta, muttern er helt på styr, hun sier vi kommer for seint til toget …»

Huset gjenlød av bråk. Mens Harry lynsnart hoppet i klærne, fikk han høre om grunnen: Fred og Frank hadde forhekset koffertene sine så de skulle sveve ned, istedenfor å måtte drasse dem ned selv, med det resultat at de fløy rett på Gulla og slo henne over ende så hun rullet to trapper ned til hallen; og nå hylte både fru Svaart og fru Wiltersen i fistel i munnen på hverandre.

«– KUNNE SKADD HENNE VIRKELIG ALVORLIG – SÅNNE IDIOTER –»

«– SKITNE HALVKASTER, KOMME HER OG BESMITTE MINE FORFEDRES HUS –»

Mens Harry fikk på seg joggeskoene, kom Hermine småløpende inn, tydelig oppskjørtet. Hedvig satt på skulderen hennes, og i armene holdt hun Skeivskank, som vred og vendte seg for å komme løs.

«Mor og far sendte akkurat Hedvig tilbake.» Ugla flakset beredvillig bort og satte seg oppå buret sitt. «Er dere klare?»

«Nesten. Gikk det bra med Gulla?» spurte Harry og fikk på seg brillene.

«Fru Wiltersen fikk lappet henne sammen igjen,» sa Hermine. «Men nå maser Galøye om at vi ikke kan dra før Styrian Pommer er her, ellers blir det en mann for lite på vakt.»

«Vakt?» sa Harry. «Må vi ha vakt når vi drar til stasjonen?»

«*Du* må ha vakt til stasjonen,» rettet Hermine.

«Hvorfor det?» sa Harry irritert. «Jeg trodde liksom Voldemort lå lavt for øyeblikket, jeg, eller mener du at han vil sprette fram bak nærmeste søppelkasse og prøve å ta meg?»

«Ikke vet jeg, det er Galøye som sier det,» sa Hermine åndsfraværende og kikket på klokka. «Men hvis vi ikke drar snart, kommer vi garantert for sent til toget …»

«VIL HELE BØLINGEN VÆRE SÅ VENNLIG Å KOMME SEG HIT NED, TAKK!» bæljet fru Wiltersen, og Hermine skvatt som om noen hadde sprutet kokende vann på henne og skyndte seg ut. Harry grep Hedvig, stappet henne inn i buret uten dikkedarer og fulgte etter Hermine ned trappene med kofferten på slep.

Portrettet av fru Svaart hylte like rasende, men ingen brydde seg med å trekke for forhenget; med alt det bråket i hallen kom hun utvilsomt bare til å våkne igjen.

«Harry, du blir med meg og Dult,» ropte fru Wiltersen så det overdøvde de ustanselige vrælene om «GRUMSER! AVSKUM! SVINERI!» – «La kofferten og ugla stå igjen, Alastor tar seg av bagasjen … men herregud da, Sirius, Humlesnurr har jo sagt *Nei*!»

En svart hund på størrelse med en bjørn hadde dukket opp rett ved Harry, som prøvde å nå fram til fru Wiltersen forbi koffertene som fylte hallen.

«Oppriktig talt …» sa fru Wiltersen oppgitt. «Vel, du får ta ansvaret selv!»

Hun rykket opp ytterdøra og marsjerte ut i det svake septembersolskinnet. Harry og hunden fulgte etter. Døra slo igjen bak dem, og vrælene til fru Svaart forstummet øyeblikkelig.

«Hvor er Dult?» sa Harry og så seg om mens de gikk ned trappa til nr. 12, som forsvant med det samme de kom ned på fortauet.

«Hun venter på oss like her borte,» sa fru Wiltersen litt stivt og unngikk å se på den svarte hunden som luntet ved sida av Harry.

På hjørnet ble de hilst av en gammel dame med stramme, grå krøller og en fiolett, rundpullet hatt.

«Heisan, Harry,» sa hun og blunket. «Best vi får opp farten litt, tror du ikke det, Molly?»

«Jeg vet det, jeg vet det,» jamret fru Wiltersen og langet ut, «men Galøye ville absolutt vente på Styrian … om bare Arthur kunne ordnet med departementsbiler igjen … men nå om dagen vil ikke Bloeuf la ham låne så mye som et tomt blekkhus … ikke begriper jeg åssen gomper orker å reise uten magi …»

Men fra den store, svarte hunden kom det et henrykt bjeff, og den danset rundt dem, glefset etter duene og jagde sin egen hale. Harry kunne ikke la være å le – Sirius hadde virkelig sittet innestengt lenge. Fru Wiltersen snurpet munnen sammen og liknet et øyeblikk nesten på tante Petunia.

Det tok dem tjue minutter å komme seg til King's Cross stasjon til fots, og ingenting av større betydning hendte enn at Sirius underholdt Harry ved å jage et par katter. Inne på stasjonsområdet ble de stående liksom tilfeldig ved sperrebommen mellom spor 9 og spor 10 til kysten var klar, og så lente de seg mot bommen etter tur og falt uten vansker igjennom og ut på perrong 9 3/4, hvor Galtvort-ekspressen sto og spydde sotsvart røyk ut over et mylder av reiseklare elever og familiene deres. Harry trakk inn den velkjente lukta og følte at humøret steg … det var virkelig sant, han var på vei tilbake …

«Jeg håper de andre også rekker det,» sa fru Wiltersen bekymret og så seg tilbake langs perrongen gjennom smijernshvelvingen som nye ankommende måtte passere.

«Fin bikkje, Harry!» ropte en høy gutt med rastafletter.

«Jo takk, Laffen,» smilte Harry, mens Sirius logret som en gal.

«Å, heldigvis,» sa fru Wiltersen lettet, «der har vi Alastor med bagasjen, se …»

Med en bærerlue trukket godt ned over de umake øynene kom Bister humpende ut under hvelvingen bak en tralle fullastet med kofferter.

«Alt i orden,» mumlet han til fru Wiltersen og Dult, «jeg tror ikke noen skygget oss …»

Noen sekunder etter kom herr Wiltersen ut på perrongen sammen med Ronny og Hermine. De var nesten ferdige med å tømme bagasjetralla da Fred, Frank og Gulla ankom i følge med Lupus.

«Ingen problemer?» knurret Bister.

«Ingen ting,» sa Lupus.

«Jeg kommer nå likevel til å gi rapport til Humlesnurr om Styrian,» sa Bister. «Dette er andre gang på en uke at han ikke dukker opp. Han er snart like upålitelig som Mundungus.»

«Vel, pass nå på dere selv,» sa Lupus og tok alle i hånden etter tur. Den siste han kom til, var Harry, som fikk et klapp på skulderen. «Du òg, Harry – vær forsiktig.»

«Ja, hold ørene stive og nesa for deg selv,» sa Bister og tok også Harry i hånden. «Og alle sammen – husk på å være forsiktige med hva dere setter på prent. Er dere i tvil om noe bør nevnes i et brev, så la heller være.»

«Det har vært så hyggelig å treffe dere alle sammen,» sa Dult og ga Hermine og Gulla en klem. «Vi sees sikkert snart igjen!»

De hørte en togfløyte, og de elevene som fremdeles sto ute på perrongen, skyndte seg mot toget.

«Fort, fort,» sa fru Wiltersen distré mens hun klemte dem hun kom til, og Harry to ganger. «Skriv … oppfør dere pent … hvis dere har glemt noe, sender vi det … kom dere om bord nå, fort …»

Et øyeblikk reiste den store, svarte hunden seg på bakbeina og la forlabbene på skuldrene til Harry, men fru Wiltersen skubbet Harry mot togdøra og hveste: «Herregud, Sirius, oppfør deg nå som en hund!»

«Vi sees!» ropte Harry fra det åpne vinduet da toget satte seg i bevegelse, og rundt ham vinket Ronny, Hermine, Fred, Frank og Gulla. Omrissene av Dult, Lupus, Bister og herr og fru Wiltersen ble raskt mindre, men den svarte hunden bykset logrende av gårde utenfor vinduet, mens folk på perrongen lo over å se den følge etter toget. Så rundet de en sving, og Sirius var borte.

«Han burde ikke blitt med,» sa Hermine i en bekymret tone.

«Å, slapp av'a,» sa Ronny. «han har'ke sett dagsens lys på månedsvis, jo, stakkars fyr.»

«Vel,» sa Fred og slo hendene sammen, «vi kan'ke stå her og skravle hele dagen, vi har viktige ting å diskutere med Laffen. Ser dere sia,» og dermed forsvant han og Frank bortover gangen til høyre.

Toget økte stadig farten; husene utenfor vinduet blafret forbi, og de svaiet der de sto.

«Skal vi gå og finne en kupé, da?» sa Harry.

Ronny og Hermine vekslet blikk.

«Æh,» sa Ronny.

«Vi – altså – Ronny og jeg skal liksom sitte i prefektvogna, vi,» sa Hermine brydd.

Ronny så ikke på Harry; det virket som han hadde fått øye på noe usedvanlig interessant på neglene på venstre hånd.

«Å,» sa Harry. «Jaha. OK.»

«Jeg tror ikke vi behøver å bli der hele veien,» sa Hermine fort. «I brevet sto det bare at vi kanskje fikk noen instrukser av topptillitsmannen og -jenta, og at vi måtte patruljere i gangene innimellom.»

«OK,» gjentok Harry. «Vel, da – da sees vi kanskje senere, da.»

«Jøss da,» sa Ronny og sendte ham et unnvikende, beklemt blikk. «Det er noe dritt at vi må dit bort, jeg ville mye heller – men vi er nødt – jeg mener, det er'ke fordi jeg *vil*, jeg er'ke Perry heller,» avsluttet han famlende.

«Det vet jeg vel,» sa Harry og smilte. Men da Hermine og Ronny drasset koffertene, Skeivskank og buret med Tullerusk videre mot lokomotivenden av toget, fikk han en underlig følelse av å ha mistet noe. Han hadde aldri reist med Galtvort-ekspressen uten Ronny.

«Kom da,» sa Gulla. «Hvis vi skynder oss litt, kan vi holde av plasser til dem.»

«Ja,» sa Harry. Han grep Hedvigs bur med den ene hånden og kofferten med den andre, og så kjempet de seg bortover gangen og kikket inn gjennom glassrutene i kupeene de kom forbi, men alle var allerede fulle. Harry kunne ikke la være å merke at temmelig mange stirret tilbake på ham med synlig interesse, og at flere dultet borti naboene og pekte på ham. Først

da dette hadde gjentatt seg i fem kupeer på rad, kom han på at *Aftenprofeten* i hele sommer hadde fortalt sine lesere hvilken skrytepave og løgnhals han var. Han funderte dystert på om de som nå stirret og hvisket, virkelig trodde på de historiene.

I den aller siste vogna fant de Nilus Langballe, Harrys klasse- og Griffing-kamerat. Det runde fjeset skinte av strevet med å drasse på kofferten og samtidig unngå å miste taket om den sprellende padda hans, Tristan.

«Hei, Harry,» peste han. «Hei, Gulla … Det er fullt overalt … Jeg finner ingen plass …»

«Hva er det for noe tull?» sa Gulla, som hadde klemt seg forbi Nilus og kikket inn i kupeen bak ham. «Her inne er det da plass, der sitter jo bare Skrulla Lunekjær –»

Nilus mumlet noe om at han nødig ville forstyrre noen.

«Ikke vær dum'a,» sa Gulla og lo. «Hun er vel OK.»

Hun trakk opp døra og bukserte kofferten sin inn. Harry og Nilus fulgte etter.

«Hei, Lulla,» sa hun, «er det greit om vi tar disse plassene?»

Jenta som satt ved vinduet så opp. Hun hadde pistrete, musefarget hår som rakk henne helt til livet, svært bleke øyebryn og utstående øyne som fikk henne til å virke konstant forbløffet. Harry skjønte straks hvorfor Nilus hadde bestemt seg for å hoppe over denne kupeen: Hun virket faktisk umiddelbart ikke så lite sprø. Det er mulig det var fordi hun holdt orden på tryllestaven ved å ha den bak venstre øre, eller at hun hadde på seg et halsbånd av smørterølkorker, eller at hun holdt bladet hun leste i, opp ned. Blikket hennes feide over Nilus og stanset ved Harry. Hun nikket.

«Takk,» sa Gulla og smilte til henne.

Harry og Nilus fikk plassert de tre koffertene og buret med Hedvig på bagasjehylla og satte seg. Lulla holdt øye med dem over det endevendte bladet, som het *Kleggen*. Det virket ikke som hun trengte å blunke like ofte som normale mennesker. Hun stirret og fortsatte å stirre på Harry, som hadde satt seg på plassen vis-à-vis henne og nå ønsket at han ikke hadde det.

«Har du hatt en fin sommer, Lulla?» spurte Gulla.

«Ja,» sa Lulla drømmende uten å ta blikket fra Harry. «Jo, den var riktig akseptabel, faktisk. Du er Harry Potter, du,» la hun til.

«Jeg vet det,» sa han.

Nilus klukklo. Lulla vendte det lyse blikket mot ham i stedet.

«Og du vet jeg ikke hvem er.»

«Ingen spesiell,» sa Nilus fort.

«Joho, det er du det, så,» sa Gulla skarpt. «Nilus Langballe – Lulla Lunekjær. Lulla er samtidig med meg, men i Ravnklo.»

«*Søk omgang med de vise, og du skal bli vis,*» sa Lulla i en messende tone.

Hun løftet det omvendte bladet opp foran ansiktet og ble taus. Harry og Nilus sendte hverandre et blikk med løftede øyebryn. Gulla undertrykte et fnis.

Toget klapret videre og førte dem ut i åpen mark. Det var en pussig, ustadig dag; i det ene øyeblikket var kupeen full av solskinn, i det neste kjørte de under truende skydekke.

«Gjett hva jeg fikk til bursdagen min?» sa Nilus.

«En ny forglemei?» sa Harry; han husket den klinkekuleaktige tingesten bestemoren til Nilus hadde sendt i et forsøk på å bøte på den elendige hukommelsen hans.

«Nei,» sa Nilus. «Ikke at jeg ikke kunne hatt bruk for en, den gamle mista jeg for evigheter siden … nei, se på denne her …»

Med den hånden som ikke holdt Tristan i et sikkert grep, gravde han i skolesekken, og etter litt famling kom den opp igjen med noe som så ut som en liten, grå kaktus i en blomsterpotte, bortsett fra at den var full av – ikke pigger, men noe som minnet mest om kviser.

«*Gufsulus gufsletonia,*» sa han stolt.

Harry så på den. Den pulserte svakt og minnet mer om et sykelig indre organ enn om en plante.

«Den er kjempesjelden,» sa Nilus sprekkeferdig. «Jeg vet ikke om de har en i drivhuset på Galtvort engang. Gjett om jeg gleder meg til å vise den til

professor Stikling. Det var min grandonkel Albert som fant den til meg i Assyria, og jeg skal se om jeg klarer å få avleggere av den.»

Harry visste at urtologi var Nilus' yndlingsfag, men akkurat hva han skulle med denne forkrøplede lille veksten, var mer enn han kunne begripe.

«Æh – *gjør* den noe spesielt?» spurte han.

«Massevis!» sa Nilus stolt. «Den har en helt utrolig forsvarsmekanisme – her, hold Tristan for meg litt …»

Han dumpet padda i fanget på Harry og tok opp en fjærpenn av skolesekken. Kuleøynene til Lulla Lunekjær kom til syne igjen over det omvendte bladet for å følge med på hva Nilus foretok seg. Med tungespissen mellom tennene holdt han *Gufsulus gufsletonia* opp til øynene, så seg ut det rette stedet og ga den et hardt, lite støt med pennespissen.

Og fra hver kvise på hele planten sprutet det væske – tykke stinkende, mørkegrønne stråler som traff tak og vinduer og oversprøytet forsida av bladet til Lulla Lunekjær. Gulla, som så vidt hadde rukket å slå armene for ansiktet, så bare ut som om hun hadde fått en hatt av grønt slim, men Harry, som hadde hatt hendene opptatt med å hindre at Tristan fikk rømt, fikk salutten midt i planeten. Den luktet som gjødsel som hadde gjæret.

Nilus var også dynket over hele fjeset og overkroppen. Han ristet på hodet for å få det verste ut av øynene.

«Om … omforladels!» gispet han. «Jeg hadde ikke prøvd det før … visste ikke at det var såpass, æh … men ikke vær redd, stinksaften er ikke giftig,» la han nervøst til mens Harry spyttet en munnfull på golvet.

I akkurat det øyeblikket gikk kupédøra opp.

«Å … hei, Harry,» sa en nervøs stemme. «Æh … passer det dårlig?»

Harry tørket av brilleglassene med den hånden som var Tristan-fri. En veldig pen pike med langt, skinnende, svart hår sto i døråpningen og smilte til ham. Det var Cho Chang, speideren på rumpeldunklaget i Ravnklo.

«Å … hei,» sa Harry matt.

«Øhm,» sa Cho. «Altså … jeg tenkte bare jeg skulle si hei … ha det, da.»

Det var ikke fritt for at hun var litt lyserød i ansiktet da hun lukket døra og forsvant. Harry sank tilbake i setet og stønnet. Han ville mye heller at Cho skulle sett ham midt i en klynge superkule folk som holdt på å le seg i

hjel av en vits han nettopp hadde fortalt; han ville *ikke* valgt å sitte sammen med Nilus og Lulla Lunekjær, med en padde på fanget og dryppende av stinksaft.

«Ikke bry deg om det,» sa Gulla trøstende. «Og dette her blir vi lett kvitt.» Hun trakk fram tryllestaven: «*Skrubberunt!*»

Stinksaften var borte.

«Omfladels,» sa Nilus igjen med tynn stemme.

Ronny og Hermine dukket ikke opp på nesten en time, og da hadde serveringsvogna allerede passert. Harry, Gulla og Nilus var ferdige med kraniekakene sine og opptatt med å bytte sjokoladefroskkort da kupédøra gled opp og de to kom inn, fulgt av Skeivskank og en Tullerusk som tutet skingrende fra buret sitt.

«Jeg holder på å dø av sult,» sa Ronny, satte fra seg Tullerusk inntil Hedvig, snappet en sjokoladefrosk fra Harry og slengte seg ned på plassen inntil ham. Han rev av papiret, bet hodet av frosken og lente seg tilbake med lukkede øyne, som om han hadde hatt en uhyre slitsom formiddag.

«Vel, det er altså to femteklasseprefekter fra hvert hus,» sa Hermine med et meget misfornøyd uttrykk og satte seg. «En gutt og en jente.»

«Og gjett hvem som har blitt prefekt i Smygard?» sa Ronny, fortsatt med lukkede øyne.

«Malfang,» sa Harry straks, sikker på at hans verste anelser ville bli bekreftet.

«Så klart,» sa Ronny bittert. Han stappet resten av frosken i munnen og tok en til.

«Og så den *merra* Petrea Parkasen,» sa Hermine sint. «Hvordan hun kunne bli prefekt, når hun er tjukkere i huet enn et troll med hjernerystelse …»

«Hvem ble fra Håsblås?» spurte Harry.

«Ernst Maltmann og Hanna Abom,» sa Ronny utydelig.

«Og Antonius Goldstein og Padma Patil fra Ravnklo,» sa Hermine.

«Padma Patil var din dame på juleballet,» sa en svevende stemme.

Alle snudde seg mot Lulla Lunekjær, som mønstret Ronny over kanten av *Kleggen* uten å blunke. Han svelget ned munnfullen med frosk.

«Ja, det veit jeg vel,» sa han, men lød en anelse overrasket.

«Hun likte det ikke noe særlig,» opplyste Lulla. «Hun syns ikke du behandlet henne særlig pent, for du ville ikke danse med henne. Det tror jeg ikke *jeg* ville hatt noe imot,» la hun tankefullt til. «Jeg er ikke noe særlig glad i å danse, nemlig.»

Dermed dukket hun ned bakom *Kleggen* igjen. Ronny stirret på omslaget med åpen munn et sekund eller to, og deretter på Gulla som for å få en forklaring, men hun hadde stappet knokene i munnen for å kvele fnisingen. Ronny ristet forfjamset på hodet. Så kikket han på klokka.

«Vi skal visst patruljere i gangene innimellom,» sa han til Harry og Nilus, «og så kan vi gi folk straffer hvis de gjør noe gærnt. Jeg gleder meg til å ta Krabbe og Gurgel på fersken i et eller annet –»

«Det er ikke meningen at vi skal misbruke stillingen vår, Ronny!» sa Hermine skarpt.

«Næhei, akkurat, for Malfang kommer vel *hvertfall* ikke til å misbruke'n,» sa Ronny sarkastisk.

«Har du tenkt å nedverdige deg til hans nivå, kanskje?»

«Nei, jeg har bare tenkt å sørge for at jeg får tatt kompisene hans før han får tatt mine.»

«Men herregud, Ronny –»

«Gurgel skal få skrive straffelinjer; det kommer til å ta drepen på'n, han hater jo å skrive,» sa Ronny henført. Han senket stemmen og etterliknet Gurgels dype grynt, skar en grimase som om det gjorde vondt å tenke og mimet i lufta at han skrev: «*Jeg … … må … slutte … å … se … ut … som … en ba-vi-an-rom-pe.*»

Alle lo, men ingen lo verre enn Lulla Lunekjær. Hun utstøtte et hyl av latter som fikk Hedvig til å våkne og baske indignert med vingene, og Skeivskank til å bykse fresende opp på bagasjehylla. Lulla lo så voldsomt at hun mistet taket i bladet sitt, som gled ned langs beina hennes og havnet på golvet.

«Å, det var *morsomt*!»

Hun stirret på Ronny, hikstet etter pusten, og de utstående øynene svømte. Han ble helt betuttet og så bort på de andre, som nå lo av uttrykket

hans og av den latterlige latteren til Lulla Lunekjær, og den bare fortsatte og fortsatte; hun slo armene om seg selv og rugget fram og tilbake.

«Prøver du å drite meg ut, eller?» sa Ronny med rynket panne.

«Bavian … rompe!» fikk hun halvkvalt fram og holdt seg for brystet.

Alle de andre stirret på den leende Lulla, men Harry kom til å kaste et blikk på bladet på golvet og la merke til noe som fikk ham til å kaste seg fram etter det. Så lenge det hadde vært opp ned, hadde det ikke vært så lett å skjelne hva forsidebildet forestilte, men nå gikk det opp for Harry at det var en temmelig dårlig karikatur av Kornelius Bloeuf – egentlig var det bare den limegrønne bowlerhatten Harry kjente ham igjen på. I en av hendene knuget han en pose gull; med den andre holdt han på å kvele en gnom. Teksten var: *Hvor langt vil Bloeuf gå for å overta Flirgott?*

Nedenfor var det listet opp overskriftene på de andre artiklene i bladet:

Korrupsjon i rumpeldunkligaen:
Hvordan Tornadoene skaffer seg kontroll
Oldrunenes hemmelighet avslørt
Sirius Svaart: Skurk eller offer?

«Kan jeg få kikke på dette?» spurte Harry ivrig.

Lulla nikket, andpusten av latter, men sluttet ikke å stirre på Ronny.

Harry åpnet bladet og kikket på innholdsfortegnelsen. Til i dette øyeblikk hadde han glemt bladet Nestor hadde gitt til herr Wiltersen for at han skulle gi det videre til Sirius, men det måtte opplagt være nettopp denne utgaven av *Kleggen*.

Han fant sida og begravde seg i artikkelen.

Denne var også illustrert med en nokså dårlig karikatur – Harry ville overhodet ikke skjønt at den skulle forestille Sirius, om det ikke hadde stått under. Tegningen viste Sirius stående på en knokkelhaug med tryllestaven i hånden. Artikkeloverskriften var:

SIRIUS – LIKE SVAART SOM HAN BLIR FRAMSTILT?
Beryktet massemorder eller uskyldig sanger-sensasjon?

Harry måtte lese den første setningen flere ganger før han var sikker på at han ikke hadde misforstått den. Sanger-sensasjon – når hadde Sirius noensinne vært det?

I fjorten år har man trodd at Sirius Svaart var skyldig i massemord på tolv uskyldige gomper og en trollmann. Svaarts dristige flukt fra Azkaban for to år siden har resultert i den største menneskejakt som Magidepartementet noensinne har iverksatt. Ingen har hittil satt spørsmålstegn ved om han virkelig fortjener å bli pågrepet og ført tilbake til desperantene.

MEN GJØR HAN DET?

Overraskende nytt bevismateriale har nylig kommet for dagen som tyder på at Sirius Svaart kanskje likevel ikke begikk den forbrytelsen han havnet i Azkaban for. Ifølge Doris Pirk, Akantusvn. 19, Tuslerud, er det mulig Svaart ikke engang befant seg på åstedet.

«Det folk ikke vet, er at Sirius Svaart er et falskt navn,» sier fru Pirk. «Den mannen folk tror er Sirius Svaart, er i virkeligheten Knotten Borkmann, vokalisten i den populære sanggruppa Busnissene, som trakk seg tilbake fra offentligheten etter å ha blitt truffet av en turnips i øret under en konsert i Tuslerud menighetshus for nesten femten år siden. Jeg kjente ham igjen med det samme jeg så bildet i avisen. Poenget er at Knotten umulig kan ha begått disse forbrytelsene, for på morddagen spiste han og jeg nemlig en romantisk middag sammen med levende lys og alt. Jeg har skrevet til magiministeren og venter nå at Knotten, eller Sirius, skal bli benådet hva dag det skal være.»

Da Harry var ferdig med artikkelen, stirret han vantro ned på sida. Kunne det være ment som en spøk? undret han. Kanskje bladet hadde det med å slå opp fiktive nyheter. Han bladde noen sider tilbake og fant artikkelen om Bloeuf.

Magiminister Kornelius Bloeuf benekter at han hadde planer om å overta trollmannsbanken Flirgott da han ble utnevnt til statsråd for fem år siden. Bloeuf har alltid hevdet at han ikke ønsker annet enn «fredelig samarbeid» med gullets voktere.

MEN VIL HAN DET?

Kilder som står statsråden nær, har nylig røpet at Bloeufs største ambisjon er å få kontroll med den gnomiske gullbeholdningen, og at han om nødvendig ikke vil nøle med å bruke makt.

«*Og det ville i så fall ikke være første gang,» uttaler en departementskilde. «Kornelius 'Gnomknuser' Bloeuf kalles han venner imellom. Om dere hadde hørt ham når han tror ingen hører det – støtt og stadig snakker han om alle gnomene han har har fått likvidert … druknet, kastet ut fra tak, forgiftet, stekt som paifyll …*»

Lenger leste ikke Harry. Bloeuf hadde nok visse feil, men Harry fant det temmelig vanskelig å forestille seg ham gi ordre om å putte gnomer i paier og steke dem. Han bladde igjennom resten av bladet og stanset her og der ved følgende oppslag: en beskyldning om at Tutshill-tornadoene var i ferd med å vinne rumpeldunkcupen gjennom en kombinasjon av utpresning, ulovlig limetrimming og tortur; et intervju med en trollmann som hevdet å ha flydd til månen på en Feifort 6 og hadde tatt med seg en pose månefrosker tilbake som bevis; samt en artikkel om oldruner, som iallfall kunne forklare hvorfor Lulla hadde lest bladet opp ned. Ifølge bladet var det nemlig bare å vende runene på hodet, så framkom det en trylleformel som forvandlet ørene til ens fiender til appelsiner. Sammenliknet med resten av artiklene i *Kleggen* var faktisk den som påsto at Sirius egentlig var vokalisten i *Busnissene*, ganske forstandig.

«Står det noe bra der?» spurte Ronny da Harry brettet sammen bladet.

«Så klart ikke,» sa Hermine bitende, før Harry rakk å svare. «*Kleggen* er bare sprøyt, det vet da alle.»

«Nei, *unnskyld,*» sa Lulla, og stemmen var plutselig ikke drømmende lenger. «Det er faren min som er redaktøren.»

«Jeg – å ja,» sa Hermine med et brydd uttrykk. «Vel … det har jo noen interessante … og selvsagt, det er jo …»

«Jeg kan få det igjen, takk,» sa Lulla kaldt. Hun bøyde seg fram og snappet det ut av hånden på Harry, bladde fort fram til side 57, snudde det resolutt opp ned og begravde seg bak det igjen, akkurat idet kupédøra gikk opp for tredje gang.

Harry så opp. Han hadde ventet det, men det gjorde det ikke morsommere å se Draco Malfang glise mellom sine to kompiser, Krabbe og Gurgel.

«Hva vil du?» sa han aggressivt, før Malfang fikk åpnet munnen.

«Så, så, Potter, oppfør deg pent, ellers blir jeg nødt til å gi deg arrest,» sa Malfang slepende. Det glatte, blonde håret og den spisse haken liknet akkurat på farens. «I motsetning til deg er nemlig jeg blitt prefekt, og det betyr at i motsetning til deg har jeg makt til å gi folk straffer.»

«Jaha,» sa Harry, «men i motsetning til meg er nemlig du en tufs, så kom deg ut og la oss være i fred.»

Ronny, Hermine, Gulla og Nilus lo. Malfang trakk på leppene.

«Si meg, hvordan føles det å være nest best etter Wiltersen, Potter?» spurte han.

«Ti stille, Malfang,» sa Hermine skarpt.

«Uff, jeg pirket visst borti en nerve,» sa Malfang og smilte. «Vel, bare pass deg, Potter, for jeg kommer til å være etter deg *som en hund*, om du skulle gå over streken.»

«Forsvinn!» sa Hermine og reiste seg.

Malfang sendte Harry et siste, ondskapsfullt blikk og gikk flirende ut, med Krabbe og Gurgel luntende etter. Hermine smelte kupédøra igjen etter dem; så snudde hun seg og stirret på Harry, som straks forsto at hun, akkurat som han selv, hadde merket seg det Malfang hadde sagt, og at det hadde gjort henne akkurat like urolig.

«Sleng over en frosk til'a,» sa Ronny, som åpenbart ikke hadde merket noe.

Harry kunne ikke snakke fritt med Nilus og Lulla til stede, så han nøyde seg med å veksle nok et nervøst blikk med Hermine før han satte seg til å

glo ut av vinduet.

Han hadde syntes det var litt gøy, det at Sirius fulgte ham til stasjonen, men nå forekom det ham plutselig overmodig, for ikke å si direkte farlig … Hermine hadde hatt helt rett – Sirius burde ikke blitt med. Hva om herr Malfang hadde lagt merke til den svarte hunden og nevnt det for Draco? Hva om han hadde sluttet seg til at Wiltersens, Lupus, Dult og Bister visste hvor det var blitt av Sirius? Eller hadde det bare vært en tilfeldighet at Malfang hadde brukt ordet *hund*?

Været fortsatte å være like skiftende mens de kom stadig lenger nordover. Regnet slo nokså halvhjertet mot rutene, og siden hadde sola en blek gjesteopptreden, før skyene på ny kom drivende. Da det mørknet, og lysene ble tent i vognene, rullet Lulla sammen *Kleggen*, stakk bladet omhyggelig i sekken og ga seg i stedet til å glo på samtlige i kupeen etter tur.

Harry satt med pannen presset mot togvinduet og prøvde å få sitt første, lille glimt av Galtvort, men det var ingen måne, og de regnstrimede vinduene var ugjennomsiktige.

«Best vi får skiftet,» sa Hermine omsider. Hun og Ronny festet omhyggelig prefektskiltene på brystet. Harry la merke til at Ronny sjekket speilbildet sitt i vinduet.

Endelig begynte toget å saktne farten, og de hørte det vanlige oppstyret bortover gangen mens alle samlet sammen bagasje og kjæledyr og gjorde seg klare til avstigning. Ettersom det var Ronnys og Hermines oppgave å overvåke alt dette, forsvant de fra kupeen igjen og overlot til Harry og de andre å ta seg av Skeivskank og Tullerusk.

«Jeg kan godt bære den ugla, hvis du vil,» sa Lulla til Harry og strakte hånden ut etter Tullerusk, mens Nilus forsiktig plasserte Tristan i en innerlomme.

«Å – æh, takk,» sa Harry. Han rakte henne buret og tok et bedre grep om Hedvigs.

Straks de hadde kommet ut av kupeen og inn i massen av folk i gangen, kjente de det første bittet av kveldslufta. Sakte seg de mot utgangene. Harry kunne kjenne lukta av furutrærne langs stien ned til sjøen. Han skrevde ned

på perrongen, så seg om og ventet på det velkjente ropet: «Førsteklassinger herover … førsteklassinger …»

Men det kom ikke. I stedet kom en ganske annen stemme, en fyndig kvinnerøst, som ropte: «Førsteklassinger, still opp på rekke her! Alle førsteklassinger, hitover!»

En lykt kom svingende mot Harry, og i skjæret fra den så han den kraftige haken og strenge frisyren til professor Gnureplank, heksa som en stund året før hadde overtatt Gygrids timer i stell av magiske vesener.

«Hvor er Gygrid?» sa han høyt.

«Vet ikke,» sa Gulla, «men *vi* må i hvert fall komme oss av veien; vi sperrer døra.»

«Å ja, det er sant …»

Harry og Gulla kom fra hverandre på veien bortover perrongen og ut fra stasjonen. I trengselen lette Harry gjennom mørket etter et glimt av Gygrid; han måtte jo være her, det hadde Harry gått ut fra som gitt – å se Gygrid igjen var noe av det han hadde gledet seg mest til. Men det var ikke tegn til ham.

Han kan ikke ha sluttet, sa han til seg selv mens han og resten av mengden langsomt sildret ut gjennom en smal dør og ut på veien utenfor. *Han er vel forkjølet eller noe …*

Han så seg om etter Ronny og Hermine, ivrig etter å høre hva de syntes om å se professor Gnureplank dukke opp igjen, men ingen av dem var i nærheten, så han fant seg i å bli skjøvet framover og ut på den mørke, regnvåte veien utenfor Galtvang stasjon.

Der sto de rundt hundre hesteløse vognene som alltid kjørte alle andre enn førsteklassingene opp til borgen. Harry kastet et blikk på dem, snudde seg for å se etter Ronny og Hermine en gang til – og bråsnudde igjen.

Vognene var ikke lenger hesteløse. Det sto noen – vesener – mellom skjækene. Om han absolutt måtte sette navn på dem, ville han vel kanskje kalt dem hester, men det var noe reptilaktig ved dem samtidig. De var helt ribbet for kjøtt, så det svarte skinnet satt stramt over skjelettet, og hver knokkel var synlig. Hodene minnet mest om drager; øynene var uten pupiller, hvite og stirrende. Fra flankene stakk det ut vinger – noen svære,

svarte, læraktige vinger som hadde passet bedre til kjempeflaggermus. Vesenene sto stille og stumme i mørket og så nifse og illevarslende ut. Harry kunne ikke begripe hvorfor vognene skulle trekkes av disse frastøtende hestene, når de var fullt i stand til å bevege seg av seg selv.

«Hvor er Rusken?» sa stemmen til Ronny rett bak Harry.

«Hun derre Lulla bar ham,» sa Harry. Han snudde seg fort, ivrig etter å spørre Ronny til råds om Gygrid. «Hvor tror du –»

«– Gygrid er? Har'ke peiling,» sa Ronny; han lød bekymret. «Han bør jaggu helst være i orden …»

Litt bortenfor var Draco Malfang og en liten gjeng kompiser, blant dem Krabbe, Gurgel og Petrea Parkasen, i gang med å skubbe unna noen forskremte andreklassinger for å få en vogn for seg selv. Noen sekunder etter dukket Hermine fram fra mengden.

«Malfang var skikkelig vemmelig mot en førsteklassing baki der. Jeg skal melde ham, det banner jeg på – her har han hatt skiltet sitt i tre minutter, og så bruker han det til å herse med folk verre enn noensinne … hvor er Skeivskank?»

«Gulla har ham,» sa Harry. «Der har vi henne …»

Gulla hadde akkurat dukket fram av trengselen med en sprellende Skeivskank i armene.

«Takk,» sa Hermine og overtok katten. «Kom, så finner vi en vogn sammen før alle blir fulle …»

«Jeg har'ke finni Rusk ennå!» sa Ronny, men Hermine var allerede på vei mot den nærmeste ledige vogna. Harry ble hengende etter sammen med Ronny.

«Hva er de der for slags vesener, tror du?» spurte han og nikket mot de ekle hestene, mens elevflokken veltet forbi dem.

«Hvilke vesener?»

«De hestene –»

Lulla kom til syne med Tullerusk-buret i armene. Den ørlille ugla pep vilt, som vanlig.

«Værsgod,» sa hun. «Han er så søt at!»

«Æh … jo … han er vel OK, han,» sa Ronny brydd. «Vel, kom igjen'a, la oss komme oss inn … Hva var det du snakka om, Harry?»

«De hestevesenene, sa jeg – hva er det for slags?» sa Harry, mens han og Ronny og Lulla satte kursen for vogna hvor Hermine og Gulla alt satt.

«Hvilke hestevesener?»

«De hestevesenene som trekker vognene, vel!» sa Harry utålmodig. De var tross alt ikke mer enn én meter fra den nærmeste av dem, som betraktet dem med tomme, hvite øyne. Men Ronny sendte Harry et forvirret blikk.

«Hva er det du prater om?»

«Hva jeg pr … men så se, da!»

Harry grep Ronny i armen og snurret ham rundt, så han sto ansikt til ansikt med vingehesten. Ronny glodde rett på den et øyeblikk, før han snudde seg mot Harry.

«Hva er det du mener jeg skal se på da, lissom?»

«På – der, vel, mellom skjækene! Spent for vogna! Den står jo der rett foran –»

Men da Ronny fortsatte å se like uforstående ut, ble Harry slått av en underlig tanke.

«Du kan vel … kan du ikke se den?»

«Se *hva da?*»

«Kan du ikke se hva det er som trekker vogna?»

Nå så Ronny direkte engstelig ut.

«Føler du deg helt OK, Harry?»

«Jeg … jo …»

Nei, Harry følte seg totalt fortumlet. Der sto hesten rett foran ham og glinset i halvlyset fra stasjonsvinduene lenger bak, så fysisk som bare det, det dampet fra neseborene dens i den kjølige nattelufta. Og likevel, hvis ikke Ronny drev ap med ham – og det var verdens dårligste spøk om han gjorde det – kunne han rett og slett ikke se den!

«Skal vi komme oss inn, da?» sa Ronny usikkert og stirret på Harry som om han var bekymret for ham.

«Ja,» sa Harry, «jo da, kjør i vei …»

«Det er i orden,» sa en drømmende stemme bak ham, mens Ronny forsvant inn i mørket i vogna. «Du holder ikke på å bli sprø eller noe. Jeg ser dem, jeg òg.»

«Gjør du?» sa Harry desperat og snudde seg mot Lulla. I de runde, sølvblanke øynene hennes så han speilbildet av hestene med flaggermusvingene.

«Ja da,» sa Lulla. «Jeg har sett dem helt siden jeg kom hit, jeg. De har alltid trukket disse vognene. Så ikke vær redd. Du er ikke noe mer sprø enn meg.»

Hun smilte så vidt og fulgte etter Ronny opp i den innestengte vogna. Harry følte seg ikke aldeles beroliget da han klatret etter.

KAPITTEL ELLEVE

VALGHATTENS NYE SANG

Harry hadde ikke lyst til å fortelle de andre at han og Lulla delte den samme hallusinasjonen – hvis det var det det var – så han sa ikke mer om hestene da han satte seg inn i vogna og smelte igjen døra. Men han kunne ikke la være å holde øye med hestesilhuettenes bevegelser gjennom vinduet.

«La alle merke til den Gnureplank-dama?» spurte Gulla. «Hva gjør hun her igjen? Gygrid kan'ke ha slutta, vel?»

«Jeg skulle ikke hatt noe imot det, iallfall,» sa Lulla. «Han er ikke noe særlig til lærer.»

«Det er han, det, så!» sa Harry, Ronny og Gulla sint.

Harry glante på Hermine. Hun kremtet og sa fort: «Æh … jo da … veldig god.»

«Vel, vi i Ravnklo syns nærmest han er en vits,» sa Lulla uaffisert.

«Da har dere jaggu en sær sans for humor,» bjeffet Ronny, idet vognhjulene knirket og satte seg i bevegelse under dem.

Det virket ikke som Ronnys uforskammethet gikk innpå Lulla; tvert imot, hun satt bare og betraktet ham en stund, som om han var et middels interessant TV-program.

Vognene trillet skranglende og svaiende oppover veien i konvoi. Idet de kjørte inn mellom de vingede galtene øverst på de høye steinpillarene som flankerte porten til skoleparken, bøyde Harry seg fram for å se om det var lys i Gygrids hytte borte ved Den forbudte skogen, men parken lå i stummende mørke. Galtvortborgen raget stadig høyere med sitt mylder av

kullsvarte tårn og spir mot den mørke himmelen, her og der brutt av et lysgnistrende vindu over dem.

Vognene skranglet og stoppet foran steintrappa opp til eiketredørene i hovedinngangen, og Harry var den første som hoppet ut. Han snudde seg på ny for å se etter lys i et vindu nede ved Skogen, men det var definitivt ikke tegn til liv i hytta. Motvillig – fordi han hadde hatt et halvt håp om at de skulle ha forsvunnet – vendte han i stedet blikket mot de underlige, skjelettaktige vesenene som sto der så stille i den kjølige nattelufta med glinsende, tomme, hvite øyne.

Harry hadde en gang før opplevd å se noe Ronny ikke kunne se, men da gjaldt det en refleksjon i et speil, noe langt luftigere enn hundre temmelig håndgripelige dyr som var sterke nok til å trekke en lang rekke av vogner. Hvis Lulla sto til troende, hadde dyrene alltid vært der, bare usynlige. Hvorfor kunne han da plutselig se dem nå, og hvorfor kunne ikke Ronny?

«Kommer du, eller?» sa Ronny ved sida av ham.

«Å … jo,» sa Harry fort, og de gled inn i mengden som skyndte seg opp steintrappa og inn i borgen.

Inngangshallen flammet av fakler og runget av skritt mens elevene gikk over hellegolvet mot dobbeltdørene til høyre, inn til Storsalen og skolestartfesten.

De fire langbordene i salen, ett for hvert hus, var i ferd med å fylles opp under det stjerneløse, svarte taket, som var en tro kopi av himmelen de kunne se et glimt av gjennom de høye vinduene. I lufta over bordene svevde tente lys som kastet sitt skjær over et og annet sølvskimrende spøkelse og et mylder av elevfjes som pratet oppglødd, utvekslet nytt fra sommerferien, ropte hilsener til venner i de andre husene og merket seg hverandres nye hårfasonger eller kutter. Igjen merket Harry at folk stakk hodene sammen og hvisket der han kom forbi. Han bet tennene sammen og prøvde å virke som om han hverken enset det eller brydde seg om det.

Lulla skilte lag med dem og gikk til Ravnklo-bordet. Med det samme de kom til Griffing-bordet, ble Gulla praiet av noen andre fjerdeklassinger og satte seg hos dem; Harry, Ronny, Hermine og Nilus fant plasser sammen omtrent halvveis borte langs bordet, mellom Nesten hodeløse Nikk,

husspøkelset på Griffing, og Parvati Patil og Lavendel Bruun. De to siste hilste på Harry med en overdreven vennlighet og nonsjalanse som gjorde ham bomsikker på at de hadde holdt opp å snakke om ham et halvt sekund før. Men han hadde viktigere ting å tenke på; han speidet over hodene på elevene mot lærerbordet som sto langs endeveggen i salen.

«Han er'ke der.»

Ronny og Hermine gransket lærerbordet, de òg, skjønt det var nokså unødvendig: Gygrids størrelse gjorde ham umiddelbart synlig i enhver forsamling.

«Han kan'ke ha slutta,» sa Ronny, men lød litt engstelig.

«Så klart han ikke har,» sa Harry avgjort.

«Dere tror ikke han er … *skadd* på noen måte, vel?» sa Hermine nervøst.

«Nei,» sa Harry straks.

«Men hvor er han, da?»

Det ble en pause, og så sa Harry – lavt, så Nilus, Parvati og Lavendel ikke skulle høre det: «Kanskje han ikke har kommet tilbake ennå. Altså fra det oppdraget – det han skulle gjøre for Humlesnurr i sommer.»

«Ja … ja, sånn må det være,» sa Ronny beroliget, men Hermine bet seg i leppa og stirret fram og tilbake langs lærerbordet som i håp om en eller annen definitiv forklaring på hvorfor Gygrid manglet.

«Hvem er *det?*» sa hun brått og pekte midt på lærerbordet.

Harrys blikk fulgte hennes. Den første han så var rektor Humlesnurr, som satt i sin høyryggede gullstol midt på det lange lærerbordet, iført dypfiolett kutte overstrødd med sølvstjerner og matchende hatt. Han satt med hodet litt bøyd mot kvinnen ved sida av seg, som snakket inn i øret på ham. Harry syntes hun så ut som en eller annens peppermøtante, med det korte, krøllete, musebrune håret med et avskyelig, lyserødt hårbånd i, presis samme farge som den dunete kardiganen over kutten. Så snudde hun litt på hodet og tok en slurk av begeret, og med et støt av gjenkjennelse så han det bleke, paddeaktige fjeset og de utstående poseøynene.

«Det er jo det Uffert-kvinnfolket!»

«Hvem?» sa Hermine.

«Hun var på høringen min, hun jobber for Bloeuf!»

«Fiks jakke,» sa Ronny og gliste.

«Jobber hun for Bloeuf?» gjentok Hermine med rynket panne. «Hva i all verden gjør hun her, da?»

«Ikke vet jeg …»

Hermine gransket lærerbordet med smale øyne.

«Nei, vel,» mumlet hun, «nei, det kan da ikke …»

Harry skjønte ikke hva hun snakket om, men spurte ikke; han hadde lagt merke til at professor Gnureplank plutselig hadde dukket opp bak lærerbordet. Nå ålte hun seg vei til enden og satte seg på den plassen som skulle vært Gygrids. Det betydde at førsteklassingene måtte ha nådd opp til borgen etter båtturen over innsjøen – og ganske riktig, noen sekunder etter gikk dørene til inngangshallen opp. En lang rad av beklemte førsteklassinger kom inn, anført av professor McSnurp, som bar på en krakk med en eldgammel trollmannshatt på. Den var lappet og stoppet, og nederst ved den slitte bremmen var det en bred flenge.

Stemmesurret i Storsalen døde bort. Førsteklassingene stilte opp på rekke foran lærerbordet med front mot resten av elevene, og professor McSnurp satte krakken forsiktig foran dem og tok deretter et skritt tilbake.

Ansiktene til førsteklassingene glødet blekt i skjæret fra de tente lysene. En liten gutt midt på raden så ut som han skalv. Harry mintes flyktig hvor vettskremt han selv hadde vært da han sto der og ventet på den ukjente prøven som ville avgjøre hvilket hus han skulle havne i.

Hele skolen holdt pusten og ventet. Så åpnet flengen ved hattebremmen seg som et gap, og Valghatten brøt ut i sang.

I gammel tid, da jeg var ny
og alle ark var blanke,
bygdes vårt Galtvort på fruktbar grunn
av fire med samme tanke –
forenet om et felles mål,
besatt av en drøm de delte:
Å skape en skole som ingen før,
hvor lærdom og visdom dvelte.

En magisk skole for magisk folk,
det ville de sammen bygge,
og aldri drømte de fire da
om splittelsens mørke skygge.
For var slike venner skapt på jord
som Smygard og Griffing? Selv om
vennskapet visst ble holdt like høyt
Ravnklo og Håsblås imellom?
Og likevel kunne det gå så galt!
Hvordan kan slikt vennskap sprekke?
Jeg var der, jeg så det, så lytt og lær
og la dere rett forskrekke.

Smygard sa: «La oss kun ta dem
hvis blod og slekt er purest!»
Men Ravnklo sa: «Nei, ta dem som
allerede har vist seg lurest!»
Og Griffing sa: «Djerve, dristige folk –
la oss heller satse på slike!»
Mens Håsblås sa: «Slipp alle *inn!*
Her bør alle slags være like.»

Først skapte slik mislyd ingen strid.
Ingen enhet gikk til grunne
når de fire grunnla hvert sitt hus
hvor hver enkelt av dem kunne
ta inn den slagsen de helst ville ha.
Slik satte hver kursen stedig:
Smygard tok kun slike fullblods som
var som han, like slu og snedig;
Ravnklo tok den som av fødsel og flid
fikk forstandens fornemme gave,
mens å være både frimodig og djerv
og rådsnar var Griffing-kravet.

Og falt noen utenom disse tre,
så tok bramfrie Håsblås de siste.
Og de fire holdt stadig sitt vennskap høyt
mens de lærte bort alt de visste.

Slik virket Galtvort i mange år
i samhold og sluttede rekker.
Men gradvis trengte spliden inn,
og grunnvollen vår slo sprekker.
De fire hus, de pilarer som
holdt vår skole og enhet oppe,
sprikte, og samtlige sloss for seg.
Da ble forfallet vondt å stoppe.
Og det syntes en stund som om skolen da
skulle ende som mangt godt ender:
i ruiner av spenning og sammenstøt
og strid mellom gamle venner.
Slik endte det ikke helt; for en dag
forsvant Smygard fra lærerstolen.
Da stilnet nok striden, og huset sto,
men skaden var gjort for skolen.
For siden de fire så brått ble tre
da Smygard brøt alliansen,
så endte det samhold *som bygde på*
den grunnleggende balansen.

Så her kom da jeg inn, Valghatten som
dere alle har klappet og gapt for
når jeg Velger enhver til hans rette hus,
den oppgaven jeg er skapt for.
Og er det det rette, så er det bra.
Men lytt til moralen i sangen:
Husk på at jeg årvisst splitter opp
vår enhet – for det er vrangen!

Skjønt jeg må gjøre min sure plikt
og splitte hvert årskull i fire,
spør jeg om ikke de Valg jeg må ta
kan visne just det som må spire?

Gransk hjerter og nyrer – og hodet med! –
og lær hva historien viser!
For Galtvort er truet som aldri før
av farlige fiender og kriser.
Vårt eneste våpen er samhold her!
Det er det jeg har å forkynne.
Nå har jeg advart, jeg har sagt fra ...
La så åretsValg begynne.

Og så ble hatten urørlig igjen. Applausen brakte løs, men for første gang Harry kunne huske, var den full av av mumling og hvisking. Over hele Storsalen stakk elevene hodene sammen, og Harry, som klappet som alle andre, visste nøyaktig hva de snakket om.

«Det var litt nye toner, hva?» sa Ronny med hevede øyebryn.

«Ja, det skal jeg love,» sa Harry.

Valghatten pleide å begrense seg til å beskrive de ulike egenskaper hvert av de fire Galtvort-husene var på utkikk etter, og sin egen rolle i valget mellom dem. Harry kunne ikke huske at den noen gang hadde prøvd å gi skolen råd før.

«Jeg lurer på om den har kommet med advarsler før noen gang?» sa Hermine og lød litt nervøs.

«Ja, faktisk,» sa Nesten hodeløse Nikk vitende og bøyde seg mot henne – tvers igjennom Nilus, som skuttet seg; det var svært ubehagelig når et spøkelse gikk gjennom en. «Hatten ser det som en æressak å advare skolen hvis den mener at –»

Men professor McSnurp, som ventet på å begynne å lese opp lista over førsteklassinger, hadde sendt de hviskende elevene et blikk av den typen som svir. Nesten hodeløse Nikk holdt en gjennomsiktig finger for leppene og rettet seg pliktskyldig opp igjen idet mumlingen bråstoppet. Professor

McSnurp feide over de fire husbordene med et siste strengt blikk, før hun så ned på den lange pergamentbiten hun sto med og leste opp det første navnet.

«Abelin, Johan.»

Den tilsynelatende livredde gutten Harry hadde lagt merke til før, snublet fram og satte Hatten på hodet. Det eneste som hindret at den gled helt ned på skuldrene, var de svært utstående ørene. Hatten tenkte seg om et øyeblikk; så åpnet flengen ved bremmen seg på ny, og den ropte:

«*Griffing!*»

Harry klappet like kraftig som resten av griffingene mens Johan Abelin vaklet ned til bordet deres og satte seg. Han så ut som om han aller helst ville sunket ned i golvet og aldri siden bli sett av noen.

Sakte ble det tynnet ut i rekka av førsteklassinger. I pausene mellom navnene og Valghattens avgjørelser kunne Harry tydelig høre romlingen i magen til Ronny. Omsider ble «Zeller, Rosi» valgt til Håsblås, hvorpå professor McSnurp plukket opp hatt og krakk og bar dem bort, mens rektor Humlesnurr reiste seg.

Enda så mange bitre følelser Harry hadde hatt for rektor i det siste, føltes det likevel beroligende å se ham stå her foran dem alle sammen. Kombinasjonen av at Gygrid ikke var der og at dragehestene var det, hadde gitt ham følelsen av at gjenkomsten til Galtvort, som han hadde sett slik fram til, var full av uventede overraskelser, omtrent som falske toner i en velkjent sang. Men dette var iallfall slik det skulle være – rektor som reiste seg og hilste dem velkommen før skolestartfesten.

«Til våre nykomlinger,» sa Humlesnurr med rungende røst, utstrakte armer og et strålende smil, «velkommen! Til våre gamle kjente: velkommen tilbake! Å tale har sin tid, men det er ikke denne. God appetitt!»

Takknemlig latter og spontan applaus brøt ut mens Humlesnurr satte seg pent ned og slengte det lange skjegget over skulderen for å holde det unna maten – for ingensteds fra var det nå kommet mat overalt; alle de fem langbordene knakte under steiker og paier og grønnsakretter, brød og sauser og kanner med gresskarsaft.

«Femenalt,» sa Ronny med et slags stønn av lengsel. Han snappet det nærmeste fatet med koteletter og begynte å lesse dem over på sin egen tallerken, mens Nesten hodeløse Nikk betraktet ham med et melankolsk uttrykk.

«Hva var det du sa før Valgene?» spurte Hermine spøkelset. «Om Hatten og advarsler?»

«Å, jo,» sa Nikk. Det så ut som han var glad til for å få en unnskyldning til å snu seg bort fra Ronny, som nå spiste stekte poteter med nesten uanstendig henrykkelse. «Ja, jeg har hørt Hatten komme med advarsler flere ganger, og det har alltid vært når den venter farefulle tider for skolen. Og advarselen er naturligvis alltid den samme: Stå sammen, samhold gir styrke.»

«Åggem angeng ihe om oheng æhi ahe ngångem æhem app?» sa Ronny.

Han hadde munnen så full at Harry ble nokså imponert over at han greide å lage lyder i det hele tatt.

«Hva behager?» sa Nesten hodeløse Nikk høflig. Hermine stirret på Ronny med avsky. Han svelget en kolossal munnfull og sa: «Åssen kan'n vite om skolen er i fare, når'n er en hatt?»

«Jeg har ingen anelse,» sa Nikk. «Men den holder jo til på Humlesnurrs kontor, så jeg tenker den plukker opp litt av hvert der.»

«Og så vil den at alle husene skal være venner?» sa Harry og kikket bort på Smygard-bordet, hvor Draco Malfang holdt hoff. «Glem det.»

«Nei, altså, slik burde du ikke tenke,» sa Nesten hodeløse Nikk bebreidende. «Fredelig samarbeid, det er saken. Vi spøkelser holder på vennskapsbåndene, selv om vi tilhører ulike hus. Tross knivingen mellom Griffing og Smygard ville det aldri falt meg inn å begynne en krangel med Blodbaronen.»

«Fordi du er livredd for'n, ja.» sa Ronny.

Nesten hodeløse Nikk fikk et dypt forurettet uttrykk.

«Livredd? Jeg håper da virkelig at jeg, sir Nikolas de Mimsy-Toppington, aldri i mitt liv har vist meg som en kujon! Det edle blod som strømmer i mine årer –»

«Hva da, blod?» sa Ronny. «Du har da vel ikke fremdeles –?»

«Det var en talemåte!» sa Nesten hodeløse Nikk, som nå var blitt så forarget at hodet svaiet faretruende på den nesten avhogde halsen. «Jeg tør formode at det fortsatt må være meg tillatt å velge de ord som passer meg, om jeg så måtte være avskåret fra å nyte bordets gleder! Men jeg er fullstendig vant til at elever gjør narr av min død, takk!»

«Nikk da, han mente ikke å le av deg!» sa Hermine, samtidig som hun sendte Ronny et rasende blikk.

Dessverre var Ronnys munn nok en gang fullstappet til bristepunktet, så alt han kunne prestere var: «Ngæi, ehahhe ngenginga å ihihehe hæi!» men det virket ikke som dette ble tatt som noen fyllestgjørende unnskyldning. Nikk steg til værs, rettet på fjærbuskhatten og seilte av sted til den andre enden av bordet, hvor han slo seg til igjen mellom de to Fromm-brødrene, Frodrik og Dilton.

«Godt gjort, Ronny!» glefset Hermine.

«Hva?» sa Ronny indignert; han hadde omsider greid å få ned maten. «Er det forbudt å stille et enkelt spørsmål òg, nå?»

«Å, glem det,» sa Hermine ergerlig, og deretter forløp resten av måltidet for deres vedkommende i fornærmet taushet.

Harry var for vant til kjeklingen dem imellom til å gidde å prøve å megle; da var det bedre å bruke kreftene på å arbeide seg målbevisst igjennom kjøttpaien han var i gang med, og deretter en stor tallerken med hans yndlingssirupsterte.

Da alle elevene hadde spist ferdig og støynivået i salen begynte å stige igjen, reiste Humlesnurr seg på ny. All prat stilnet, og alle snudde seg mot rektor. Harry følte seg behagelig døsig nå. Etsteds over ham ventet hans egen himmelseng, vidunderlig varm og myk …

«Vel, mens vi alle fordøyer enda et storslagent festmåltid, tør jeg be om et øyeblikks oppmerksomhet for de vanlige bekjentgjørelsene ved skolestart,» sa Humlesnurr. «Førsteklassingene bør vite at Skogen i skoleparken er forbudt område for elever – og et par av våre eldre elever bør også etter hvert ha lært det.» Harry, Ronny og Hermine vekslet smørrete smil.

«Herr Nask, vaktmesteren, har bedt meg – for fire hundre og sekstiandre gang, sier han – minne dere alle om at all bruk av magi i gangene i friminuttene er forbudt, og det samme er en god del andre ting, som samtlige lar seg sjekke på den omfangsrike lista som nå står oppslått på døra til herr Nasks kontor.

Vi har to endringer i lærerstaben i år. Det er en glede å si velkommen tilbake til professor Gnureplank, som vil ta seg av timene i stell av magiske vesener. Det er også en fornøyelse å kunne presentere professor Uffert, vår nye lærer i forsvar mot svartekunster.»

Det kom en runde høflig, men nokså uengasjert applaus. Imens vekslet Harry, Ronny og Hermine en smule paniske blikk: Humlesnurr hadde ikke sagt noe om *hvor lenge* Gnureplank skulle undervise.

Humlesnurr fortsatte: «Uttagning til huslagene i rumpeldunk vil finne sted på –»

Der tidde han og så spørrende ned på professor Uffert. Hun var ikke vesentlig høyere når hun sto enn når hun satt, så det tok et øyeblikk før noen forsto hvorfor Humlesnurr hadde holdt opp å snakke, men så kremtet professor Uffert – «*hym, hym*» – og det gikk opp for folk at hun faktisk hadde reist seg og aktet å holde en tale.

Humlesnurr virket bare overrumplet et lite øyeblikk, før han satte seg fort og så oppmerksomt opp, som om han ikke kunne tenke seg noe bedre enn å høre på henne. Professor Stiklings øyebryn hadde forsvunnet opp under det uregjerlige håret, og professor McSnurps munn var så stram at Harry aldri hadde sett den strammere. Ingen ny lærer hadde noensinne avbrutt Humlesnurr før. Mange av elevene smilte fett; damemennesket hadde opplagt ikke forstått hvordan saker og ting fungerte på Galtvort.

«Mange takk, rektor,» smilte professor Uffert kokett, «for *så* søte velkomstord.»

Stemmen hennes var lys, åndeløs og småpikeaktig, og nok en gang merket Harry et kraftig støt av motvilje som han ikke helt kunne forklare – alt han visste var at han avskydde alt ved det mennesket, fra den ekle stemmen til den dunete, lyserøde kardiganen. Hun renset halsen med et nytt lite kremt (*«hym, hym»*) og fortsatte.

«Og jeg må si det er herlig å være tilbake her på Galtvort!» Hun smilte så svært spisse tenner kom til syne. «Og se så mange lykkelige små ansikter se opp på meg!»

Harry kikket seg om. Ingen av de ansiktene han så, virket spesielt lykkelige. Egentlig virket de en smule forfjamset over å bli tiltalt som om de var femåringer.

«Jeg ser *slik* fram til å bli kjent med dere alle sammen, og er sikker på at vi skal bli riktig gode venner!»

Mange elever vekslet blikk da de hørte dette, og noen greide bare så vidt å skjule fliret.

«Jeg kan godt være venner med henne så lenge jeg slipper å låne den jakka,» hvisket Parvati til Lavendel, og begge sank sammen i stum knising.

Professor Uffert kremtet på ny (*«hym, hym»*), men da hun fortsatte, var litt av det åndeløse borte. Hun lød straks mer saklig, og ordene hadde fått noe flatt og utenatlært over seg.

«Magidepartementet har alltid ansett utdannelsen av unge hekser og trollmenn for en helt sentral oppgave. De sjeldne gaver dere er blitt født med, må næres og utvikles gjennom grundig opplæring for at de ikke skal visne bort. De urgamle kunnskaper som er enestående for hekserisamfunnet, må overbringes fra generasjon til generasjon, om vi ikke skal miste dem for alltid. Den skatten av magisk kunnskap som våre forfedre har samlet, må voktes, utfylles og blankpusses av dem som er kallet til lærerens edle profesjon.»

Her gjorde professor Uffert en liten pause og avleverte et lite bukk til sine medlærere, som ikke bukket tilbake. Professor McSnurps mørke øyebryn hadde trukket seg sammen til hun så ut som den rene hauk, og Harry så tydelig at hun vekslet et betydningsfullt blikk med professor Stikling. Professor Uffert kom med et nytt lite «*hym, hym,*» og så fortsatte hun med talen sin.

«Alle rektorer på Galtvort har på sitt spesielle vis omformulert den krevende oppgave det er å styre denne historiske skolen, og det er som det skal være, for uten framskritt får vi stagnasjon og tilbakegang. Men på den annen side må framskritt for framskrittets egen skyld avvises, for det vil

ofte være unødvendig å flikke videre på tradisjoner som er så sterke og velprøvde som våre. Altså en balanse mellom det gamle og det nye, mellom varighet og forandring, mellom tradisjon og fornyelse …»

Harry merket at oppmerksomheten hans gradvis smuldret bort, som om hjernen gled ut og inn av fokus. Stillheten som alltid fylte salen når Humlesnurr snakket, begynte å slippe taket; elever stakk hodene sammen, hvisket og fniste. Borte ved Ravnklo-bordet pratet Cho livlig med vennene sine. Noen plasser bortenfor hadde Lulla Lunekjær funnet fram *Kleggen* igjen. Ernst Maltmann ved Håsblås-bordet var en av de få som fortsatt stirret på professor Uffert, men med glassaktig blikk, og Harry var sikker på at han bare lot som om han fulgte med for å leve opp til det glinsende nye prefektskiltet på brystet.

Det virket ikke som professor Uffert merket rastløsheten hos sitt publikum. Harry fikk inntrykk av at det kunne ha brutt ut opptøyer i stor skala for nesa på henne uten at det hadde avledet henne fra talen sin. Men lærerne derimot fulgte meget oppmerksomt med, og Hermine så også ut til å suge inn hvert ord Uffert sa, enda de etter ansiktsuttrykket å dømme ikke falt i smak.

«… for visse endringer vil være til det bedre, mens andre i tidens fylde vil vise seg som feilvurderinger. Motsatt vil noen gamle sedvaner overleve, mens andre må erkjennes utdaterte og utrangerte og forkastes. La oss derfor gå framover mot en ny æra av åpenhet, effektivitet og ansvarlighet, fast besluttet på å bevare det som bør bevares, å perfeksjonere det som trenger perfeksjonering, og å luke ut de tradisjoner som ikke har livets rett.»

Hun satte seg. Humlesnurr klappet. Resten av lærerne fulgte opp, men Harry la merke til at flere av dem bare slo hendene sammen et par ganger før de holdt opp. Noen få av elevene begynte også å klappe, men for de fleste kom slutten på talen bardus, siden de ikke hadde lyttet til mer enn noen ord av den; og før de rakk å begynne å klappe ordentlig, hadde Humlesnurr reist seg.

«Mange takk, professor Uffert, for disse meget opplysende ord,» sa han og bukket for henne. «Vel. Som jeg var inne på, vil rumpeldunkuttagningen bli holdt –»

«Ja, opplysende skal jeg si de var,» sa Hermine nesten til seg selv.

«Du vil'ke komme her og si at du syns det var morsomt?» sa Ronny lavt og glodde glassaktig på henne. «Det der var omtrent den kjedeligste talen jeg har hørt i mitt liv, og *jeg* har vokst opp med Perry.»

«Jeg sa opplysende, ikke morsom,» sa Hermine. «Den forklarte en hel del.»

«Gjorde den det?» sa Harry overrasket. «Lød som bare en masse prat, syntes jeg.»

«Det var en del viktige ting gjemt i alt pratet,» sa Hermine bistert.

«Var det det?» sa Ronny uforstående.

«Hva med 'framskritt for framskrittets egen skyld må avvises'? Hva med 'å luke ut de tradisjoner som ikke har livets rett'?»

«Ja, hva betyr det, lissom?» sa Ronny utålmodig.

«Jeg skal si deg hva det betyr,» sa Hermine illevarslende. «Det betyr at departementet griper inn på Galtvort.»

Det ble alminnelig skramling og slamring fra alle kanter; Humlesnurr hadde øyensynlig gitt forsamlingen fri, for alle hadde reist seg og gjorde seg klare til å forlate Storsalen. Hermine spratt opp med et fortumlet uttrykk.

«Ronny, vi skulle jo vise førsteklassingene hvor de skal!»

«Ja, det er sant,» sa Ronny, som åpenbart hadde glemt det. «Hei – hei der, dere! Smådverger!»

«*Ronny!*»

«Men de er jo det, ørsmå er de …»

«Jeg vet det, men du kan ikke kalle dem smådverger! – Førsteklassinger!» ropte Hermine bortover bordet med bydende røst. «Herover, vær så snill!»

En klynge nye elever kom sjenert tassende bortover åpningen mellom Griffing- og Håsblås-bordene; alle prøvde etter beste evne å unngå å bli den som gikk først. Det var sant nok at de virket veldig små; Harry var sikker på at han ikke hadde virket like ung da han kom hit. Han sendte dem et bredt smil. En blond gutt ved sida av Johan Abelin så plutselig livredd ut, dultet borti Johan og hvisket noe i øret hans, hvorpå Johan straks så like redd ut

og stirret forskrekket på Harry. Harry merket at smilet forsvant fra ansiktet hans i et blaff, omtrent som stinksaft.

«Ser dere siden,» sa han til Ronny og Hermine, og så gikk han alene ut av Storsalen og prøvde så godt han kunne å ignorere ytterligere hvisking, stirring og peking der han gikk forbi. Han så rett framfor seg mens han tråklet seg vei gjennom trengselen i inngangshallen og skyndte seg opp marmortrappa, og etter et par hemmelige snarveier lå han snart langt foran de fleste.

Det hadde vært idiotisk av ham ikke å vente dette, sa han sint til seg selv mens han gikk i de mye tommere gangene i de øvre etasjene. Så klart alle glodde på ham; to måneder før hadde han jo kommet ut fra tretrollmannslabyrinten med en død medelev i armene og påstått at han hadde sett fyrst Voldemort vende tilbake til sin fulle kraft. I forrige termin hadde det ikke vært tid til å forklare seg skikkelig før alle hadde reist hjem – ikke engang om han hadde følt seg sterk nok til å gi hele skolen en detaljert beskrivelse av det forferdelige som hadde skjedd på den kirkegården.

Harry var kommet til enden av gangen til Griffing-stua og stoppet foran portrettet av den trinne damen før det demret for ham at han ikke kunne det nye passordet.

«Æh …» sa han dystert og så opp på den trinne damen, som glattet ut skrukkene i den rosa silkekjolen og stirret strengt ned på ham.

«Uten passord, ingen inngang,» sa hun nedlatende.

«Harry, jeg kan det!» Noen kom pesende bakfra, og da han snudde seg, var det Nilus som kom løpende mot ham. «Gjett hva det er? For en gangs skyld kommer jeg til å huske det –» Han viftet med den forkrøplede lille kaktusen han hadde vist dem på toget. «*Gufsulus gufsletonia!*»

«Riktig,» sa den trinne damen. Bildet åpnet seg mot dem som en dør så det runde hullet i veggen bak kom til syne, og Harry og Nilus klatret inn.

Oppholdsrommet så like hyggelig ut som alltid – et koselig, rundt tårnkammer som var fullt av slitte, nedsittede lenestoler og vaklevorne gamle bord. På peisen brant det lystig, og noen få folk sto foran bålet og varmet hendene før de gikk opp og la seg. I den andre enden av rommet

holdt Fred og Frank Wiltersen på å sette opp noe på oppslagstavla. Harry vinket godnatt til dem og satte kursen rett for døra til guttesovesalene; han var ikke i pratehumør for øyeblikket. Nilus fulgte etter.

Tommy Ding og Jokum Finnimann var kommet før dem opp på sovesalen og var i gang med å tapetsere veggene rundt sengene sine med plakater og fotografier. De snakket sammen idet Harry åpnet døra, men tidde brått da de fikk øye på ham. Harry lurte på om de hadde snakket om ham. Deretter lurte han på om han holdt på å bli paranoid.

«Hei,» sa han. Han gikk bort til sin egen koffert og åpnet den.

«Hei, Harry,» sa Tommy, som var på vei inn i en pysjamas i fargene til fotballaget West Ham. «Hatt det fint i ferien?»

«Ikke så verst,» mumlet Harry. Den sanne historien om ferien hans ville det tatt halve natta å fortelle, og den tanken orket han ikke. «Og du’a?»

«Jo’a, den var helt OK,» klukket Tommy. «Bedre enn Jokums, i hvert fall, som han akkurat fortalte meg om.»

«Å, hva er det som har hendt, Jokum?» spurte Nilus og satte sin *Gufsulus gufsletonia* varsomt fra seg på nattbordet.

Jokum svarte ikke med det samme; han brukte uvanlig lang tid på å sørge for at plakaten av rumpeldunklaget Kenmarekaiene hang fullstendig rett. Så sa han, fortsatt med ryggen til: «Mor mi ville itte at je sku’ komma telbars att hit.»

«Hva?» sa Harry og ble sittende med skoen halvt av.

«Hu ville itte at je sku’ dra telbars att tel Galtvort.»

Jokum snudde seg fra plakaten og fant fram sin egen pysj fra kofferten. Han hadde fortsatt ikke sett på Harry.

«Men – hvorfor ikke det?» sa Harry forbløffet. Han visste at moren til Jokum var en heks, og kunne ikke begripe hvordan hun da kunne være så Dumlingsk.

Jokum svarte ikke før han var ferdig med å kneppe pysjen.

«Vel,» sa han avmålt. «Det var vel … på grunn ta deg.»

«Hva mener du?» sa Harry straks.

Hjertet hans banket temmelig fort. Det føltes nesten som om noe strammet seg rundt ham.

«Vel,» sa Jokum igjen, og så fremdeles ikke Harry i øynene, «hu … øh … ja, det var itte bare deg, det var Humlesnurr òg …»

«Tror hun på det som sto i *Aftenprofeten*?» sa Harry. «At jeg er en løgnhals og Humlesnurr en gammel tulling?»

Jokum så endelig opp.

«Noe sånt, ja.»

Harry sa ikke noe. Han slengte tryllestaven fra seg på nattbordet, trakk av seg kutten, stappet den sint ned i kofferten og fikk på seg pysjen. Han var drittlei av det, lei av å være den som det hele tida ble stirret på og snakket om. Om noen av dem bare visste, om noen hadde den fjerneste anelse om hvordan det føltes å være den som alt dette skjedde med … Fru Finnimann hadde ikke peiling, den dumme røya, tenkte han rasende.

Han kom seg i seng og skulle til å trekke for forhenget rundt seg, men før han rakk det, sa Jokum: «Du … å var det egentlig som hendte den kvelden da … altså, da … det med Fredrik Djervell og det?»

Jokum lød på samme tid nervøs og ivrig. Tommy, som hadde stått bøyd over kofferten for å prøve å finne igjen en tøffel, ble underlig stiv og stille, og Harry visste at han lyttet oppmerksomt.

«Hva spør du meg for?» svarte han. «Du kan vel bare lese *Aftenprofeten* du òg, akkurat som mora di. Der får du jo vite alt du vil.»

«Itte snakk slik om mor mi, du,» glefset Jokum.

«Jeg snakker slik om alle som kaller meg en løgnhals,» sa Harry.

«Itte snakk slik tel meg!»

«Jeg snakker til deg som jeg vil,» sa Harry, og sinnet steg så raskt i ham at han snappet tryllestaven fra nattbordet. «Hvis du har problemer med å dele sovesal med meg, så gå og spør McSnurp om du får flytte … så slipper mora di å engste seg –»

«Høld mor mi utafor detti, Potter!»

«Hva er det som foregår her?»

Ronny hadde dukket opp i døra. Han stirret storøyd fra Harry, som knelte på senga med tryllestaven pekende mot Jokum, til Jokum, som sto med knyttede never.

«Hæin snakker stygt om mor mi!» skrek Jokum.

«Hæ?» sa Ronny. «Harry ville da ikke gjøre noe sånt – vi traff jo mora di, vi likte henne …»

«Det var før hun begynte å tro på hvert ord den fordømte *Aftenprofeten* skriver om meg!» brølte Harry.

«Å,» sa Ronny, og fregnefjeset viste at sammenhengen demret for ham. «Å … ja vel, ja.»

«Og vet du hva?» sa Jokum illsint og sendte Harry et giftig blikk. «'N har helt rett, je vil itte dele sovesal med'n lenger, 'n har jo blitt spenna gælin.»

«Det der er over grensa, Jokum,» sa Ronny, som begynte å bli rød om ørene – alltid et faresignal.

«Over grensa – å jaså!» ropte Jokum, som i motsetning til Ronny ble blekere. «Du trur vel kænskje på æilt det tullet 'n har servert om Hæin-du-vet òg, du, du trur vel gjinne at'n snakker sæint?»

«Ja, jeg gjør det, tenk!» sa Ronny sint.

«Da er du like gælin som hæin er,» sa Jokum med vemmelse.

«Å ja? Vel, men dessverre for deg, kamerat, så er jeg prefekt òg!» sa Ronny og kakket med en finger mot brystet. «Så pass deg litt hvis du ikke vil ha arrest!»

Jokum så et øyeblikk ut som om arrest kunne være en akseptabel pris å betale for å få sagt det han hadde på hjertet, men med en foraktelig lyd snudde han ryggen til, hoppet oppi senga og trakk forhenget for med slik kraft at det løsnet fra senga og datt i en støvete haug på golvet. Ronny glante på Jokum, og fra ham til Tommy og Nilus.

«Er det noen andre som har foreldre som har trøbbel med Harry?» sa han aggressivt.

«Foreldrene mine er gomper, de, kamerat,» sa Tommy med et skuldertrekk. «De veit vel ingenting om hvem som dauer på Galtvort, for jeg er'ke så dum at jeg forteller dem det.»

«Du kjenner itte mor mi, hu kæin få lurt ut å som helst ta okken som helst!» glefset Jokum. «Og foreldra dine, dom læs itte *Aftenprofeten*; dom vet itte at rektoren vår har blitt sparka fra Heksingatinget og Det internasjonale hekseriforbundet for det at'n høld på å gå i frø –»

«Bestemoren min sier at det der er vrøvl,» pep Nilus. «Hun sier at det er *Profeten* som det går utfor med, ikke Humlesnurr. Hun har sagt opp abonnementet. Vi tror på Harry,» sa Nilus enkelt. Han kom seg i seng, trakk dyna opp til haken og myste ugleaktig mot Jokum. «Bestemoren min har alltid sagt at Han-du-vet ville komme tilbake en dag. Hun sier at hvis Humlesnurr sier han har kommet igjen, så har han kommet igjen.»

Harry kjente en bølge av takknemlighet mot Nilus. Ingen andre sa noe. Jokum fant fram tryllestaven, reparerte sengeforhenget og forsvant bakom det. Tommy la seg, rullet seg rundt og ble taus. Nilus hadde åpenbart heller ikke mer å si, men lå bare og stirret kjærlig på kaktusen sin der den sto i måneskinnet.

Harry la seg tilbake i putene mens Ronny puslet rundt nabosenga og la bort sakene sine. Han følte seg helt rystet etter krangelen med Jokum, som han alltid hadde likt godt. Hvor mange andre kom til å gå ut fra at han løy eller var sinnsforvirret?

Hadde Humlesnurr måttet gjennomgå det samme i hele sommer, etter som først Heksingatinget og siden Det internasjonale hekseriforbundet ekskluderte ham? Var det kanskje fordi han var sint på Harry at han ikke hadde tatt kontakt på flere måneder? De to var tross alt i samme båt; Humlesnurr hadde jo trodd på Harry, hadde viderebrakt historien hans til hele skolen, og siden til hele hekserisamfunnet. Enhver som trodde at Harry var en løgnhals, måtte jo mene at Humlesnurr var det samme, eller også at Humlesnurr var blitt lurt …

Før eller siden forstår de at vi hadde rett, tenkte Harry ulykkelig, mens Ronny også gikk til sengs og slukket det siste lyset på sovesalen. Men han lurte på hvor mange angrep som det fra Jokum han måtte gjennomgå før det kom så langt.

KAPITTEL TOLV

PROFESSOR UFFERT

Morgenen etter kledde Jokum på seg i ekspressfart og forsvant fra sovesalen før Harry hadde rukket å få på seg sokkene.

«Tror han at han også kommer til å tørne hvis han er for lenge på samme rom som meg?» spurte Harry høyt idet kuttefliken hans flakset ut av syne.

«Ikke bry deg om det, Harry,» mumlet Tommy og slengte skolesekken over skulderen, «han er bare …»

Men han kunne visst ikke forklare helt hva det var Jokum bare var, så etter en forlegen liten pause fulgte han etter ham ut.

Både fra Nilus og Ronny fikk Harry et det-er-hans-problem-ikke-ditt-blikk, men det trøstet ikke Harry stort. Hvor mye mer av dette skulle han bli nødt til å tåle?

«Er det noe i veien?» spurte Hermine fem minutter senere, idet hun tok igjen Harry og Ronny halvveis gjennom oppholdsrommet mens alle satte kurs for frokosten. «Du ser aldeles – nei, alvorlig talt!»

Hun stirret på oppslagstavla, hvor det var kommet et stort nytt oppslag:

GALLEONER I DRØSSEVIS!
Vanskelig å få lommepengene til å strekke til?
Lyst til å tjene litt ekstra gull?
Kontakt Fred og Frank Wiltersen, oppholdsrommet i Griffing,
om greie, bortimot smertefrie deltidsjobber.
(Alt arbeid må dessverre utføres på søkerens egen risiko.)

«De to er toppen!» sa Hermine bistert og rev ned plakaten, som tvillingene hadde satt opp slik at den dekket oppslaget om den første

Galtvang-frihelga i oktober. «Vi blir nødt til å snakke til dem, Ronny.»
Ronny så direkte engstelig ut.
«Hvorfor må vi det?»
«Fordi vi er prefekter, vel!» sa Hermine på vei ut gjennom portretthullet. «Det er jobben vår å hindre den slags!»
Ronny svarte ikke, men Harry syntes nok han så på det dystre uttrykket at tanken på å skulle hindre Fred og Frank i å gjøre akkurat som det passet dem, ikke virket direkte tiltrekkende.
«Men altså – hva er det med deg, Harry?» fortsatte Hermine på vei ned en trapp, forbi portretter av gamle hekser og trollmenn som var oppslukt av samtaler seg imellom og overså dem totalt. «Du ser skikkelig sinna ut for et eller annet.»
«Jokum tror Harry juger om Han-du-veit,» sa Ronny konsist da Harry ikke svarte.
Harry ventet at Hermine skulle reagere med sinne på hans vegne, men hun sukket bare.
«Ja, det tror Lavendel også,» sa hun mørkt.
«Jaså, så dere to har hatt dere en hyggelig liten prat om at jeg er en løgnhals og en tulling som bare er ute etter oppmerksomhet!» sa Harry med høy røst.
«Nei,» sa Hermine rolig. «Jeg sa hun skulle holde drittkjeften sin, faktisk. Og det ville være veldig fint om du holdt opp med å skjelle oss ut, Harry, for i tilfelle du ikke har lagt merke til det, så er Ronny og jeg på din side.»
Det ble en liten pause.
«Unnskyld,» sa Harry lavt.
«Det er helt i orden,» sa Hermine med verdighet. Så ristet hun på hodet. «Husker dere ikke hva Humlesnurr sa på den siste skoleavslutningen?»
Både Harry og Ronny ristet på hodet, og Hermine sukket igjen.
«Om Han-du-vet. Han sa at hans 'evne til å så splid og fiendskap er stor. Vår eneste mulighet til å bekjempe den er om vi makter å knytte bånd av vennskap og tillit som er like sterke –'»
«Åssen greier du å huske sånt som det?» sa Ronny og stirret beundrende på henne.

«Jeg hører etter, Ronny,» sa Hermine, en anelse spisst.

«Det gjør jeg òg, det, men jeg kunne søren meg ikke gjentatt akkurat –»

«*Poenget,*» sa Hermine og hevet stemmen, «er at det er akkurat slikt som dette Humlesnurr snakket om. Han-du-vet har ikke vært tilbake mer enn to måneder, og vi har allerede begynt å slåss oss imellom. Og Valghatten advarte oss mot det samme: Stå sammen, samhold gjør sterk –»

«Og Harry hadde aldeles rett i går kveld,» svarte Ronny. «Hvis det betyr å bli kompiser med smygardingene – *glem det.*»

«Vel, jeg syns iallfall det er synd vi ikke *prøver* å bygge litt enhet husene imellom,» sa Hermine irritert.

De var kommet til foten av marmortrappa. En rad fjerdeklassinger fra Ravnklo var akkurat på vei gjennom inngangshallen, og idet de fikk øye på Harry, trakk de straks sammen i en tettere klynge, som om de var redde for at han ville overfalle eventuelle etternølere.

«Jøss da, klart vi burde prøve å bli venner med folk som de der,» sa han sarkastisk.

De fulgte etter ravnkloingene inn i Storsalen, og alle kikket instinktivt opp på lærerbordet idet de gikk forbi. Professor Gnureplank satt og pratet med professor Schkummel, astronomilæreren, og Gygrid gjorde seg fortsatt bare bemerket ved sitt fravær. Det forheksede taket over dem gjenspeilte Harrys humør: det var trøstesløst regngrått.

«Humlesnurr nevnte ikke engang hvor lenge den Gnureplankdama skulle bli,» sa han mens de gikk bortover mot Griffingbordet.

«Kanskje …» sa Hermine tankefullt.

«Kanskje hva?» sa Harry og Ronny i kor.

«Vel … kanskje han ville ha minst mulig oppmerksomhet rundt det at Gygrid ikke var her.»

«Minst mulig oppmerksomhet, du lissom!» sa Ronny med en liten latter. «Åssen sku' det gått an å la vær å legge merke til det?»

Før Hermine rakk å svare, kom en høy, svart jente med lange fletter marsjerende bort til Harry.

«Hei, Angelika.»

«Hei,» sa hun energisk, «hatt en god sommer?» Og så, uten å vente på svaret: «Du, jeg er blitt kaptein på Griffing-laget i rumpeldunk.»

«Flott,» sa Harry og smilte til henne. Han hadde en mistanke om at Angelikas appeller ikke kom til å bli like langtrukne som Oliver Qvists hadde vært, og det var absolutt en forbedring.

«Ja, jo, men altså, vi trenger en ny målvakt nå som Oliver har slutta. Uttagningen blir fredag klokka fem, og da vil jeg at hele laget stiller, OK? Så kan vi se åssen den nye glir inn.»

«Greit,» sa Harry.

Angelika smilte til ham og forsvant.

«Jeg hadde glemt at Qvist hadde sluttet,» sa Hermine åndsfraværende. Hun satte seg ved sida av Ronny og trakk til seg fatet med ristet brød. «Det gjør vel stor forskjell for laget?»

«Mjoo,» sa Harry og satte seg midt imot. «Han var en bra målvakt …»

«Men det kan'ke skade å få inn litt nytt blod, vel?» sa Ronny.

Med et *vusj!* og en klapring kom hundrevis av ugler susende inn av de øverste vinduene. De landet over hele Storsalen med brev og pakker til sine eiere og sendte en fin dusj av vann over alle ved bordene; åpenbart regnet det i strie strømmer der ute. Hedvig var ikke å se, men det kom ikke som noen overraskelse på Harry; den eneste som skrev til ham, var Sirius, og det var vel tvilsomt om Sirius hadde noe nytt å fortelle bare et døgn etter at de skiltes. Hermine, derimot, måtte flytte appelsinjusen sin fort til side for å rydde plass til en stor, fuktig tårnugle med en dyvåt *Aftenprofeten* i nebbet.

«Hvorfor kjøper du fremdeles den der?» sa Harry irritabelt og tenkte på Sirius. Hermine puttet en fjong i lærposen ugla hadde fastbundet på beinet, og den lettet igjen. «Det gidder ikke jeg … det står jo bare tull.»

«Det er best å vite hva fienden snakker om,» sa Hermine mørkt. Hun brettet ut avisen, forsvant bak den og dukket ikke fram igjen før Harry og Ronny var ferdige med å spise.

«Ingenting,» sa hun kontant, mens hun rullet sammen avisen og la den ved tallerkenen. «Ikke om deg eller Humlesnurr eller noe.»

Professor McSnurp var på vandring mellom bordene og delte ut timeplaner.

«Se på i dag'a!» stønnet Ronny. «Dobbeltime i magihistorie, eliksirer, clairvoyanse pluss dobbelttime i forsvar mot svartekunster … Kiste, Slur, Rummelfiold og den Uffert-dama på én dag! Jeg skulle ønske Fred og Frank kunne skynde seg og få ferdig de Skulkesnaskene sine litt kvikt …»

«Tør jeg tro mine egne ører?» sa Fred, med Frank like bak, og klemte seg ned på benken inntil Harry. «Ingen Galtvort-prefekt vil da vel skulke en skoletime?»

«Bare se på hva vi har i dag,» sa Ronny surt og viftet med timeplanen under nesa hans. «Det er den verste mandagen jeg i mitt liv har sett.»

«Godt poeng, lillebrutter,» sa Fred da han hadde kikket nedover spalten. «Du kan få litt Neseblodnugat billig, hvis du vil.»

«Hvorfor er det billig?» sa Ronny mistenksomt.

«Fordi du fortsetter å blø til det er helt tomt,» sa Frank og forsynte seg med en røykesild. «Vi har'ke finni noen motgift ennå.»

«Jo takk,» sa Ronny mørkt og stakk timeplanen i lomma, «jeg tror heller jeg tar timene.»

«Siden vi snakker om de Skulkesnaskene deres,» sa Hermine og spiddet Fred og Frank med blikket, «dere kan ikke avertere etter testere på oppslagstavla i Griffing-stua.»

«Sier hvem da?» sa Frank forbløffet.

«Sier jeg,» sa Hermine. «Og Ronny.»

«Hold meg utafor,» sa Ronny fort. Hermine glante på ham. Fred og Frank flirte.

«Pipa di får nok snart en annen lyd, Hermine,» sa Fred og smurte tykke lag av smør på en bolle. «Nå som du skal i gang med femte klasse, varer det ikke lenge før du kommer og ber tynt om en Skulkesnask.»

«Hvorfor skulle det at jeg begynner i femte, bety at jeg vil ønske meg en Skulkesnask?» spurte Hermine.

«Femte klasse er U.G.L.E.-året,» sa Frank.

«Ja?»

«Ja, og det betyr heksamen, ikke sant? De kommer til å kjøre dere så hardt at dere får gnagsår i øya,» sa Fred med tydelig tilfredshet.

«I klassen vår fikk halvparten mindre sammenbrudd før U.G.L.E.,» sa Frank fornøyd. «Gråt og tenners gnissel … Myrmelin Stymp dreiv støtt og svimte av …»

«Og Kendrian Tutler fikk kjempekviser, husker du?» sa Fred nostalgisk.

«Det var jo for det du putta Kvisidox-pulver i pysjamasen hans,» sa Frank.

«Å søren,» sa Fred og gliste, «det hadde jeg glemt … Neiggu'ke lett å huske på alt, du?»

«Men hvertfall så er det femte året rene marerittet,» sa Frank. «Hvertfall hvis du bryr deg om heksamensresultater og sånn. Fred og jeg greide på en måte å holde humøret oppe likevel, vi.»

«Joo … dere besto, hva var det, tre U.G.L.E.-fag hver, eller?» sa Ronny.

«Jepp,» sa Fred ubesværet. «Men vi har en fornemmelse av at vår framtid ligger andre steder enn innafor akademia, lissom.»

«Vi tenkte alvorlig på om vi sku' bry oss med å komme tilbake og ta det sjuende året,» sa Frank livlig, «nå som vi har fått –»

Han tidde da han fikk et advarende blikk fra Harry, som visste at han skulle til å nevne tretrollmannspremien de hadde fått av ham.

«– nå som vi har fått de U.G.L.E.-ne,» sa Frank fort. «Jeg mener, hva har vi egentlig bruk for Ø.G.L.E.-r til? Men vi trodde ikke at muttern ville orke at vi kutta ut skolen, ikke nå som Perry har vist seg som verdens verste drittsekk.»

«Men vi har'ke tenkt å kaste bort det siste året her heller,» sa Fred og så seg kjærlig om i Storsalen. «Vi har tenkt å bruke det til å drive markedsundersøkelser, finne ut akkurat hva gjennomsnittseleven her ønsker seg av en morobutikk, gjøre en grundig evaluering av forskningsresultatene og så lage produkter som er tilpassa etterspørselen.»

«Men hvor skal dere få tak i gull nok til å starte en morobutikk?» spurte Hermine skeptisk. «Dere kommer jo til å trenge en masse ingredienser og råstoffer – og lokaler òg, forresten …»

Harry følte seg helt het i fjeset. Han så ikke på tvillingene, men mistet gaffelen på golvet med vilje og stakk hodet under bordet for å finne den igjen. Over seg hørte han Fred si: «Den som ikke spør, slepper å få løgner

til svar, Hermine. Men kom nå, Frank. Hvis vi er tidlig ute, så kanskje vi får solgt noen Langører før urtologitimen.»

Harry dukket fram igjen fra under bordet og så Fred og Frank gå sin vei med hver sin stabel ristet brød.

«Hva skulle det der bety?» sa Hermine og så fra Harry til Ronny. «'Den som ikke spør … ' Betyr det at de allerede har fått tak i noe gull til å starte en morobutikk med?»

«Det har jeg også lurt på, faktisk,» sa Ronny og rynket pannen. «I sommer kjøpte de en splitter ny festkutte til meg, og jeg kun'ke skjønne hvor de hadde fått tak i galleonene fra …»

Harry fant ut at det var på tide å styre samtalen inn i mindre farefulle farvann.

«Tror dere det er sant at dette året blir ekstra tøft? På grunn av heksamen?»

«Å ja,» sa Ronny. «Det er det da pokka nødt til, hva? U.G.L.E.-ne er skikkelig viktige, de avgjør hva slags jobber du kan søke på og allting. Og Rulle fortalte at seinere på året får vi yrkesveiledning også. Før vi bestemmer oss for hvilke Ø.G.L.E.-r vi skal satse på til neste år.»

«Vet *dere* hva dere har tenkt å gjøre etter Galtvort?» spurte Harry de to andre, da de kort etter gikk ut av Storsalen med kurs for timen i magihistorie.

«Ikke egentlig,» sa Ronny. «Bare at …»

Han fikk et litt fårete uttrykk.

«Ja?» sa Harry oppmuntrende.

«Vel, det hadde vært ganske fett å bli svartspaner, da,» sa Ronny i en likeglad tone.

«Ja, det hadde det virkelig,» sa Harry med ettertrykk.

«Men de er jo eliten da, lissom,» sa Ronny. «Da skal du være temmelig god. Hva med deg, Hermine?»

«Jeg vet ikke,» sa hun. «Jeg tror jeg helst vil drive med noe skikkelig viktig.»

«Svartspanere er vel viktige!» sa Harry.

«Jo da, visst er de det, men det er ikke det eneste viktige,» sa Hermine tankefullt. «Jeg mener, hvis jeg kunne få utviklet HIKK til noe mer …»

Harry og Ronny unngikk omhyggelig å se på hverandre.

Det var bred enighet om at magihistorie var det kjedeligste fag hekserisamfunnet hadde å by på. Professor Kiste, læreren som var et spøkelse, hadde en av disse pipende, surrende stemmene som praktisk talt garanterer å medføre alvorlig søvnighet innen ti minutter – fem hvis været var varmt. Han varierte aldri formen på timene, bare messet videre uten en pause mens de noterte, eller kanskje heller glodde søvnig ut i lufta. Når Harry og Ronny hittil så vidt hadde greid å få ståkarakterer, var det bare fordi de hadde skrevet av notatene til Hermine før eksamenene – hun var visst den eneste som greide å motstå den søvndyssende virkningen av Kistes stemme.

I dag måtte de lide seg igjennom tre kvarters surr om temaet jøtulkrigene. På de første ti minuttene hadde Harry hørt nok til å ane at med en annen lærer kunne emnet kanskje vært mildt interessant, men så koblet hjernen seg ut, og de siste hundre minuttene fordrev han med å spille galge med Ronny på et hjørne av pergamentet sitt, mens Hermine sendte dem stygge blikk fra øyekroken.

«Hva om jeg nektet dere å låne notatene mine i år?» sa hun kaldt mens alle toget ut til friminuttet (bortsett fra Kiste, da, som svevde ut gjennom tavla).

«Da hadde vi strøket,» sa Ronny. «Så hvis du vil ha det på samvittigheten, så …»

«Dere hadde jammen fortjent det,» glefset hun. «Dere prøver jo ikke engang å høre etter!»

«Visst prøver vi,» sa Ronny. «Det er bare at vi har ikke din hjerne eller din hukommelse eller din konsentrasjonsevne – du er bare så mye flinkere enn oss – er det noe pent av deg å gni det inn'a?»

«Å, hold tåta med sånt vrøvl,» sa Hermine. Men hun så litt blidere ut da hun gikk foran dem ut i den fuktige borggården.

Det falt et fint, lite duskregn, så folk som sto i klynger rundt i borggården liksom ble uskarpe i konturene. Harry, Ronny og Hermine fant seg et tomt

hjørne under en dryppende balkong, brettet opp kuttekragene mot den kjølige septemberlufta og pratet om hva Slur mon kom til å plage dem med i årets første time. De var kommet til at det sikkert ble noe skrekkelig vanskelig, bare for å overrumple dem etter to måneders ferie, da noen kom gående om hjørnet mot dem.

«Hei, Harry!»

Det var Cho Chang – og hva mer var, hun var alene igjen. Dette var høyst uvanlig; Cho var nesten bestandig omgitt av en skokk fnisende jenter. Harry husket godt hvor innmari vanskelig det hadde vært å få henne på tomannshånd for å be henne med på juleballet.

«Hei,» sa Harry og merket at han ble het i fjeset. *Men denne gangen er du iallfall ikke full av stinksaft*, sa han til seg selv. Det virket som Cho tenkte i omtrent samme baner.

«Så du fikk vekk de greiene, da?»

«Jo,» sa Harry og prøvde å smile, som om minnet om deres siste møte var morsomt, ikke helt forferdelig. «Og du … har du, æh … hatt en fin ferie?»

I samme øyeblikk han sa det, ønsket han at han hadde latt være – Fredrik hadde jo vært kjæresten til Cho, og minnet om hans død måtte selvsagt ha ligget nesten like tungt over hennes ferie som over Harrys. Det var som om noe strammet seg i ansiktet hennes, men hun sa: «Å jo, ikke så verst, vel …»

«Er det der en Tornado-pin?» spurte Ronny brått og pekte på kuttebrystet til Cho, hvor det satt en himmelblå pin preget med en dobbelt T i gull. «Det er vel ikke yndlingslaget ditt eller noe?»

«Jo, det er faktisk det,» sa Cho.

«Har det alltid vært det, eller bare siden de begynte å vinne ligamesterskapet?» sa Ronny – i en unødvendig anklagende tone, slo det Harry.

«Det var vært mitt lag siden jeg var seks,» sa Cho kjølig. «Vel … Ser deg siden, Harry.»

Og så gikk hun. Hermine ventet til hun var kommet halvveis over borggården før hun gikk løs på Ronny.

«At det går an å være så taktløs!»

«Hæ? Jeg spurte jo bare om –»

«Kunne du ikke se at det var Harry hun ville snakke med?»

«Og så da? Det var vel bare å gjøre det, det, *jeg* hindra vel ikke –»

«Hvorfor i all verden måtte du overfuse henne for rumpeldunklaget hennes?»

«Overfuse? Jeg overfusa vel ingen, jeg bare –»

«Det bryr vel ikke deg om hun er Tornado-fan!»

«Gi deg'a, halvparten av dem du ser med de pinsa, kjøpte dem først nå den siste sesongen –»

«Hva spiller vel det for noen rolle?»

«Det betyr at de er'ke ekte fans, de bare dilter etter –»

«Det ringer inn,» avbrøt Harry uinteressert, for Ronny og Hermine kjeklet for høyt til å høre det. Ikke holdt de opp heller, hele veien ned til Slurs fangekjeller, så Harry fikk nok av tid til å fundere over at omgitt av Nilus og Ronny, skulle han ha bra mye flaks om han noensinne fikk to minutters samtale med Cho som han kunne se tilbake på uten øyeblikkelig å få trang til å emigrere.

Men hun hadde nå likevel selv valgt å komme og snakke med ham, da, tenkte han mens de stilte seg på rekke utenfor døra til Slurs klasserom. Hun hadde vært Fredriks kjæreste; hun kunne lett ha fått Harry totalt i vrangstrupen for at han kom ut av tretrollmannslabyrinten i live, mens Fredrik ikke gjorde det. Men hun snakket faktisk helt vennlig med ham, ikke som om hun mente at han var gal eller en løgnhals eller på en eller annen skrekkelig måte ansvarlig for Fredriks død … ja, visst hadde hun valgt å komme og snakke med ham, nå var det faktisk to ganger på to dager … og ved den tanken steg Harrys humør flere hakk. Selv den illevarslende knirkingen da døra til Slurs fangekjeller svingte opp, kunne ikke punktere den lille boblen av håp som liksom hadde blåst seg opp i brystet hans. Han travet inn i rommet etter Ronny og Hermine bort til det vanlige bordet bakerst i klassen og lot være å høre på de fornærmede, irritable lydene som kom fra dem begge.

«Fall til ro,» sa Slur kaldt og lukket døra bak seg.

Befalingen var egentlig unødvendig; ikke før hadde klassen hørt døra gå igjen, før det var blitt dødsstille, og all uro forstummet. Slur behøvde som regel bare å vise seg for at det skulle bli tyst som graven.

«Før vi tar fatt på dagens leksjon,» sa Slur på vei bort til kateteret, hvor han ble stående og mønstre samtlige med blikket, «tror jeg det er på sin plass å minne dere om at kommende juni skal dere gjennomgå en viktig eksamen, U.G.L.E., hvor dere vil få anledning til å vise hvor mye dere har lært om sammensetning og bruk av magiske eliksirer. At enkelte i klassen er mindre begavede får så være; ikke desto mindre venter jeg at dere skal prestere en 'Bestått' – eller risikere min … misbilligelse.»

Blikket hans ble hengende ved Nilus, som svelget.

«Etter dette året er det mange av dere som ikke lenger kommer til å være mine elever,» fortsatte Slur. «I den klassen jeg skal føre fram til Ø.G.L.E., vil jeg bare akseptere de beste, så noen av oss kommer utvilsomt til å skilles.»

Blikket hans hvilte litt på Harry, og han trakk på leppene. Harry glante tilbake og kjente en barsk tilfredshet ved tanken på å kunne slutte med eliksirer etter det femte året.

«Men det er enda et år igjen før vår lykkelige avskjedsstund,» sa Slur bløtt, «så enten dere sikter mot å prøve dere på Ø.G.L.E. eller ei, er mitt råd til dere alle at dere konsentrerer dere om å nå det høye avgangsnivået jeg har lært meg å vente av mine U.G.L.E.-elever.

I dag skal vi blande en eliksir som ofte blir gitt som oppgave ved Undre Galdrelaugseksamen: Fredsdrikken, en mikstur som virker beroligende og spenningsdempende. Men jeg advarer dere; hvis dere er for tunge på labben med ingrediensene, vil den som drikker den, falle i en tung og iblant ugjenkallelig søvn, så pass godt på hva dere gjør.» Til venstre for Harry rettet Hermine seg litt opp, og uttrykket røpet dyp konsentrasjon. «Ingredienser og framgangsmåte –», Slur viftet med tryllestaven, «– står på tavla –» og det gjorde de nå, «– og dere vil finne alt dere trenger –» nytt vift med staven, «– i lagerskapet –» skapdøra sprang opp. «Dere har halvannen time på dere … begynn.»

Som Harry, Ronny og Hermine hadde forutsett, kunne Slur vanskelig ha funnet en mer krevende og komplisert eliksir å gi dem i oppgave. Ingrediensene måtte tilsettes i kjelen i presis riktig mengde og rekkefølge; blandingen måtte røres om presis det riktige antall ganger, først med klokka og siden mot; og heten på flammene blandingen sydet over, måtte senkes til presis riktig nivå i presis riktig antall minutter før den siste ingrediensen skulle oppi.

«I dette øyeblikk burde en svak, sølvaktig damp begynne å stige fra eliksirene,» sa Slur da det var ti minutter igjen av timen.

Harry svettet så det rant. Han så seg desperat om i fangekjelleren. Fra hans egen kjele steg det store mengder mørkegrå damp; Ronnys spyttet grønne gnister, og Jokum viftet febrilsk med stavtippen mot flammene under sin, som øyensynlig holdt på å slukne. Men overflaten av Hermines eliksir var derimot en skimrende dis av sølvhvit damp; og da Slur kom forbi, kikket han bare ned på den med en overlegen mine – med andre ord, han fant ikke noe å sette fingeren på. Men ved Harrys kjele stanset han og stirret ned på den med et motbydelig glis om leppene.

«Og hva skulle dette liksom være, Potter?»

Smygardingene foran i klassen kikket forhåpningsfullt opp; de elsket å høre Slur håne Harry.

«Fredsdrikk,» sa Harry anspent.

«Si meg, Potter,» sa Slur silkemykt, «kan du lese?»

Draco Malfang lo.

«Ja, jeg kan det,» sa Harry og knuget hardt om tryllestaven.

«Les tredje linje av instruksjonene høyt for meg, Potter.»

Harry myste mot tavla. Det var ikke lett å skjelne instruksjonene gjennom den tåka av mangefarget damp som nå fylte kjelleren.

«Tilsett pulverisert månestein, rør tre ganger mot klokka, la trekke i sju minutter, og tilsett så to dråper juleroseekstrakt.»

Hjertet sank i brystet. Han hadde jo ikke tilsatt julerose-ekstrakten; etter at eliksiren hans hadde trukket i sju minutter, hadde han gått rett på fjerde linje i instruksjonene.

«Gjorde du alt som sto på tredje linje, Potter?»

«Nei,» sa Harry, svært lavt.

«Jeg hørte ikke?»

«Nei,» sa Harry litt høyere. «Jeg glemte julerosen.»

«Det vet jeg, Potter, hvilket betyr at den suppa der er komplett ubrukelig. *Forduftio*!»

Innholdet i Harrys heksekjel forsvant, og der sto han og så dum ut ved sida av en tom kjele.

«De av dere som *har* klart å lese instruksjonene: Fyll en prøve av eliksiren deres oppi en flaske, merk den tydelig med navn og kom opp til kateteret så jeg får sett på den,» sa Slur. «Hjemmelekse: 30 centimeter på pergament om månesteinens egenskaper og bruksområder innen eliksirblanding; innleveres torsdag.»

Mens alle rundt ham fylte flaskene sine, ryddet Harry unna utstyret sitt. Han kokte – eliksiren hans hadde ikke vært noe dårligere enn Ronnys, som nå spredde den avskyelige stanken av råtne egg, eller Nilus', som hadde fått samme konsistens som nyblandet sement, og som Nilus nå måtte skrape ut av kjelen sin; men det var han, Harry, som kom til å få bunnkarakter for dagens arbeid. Han stappet tryllestaven tilbake i veska, sank sammen på pulten og så på at alle andre marsjerte opp til kateteret med fylte og forseglede flasker. Da det langt om lenge ringte ut, var Harry førstemann ut av fangekjelleren, og han hadde allerede begynt på lunsjen i Storsalen før Ronny og Hermine kom etter. Taket var blitt enda mer grufsegrått i løpet av formiddagen. Regnet slo mot de høye vinduene.

«Det der var ordentlig urettferdig,» sa Hermine trøstende mens hun satte seg ved sida av ham og forsynte seg med kjøttpudding og potetstappe. «Din eliksir var ikke halvparten så ille som Gurgels – da han skulle helle den i flaska, gikk hele greia i knas, og klærne hans tok fyr.»

«Høh,» sa Harry og skulte ned i tallerkenen, «når har Slur behandlet meg rettferdig, kanskje?»

Ingen av dem svarte; alle tre visste at den gjensidige motviljen mellom de to hadde vært total siden første gang Slur så Harry på Galtvort.

«Jeg trodde nesten han kom til å bli litt bedre i år,» sa Hermine skuffet. «Altså, jeg mener …» Hun så seg forsiktig om; det var et halvt dusin ledige

plasser på begge sider av dem, og ingen gikk forbi bordet akkurat da. «… nå som han er med i Ordenen og sånn.»

«Fluesopper skifter ikke flekkene sine så lett,» sa Ronny klokelig. «Forresten så har jeg alltid ment at Humlesnurr var klin kokos som stolte på Slur. Hvor er bevisene på at han virkelig har slutta å holde med Han-du-veit?»

«Jeg tipper at Humlesnurr har alle de bevisene han trenger, Ronny, selv om han ikke viser dem til deg,» bjeffet Hermine.

«Å, hold snavla, dere to,» sa Harry tungt, da Ronny åpnet munnen for å ta igjen. Både Ronny og Hermine stivnet, og begge så like sinte og forurettede ut. «Kan dere ikke holde fred litt?» sa Harry. «Støtt skal dere hakke på hverandre – jeg blir helt tussete av det.» Og så skjøv han tallerkenen fra seg, svingte skolesekken over skulderen og lot dem sitte igjen der.

Han gikk opp marmortrappa to trinn om gangen, forbi de mange elevene som nå skyndte seg ned til lunsj. Sinnet som nyss hadde flammet slik opp, brant i ham fremdeles, og minnet om de sjokkerte ansiktene til Ronny og Hermine var dypt tilfredsstillende. *Der fikk de den*, tenkte han. *Hvorfor kan de ikke holde fred litt … kjekler hele tida … det kan vel drive hvem som helst fra vettet …*

På en trappeavsats passerte han det store bildet av ridder Callagal. Ridderen trakk sverdet og hyttet truende mot Harry med det, men Harry overså ham.

«Kom tilbage, skabede Kiøter! Statt op og kiæmp!» hylte ridder Callagal med en stemme som ble dempet av visiret. Men Harry gikk bare videre, og da ridderen prøvde å forfølge ham gjennom nabobildet, ble han drevet tilbake av innvåneren, en stor og arg ulvehund.

Harry tilbrakte resten av lunsjpausen alene under fallemmen øverst i Nordtårnet. Dermed ble han også den første som kom opp sølvstigen til Rakel Rummelfiolds klasserom da det ringte inn.

Etter eliksirer var clairvoyanse det verste faget Harry visste, og det skyldtes hovedsakelig professor Rummelfiolds vane med å spå hans snarlige død i annenhver time. Hun var et tynt kvinnemenneske, innhyllet i

mengder av sjal og glitrende glassperlekjeder og briller som forstørret øynene så voldsomt at hun alltid minnet Harry om et slags insekt. Da Harry kom inn, var hun opptatt med å sette ut noen medtatte, lærinnbundne bøker på de gebrekkelige småbordene rommet hennes var så overfylt med. Lampene var dekket av sjal, og lysskjæret derfra og fra det nesten nedbrente, parfymestinkende bålet på peisen var så svakt at det virket ikke som hun så ham da han fant seg en plass i skyggene. I løpet av de neste fem minuttene kom resten av klassen også. Ronny dukket opp fra fallemmen, så seg godt om, fikk øye på Harry og satte kursen rett dit – eller så rett som mulig når han måtte krysse mellom bord og stoler og overstoppede puffer.

«Hermine og jeg har holdt opp å krangle,» meddelte han og satte seg ved sida av Harry.

«Bra,» gryntet Harry.

«Men Hermine sier det hadde vært fint om du holdt opp å la humøret ditt gå ut over oss,» sa Ronny.

«Jeg lar ikke –»

«Jeg bare forteller deg hva hun sa,» sa Ronny og overdøvde ham. «Men jeg syns hun har rett. Det er'ke vår feil at Jokum og Slur oppfører seg sånn mot deg.»

«Jeg har aldri sagt at –»

«God dag,» sa professor Rummelfiold med sin vanlige slørete, drømmende stemme. Harry tidde, og nok en gang følte han seg på samme tid ergerlig og litt skamfull. «Og velkommen tilbake til timene i clairvoyanse. Jeg har naturligvis fulgt hvordan det er gått med hver især av dere i ferien, og det gleder meg å se at alle er kommet trygt tilbake til Galtvort – som jeg jo selvsagt godt visste at dere ville.

På bordene foran dere vil dere finne hvert deres eksemplar av *Drømmeoraklet* av Figaro Imago. Drømmetydning er en uhyre viktig metode til å forutse framtida, og en dere godt kan komme til å få til U.G.L.E. Ikke at jeg mener at hvorvidt man står eller stryker til en eksamen er av den ringeste betydning innen clairvoyansens hellige kunst, naturligvis. Har man først Øyet som Ser, spiller karakterer og papirer minimal rolle. Men, rektor vil at dere skal ta denne eksamenen, så …»

Der tidde professor Rummelfiold fintfølende, men etterlot seg ingen tvil om at hun betraktet sitt fag som høyt hevet over slike tarvelige ting som eksamener.

«Bla om til introduksjonen, er dere snille, og les hva Imago sier der om drømmetydning. Deretter deler dere dere opp parvis og går i gang med å tolke hverandres nyeste drømmer i henhold til *Drømmeoraklet*. Vær så god.»

Det eneste gode å si om denne timen var at den ikke var dobbel. Da alle var ferdige med å lese innledningskapitlet i læreboka, var det knappe ti minutter igjen til drømmetydningen. Ved bordet ved sida av deres hadde Tommy slått seg sammen med Nilus, som straks begynte på en langsommelig utlegning av et mareritt om en kolossal saks som var iført bestemorens fineste hatt. Harry og Ronny glodde bare dystert på hverandre.

«Jeg husker aldri drømmene mine, jeg,» sa Ronny. «Kom med en, du.»

«Du må da huske én, iallfall,» sa Harry utålmodig.

Han hadde så visst ikke tenkt å dele drømmene sine med noen. Han visste utmerket godt hva det vanlige marerittet om en kirkegård betydde, det trengte han ikke Ronny eller professor Rummelfiold eller det dumme *Drømmeoraklet* til å forklare ham.

«Vel – forleden natt så drømte jeg at jeg spilte rumpeldunk,» sa Ronny og skar grimaser i forsøket på å huske bedre. «Hva tror du det betyr?»

«At du kommer til å bli spist opp av en kolossal marshmallow, antakelig,» sa Harry og bladde uinteressert i *Drømmeoraklet*. Det var gudsjammerlig kjedelig å sitte og slå opp drømmer bitevis i boka, og Harry ble ikke oppmuntret av at professor Rummelfiold ga dem i hjemmelekse å føre hver sin drømmedagbok den neste måneden. Da det ringte ut, var han og Ronny de første ned stigen. Ronny klagde høylytt.

«Aner du hvor mye lekser vi har fått alt? Kiste ga oss en halvmeter stil om jøtulkrigene; Slur vil ha tretti centimeter om bruken av månestein, og nå får vi en måned med drømmedagbok av Rummelfiold! Skal si Fred og Frank hadde rett i det de sa om U.G.L.E., hm? Bare ikke Uffert-dama også gir oss noe, nå …»

Da de kom inn i svarteforsvarsrommet, satt professor Uffert allerede på plass bak kateteret, iført samme lyserøde kardigan som kvelden før, og aller øverst, den svarte fløyelssløyfa. Harry ble på ny slått av likheten med en stor flue som overilt hadde slått seg ned oppå en enda større padde.

Klassen var stille på vei inn. Professor Uffert var foreløpig en ukjent størrelse, og ingen visste ennå hvor strikt hun ville holde på disiplinen.

«God dag, alle sammen!» sa hun da hele klassen omsider hadde funnet plassene sine.

Et par stykker svarte med et mumlende 'God dag'.

«*Tsk, tsk!*» sa professor Uffert. «Slikt kan vi ikke ha noe av. Jeg vil gjerne at samtlige svarer: 'God dag, professor Uffert.' En gang til, takk. God dag, alle sammen!»

«God dag, professor Uffert,» messet de i kor.

«Se så,» sa professor Uffert søtt. «Det var da vel ikke så vanskelig? Og nå – legg bort tryllestavene og fram med pennene, takk.»

Mange vekslet dystre blikk – de hadde ennå til gode å oppleve at beskjeden «legg bort tryllestavene» ble fulgt av en spennende time. Harry stakk staven i veska og fant fram penn, blekk og pergament. Professor Uffert åpnet håndveska, trakk opp sin egen stav – en uvanlig kort en – og ga tavla et skarpt kakk med den. Følgende ord kom til syne:

Forsvar mot svartekunster
Tilbake til grunnprinsippene

«Den undervisningen dere har fått, har vært nokså bruddvis og springende, er det ikke så?» sa professor Uffert og snudde seg mot klassen med hendene pent foldet foran seg. «Stadig bytte av lærere, hvorav flere tydeligvis ikke har fulgt noe departementsgodkjent pensum, har dessverre ført til at dere ligger langt under det nivået en ville vente å finne det året dere skal ta U.G.L.E.

Det vil derfor sikkert glede dere å høre at dette problemet nå vil bli rettet på. I år skal vi nemlig følge et grundig strukturert, teoribasert, departementsgodkjent opplegg for defensiv magi. Dere kan notere ned følgende:»

Hun kakket på tavla igjen; de første linjene forsvant og ble erstattet av 'Kursmål'.

1. *Å forstå prinsippene bak defensiv magi*.
2. *Å lære å identifisere situasjoner hvor bruk av defensiv magi er lovlig*.
3. *Å sette defensiv magi inn i en kontekst for praktisk bruk*.

En kort stund ble klasserommet fylt av skrapingen av penner mot pergament. Da alle hadde notert professor Ufferts tre kursmål, spurte hun: «Har alle skaffet et eksemplar av *Defensiv magiteori* av Vilbert Snisk?»

Det kom en matt, bekreftende mumling fra klassen.

«Jeg tror vi prøver en gang til,» sa professor Uffert. «Når jeg stiller et spørsmål, vil jeg gjerne at dere skal svare: 'Ja, professor Uffert,' eller 'Nei, professor Uffert.' Altså: Har alle skaffet et eksemplar av *Defensiv magiteori* av Vilbert Snisk?»

«Ja, professor Uffert,» runget gjennom rommet.

«Bra,» sa professor Uffert. «Da vil jeg dere skal bla opp på side fem og lese kapittel én: *Basiskunnskap for begynnere*. Det skal ikke være nødvendig å snakke.»

Professor Uffert forlot tavla, satte seg bak kateteret igjen og mønstret klassen med de posete paddeøynene. Harry slo opp på side fem av *Defensiv magiteori* og begynte å lese.

Det var forferdelig kjedelig, like kjedelig som å høre på professor Kiste. Han merket at konsentrasjonen bare gled sin vei; snart hadde han lest den samme setningen fem–seks ganger uten å oppfatte mer enn de første ordene. Mange tause minutter gikk. Ved sida av ham snurret Ronny åndsfraværende fjærpennen mellom fingrene med blikket limt til det samme punktet på sida. Harry kikket til høyre og fikk en overraskelse som rykket ham ut av dvalen. Hermine hadde ikke engang åpnet *Defensiv magiteori*. Hun hadde hånden i været og stirret ufravendt på professor Uffert.

Harry kunne ikke huske at Hermine noen gang hadde latt være å lese når hun fikk beskjed om det, eller for den saks skyld motstått fristelsen til å åpne enhver bok hun fikk foran seg. Han så spørrende på henne, men hun ristet bare så vidt på hodet for å markere at hun ikke hadde tenkt å svare på

spørsmål og fortsatte å stirre på professor Uffert, som akkurat like besluttsomt så i en annen retning.

Men da det hadde gått ganske mange minutter til, var ikke lenger Harry den eneste som så på Hermine. Kapitlet de hadde fått beskjed om å lese, var så kjedsommelig at flere og flere heller ville se på Hermines stumme forsøk på å fange blikket til professor Uffert enn å fortsette å kjempe seg igjennom *Defensiv magiteori*.

Da mer enn halve klassen så på Hermine istedenfor i boka, virket det som professor Uffert hadde funnet ut at situasjonen ikke lenger lot seg overse.

«Var det noe du ville spørre om i det kapitlet, vennen min?» spurte hun Hermine, som om hun først nå hadde lagt merke til henne.

«Ikke i det kapitlet, nei,» sa Hermine.

«Vel, men nå leser vi altså,» sa professor Uffert og blottet de spisse små tennene. «Dersom du har andre spørsmål, kan vi ta dem i slutten av timen.»

«Jeg har et spørsmål om kursmålene Deres,» sa Hermine.

Professor Uffert hevet øyebrynene.

«Og du heter?»

«Hermine Grang,» sa Hermine.

«Vel, frøken Grang, jeg tror kursmålene skulle være klinkende klare hvis du bare leser grundig igjennom dem,» sa professor Uffert i en innbitt søt tone.

«Det gjør ikke jeg,» sa Hermine freidig. «Det står ingenting der oppe om å *bruke* defensiv magi.»

I den lille pausen som fulgte, snudde mange i klassen seg og stirret med rynket panne på de tre kursmålene som sto skrevet på tavla der oppe.

«*Bruke* defensiv magi?» gjentok professor Uffert med en liten latter. «Sannelig om jeg kan forestille meg noen situasjon i mine timer som skulle kreve noen bruk av en forsvarsformel, frøken Grang. Du regner formodentlig ikke med å bli angrepet i skoletida?»

«Skal vi'kke *bruke* magi?» utbrøt Ronny høyt.

«Elever bes vennligst rekke opp hånden når de ønsker ordet i mine timer, herr –?»

«Wiltersen,» sa Ronny og rakte opp hånden.

Professor Uffert smilte stadig bredere og snudde ryggen til ham. Harry og Hermine rakte umiddelbart opp hånden, begge to. Professor Ufferts poseblikk dvelte et øyeblikk ved Harry før hun henvendte seg til Hermine.

«Ja, frøken Grang? Var det noe annet du ville spørre om?»

«Ja,» sa Hermine. «Hele poenget ved forsvar mot svartekunster må da vel være å øve på forsvarsformler?»

«Er du en departementsgodkjent utdanningsekspert, frøken Grang?» spurte professor Uffert med den samme falskt søte stemmen.

«Nei, men –»

«Nå vel, da er jeg redd du ikke er kvalifisert til å bedømme hva 'hele poenget' med et fag er. Atskillig eldre og flinkere trollmenn enn deg har lagt opp det nye undervisningsopplegget vårt. Dere vil få lære om defensiv magi på en trygg, risikofri måte –»

«Hva er vitsen med det?» sa Harry høyt. «Hvis vi blir angrepet, så blir det jo ikke i en sko –»

«*Hånden*, herr Potter!» sang professor Uffert.

Harry skjøt neven i været igjen, og igjen snudde professoren prompte ryggen til, men nå viftet atskillige andre også med hendene.

«Og du heter?» sa professor Uffert til Tommy.

«Tommy Ding.»

«Vel, herr Ding?»

«Vel – det er vel sånn som Harry sa, ikke sant?» sa Tommy. «Hvis det kommer noen og angriper oss, så blir det ikke risikofritt.»

«Jeg gjentar,» sa professoren og smilte til Tommy på en meget irriterende måte, «venter du å bli angrepet i mine timer?»

«Nei, men –»

Professor Uffert overdøvde ham. «Jeg vil nødig kritisere måten denne skolen har vært drevet på,» sa hun, med et lite overbevisende smil om den brede munnen, «men dere er blitt utsatt for noen svært uansvarlige trollmenn i disse timene, *meget* uansvarlige, vil jeg si – for ikke å si,» sa hun med en ubehagelig liten latter, «visse ytterst farlige halvkaster.»

«Hvis det er professor Lupus De mener,» utbrøt Tommy sint, «så var han den beste vi noen gang –»

«*Hånden*, herr Ding! Som jeg sa – dere er blitt presentert for formler som har vært kompliserte, upassende for aldersgruppen og potensielt livsfarlige. Dere er blitt skremt til å tro at dere kan komme til å møte svartangrep annenhver dag –»

«Det er vi slett ikke,» sa Hermine, «vi har bare –»

«*Du har ikke rakt opp hånden, frøken Grang!*»

Hermine rakte opp hånden. Professor Uffert snudde seg bort fra henne.

«Jeg har forstått det slik at min forgjenger ikke bare brukte illegale forbannelser i deres nærvær, han brukte dem til og med *på* dere.»

«Vel, så var'n jo en gærning òg, da, viste det seg,» sa Tommy hissig. «Ikke for det, vi lærte masse av'n, vi.»

«*Du har ikke rakt opp hånden, herr Ding!*» avbrøt professor Uffert trillende. «Nå vel, det er altså departementets syn at teoretiske kunnskaper vil være mer enn tilstrekkelige for å få dere igjennom eksamen, hvilket til sjuende og sist er hva skolen dreier seg om. Og du heter?» la hun til og så på Parvati, som nettopp hadde rakt opp hånden.

«Parvati Patil, og har ikke U.G.L.E. i forsvar mot svartekunster en praktisk del også? Er det ikke meningen vi skal vise at vi faktisk kan *bruke* motforbannelsene og sånt?»

«Så lenge dere har pugget teorien tilstrekkelig, er det ingen grunn til at dere ikke også skulle kunne bruke formlene under omhyggelig kontrollerte eksamensforhold,» sa professor Uffert avfeiende.

«Uten å ha øvd på dem i det hele tatt?» sa Parvati vantro. «Mener De at første gang vi får prøve oss på å bruke formlene, blir på heksamen?»

«Jeg gjentar, bare dere har lest tilstrekkelig på teorien –»

«Og hva hjelper teori i den virkelige verden?» sa Harry høyt, denne gangen med hånden i været.

«Dette er en skole, herr Potter, ikke den virkelige verden,» sa hun bløtt.

«Så vi skal ikke lære å forberede oss på det som venter oss utenfor da, liksom?»

«Det er ingen ting som venter der ute, herr Potter.»

«Å nei?» sa Harry. Sinnet, som hadde boblet i ham rett under overflaten hele dagen, var i ferd med å nå kokepunktet.

«Hvem er det du forestiller deg skulle ville angripe barn som dere?» spurte professor Uffert i en avskyelig honningsøt tone.

«Hmmm, la meg tenke litt …» sa Harry liksom tankefullt. «Det skulle vel aldri være … fyrst *Voldemort*?»

Ronny gispet; fra Lavendel Bruun kom det et lite skrik; Nilus skled sidelengs ned av stolen sin. Men professor Uffert skvatt ikke. Hun stirret på Harry med en slags bister tilfredshet.

«Ti minuspoeng til Griffing, herr Potter.»

Klasserommet var taust og stille. Alle stirret på enten Uffert eller Harry.

«La meg gjøre et par ting aldeles klare.»

Professor Uffert reiste seg, bøyde seg litt framover og støttet seg med de butte fingrene mot kateteret.

«Dere har fått høre at en viss svart trollmann har vendt tilbake fra de døde –»

«Han var ikke død,» sa Harry sint, «men tilbake, det er han!»

«Herr-Potter-du-har-allerede-kostet-huset-ditt-ti-minuspoeng-så-ikke-gjør-allting-verre-for-deg-selv,» sa professor Uffert i ett pust uten å se på ham. «Som jeg nettopp sa, dere har fått vite at en viss svart trollmann er i virksomhet igjen. *Dette er en løgn.*»

«Det er INGEN LØGN!» sa Harry. «Jeg så ham; jeg sloss mot ham!»

«Arrest, herr Potter!» sa professor Uffert triumferende. «I morgen ettermiddag. Klokka fem. På mitt kontor. Jeg gjentar: *Dette er en løgn*. Magidepartementet garanterer at dere ikke er i fare fra noen svart trollmann. Hvis noen fremdeles er bekymret, så for all del, kom og snakk med meg utenfor skoletid. Hvis noen prøver å skremme dere med skrøner om gjenfødte svarte trollmenn, vil jeg gjerne få vite om det. Jeg er her for å hjelpe dere. Jeg er deres venn. Og nå, vennligst gå tilbake til lesingen. Side fem, *Basiskunnskap for begynnere.*»

Professor Uffert satte seg ned igjen. Men Harry reiste seg opp. Alle stirret på ham – Jokum så halvt redd ut, halvt fascinert.

«Nei, Harry!» hvisket Hermine advarende og nappet ham i ermet, men Harry rev armen til seg.

«Så ifølge Dem falt Fredrik Djervell død om av seg selv, er det sånn?» spurte Harry med en røst som dirret.

Klassen hev kollektivt etter pusten, for ingen av dem, unntatt Ronny og Hermine, hadde hørt Harry si et ord om hva som hadde skjedd den kvelden Fredrik døde. De stirret opphisset fra Harry til professor Uffert, som hadde løftet blikket og mønstret ham uten en skygge av det falske smilet sitt.

«Fredrik Djervells død var en tragisk ulykke,» sa hun kaldt.

«Det var mord,» sa Harry. Han merket at han skalv. Dette hadde han omtrent ikke snakket med noen om, og minst av alt tretti ivrig lyttende klassekamerater. «Voldemort drepte ham, og det vet De.»

Professor Ufferts ansikt var helt uttrykksløst. Et øyeblikk trodde Harry hun skulle hyle til ham – men så sa hun med sin mildeste, søteste småpikestemme: «Kom hit opp, søte herr Potter.»

Han sparket stolen til side, marsjerte rundt Ronny og Hermine og opp til kateteret. Han kunne merke at resten av klassen holdt pusten. Han var så sint at han ga blaffen i hva som skjedde videre.

Professor Uffert trakk opp en liten rull rosa pergament av håndveska, strakte den ut på kateteret og begynte å skrible noe. Hun satt bøyd over det, så Harry kunne ikke se hva hun skrev. Etter et minutt eller så rullet hun sammen pergamentet og slo lett på det med tryllestaven; det forseglet seg straks og var ikke til å åpne.

«Gå til professor McSnurp med dette, søte venn,» sa professor Uffert og rakte ham brevet.

Han tok imot det uten et ord, marsjerte ut uten så mye som et blikk på Ronny og Hermine og smelte igjen døra etter seg. Han gikk fort bortover gangen med brevet til McSnurp i knyttneven, rundet hjørnet og støtte rett inn i poltergeisten Gnav, en liten, storkjeftet mannsling som akkurat nå svevde på ryggen i lufta og sjonglerte med en samling blekkhus.

«Næmen, er det ikke den lille ville!» kaklet Gnav og lot to av blekkhusene gå i golvet, hvor de gikk i knas og oversprøytet veggene med blekk. Harry hoppet baklengs av veien og snerret:

«Kom deg unna, Gnav!»

«Oooo, er lille Harry arrig?» sa Gnav. Han forfulgte Harry bortover gangen og suste over ham med et hånflir. «Hva er det denne gangen, da? Er Potter pling i potta? Hører stemmer? Ser syner? Taler i –» og Gnav blåste en gigantisk prompelyd, «– *tunger*?»

«La meg være I FRED, sa jeg!» ropte Harry. Han løp ned nærmeste trapp, men Gnav la seg bare på ryggen og skled ned rekkverket langsmed ham.

«*Folk flest tror han tuller og går litt i frø,*
og noen folk skvetter så fort han si'r: Bø!
Men Gnaven vet best – han vet Potter'n er sprø –»

«HOLD KJEFT!»

En dør til venstre brakte opp, og ut kom professor McSnurp fra kontoret sitt. Uttrykket var morskt og litt urolig.

«Hva i all verden er det du brøler for, Potter?» bjeffet hun. Gnav kaklet og forsvant som et lyn. «Hvorfor er du ikke og har time?»

«Jeg ble sendt til Dem,» sa Harry stivt.

«Sendt? Hva mener du med *sendt?*»

Han holdt fram brevet fra professor Uffert. Professor McSnurp tok imot det med en nyve i pannen, åpnet det med et slag av tryllestaven og rullet det ut. Øynene fór fra side til side bak de firkantede brilleglassene mens hun leste det professor Uffert hadde skrevet, og for hver linje smalnet de mer.

«Kom hit inn, Potter.»

Han fulgte henne inn på kontoret. Døra lukket seg bak ham av seg selv.

«Vel?» sa professor McSnurp og snudde seg mot ham. «Er dette sant?»

«Er hva da sant?» spurte Harry, litt mer aggressivt enn han hadde tenkt. «Professor?» la han til, i et forsøk på å lyde litt høfligere.

«Er det sant at du ropte til professor Uffert?»

«Ja,» sa Harry.

«At du sa at hun løy?»

«Ja.»

«At du sa at Han-hvis-navn-må-være-unevnt, er tilbake?»

«Ja.»

Professor McSnurp satte seg bak skrivebordet sitt og stirret på ham med rynket panne. Så sa hun: «Forsyn deg med en kjeks, Potter.»

«For– hva sa De?»

«Forsyn deg med en kjeks,» gjentok hun utålmodig og pekte på en skotskrutet blikkboks oppå en av papirbunkene på skrivebordet. «Og sett deg.»

En gang tidligere hadde Harry ventet seg blodspor i huden fra professor McSnurp, men i stedet hadde hun fått ham inn på rumpeldunklaget i Griffing. Han sank ned i en stol midt imot henne, forsynte seg med en ingefærøgle og følte seg akkurat like fortumlet og forfjamset som den gangen.

Professor McSnurp la fra seg professor Ufferts brev og betraktet Harry meget alvorlig.

«Potter, du er nødt til å passe deg.»

Harry svelget munnfullen med ingefærøgle og stirret på henne. Stemmen hennes var overhodet ikke som han var vant til – ikke kontant, skarp og striks, men lav, bekymret og på en eller annen måte mye mer menneskelig enn den pleide.

«Feiltrinn i timene til Dolorosa Uffert kan koste deg langt verre ting enn noen huspoeng og en arrest.»

«Hva mener –»

«Bruk nå det vettet du har, Potter!» glefset hun og liknet brått mer på seg selv. «Du vet da hvor hun kommer fra; du må jo vite hvem hun rapporterer til.»

Det ringte ut etter timen. Ovenfra og rundt dem kom alle elefantlydene av hundrevis av elever i bevegelse.

«Det står her at hun har ilagt deg arrest hver kveld denne uka, fra og med i morgen,» sa professor McSnurp og kikket ned på brevet fra Uffert igjen.

«Hver kveld denne uka!» gjentok Harry bestyrtet. «Men – professor, kan ikke De –»

«Det kan jeg ikke, nei,» sa McSnurp avgjort.

«Men –»

«Hun er læreren din og har all rett til å ilegge deg arrest. I morgen klokka fem melder du deg på kontoret hennes til den første av dem. Men husk, trå varsomt når det gjelder Uffert.»

«Men det var sant, det jeg sa!» sa Harry fortørnet. «Voldemort er tilbake, det vet De jo – rektor Humlesnurr vet det, og –»

«Herregud da, Potter!» sa professor McSnurp og rettet sint på brillene – hun hadde rykket til da han sa navnet Voldemort. «Innbiller du deg at dette har noe med sannhet eller løgn å gjøre? Det har å gjøre med én ting, og det er å ikke stikke hodet fram og holde temperamentet ditt under kontroll!»

Hun reiste seg, med utspilte nesebor og munnen som en tynn strek. Harry reiste seg også.

«Ta en kjeks til,» sa hun irritabelt og stakk boksen under nesa på ham.

«Nei takk,» sa Harry kaldt.

«Ikke oppfør deg som en tosk!» glefset hun.

Så tok han en, da.

«Takk,» sa han motstrebende.

«Hørte du ikke etter da Uffert holdt talen sin under skolestartfesten, Potter?»

«Jo da,» sa Harry. «Jo, hun sa noe om at … at framskrittet ville bli forbudt, eller … vel, det betydde i hvert fall at Magidepartementet prøver å gripe inn på Galtvort.»

Professor McSnurp studerte ham et øyeblikk. Så snøftet hun, kom fram bak skrivebordet og holdt døra opp for ham.

«Nå ja, det er da iallfall noe at du hører på Hermine Grang,» sa hun og skysset ham ut fra kontoret.

KAPITTEL TRETTEN

BLODIG ARREST

Middagen i Storsalen den kvelden ble ingen behagelig opplevelse for Harry. Nyheten om at han hadde brølt til professor Uffert, hadde spredd seg uvanlig raskt, selv til Galtvort å være. Fra alle sider, der han satt mellom Ronny og Hermine, kunne han høre hvisking, og det rare var at de som hvisket, åpenbart ikke brydde seg om at han kunne høre dem. Tvert imot, det virket nesten som de håpet han skulle bli sint og begynne å brøle igjen, så de fikk høre hele historien fra hans egen munn.

«Han sier han så at Fredrik Djervell ble myrdet …»

«Han mener han duellerte med Han-du-vet …»

«Nei, gi deg'a …»

«Tror'n virkelig at noen går på den der?»

«Den får'n dra lenger ut på landet med …»

«Det jeg ikke skjønner,» sa Harry med en stemme som dirret litt og la fra seg kniven og gaffelen – hendene skalv også så han ikke kunne holde dem i ro, «er hvorfor alle trodde på den samme historien for to måneder siden, da det var Humlesnurr som fortalte den …»

«Vet du hva, Harry, det er jeg ikke sikker på at de gjorde,» sa Hermine bistert. «Å, kom nå, så kommer vi oss ut herfra.»

Hun la fra seg sin egen kniv og gaffel så det smalt. Ronny så lengselsfullt på den halvspiste eplepaien sin, men kom, han også. Folk glodde etter dem hele veien ut.

«Hva mener du med at du ikke er sikker på at de trodde på Humlesnurr?» spurte Harry da de kom opp i andre etasje.

«Jeg tror ikke du skjønner helt hvordan det var like etter at alt sammen skjedde,» sa Hermine lavt. «Plutselig var du der bare midt på plenen med liket av Fredrik … ingen av oss hadde sett hva som skjedde inni labyrinten … vi hadde bare Humlesnurrs ord for at Han-du-vet hadde kommet tilbake og drept Fredrik og slåss med deg.»

«Og akkurat sånn var det!» sa Harry høyt.

«Det vet jeg vel, Harry, så kan du værsåsnill å gi deg med å fly i strupen på meg?» sa Hermine trett. «Det er bare det at før dette rakk å gli inn, dro alle hver til sitt for sommeren, og siden har de i to måneder fått lese at du er en gærning og Humlesnurr senil!»

Regnet slo mot rutene der de gikk gjennom de tomme gangene tilbake til Griffing-tårnet. For Harry var det som om den første dagen hadde vart en uke, og enda hadde han et berg av hjemmelekser å få unna før han la seg. En dump, hamrende smerte hadde satt seg fast over det høyre øyet. Idet de svingte inn i gangen til den trinne damen, kikket han ut på den mørke parken gjennom et regnstrimet vindu. Fremdeles ikke lys i Gygrids hytte.

«*Gufsulus gufsletonia,*» sa Hermine før den trinne damen rakk å spørre. Portrettet svingte opp og blottla inngangen, og alle tre krabbet inn.

Oppholdsrommet var nesten tomt; de aller fleste var fortsatt nede og spiste middag. Skeivskank foldet seg ut fra en lenestol og travet dem malende i møte, og da Harry, Ronny og Hermine hadde slått seg til i yndlingsstolene sine foran peisen, hoppet han lett opp i fanget til Hermine og krøllet seg sammen igjen der som en lyserød, pelskledd pute. Harry stirret inn i flammene og følte seg bare tom og utmattet.

«*Hvordan* kunne Humlesnurr la noe sånt skje?» utbrøt Hermine så brått at både Harry og Ronny skvatt, og Skeivskank hoppet fornærmet ned fra henne. Hun hamret mot armlenene så stoppen tøt ut av hullene. «Hvordan kunne han la det forferdelige kvinnemennesket få undervise oss? Og attpåtil i det året vi skal ta U.G.L.E!»

«Vel, vi har jo aldri hatt noen kløppere som lærere i svarteforsvar, har vi vel?» sa Harry. «Dere vet åssen det er – Gygrid fortalte det jo: Ingen vil ha jobben; de sier den er forbannet.»

«Jo vel, men å ansette en som faktisk nekter oss å bruke magi! Hva er det Humlesnurr tenker på?»

«Og så vil hun ha folk til å spionere for seg,» sa Ronny mørkt. «Husker dere hun sa vi sku' komme og si fra hvis vi hørte noen si at Han-du-veit har kommet igjen?»

«Så klart hun er her for å spionere, det er vel innlysende,» glefset Hermine. «Hvorfor skulle Bloeuf ellers ville ha henne her?»

«Ikke begynn å krangle igjen nå da,» sa Harry trett, idet Ronny åpnet munnen for å gå til motangrep. «Kan vi ikke bare … å, la oss bare begynne på de leksene og få dem unnagjort …»

De hentet fram skolesekkene sine fra en krok og vendte tilbake til stolene ved peisen. Nå hadde folk begynt å komme opp igjen etter middag. Harry passet på ikke å se mot portretthullet, men kunne like fullt merke blikkene folk sendte ham.

«Skal vi gjøre de greiene til Slur først?» sa Ronny og dyppet fjærpennen i blekk. «*Månesteinens ... egenskaper og ... bruksområder ... innen eliksirblanding ...*» mumlet han mens han skrev de samme ordene øverst på pergamentet sitt. «Se så.» Han satte strek under tittelen, og så kikket han forventningsfullt opp på Hermine.

«OK, hva har egentlig månestein for slags egenskaper og bruksområder innen eliksirblanding, da?»

Men Hermine hørte ikke etter; hun myste mot bortenden av rommet, hvor Fred og Frank og Laffen Styx satt omgitt av en flokk babyfjesede førsteklassinger, som samtlige tygget på et eller annet som tydeligvis kom fra en stor papirpose som Fred holdt.

«Nei, beklager, men nå har de gått for langt,» sa hun. Uttrykket da hun reiste seg, var fly forbannet. «Kom, Ronny!»

«Jeg … æh, hva?» sa Ronny og prøvde å vinne tid. «Nei – gi deg'a, Hermine, vi kan'ke kjefte på dem for at de gir bort godis, vel.»

«Du vet utmerket godt at det der er Neseblodnugater eller – eller Spyslikk eller –»

«Svimesutter?» foreslo Harry stillferdig.

En etter en, som om noen hadde slått dem i hodet med en usynlig kølle, sank førsteklassingene bevisstløse sammen i stolene sine – noen gled helt ned på golvet, andre hang bare over armlenene med tunga ut av munnen. De fleste som så på, bare lo; men Hermine heiste opp skuldrene og marsjerte rett bort til Fred og Frank, som sto der med notatblokker og studerte de svimeslåtte førsteklassingene nøye. Ronny reiste seg halvveis fra stolen og ble ubesluttsomt stående et øyeblikk, før han mumlet til Harry: «Hun fikser det fint aleine,» og sank så dypt ned i stolen igjen som den hengslete kroppen tillot.

«Nå er det nok!» sa Hermine morskt til Fred og Frank. Begge kikket mildt overrasket opp.

«Ja, du har vel rett,» sa Frank og nikket. «Det virker faktisk som dosa er kraftig nok nå, ja.»

«Jeg sa til dere i morges at dere ikke får teste de greiene deres på elevene!»

«Vi betaler dem jo!» sa Fred indignert.

«Det er det samme, det kan være farlig!»

«Tullprat,» sa Fred.

«Ta det rolig, Hermine, det feiler dem ingen ting!» sa Laffen beroligende mens han gikk fra den ene førsteklassingen til den neste og puttet et lilla drops i munnen på dem.

«Ja, bare se, nå kommer de til seg sjøl igjen,» sa Frank.

Og ganske riktig, noen av førsteklassingene rørte alt på seg. Noen virket så sjokkerte over å oppdage at de lå på golvet eller hang over et armlene og dinglet, at Harry var nokså sikker på at Fred og Frank ikke hadde advart dem om hva godteriene kom til å gjøre med dem.

«Er du OK?» sa Frank vennlig til en liten mørkhåret jente som lå like foran ham.

«Jeg – jeg tror det,» sa hun skjelvent.

«Flott!» sa Fred fornøyd, men i neste sekund hadde Hermine snappet både notatblokken og posen med Svimesutter ut av hendene på ham.

«Det er aldeles ikke flott!»

«Det er det vel – de er jo i live, ikke sant?» sa Fred sint.

«Dere kan ikke gjøre sånt – hva om en av dem ble ordentlig dårlig?»

«De blir'ke dårlige – først har vi jo testa alt sammen på oss sjøl, dette er bare for å se om alle reagerer likt –»

«Hvis dere ikke holder opp, skal jeg –»

«Gi oss arrest?» sa Fred, i en bare-prøv-deg-tone.

«Gi oss straffelinjer å skrive?» sa Frank og flirte.

Rundt i hele rommet lo folk som fulgte med. Hermine ranket seg i sin fulle høyde; øynene smalnet, og det var som om bustehåret strittet av elektrisitet.

«Nei,» sa hun, og stemmen skalv av sinne, «men jeg skriver til moren deres.»

«Det gjør du'kke!» sa Frank forskrekket og rykket baklengs.

«Å jo da, det gjør jeg,» sa Hermine barskt. «Jeg kan ikke hindre dere i å tygge på de dumme greiene selv, men dere får ikke gi dem til førsteklassingene.»

Fred og Frank så ut som om de var rammet av en tordenkile. Det var tydelig at sett med deres øyne, traff Hermines trussel langt under beltestedet. Med et siste truende blikk stappet hun Freds notisblokk og suttepose i hendene på ham igjen og marsjerte deretter tilbake til stolen ved peisen.

Ronny lå nå så lavt i stolen sin at nesa var omtrent på høyde med knærne.

«Tusen takk for din støtte, Ronny,» sa Hermine iskaldt.

«Du greide det fint aleine,» mumlet Ronny.

Hermine stirret ned på det tomme pergamentet sitt i noen sekunder, så sa hun irritabelt: «Æsj, det nytter ikke, nå klarer jeg ikke å konsentrere meg. Jeg går og legger meg.»

Hun rev opp skolesekken, og Harry trodde hun skulle legge bort bøkene sine, men i stedet trakk hun opp to formløse, lodne gjenstander som hun omhyggelig danderte på et bord ved peisen og dekket til med et par sammenkrøllede pergamentbiter og en ødelagt fjærpenn, før hun tok et par skritt tilbake for å beundre resultatet.

«Hva i Merlins navn er det du driver med?» spurte Ronny, som hadde holdt øye med henne som om han var bekymret for om hun var blitt gal.

«Det er luer til husnissene,» sa hun prompte, og så begynte hun virkelig å pakke ned bøkene. «Jeg strikket dem i sommer. Jeg strikker fryktelig sent når jeg ikke kan bruke magi, men nå som jeg er her på skolen igjen, kan jeg sikkert få til massevis av dem.»

«Du legger ut luer til husnissene?» sa Ronny langsomt. «Og dekker dem til med søppel først?»

«Stemmer,» sa Hermine trassig og svingte sekken over skulderen.

«Du kan'ke gjøre sånt,» sa Ronny sint. «Du prøver å lure dem til å plukke opp luene. Du setter dem fri, sjøl om de ikke *vil* være fri.»

«Så klart de vil være fri!» sa Hermine straks, selv om ansiktsfargen var på rask vei mot lyserødt. «Og du våger ikke å røre de luene, Ronny!»

Og dermed gikk hun. Ronny ventet til hun var forsvunnet ut døra til jentesovesalene før han fjernet søppelet fra strikkeluene.

«De får i hvert fall få se hva de plukker opp,» sa han bestemt. «Men …», og han rullet sammen pergamentet hvor han hadde skrevet tittelen på oppgaven til Slur, «dette her er det ingen vits i å prøve mer på, jeg greier det aldri uten Hermine. Jeg har'ke peiling på hva en skal gjøre med månesteiner, har du?»

Harry ristet på hodet og merket med det samme at verkingen i høyre tinning var blitt verre. Så kom han på den lange stilen om jøtulkrigene og kjente et skarpt stikk av smerte. Og selv om han utmerket godt visste at i morgen kom han til å angre på at han ikke hadde gjort leksene i kveld, feide han alle bøkene ned i sekken igjen.

«Jeg går og legger meg, jeg òg.»

På vei til døra kom han forbi Jokum, men så ikke på ham. I forbifarten syntes han Jokum åpnet munnen for å si noe, men han satte bare farten opp og kom ut i den beroligende stillheten i steintrappa uten å måtte takle flere provokasjoner.

*

Dagen etter demret like blygrå og regntung som den forrige. Ingen Gygrid var ennå å se ved lærerbordet under frokosten.

«Men på plussida, ingen Slur heller,» sa Ronny oppmuntrende.

Hermine gjespet så det knakte og skjenket seg kaffe. Hun virket fornøyd for et eller annet, og da Ronny spurte hva hun hadde å være så blid for, sa hun bare: «Luene er vekk. Ser ut som husnissene vil være frie allikevel.»

«Ikke vedd skjorta di på det,» sa Ronny bitende. «Det er'ke sikkert det der teller som klær. De så jo'kke akkurat ut som luer, da, spør du meg – mer som en slags ullblærer eller noe.»

Hermine sa ikke et ord til ham resten av formiddagen.

Dobbelttimen i trylleformler ble fulgt av en dobbelttime i transfigurasjon. Både professor Pirrevimp og professor McSnurp brukte det første kvarteret på å harpe på hvor viktig U.G.L.E.-ne var.

«Det gjelder å huske på at disse eksamenene kan avgjøre framtida for dere i årevis framover!» pep professor Pirrevimp oppe fra bokstabelen han alltid satt på for å kunne se over kateteret. «Om dere ikke allerede har tenkt alvorlig over hva dere vil satse på, er det på tide nå. Og i mellomtida er jeg dessverre redd for at vi må arbeide hardere enn noensinne for å sikre at alle yter sitt absolutt beste.»

Deretter brukte de over en time på å gjennomgå apportformler, som professor Pirrevimp sa de var plent nødt til å få til U.G.L.E., og timen ble avsluttet med at han ga dem tidenes største formellekse.

Og i transfigurasjon var det akkurat likedan, om ikke verre.

«Dere består ikke U.G.L.E. uten helhjertet innsats, øvelse og pugging,» sa professor McSnurp barskt. «Jeg ser ingen grunn til at ikke alle i denne klassen skulle bestå en U.G.L.E. i transfigurasjon, så sant de setter alle krefter inn på det.» Det kom en sørgmodig, vantro liten lyd fra Nilus. «Jo, du også, Langballe,» sa professor McSnurp. «Det eneste som feiler prestasjonene dine er mangel på selvtillit. Vel … i dag begynner vi med forsvinningsformler. Disse er enklere enn framkallingsformler, som dere normalt ikke får før på Ø.G.L.E.-nivå, men de er like fullt blant de absolutt mest krevende formelformene dere vil kunne få til U.G.L.E.»

Og det hadde hun aldeles rett i. Forsvinningsformlene var forferdelig vanskelige, syntes Harry. Da dobbelttimen var over, hadde hverken han eller Ronny greid å forsvinne sneglene de hadde fått å trene på, selv om Ronny håpefullt sa at han syntes hans så litt blekere ut. Hermine, derimot,

greide å forsvinne sin snegle i tredje forsøk, så professor McSnurp mente det berettiget ti bonuspoeng til Griffing. Og dermed ble Hermine også den eneste som ikke fikk hjemmelekse; alle andre fikk beskjed om å øve på formelen om kvelden og forberede seg på ytterligere snegleforsøk neste ettermiddag.

Harry og Ronny begynte å få aldri så lite panikk ved tanken på alle leksene som ventet, og tilbrakte lunsjpausen med å slå opp bruken av månestein på biblioteket. Hermine var fremdeles sinna på Ronny for fornærmelsen hans om ulluene, så hun ble ikke med. Allerede før de skulle i gang med stell av magiske vesener om ettermiddagen, hadde Harry hodepine igjen.

Det var blitt kaldere og hadde begynt å blåse, og mens de gikk nedover den skrånende plenen mot Gygrids hytte i utkanten av Den forbudte skogen, kjente de de første regndråpene mot ansiktet. Professor Gnureplank sto og ventet på klassen omtrent ti meter fra Gygrids dør, bak et langt plankebord på bukker. Det var fullt av kvister. Idet Harry og Ronny kom bort til henne, hørte de et høyt latterbrøl bak seg, og da de snudde seg, var det Draco Malfang som kom etter dem, omgitt av den vanlige gjengen av Smygard-kompiser. Han hadde tydeligvis akkurat sagt noe veldig morsomt, for Krabbe, Gurgel, Petrea Parkasen og resten av dem fortsatte å knegge høyt mens de samlet seg rundt bordet. Å dømme etter blikkene deres mot Harry kunne han uten altfor store vansker gjette emnet for spøken.

«Alle til stede?» bjeffet professor Gnureplank så snart alle smygardingene og griffingene hadde samlet seg. «Godt, la oss komme i gang. Kan noen fortelle meg hva disse her kalles?»

Hun viftet mot kvisthaugen foran seg. Hermine rakte straks opp hånden. Bak ryggen på henne hermet Malfang at han hadde tenna på tørk og hoppet opp og ned av iver etter å svare. Fra Petrea Parkasen kom det et latterhikst som sporenstreks gikk over i et redselshyl idet kvistene på bordet spratt til værs og avslørte seg som ørsmå, feaktige vesener av tre, med knortete, brune armer og bein, to pinnefingre ytterst på hver arm og et pussig flatt, barkaktig ansikt hvor det glitret et par billebrune øyne.

«Næææ!» sa Parvati og Lavendel, til stor irritasjon for Harry. Enhver skulle tro Gygrid aldri hadde vist dem noen spennende vesener – OK, slubbermakkene var vel ganske kjedelige, men salamandrene og hippogriffene var så visst interessante nok, og sprengstjertskruttene kanskje litt for mye av det gode.

«Demp dere, jenter!» sa professor Gnureplank skarpt mens hun strødde en håndfull av noe som så ut som brun ris blant pinnevesenene, som straks kastet seg over maten. «Vel, var det noen som kunne si meg hva disse vesenene kalles? Frøken Grang?»

«Tretrytinger,» sa Hermine. «De er trevoktere, og holder som regel til i stavtrær.»

«Fem poeng til Griffing,» sa Gnureplank. «Det stemmer, dette er tretrytinger, og som frøken Grang helt korrekt påpeker, lever de som regel i trær som holder tryllestavkvalitet. Vet noen hva de spiser?»

«Skrukketroll,» sa Hermine straks; dermed hadde Harry også fått forklaringen på hvorfor det han trodde var ris, bevegde seg. «Men alfeegg også, hvis de finner noen.»

«Flink pike – det blir fem poeng til. Vel, hvis dere vil hente blad eller greiner fra et tre hvor en tretryting holder til, er det klokt å ha noen skrukketroll parat for å avlede eller blidgjøre den. De ser kanskje ikke særlig farlige ut, men blir de sinte, kan de godt prøve å stikke ut øynene på en med fingrene, som er svært spisse, som dere ser, og slett ikke noe en gjerne vil ha borti øyeeplene sine. Så hvis dere vil komme litt nærmere her … ta noen skrukketroll og en tretryting – jeg har ikke flere enn at tre stykker må dele på hver – så kan dere granske dem litt nærmere. Før timen er over, vil jeg ha en tegning fra hver av dere med alle kroppsdeler spesifisert.»

Klassen stimlet sammen rundt plankebordet. Harry hadde sine grunner til å gå rundt på den andre sida, slik at han ble stående ved sida av professor Gnureplank.

«Hvor er Gygrid?» spurte han henne mens de andre fant seg tretrytinger.

«Det skal ikke du bry deg om,» svarte professoren avvisende. Slik hadde hun vært sist Gygrid ikke dukket opp til undervisningen også. Draco

Malfang bøyde seg forbi Harry med et fett flir over hele det spisse fjeset og snappet den største tretrytingen.

«Kanskje den digre dustingen har gått bort og fått seg en skikkelig skade,» sa han, så lavt at bare Harry kunne høre det.

«Kanskje *du* får det, hvis du ikke holder kjeften,» sa Harry gjennom munnviken.

«Kanskje han har stukket nesa i saker som er for *store* for ham, om du skjønner hva jeg mener.»

Malfang gikk litt bort, men sendte Harry et hånlig smil over skulderen. Harry følte seg plutselig kvalm. Visste Malfang noe? Faren hans var jo tross alt en av dødseterne; hva om han hadde fått vite noe om hvor det var blitt av Gygrid, som Ordenen ennå ikke hadde fått rede på? Han skyndte seg tilbake til Hermine og Ronny, som huket seg ned på gresset litt bortenfor og prøvde å overtale en tretryting til å sitte stille lenge nok til at de fikk tegnet den. Harry trakk fram pergament og penn, huket seg ned hos dem og fortalte hviskende hva Malfang hadde sagt.

«Humlesnurr ville visst det hvis noe hadde skjedd med Gygrid,» sa Hermine straks. «Det er bare å spille rett opp til Malfang å vise at du er bekymret; da skjønner han jo at vi ikke helt vet hva som foregår. Vi må bare overse ham, Harry. Her, hold tretrytingen litt, til jeg får tegnet fjeset …»

«Jo,» hørte de tydelig Malfangs slepende stemme fra klyngen nærmest dem, «pappa snakket med statsråden for noen dager siden, og det virker som departementet nå virkelig har tenkt å gjøre noe med de dårligste av lærerkreftene her på skolen. Så selv om den forvokste tullingen skulle dukke opp igjen, får han sikkert sparken snart.»

«ÆVVV!»

Harry hadde klemt så hardt om tretrytingen at den nesten knakk, og den hevnet seg med et skarpt sveip av de spisse fingrene som etterlot seg to lange, dype kutt i hånden hans. Harry slapp taket. Krabbe og Gurgel, som allerede hadde gapskrattet ved tanken på at Gygrid kunne få sparken, kauket enda høyere da tretrytingen satte av gårde mot Skogen – en liten pinnemann i fullt firsprang som snart forsvant mellom trerøttene. Da klokka kimte i det fjerne, rullet Harry sammen sin blodflekkede tretrytingtegning

og marsjerte av sted til urtologitimen med hånden inntullet i Hermines lommetørkle, og fortsatt med Malfangs hånlige latter klingende i ørene.

«Hvis han kaller Gygrid *tulling* en gang til …» snerret Harry.

«Harry, nå kommer du ikke i krangel med Malfang – husk han er prefekt nå, han kan gjøre livet temmelig vanskelig for deg …»

«Jøss, jeg lurer jammen på åssen det må være å ha et vanskelig liv?» sa Harry sarkastisk. Ronny lo, men Hermine rynket pannen. Sammen ruslet de gjennom grønnsakåkeren. Himmelen kunne fortsatt ikke bestemme seg for om den ville regne eller la være.

«Jeg skulle bare ønske Gygrid kunne raske på litt med å komme tilbake,» sa Harry lavt da de nærmet seg drivhusene. «Og nå sier du *ikke* at den Gnureplank-dama er en bedre lærer!» la han truende til.

«Det hadde jeg ikke tenkt heller,» sa Hermine rolig.

«For så god som Gygrid blir hun aldri,» sa Harry avgjort. Han var fullt på det rene med at han nettopp hadde overvært en eksemplarisk vesenstelltime, og likte det dårlig.

Døra til det nærmeste drivhuset gikk opp, og noen fjerdeklassinger kom tytende ut, blant dem Gulla.

«Hei,» sa hun blidt i forbifarten. Noen sekunder etter kom Lulla Lunekjær også, litt etter resten av klassen, med en jordflekk på nesa og håret i en knute øverst på hodet. Da hun fikk øye på Harry, virket det som om de utstående øynene bulte litt ekstra, og hun satte kursen rett mot ham. Mange av klassekameratene hans snudde seg og fulgte nysgjerrig med. Lulla trakk pusten dypt og sa, uten så mye som et 'Hei' først: «Jeg tror at Han-hvis-navn-må-være-unevnt er tilbake, og jeg tror at du sloss mot ham og kom deg unna.»

«Æh – takk,» sa Harry brydd. Lulla hadde på seg noen øredobber som liknet oransje reddiker, og det hadde øyensynlig Parvati og Lavendel lagt merke til, for begge fniste og pekte på øreflippene hennes.

«Bare le, dere,» sa Lulla og hevet stemmen; hun trodde visst at latteren skyldtes det hun sa, ikke det hun hadde på seg. «En gang trodde ikke folk det fantes jatrende primaer eller krøllhornede snørkjuker heller!»

«Vel, det hadde de jo rett i, da,» sa Hermine utålmodig. «For jatrende primaer og krøllhornede snørkjuker fins ikke.»

Lulla sendte henne et knusende blikk og spankulerte av sted så reddikene dinglet avsindig. Parvati og Lavendel var ikke de eneste som hylte av latter nå.

«Kunne du værsåsnill å ikke fornærme de få som faktisk tror på meg?» sa Harry til Hermine på vei inn til timen.

«Herregud, Harry, noe litt bedre enn hun der kan du da virkelig klare,» sa Hermine. «Gulla har fortalt meg om henne – det eneste som skal til for at hun skal tro på noe, er at det totalt mangler bevis. Nå ja, ikke at det er annet å vente av en datter av redaktøren for *Kleggen.*»

Harry tenkte på de uhyggelige vingehestene han hadde sett den kvelden han kom, og Lulla som hadde sagt at hun også kunne se dem. Humøret sank noen hakk. Hadde hun løyet? Men før han rakk å tenke mer over det, kom Ernst Maltmann bort til ham.

«Potter,» sa han med høy, gjennomtrengende stemme, «jeg ville bare du skulle vite at det ikke bare er skrullinger som tror på deg. Jeg for min del tror deg hundre prosent. Familien min har alltid stått fast bak Humlesnurr, og det samme gjør jeg.»

«Æh – tusen takk, Ernst,» sa Harry fortumlet, men glad. Ernst kunne nok være litt pompøs i slike situasjoner, men Harry var innstilt på å sette stor pris på tillitserklæringer fra enhver som ikke hadde reddiker dinglende i ørene. Ernsts ord hadde iallfall tørket smilet av fjeset på Lavendel Bruun, og idet han snudde seg og snakket videre med Ronny og Hermine, la han merke til uttrykket til Jokum, som var på samme tid forvirret og trassig.

Det overrasket ingen at professor Stikling begynte timen med å belære dem om hvor viktig U.G.L.E. var. Harry ønsket at lærerne kunne holde opp med det; han hadde begynt å få en engstelig, forknytt følelse i magen hver gang han kom på hvor mye lekser han hadde ugjort – en følelse som ble dramatisk mye verre da Stikling ga dem enda en stil på slutten av timen, før griffingene endelig kunne traske oppover mot borgen igjen, utslitte og sterkt duftende av dragemøkk, Stiklings favorittgjødsel. Ingen av dem sa stort; det hadde vært enda en lang dag.

Harry var skrubbsulten, og hans første Uffert-arrest begynte klokka fem, så han droppet å stikke oppom Griffing-tårnet med sekken først og gikk rett inn for å få i seg en rask matbit før han taklet hva hun nå hadde tenkt ut for ham. Men han var ikke kommet lenger enn til inngangen til Storsalen da en høy, sint stemme ropte: «Hoi der, Potter!»

«Hva nå, da?» mumlet han trett. Da han snudde seg, var det Angelika Johnson, og hun så ut til å være skikkelig, ordentlig sint.

«Jeg skal si deg *hva nå*, jeg,» sa hun, marsjerte rett bort til ham og kakket ham hardt i brystet med fingeren. «Åssen har du greid å få arrest klokka fem på fredag?»

«Hva?» sa Harry. «Jamen … å ja, målvaktuttagningen!»

«*Nå* kommer'n på det!» snerret Angelika. «Sa jeg'ke at jeg ville ha en prøvekamp med *hele laget*, og finne en som passa inn med *alle*? Sa jeg'ke at jeg hadde boka rumpeldunkbanen spesielt til det? Og nå har du funnet ut at du kan'ke være der!»

«Jeg har'ke *funnet ut* at jeg ikke kan være der!» sa Harry – de urettferdige ordene sved. «Jeg fikk arrest av den Uffert-dama, bare fordi jeg sa det som det var om Han-du-vet!»

«Vel, du får bare gå rett inn til henne og be om å få slippe på fredag,» sa Angelika innett. «Jeg gir blaffen i åssen du ordner det – si at Han-du-vet er reint oppspinn, om du vil, *bare du sørger for å være der!*»

Og så stormet hun av gårde igjen.

«Vet dere hva?» sa Harry til Ronny og Hermine som akkurat kom inn i Storsalen. «Jeg tror vi får sjekke med Puddlemere United om Oliver Qvist er blitt drept i denne sesongen, for jammen virker det som det er hans ånd som har besatt Angelika.»

«Åssen tror du oddsen er på at Uffert lar deg sleppe på fredag?» sa Ronny skeptisk mens de satte seg ved Griffing-bordet.

«Litt under null,» sa Harry dystert. Han lesset noen lammekoteletter på tallerkenen og begynte å tygge. «Men jeg blir vel nødt til å prøve, i hvert fall. Tilby meg å ta to ekstra arrester eller noe, søren om jeg vet …» Han svelget en munnfull potet og la til: «Jeg håper ikke hun holder for lenge på meg i kveld. Er dere klar over at vi har *tre* stiler å skrive,

forsvinningsformler å øve på for McSnurp, den motformelen å konstruere for Pirrevimp, og så er det tretrytingtegningen å gjøre ferdig, *pluss* å begynne på den dumme drømmedagboka for Rummelfiold?»

Ronny stønnet, og kikket av en eller annen grunn opp i taket.

«Og attpå til blir det visst regn.»

«Hva har det med hjemmeleksene å gjøre?» sa Hermine med hevede øyebryn.

«Ingenting,» sa Ronny, men han var blitt rød på ørene.

Fem på fem sa Harry ha det til de to andre og bega seg til Ufferts kontor i fjerde. Da han banket på, ropte hun: «Kom inn,» med sukkersøt røst. Han gikk forsiktig inn og så seg om.

Han hadde vært inne på det samme kontoret hos tre av dem som hadde holdt til der før. I Gyldeprinz Gulmedals tid hadde det vært tapetsert med smilende portretter av ham selv. Da det tilhørte Lupus, kunne den som kom på besøk, godt risikere å støte på en tank eller et bur med et eller annet fascinerende svartevesen i. Mens den falske Bister holdt til her, hadde det vært fullstappet av instrumenter og duppeditter til å avsløre hemmeligheter og skurkestreker med.

Men nå var det totalt ugjenkjennelig. Samtlige flater var drapert med blondeduker og overtrekk. Der var vasevis med tørkede blomster, hver på sin egen lille duk, og på en av veggene hang en samling pyntetallerkener, alle smykket med hver sin store technicolor-kattunge med sløyfer i forskjellige farger. De var så motbydelige at Harry ble stående og glo oppslukt på dem, helt til professor Uffert sa noe igjen.

«God dag, herr Potter.»

Harry skvatt og så seg om. Han hadde ikke lagt merke til henne med det samme, for hun hadde på seg en kutte i skrikende farger som sto bare så altfor godt til duken på skrivebordet bak henne.

«God dag, professor Uffert,» sa Harry stivt.

«Vel, sett deg, da,» sa hun og pekte mot et lite bord med blondeduk og en rettrygget stol. På bordet lå et ubeskrevet pergament, øyensynlig til ham.

«Æh,» sa Harry og rørte seg ikke. «Professor Uffert, øh – før vi begynner, ville jeg – ville jeg gjerne be om … en tjeneste.»

De utstående øynene smalnet.

«Å ja?»

«Jo, jeg … jeg er altså på Griffing-laget i rumpeldunk. Og så skulle jeg vært med på uttagningen av ny målvakt klokka fem på fredag, og så – så lurte jeg på om det gikk an å hoppe over arresten den dagen og kanskje – kanskje ta den en annen kveld … istedenfor …»

Han visste lenge før han kom til enden av setningen hva svaret ble.

«Å nei,» sa Uffert og smilte så bredt at det så ut som om hun nettopp hadde svelget en spesielt saftig flue. «Å nei da, nei da, nei da. Dette er straffen din for å spre stygge, slemme historier for å få oppmerksomhet, Potter, og en straff er så visst ikke noe man lemper på fordi det tilfeldigvis passer den skyldige. Nei, du kommer hit klokka fem i morgen, og dagen etter, og fredag det samme, og gjennomfører samtlige arrester etter planen. Jeg tror det kan være riktig bra at du går glipp av noe du satte noe inn på. Det burde understreke den lærdommen jeg prøver å innpode deg.»

Harry kjente blodet bølge opp i hodet og hørte hamringen i ørene. Så han ’spredde stygge, slemme historier for å få oppmerksomhet,’ var det så?

Hun hadde lagt hodet på skakke og holdt øye med ham, fortsatt med det brede smilet, som om hun visste nøyaktig hva han tenkte og bare ventet på at han skulle begynne å brøle igjen. Med en kjempeanstrengelse så Harry bort, slapp skolesekken på golvet ved den rettryggede stolen og satte seg.

«Ser man det,» sa Uffert søtt, «sannelig er vi ikke alt blitt bedre til å holde temperamentet vårt i tømme, hva? Nå vel, Potter, du skal skrive noen linjer for meg. Nei, ikke med pennen din,» la hun til da Harry bøyde seg for å åpne sekken sin. «Du skal bruke en av mine, en nokså spesiell en. Vær så god.»

Hun rakte ham en tynn, svart fjærpenn med uvanlig skarp spiss.

«Og så vil jeg at du skal skrive: *Jeg må ikke lyve,*» sa hun lavt.

«Hvor mange ganger da?» spurte Harry, med en prisverdig imitasjon av høflighet.

«Å, helt til budskapet virkelig har *gått inn,*» sa Uffert sukkersøtt. «Bare begynn.»

Hun gikk bort til skrivebordet sitt, satte seg og bøyde seg over en bunke pergamenter, sikkert stiler som skulle rettes. Harry løftet den spisse, svarte pennen og kom på hva som manglet.

«De har ikke gitt meg blekk,» sa han.

«Å, blekk behøver du ikke,» sa professor Uffert, og det var en anelse av latter i stemmen.

Harry satte pennespissen mot pergamentet og skrev: *Jeg må ikke lyve*.

Og hikstet til av smerte. Ordene sto der på pergamentet, skrevet med noe som så ut som skinnende rødt blekk. Og samtidig hadde de dukket opp på hans egen håndbak, skåret inn i huden som med skalpell – men ennå mens han stirret på det glinsende såret, grodde huden igjen, litt rødere der det hadde vært, men hel og glatt.

Harry så bort på Uffert. Hun stirret tilbake. Den brede paddemunnen utvidet seg til et smil.

«Ja?»

«Det var ingenting,» sa Harry lavt.

Han så ned på pergamentet, satte pennespissen mot det på ny, skrev *Jeg må ikke lyve* og kjente den samme skjærende smerten i håndbaken for andre gang. Nok en gang var ordene skåret inn i huden; nok en gang falmet de bort noen sekunder etter.

Og slik fortsatte det. På ny og på ny skrev Harry ordene på pergamentet med noe han snart skjønte ikke var blekk, men hans eget blod. Og på ny og på ny ble ordene skåret inn i hånden hans, ble leget og kom til syne igjen neste gang han satte pennen mot pergamentet.

Mørket falt på utenfor Ufferts vindu. Harry spurte ikke når han kunne få holde opp. Han så ikke engang på klokka. Han visste at hun voktet på alle tegn til svakhet, og det skulle hun ikke få se, ikke om han måtte sitte her hele natta og skjære i sin egen hånd med denne pennen …

«Kom hit,» sa hun, etter noe som virket som timevis.

Han reiste seg. Det sved og verket i hånden. Da han kikket ned på den, så han at kuttet var leget, men huden der var rød og sår.

«Hånden,» sa hun.

Han rakte den fram. Hun grep den. Harry måtte undertrykke en frysning da hun rørte ham med de tykke, butte fingrene, besatt med stygge, gamle ringer.

«Nei og nei, jeg har visst ikke greid å gjøre riktig inntrykk på deg ennå,» sa hun og smilte. «Vel, vi får bare prøve igjen i morgen da, ikke sant? Du kan gå.»

Harry gikk ut og sa ikke et ord. Skolen lå helt øde; klokka måtte være over midnatt. Han gikk sakte bortover gangen, og så, da han var forbi hjørnet og var sikker på at hun ikke kunne høre ham, la han på sprang.

*

Han hadde ikke hatt tid til å øve på forsvinningsformler, ikke skrevet ned en eneste drøm i drømmedagboka, ikke gjort ferdig tretrytingtegningen, og ikke hadde han skrevet hjemmeoppgavene. Om morgenen droppet han frokosten for å skrible ned et par hastige drømmer til clairvoyansen, det første faget, og overraskende nok fikk han selskap av en ustelt Ronny.

«Hvorfor gjorde du det ikke i går kveld?» spurte Harry, da Ronny glodde tomt rundt i oppholdsrommet etter inspirasjon. Ronny hadde ligget i sin søteste søvn da Harry kom opp på sovesalen. Nå mumlet han et eller annet om at han hadde «vært opptatt med noe», bøyde seg over pergamentet sitt og krafset ned noen ord.

«Det får greie seg,» sa han og smelte dagboka igjen. «Jeg skriver at jeg drømte at jeg kjøpte et nytt par sko; det kan hun da vel ikke få noe merkelig ut av, kan hun vel?»

Så skyndte de seg av sted til Nordtårnet.

«Åssen gikk arresten hos Uffert, forresten? Hva måtte du gjøre?»

Harry nølte et halvt sekund, så svarte han: «Skrive linjer.»

«Å, det var jo'kke så ille, da,» sa Ronny.

«Nei,» sa Harry.

«Hei, det glemte jeg – lot hun deg slippe fredag?»

«Nei,» sa Harry.

Ronny stønnet medfølende.

Det ble enda en dårlig dag for Harry. I transfigurasjon var han blant de dårligste, siden han ikke hadde hatt tid til å øve i det hele tatt. Lunsjen måtte han droppe for å bli ferdig med bildet av tretrytingen, og i mellomtida fikk de ytterligere lekser av hver av professorene McSnurp, Gnureplank og Schkummel, som han ikke hadde nubbetjangs til å greie den kvelden på grunn av den andre arresten hos professor Uffert. På toppen av det hele ble han oppsøkt under middagen av Angelika Johnson, som fikk vite at han ikke kunne møte til målvaktuttagningen fredag og sa tydelig fra om at hun ikke var særlig imponert over holdningen hans, samt at spillere som ønsket å fortsette på laget, jammen fikk satse mer på treninga enn på andre ting de drev med.

«Men jeg har jo arrest!» hylte Harry etter henne da hun marsjerte sin vei. «Hva tror du jeg helst ville, sitte i et rom med den gamle padda eller spille rumpeldunk?»

«Ja ja, godt det bare er å skrive linjer da, iallfall,» trøstet Hermine mens Harry sank tilbake på benken og glodde ned på kjøttpaien sin, som han ikke lenger hadde veldig lyst på. «Det kunne vært en mye verre straff, ikke sant …»

Harry åpnet munnen, lukket den igjen og nikket. Han var faktisk ikke helt sikker på hvorfor han ikke fortalte Ronny og Hermine hva som egentlig foregikk inne på Ufferts kontor; han visste bare at han ikke orket å se de forferdede fjesene – det ville bare få alt sammen til å virke verre og dermed enda vanskeligere å takle. Dessuten … følte han på en måte at dette var noe mellom ham og Uffert, en privat kamp mellom to viljer, og han ville ikke gi henne den tilfredstillelsen å få høre om at han hadde beklagd seg.

«Det er ikke til å begripe, så mye lekser som vi har fått,» sa Ronny trøstesløst.

«Vel, hvorfor gjorde du dem ikke i går kveld, da?» spurte Hermine. «Hvor ble det av deg, forresten?»

«Jeg måtte … jeg fikk lyst til å gå en tur,» sa Ronny unnvikende.

Harry fikk et bestemt inntrykk av at han ikke var den eneste som holdt ting for seg selv for øyeblikket.

*

Arrest nummer to ble akkurat like ille som nummer en. Huden på håndbaken ble mye fortere irritert nå og var snart hissig og rød. Det virket lite trolig at den skulle fortsette å leges like effektivt, så snart satt vel såret inngravert i hånden hans, og kanskje Uffert ble fornøyd. Men han lot ikke et eneste gisp av smerte slippe over leppene, og fra det øyeblikket han kom inn i rommet til det øyeblikket han fikk gå – nok en gang over midnatt – sa han ikke annet enn «God dag» og «God natt».

Men leksesituasjonen var nå desperat, og da han kom opp i Griffing-stua igjen, gikk han ikke til sengs, enda så utmattet han var, men slo opp bøkene og begynte på månesteinsoppgaven til Slur. Klokka var blitt halv tre før han ble ferdig. Han visste at han hadde gjort en dårlig jobb, men det var det ingenting å gjøre ved – om han ikke leverte *noe*, ble det Slur som ga ham arrest neste gang. Så rablet han ned noen svar på spørsmålene de hadde fått i lekse av professor McSnurp, kokte sammen et eller annet om riktig stell av tretrytinger for professor Gnureplank, og så først vaklet han opp til sengs, datt langflat på senga fullt påkledd og sovnet momentant.

*

Torsdagen gikk i en tåke av tretthet. Ronny virket også temmelig søvnig, selv om Harry ikke helt skjønte at han kunne ha noen grunn til det. Harrys tredje arrest forløp på samme måte som de to foregående, bortsett fra at etter omtrent to timer falmet ikke lenger ordene *'Jeg må ikke lyve'* bort igjen fra håndbaken, men ble stående risset inn der med ørsmå, piplende bloddråper. Pausen da pennesplitten holdt opp å skrive, fikk professor Uffert til å se opp.

«Ah,» sa hun lavt og kom rundt på forsida av skrivebordet for å granske hånden hans. «Bra. Det burde være en påminnelse for deg, eller hva? Du kan gå for i kveld.»

«Må jeg fremdeles komme igjen i morgen?» sa Harry og løftet skolesekken med venstre hånd, for å spare den verkende høyre.

«Ja visst,» sa Uffert og smilte like bredt som alltid. «Ja, jeg tror faktisk vi kan prege budskapet så det sitter enda litt bedre med en kveld til.»

Harry hadde aldri før tenkt seg muligheten av at det kunne finnes andre lærere han avskydde mer enn Slur, men da han gikk tilbake til Griffing-tårnet, måtte han innrømme at han hadde funnet en verdig konkurrent. Hun er ond, tenkte han på vei opp trappa til åttende etasje, hun er en ond, forskrudd, sprø gammel –

«Ronny?»

Han var kommet til topps i trappa, hadde svingt til høyre – og nesten brast rett inn i Ronny, som lurte bakom statuen av Sildrian den slåpne med sopelimen i neven. Han skvatt himmelhøyt av overraskelse da han fikk øye på Harry og prøvde å gjemme sin nye Feifort 11 bak ryggen.

«Hva gjør du her?»

«Øh – ingenting … Hva gjør *du* her?»

Harry rynket brynene.

«Gi deg'a, du kan vel si det til meg? Hva er det du lurer her nede for?»

«Jeg – jeg gjemmer meg for Fred og Frank, om du absolutt må vite det,» sa Ronny. «De gikk nettopp forbi med en bråte førsteklassinger, jeg vedder på at de tester ut ting på dem igjen. Jeg mener, nå kan de jo ikke gjøre det på oppholdsrommet lenger, ikke mens Hermine er der.»

Han snakket veldig fort og febrilsk.

«Men hvorfor har du med limen – du har da vel ikke flydd, har du det?» spurte Harry.

«Jeg – vel – vel, OK da, så skal jeg fortelle deg det … men nå ler du ikke, altså?» sa Ronny defensivt mens han ble rødere for hvert sekund. «Jeg – jeg tenkte jeg skulle prøve meg som Griffingmålvakt nå som jeg har fått meg en skikkelig lime. Så. Nå veit du det. Bare le.»

«Jeg ler vel ikke,» sa Harry. Ronny blunket. «Femenal idé, spør du meg! Det hadde vært toppers å få deg med på laget! Jeg har aldri sett deg i mål, er du noe god?»

«Jeg er'ke helt ille,» sa Ronny, som så umåtelig lettet ut over Harrys reaksjon. «Kalle og Fred og Frank brukte meg alltid i mål når de trente i feriene.»

«Så du har øvd deg i kveld, da?»

«Hver kveld siden tirsdag … men bare aleine. Jeg har prøvd å forhekse klabber til å fly på meg, men det har'ke vært lett, og jeg veit ikke hvor mye det hjelper.» Ronny så nervøs og bekymret ut. «Fred og Frank kommer til å le brokk på seg når jeg dukker opp på uttagninga. De har'ke holdt opp å drite meg ut siden jeg ble prefekt.»

«Jeg skulle ønske jeg kunne vært der,» sa Harry bittert mens de gikk side om side mot oppholdsrommet.

«Ja, jeg òg – Harry, hva er det der på handa di?»

Harry hadde akkurat klødd seg på nesa med den ledige høyrehånden. Han prøvde å gjemme den, med omtrent like mye hell som Ronny da han prøvde å gjemme Feiforten.

«Det er bare et sår – det er ingenting – det –»

Men Ronny hadde tatt ham i underarmen og løftet hånden hans opp foran øynene. Det ble en pause mens han stirret på ordene som var skåret inn i huden. Så slapp han hånden til Harry. Han så kvalm ut.

«Jeg syns du sa hun bare ga deg linjer å skrive?»

Harry nølte, men Ronny hadde jo tross alt snakket rett ut til *ham*, så han sa det som det var – sannheten om de timene han hadde tilbragt på Ufferts kontor.

«Den gamle megga!» hvisket Ronny med vemmelse idet de stoppet foran den trinne damen, som døste fredsommelig med hodet mot rammen. «Kjerringa er jo sjuk! Du må gå til McSnurp og si fra!»

«Nei,» sa Harry straks. «Hun skal ikke få den gleden å vite at det har gått innpå meg.»

«*Gått innpå deg*! Du kan da'kke la henne slippe unna med det der!»

«Jeg vet ikke om McSnurp har noen makt over henne, egentlig,» sa Harry.

«Så gå til Humlesnurr da!»

«Nei,» sa Harry kontant.

«Hvorfor ikke?»

«Han har nok å tenke på,» sa Harry, men det var ikke den virkelige grunnen. Han ville ikke gå til Humlesnurr og be om hjelp, når Humlesnurr

ikke hadde snakket med ham en eneste gang siden juni.

«Vel, jeg syns nå du skulle –» begynte Ronny, men han ble avbrutt av den trinne damen som hadde kikket søvnig på dem, og nå utbrøt: «Har dere tenkt å gi meg passordet, eller må jeg holde meg våken i hele natt og vente på at dere skal skravle ferdig?»

*

Fredagen opprant like grå og våt som resten av uka. Selv om Harry automatisk kastet et blikk opp på lærerbordet da han kom inn i Storsalen, var det uten noe egentlig håp om å se Gygrid, og tankene begynte straks å bale med mer presserende problemer, som hva han skulle gjøre med berget av ugjorte lekser og utsiktene til enda en arrest hos Uffert.

To ting hjalp ham å komme igjennom dagen. Den ene var tanken på at det snart var helg; den andre at, enda så fæl den siste arresten hos Uffert garantert kom til å bli, kunne han faktisk så vidt se rumpeldunkbanen fra vinduet hennes og kunne kanskje, med litt flaks, få et glimt av Ronny når han prøvde seg. OK, det var ikke kjempesterke lyspunkter, noen av dem, men han var takknemlig for alt som kunne lyse litt opp i et ellers temmelig kompakt mørke. Aldri i sin tid på Galtvort hadde han opplevd en verre første uke.

Klokka fem om ettermiddagen banket han på døra til professor Ufferts kontor, for det han oppriktig håpet ble siste gang, og fikk beskjed om å komme inn. Det tomme pergamentet lå klart til ham på blondebordet, og like ved lå den spisse, svarte pennen.

«Du vet hva du har å gjøre, Potter,» sa Uffert og smilte søtt til ham.

Harry plukket opp pennen og kikket ut av vinduet. Hvis han bare vrikket stolen et par centimeter til høyre … Han greide det under dekke av å sette seg nærmere bordet. Nå kunne han i det fjerne se Griffings rumpeldunklag suse fram og tilbake over banen, mens fem–seks svarte skikkelser sto ved foten av de tre høye målstengene og øyensynlig ventet på sin tur som målvakt. Det var umulig å se hvem av dem som var Ronny på den avstanden.

Jeg må ikke lyve, skrev Harry. Såret på høyre håndbak åpnet seg og begynte å blø igjen.

Jeg må ikke lyve. Såret ble dypere, sved og verket.

Jeg må ikke lyve. Blodet sildret nedover håndleddet.

Han våget et blikk til ut av vinduet. Hvem det enn var som forsvarte målstengene akkurat nå, så gjorde han en elendig jobb. Katti Bull skåret to ganger på de få sekundene Harry våget å se, og Harry håpet intenst at det ikke var Ronny da han slo blikket ned igjen på pergamentet. Det var flekket av blod.

Jeg må ikke lyve.

Jeg må ikke lyve.

Han kikket ut så ofte han trodde det var risken verdt – når han hørte krafsingen av Ufferts penn, eller at hun åpnet en skrivebordsskuff. Den tredje som prøvde seg, var ganske god, den fjerde var elendig, den femte dukket kjempebra unna en klabb, men fomlet og slapp inn noe han burde reddet lett. Himmelen ble gradvis mørkere, og Harry tvilte på at han ville kunne se den sjette og den sjuende overhodet.

Jeg må ikke lyve.

Jeg må ikke lyve.

Pergamentet glinset av blod, og håndbaken summet av smerte. Neste gang han så opp var det blitt kveld, og han kunne ikke lenger skimte rumpeldunkbanen.

«Nå, skal vi se om budskapet har glidd inn ennå?» sa Ufferts stemme lavt en halvtime senere.

Hun kom bort til ham og strakte ut de butte hendene med alle ringene for å ta armen hans. Men idet hun grep den for å granske ordene som nå var skåret dypt inn i huden, jagde det en smerte – ikke gjennom håndbaken, men gjennom arret på pannen … og i samme øyeblikk fikk han en underlig fornemmelse etsteds i mellomgolvet.

Han rev til seg armen, fór opp og stirret på henne. Hun stirret igjen, og det samme smilet gjorde den dvaske munnen enda bredere.

«Ja, ikke sant, det gjør vondt?» sa hun silkebløtt.

Han svarte ikke. Hjertet hans hamret hardt og fort. Var det hånden hans hun snakket om, eller visste hun hva han nettopp hadde kjent i pannen?

«Vel, Potter, nå tror jeg du har fattet poenget. Du kan gå.»

Han trev skolesekken og var ute av rommet på en-to-tre.

Vær rolig, formante han seg selv mens han løp opp trappene. *Vær rolig, det behøver ikke bety det du tror det betyr ...*

«*Gufsulus gufsletonia!*» gispet han til den trinne damen, og hun svingte opp for ham.

Et brøl av lyd tok imot ham. Ronny kom løpende mot ham med smil over hele ansiktet og sølte smørterøl nedover hele kuttebrystet sitt fra begeret han hadde i hånden.

«Harry, jeg greide det, jeg kom med på laget, jeg ble målmann!»

«Hva? Å – femenalt!» sa Harry og prøvde å smile naturlig, selv om hjertet fortsatte å hamre og hånden fortsatte å banke og blø.

«Ta en smørterøl.» Ronny presset en flaske i hånden på ham. «Jeg kan nesten ikke tro det – men hvor er det blitt av Hermine?»

«Der er hun,» sa Fred, som også bælmet smørterøl, og pekte mot en lenestol ved peisen. Der satt Hermine og døste med glasset sitt i en faretruende vinkel.

«Vel, hun sa hun var glad da jeg fortalte det,» sa Ronny, men så litt stuss ut.

«Å, la henne sove,» sa Frank fort. Det tok et øyeblikk før Harry la merke til at atskillige av førsteklassingene rundt dem bar umiskjennelige spor av friske neseblødninger.

«Kom igjen, Ronny, se om den gamle kutten til Oliver passer deg,» ropte Katti Bull; «vi kan pelle av navnet hans og sette ditt isteden …»

Idet Ronny gikk dit bort, kom Angelika marsjerende mot Harry.

«Beklager at jeg var litt kort mot deg forleden, Potter,» sa hun bardus. «Det er ganske mye stress å være lagleder, skal jeg si deg; jeg har begynt å lure på om jeg ikke var litt for hard mot Qvist iblant.» Hun kikket bort på Ronny over begerkanten med en liten nyve mellom brynene.

«Hør her, jeg vet han er bestekompisen din, men super-duper er'n ikke,» sa hun likefram. «Men jeg tror han kan bli brukbar med litt trening. Han har

mange gode rumpeldunkspillere i familien, så for å være helt ærlig satser jeg på at han har litt mer å fare med enn han fikk vist i dag. Både Vikki Frobelius og Herman Hollan fløy bedre i kveld, men Hollan er så fæl til å syte, han har støtt noe å klage på, og Vikki er med i alle mulige slags foreninger. Hun innrømmet i dag at hvis treninga skulle klæsje med formelklubben hennes, velger hun formelklubben. Men i hvert fall så har vi en treningsøkt i morra klokka to, så sørg for at du stiller denne gangen. Og gjør meg en tjeneste og hjelp Ronny så godt du kan, hva?»

Han nikket. Angelika trasket tilbake til Alliken Spunt, og han selv gikk bort og satte seg ved sida av Hermine, som våknet med et rykk da han satte fra seg sekken.

«Å, er det deg, Harry … så flott med Ronny, ikke sant?» sa hun søvnig. «Jeg er bare så … så … søøøvnig,» gjespet hun. «Jeg satt oppe til ett i natt og strikket luer. De forsvinner med det samme!»

Og jo da, nå som han så etter, kunne han se at det var gjemt ulluer overalt hvor en uforsiktig husnisse kunne komme til å plukke dem opp.

«Flott,» sa Harry åndsfraværende. Om han ikke snart fortalte det til noen, kom han til å sprekke. «Du Hermine, jeg var nettopp inne på Ufferts kontor, og så tok hun på armen min …»

Hermine lyttet oppmerksomt. Da han var ferdig, sa hun langsomt: «Du er redd for at Han-du-vet kontrollerer henne, slik han kontrollerte Krengle?»

«Vel,» sa Harry og senket stemmen. «Det er ikke umulig, er det vel?»

«Det er vel ikke det, kanskje,» sa Hermine, men hun lød ikke overbevist. «Men jeg tror ikke han kan ha *besatt* henne slik han besatte Krengle. Jeg mener, nå er han jo ordentlig i live igjen, ikke sant, han har fått en egen kropp, han behøver ikke dele en med en annen. Men han kunne vel styre henne med Befaliusforbannelsen, kanskje …»

Harry betraktet et øyeblikk Fred og Frank og Laffen Styx, som sjonglerte med tomme smørterølflasker. Så sa Hermine: «Men i fjor verket det i arret ditt når ingen rørte deg, og sa ikke Humlesnurr noe om at det hadde noe å gjøre med hvordan Han-du-vet følte seg akkurat da? Jeg mener, kanskje det ikke har noe med Uffert å gjøre i det hele tatt, kanskje det bare er en tilfeldighet at det skjedde mens du var hos henne?»

«Hun er ond,» sa Harry. «Forskrudd.»

«Fæl er hun, det er sant, men … Harry, jeg syns du skulle fortelle Humlesnurr om den verkingen i arret.»

Det var andre gang på to dager at noen hadde rådet ham til å gå til Humlesnurr, og svaret han ga Hermine, var akkurat det samme han hadde gitt Ronny.

«Jeg vil ikke bry ham med det. Det er jo ikke store greiene, det sa du jo selv. Det har verket nå og da i hele sommer – i kveld var det bare litt verre, det var alt –»

«Harry, jeg er sikker på at Humlesnurr gjerne *vil* bli brydd med dette –»

«Jo da,» sa Harry, før han rakk å bite det i seg, «det er den eneste biten av meg Humlesnurr er interessert i, hva – arret mitt?»

«Ikke si sånt; det er ikke sant!»

«Jeg tror heller jeg skriver til Sirius og hører hva han mener om det –»

«Harry da, du kan vel ikke skrive noe sånt i et brev!» sa Hermine forskrekket. «Husker du ikke Bister sa vi måtte være forsiktige med hva vi satte på trykk? Vi kan ikke være sikre på at ingen kaprer uglene underveis lenger!»

«Nei vel, nei vel, så skal jeg ikke skrive det, da!» sa Harry ergerlig. Han reiste seg. «Jeg går og legger meg. Si fra til Ronny for meg, OK?»

«Å nei,» sa Hermine med et lettet uttrykk, «hvis du går, så betyr det at jeg også kan gå uten å være uhøflig. Jeg er fullstendig utslitt, og i morgen har jeg tenkt å strikke flere luer. Du, du kan godt få hjelpe meg hvis du vil, det er ganske moro, og jeg er blitt mye flinkere, nå greier jeg å lage mønstre og dusker og alt.»

Harry så på ansiktet hennes, som skinte av fryd, og prøvde å se ut som om tilbudet virket halvveis fristende.

«Æh … takk, men jeg tror ikke det,» sa han. «Øh – ikke i morgen. Jeg har drøssevis med lekser jeg må gjøre.»

Og så travet han ut i guttetrappa og lot henne stå igjen, aldri så lite skuffet.

KAPITTEL FJORTEN

PERRY OG TASSELABB

Harry var den første på sovesalen som våknet neste morgen. Han lå litt og betraktet de virvlende støvfnuggene i solstrålen som falt inn gjennom sprekken i sengeforhenget og nøt tanken på at det var lørdag. Det var som om den første uka av skoleåret hadde trukket ut og trukket ut, som en slags magihistorietime i gigantformat.

Å dømme etter den søvnige stillheten og solstrålen som så aldeles nyslått ut, var det like etter daggry. Han trakk fra sengeforhenget, kom seg ut av senga og begynte å kle på seg. Den eneste lyden, bortsett fra fjernt fuglekvitter, var de andre griffingenes langsomme, dype åndedrag. Han åpnet forsiktig skolesekken, fant fram pergament og fjærpenn og forlot sovesalen med kurs for oppholdsrommet.

Der tok han straks sikte på sin kjæreste, nedsittede, gamle lenestol foran peisen, hvor bålet for lengst var brent ned. Han satte seg behagelig til rette og rullet ut pergamentet mens han kastet et blikk rundt i rommet. Alle etterlatenskapene – sammenkrøllede pergamentbiter, gamle klysekuler, tomme ingredienskrukker og godtepapir – som oppholdsrommet vanligvis var dekket av på slutten av dagen, var borte, og det samme var Hermines nisseluer. Harry funderte i forbifarten på hvor mange nisser som nå var blitt frigjort, enten de ville eller ei, mens han skrudde av korken på blekkhuset, dyppet pennen, holdt den klar noen centimeter over det glatte, blekgule pergamentet og tenkte så det knakte … og etter et minutts tid oppdaget han at han satt og glodde inn i den tomme peisen uten den fjerneste anelse om hva han skulle skrive.

Nå demret det for ham hvor vanskelig det hadde vært for Ronny og Hermine å skrive de brevene til ham i sommer. Hvordan kunne han fortelle Sirius hva som hadde skjedd den siste uka, og stille alle de spørsmålene han brant etter svar på, uten å gi potensielle brevtyver en masse opplysninger han ikke ville de skulle få?

En stund satt han helt urørlig og stirret inn i peisen; men omsider kom han til en beslutning, dyppet pennen i blekkhuset igjen og satte den resolutt mot pergamentet.

Kjære Snøfte,
Håper du har det bra. Den første uka her har vært fæl, jammen er jeg glad for at det er blitt helg.

Vi har fått en ny lærer i forsvar mot svartekunster, professor Uffert. Hun er nesten like hyggelig som moren din. Jeg skriver fordi det jeg skrev til deg om i fjor sommer, det hendte om igjen i går kveld mens jeg hadde arrest hos Uffert.

Alle vi her savner den største vennen vår og håper han snart kommer igjen.

Skriv snart, er du snill.
Masse hilsener
Harry

Harry leste brevet om igjen flere ganger og prøvde å se det fra en utenforståendes synsvinkel. Han kom til at ut fra bare dette brevet kunne de umulig skjønne hva han snakket om – eller hvem han snakket til. Men han håpet virkelig Sirius skjønte poenget om Gygrid og kunne fortelle når han kom tilbake. Harry ville ikke spørre direkte, i tilfelle det var å henlede oppmerksomheten på hva Gygrid kanskje holdt på med mens han ikke var på Galtvort.

I betraktning av hvor kort brevet var, hadde det tatt temmelig lang tid å skrive det – solskinnet hadde sneket seg halvveis gjennom rommet mens han hadde strevd, og nå kunne han høre fjerne lyder av folk som bevegde seg på sovesalene over ham. Han forseglet pergamentet omhyggelig, klatret ut gjennom portretthullet og bega seg til ugleriet.

«Jeg ville ikke gå den veien, hvis jeg var deg,» sa Nesten hodeløse Nikk, som litt alarmerende kom tytende ut gjennom en vegg i gangen rett foran Harry. «Gnav har planer om en morsom spøk med nestemann som passerer bysten av Paracelsus halvveis borti gangen der.»

«Den spøken, den skulle ikke gå ut på noe med at Paracelsus detter i hodet på den nestemannen?» spurte Harry.

«Pussig nok gjør den det,» sa Nesten hodeløse Nikk, som om emnet kjedet ham. «Subtiliteter har aldri vært Gnavs sterke side. Jeg er på vei for å finne Blodbaronen … kanskje han kan sette en stopper for det … Ser deg siden, Harry.»

«OK, ha det,» sa Harry. Istedenfor å ta til høyre gikk han til venstre og valgte en lengre, men tryggere vei opp til ugleriet. Humøret steg mens han gikk forbi vindu etter vindu ut mot gnistrende blå himmel; senere på dagen var det trening, snart – endelig – skulle han få komme tilbake til rumpeldunkbanen igjen.

Noe strøk mot ankelen hans. Han kikket ned og fikk se vaktmesterens skinnmagre, grå katt, Fru Hansen, idet hun smøg seg forbi ham. Et øyeblikk mønstret hun ham med de lyktesvære øynene, før hun smatt bak en statue av Smaldrian den smektende.

«Jeg gjør ikke noe gærnt,» ropte Harry etter henne. Hun hadde det umiskjennelige uttrykket hos en katt som er på rask vei tilbake for å sladre til sjefen, uten at Harry skjønte helt hvorfor – det var lørdag morgen, og han var i sin fulle rett til å gå opp i ugleriet.

Sola var kommet høyt på himmelen nå, og da Harry kom inn i ugleriet, ble han blendet av lyset fra glugger uten glass. Tykke, sølvskinnende solstråler krysset det sirkelrunde rommet hvor hundrevis av ugler vaglet seg på bjelkene, noen åpenbart nyss hjemkommet fra jakt, og alle litt rastløse i morgenlyset. Over det strådekte golvet knaste det når han tråkket på små dyreknokler. Han la hodet bakover og speidet etter Hedvig.

«Der er du jo,» sa han da han fikk øye på henne nesten øverst oppe under takhvelvingen. «Kom ned, jeg har et brev til deg.»

Med et lavt ’uhu’ slo hun ut de store, hvite vingene, seilte ned og satte seg på skulderen hans.

«Jeg vet at det står 'Snøfte' utenpå,» sa han og rakte henne brevet, så hun kunne ta det i nebbet. Uten egentlig å vite hvorfor senket han stemmen og hvisket: «Men det er til Sirius, OK?»

Hun blunket en gang med de ravgule øynene; han regnet med det betydde at hun hadde skjønt det.

«God tur!» sa Harry og bar henne bort til en av gluggene. Hedvig svarte med et kort press mot armen hans, og så lettet hun og suste ut mot den blendende lyse himmelen. Han holdt øye med henne til hun ble en liten, svart prikk som til slutt forsvant. Så kikket han ned på hytta til Gygrid, som lå klart synlig fra denne gluggen – og like klart var ubebodd, med trukne gardiner og ingen røyk fra pipa.

Tretoppene i Den forbudte skogen svaiet i en lett bris. Harry betraktet dem og nøt den friske lufta mot ansiktet og tanken på rumpeldunk senere på dagen … og det var da han så den – en stor, krypdyraktig vingehest, akkurat som dem som trakk Galtvort-vognene, med svarte, læraktige vinger utspent som den rene pterodaktyl. Den lettet fra tretoppene som en grotesk gigantfugl, kretset en gang i en vid sirkel og dykket ned igjen mellom trærne. Det hele hadde skjedd så fort at Harry nesten ikke kunne tro han hadde sett det, om ikke hjertet hadde hamret slik.

Uglleridøra gikk opp bak ham. Han skvatt til og snudde seg fort, og der sto Cho Chang med et brev og en pakke i hendene.

«Hei,» sa han automatisk.

«Hei,» sa hun åndeløst. «Jeg trodde ikke det var noen her oppe så tidlig … Jeg kom først på det for fem minutter siden at det er bursdagen til moren min i dag.»

Hun holdt opp pakken.

«Å, ja vel, ja,» sa Harry. Det virket som hjernen hadde gått i baklås. Han ville si noe vittig og interessant, men bildet av den avskyelige vingehesten sto for tydelig for ham.

«Fin dag,» sa han og viftet i retning gluggen. Det var som om innvollene skrumpet sammen av forlegenhet. Været. Han snakket om *været* ...

«Ja,» sa Cho. Hun så seg om etter en passende ugle. «Fine rumpeldunkforhold. Jeg har ikke vært ute hele den siste uka; har du?»

«Nei,» sa Harry.

Cho hadde funnet seg en av skolens tårnugler og lokket den ned til seg. Den satte seg på armen hennes og rakte tjenestevillig fram det ene beinet, så hun fikk festet pakken.

«Forresten, har Griffing plukket ut en ny målvakt ennå?» spurte hun.

«Ja,» sa Harry. «Kameraten min, Ronny Wiltersen, kjenner du ham?»

«Tornado-hateren?» sa Cho kjølig. «Er han noe god?»

«Ja,» sa Harry. «Det syns jeg, iallfall. Men jeg fikk ikke sett ham på uttagningen, jeg hadde arrest da.»

Cho så opp, enda hun bare var halvferdig med å feste pakken til uglefoten.

«Den Uffert-dama er virkelig ekkel,» sa hun lavt. «Å gi deg arrest bare fordi du sa det som det var om – om – om hvordan han døde. Alle har hørt om det, det var over hele skolen. Du var ordentlig modig som ikke bare bøyde deg for henne.»

Innvollene hans blåste seg opp igjen med slik fart at det føltes som om han kom til å sveve noen centimeter over lortlaget på golvet. Hvem brydde seg om en dum gammel vingehest; Cho syntes han var ordentlig modig! Et øyeblikk tenkte han på – sånn overlagt-tilfeldig – å vise henne den sårede hånden mens han hjalp henne å feste pakken på ugla … men i samme sekund denne sitrende tanken slo ham, gikk ugleridøra opp på ny.

Vaktmester Nask kom pesende inn. Det var fiolette flekker på de innfalne, åresprengte kinnene, kjakene hang og dirret, og det tynne, grå håret strittet; det var tydelig at han hadde løpt hit opp. I hælene på ham kom Fru Hansen travende; hun glodde opp på uglene oppe under taket og mjauet sultent. Ovenfra kom en rastløs klapring av vinger, og en stor, brun ugle klikket truende med nebbet.

«Aha!» sa Nask. Han tok et plattfotskritt mot Harry, og dissekjakene skalv av sinne. «Jeg har fått et tips om at du akter å sende inn en kjempebestilling på møkkbomber!»

Harry la armene i kors og stirret på vaktmesteren.

«Hvem har sagt at jeg skulle bestille møkkbomber?»

Cho så fra Harry til Nask, hun òg med rynket panne. Tårnugla på armen hennes var blitt trett av å stå på ett bein og tutet formanende, men hun overhørte det.

«Jeg har mine kilder,» hvislet Nask selvtilfreds. «Så bare lang over det du skulle sende.»

Med en følelse av utrolig lettelse over at han ikke hadde somlet med å sende brevet, sa Harry: «Kan ikke, det er sendt alt.»

«*Sendt?*» sa Nask, og ansiktet fortrakk seg av sinne.

«Sendt, ja,» sa Harry rolig.

Nask åpnet munnen rasende, og den bevegde seg lydløst i noen sekunder. Så saumfór han Harrys kutte med øynene.

«Åssen kan jeg vite at du ikke har det i lomma?»

«Fordi –»

«Fordi jeg så at han sendte det,» sa Cho sint.

Nask snudde seg mot henne.

«Du så at'n –»

«Jeg så det, ja,» sa hun innbitt.

Det ble et øyeblikks pause, der Nask glante på Cho og Cho glante tilbake. Så snudde vaktmesteren og sjokket mot døra igjen. Han stanset med hånden på klinka og så tilbake på Harry.

«Hvis jeg får så mye som snusen i én møkkbombe …»

Og dermed trampet han av sted nedover trappa. Fru Hansen kastet et siste, lengselsfullt blikk på uglene og fulgte etter.

Harry og Cho så på hverandre.

«Takk,» sa Harry.

«Ikkeno å takke for,» sa Cho. Nå hadde hun omsider fått festet pakken til uglebeinet og var blitt litt lyserød i ansiktet. «Du bestilte ikke møkkbomber, vel?»

«Nei,» sa Harry.

«Da lurer jeg på hvorfor han trodde du gjorde det,» sa hun mens hun bar ugla bort til gluggen.

Harry trakk på skuldrene. Han skjønte like lite av det som hun, men det rare var at det plagde ham liksom ikke noe større i øyeblikket.

De gikk sammen ut fra ugleriet. Der gangen til vestfløyen av borgen tok av, sa Cho: «Jeg skal denne veien, jeg. Vel, da … da sees vi, Harry.»

«Ja … vi sees.»

Hun smilte til ham og gikk. Harry gikk videre og følte seg i all stillhet oppløftet. Han hadde greid å føre en hel samtale med henne uten å tråkke i salaten en eneste gang … *Du var ordentlig modig som ikke bare bøyde deg for henne* ... Cho hadde sagt han var modig … hun hatet ham ikke fordi han var i live …

Jo da, visst hadde hun foretrukket Fredrik, det visste han jo … skjønt om han bare hadde bedt henne på ballet før Fredrik gjorde det, så kanskje saker og ting kunne gått litt annerledes … hun hadde virket oppriktig lei seg for at hun måtte si nei da Harry først ba henne …

«Morning,» sa Harry blidt til Ronny og Hermine da han satte seg sammen med dem ved frokostbordet i Storsalen.

«Hva er det du ser så smørblid ut for?» sa Ronny og stirret forbløffet på ham.

«Æhm … at det er rumpeldunk senere i dag,» sa Harry glad og trakk til seg et kjempefat med egg og bacon.

«Å … jo …» sa Ronny. Han la fra seg brødskiva han spiste på og tok en svær slurk gresskarsaft. Så sa han: «Du, du kun'ke tenke deg å bli med meg ut litt før, vel? Bare så … så jeg får litt trening før treninga? Altså, lissom, øve opp overblikket litt?»

«Jo da, greit,» sa Harry.

«Vet dere, det syns jeg ikke dere skulle,» sa Hermine alvorlig. «Begge to ligger veldig langt etter i hjemmelekser som det er –»

Der tidde hun, for morgenposten kom inn, og som vanlig kom *Aftenprofeten* flaksende mot henne i nebbet på en dverghornugle, som landet faretruende nær sukkerskåla og rakte fram beinet. Hermine stakk en fjong i lærpungen som satt fast der, tok avisen og gransket førstesida kritisk. Ugla lettet og forsvant.

«Noe interessant?» sa Ronny. Harry flirte; han skjønte at Ronny ville ha henne lengst mulig unna emnet hjemmelekser.

«Nei,» sukket hun, «bare noe vrøvl om bassisten i *Skumle søstre* som gifter seg.»

Hun åpnet avisen og forsvant bak den. Harry konsentrerte seg om en ny porsjon bacon og egg, Ronny glodde opp mot de høye vinduene og så tankefull ut.

«Vent litt …» sa Hermine plutselig. «Å nei – Sirius!»

«Hva er det?» sa Harry og snappet avisen med slik kraft at den revnet langs midten, så han og Hermine ble sittende med hver sin halvpart.

«*'Magidepartementet har mottatt tips fra en pålitelig kilde om at Sirius Svaart, den beryktede massemorderen ... bla bla bla ... for øyeblikket skjuler seg i London!'*» leste Hermine med en forknytt hvisking fra sin halvdel.

«Lucifus Malfang, det vedder jeg hva det skal være på,» sa Harry lavt og innett. «Han kjente igjen Sirius på perrongen …»

«Hva?» sa Ronny forskrekket. «Du sa'kke –»

«Sssjj!» sa de to andre.

«… *'Departementet vil advare hekserisamfunnet om at Svaart er svært farlig ... drept tretten mennesker ... rømt fra Azkaban* …', æsj, det vanlige tullet,» sluttet Hermine. Hun la ned sin halvdel av avisen og så bekymret på Harry og Ronny. «Vel, da kan han altså ikke gå ut av huset igjen, mer er det ikke å si om det,» hvisket hun. «Humlesnurr hadde jo advart ham.»

Harry kikket dystert ned på den halvparten av *Profeten* han hadde revet til seg. Det meste av sida besto av en annonse for Madam Malkins gevanter for enhver anledning, som øyensynlig holdt utsalg.

«Hei!» sa han og brettet den ut så de to andre kunne se. «Se på dette her!»

«Jeg har de kuttene jeg trenger, jeg,» sa Ronny.

«Nei,» sa Harry. «Se her … denne lille notisen …»

Ronny og Hermine bøyde seg nærmere for å kunne lese den. Notisen målte ikke mer enn knappe tre centimeter og sto helt nederst i en spalte. Overskriften var:

INNBRUDD I DEPARTEMENTET

Styrian Pommer (38), bosatt i Gullregngata 2, Clapham, er av Heksingating dømt til seks måneder i Azkaban for innbrudd og tyveriforsøk. Forbrytelsen skjedde i Magidepartementet 31. august, da Pommer ble anholdt av sikkerhetstrollmann i departementet Erik Drøv, som pågrep ham i forsøket på å tiltvinge seg adgang gjennom en toppsikret dør klokka ett om natta. Pommer, som nektet å si noe til sitt forsvar, ble funnet skyldig på begge tiltalepunkter.

«Styrian Pommer?» sa Ronny langsomt. «Er'ke det han typen som ser ut som huet hans har stråtak? Men han er jo med i Ord –»

«Ronny da, *sssjjj!*» sa Hermine og skottet seg livredd om.

«Seks måneder i Azkaban!» sa Harry sjokkert. «Bare for å ha prøvd å komme seg gjennom en dør!»

«Ikke vær dum; så klart det ikke bare var for å prøve å komme gjennom en dør. Hva i all verden hadde han å gjøre i Magidepartementet klokka ett om natta?» hvisket Hermine.

«Tror dere han skulle et eller annet for Ordenen?» mumlet Ronny.

«Vent nå litt …» sa Harry langsomt. «Styrian skulle jo vært der da vi dro, ikke sant?»

De to andre så på ham.

«Jo da, han skulle vært med og holdt vakt på veien til jernbanestasjonen, husker dere ikke det? Og Bister var så forbanna fordi han ikke dukket opp, så da kunne han vel ikke vært på noe oppdrag for dem, vel?»

«Det kan jo være de ikke hadde ventet at han skulle bli tatt,» sa Hermine.

«Kanskje det var en felle!» utbrøt Ronny opphisset. «Nei, men hør da,» fortsatte han og senket stemmen dramatisk da han så Hermines truende uttrykk. «Si at departementet har mistanke om at han er en av gjengen til Humlesnurr, så – tja, hvem veit – kanskje de lokka'n til departementet, og han prøvde slets ikke å komme seg gjennom noen dør! Tenk om det bare var noe de fant på for å få tatt'n!»

Det ble stille litt mens Harry og Hermine tenkte igjennom dette. Harry syntes det lød nokså søkt, men det virket faktisk som det gjorde inntrykk på

Hermine.

«Vet du hva, det skulle søren ikke overraske meg om det der var sant.»

Hun foldet tankefullt sammen sin halvdel av avisen. Da Harry la fra seg kniven og gaffelen, var det som om hun våknet til live gjen.

«Men altså, dere, nå syns jeg først vi skulle få unna den oppgaven til Stikling om selvbestøvende busker, og hvis vi er heldige, så rekker vi å få begynt på den om *Tryllitus inorganitus*-formelen til McSnurp før lunsj …»

Harry kjente et lite stikk av skyldbevissthet ved tanken på stabelen av lekser som ventet på ham ovenpå, men himmelen var så klar og berusende blå, og han hadde ikke sittet på Lynkilen sin hele uka …

«Jeg mener, vi kan jo gjøre det i kveld,» sa Ronny, da han og Harry var på vei nedover plenen mot rumpeldunkbanen med limene over skulderen, og med Hermines dystre advarsler om at de kom til å stryke i samtlige U.G.L.E.-r, kimende i ørene. «Pluss at vi har jo i morra òg. Det er bare at hun lekser sånn opp om det med lekser, det er det som er feilen …» Han ble stille litt, og så la han til i en atskillig mer bekymret tone: «Du tror'ke hun *mente* det, vel, det hun sa om at vi ikke fikk skrive av hennes?»

«Jo, jeg tror faktisk det,» sa Harry. «Men dette er viktig, det òg; vi er nødt til å trene hvis vi vil være med på rumpeldunklaget …»

«Ja, akkurat,» sa Ronny oppmuntret. «Og vi har jo masser av tid på oss til alt sammen …»

Da de nærmet seg rumpeldunkbanen, kastet Harry et blikk bortover til høyre, mot de svaiende, mørke tretoppene i Den forbudte skogen. Ingenting fløy opp derfra; himmelen lå tom, bortsett fra noen fjerne, flaksende ugler rundt ugleritårnet. Han hadde nok å tenke på, og den flygende hesten hadde ikke gjort ham noe … han skjøv den fra seg.

De hentet baller i skapet i garderoben og satte i gang – Ronny voktet de tre målstengene, mens Harry spilte jager og prøvde å få sluffen forbi ham. Etter Harrys mening var Ronny slett ikke verst; han reddet tre fjerdedeler av skuddene Harry prøvde å få inn, og spilte bedre jo lenger de øvde. Etter et par timer gikk de tilbake til borgen og fikk seg litt lunsj – og Hermine benyttet tida til å gjøre det helt klart hvor uansvarlige hun syntes de var – og deretter ned på rumpeldunkbanen igjen til den virkelige treningsøkta. Alle

lagkameratene var alt på plass i garderoben da de kom inn, unntatt Angelika.

«OK, Ronny?» sa Frank og blunket til ham.

«Jo'a,» sa Ronny, som var blitt stillere og stillere jo nærmere banen de kom.

«Klar til å svinge opp med hele bunten, bitte prefekt?» sa Fred, idet bustehodet dukket fram fra halsåpningen i rumpeldunkkutten med et ondskapsfullt smil.

«Hold snavla,» sa Ronny med steinansikt og trakk på seg sin egen lagkutte for første gang. Den satt overraskende godt til å ha tilhørt Oliver Qvist, som var atskillig bredere over skuldrene.

«OK, alle sammen,» sa Angelika og kom inn fra kapteingarderoben, ferdig skiftet. «La oss komme i gang. Alliken og Fred, kan dere to bære ut ballkassa for oss. Forresten, det er kommet noen folk for å se på der ute, men dem skal dere bare overse, greit?»

Det var noe i den liksom-hverdagslige tonen som fikk Harry til å ane hvem disse uinviterte tilskuerne kunne være, og ganske riktig, da de kom fra garderoben og ut i det gnistrende solskinnet på banen, ble de møtt av en storm av hånord og tilrop fra hele Smygards rumpeldunklag og diverse påheng, som hadde klynget seg sammen halvveis oppe i den tomme tribunen. Stemmene deres ga rungende gjenlyd rundt stadion.

«Hva er det der Wiltersen rir på?» ropte Malfang i den vanlige slepende, hånlige tonen. «Hvordan kan noen gidde å kaste bort en flyformel på en sånn råtten gammel pinne?»

Krabbe og Gurgel og Petrea Parkasen hylte av latter. Ronny besteg limen sin og sparket fra. Harry fulgte etter og så bakfra hvor røde ørene hans ble.

«Ikke hør på dem,» sa han og akselererte så han tok ham igjen, «vi skal nok se hvem som ler når vi har spilt mot dem …»

«Akkurat sånn skal det låte, Harry,» sa Angelika bifallende, idet hun kom susende rundt dem med sluffen under armen, saktnet farten og svevde på stedet foran laget sitt høyt oppe. «OK, alle sammen, vi starter med noen pasninger for å varme opp, hele laget, takk –»

«Hei, Johnson, hvorfor har du den hårfasongen?» hylte Petrea Parkasen nedenfra. «Åssen kan noen se ut som det gror meitemakk ut av huet på dem *med vilje?*»

Angelika feide det lange flettehåret vekk fra fjeset og fortsatte rolig: «Altså, spre dere, så ser vi hva vi får til …»

Harry rygget unna de andre til bortenden av banen. Ronny satte kursen mot målet på motsatt side. Angelika løftet sluffen med én hånd og kastet den til Fred, som sentret til Frank, som sentret til Harry, som sentret til Ronny, som mistet den.

Smygardingene, under Malfangs ledelse, brølte og skrek av latter. Ronny, som hadde stupdykket for å ta igjen sluffen før den landet, rettet opp stupet litt skjevt så han skled sidelengs på limen og var ildrød da han kom opp i spillhøyde igjen. Harry så Fred og Frank veksle blikk, men ulikt dem sa de ingenting, og det var han glad for.

«Send den videre, Ronny,» ropte Angelika som om ingenting hadde hendt.

Ronny kastet sluffen til Alliken, som sentret tilbake til Harry, som sentret til Frank …

«Hei, Potter, hvordan går det med arret?» ropte Malfang. «Sikker på at du ikke vil gå og legge deg litt? Det må da være, hva da, minst en uke siden du sist var på sykestua, det er vel pers rek for deg, det?»

Frank sentret til Angelika, som slengte en reverspasning til Harry, som ikke hadde ventet den, men så vidt fikk hentet den inn med fingerspissene og sentret fort videre til Ronny, som kastet seg etter den – og bommet med noen centimeter.

«Ta deg sammen'a, Ronny,» sa Angelika barskt mens han stupdykket etter sluffen igjen. «Følg med!»

Det ville vært vanskelig å avgjøre om det var sluffen eller Ronnys fjes som var mest skarlagensrødt da han på ny nådde opp i spillhøyde. Malfang og resten av smygardingene fortsatte å hyle.

I tredje forsøk greide Ronny å ta sluffen; og det var kanskje i ren lettelse at han sendte den så entusiastisk videre at den suste rett gjennom Kattis utstrakte hender og traff henne hardt i fjeset.

«Unnskyld!» stønnet Ronny og suste mot henne for å se om han hadde gjort noen skade.

«Kom deg tilbake i stilling; hun greier seg!» bjeffet Angelika. «Men når du sentrer til en lagkamerat, så *prøv* å la vær å slå henne av limen, hva? Det er det vi har klabber til!»

Katti blødde neseblod. Nedenfor trampet smygardingene taktfast og kom med tilrop. Fred og Frank fløy bort til Katti.

«Her, spis denne,» sa Fred og rakte henne noe lite og fiolett som han fisket opp av lomma, «så holder det opp med det samme.»

«OK,» ropte Angelika. «Fred, Frank, fly og hent køller og en klabb. Ronny, fly bort i mål. Harry, du slipper snoppen når jeg sier fra. Og det er altså Ronnys mål vi går etter.»

Harry skjøt av gårde etter tvillingene for å hente snoppen.

«Ronny lager skikkelig lapskaus av hele greia, hva?» mumlet Frank, da alle tre landet ved ballkassa og åpnet den for å hente opp en av klabbene og snoppen.

«Han er bare nervøs,» sa Harry. «Han greide det fint da vi øvde i formiddag.»

«Ja, jo, får bare håpe at'n ikke traff toppen på formkurva for fort, da,» sa Fred dystert.

De steg til værs igjen. Da Angelika blåste i fløyta, slapp Harry snoppen, og Fred og Frank lot klabben få fri bane. Fra det øyeblikket hadde Harry nesten ikke øye for hva de andre gjorde. Hans jobb var å fange inn igjen den ørlille, flagrende gullballen som var verdt hundreogfemti poeng for laget til den speideren som fanget den, men å få til det krevde utrolig fart og behendighet. Han akselererte, rullet og smatt ut og inn mellom jagerne, og den varme høstlufta pisket mot ansiktet, og smygardingenes fjerne hyl var ikke annet enn meningsløst skurr i ørene … men altfor snart satte fløyta en ny stopper for alt.

«Stopp – *stopp* – STOPP!» skrek Angelika. «Ronny, du dekker ikke midtstolpen din!»

Harry snudde på hodet og så at Ronny svevde foran venstre ring, slik at begge de to andre sto totalt ubeskyttet.

«Å … unnskyld …»

«Du må holde deg i bevegelse hele tida og følge med på hva jagerne gjør!» sa Angelika. «Enten holder du deg i senterposisjon til du *må* ut og forsvare en ring, eller så kretser du rundt *alle* ringene – det du *ikke* må gjøre, er å drive ut på én av sidene uten å tenke over det, det var slik du slapp inn de tre siste målene!»

«Unnskyld …» gjentok Ronny, og det røde ansiktet skinte som et nødbluss mot den lyseblå himmelen.

«Og Katti … kan du ikke få gjort noe med det neseblodet?»

«Det blir jo bare verre!» sa Katti halvkvalt og prøvde å stoppe flommen med ermet.

Harry skottet bort på Fred, som hadde fått et bekymret uttrykk og lette i lommene. Straks etter hentet han opp noe fiolett og gransket det et øyeblikk, før han sendte Katti et tydelig forskrekket blikk.

«Vel, vi prøver igjen,» sa Angelika. Hun overhørte smygardingene, som nå hadde begynt å synge «*Griffing er et taperlag, Griffing er et taperlag*,» men det var ikke til å komme fra at hun virket en anelse stiv der hun satt på limen.

Denne gangen hadde de ikke flydd i mer enn tre minutter før de på ny hørte fløyta hennes. Harry, som nettopp hadde sett snoppen sirkle rundt målstanga på motsatt side, bråstanset med en merkbar følelse av forurettethet.

«Hva nå, da?» sa han utålmodig til Alliken, som var nærmest.

«Katti,» sa hun kort.

Harry snudde seg og så Angelika, Fred og Frank fly så fort de maktet i retning Katti. Harry og Alliken satte også kurs for henne. Det var tydelig at Angelika hadde stoppet treninga akkurat i tide, for Katti var blitt kritthvit, der hun ikke var full av blod.

«Hun må på sykestua,» sa Angelika.

«Vi skal følge henne,» sa Fred. «Hun – æh – det kan være hun kom til å svelge en Blodbonbon –»

«Vel, ingen vits i å fortsette treninga minus to knakkere og en jager,» sa Angelika mørkt, mens Fred og Frank suste i retning borgen og støttet Katti

mellom seg. «Kom an, vi går og skifter.»

Smygardingene fortsatte å synge mens de trasket tilbake til garderoben.

«Hvordan gikk treninga?» spurte Hermine nokså kjølig en halvtime etter, da Harry og Ronny kom klatrende inn av portretthullet til Griffing-stua.

«Det var –» begynte Harry.

«Fullstendig elendig,» sa Ronny med hul røst og sank ned i stolen ved sida av Hermines. Hun så opp på ham, og det så ut som frostlaget smeltet.

«Vel, det var jo din første da, så klart,» sa hun trøstende, «og det er klart det tar tid å –»

«Hvem sa det var min skyld at det gikk elendig?» glefset Ronny.

«Ingen,» sa Hermine overrumplet, «jeg trodde bare –»

«Du trodde jeg var helt nødt til å være elendig?»

«Nei, nei, så klart jeg ikke trodde! Du sa det gikk elendig, så jeg bare –»

«Jeg går og gjør noen lekser,» sa Ronny sint, og dermed trampet han bort til trappa til guttesovesalene og forsvant. Hermine snudde seg mot Harry.

«*Var* han helt grusom?»

«Nei da,» sa Harry lojalt.

Hermine hevet øyebrynene.

«Vel, han kunne vel spilt bedre,» mumlet Harry, «men det var jo den første treningsøkta, akkurat som du sa …»

Hverken Harry eller Ronny fikk gjort noe særlig innhogg i lekseberget den kvelden. Harry visste at Ronny bare hadde tanker for hvor dårlig han hadde gjort det på rumpeldunktreninga, og selv hadde han vansker med å få den «*Griffing er et taperlag»*-sangen ut av hodet.

Hele søndagen tilbrakte de begravd i bøkene på oppholdsrommet. Rundt dem ble det fylt av folk og tømt igjen, for været fortsatte like lyst og fint, og de fleste av de andre griffingene holdt seg utendørs og nøt det som godt kunne bli en av de siste solskinnsdagene det året. Innen kvelden føltes det som om noen hadde dunket hjernen hans mot innsida av skallen, syntes Harry.

«Det hadde sikkert vært lurt å prøve å få gjort litt mer av leksene i løpet av uka,» mumlet han til Ronny, da de endelig kunne legge fra seg den lange leksa til professor McSnurp om *Tryllitus inorganitus-formelen* og mismodig

begynne på en like lang og vanskelig en til professor Schkummel om Jupiters mange måner.

«Jo,» sa Ronny. Han gned seg i de litt blodskutte øynene og slengte sin femte forkastede pergamentbit på ilden foran dem. «Du … sku'vi'kke bare spørre Hermine om vi kan få ta en titt på det hun har gjort?»

Harry kikket bort på henne, der hun satt med Skeivskank på fanget og pratet muntert med Gulla. Et par strikkepinner glimtet i lufta foran henne, travelt opptatt med å strikke et par nissesokker.

«Nei,» sa han tungt. «Du vet jo at hun ikke vil.»

Og så var det bare å jobbe videre, mens himmelen utenfor gradvis ble mørkere. Sakte ble det mindre folksomt igjen på oppholdsrommet. Klokka halv tolv kom Hermine gjespende bort til dem.

«Ferdig snart?»

«Nei,» sa Ronny kort.

«Jupiters største måne er Ganymedes, ikke Callisto,» sa hun og pekte over skulderen hans på en linje i astronomioppgaven, «og det er på Io vulkanene er.»

«Takk,» snerret Ronny og streket over de gale setningene.

«Unnskyld, jeg ville bare –»

«Ja da, hvis du bare kommer for å kritisere, så –»

«Ronny –»

«Jeg har'ke tid til å høre på noen preken, Hermine, er det greit, eller? Jeg sitter til halsen her –»

«Nei – se da!»

Hun pekte mot det nærmeste vinduet. Både Harry og Ronny kikket ditover. En prektig dverghornugle satt i vindusposten og tittet inn på Ronny.

«Er ikke det Hermes?» sa Hermine forbauset.

«Men jøsses, det er det jo!» sa Ronny lavt. Han slapp pennen og reiste seg. «Hva er det Perry skriver til meg for?»

Han gikk bort til vinduet og åpnet det. Hermes fløy inn, landet på besvarelsen til Ronny og holdt fram et bein som det var festet et brev på. Da Ronny løsnet brevet, fløy ugla igjen med det samme og etterlot seg blekkspor over hele Ronnys tegning av månen Io.

«Det er i hvert fall Perrys skrift,» sa Ronny, mens han sank tilbake i stolen og stirret på ordene utenpå rullen: *Ronald Wiltersen, Griffing, Galtvort*. Han så opp på de to andre. «Hva tror dere det er?»

«Ta det opp, da!» sa Hermine ivrig, og Harry nikket.

Ronny rullet opp pergamentet og begynte å lese. Jo lenger nedover blikket bevegde seg, jo dypere ble nyvene i pannen. Da han hadde lest ferdig, glodde han på brevet med avsky før han slengte det til Harry og Hermine, som stakk hodene sammen og leste:

Kjære Ronny,

Jeg har nettopp fått vite (av ingen ringere enn selveste magiministeren, som har det fra din nye lærer, professor Uffert) at du er blitt prefekt på Galtvort.

Jeg må si at denne nyheten overrasket meg meget positivt, og først av alt må jeg få lov å gratulere. Jeg må tilstå at jeg alltid har vært bekymret for at du skulle følge det vi kunne kalle 'Fred og Frank-veien', snarere enn i mine egne fotspor, så du kan nok forestille deg mine følelser da jeg fikk vite at du hadde holdt opp å trosse autoritetene og besluttet deg for å aksle virkelige forpliktelser.

Men jeg vil gjerne gi deg noe mer enn gratulasjoner, Ronny. Jeg vil gi deg et råd, og det er derfor jeg sender deg dette om kvelden i stedet for med den vanlige morgenposten. Forhåpentlig vil du kunne lese dette uten nysgjerrige øyne i nærheten og slik unngå nærgående spørsmål.

Av en bemerkning statsråden lot falle da han fortalte at du var blitt prefekt, forstår jeg at du fortsatt ser mye til Harry Potter. Jeg må da si klart fra til deg, Ronny, om at ingenting kan sette deg i større fare for å miste skiltet ditt igjen enn fortsatt fraternisering med den gutten. Ja, det vil sikkert overraske deg å høre dette – du vil vel innvende at Potter alltid har vært Humlesnurrs gullgutt – men jeg føler det som min plikt å fortelle deg at det slett ikke er gitt at Humlesnurr vil fortsette å lede Galtvort stort lenger, og at de menneskene som teller, har et ganske annet – og antakelig mer korrekt – syn på Potters

oppførsel. Jeg vil ikke si mer her, men om du leser morgendagens Aftenprofeten, *vil du få en klar anelse om hvilken vei vinden blåser – og se om du legger merke til undertegnede!*

Alvorlig talt, Ronny, det ville ikke være bra for deg å bli stenket med samme tjærekost som Potter, det kan gjøre dine framtidsutsikter alvorlig skade, og da snakker jeg også om livet etter skolen. Som du sikkert vet, siden vår egen far fulgte ham til rettsmøtet, har Potter i sommer vært innkalt til disiplinærhøring for hele Heksingating, og kom ikke altfor godt fra det. Han slapp unna på en ren formalitet, spør du meg, og mange av dem jeg har snakket med, er fremdeles overbevist om at han var skyldig.

Det kan være du er redd for å bryte alle bånd til Potter – jeg vet jo han kan være ubalansert og for alt jeg vet voldelig – men om dette bekymrer deg, eller om du har lagt merke til noe ved hans oppførsel som plager deg, vil jeg innstendig be deg snakke med Dolorosa Uffert, et virkelig herlig menneske som jeg vet vil råde deg med største glede.

Dette leder meg til mitt andre råd til deg. Som jeg har antydet ovenfor, kan Humlesnurrs regime på Galtvort snart være en saga blott. Din lojalitet bør derfor ikke rettes mot ham, Ronny, men mot skolen og departementet. Det gjør meg ondt å høre at professor Uffert hittil har møtt svært lite samarbeidsvilje fra lærerstaben i sitt arbeid for å få gjennomført de uomgjengelige endringer på Galtvort som departementet legger så stor vekt på (selv om hun burde finne dette enklere fra og med i neste uke – nok en gang, les Aftenprofeten *i morgen!). Jeg sier ikke annet her enn at en elev som viser vilje til å hjelpe professor Uffert nå, kan stå langt framme i kandidatkøen til topptillitsmannsvervet om et par år!*

Jeg er lei for at jeg dessverre ikke kunne se så mye til deg i sommer. Det gjør meg vondt å kritisere våre egne foreldre, men jeg er redd jeg ikke lenger kan leve under samme tak som dem, så lenge de fortsetter å ha kontakt med den farlige klikken rundt Humlesnurr. (Hvis du skulle skrive til mor en gang, kan du godt fortelle henne at en viss Styrian Pommer, en nær venn av Humlesnurr, nylig er blitt dømt til Azkaban

for innbrudd i departementet. Det kan kanskje åpne øynene deres for hva slags småkriminelle de for tiden menger seg med.) Jeg priser meg lykkelig for å ha unngått den skamplett å bli assosiert med slike folk – og jeg må si at statsråden kunne vanskelig behandlet meg mer elskverdig – og jeg håper virkelig at heller ikke du, Ronny, vil la deg forblinde slik av slektsbånd at du ikke ser hvor skakkjørte våre foreldres synspunkter og handlinger i virkeligheten er. Jeg håper inderlig at de med tiden selv vil innse hvor feil de har tatt, og jeg vil naturligvis være beredt til å godta en ektefølt unnskyldning når den dagen kommer.

Jeg håper du vil tenke grundig over hva jeg har sagt, særlig det om Harry Potter, og vil nok en gang gratulere med at du er blitt prefekt.

Hilsen din bror

Perry

Harry så opp på Ronny.

«Vel,» sa han og prøvde å lyde som om han tok hele greia som en vits, «hvis du gjerne vil – æh, hva var det nå igjen?» Han så etter i brevet. «Å jo, 'bryte alle bånd' til meg, så lover jeg å ikke bli voldelig.»

«Få det igjen,» sa Ronny og rakte ut hånden. «Han er –» sa han rykkvis og rev brevet i to, «verdens –» og han rev det i fire, «største –» i åtte, «*drittsekk!*» Og så hev han bitene på peisen.

«Kom an, vi er nødt til å bli ferdige med dette før det blir morran,» sa han kort til Harry og trakk på ny til seg oppgaven til professor Schkummel.

Hermine stirret på ham med et pussig uttrykk i fjeset.

«Å, så kom hit med dem, da!» sa hun brått.

«Hæ?» sa Ronny.

«Gi meg dem, så kan jeg se gjennom dem og rette dem,» sa hun.

«Er det sant? Å Hermine, det der er virkelig livredning,» sa Ronny. «Hva kan jeg –»

«Jo, dere kan si: 'Vi lover at vi aldri skal utsette leksene så lenge igjen',» sa hun mens hun holdt armene fram for å ta imot stilene. Men det så ut som hun moret seg litt allikevel.

«Tusen millioner takk, Hermine,» sa Harry matt. Han rakte henne pergamentet sitt, sank tilbake i stolen og gned seg i øynene.

Det var blitt over midnatt, og oppholdsrommet var tomt, bortsett fra de tre og Skeivskank. Den eneste lyden kom fra Hermines penn når den strøk over en setning her og der, og fra sidene i oppslagsbøkene som lå strødd utover bordet når hun bladde om og sjekket en og annen opplysning. Harry var utmattet. I tillegg merket han en underlig, kvalm, tom fornemmelse i magen som ikke hadde det minste å gjøre med tretthet, men alt å gjøre med brevet som nå krøllet seg sammen og svartnet i peisilden.

Han visste at halvparten av alle på Galtvort holdt ham for sær, ja, gal kanskje; han visste at *Aftenprofeten* hadde kommet med ekle insinuasjoner om ham i månedsvis; men det var noe med å se det på prent som nå, med Perrys håndskrift, noe med å vite at Perry rådet Ronny til å kutte ut hele ham, ja, til og med sladre om ham til Uffert, som gjorde alt sammen virkelig for ham på en måte ingenting annet hadde gjort. Perry hadde han kjent i fire år, hadde bodd hjemme hos ham i sommerferiene, delt telt med ham under verdenscupen i rumpeldunk, hadde til og med fått toppkarakter av ham etter den andre prøven i Tretrollmannsturneringen året før – og nå mente altså Perry at han var ubalansert og kanskje voldelig!

Han kjente en bølge av sympati for gudfaren sin da det slo ham at Sirius antakelig var den eneste han kjente som virkelig kunne fatte hvordan han hadde det akkurat da, for Sirius var i samme båt. Nesten alle innen trollmannsverdenen trodde at Sirius var en livsfarlig morder og ivrig Voldemort-tilhenger, og den vissheten hadde han måttet leve med i fjorten år …

Harry blunket. Han hadde nettopp sett noe i flammene som ikke kunne være der. Det hadde glimtet til og forsvunnet øyeblikkelig. Nei, så klart det ikke kunne være … det var bare noe han hadde innbilt seg fordi han hadde tenkt på Sirius …

«OK, skriv dette,» sa Hermine til Ronny og rakte ham oppgaven hans pluss et ark hun selv hadde skrevet, «og avslutt med konklusjonen jeg har skrevet for deg.»

«Hermine, alvorlig talt, du er det deiligste mennesket jeg i mitt liv har møtt,» sa Ronny med svak røst, «og hvis jeg noen gang kjefter på deg igjen –»

«– så vet jeg at du er normal igjen,» sa Hermine. «Harry, din er grei nok, bortsett fra en bit på slutten. Der tror jeg du må ha misforstått professor Schkummel; månen Europa er dekket av is, ikke fis – Harry?»

Harry hadde glidd ned fra stolen og sto nå på alle fire på det slitte, svidde peisteppet og stirret inn i ilden.

«Øh – Harry?» sa Ronny usikkert. «Hvorfor er du der nede?»

«Fordi jeg akkurat så hodet til Sirius der inne,» sa Harry.

Han sa det helt rolig – han hadde tross alt sett hodet til Sirius i akkurat den samme peisilden året før, og snakket med det òg – men likevel, han kunne ikke være helt, helt sikker på at han hadde sett det denne gangen … og det forsvant så fort …

«Hodet til Sirius?» gjentok Hermine. «Mener du sånn som den gangen han ville snakke med deg under Tretrollmannsturneringen? Men han ville da vel aldri finne på noe sånt nå, det ville vært altfor – *Sirius*!»

Hun gispet og stirret inn i peisen. Ronny slapp pennen sin. Der, midt inni de dansende flammene, så de hodet til Sirius, med det lange, mørke håret som kranset det smilende fjeset.

«Nå hadde jeg begynt å tro at dere ville gå og legge dere før alle andre hadde gått,» sa han. «Jeg har sjekket hver time.»

«Har du vært innom peisen her hver time?» sa Harry og begynte nesten å le.

«Bare et sekund eller to, for å sjekke om kysten var klar.»

«Men hva hvis noen hadde sett deg?» sa Hermine bekymret.

«Vel, jeg tror faktisk en pike – en førsteklassing, så hun ut som – fikk et glimt av meg – men ta det med ro,» sa Sirius fort, da Hermine slo hånden for munnen, «jeg var borte før hun rakk å se en gang til, så jeg vedder på hun tenkte det bare var en rar vedkubbe eller noe.»

«Men Sirius, du tar jo en fryktelig sjanse –» begynte Hermine.

«Du låter akkurat som Molly,» sa Sirius. «Dette var den eneste måten jeg kunne komme på for å få svart på Harrys brev uten å bruke kode – og koder

kan knekkes.»

Da han nevnte Harrys brev, snudde både Ronny og Hermine seg og så på ham.

«Du sa ikke at du hadde skrevet til Sirius!» sa Hermine anklagende.

«Jeg glemte det,» sa Harry, og det var faktisk sant; at han hadde truffet Cho i ugleriet hadde feid alt forut for det ut av hodet. «Ikke se sånn på meg, Hermine; ikke snakk om at noen kunne funnet ut noe hemmelig av det brevet, kunne de vel, Sirius?»

«Nei, det var veldig godt,» sa Sirius og smilte. «Men det er best vi rasker på, i tilfelle noen kommer – altså, arret ditt.»

«Hva med –» begynte Ronny, men Hermine avbrøt ham.

«Vi kan fortelle om det etterpå. Fortsett, Sirius.»

«Vel, jeg skjønner jo at det ikke er noe moro når det verker, men vi tror ikke egentlig det er noe å bekymre seg for. Det verket ofte i fjor, gjorde det ikke det?»

«Jo, og Humlesnurr sa at det kom hver gang Voldemort opplevde noe med sterke følelser,» sa Harry og ignorerte som vanlig at Ronny og Hermine krympet seg. «Så kanskje han bare var – nei, jeg vet ikke? – veldig sinna eller noe? – akkurat den kvelden jeg hadde arrest.»

«Og nå som han er tilbake igjen, kommer det sikkert til å verke enda oftere,» sa Sirius.

«Så du tror ikke det hadde noe å gjøre med at Uffert tok på meg da jeg hadde den arresten?» spurte Harry.

«Jeg tviler på det,» sa Sirius. «Jeg kjenner henne av omtale, og jeg er sikker på at hun ikke er noen dødseter –»

«Hun er ekkel nok til å være det,» sa Harry mørkt, og Ronny og Hermine nikket enig.

«Jo, men verden er ikke oppdelt i snille mennesker og dødsetere,» sa Sirius med et skjevt smil. «Men visst vet jeg at hun er en motbydelig type – dere skulle hørt Remus snakke om henne.»

«Kjenner Lupus henne, altså?» sa Harry fort. Han kom på Ufferts bemerkning i den første skoletimen om farlige halvkaster.

«Nei,» sa Sirius, «men det var hun som utformet den antivarulvloven for to år siden som har gjort det omtrent umulig for ham å få en jobb.»

Harry husket hvor mye mer loslitt Lupus så ut nå for tida, og motviljen hans mot Uffert ble enda et hakk dypere.

«Hva har hun imot varulver?» sa Hermine sint.

«Hun er vel redd for dem, da,» sa Sirius og smilte litt av indignasjonen hennes. «Hun avskyr tydeligvis halvmennesker; i fjor gikk hun faktisk inn for at havfolk skulle samles inn og merkes. Tenk å kaste bort tid og krefter på å forfølge havfolk, når ekle, små fotsopper som Krynkel får gå fritt omkring.»

Ronny lo, men Hermine så oppskjørtet ut.

«Sirius da!» sa hun bebreidende. «Oppriktig talt, om du bare ville prøve, er jeg sikker på at Krynkel ville komme deg i møte. Du er jo tross alt den eneste som er igjen av familien hans, og rektor Humlesnurr sa –»

«Men fortell meg, hvordan er egentlig timene til Uffert?» avbrøt Sirius. «Lærer hun dere å kverke halvkaster?»

«Nei,» sa Harry og overså det fornærmede uttrykket til Hermine over å bli avbrutt midt i sitt forsvar for Krynkel. «Hun lar oss ikke bruke magi i det hele tatt!»

«Alt vi gjør, er å lese i den dumme læreboka,» sa Ronny.

«Akkurat, ja, det forstår seg,» sa Sirius. «Etter det vi hører inne fra departementet, vil ikke Bloeuf at dere skal opplæres i kampteknikker.»

«*Opplæres i kampteknikker!*» gjentok Harry vantro. «Hva tror han egentlig vi driver med her – trener opp en trollmannshær eller noe?»

«Det er akkurat det han tror,» sa Sirius, «eller snarere, det han er redd for at Humlesnurr gjør – oppretter sin egen, private legion, som han vil bruke for å nedkjempe Magidepartementet.»

Da ble det en pause. Så sa Ronny: «Det er det dummeste jeg har hørt i mitt liv – og da har jeg regna med alt som kommer fra Lulla Lunekjær.»

«Så vi får ikke lære forsvar mot svartekunster, fordi Bloeuf er redd for at vi skal bruke det vi lærer mot departementet?» sa Hermine, og hun så rasende ut.

«Jepp,» sa Sirius. «Bloeuf tror Humlesnurr vil gjøre hva som helst for å ta makten. For hver dag blir han mer paranoid når det gjelder Humlesnurr. Det er bare et spørsmål om tid før han koker sammen en eller annen tiltale og får ham arrestert.»

Det fikk Harry til å tenke på brevet fra Perry.

«Vet du om det kommer til å stå noe om Humlesnurr i *Aftenprofeten* i morgen? Perry, broren til Ronny, sier at det blir det –»

«Jeg vet ikke,» sa Sirius. «Jeg har ikke sett noen fra Ordenen i hele helga, alle er så opptatt. Det er bare Krynkel og meg her …»

Det var lett å høre bitterheten i stemmen hans.

«Så da har du ikke hørt noe om Gygrid heller, da?»

«Ah …» sa Sirius. «Vel, han skulle altså vært tilbake nå, og ingen er visst sikre på hva som har hendt med ham.» Så la han merke til de nedslåtte fjesene deres og la fort til: «Men Humlesnurr er ikke bekymret, så nå må ikke dere tre engste dere i hjel – Gygrid har det sikkert fint.»

«Men hvis han skulle vært tilbake nå …» sa Hermine med tynn, engstelig røst.

«Han var sammen med madame Maxime, og henne har vi hatt kontakt med; hun sier at de kom fra hverandre på hjemveien – men det er ingenting som tyder på at han er skadd eller – vel, altså, ingenting som tyder på at ikke allting er i orden.»

Harry, Ronny og Hermine vekslet blikk. De følte seg ikke overbevist.

«Hei, ikke still for mange spørsmål om Gygrid,» sa Sirius fort. «Da gjør dere bare alle enda mer obs på at han ikke har kommet tilbake, og det vet jeg at Humlesnurr ikke vil. Gygrid er tøff, han har det sikkert bra.» Og da dette ikke så ut til å oppmuntre dem, la han til: «Når skal dere ha neste Galtvang-helg, forresten? Jeg tenkte, det gikk jo fint med hundeforkledningen på stasjonen, ikke sant? Så jeg tenkte jeg kunne –»

«NEI!» sa Harry og Hermine i kor, og svært høyt.

«Sirius, så du ikke *Aftenprofeten?*» sa Hermine bekymret.

«Å, det der,» sa Sirius og flirte. «De driver alltid og gjetter hvor jeg befinner meg, men de har jo ikke anelse …»

«Men denne gangen tror vi de har det,» sa Harry. «Malfang sa noe på toget som tydet på at han visste at det var deg, og faren hans var der på perrongen, Sirius – du vet, Lucifus Malfang – så ikke kom hit opp, samme hva du gjør. Hvis Malfang kjenner deg igjen –»

«Nei vel, nei vel, jeg skjønner tegningen,» sa Sirius. Han så slett ikke blid ut. «Det var bare en tanke; jeg tenkte kanskje du hadde lyst til å treffes.»

«Klart jeg vil; jeg vil bare ikke at du skal havne i Azkaban igjen!» sa Harry.

Det ble en pause mens Sirius betraktet Harry gjennom ilden med en nyve mellom de innsunkne øynene.

«Du likner mindre på faren din enn jeg trodde,» sa han omsider, og det var avgjort noe kjølig i tonen. «Det er nettopp risken som Jakob ville syns var moro.»

«Men –»

«Vel, jeg får vel stikke. Jeg kan høre Krynkel på vei ned trappa,» sa Sirius, men Harry var sikker på at han løy. «Da skriver jeg og avtaler en tid når jeg kan komme igjen i ilden, da, hva? Hvis du tør risikere det?»

Det kom et ørlite plopp, og der hodet til Sirius hadde vært, var det nå bare flammer.

KAPITTEL FEMTEN

EN STORINKVISITOR PÅ GALTVORT

De hadde ventet å måtte finkjemme Hermines *Aftenprofeten* grundig neste morgen for å finne den artikkelen Perry hadde nevnt i brevet sitt. Men avisugla hadde ikke mer enn så vidt flakset klar av melkemugga på uttur da det kom et kjempegisp fra Hermine, og da hun brettet ut avisen på bordet, så de et svært foto av Dolorosa Uffert smile bredt og blunke langsomt mot dem under overskriften

DEPARTEMENTET SATSER PÅ UTDANNINGSREFORM
DOLOROSA UFFERT UTNEVNT SOM FØRSTE STORINKVISITOR

«Uffert – 'storinkvisitor'?» sa Harry urolig, og den halvspiste brødskiva glapp fra fingrene. «Hva betyr det?»

Hermine leste høyt:

«*I et overraskende trekk vedtok Magidepartementet i går kveld ny lovgivning som gir det en helt ny grad av kontroll over Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.*

Ifølge magiministerens underassistent Perry Wiltersen har statsråden lenge vært urolig over forholdene på Galtvort. «Dette skjer for å imøtekomme ønsker fra en rekke bekymrede foreldre, som føler at skolen utvikler seg i en retning de misliker,» uttalte Wiltersen.

De siste ukene har magiminister Kornelius Bloeuf flere ganger brukt ny lovgivning for å iverksette forbedringer på trollmannsskolen. Så sent som 30. august innførte man Utdanningsdirektiv nr. 22 som, i

tilfelle den sittende rektor ikke er i stand til å besette en ledig lærerstilling, gir departementet adgang til å utpeke en passende person.

«Det var slik Dolorosa Uffert ble en del av lærerstaben på Galtvort,» sa Wiltersen i går kveld. «Humlesnurr fant ikke noen, så statsråden utpekte Uffert, og hun har jo vist seg å være en klar suksess –»

«HVA har hun, sa du?» sa Harry høyt.

«Vent, det kommer mer,» sa Hermine barskt.

«– en klar suksess, idet hun har gjennomført en revolusjonerende omlegging av undervisningen i forsvar mot svartekunster, i tillegg til å holde statsråden løpende orientert ut fra egen bakkekontakt på Galtvort.»

Det er denne siste funksjonen departementet nå har formalisert ved å vedta Utdanningsdirektiv nr. 23, som innfører en ny stilling som overinkvisitor på Galtvort.

«Dette er en spennende ny fase i statsrådens plan for å ta tak i det mange omtaler som synkende standard på Galtvort,» uttalte Wiltersen. «Inkvisitoren vil ha myndighet til å inspisere de øvrige lærerkreftene for å påse at de holder det fornødne nivå. Professor Uffert har fått tilbud om å overta den nye stillingen, i tillegg til sin egen lærerpost, og det gleder oss å kunne opplyse at hun har takket ja.»

Departementets nye politikk har resultert i begeistret støtte fra foreldrene til Galtvort-elever.

«Jeg føler meg langt tryggere nå som jeg vet at Humlesnurr blir gjenstand for rettferdig og objektiv evaluering,» sa Lucifus Malfang (41), som vi snakket med i går kveld på hans gods i Wiltshire. «Mange av oss som ønsker våre barns beste, har følt bekymring over enkelte av Humlesnurrs eksentriske avgjørelser de siste årene, og vi er glade for at departementet nå følger situasjonen nøye.»

Blant disse eksentriske avgjørelsene er utvilsomt de kontroversielle læreransettelsene som tidligere har vært omtalt her i avisen, blant dem

ansettelsene av varulven Remus Lupus, halvjøtulen Rubeus Gygrid samt en eks-svartspaner som lider av vrangforestillinger, 'Galøye' Bister.

Ikke overraskende går også ryktene om at Albus Humlesnurr, tidligere grandilokvensibus i Det internasjonale hekseriforbund og overmagiarius i Heksingating, ikke lenger er skikket til å lede en prestisjefylt skole som Galtvort.

«*Jeg tror utnevnelsen av en overinkvisitor er et første skritt mot å sikre at Galtvort får en rektor alle kan ha tillit til,» uttalte en departementskilde i går kveld.*

Heksingatingseniorene Grinella Marsbom og Tiberius Okkermann har nedlagt sine verv i protest mot opprettelsen av inkvisitorstillingen på Galtvort.

«*Galtvort er en skole, ikke en utpost av Kornelius Bloeufs kontor,» uttalte madam Marsbom. «Dette er bare nok et avskyelig forsøk på å bringe Albus Humlesnurr i vanry.*»

(Madam Marsboms påståtte forbindelser med samfunnsfiendtlige gnomgrupper er fyldigere omtalt på s. 17.)

Da Hermine hadde lest ferdig, ble de sittende og se på hverandre over bordet.

«Så nå vet vi altså hvordan Uffert havnet her! Bloeuf innførte dette 'utdanningsdirektivet' og tvang henne på oss! Og nå har han gitt henne makt til å inspisere de andre lærerne!» Hermine pustet fort, og øynene glitret. «Det er ikke til å tro. Det er jo skandaløst!»

«Jeg vet det,» sa Harry. Han kikket ned på den høyre hånden sin der den lå på bordet. Den var knyttet, og han kunne fremdeles se det svake, hvite omrisset av ordene Uffert hadde tvunget ham til å skjære inn i huden.

Men i fjeset til Ronny bredte det seg et glis.

«Hva?» sa Harry og Hermine i kor og stirret på ham.

«Å, jeg kan'ke vente på å se når McSnurp blir inspisert!» sa Ronny henrykt. «Uffert kommer ikke til å ane hva som traff henne!»

«Vel, kom igjen,» sa Hermine og spratt opp, «best vi får fart på oss; hvis hun har tenkt å inspisere timen til Kiste, må vi ikke komme for sent …»

Men professor Uffert inspiserte ikke timen deres i magihistorie, som forløp like kjedelig som sist mandag, og heller ikke var hun i Slurs fangekjeller da de kom dit til dobbelttimen i eliksirer. Der fikk Harry tilbake månesteinoppgaven sin, hvor det var rablet en stor, spiss 'Y' oppe i et hjørne.

«Jeg har gitt dere de karakterene dere ville fått om dere hadde levert tilsvarende arbeider til U.G.L.E.,» sa Slur med et sleskt smil, mens han feide fram og tilbake og delte ut besvarelsene. «Dermed skulle dere ha en realistisk anelse om hva dere har i vente til eksamen.»

Slur kom fram til kateteret igjen og snudde seg mot klassen.

«Gjennomgående var standarden på disse arbeidene elendig. Hvis dette hadde vært eksamen, ville de fleste av dere strøket. Jeg venter å spore atskillig mer innsats i denne ukas oppgave om de ulike variantene av motgifter, ellers blir jeg nødt til å begynne å gi arrest til fehoder som får Y.»

Han smilte like sleskt igjen da Malfang fniste hånlig og hvisket gjennomtrengende: «Var det virkelig noen som fikk Y? Hah!»

Harry så at Hermine skottet på ham fra øyekroken for å se hva slags karakter han hadde fått; men han stakk besvarelsen sin i sekken så fort han kunne – akkurat det kunne han godt tenke seg å holde for seg selv.

I denne timen var han fast bestemt på ikke å gi Slur noen unnskyldning til å gi ham strykkarakter, så han leste hver linje med instruksjoner på tavla minst tre ganger før han fulgte dem. Forstålingsmiksturen hans fikk ikke riktig den samme klare turkisnyansen som Hermines, men den ble iallfall blå og ikke rosa, som Nilus', og ved timens slutt satte han fra seg flaska på Slurs kateter med en blanding av lettelse og trass.

«Ja ja, det var da ikke så ille som sist, eller hva?» sa Hermine mens de gikk opp trappa fra fangekjelleren, over inngangshallen og inn til lunsj. «Og hjemmeleksene gikk jo ikke så verst, de heller?»

Da hverken Harry eller Ronny svarte, fortsatte hun: «Altså, jeg ventet jo ikke akkurat toppkarakter, da, ikke når vi blir bedømt på U.G.L.E.-nivå, men bare å stå er da slett ikke verst, syns jeg, syns ikke dere?»

Harry presterte en ubestemmelig strupelyd.

«Men mye kan jo skje fra nå til heksamen, vi har masser av tid på oss til å bli bedre, men de karakterene vi får nå, gir jo liksom en slags pekepinn, da, ikke sant? Noe å bygge videre på …»

De satte seg sammen ved Griffing-bordet.

«Vel, klart jeg hadde blitt kjempeglad hvis jeg hadde fått en S, men –»

«Hermine,» sa Ronny skarpt, «hvis du vil vite hva vi fikk, så spør.»

«Jeg vil da ikke – jeg mente da ikke – vel, hvis dere absolutt *vil* fortelle det, så …»

«Jeg fikk en D,» sa Ronny og øste opp suppe på tallerkenen sin. «Fornøyd nå?»

«Vel, det var jo'kke noe å skamme seg for,» sa Fred, som akkurat var kommet bort til bordet sammen med Frank og Laffen Styx og satte seg til høyre for Harry. «Ikkeno' i veien med en god, gammaldags D.»

«Men …» sa Hermine, «står ikke D for …?»

«*'Dårlig,'* jo,» sa Laffen Styx. «Men det er da bedre enn Y, ikke sant? *'Ynkelig'?*»

Harry merket at han ble het i fjeset og simulerte et hosteanfall over rundstykket sitt. Men da det ble ørens lyd igjen, var Hermine dessverre fremdeles like opptatt av U.G.L.E.-karakterene.

«Så beste karakter er altså S for *'Strålende'*,» sa hun, «og så kommer A –»

«Nei, B,» korrigerte Frank. «B for *'Bedre enn ventet'*. Og jeg har alltid ment at Fred og jeg burde få B'er i alt, for det er bedre enn ventet bare at vi møter opp på heksamen.»

Alle lo, unntatt Hermine, som durte videre. «Men etter B er det altså A for *'Akseptabelt'*, og det er den laveste ståkarakteren, ikke sant?»

«Jepp,» sa Fred og dyppet et helt rundstykke i suppa, fikk overført det til munnen og svelget det helt.

«Og så har du D for *'Dårlig'* –», Ronny løftet armene som om han mottok hyllest, «– og Y for *'Ynkelig'*.»

«Og så T,» minnet Frank ham på.

«T?» spurte Hermine forskrekket. «Enda dårligere enn Y? Hva i all verden står T'en for?»

«*'Troll'*,» svarte Frank straks.

Harry lo igjen, enda han ikke var helt sikker på at Frank spøkte. Han så for seg å måtte prøve å skjule for Hermine at han fikk T'er i samtlige U.G.L.E.-r, og bestemte seg umiddelbart for å jobbe hardere fra nå av.

«Har klassen deres hatt noen inspeksjonstime ennå?» spurte Fred.

«Nei, har dere?» sa Hermine straks.

«Ja, nå nettopp, før lunsj,» sa Frank. «Formeltimen.»

«Hvordan var det?» spurte Harry og Hermine i munnen på hverandre.

Fred trakk på skuldrene.

«Det var'ke *så* ille. Uffert bare sneik seg bort i et hjørne og satt og noterte på blokka si. Og dere veit jo åssen Pirrevimp er, han behandla henne som en gjest, det plaga'n visst ikke i det hele tatt. Hun sa'kke stort. Stilte Alliken et par spørsmål om åssen undervisninga pleide å være, og Alliken sa'n pleide å være bra, og det var det.»

«Jeg tror'ke gamle Pirrevimp får noe minus i boka,» sa Frank; «han pleier alltid å få elevene sine pent gjennom heksamen.»

«Hvem har dere i ettermiddag?» spurte Fred Harry.

«Rummelfiold –»

«En T – helt opplagt.»

«– og Uffert selv.»

«Vel, vær nå snill gutt hos Uffert i dag og behold fatninga,» sa Frank. «Angelika flyr i flint hvis du blir borte fra rumpeldunktreninga mer.»

Men Harry behøvde ikke vente til timen i svarteforsvar før han fikk se professor Uffert. Han hadde funnet seg en plass aller bakerst i det halvmørke clairvoyanserommet og holdt akkurat på å finne fram drømmedagboka, da Ronny dultet ham i ribbeina. Han så opp, og der kom professor Uffert opp av fallemmen i golvet. Klassen hadde skravlet fornøyd til da, men det ble øyeblikkelig dødstyst. Professor Rummelfiold hadde svevd rundt og delt ut *Drømmeoraklet*, til det brå fallet i støynivå fikk henne til å snu seg.

«God dag, professor Rummelfiold,» sa professor Uffert med det evinnelige, brede smilet. «De fikk vel lappen min, håper jeg? Med tid og sted for inspeksjonen?»

Professor Rummelfiold nikket kort, snudde ryggen til professor Uffert med en meget motvillig mine og fortsatte å dele ut bøker. Stadig med smilet på plass tok Uffert tak i ryggen på den nærmeste lenestolen og slepte den med seg til hun hadde fått plassert den noen centimeter bak stolen til Rummelfiold. Så satte hun seg, tok notatblokken opp av den blomstrete veska og kikket opp i påvente av at timen skulle begynne.

Professor Rummelfiold trakk sjalene tettere om seg med hender som skalv litt og mønstret klassen gjennom forstørrelsesglassene av noen briller.

«I dag skal vi fortsette vårt studium av profetiske drømmer,» sa hun i et tappert forsøk på sin vanlige mystifistiske tone, selv om stemmen dirret litt. «Del dere opp parvis, er dere snille, og tolk hverandres siste nattesyner ut fra *Oraklet*.»

Hun skulle til å sveve tilbake til plassen sin, men oppdaget at professor Uffert satt like bak den og endret øyeblikkelig kurs i retning Parvati og Lavendel, som allerede var begravd i en drøfting av Parvatis ferskeste drøm.

Harry åpnet *Drømmeoraklet* mens han iakttok Uffert i smug. Hun satt allerede og noterte på blokken. Litt etter reiste hun seg og begynte å følge etter Rummelfiold rundt i rommet, lyttet til hva hun sa til elevene og kom nå og da med et spørsmål. Harry bøyde seg fort over boka.

«Finn på en drøm, litt kvikt,» sa han til Ronny, «i tilfelle den gamle padda kommer hitover.»

«Det var meg sist,» protesterte Ronny; «det er din tur, finn på en, du.»

«Nei, jeg vet ikke …» sa Harry desperat; han kunne ikke huske at han hadde drømt noe som helst de siste nettene. «OK, la oss si … jeg drømte at … at jeg druknet Slur i kjelen min. Jo, det skulle holde …»

Ronny klukket mens han slo opp i *Drømmeoraklet*.

«Vel, da må vi altså ta alderen din og plusse på datoen du drømte det, pluss antall bokstaver i emnet for drømmen … du, blir det 'drukning' eller 'kjele' eller 'Slur'?»

«Det blir ett fett, bare velg ett av dem,» sa Harry og våget et fort blikk bak seg. Nå sto professor Uffert rett bak skulderen til professor Rummelfiold og noterte, mens clairvoyanselæreren spurte ut Nilus om drømmedagboka hans.

«Hvilken natt var det du drømte dette, altså?» sa Ronny, begravd i matematiske beregninger.

«Vet ikke – i natt – når du vil,» sa Harry, som prøvde å høre hva Uffert sa til professor Rummelfiold. De sto bare et bord bortenfor ham og Ronny nå. Uffert gjorde akkurat et nytt notat på blokken sin, mens Rummelfiold virket påtakelig oppskaket.

«Jaha,» sa Uffert og så opp på Rummelfiold, «og hvor lenge har De så hatt denne stillingen?»

Professor Rummelfiold så sint på henne med løftede skuldre og armene i kors, som for å forsvare seg best mulig mot en slik nedverdigende inspeksjon. Etter en kort pause, hvor hun øyensynlig kom til at spørsmålet ikke var så fornærmelig at hun med rette kunne ignorere det, sa hun i en merkbart motstrebende tone: «Nesten seksten år.»

«Det var lang tid,» sa professor Uffert og noterte på blokken. «Så det var altså Humlesnurr som ansatte Dem?»

«Det stemmer,» sa professor Rummelfiold kort.

«Og De er tippoldebarn av den berømte spåkvinnen Kassandra Rummelfiold?»

«Ja,» sa professor Rummelfiold og ranket seg en anelse.

Nok et notat på blokken.

«Men så vidt jeg vet – korriger meg hvis jeg tar feil – er De den første i Deres familie siden Kassandra med synske evner?»

«Slike evner kan ofte hoppe over – æh – tre generasjoner,» sa professor Rummelfiold.

Paddesmilet til Uffert ble enda bredere.

«Ja visst,» sa hun søtt og noterte på ny. «Jaha, så kanskje De kunne spå noe for meg, da?» Og hun så spørrende opp, like smilende.

Professor Rummelfiold stivnet, som om hun ikke kunne tro sine egne ører. «Jeg forstår visst ikke …» sa hun og knuget krampaktig om sjalet

rundt den skinnmagre halsen.

«Jeg vil gjerne at De kommer med en spådom,» sa professor Uffert klart og tydelig.

Harry og Ronny var ikke lenger de eneste som fulgte med og lyttet i smug bakom bøkene. De fleste i klassen stirret hypnotisert da professor Rummelfiold rettet seg opp i sin fulle høyde så perler og armbånd skranglet.

«Det indre øye Ser ikke på kommando!» sa hun i en dypt krenket tone.

«Sier De det,» sa Uffert bløtt og noterte enda en gang på blokken.

«Jeg – men, men … *vent!*» sa professor Rummelfiold plutselig, i et forsøk på sin vanlige overjordiske tone, skjønt den mystiske effekten ble litt svekket av at stemmen skalv av sinne. «Jeg … jeg tror faktisk jeg kan se … noe som gjelder *Dem* ... ja, ja, jeg sanser noe … noe mørkt … en stor fare …»

Professor Rummelfiold rettet en dirrende finger mot professor Uffert, som hevet øyebrynene og smilte like glatt.

«Jeg er redd … jeg er redd De er i stor fare!» sluttet professor Rummelfiold dramatisk.

Det ble en pause. Øyebrynene til Uffert kom ikke ned igjen.

«Jaha,» sa hun lavt og skriblet nok en gang på blokken sin. «Vel, hvis det virkelig er det beste De kan prestere …»

Og dermed snudde hun seg bort og lot professor Rummelfiold stå lamslått igjen og hive etter pusten. Harry møtte Ronnys blikk og visste at han tenkte akkurat det samme: Begge visste at professor Rummelfiold var bare juks, men på den annen side avskydde de Uffert så sterkt at de følte seg helt på Rummelfiolds side – inntil hun slo ned på akkurat dem noen sekunder etter.

«Vel?» sa hun og knipset med de lange fingrene under nesa på Harry med en energi som var høyst uvanlig. «Få se hvordan du har begynt med drømmedagboka, takk.»

Og før hun var ferdig med å tolke Harrys drømmer med høy røst (og samtlige var øyensynlig varsler om en grufull og tidlig død, om de så dreide seg om å spise grøt), var sympatien hans for henne sterkt redusert. Og hele tida sto professor Uffert bare en halvmeter unna og noterte på blokken sin.

Da det ringte ut, var hun den første ned sølvstigen, og hun sto og ventet på dem da de kom til svarteforsvarstimen ti minutter senere.

Hun nynnet og smilte for seg selv mens de gikk inn i klasserommet. Mens alle fant fram *Defensiv magiteori*, fortalte Harry og Ronny hva som hadde foregått oppe i clairvoyansetimen til Hermine, som hadde hatt aritmantikk, men før hun rakk å spørre om noe, hadde professor Uffert kalt dem til orden, og det ble stille i klassen.

«Legg bort tryllestavene,» kommanderte hun smilende, og de få som hadde vært håpefulle nok til å ta dem fram, puttet dem nedslått tilbake i sekkene. «Siden vi gjorde oss ferdige med det første kapitlet sist, vil jeg at dere nå skal slå opp på side nitten og begynne på kapittel to, *'Vanlige forsvarsteorier og deres opprinnelse'*. Det skal ikke være nødvendig å snakke.»

Hun beholdt det brede, selvtilfrede smilet mens hun tok plass bak kateteret. Det steg et hørbart sukk fra klassen, og alle bladde opp på side nitten. Harry lurte matt på om det var kapitler nok i boka til at det kunne bli lesestoff til samtlige timer i hele skoleåret, og han skulle akkurat til å slå opp i innholdsfortegnelsen da han la merke til at Hermine hadde hånden i været igjen.

Det hadde professor Uffert også merket, og hva mer var, det virket som hun hadde utarbeidet en strategi for nettopp slike eventualiteter. I stedet for å late som om hun ikke hadde sett Hermine, reiste hun seg og gikk rundt på forsida av kateteret til hun kom ansikt til ansikt med henne, bøyde seg og hvisket, slik at resten av klassen ikke kunne høre det: «Hva er det denne gangen, frøken Grang?»

«Jeg har alt lest kapittel to,» sa Hermine.

«Ja vel, så fortsett med kapittel tre.»

«Jeg har lest det òg. Jeg har lest hele boka.»

Professor Uffert blunket, men gjenvant straks fatningen.

«Jaha, da kan du vel fortelle meg hva Snisk har å si om motvåder i kapittel femten.»

«Han sier at motvåder egentlig ikke burde hete dét,» svarte Hermine uten å nøle. «Han sier at 'motvåde' bare er noe folk kaller vådene sine for å få

det til å høres penere ut.»

Uffert hevet øyebrynene, og Harry kunne se at hun faktisk mot sin vilje var imponert.

«Men jeg er uenig,» fortsatte Hermine.

Øyebrynene til Uffert hevet seg enda litt, og blikket ble merkbart kaldere.

«Du er *uenig?*»

«Ja,» sa Hermine, som i motsetning til Uffert ikke hvisket, men snakket med en klar og gjennomtrengende stemme som nå hadde vakt alles oppmerksomhet. «Slink liker ikke våder, tydeligvis. Men jeg mener de kan være veldig nyttige når de brukes defensivt.»

«Jaså, så det mener du,» sa professor Uffert og glemte å hviske. Hun rettet seg opp. «Vel, jeg er redd det er Slinks oppfatning det vil bli lagt vekt på i mine timer, og ikke din, frøken Grang.»

«Men –» begynte Hermine.

«Det klarer seg,» sa professor Uffert. Hun gikk tilbake til kateteret og stilte seg foran det. Alt det søte fra begynnelsen av timen var som strøket av henne. «Frøken Grang, jeg gir Griffing fem minuspoeng.»

Dette skapte mumling i rommet.

«For hva da?» sa Harry sint.

«Ikke bland deg nå, du!» hvisket Hermine innett.

«For å avbryte min time med grunnløse avbrytelser,» sa professor Uffert glatt. «Jeg er her for å lære dere en departementsgodkjent metode, som ikke innbefatter å la elever slippe til med sine meninger om ting de vet svært lite om. De tidligere lærerne dere har hatt i dette faget, har muligens gitt dere friere tøyler, men ettersom ingen av dem ville bestått en departementsinspeksjon – med mulig unntak av professor Krengle, som i det minste ser ut til å ha begrenset seg til emner som er passende for aldersgruppen –»

«Ja, Krengle var virkelig litt av en lærer,» sa Harry høyt. «Han hadde bare den lille feilen at han gikk rundt med fyrst Voldemort stikkende ut av bakhodet!»

Den uttalelsen ble fulgt av en av de mest talende tausheter Harry noen gang hadde hørt. Så –

«Jeg tror sannelig du kunne ha godt av enda en ukes arrest, herr Potter,» sa professor Uffert silkebløtt.

*

Såret på håndbaken var bare så vidt leget, og morgenen etter blødde det på ny. Harry klagde ikke under hele arresten; den tilfredsstillelsen ville han ikke gi Uffert. Om og om igjen den kvelden skrev han *Jeg må ikke lyve*, og ikke en lyd kom over leppene hans, mens såret skar seg dypere for hver bokstav.

Det aller verste ved denne andre ukas arrest var, akkurat som Frank hadde spådd, Angelikas reaksjon. Hun kastet seg over ham da han skulle sette seg til frokost ved Griffing-bordet tirsdag og skrek så høyt at professor McSnurp kom farende ned fra lærerbordet.

«Johnson, hvordan våger du å lage sånt bråk i Storsalen! Fem minuspoeng til Griffing!»

«Men professor – han har gått bort og havna i arrest *igjen* –»

«Hva er dette, Potter?» sa professor McSnurp skarpt og snudde seg mot Harry. «Arrest? Hos hvem?»

«Hos professor Uffert,» mumlet Harry uten å møte McSnurps skarpe blikk bak firkantbrillene.

«Står du her og forteller meg,» sa hun og senket stemmen så klyngen av nysgjerrige ravnkloinger bak dem ikke skulle høre, «at etter den advarselen jeg ga deg sist mandag, har du mistet besinnelsen i professor Ufferts time *igjen?*»

«Ja,» mumlet Harry, henvendt til golvet.

«Potter, ta deg sammen! Du styrer rett i fortapelsen! Fem minuspoeng til til Griffing!»

«Hva? Men – nei vel, professor!» sa Harry, illsint over slik urettferdighet. «Jeg får alt straff av *henne*, så hvorfor skal De gi meg minuspoeng på toppen?»

«Fordi arrester øyensynlig ikke gjør det minste inntrykk på deg!» sa professor McSnurp spisst. «Nei, ikke en protest til, Potter! Og hva deg

angår, Johnson, sparer du brølingen din til rumpeldunkbanen for framtida, eller så henger lagkapteinverdigheten i en tynn tråd!»

Professor McSnurp marsjerte tilbake til lærerbordet. Angelika sendte Harry et forbitret blikk og forsvant trampende, mens Harry slengte seg fresende ned på benken ved sida av Ronny.

«Hun gir *Griffing* minuspoeng for at jeg får skåret opp hånden hver kveld! Skal sånt være rettferdig, eller?»

«Så klart ikke, kamerat,» sa Ronny medfølende og la bacon på tallerkenen hans. «Det er helt på trynet, så klart.»

Men Hermine raslet med sidene i *Aftenprofeten* og sa ikke noe.

«Du syns vel McSnurp har rett, du, kanskje,» sa Harry sint til bildet av Kornelius Bloeuf som Hermine var dekket bak.

«Jeg skulle ønske hun ikke hadde gitt deg minuspoeng, men jeg syns hun har rett når hun advarer deg mot å bli så sinna i Ufferts timer,» sa Hermines stemme. På forsida gestikulerte Bloeuf iherdig og var åpenbart midt i en tale.

Harry sa ikke et ord til Hermine i hele formeltimen, men da de kom inn til transfigurasjon, glemte han helt at han var ergerlig på henne. Professor Uffert og notatblokken hennes satt i et hjørne, og synet fordrev umiddelbart alle minner fra frokosten.

«Flott,» hvisket Ronny mens de satte seg på de vante plassene. «Nå tenker jeg Uffert skal få som fortjent.»

Professor McSnurp kom marsjerende inn uten å gi noe som helst tegn til at hun visste at Uffert var der.

«Det klarer seg,» sa hun, og det ble stille med det samme. «Finnimann, kom hit opp og del ut hjemmearbeidene – Bruun, kan du ta denne esken med mus – ikke vær dum, jente, de kan vel ikke gjøre deg noe – og del ut én til hver elev –»

«*Hym, hym*,» sa professor Uffert, med den samme dumme, lille kremtingen hun hadde brukt for å avbryte Humlesnurr den første kvelden i terminen. Professor McSnurp overhørte henne. Jokum rakte Harry besvarelsen hans; Harry tok imot uten å se på ham og så til sin lettelse at han hadde greid å få en A.

«Vel, alle sammen, følg godt med nå – Tommy Ding, hvis du gjør det der med musa di én gang til, gir jeg deg arrest – de fleste av dere har nå greid å forsvinne sneglen deres, og selv de som satt igjen med en bit av huset, har fått med seg det viktigste av formelen. I dag skal vi –»

«*Hym, hym*,» sa professor Uffert.

«*Ja?*» sa professor McSnurp og snudde seg, med øyebrynene så tett sammen at de dannet én lang, stram linje.

«Jeg bare lurte på om De hadde fått lappen hvor jeg informerte om tid og sted for inspek–»

«Tydeligvis har jeg fått den; ellers ville jeg vel spurt hva du gjør her i min time,» sa professor McSnurp og snudde megetsigende ryggen til Uffert igjen. Mange av elevene vekslet fornøyde blikk. «Som sagt: I dag skal vi øve på noe langt vanskeligere, nemlig å forsvinne mus. Forsvinningsformelen er altså –»

«*Hym, hym*.»

Professor McSnurp snudde seg mot professor Uffert og sa med kaldt sinne: «Jeg undres på hvordan du venter å kunne danne deg noen oppfatning om mine foretrukne undervisningsmetoder hvis du fortsetter å avbryte meg? Jeg pleier nemlig ikke å tillate at folk snakker når jeg har ordet.»

Professor Uffert så ut som om hun hadde fått en ørefik. Hun sa ikke noe, men rettet på pergamentet på blokken og begynte å skrible som en gal.

Med et knusende uaffisert uttrykk henvendte professor McSnurp seg på ny til klassen.

«Som jeg sa: Forsvinningsformelen blir mer komplisert jo mer komplekst det dyret er som skal forsvinnes. Sneglen er et virvelløst dyr og byr ikke på de store utfordringer; musa derimot, et pattedyr, byr på langt større. Dette er altså ikke den slags magi man gjennomfører mens man tenker på middagsmaten. Vel – formelen kjenner dere, så la meg se hva dere kan få til …»

«Åssen hun der kan belære meg om å ikke ’miste besinnelsen’ med Uffert!» mumlet Harry lavt til Ronny. Men han flirte da han sa det, og sinnet hans mot McSnurp hadde forduftet totalt.

Professor Uffert fulgte ikke professor McSnurp rundt, slik som med Rummelfiold; hun skjønte kanskje at McSnurp ikke ville tillate det. Derimot noterte hun flittig i kroken sin, og da professor McSnurp omsider sa de kunne pakke sammen, reiste hun seg med et meget morskt uttrykk.

«Ja ja, det er da en begynnelse,» sa Ronny og holdt opp en lang, viftende musehale, som han slapp oppi esken Lavendel gikk rundt med.

Mens de toget ut av klasserommet, så Harry at professor Uffert kom bort til kateteret. Han dultet borti Ronny, som dultet til Hermine, og alle tre saktnet umerkelig farten for å lytte.

«Hvor lenge har De undervist på Galtvort?» spurte Uffert.

«Trettini år i desember,» sa McSnurp bryskt og smekket igjen veska.

Uffert noterte.

«Ja vel,» sa hun. «De vil motta inspeksjonsresultatet i løpet av ti dager.»

«Jeg kan nesten ikke vente,» sa professor McSnurp kaldt og likegyldig med kurs for døra. «Få opp farten, dere tre,» sa hun og drev Harry, Ronny og Hermine foran seg.

Harry kunne ikke for det; han sendte henne et ørlite smil – og kunne bannet på at han fikk et igjen.

Han hadde trodd at neste gang han fikk se professor Uffert, ville bli under kveldens arrest, men der tok han feil. Da de kom nedover gressbakken mot Skogen for å ha time i vesenstell, ventet både hun og notatblokken ved sida av professor Gnureplank.

«De pleier ikke undervise denne klassen, er det så?» hørte Harry henne spørre idet de kom fram til plankebordet, hvor hele hurven av fangne tretrytinger krafset rundt etter skrukketroll som en skokk levende kvister.

«Det er helt riktig,» sa Gnureplank, som hadde hendene på ryggen og gynget opp og ned på tåballene. «Jeg er vikar for professor Gygrid.»

Harry vekslet et urolig blikk med Ronny og Hermine. Malfang pratet hviskende med Krabbe og Gurgel; han ville sikkert sette stor pris på denne anledningen til å baktale Gygrid til en fra departementet.

«Hmm,» sa professor Uffert og senket stemmen, men Harry kunne fortsatt høre henne tydelig. «Jeg undres på … Rektor virker så påfallende

lite villig til å gi meg noen opplysninger … kanskje *De* kan fortelle meg hva årsaken er til professor Gygrids usedvanlig lange permisjon?»

Harry så at Malfang kikket interessert opp.

«Beklager,» sa Gnureplank kontant. «Vet ikke mer om det enn *De* gjør. Fikk bare en ugle fra Humlesnurr, om jeg kunne tenke meg noen ukers vikariat. Så sa jeg ja, og mer vet ikke jeg. Vel … kan jeg begynne, da?»

«Vær så god,» sa professor Uffert og skriblet på blokken.

I denne timen fulgte Uffert en annen framgangsmåte: Hun vandret rundt blant elevene og spurte dem ut om magiske vesener. De fleste kunne svare greit for seg, og Harry ble litt lettere til sinns – iallfall ødela ikke klassen for Gygrid.

«Alt i alt,» sa Uffert, da hun kom tilbake til professor Gnureplank etter en lengre utspørring av Tommy Ding, «hvordan ser De, som midlertidig medlem av lærerstaben her – som en objektiv utenforstående, kunne man kanskje si – hvordan ser De på Galtvort? Føler De at De får den nødvendige støtte fra skoleledelsen?»

«Ja visst, Humlesnurr er helt prima,» sa professor Gnureplank hjertelig. «Jo da, jeg er meget fornøyd med forholdene her, virkelig fornøyd.»

Professor Uffert satte opp en høflig vantro mine, noterte litt på blokken sin og fortsatte: «Og hva hadde De tenkt å gjennomgå med klassen i år – altså hvis professor Gygrid ikke kommer tilbake?»

«Å, jeg får vel ta for meg de vesenene som oftest kommer opp under U.G.L.E., tenkerjeg,» sa professor Gnureplank. «Ikkeatdeter stort igjen – de har allerede vært igjennom enhjørninger og småtlere, så jeg tenkte vi kunne se litt på merrafyljer og kataparder, passe på at de drar kjensel på romper og trasler og sånn …»

«Vel, *De* ser iallfall ut til å vite hva De gjør,» sa Uffert og satte en tydelig hake på notatblokken. Harry likte dårlig at hun la slik vekt på *'De'*, og likte det enda dårligere da hun stilte sitt neste spørsmål til Gurgel: «Jeg hører det har vært skadetilfeller i denne klassen?»

Gurgel gliste dumt. Malfang skyndte seg å svare for ham.

«Det var meg, det,» sa han. «Jeg ble kvestet av en hippogriff.»

«En hippogriff?» sa professor Uffert og skriblet som en gal.

«Bare fordi han var for dum til å høre etter hva Gygrid sa,» sa Harry sint.

Både Ronny og Hermine stønnet. Professor Uffert dreide sakte på hodet til hun så rett på Harry.

«Jeg tror det blir arrest en kveld til,» sa hun bløtt. «Vel, mange takk, professor Gnureplank, jeg tror det er alt vi trenger her. De vil få inspeksjonsresultatet i løpet av ti dager.»

«Det er greit,» sa Gnureplank, og professor Uffert gikk sin vei oppover plenen mot borgen.

Det var blitt nesten midnatt da Harry kom ut fra Ufferts kontor den kvelden, og hånden hans blødde nå så kraftig at blodet hadde trengt igjennom skjerfet han hadde viklet rundt den. Han hadde ventet at det skulle være tomt på oppholdsrommet, men Ronny og Hermine hadde sittet oppe og ventet på ham. Han var glad for å se dem, særlig siden Hermine for en gangs skyld var mer medfølende enn kritisk.

«Her,» sa hun bekymret og skjøv en liten bolle med gul væske mot ham, «legg hånden oppi, det er et avsil av syltede vådelapptentakler, det skulle hjelpe.»

Han stakk den blødende, verkende hånden oppi bollen og merket en vidunderlig, lindrende fornemmelse. Skeivskank smøg seg malende rundt føttene hans, hoppet opp i fanget på ham og krøllet seg sammen der.

«Takk,» sa han takknemlig og klødde katten bak øret med venstre hånd.

«Jeg syns fremdeles du burde klage over dette her,» sa Ronny lavt.

«Nei,» sa Harry avgjort.

«McSnurp hadde fått spader hvis hun fikk vite –»

«Ja, det hadde hun sikkert,» sa Harry. «Og hvor lang tid tror du det hadde tatt Uffert å få innført et nytt direktiv om at enhver som kritiserer storinkvisitoren, får sparken med det samme?»

Ronny åpnet munnen for å svare, men ingenting kom ut, og litt etter lukket han den igjen, tydelig slått.

«Hun er et skrekkelig menneske,» sa Hermine med tynn stemme. «*Skrekkelig*. Jeg sa akkurat til Ronny før du kom inn at vi er nødt til å gjøre noe med henne.»

«Gift, var mitt forslag,» sa Ronny mørkt.

«Nei … jeg mener, gjøre noe med at hun er en så elendig lærer, at vi overhodet ikke kommer til å lære noe forsvar av henne,» sa Hermine.

«Vel, hva kan vi gjøre med det, da?» sa Ronny og gjespet. «Det er vel for seint? Hun har fått jobben, og her blir hun. Det kommer Bloeuf til å sørge for.»

«Ve-el,» sa Hermine nølende. «Det var noe jeg tenkte på i dag …» Hun sendte Harry et litt nervøst blikk, før hun kastet seg uti det: «Jeg tenkte at – kanskje tida er inne til at vi – rett og slett ordner det selv.»

«Ordner hva da selv?» sa Harry mistenksomt, fortsatt med hånden i bollen med vådelapptentakler.

«Vel – lærer oss forsvar mot svartekunster selv,» sa Hermine.

«Gi deg'a,» stønnet Ronny. «Vil du ha oss til å jobbe *mer?* Begriper du at Harry og jeg henger etter med leksene igjen, og ennå er vi bare kommet til den andre uka?»

«Men dette er mye viktigere enn lekser!» sa Hermine.

Harry og Ronny glodde storøyd på henne.

«Jeg trodde ikke det var noe i hele universet som var viktigere enn lekser!» sa Ronny.

«Ikke vær så dum – klart det er!» sa Hermine, og med en illevarslende anelse så Harry at ansiktet lyste av den samme overbevisningens glød som HIKK vanligvis vakte i henne. «Det er akkurat som Harry sa i den første timen til Uffert, det dreier seg om å forberede oss på det som venter oss der ute. Det dreier seg om å sørge for at vi virkelig er i stand til å forsvare oss. Hvis vi ikke får lært noe på et helt år –»

«*Vi* kan vel ikke gjøre stort,» sa Ronny i en mismodig tone. «Jeg mener, greit, vi kan godt gå og slå opp våder på biblioteket og øve oss litt på dem, sikkert, men –»

«Nei, jeg er enig, vi er forbi det punktet hvor vi kan nøye oss med å pugge ting fra bøker,» sa Hermine. «Vi trenger en lærer, en skikkelig en, som kan vise oss hvordan formlene skal *brukes* og rette på oss når vi gjør feil.»

«Hvis det er Lupus du snakker om …» begynte Harry.

«Nei, nei, ikke Lupus,» sa Hermine. «Han er for opptatt med Ordenen, og dessuten hadde vi jo ikke sett ham oftere enn hver frihelg i Galtvang, og det blir altfor lite.»

«Men hvem da?» sa Harry og rynket pannen.

Hermine trakk pusten dypt.

«Er det ikke opplagt, da?» sa hun. «Jeg snakker om *deg*, Harry.»

Det ble stille. En lett nattebris klapret i vindusrutene bak Ronny, og ilden på peisen blafret.

«Hva da om meg?» sa Harry.

«At *du* kan lære oss forsvar mot svartekunster.»

Harry glodde på henne. Så snudde han seg mot Ronny, klar til å veksle et av disse oppgitte blikkene de var vant til når Hermine fikk kverna i gang om høyttravende prosjekter som HIKK. Men til hans befippelse så Ronny faktisk slett ikke oppgitt ut.

Han hadde rynket brynene litt, og det var tydelig at han tenkte. Så sa han: «Det var en idé.»

«Hva var en idé?» sa Harry.

«Du,» sa Ronny. «At du kan lære oss det.»

«Men …»

Harry begynte å flire – det var opplagt at de drev ap med ham.

«Men jeg er jo ingen lærer, jeg kan ikke –»

«Harry, du er best i klassen i forsvar mot svartekunster,» sa Hermine.

«Jeg?» sa Harry og flirte enda bredere. «Det er jeg vel ikke, du har jo slått meg på hver bidige prøve –»

«Jeg har faktisk ikke det,» sa Hermine nøkternt. «Du slo meg i tredje klasse – den eneste gangen vi begge to har hatt prøve og i tillegg en lærer som kunne faget sitt. Men det er ikke prøvekarakterer jeg snakker om, Harry. Tenk på hva du har *gjort!*»

«Åssen da?»

«Veit du hva, jeg er søren ikke sikker på om jeg vil ha en sånn teiting som lærer,» sa Ronny til Hermine med et fett lite flir. Han snudde seg mot Harry.

«La oss nå se,» sa han og skar en grimase à la en Gurgel som konsentrerte seg. «Øøø … i førsteklasse – så redda du De vises stein fra Han-du-veit.»

«Men det var jo flaks,» sa Harry, «det var ikke dyktighet –»

«I andre,» avbrøt Ronny, «drepte du basilisken og tok knekken på Venster.»

«Jo da, men hvis ikke Vulcan hadde dukket opp, så –»

«I tredje,» fortsatte Ronny og overdøvde ham, «dreiv du bort omtrent hundre desperanter på en gang –»

«Men du vet jo godt at det var ren slump – hvis ikke tidsvenderen hadde –»

«Og i fjor,» nesten ropte Ronny, «greide du deg mot Han-du-veit *igjen* –»

«Men hør på meg, da!» sa Harry nesten sint, for nå satt både Ronny og Hermine der med det samme selvtilfredse smilet. «Bare hør etter, OK? Det låter kjempesvært når du sier det på den måten, men alt det der var jo flaks – jeg ante ikke hva jeg gjorde, halve tida, jeg hadde ikke planlagt noe av det, jeg bare gjorde det som datt meg inn, og nesten hver gang fikk jeg hjelp –»

Ronny og Hermine smilte like bredt, og Harry merket at sinnet steg i ham, men var ikke engang sikker på *hvorfor* han var så sint.

«Ikke sitt der og glis som om dere vet bedre enn meg – jeg *var* faktisk der, nemlig!» sa han opphisset. «Så jeg vet hva som skjedde, nemlig! Og jeg kom ikke igjennom alt det der fordi jeg var sånn en kløpper i svarteforsvar, det var bare fordi – fordi jeg fikk hjelp i siste liten, eller fordi jeg gjettet riktig – men jeg snubla meg gjennom det, jeg hadde ikke snøring på hva det var jeg egentlig gjorde – HOLD OPP Å LE!»

Bollen med vådelappessens gikk i golvet og ble smadret. Det gikk opp for ham at han var på beina, enda han ikke kunne huske å ha reist seg. Skeivskank skjøt innunder en sofa. Smilene til Ronny og Hermine var borte.

«*Dere aner ikke åssen det var!* Dere – ingen av dere – dere har aldri vært nødt til å møte ham, dere! Tror dere bare det er å pugge en bråte formler og slenge dem i trynet på’n, som om det var en skoletime eller noe? Hele tida

vet du at det eneste som står mellom deg og døden, det – det er ditt eget vett – mot – hva det nå er – som om det går an å tenke klart når du er et brøksekund fra å bli myrdet, eller torturert, eller å se vennene dine dø – *det* har de ikke lært oss noe om i timene, åssen det er å takle sånt – og der sitter dere to og snakker som om jeg var en flink liten pode som har greid å stå her og være i live, mens Djervell var dum, liksom, han dreit på draget – dere skjønner jo'kke filla, det kunne akkurat like godt vært meg, det *hadde* vært meg, om det ikke var for det at Voldemort hadde bruk for meg –»

«Men vi mente aldeles ikke noe sånt, kamerat,» sa Ronny, helt rystet. «Vi var'ke ute etter Djervell i det hele tatt, ikke snakk om – du misforstår totalt –»

Han skottet hjelpeløst på Hermine, som så helt ulykkelig ut.

«Men Harry,» sa hun tynt, «skjønner du ikke? Dette … det er akkurat dette som gjør at vi trenger deg … vi trenger å vite hvordan det virkelig er … å møte ham … møte V-Voldemort.»

Det var første gang hun hadde sagt Voldemorts navn, og det var det mer enn noe annet som gjorde Harry roligere. Han pustet fortsatt tungt da han sank tilbake i stolen – og merket idet han gjorde det at hånden verket som besatt igjen. Han ønsket at han ikke hadde knust bollen med vådelappessens.

«Vel … tenk over det,» sa Hermine lavt. «Vær så snill?»

Harry kunne ikke komme på noe å si. Han følte seg allerede skamfull over utbruddet sitt. Han nikket, men ante knapt hva han samtykket i.

Hermine reiste seg.

«Vel, jeg går og legger meg,» sa hun. Stemmen var så naturlig som hun kunne få til. «Æh … natt'a.»

Ronny hadde også reist seg.

«Kommer du?» sa han brydd til Harry.

«Jo,» sa Harry. «Om … om en liten stund, bare. Jeg skal bare rydde opp dette.»

Han viftet mot den knuste bollen på golvet. Ronny nikket og gikk.

«*Reparo*,» mumlet Harry og pekte med tryllestaven på skårene. De fløy sammen, og bollen var så god som ny, men vådelappessensen var det for

sent å få tilbake.

Brått var han så trett at det var fristende å bare synke ned i lenestolen og sovne der, men han tvang seg på beina og fulgte etter Ronny opp trappa. En rastløs natt ble nok en gang punktert av drømmer om lange korridorer og låste dører, og dagen etter våknet han av at det prikket i arret igjen.

KAPITTEL SEKSTEN

PÅ VERTSHUSET GALTHODET

Det gikk hele to uker etter at Hermine nevnte det første gang, før hun igjen sa et ord om at Harry skulle undervise i svarteforsvar. Harrys arrester hos Uffert var omsider overstått (skjønt ordene som nå sto preget inn i huden på håndbaken hans, kom neppe noensinne til å forsvinne helt); Ronny hadde vært igjennom fire rumpeldunktreninger til og greid de siste to uten å få kjeft en eneste gang; og alle tre hadde greid å forsvinne musene sine i transfigurasjonstimene (Hermine hadde faktisk kommet så langt som til å forsvinne kattunger), før emnet ble berørt neste gang. Det var en barsk, blåsende kveld i slutten av september, og de tre satt i biblioteket og slo opp eliksiringredienser til Slur.

Uten forvarsel sa Hermine: «Harry, jeg lurte på om du hadde tenkt noe mer på det med svarteforsvar?»

«Klart jeg har,» sa Harry grettent; «åssen kan noen glemme det, så lenge vi har den kjerringa som lærer –»

«Nei, jeg mente den ideen Ronny og jeg hadde –» Ronny sendte henne et halvt forskrekket, halvt truende blikk, og hun rynket pannen. «Vel vel, så den ideen *jeg* hadde – om at du kunne undervise oss.»

Harry svarte ikke straks. Han lot som om han studerte en side i *Asiatiske motgifter*, for han hadde liten lyst til å si det han tenkte.

Han hadde nemlig tenkt ikke så rent lite på det de siste to ukene. Iblant virket det som en sinnssvak idé, akkurat som det gjorde den kvelden Hermine foreslo det, men andre ganger grep han seg i å fundere på hvilke formler som ville vært til størst nytte i de forskjellige sammenstøtene hans

med mørkevesener og dødsetere – grep seg rett og slett i ubevisst å planlegge skoletimer …

«Vel,» sa han langsomt, da det ikke lenger var mulig å late som om han fant noe interessant i *Asiatiske motgifter*, «jooo, jeg har jo tenkt litt på det.»

«Ja?» sa Hermine ivrig.

«Nei, jeg vet ikke,» sa Harry og prøvde å vinne tid. Han så opp på Ronny.

«Jeg syns ideen var god helt fra begynnelsen, jeg,» sa Ronny. Han virket villigere til å være med i samtalen nå som han var trygg på at Harry ikke kom til å begynne å brøle igjen.

Harry vred brydd på seg i stolen.

«Dere hørte det jeg sa om at masse av det var flaks, ikke sant?»

«Ja da, Harry,» sa Hermine varsomt, «men likevel, det er ingen vits i å late som du ikke er god i svarteforsvar, for det er du. I fjor var du den eneste her som greide å frigjøre deg helt fra Befaliusforbannelsen; du kan kalle fram en skytsverge, du får til alt mulig som selv fullvoksne trollmenn ikke greier, og Viktor sa alltid –»

Ronny snudde så fort på hodet at det så ut som han fikk kink i nakken, og han gned seg der mens han sa: «Ja? Og hva hadde Vikke-gutten å si, da?»

«Ha ha,» sa Hermine i en tone som om hun kjedet seg. «Han sa at Harry visste hvordan ting skulle gjøres som ikke *han* engang kunne, og han gikk tross alt i avgangsklassen på Durmstrang.»

Ronny skulte mistenksomt på henne.

«Du har'ke kontakt med ham fremdeles, vel?»

«Og hva så?» sa Hermine uberørt, men riktignok en smule lyserød i ansiktet. «Jeg kan vel ha en pennevenn hvis jeg –»

«Han der vil'ke bare være pennevennen din, nei,» sa Ronny anklagende.

Hermine ristet oppgitt på hodet og overså Ronny, som fortsatte å glane på henne. Til Harry sa hun: «Vel, hva sier du? Vil du undervise oss?»

«Bare deg og Ronny, altså?»

«Vel,» sa hun og så litt nervøs ut igjen, «vel, altså … og nå flyr du ikke i flint igjen, Harry, lov meg det … men jeg mener virkelig at du burde ta med alle som *vil* lære. Jeg mener, det vi snakker om, er jo å forsvare oss mot V-

Voldemort – å, ikke vær så patetisk da, Ronny! – det er liksom ikke rettferdig hvis vi ikke gir andre også sjansen.»

Harry tenkte over dette litt. Så sa han: «Jo, OK, men jeg tviler på at det blir andre enn dere to som vil ha meg som lærer. Jeg er jo en gærning, ikke sant?»

«Vel, jeg tror det vil overraske deg hvor mange som kan være interessert i å høre hva du har å si,» sa Hermine alvorlig. «Du,» hun bøyde seg mot ham, og Ronny bøyde seg også fram for å høre, selv om han skulte mørkt på henne, «du vet at første helg i oktober er Galtvang-helg? Hva sier du om at vi sier til alle som er interessert, at vi kan treffes i landsbyen, og så kan vi snakke om det?»

«Hvorfor må vi gjøre det utenfor skolen?» sa Ronny.

Hermine konsentrerte seg på ny om det diagrammet av kinesisk knusprekål hun holdt på å tegne av. «Fordi jeg ikke tror Uffert ville bli særlig begeistret om hun fant ut hva vi holdt på med,» sa hun.

*

Harry hadde sett fram til den helga i Galtvang, selv om det var én ting som bekymret ham. Sirius hadde holdt fast ved den tverre tausheten siden de så ham i peisilden i begynnelsen av september. Harry visste det hadde ergret ham at de sa han ikke måtte komme, og fra tid til annen engstet han seg for at gudfaren skulle gi all forsiktighet på båten og dukke opp tross alt. Hva skulle de gjøre hvis den store, svarte hunden kom byksende bort til dem på gata i Galtvang, kanskje rett foran nesa på Draco Malfang?

«Tja, du kan'ke si noe på at'n gjerne vil opp og ut litt,» sa Ronny, da Harry betrodde sine engstelser til ham og Hermine. «Han har vært på rømmen i over to år, ikke sant, og jeg skjønner jo at ikke dét var noen lysttur, men da var'n i det minste fri. Nå må'n jo bare sitte innestengt med den ekle husnissen.»

Hermine sendte Ronny et stygt blikk, men lot ellers være å ta opp Ronnys omtale av Krynkel.

«Problemet er,» sa hun til Harry, «at før V-Voldemort – herregud, Ronny, gi deg nå! – før han trer åpent fram, er jo Sirius nødt til å holde seg i skjul,

ikke sant? Jeg mener, det dumme departementet kommer jo ikke til å skjønne at Sirius er uskyldig før de innrømmer at Humlesnurr har hatt rett hele tida. For så snart de idiotene begynner å fange dødsetere igjen, blir det jo opplagt at Sirius ikke er en av dem … Han har jo ikke engang Merket, for eksempel.»

«Jeg kan'ke tenke meg at'n er så dum at'n dukker opp,» sa Ronny beroligende. «Humlesnurr hadde gått rett i taket om'n hadde gjort det, og Sirius hører på Humlesnurr, selv om'n ikke liker det han hører.»

Da Harry fortsatte å se bekymret ut, sa Hermine: «Forresten, Ronny og jeg har prøvd å lodde stemningen hos folk vi tror gjerne vil lære litt skikkelig svarteforsvar, og det er noen stykker som virker interessert. Vi har sagt at vi møtes i Galtvang.»

«Ja vel,» sa Harry åndsfraværende; tankene hans kretset fortsatt om Sirius.

«Ikke plag deg med det, Harry,» sa Hermine lavmælt. «Du har nok å tenke på uten å ta med Sirius òg.»

Og selvsagt hadde hun helt rett – det var så vidt han greide å holde tritt med leksene, selv om det gikk langt bedre nå som han ikke behøvde å tilbringe hver kveld i arrest hos Uffert. Ronny hang enda lenger etter enn Harry, for riktignok hadde begge rumpeldunktrening to ganger i uka, men Ronny hadde i tillegg prefektpliktene sine. Men Hermine, som tok flere fag enn begge, var ikke bare à jour med leksene, men fant attpåtil tid til å strikke flere nisseklær. Harry måtte innrømme at hun var blitt flinkere; nå var det nesten alltid mulig å se forskjell på luene og sokkene.

Morgenen opprant klar, men hustrig, den dagen de skulle til Galtvang. Etter frokost måtte alle stille opp i kø hos Nask, som kontrollerte samtlige navn mot en liste over elever som hadde tillatelse fra foreldre eller formynder til å besøke landsbyen. Med et lite stikk gikk det opp for Harry at hadde det ikke vært for Sirius, ville ikke han selv fått dra.

Da det ble Harrys tur foran Nask, kom det et svært snufs fra vaktmesteren, som om han prøvde å få ferten av et eller annet. Men så nikket han kort så kjakene disset, og Harry gikk ut på steintrappa til den kalde, sollyse dagen.

«Øh … hvorfor snuste Nask sånn på deg?» spurte Ronny mens han, Harry og Hermine la i vei i rask fart nedover den brede oppkjørselen til porten.

«Han sjekket vel etter lukta av møkkbomber,» sa Harry og lo litt. «Ja, det glemte jeg visst å fortelle …»

Og så fortalte han historien om da han sendte brevet til Sirius og Nask braste inn noen sekunder etter og krevde å få se det. Det var litt overraskende at Hermine lot til å finne historien så interessant – mye mer interessant enn han selv gjorde.

«Sa han at han hadde fått et tips om at du bestilte møkkbomber? Et tips fra hvem da?»

«Aner ikke,» sa Harry og trakk på skuldrene. «Malfang, kanskje; han ville sikkert syns det var en kjempevits.»

De passerte mellom de høye steinstolpene med vingegaltene på toppen og tok veien til venstre, mot landsbyen. Vinden blåste håret i øynene på dem.

«Malfang?» sa Hermine skeptisk. «Njaa … kanskje …»

Og hun gikk i dype tanker hele resten av veien til utkanten av Galtvang.

«Hvor skal vi, forresten?» spurte Harry. «Til *Tre sopelimer?*»

«Å – nei,» sa Hermine og våknet av sine funderinger. «Nei, der er det alltid så fullt og bråkete. Jeg har sagt til de andre at vi møtes på *Galthodet*, den andre puben, den som ikke ligger ved hovedveien. Den er visst litt … litt tvilsom … men folk fra skolen pleier ikke gå dit, så jeg tror ikke noen hører oss der.»

De gikk bortover hovedgata, forbi Zonkos Hexeri- og Morobutikk (hvor det ikke overrasket noen av dem å se Fred og Frank og Laffen Styx), forbi postkontoret, hvor uglene kom susende med jevne mellomrom, og dreide inn en sidegate. Innerst lå et lite vertshus. I en rusten brakett over døra hang et medtatt treskilt og knirket i vinden. Det hadde et bilde av et avhogd villsvinhode som dryppet blod på et hvitt klede. Alle tre nølte litt utenfor døra.

«Vel, kom igjen,» sa Hermine litt nervøst. Harry gikk først inn.

Stedet liknet slett ikke på *Tre sopelimer*, hvor det store barrommet formelig skinte av varme og renslighet. Baren i *Galthodet* besto av ett lite, snuskete og groskittent rom som luktet sterkt av noe som muligens var geit. Karnappvinduene var så innsatt med skitt at det ikke var mye dagslys som slapp inn, og rommet var i stedet opplyst med lysestubber som var satt rett ned på de grove trebordene. Golvet så ved første øyekast ut til å være hardstampet jord, men da Harry satte foten på det, merket han at det var stein under det som måtte være århundrers oppsamlet møkk.

Harry husket at Gygrid hadde nevnt denne puben det første skoleåret hans. «Du treffer mye slags rart folk på *Galthodet*,» sa han og fortalte at han hadde vunnet et drageegg av en formummet fremmedkar der. Den gangen hadde Harry lurt på hvorfor det ikke slo Gygrid som pussig at den fremmede holdt ansiktet skjult hele tida, men nå så han at det å skjule fjeset nærmest var moten her på *Galthodet*. Ved bardisken sto en mann som hadde hele hodet dekket av en skitten, grå bandasje, selv om han riktignok greide å gulpe ned endeløse mengder av en dampende, brennhet væske gjennom en spalte over munnen. Ved et bord i en av vindusnisjene satt to stykker med hettene på som Harry kanskje ville tatt for desperanter, om han ikke hadde hørt dem prate på bred nordengelsk dialekt, og i et halvmørkt hjørne ved peisen satt en heks med et tykt, svart slør som rakk helt til tærne. Det eneste de kunne skimte, var nesetippen, fordi den fikk sløret til å stå litt ut.

«Jeg vet neimen ikke, jeg, Hermine,» mumlet Harry på veien bort til bardisken. Det var særlig den tilslørte heksa han så på. «Har det slått deg at det kunne være Uffert under det sløret?»

Hermine mønstret den tildekkede skikkelsen.

«Uffert er kortere enn hun der,» sa hun lavt. «Og uansett, selv om hun skulle komme hit, er det ingenting hun kan gjøre for å stoppe oss, Harry; jeg har nemlig sjekket skolereglementet både to og tre ganger, og vi gjør ikke noe ulovlig. Jeg spurte professor Pirrevimp spesielt om elever fikk gå inn på *Galthodet*, og han sa ja – men han rådet oss sterkt til å ta med glassene selv. Og jeg har slått opp alt jeg kan komme på om studiesirkler og leksegrupper, og det er ikke tvil om at sånt er lov. Jeg tror bare ikke det er noen god idé å *vifte* med hva vi gjør.»

«Nei,» sa Harry tørt, «særlig siden det ikke akkurat er noen leksegruppe du har planer om.»

Barmannen kom smygende ut fra et bakrom, en gretten gamling med store mengder langt, grått hår og skjegg. Han var høy og tynn og virket litt kjent, syntes Harry.

«Skarre værra?» gryntet han.

«Tre smørterøl, takk,» sa Hermine.

Mannen strakte seg under disken, fant fram tre svært støvete og skitne flasker og smelte dem i bordplata.

«Seks sigder,» sa han.

«Det ordner jeg,» sa Harry og fant fort fram sølvmyntene. Barmannens blikk gled over Harry og stanset et tiendedels sekund ved arret, før han snudde seg mot et utgammelt kassaapparat av tre. Straks gikk skuffen automatisk opp, og han puttet pengene fra Harry i den. Harry, Ronny og Hermine trakk seg tilbake til det bordet som sto lengst unna baren, satte seg og så seg om. Mannen i den møkkete bandasjen knakket på bardisken med knoken og fikk en ny dampende drikk av barmannen.

«Veit dere hva?» mumlet Ronny og så begeistret bort på baren. «Her inne kunne vi bestilt akkurat hva vi ville. Jeg vedder på at den fyren hadde solgt oss hva som helst og gitt blaffen. Jeg har alltid hatt lyst til å smake på ildwhisky –»

«Du – er – *prefekt*,» freste Hermine.

«Å,» sa Ronny. Smilet falmet. «Jo …»

«Hvem var det du sa skulle komme hit, egentlig?» spurte Harry. Han vred av den støvete smørterølkorken og tok en slurk.

«Å, bare noen stykker,» sa Hermine igjen. Hun så på klokka og kikket bekymret mot døra. «Jeg sa de skulle komme omtrent nå, og jeg er sikker på at alle vet hvor det er – å ja, nå kommer de kanskje.»

Pubdøra gikk opp. En bred stråle av støvete solskinn skar rommet i to et øyeblikk, før den ble borte bak en hel menneskemengde.

Først kom Nilus, Tommy og Lavendel, tett fulgt av Parvati og Padma Patil, foran – magen til Harry gjorde en kollbøtte – Cho sammen med en av fnisevenninnene sine, deretter Lulla Lunekjær (for seg selv, og med et så

fraværende uttrykk at hun godt kunne ha snublet innom helt tilfeldig); så kom Katti Bull, Alliken Spunt og Angelika Johnson, Frodrik og Dilton Fromm, Ernst Maltmann, Julius Finkenfjær, Hanna Abom, en Håsblås-jente med lang flette nedover ryggen som Harry ikke kom på navnet på, tre Ravnklogutter han var nokså sikker på het Antonius Goldstein, Mikkel Kroken og Tom Blom, og så Gulla, foran en lang, mager, blond gutt med oppstopper som Harry vagt dro kjensel på som en på rumpeldunklaget til Håsblås, og aller bakerst, Fred og Frank Wiltersen med kameraten Laffen Styx, alle tre bærende på store papirposer fylt til randen av Zonkos morosaker.

«Noen stykker?» sa Harry hest til Hermine. «*Noen stykker?*»

«Ja, jo, tanken slo an, liksom,» sa Hermine fornøyd. «Ronny, vil du trekke fram noen flere stoler?»

Barmannen hadde stivnet midt i pussingen av et glass med et håndkle så møkkete at det så ut som det aldri hadde vært vasket. Han hadde vel aldri sett puben sin så full.

«Hei,» sa Fred, som kom fram til baren først og raskt telte opp hvor mange de var. «Kan vi få … tjuefem smørterøl, takk?»

Barmannen skulte på ham et øyeblikk, så kastet han håndkleet irritert fra seg som om Fred hadde avbrutt ham i noe uhyre viktig og begynte å lange opp støvete smørterølflasker fra under disken.

«Skål,» sa Fred og delte dem ut. «Opp med grunkene, folkens. Jeg har'ke gull nok til alle disse …»

Harry glodde lamslått mens den store, skravlende flokken tok imot ølene sine fra Fred og romsterte i lommene etter mynter. Han kunne ikke begripe hva alle disse menneskene hadde dukket opp for, inntil den avskyelige tanken slo ham at de kanskje ventet seg en slags tale, og han bråsnudde seg mot Hermine.

«Hva er det du har sagt til dem?» sa han lavt. «Hva venter de seg?»

«Jeg sa jo det – de vil bare høre hva du har å si,» sa hun beroligende; men Harry fortsatte å glane så rasende på henne at hun fort la til: «Du behøver ikke si noe som helst ennå, jeg kan begynne.»

«Hei, Harry,» sa Nilus henrykt og satte seg midt imot ham.

Harry prøvde å smile tilbake, men sa ingen ting; han var utrolig tørr i munnen. Cho hadde nettopp smilt til ham før hun satte seg til høyre for Ronny. Venninnen hennes, en med rødblonde krøller, smilte ikke. Tvert imot sendte hun Harry et ytterst mistenksomt blikk som tydelig uttrykte at hadde *hun* fått viljen sin, hadde hun så visst ikke vært her.

I klynger på to og tre benket de nyankomne seg rundt Harry, Ronny og Hermine. Noen virket temmelig oppspilte, andre nysgjerrige; bare Lulla Lunekjær glodde drømmende ut i det store intet. Da alle hadde fått satt seg, stilnet praten, og alle festet blikket på Harry.

«Æhm,» sa Hermine. Nervøsiteten gjorde stemmen litt lysere enn ellers. «Altså – hei.»

Gruppen flyttet oppmerksomheten til henne i stedet, selv om mange blikk stadig gjorde sidesprang til Harry.

«Altså … øhm … altså, dere vet hvorfor dere er her, æhm … altså, Harry her fikk en idé – jeg mener,» Harry hadde sendt henne et skarpt blikk, «*jeg* fikk den ideen at – at det kunne være en god idé om de som virkelig ville lære seg forsvar mot svartekunster – og da mener jeg, lære noe ordentlig, altså, ikke sånt tull som det Uffert serverer oss –», og her ble stemmen hennes plutselig mye sterkere og sikrere, «for det er i hvert fall ikke noe forsvar mot svartekunster –» («Hør, hør,» sa Antonius Goldstein, og Hermine ble oppmuntret) «– vel, så tenkte jeg altså at det kunne være en god idé om vi, liksom, tok saken i egne hender.»

Hun tidde litt og skottet bort på Harry før hun fortsatte. «Og da mener jeg, lære hvordan vi virkelig kan forsvare oss, ikke bare teori, men ordentlige formler –»

«Men jeg vedder på at du også vil bestå U.G.L.E. i forsvar mot svartekunster?» sa Mikkel Kroken.

«Det er klart jeg vil,» sa Hermine straks. «Men det er enda viktigere for meg å få ordentlig opplæring i selvforsvar, fordi … fordi …» hun trakk pusten dypt før hun fortsatte, «fordi fyrst Voldemort er tilbake.»

Reaksjonen var øyeblikkelig og forutsigelig. Chos venninne hylte og sølte smørterøl på seg, Tom Blom rykket helt uvilkårlig til, Padma Patil

skalv, og fra Nilus kom det et pussig kvink som han greide å forvandle til et kremt. Men samtlige stirret stivt, ja, sultent, på Harry.

«Vel … det er iallfall planen,» sa Hermine. «Hvis dere vil være med, gjelder det å avgjøre hvordan vi skal –»

«Hvor er bevisene på at Han-du-vet er tilbake?» sa den blonde Håsblås-spilleren i en ganske aggressiv tone.

«Vel, Humlesnurr tror det –» begynte Hermine.

«Humlesnurr tror på *ham*, mener du,» sa den blonde gutten og nikket mot Harry.

«Hvem er du?» spurte Harry, nokså uhøflig.

«Sakarias Smutt,» sa gutten, «og jeg mener vi har rett til å få vite akkurat hva han bygger på når han sier at Han-du-vet er tilbake.»

«Du,» sa Hermine og gikk fort imellom, «det var ikke egentlig det dette møtet skulle handle om –»

«Det er greit, Hermine,» sa Harry.

Det hadde nettopp gått opp for ham hvorfor det var kommet så mange. Hermine burde skjønt det, tenkte han. Noen av disse folkene – de fleste, kanskje – hadde kommet fordi de håpet å få høre historien hans rett fra kilden.

«Hva jeg bygger på når jeg sier at Han-du-vet er tilbake?» gjentok han og så Sakarias rett i øynene. «At jeg så ham. Men Humlesnurr fortalte hele skolen hva som skjedde i fjor, og hvis du ikke trodde på ham, så vil du ikke tro meg heller, og jeg har ikke tenkt å kaste bort en ettermiddag på å prøve å overbevise noen.»

Det virket som hele forsamlingen hadde holdt pusten mens han snakket. Harrys inntrykk var at selv barmannen lyttet. Han pusset og pusset det samme glasset med den samme skitne filla, og glasset ble skitnere og skitnere.

Sakarias sa avfeiende: «Alt Humlesnurr fortalte oss i fjor, var at Fredrik Djervell ble drept av Han-du-vet, og at du fikk med deg liket av Djervell tilbake til Galtvort. Han kom ikke med noen detaljer, han fortalte oss ikke *hvordan* Djervell ble myrdet, så jeg tror at vi alle her gjerne vil vite –»

«Hvis du kom hit for å få høre akkurat åssen det ser ut når Voldemort myrder noen, så kan jeg ikke hjelpe deg,» sa Harry. Sinnet, som alltid lå så nær overflaten nå om dagen, var i ferd med å boble opp igjen. Han tok ikke blikket fra det aggressive fjeset til Sakarias Smutt og var fast bestemt på ikke å se på Cho. «Jeg vil ikke snakke om Fredrik Djervell, er det greit? Så hvis det er derfor du er her, kan du like godt stikke.»

Han sendte et sint blikk i retning Hermine. Alt dette var hennes feil, tenkte han; det var hun som hadde funnet på å sette ham på utstilling som et annet misfoster, og da var det klart at alle kom for å høre hvor sinnssvak historien hans egentlig var. Men ingen reiste seg fra plassen sin, ikke engang Sakarias Smutt, som riktignok fortsatte å stirre forskende på Harry.

«Vel,» sa Hermine, og stemmen hennes var blitt lys igjen. «Jaha … som sagt … hvis dere vil lære litt forsvar, så må vi bestemme oss for hvordan vi skal gjøre det, hvor ofte vi skal møtes, og hvor vi skal –»

«Er det sant at du kan kalle fram en skytsverge?» avbrøt piken med den lange fletta nedover ryggen og så på Harry.

Dette vakte en interessert mumling rundt i kretsen.

«Jo da,» sa Harry, litt defensivt.

«En korporlig skytsverge?»

Det uttrykket rørte ved noe i hjernekista.

«Æh … du kjenner ikke tilfeldigvismadam Beining, vel?» spurte Harry.

Piken smilte.

«Det er tanta mi,» sa hun. «Jeg heter Susanne Beining. Hun fortalte meg om høringen din. Så – da er det sant, da? Du kan kalle fram en hjort som verge?»

«Ja,» sa Harry.

«Jøsses, Harry!» sa Laffen, dypt imponert. «Det ante jeg'ke!»

«Muttern sa at Ronny ikke sku' spre det,» sa Fred med et glis til Harry. «Hun sa du fikk nok oppmerksomhet som det var.»

«Der tok hun i hvert fall ikke feil,» mumlet Harry, og et par stykker lo.

Den tilslørte heksa som satt alene, flyttet litt på seg i stolen.

«Og drepte du en basilisk med det sverdet Humlesnurr har på kontoret sitt?» spurte Tom Blom. «Det fortalte et av portrettene på veggen da jeg var

der i fjor …»

«Øh – jo, jeg gjorde det,» sa Harry.

Julius Finkenfjær plystret; brødrene Fromm vekslet ærefryktige blikk, og Lavendel Bruun sa «Næ-æh!» med lav røst. Harry følte seg aldri så lite varm i kragen og flakket med blikket – hvor som helst, bare ikke på Cho.

«Og da vi gikk i første,» sa Nilus til hele flokken, «så var det han som reddet den derre De hvites stein –»

«De *vises* stein,» hvislet Hermine.

«Ja, den, ja – fra Han-du-vet,» avsluttet Nilus.

Øynene til Hanna Abom var runde som gullgalleoner.

«Og da,» sa Cho – og Harrys blikk gled rett over på henne; der satt hun og smilte til ham, og magen hans gjorde enda et rundkast, «da har vi ikke engang nevnt alle de oppgavene han måtte løse i Tretrollmannsturneringen i fjor – komme seg forbi drager og havfolk og akromantuler og greier …»

En imponert mumling løp samstemmig rundt bordet. Harry vred seg innvendig og prøvde å legge ansiktet i folder som ikke virket altfor selvtilfredse. At Cho hadde rost ham, gjorde det mye, mye vanskeligere å si det han hadde lovet seg selv å fortelle dem.

«Hør her,» sa han, og det ble øyeblikkelig helt stille. «Ikke … ikke for å låte veldig beskjeden eller noe, men … jeg fikk masse hjelp til alt det der …»

«Ikke med den dragen, nei,» sa Mikkel Kroken straks. «Det var virkelig et fett stykke flying …»

«Nja, vel …» sa Harry; det virket liksom litt uhøflig å si imot også …

«Og det var ingen som hjalp deg med å bli kvitt de desperantene i sommer,» sa Susanne Beining.

«Nei,» sa Harry. «Nei, det stemmer, det, noe av det fikk jeg til uten hjelp, men det jeg prøver å si, er …»

«Si hva du vil; minker det mer nå, så blir det ikke stort igjen du kan vise oss –» sa Sakarias Smutt.

«Nå skal jeg gi deg en god idé,» avbrøt Ronny før Harry rakk å si noe. «At du tar og holder helt kjeft!»

Kanskje Ronny hørte det som 'villmink', og at det var det som fikk ham til å tenne sånn – iallfall satt han nå og glante på Sakarias som om han ingenting heller ville enn å dra til ham. Sakarias ble rød.

«Vi kom hit for å lære av ham, alle her, men det blir mindre og mindre han selv sier han kan,» sa han.

«Det var'ke det han sa,» snerret Fred.

«Vil du at vi skal ta og rense øra dine for deg?» spurte Frank og trakk fram et langt, tilsynelatende livsfarlig instrument fra en av Zonko-posene.

«Eller hvilken kroppsdel du vil, enklig; samma for oss hvor vi putter denna,» sa Fred.

«Æhm, vel …» sa Hermine fort. «Skal vi gå videre …? Spørsmålet er, er vi enige om at vi vil ha Harry til å undervise oss?»

Mumlingen uttrykte alminnelig enighet. Sakarias la armene i kors og sa ingenting, men det kan ha vært fordi han var for opptatt av å vokte på instrumentet Fred viftet med.

«OK,» sa Hermine, åpenbart lettet over at iallfall noe var avgjort. «Da er altså det neste spørsmålet hvor ofte vi skal gjøre det. Jeg for min del syns ikke det er noen vits hvis vi ikke møtes minst én gang i uka …»

«Stopp litt nå,» sa Angelika, «vi må passe på at dette ikke kolliderer med rumpeldunktreninga vår.»

«Nei,» sa Cho, «ikke med vår heller.»

«Eller vår,» la Sakarias Smutt til.

«Vi kan sikkert finne en kveld som passer alle,» sa Hermine litt utålmodig, «men dette er altså nokså viktig, da; vi snakker tross alt om å lære å forsvare oss mot V-Voldemorts dødsetere –»

«Godt poeng!» bjeffet Ernst Maltmann, som Harry hadde ventet å høre fra for lengst. «Personlig mener jeg dette er svært viktig, kanskje viktigere enn noe annet vi kommer til å gjøre dette året, og da inkluderer jeg U.G.L.E.-ne også!»

Han så seg betydningsfullt om, som om han ventet at folk skulle briste ut i «Det kan ikke være sant!» Da ingen sa et ord, fortsatte han: «Personlig kan jeg ikke fatte hvorfor departementet påtvinger oss en så ubrukelig lærer i en så kritisk periode. Det er tydelig at de har klart å fortrenge at Han-dere-vet

har vendt tilbake, men å sende oss en lærer som aktivt prøver å *hindre* at vi lærer forsvarsformler –»

«Vi tror det har en grunn at Uffert ikke vil at vi skal lære forsvar mot svartekunster,» sa Hermine, «og det er at hun har en … en sinnssvak idé om at Humlesnurr kan bruke elevene her som en slags privat hær. Hun tror han vil mobilisere oss mot departementet.»

Nesten alle virket lamslåtte av en slik tanke – alle unntatt Lulla Lunekjær, som sa: «Vel, det låter vel ikke så dumt. Kornelius Bloeuf har jo sin egen private hær alt, han.»

«Hæ?» sa Harry, som denne opplysningen kom totalt bakpå.

«Ja, han har en hær av heliopater,» sa Lulla alvorlig.

«Det har han aldeles ikke,» bjeffet Hermine.

«Joho,» sa Lulla.

«Heliopater? Hva er det?» spurte Nilus uforstående.

«Det er ildånder,» sa Lulla og sperret opp de utstående øynene så hun så galere ut enn noensinne, «svære, digre, flammende vesener som galopperer rundt og setter fyr på allting foran s–»

«De fins ikke, Nilus,» sa Hermine spisst.

«Joho, det gjør de!» sa Lulla sint.

«Unnskyld, men har du noen beviser på det?» bet Hermine til.

«Det er massevis av øyenvitneberetninger. Bare for det du er så trangsynt at du er nødt til å få allting rett i fleisen før du –»

«*Hym, hym*,» sa Gulla, med en så god imitasjon av professor Uffert at flere snudde forskrekket på hodet, og så begynte å le. «Skulle vi ikke prøve å bestemme hvor ofte vi skulle møtes og ha forsvarstrening?»

«Jo,» sa Hermine straks. «Jo, du har helt rett, Gulla.»

«Vel, en gang i uka låter greit,» sa Laffen Styx.

«Ja, hvis bare –» begynte Angelika.

«Ja, ja, vi har skjønt det med rumpeldunken,» sa Hermine i en anspent tone. «Vel, det andre vi må avgjør er *hvor* vi skal møtes …»

Dette var atskillig vanskeligere. Hele gruppa ble taus.

«På biblioteket?» foreslo Katti Bull etter en stund.

«Jeg tror ikke madam Knipe ville bli særlig glad om vi drev med våder på biblioteket,» sa Harry.

«Et ledig klasserom, kanskje?» sa Tommy.

«Mjoo,» sa Ronny. «Kanskje vi kunne låne McSnurps; det fikk vi da Harry trente til Tretrollmannsturneringa.»

Men Harry var temmelig sikker på at McSnurp ikke ville være like medgjørlig denne gangen. Selv etter alt Hermine hadde sitert om at det var lov med studieringer og leksegrupper, hadde han en bestemt følelse av at dette ville bli sett på som atskillig mer opprørsk.

«Vel, vi får vel bare prøve å finne et sted,» sa Hermine. «Og så sender vi rundt beskjed når vi har funnet en tid og et sted til det første møtet.»

Hun rotet rundt i veska og fant fram pergament og penn. Men så nølte hun, som om hun stålsatte seg til å si noe.

«Jeg – jeg syns alle skulle skrive navnet sitt, bare så vi vet hvem som var her. Men dessuten syns jeg,» og så trakk hun pusten dypt, «at alle bør love å ikke snakke høyt om hva vi skal gjøre. Så hvis dere skriver dere på, betyr det at dere lover å ikke si til Uffert eller noen andre hva vi har tenkt.»

Fred strakte seg etter pergamentet og skrev muntert navnetrekket sitt, men Harry så straks at flere tydeligvis hadde liten lyst til å skrive navnet sitt på lista.

«Æh …» sa Sakarias langsomt, uten å ta imot pergamentet Frank prøvde å rekke ham, «øh … Ernst kan sikkert si fra når det blir møte.»

Men Ernst så ut som han nølte med å underskrive, han òg. Hermine hevet et øyebryn og så på ham.

«Jeg – vi – vi er jo *prefekter*,» brast det ut av ham. «Og hvis noen fant denne lista, så … vel, altså … ja, du sa det jo selv, hvis Uffert fikk rede på dette …»

«Du sa nettopp at denne gruppa var det viktigste du kom til å drive med dette året,» minnet Harry ham på.

«Jeg – jo,» sa Ernst, «ja, jeg mener jo det, det er bare –»

«Ernst, tror du virkelig jeg har tenkt å la lista ligge og flyte?» sa Hermine utålmodig.

«Nei. Nei, så klart ikke,» sa Ernst og så litt mindre bekymret ut. «Jeg – ja, visst skal jeg skrive meg på.»

Det var ingen som kom med innvendinger etter det, selv om Harry så at Chos venninne sendte henne et nokså bebreidende blikk før hun selv skrev under. Da den siste hadde underskrevet – det var Sakarias – tok Hermine pergamentet tilbake og la det omhyggelig i veska. Det var blitt en rar stemning i gruppa. Det var som om de hadde inngått en slags kontrakt.

«Vel, tida tikker og går,» sa Fred energisk og kom seg på beina. «Frank og Laffen og jeg har visse ganske følsomme innkjøp å ordne, så vi stikker – vi sees!»

I klynger på to og tre forsvant resten av gruppa også. Cho gjorde et større nummer av å kneppe låsen på veska før hun gikk; det lange, svarte forhenget av hår falt framover og skjulte ansiktet, men venninnen sto like ved med armene i kors og smekket med tunga, så Cho hadde neppe annet valg enn å bli med. Men idet venninnen skysset henne ut av døra, snudde Cho seg og vinket til Harry.

«Vel, det gikk da riktig bra, syns jeg,» sa Hermine fornøyd straks etter, da hun og Harry og Ronny kom ut fra *Galthodet* til det glitrende solskinnet, Harry og Ronny med hver sin flaske smørterøl i neven.

«Han Sakarias-typen er litt av ei vorte,» sa Ronny og skulte etter Smutt, som så vidt kunne skjelnes i det fjerne.

«Jeg liker ham ikke noe større, jeg heller,» tilsto Hermine, «men han hørte at jeg snakket med Ernst og Hanna ved Håsblås-bordet og virket veldig interessert i å være med, så hva skulle jeg si? Men jo flere, jo bedre, egentlig – jeg mener, Mikkel Kroken og vennene hans hadde jo ikke blitt med hvis han ikke hadde vært sammen med Gulla –»

Ronny, som holdt på å suge i seg de siste dråpene fra flaska, harket og sprutet smørterøl over hele kuttebrystet.

«HVA ER DET DU SIER!» hostet han fortørnet, mens ørene fikk farge som rått kjøtt. «Er hun sammen med – *min* søster er sammen – hva er det du sier, med Mikkel Kroken?»

«Ja, det var jo derfor han og vennene hans kom, tror jeg – vel, de er jo opplagt interessert i å lære svarteforsvar, men hvis ikke Gulla hadde fortalt

Mikkel om dette, så –»

«Når ble dette – når begynte hun –»

«De møttes på juleballet og ble sammen på slutten av vårterminen,» sa Hermine rolig. De var kommet ut i Storgata, og hun ble stående utenfor Skribbelskafts Penalhus, som hadde en prektig vindusutstilling av fasanfjærpenner. «Hmmm … jeg kunne trengt en ny penn.»

Hun gikk inn i butikken, og de to andre fulgte etter.

«Hvem av dem var Mikkel Kroken?» sa Ronny innbitt.

«Den mørke,» sa Hermine.

«Han likte jeg'ke,» sa Ronny straks.

«Tenk det,» sa Hermine, så lavt at nesten bare hun hørte det.

«Men,» sa Ronny og fulgte etter henne bortover en rad med fjærpenner i kobberkjeler, «jeg trodde Gulla var tent på Harry!»

Det var medynk i blikket Hermine sendte ham, og hun ristet på hodet.

«Gulla *var* tent på Harry, men ham ga hun opp for mange måneder siden. Ikke at hun ikke *liker* deg, selvsagt,» la hun vennlig til til Harry, før hun konsentrerte seg om en lang fjærpenn i svart og gull.

Harry kunne fremdeles ikke tenke på annet enn Chos avskjedsvink og fant ikke dette emnet like interessant som Ronny, som nærmest dirret av indignasjon, men noe demret for ham som han ikke tidligere hadde hatt klart for seg.

«Så det er derfor hun snakker nå?» spurte han. «Før sa hun aldri et ord når jeg var der.»

«Nettopp,» sa Hermine. «Jo, jeg tror jeg tar denne …»

Hun gikk bort til disken og betalte femten sigder og to fjong, mens Ronny fortsatte å puste henne i nakken.

«Ronny,» sa hun strengt da hun snudde seg og kom til å trå ham på foten, «det er akkurat derfor Gulla ikke har sagt noe til deg om Mikkel – hun visste du kom til å ta det ille opp. Så slutt nå å gnåle sånn om det, for guds skyld.»

«Hva er det du snakker om? Det er vel ingen som tar noe ille opp? Jeg gnåler da vel ikke …» fortsatte Ronny å mumle for seg selv hele veien bortover gata.

Hermine himlet med øynene til Harry, og mens Ronny fortsatte å mumle forbannelser om Mikkel Kroken, sa hun lavt: «Og apropos Gulla og Mikkel, så … hva med Cho og deg?»

«Hva mener du?» sa Harry fort.

Det var som om han ble fylt med raskt stigende, kokende vann – en brennende følelse som fikk ansiktet til å svi i kulda … hadde han virkelig vært så gjennomsiktig?

«Vel,» sa Hermine og smilte litt, «hun kunne jo ikke få øynene fra deg, vet du.»

Harry hadde aldri før lagt merke til for en nydelig landsby Galtvang egentlig var.

KAPITTEL SYTTEN

UTDANNINGSDIREKTIV NR. 24

Resten av helga var Harry i bedre humør enn han hadde vært hele den terminen. Han og Ronny brukte det meste av søndagen på et nytt skippertak med leksene, og det kunne jo ikke akkurat kalles moro, men høstens siste solskinn slapp ikke taket, så i stedet for å sitte bøyd over bordene på oppholdsrommet, tok de med seg arbeidet ut og slanget seg i skyggen av et stort bøketre nede ved sjøen. Hermine, som selvsagt for lengst var ferdig med alle sine lekser, tok med seg mer ullgarn ut og forhekset strikkepinnene til å strikke flere luer og skjerf, så der svevde de i lufta og klirret så det gnistret.

Bare å vite at de gjorde noe for å slåss mot Uffert og departementet, og at han selv hadde en nøkkelrolle i det opprøret, var en utrolig tilfredsstillelse, syntes Harry. Om og om igjen gjenopplevde han lørdagens møte – alle disse menneskene som kom til *ham* for å lære svarteforsvar … og uttrykket deres da de fikk høre om litt av det han hadde gjort … og *Cho* som snakket pent om ham for det han hadde fått til under Tretrollmannsturneringen – bare å vite at alle disse folkene ikke tok ham for en gærning og løgnhals, men tvert imot en å se opp til – alt dette var en slik oppstiver at han fremdeles var i godt humør mandag morgen, tross at det som sto på timeplanen, var alle de verste fagene han visste.

Han og Ronny kom ned fra sovesalen i ivrig diskusjon om Angelikas idé om å øve inn et nytt trekk som kaltes dovendyrkrengen på treninga den kvelden, og det var ikke før de var kommet halvveis gjennom det sollyse oppholdsrommet at de la merke til nyheten som allerede hadde samlet en liten klynge foran seg.

Det var kommet et stort, nytt oppslag på Griffing-tavla, så stort at det dekket alt det andre – listene over brukte formelbøker til salgs, de vanlige påminnelsene om skolereglementet fra Argus Nask, timeplanen for rumpeldunktreninga, tilbudene om bytting av visse sjokoladefroskkort mot andre, Wiltersen-tvillin-genes siste avertering etter testere, datoene for Galtvang-helger og alle tapt og funnet-notisene. Det nye oppslaget skrek med store, svarte bokstaver, og nederst sto et øyensynlig offisielt stempel og et navnetrekk i prydelig formskrift.

DEKRET FRA STORINKVISITOREN PÅ GALTVORT

Alle elevorganisasjoner, foreninger, lag, grupper og klubber er herved oppløst.

En organisasjon, forening, lag, gruppe eller klubb er herved definert som regelmessige møter mellom tre eller flere elever.

Tillatelse til reorganisering kan søkes hos storinkvisitoren (professor Uffert).

Ingen organisasjon, forening, lag, gruppe eller klubb er tillatt uten storinkvisitorens vitende og godkjennelse.

Enhver elev som tas i å danne eller tilhøre en organisasjon, forening, lag, gruppe eller klubb uten storinkvisitorens godkjennelse, vil bli utvist.

Ovenstående er hjemlet i utdanningsdirektiv nr. 24.

Venke Dolorosa Uffert, *storinkvisitor* (sign)

Harry og Ronny leste oppslaget over hodene på noen tydelig engstelige andreklassinger.

«Betyr det at de vil forby Klysekuleklubben?» spurte en av dem kameraten sin.

«Jeg tipper klysekulene klarer seg,» sa Ronny mørkt, og andreklassingen skvatt. «Men jeg tror'ke *vi* er like heldige, eller hva?» sa han til Harry mens de andre skyndte seg vekk.

Harry holdt på å lese igjennom oppslaget på ny. Det gode humøret som hadde fylt ham siden lørdag, var som blåst bort, og det var som om

innvollene dirret av raseri.

«Dette er ikke noen tilfeldighet,» sa han med knyttede never. «Hun visste det.»

«Umulig,» sa Ronny.

«Det var folk som hørte oss på den puben. Og det er bare å innse, vi vet ikke hvor mange av dem som var der, som er til å stole på … hvem som helst av dem kunne løpt og sagt fra til Uffert …»

Og han som hadde trodd at de trodde på ham, ja, faktisk så opp til ham …

«Sakarias Smutt!» sa Ronny straks og klasket knyttneven i håndflaten. «Eller – han derre Mikkel Kroken så meg passe mistenkelig ut –»

«Lurer på om Hermine har sett dette ennå?» sa Harry og kikket mot døra til jentesalene.

«Vi går og forteller henne det,» sa Ronny, og dermed la han på sprang og rev opp døra til vindeltrappa.

Han var kommet til det sjette trinnet da det kom et skjærende, sireneaktig hvin, og trinnene smalt sammen til en lang, glatt steinsklie. Et kort sekund prøvde Ronny å fortsette oppover mens armene veivet som vindmøller, men så datt han langflat, rutsjet utfor den nye sklia og landet på ryggen foran føttene til Harry.

«Æh – jeg tror ikke vi får lov å gå opp på jentesovesalene,» sa Harry og prøvde å la være å le mens han hjalp Ronny opp.

To fjerdeklassejenter kom begeistret seilende ned steinsklia.

«Åååå, hvem var det som prøvde å gå opp?» fniste de henrykt og kom seg på beina mens de så fra Harry til Ronny.

«Meg,» sa Ronny, fremdeles synlig rufsete. «Jeg visste ikke at det var sånn. Så urettferdig!» sa han til Harry da jentene hadde gått videre mot portretthullet, like hysterisk fnisende. «Hermine får komme inn på *vår* sovesal; hvorfor får’ke vi –?»

«Det er jo en gammeldags regel,» sa Hermine, som i samme øyeblikk hadde sklidd pent på plass på teppet foran dem og nå reiste seg, «Men i *Galtvorts historie* står det at grunnleggerne mente at gutter var mindre til å stole på enn jenter. Men nok om det – hva var det dere ville der oppe?»

«Snakke med deg – se på dette her!» sa Ronny og trakk henne med bort til oppslagstavla.

Blikket hennes gled fort nedover oppslaget, og ansiktet stivnet.

«Noen må ha sladra til henne!» sa Ronny sint.

«Det er ikke mulig,» sa Hermine lavt.

«Så naiv du er,» sa Ronny; «bare for det *du* er så ærlig og pålitelig –»

«Nei, det er ikke mulig fordi jeg hadde satt en våde på det pergamentet vi alle skrev under på,» sa Hermine barskt. «Vær du sikker på at hvis noen har flydd og sladret til Uffert, blir det snart tydelig hvem det er, og det kommer de til å angre på.»

«Hva skjer med dem'a?» spurte Ronny nysgjerrig.

«La oss si det sånn at det får kvisene til Elise Knotten til å se ut som et par pene fregner,» sa Hermine. «Kom, så går vi ned til frokost og hører hva de andre syns … Jeg lurer på om det samme oppslaget er satt opp i de andre husene også?»

Og jo, det var tydelig så snart de kom inn i Storsalen at Ufferts oppslag ikke bare var å finne i Griffing-tårnet. Det var noe spesielt intenst over praten og ekstra mye bevegelse i salen mens folk småløp til og fra bordene og snakket om det de hadde lest. Harry, Ronny og Hermine hadde så vidt fått satt seg da Nilus, Tommy, Fred, Frank og Gulla kastet seg over dem.

«Har dere sett det?»

«Tror dere hun veit det?»

«Hva skal vi gjøre?»

Alle sammen så på Harry. Han skottet rundt for å sjekke at det ikke var noen lærere i nærheten.

«Vi fortsetter, så klart,» sa han lavt.

«Det visste jeg du sku' si,» sa Frank fornøyd og dunket Harry i armen.

«Prefektene òg?» sa Fred og sendte Ronny og Hermine et forskende blikk.

«Selvfølgelig,» sa Hermine uanfektet.

«Her har vi Ernst og Hanna Abom,» sa Ronny; han kikket seg over skulderen. «Pluss de Ravnklo-typene og han Smutt … og ingen av dem ser noe større kvisete ut.»

Hermine så forskrekket ut.

«Glem kviser – de idiotene kan da ikke komme hit bort nå, tenk så mistenkelig det kommer til å virke – *sett dere ned!*» formet hun med leppene til Ernst og Hanna og gestikulerte vilt for å få dem til å gå tilbake til Håsblås-bordet. «Siden! Vi – snakkes – *siden!*»

«Jeg skal si fra til Mikkel,» sa Gulla utålmodig og reiste seg fra benken; «tenk å være så *dum* …!»

Hun skyndte seg bort til Ravnklo-bordet, og Harry så etter henne. Cho satt ikke langt unna og snakket med den samme krølltoppvenninnen hun hadde hatt med seg til *Galthodet*. Kom Ufferts oppslag til å skremme henne fra å møte opp igjen?

Men de fulle virkningene av oppslaget gikk ikke opp for dem før de skulle ut av Storsalen for å ha magihistorie.

«Harry! *Ronny!*»

Det var Angelika på rask vei mot dem, og hun så desperat ut.

«Det er OK,» sa Harry lavt da hun kom nær nok til å høre det. «Vi fortsetter allikev –»

«Fatter du'ke at hun tar med rumpeldunk også?» sa Angelika og overdøvde ham. «Vi er nødt til å spørre henne om lov til å starte rumpeldunklaget på nytt!»

«Hva?» sa Harry.

«Det er'ke sant, vel!» sa Ronny forferdet.

«Dere så oppslaget, det står 'lag' også! Så hør her, Harry … nå sier jeg det for siste gang: Vær så snill, *værsåsnill* å ikke fly i taket hos Uffert igjen, ellers får vi kanskje ikke spille mer!»

«OK, OK,» sa Harry, for Angelika virket nesten på gråten. «Ikke vær redd, jeg skal oppføre meg pent …»

«Jeg vedder på at Uffert kommer til å være der i magihistorietimen,» sa Ronny mørkt på veien videre dit. «Hun har'ke inspisert Kiste ennå … Jeg vedder hva du vil på at hun er der …»

Men der tok han feil; den eneste læreren de så da de kom inn, var professor Kiste, som svevde noen centimeter over stolen sin som han pleide og gjorde seg klar til den vanlige monotone surringen om jøtulkrigene. I

dag gjorde ikke Harry engang noe forsøk på å følge med, bare drodlet åndsfraværende på pergamentet sitt, tross alle Hermines hyppige dulter og stygge blikk, inntil en særlig smertefull albue mellom ribbeina fikk ham til å kikke sint opp.

«Hva *er* det?»

Hun pekte mot vinduet. Harry så dit. Der satt Hedvig på den smale vindusavsatsen og stirret inn på ham gjennom det tykke glasset. Hun hadde et brev om foten. Harry skjønte ikke dette – de hadde jo nettopp spist frokost, så hvorfor i all verden hadde hun ikke levert brevet da, som vanlig? Mange av klassekameratene satt også og pekte på Hedvig.

«Ååå, jeg har alltid *elsket* den ugla, hun er så nyyydelig,» hørte Harry Lavendel sukke til Parvati.

Han skottet opp på professor Kiste, som fortsatte å lese opp fra manuset sitt, blidelig uaffisert av at det tiltrakk seg enda mindre av klassens oppmerksomhet enn vanlig. Harry gled lydløst ned av stolen, krøkte seg ned og skyndte seg bortover benkeraden til vinduet, hektet av haspen og åpnet det forsiktig.

Han hadde ventet at Hedvig skulle holde fram foten så han fikk tak i brevet og deretter fly opp i ugleriet igjen, men ikke før var vindussprekken blitt stor nok, før hun kom hoppende inn og tutet sørgmodig. Han lukket vinduet etter nok et forsiktig blikk på professor Kiste, krøkte seg ned igjen og skyndte seg tilbake til plassen sin med Hedvig på skulderen. Han satte seg, flyttet Hedvig over på fanget og ville til å løsne brevet fra foten hennes.

Det var først da han la merke til at fjærene hennes var uvanlig rufset til; noen var faktisk bøyd feil vei, og hun holdt en av vingene i en rar vinkel.

«Hun er jo skadd!» hvisket Harry og bøyde seg over henne. Hermine og Ronny lente seg også nærmere; Hermine la til og med fra seg pennen. «Se – det er noe gærnt med vingen –»

Hedvig skalv, og da Harry ville ta på vingen, rykket hun til og spilte ut alle fjærene som om hun blåste seg opp, samtidig som hun sendte ham et bebreidende blikk.

«Professor Kiste,» sa Harry høyt, og alle i klassen snudde seg og så på ham, «jeg føler meg ikke helt bra.»

Kiste løftet blikket fra manuset og virket like forbløffet som alltid over å oppdage at det faktisk var fullt av folk i rommet.

«Ikke bra?» gjentok han svevende.

«Slett ikke bra,» sa Harry bestemt og reiste seg med Hedvig bakom ryggen. «Jeg tror jeg må på sykestua.»

«Jaha,» sa professor Kiste, åpenbart alvorlig forfjamset. «Jaså … ja … sykestua, ja … ja, du får vel gå da, Puddelmann …»

Så snart Harry kom ut, satte han Hedvig på skulderen og skyndte seg bortover gangen, og det var først da han var ute av syne fra klasseromsdøra at han stoppet og tenkte seg om. Hans førstevalg til å kurere Hedvig ville selvsagt vært Gygrid, men siden han ikke hadde anelse om hvor Gygrid var, var det eneste gjenværende alternativet å finne professor Gnureplank og håpe at hun kunne være til hjelp.

Han tittet ut gjennom et vindu på parken og en blåsende, overskyet himmel. Det var ikke tegn til henne i nærheten av Gygrids hytte; og hvis hun ikke hadde time, var hun vel antakelig på lærerværelset. Han la i vei ned trappa, mens Hedvig svaiet på skulderen og tutet lavt.

Døra til lærerværelset var mellom to gurgstatuer. Da Harry nærmet seg, gurglet den ene: «Du skulle vært og hatt time, lillegutt.»

«Det er noe viktig,» sa Harry kort.

«Nææææ, *viktig*, du?» sa den andre gurgen med fistelstemme. «Ja, der tenker jeg *vi to* ble satt pent på plass!»

Harry banket på. Han hørte skritt; døra gikk opp, og han sto ansikt til ansikt med professor McSnurp.

«Du har vel ikke fått arrest igjen!» sa hun straks, og firkantbrillene gnistret illevarslende.

«Nei da, professor,» sa Harry fort.

«Nå – hvorfor er du ikke i klasserommet, da?»

«Det er visst *viktig*, forstår vi,» sa gurg nr. 2 spisst.

«Jeg ser etter professor Gnureplank,» forklarte Harry. «Det er ugla mi, hun er skadd.»

«En skadd ugle, sier du?»

Professor Gnureplank dukket opp bak skulderen til McSnurp. I munnen hadde hun en rykende snadde og i hånden *Aftenprofeten*.

«Ja,» sa Harry og løftet Hedvig forsiktig ned; «hun dukket opp etter alle de andre postuglene, og det er noe rart med vingen hennes, se her –»

Professor Gnureplank satte snadda godt fast mellom tennene og overtok Hedvig. Professor McSnurp så på.

«Tja,» sa Gnureplank. Snadda vippet når hun snakket. «Ser ut som hun er blitt angrepet av et eller annet. Men neimen om jeg er sikker på hva. Dystraler tar jo en fugl iblant, riktignok, men Gygrid har dressert dem vi har her på Galtvort til å la uglene være.»

Harry hverken visste eller brydde seg om hva dystraler var for noe; han ville bare vite om det gikk bra med Hedvig. Men professor McSnurp sendte Harry et skarpt blikk og sa: «Vet du hvor langt borte fra denne ugla kom, Potter?»

«Æh,» sa Harry. «Fra London, tror jeg.»

Han møtte blikket hennes et øyeblikk, og på øyebrynene som hadde møttes på midten, forsto han at hun hadde forstått at 'London' betydde 'Grimolds plass 12'.

Professor Gnureplank trakk fram en monokkel fra kutten og satte den foran øyet for å granske Hedvigs vinge grundigere. «Hvis du lar henne bli igjen her hos meg, burde jeg kunne få skikk på dette her, Potter,» sa hun så. «Uansett bør hun ikke fly større distanser med det første.»

«Æh – OK – takk!» sa Harry, og akkurat da ringte det ut.

«Å jeg ber,» sa professor Gnureplank og snudde seg for å gå inn på lærerværelset igjen.

«Vent litt, Wilhelmina,» sa professor McSnurp. «Potters brev!»

«Å ja!» sa Harry, som helt hadde glemt pergamentrullen Hedvig hadde rundt foten. Professor Gnureplank rakte ham den og forsvant deretter inn i lærerværelset med ugla, som stirret etter Harry som om hun ikke kunne tro at han ville gi henne fra seg slik. Han følte seg litt skyldbevisst da han snudde seg for å gå, men professor McSnurp ropte ham tilbake.

«Potter!»

«Ja?»

Hun så seg fram og tilbake i gangen; fra begge kanter kom det elever.

«Ikke glem at kommunikasjonskanalene inn og ut av Galtvort kan være under overvåkning,» sa hun fort og lavt og sendte et blikk mot pergamentbiten han sto med i hånden. «Pass på det.»

«Jeg –» sa Harry, men bølgen av elever gjennom gangen hadde nesten nådd dem. Professor McSnurp nikket kort til ham og forsvant inn på lærerværelset igjen, mens Harry ble båret med strømmen ut på gårdsplassen. Der fikk han øye på Ronny og Hermine, som hadde funnet seg en uforstyrret krok hvor de sto med kuttekragene oppslått mot vinden. Harry rev opp rullen mens han småløp mot dem og leste seks ord skrevet med håndskriften til Sirius.

I dag, samme tid og sted.

«Er det bra med Hedvig?» spurte Hermine urolig med det samme han kom nær nok.

«Hvor gikk du med henne?» spurte Ronny.

«Til Gnureplank,» sa Harry. «Og der traff jeg McSnurp, og hør på dette …»

Og han fortalte dem hva professor McSnurp hadde sagt. Merkelig nok ble visst ingen av dem særlig sjokkert. Tvert imot, de vekslet betydningsfulle blikk.

«Hva er det?» sa Harry og så fra den ene til den andre og tilbake igjen.

«Vel, jeg sa nettopp til Ronny at … hva om noen hadde prøvd å avskjære Hedvig? Jeg mener, hun er aldri blitt skadd før, er hun vel?»

«Hvem var brevet fra, forresten?» spurte Ronny og tok det.

«Snøfte,» sa Harry lavt.

«'Samme tid og sted'? Mener'n peisen på oppholdsrommet?»

«Ja, opplagt,» sa Hermine da hun også hadde lest lappen. Hun fikk et bekymret uttrykk. «Jeg håper ingen andre har lest dette …»

«Det var jo forseglet og allting,» sa Harry; men det var like mye seg selv han ville overbevise. «Og ingen ville vel skjønne hva det betydde hvis de ikke visste hvor vi snakket sammen sist, ikke sant?»

«Jeg vet ikke,» sa Hermine urolig og heiste sekken over skulderen da skoleklokka kimte inn igjen. «Det ville jo ikke være så vanskelig å forsegle

det magisk igjen … og hvis noen overvåker flumnettet, så … men jeg skjønner ikke hvordan vi skulle få advart ham mot å komme uten at det også kan bli oppsnappet!»

De trasket ned kjellertrappa til eliksirtimen, alle tre fortapt i sine egne tanker. Men nederst i trappa ble de kalt tilbake til virkeligheten av stemmen til Draco Malfang, som sto rett utenfor døra til Slurs klasserom og viftet med et pergament som så svært offisielt ut, samtidig som han snakket mye høyere enn nødvendig, så de kunne høre hvert ord.

«Jo da, Uffert sa med det samme ja til at Smygards rumpeldunklag kunne fortsette å spille – jeg gikk og spurte henne i dag morges. Ja, egentlig gikk det jo helt automatisk – jeg mener, hun kjenner veldig godt faren min, han er stadig innom departementet … Det skal bli interessant å se om Griffing også får fortsette å spille, hva?»

«Ikke la dere erte,» hvisket Hermine anspent til Harry og Ronny; begge to glante på Malfang med sammenbitt fjes og knyttede never. «Det er akkurat det han vil.»

«Jeg mener,» sa Malfang og hevet stemmen enda litt mer, og de grå øynene glitret ondskapsfullt i retning Harry og Ronny, «hvis det er innflytelse i departementet det er snakk om, så har de nok ikke store sjanser … Etter det faren min sier, har de vært på utkikk etter en unnskyldning til å gi Arthur Wiltersen sparken i årevis alt … og hva Potter angår – vel, faren min sier at det bare er et tidsspørsmål før de får lagt ham inn på St. Mungo … de har visst en spesiell avdeling der for folk som har fått grøthjerne av magi.»

Malfang skar en grotesk grimase med åpen munn og rullende øyne. Krabbe og Gurgel utstøtte de vanlige gryntene av latter, og Petrea Parkasen hylte.

Noe kolliderte hardt med skulderen til Harry og slo ham sidelengs. Et halvt sekund etter gikk det opp for ham at det var Nilus som hadde barket forbi med kurs for Malfang.

«Nilus – *stopp*!»

Harry kastet seg etter ham og fikk tak i kutteryggen; Nilus veivet med nevene og sloss desperat for å kaste seg over Malfang, som et øyeblikk så

himmelfallen ut.

«Hjelp meg da!» hikstet Harry til Ronny, samtidig som han greide å få en arm rundt halsen til Nilus og hale ham baklengs vekk fra smygardingene. Krabbe og Gurgel spilte med musklene og stilte kampklart opp foran Malfang. Ronny grep tak om armene til Nilus, og sammen greide han og Harry å få slept ham med inn i Griffing-flokken igjen. Nilus var ildrød i fjeset – Harrys press mot halsen hans gjorde ham usammenhengende, men noen ord fikk han da spyttet fram.

«Ikke … morsomt … Mungo … lære … ham …»

Døra til fangekjelleren gled opp, og der sto Slur. De svarte øynene feide langs Griffing-rekka og stanset der Harry og Ronny kjempet med Nilus.

«Jaså, Potter, Wiltersen, Langballe – slagsmål?» sa Slur i sin vanlige kalde, hånlige tone. «Ti minuspoeng til Griffing. Slipp Langballe, Potter, hvis du ikke vil ha arrest. Inn med dere, alle sammen.»

Harry slapp Nilus, som hev etter pusten og glante på ham.

«Jeg måtte jo stoppe deg,» gispet Harry og grep sekken sin. «Krabbe og Gurgel hadde revet deg i fillebiter.»

Nilus svarte ikke, bare trev sin egen sekk og marsjerte inn i fangekjelleren.

«Hva i Merlins navn var det der for noe?» sa Ronny langsomt mens de fulgte etter.

Harry svarte ikke. Han visste akkurat hvorfor Nilus ble helt på styr av temaet å ligge på St. Mungo med magiske hjerneskader, men han hadde lovet Humlesnurr dyrt og hellig ikke å røpe Nilus' hemmelighet for noen – ikke engang Nilus selv visste at Harry visste det.

Harry, Ronny og Hermine satte seg på de vanlige plassene bakerst og fant fram pergament, penn og hvert sitt eksemplar av *Tusen magiske urter og sopper*. Rundt dem summet det i klassen om det Nilus nettopp hadde gjort, men da Slur smelte igjen kjellerdøra med et gungrende brak, ble det dødsstille øyeblikkelig.

«Dere legger kanskje merke til at vi har en gjest her i dag,» sa Slurs lave, kalde stemme.

Han viftet mot en halvmørk krok av fangekjelleren, og der satt professor Uffert, så Harry, med notatblokken på kneet. Han kikket skrått bort på Ronny og Hermine og hevet øyebrynene. Slur og Uffert – de to lærerne han avskydde mest. Det var ikke lett å bestemme seg for hvem av dem han ønsket skulle triumfere over den andre.

«I dag skal vi fortsette med forstålingsmiksturene våre. Hver enkelt vil finne blandingen sin slik han forlot den sist; hvis den da var korrekt utført, bør den ha modnet passelig i løpet av helga. Instruksjoner –», han viftet med tryllestaven, «– finner dere på tavla. Sett i gang.»

Den første halve timen satt professor Uffert og noterte på blokken sin. Harry skulle gjerne visst hva hun ville spørre Slurom – faktisk så gjerne at han begynte å bli skjødesløs med instruksjonene igjen.

«Salamanderblod, Harry – ikke granateplesaft!» stønnet Hermine og grep ham om håndleddet og hindret at han for tredje gang helte oppi feil ingrediens.

«Akkurat,» sa Harry åndsfraværende. Han satte fra seg flaska og fortsatte å holde øye med kroken, hvor Uffert nettopp hadde reist seg. «Hah,» sa han lavt mens hun marsjerte mellom to pultrekker mot Slur, som sto bøyd over kjelen til Tommy Ding.

«Vel, klassen ser ut til å ha kommet relativt langt for aldersgruppen,» sa hun bryskt til ryggen til Slur. «Skjønt jeg vil sette spørsmålstegn ved om det er på sin plass å lære dem en eliksir som denne forstålingsmiksturen. Jeg tror departementet ville foretrekke at den ble fjernet fra pensum.»

Slur rettet seg opp – langsomt – og snudde seg og mønstret henne.

«Jaha … og hvor lenge har De undervist på Galtvort?» fortsatte hun med pennen parat over notatblokken.

«I fjorten år,» svarte Slur. Uttrykket var ikke til å tolke. Harry fortsatte å følge ham med øynene mens han tilsatte et par dråper i eliksiren sin, som straks hveste truende og forvandlet seg fra turkis til oransje.

«De søkte først stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster, om jeg ikke tar feil?» spurte professor Uffert.

«Ja,» sa Slur lavt.

«Men De fikk den ikke?»

Slur trakk på leppene.
«Som De ser.»
Professor Uffert skriblet på blokken.
«Og De har fortsatt å søke den samme stillingen siden De kom til skolen, forstår jeg?»
«Ja,» sa Slur lavt; det var så vidt leppene bevegde seg. Han så svært sint ut.
«Har De noen tanker om hvorfor Humlesnurr konsekvent har avslått å gi Dem den?» spurte Uffert.
«Det foreslår jeg at De spør ham om,» sa Slur støtvis.
«Visst skal jeg det,» sa professor Uffert med et sukkersøtt smil.
«Jeg går ut fra at dette er relevant?» spurte Slur med smale øyne.
«Ja visst,» sa Uffert. «Departementet ønsker en grundig oversikt over lærernes – ahm – bakgrunn.»
Hun snudde seg, gikk bort til Petrea Parkasen og begynte å spørre henne ut om undervisningen. Slur snudde seg også, og blikket hans møtte et sekund Harrys. Harry så fort ned på eliksiren sin, som allerede var i full gang med en ganske ekkel koagulering som medførte en sterk stank av brent gummi.
«Altså null poeng nok en gang, Potter,» sa Slur ondskapsfullt og tømte Harrys kjele med et vift av staven. «Skriv en redegjørelse for korrekt sammensetning av denne eliksiren, inklusive hvor og på hvilken måte du gjorde feil, levering neste time, forstått?»
«Ja,» sa Harry innett. Slur hadde allerede gitt dem lekser, og i tillegg hadde han rumpeldunktrening i kveld, så dette betydde enda noen søvnløse netter. Det var ikke til å tro at han hadde våknet glad og fornøyd samme morgen. Alt han følte nå, var et glødende ønske om at dagen snart måtte være slutt.
«Kanskje jeg skulker clairvoyansen i dag,» sa han dystert ute i borggården etter lunsj, mens vinden rev i kuttefalder og hattebremmer. «Jeg later som jeg er dårlig og skriver oppgaven til Slur isteden, så behøver jeg ikke sitte oppe halve natta.»
«Du kan ikke skulke clairvoyansen,» sa Hermine strengt.

«Hør hvem som snakker – du droppa jo ut helt av clairvoyansen, du hater jo Rummelfiold!» sa Ronny indignert.

«Jeg *hater* henne ikke,» sa Hermine overlegent. «Jeg syns bare hun er en totalt udugelig lærer og en ordentlig bløffmaker. Men Harry har allerede droppet magihistorien, og jeg tror ikke han burde hoppe over mer i dag!»

Det var for mye sant i dette til at det lot seg overse, så en halv time senere var Harry på plass i den hete, overparfymerte lufta i clairvoyanserommet, hvor professor Rummelfiold nok en gang delte ut *Drømmeoraklet*. Han var sint på alle og enhver. Han kunne mye heller brukt tida på å skrive den straffeoppgaven til Slur, tenkte han, enn på å sitte her og prøve å finne mening i en masse oppdiktede drømmer.

Det viste seg at han ikke var den eneste i clairvoyansetimen som var i dårlig humør. Professor Rummelfiold deiset *Drømmeoraklet* hardt i bordet foran Harry og Ronny, feide videre med munn som en strek, kylte neste *Orakel* mot Jokum og Tommy – og bommet så vidt på hodet til Jokum – og endte med å skubbe det siste eksemplaret så hardt i brystet på Nilus at han datt av puffen han satt på.

«Bare fortsett!» sa professoren med høy, tynn og en smule hysterisk stemme. «Dere vet hva dere har å gjøre! Eller er jeg så under pari som lærer at dere ikke har lært å åpne en bok?»

Klassen glodde bestyrtet, først på henne og så på hverandre. Men Harry trodde nok han skjønte hva som var i veien. Mens professor Rummelfiold stolpret tilbake til sin høyryggede lærerstol, med tinntallerkenøynene svømmende av sinte tårer, bøyde han seg seg mot Ronny og mumlet: «Jeg tror hun har fått inspeksjonsresultatet sitt.»

«Professor?» sa Parvati Patil forknytt (hun og Lavendel hadde alltid sett opp til professor Rummelfiold). «Professor, er det noe i veien?»

«I veien!» utbrøt Rummelfiold med en stemme som skaket av sinnsbevegelse. «Langt ifra! Jeg er blitt fornærmet, jo da … utsatt for insinuasjoner … uberettigede beskyldninger … men noe i veien? Langt, langt ifra!»

Hun trakk pusten høyt og hikstende og så bort fra Parvati mens raseritårer begynte å trille ned under brillene.

«Bare glem alt om seksten års tro tjeneste …» sa hun halvkvalt. «Det er visst bare til å overse … men å bli fornærmet på toppen – nei, det er for meget!»

«Men professor, hvem er det som har fornærmet Dem?» spurte Parvati forsiktig.

«Samfunnet!» sa professor Rummelfiold med dyp, dramatisk, men litt dirrende røst. «Alle dem med øyne som er for sløret av det timelige til å Se slik jeg Ser, Vite slik jeg Vet … jo, vi Seere er alltid blitt fryktet og forfulgt, det er – akk! – vår skjebne.»

Hun svelget, tørret seg over de våte kinnene med sjalsnippen, trakk fram et lite, brodert lommetørkle fra ermet og pusset nesa ettertrykkelig. Det minnet sterkt om når Gnav lagde prompelyder.

Ronny flirte. Lavendel sendte ham et ondt blikk.

«Professor,» sa Parvati, «mener De at … er det noe professor Uffert –?»

«Nevn ikke den kvinnen i mitt nærvær!» utbrøt professor Rummelfiold og fór opp med raslende perler og lynende briller. «Vær så vennlig å fortsette arbeidet!»

Resten av timen marsjerte hun mellom dem, fremdeles med u tårene sildrende bakom brillene, og mumlet noe som lød som forbannelser for seg selv.

«… kan si opp, nemlig … noe så nedverdigende … på prøve … men vi skal nok se … hvordan våger hun …»

«Du og Uffert har noe felles,» sa Harry lavt til Hermine da de møttes igjen i svarteforsvarstimen. «Hun mener opplagt også at Rummelfiold er en bløffmaker … har gitt henne prøvetid, ser det ut som.»

Uffert kom inn i rommet i det samme han sa det, iført sin svarte fløyelssløyfe og et uhyre selvtilfreds uttrykk.

«God dag, alle sammen.»

«God dag, professor Uffert,» messet de monotont.

«Legg bort tryllestavene, takk.»

Men denne gangen ble ikke beskjeden fulgt opp av en bølge av bevegelser; ingen hadde brydd seg med å ta dem fram.

«Bla opp på side trettifire i *Defensiv magiteori* og les kapittel tre, det som har tittelen *Argumenter for ikke-offensiv respons på magiske angrep*. Det skal ikke –»

«– være nødvendig å snakke,» sa Harry, Ronny og Hermine i kor, men meget lavt.

*

«Niks rumpeldunktrening,» sa Angelika hult da Harry, Ronny og Hermine kom inn på oppholdsrommet etter middag den kvelden.

«Men jeg holdt meg jo på matta!» sa Harry forferdet. «Jeg sa ikke et ord til henne, Angelika, det er helt sant –»

«Jeg vet det,» sa Angelika mismodig. «Hun sa bare at hun trengte mer tid til å tenke over saken.»

«Tenke over hva da?» sa Ronny sint. «Smygardingene fikk jo lov, så hvorfor ikke vi?»

Men Harry kunne godt forestille seg Ufferts fryd over å holde trusselen om rumpeldunkforbud for Griffing over hodet på dem, og det var lett å skjønne hvorfor hun ikke så lett ville gi slipp på det våpenet.

«Ja ja, men tenk på den lyse sida,» sa Hermine. «Nå får dere iallfall tid til å skrive den oppgaven til Slur.»

«Skulle det være en lys side, liksom?» glefset Harry, mens Ronny bare stirret vantro på henne. «Ingen rumpeldunk, men ekstra eliksirer?»

Harry sank ned i en stol, dro eliksirbøkene motvillig opp av sekken og tok fatt på arbeidet. Det var veldig vanskelig å konsentrere seg – enda han visste at Sirius ikke kom til å dukke opp i peisen på lenge ennå, kunne han ikke la være å titte inn i ilden annethvert minutt, bare i tilfelle. For ikke å snakke om så mye bråk som det var i rommet. Fred og Frank hadde åpenbart endelig ferdigtestet én type av Skulkesnaskene, som de nå demonstrerte på skift for en heiende og huiende forsamling.

Først kunne for eksempel Fred ta en bit av den oransje enden av et drops, og umiddelbart etterpå spy spektakulært oppi en bøtte de hadde plassert foran seg. Deretter tvang han i seg den lilla enden, hvorpå spyingen brått holdt opp. Laffen Styx bisto jevnlig under demonstrasjonen med å forsvinne

spyet med en doven bevegelse og den samme forsvinningsformelen som Slur hadde brukt på eliksirene til Harry.

Akkompagnert av lydene av regelmessige brekninger, hurrarop og Fred og Frank som tok imot forhåndsbestillinger, fant Harry det uvanlig vanskelig å fokusere på korrekt framgangsmåte for forstålingsmiksturer. Og Hermine var heller ingen hjelp, for heiingen og lydene av spy som traff bunnen i bøtta ble stadig avbrutt av hennes høye, misbilligende snufs, som etter Harrys mening virket vel så distraherende.

«Men så gå og stopp dem, da vel,» sa han irritert etter å ha strøket over feil mengde griffklopulver for fjerde gang.

«Kan ikke, for *formelt sett* gjør de ikke noe galt!» sa Hermine sammenbitt. «De er i sin fulle rett til å spise de ekle greiene sine selv, og jeg finner ingen regel som sier at ikke de andre idiotene har lov å kjøpe dem, om de da ikke kan bevises å være farlige på en eller annen måte, og det virker det ikke som de er.»

Hun, Harry og Ronny var tilskuere til at Frank siktet inn en stråle av spy mot bøtta, tvang i seg resten av dropset, rettet seg smørblidt opp igjen og sto med armene høyt over hodet og tok imot langvarig applaus.

«Jeg skjønner ikke egentlig hvorfor Fred og Frank bare fikk tre U.G.L.E.-r hver,» sa Harry, mens han så på at Fred og Frank og Laffen samlet inn gull fra den ivrige mengden. «De kan jo sakene sine.»

«Pøh, sånne markskrikerske saker, ja, som ikke er til nytte for noen,» sa Hermine nedsettende.

«Ikke til nytte for noen?» sa Ronny halvkvalt. «Hermine, de har karra til seg omtrent tjueseks galleoner alt!»

Det tok lang tid før mylderet rundt Wiltersen-tvillingene oppløste seg, og siden satt Fred og Frank og Laffen oppe og telte fortjenesten enda lenger, så det var blitt godt over midnatt før Harry, Ronny og Hermine omsider fikk oppholdsrommet for seg selv. Men endelig lukket nå Fred døra til guttesalene bak seg – og raslet påfallende med galleonesken underveis, så Hermine skulte. Harry hadde gjort svært små framskritt med eliksiroppgaven sin og bestemte seg for å pakke sammen for kvelden. Mens

han ryddet sammen bøkene sine, kom det et lite grynt fra Ronny, som hadde sittet og duppet litt i en lenestol; nå våknet han helt og så inn i peisen.

«Sirius!» sa han.

Harry bråsnudde seg. Det mørke bustehodet til Sirius hang midt i ilden igjen.

«Hei,» sa han og smilte bredt.

«Hei,» svarte Harry, Ronny og Hermine i kor, og alle tre knelte ned foran peisen. Skeivskank malte høyt og prøvde, tross heten, å stikke hodet inn til Sirius.

«Hvordan går det?» sa Sirius.

«Ikke så veldig bra,» sa Harry. Hermine trakk Skeivskank unna så han ikke skulle svi værhårene. «Departementet har trumfet igjennom et nytt direktiv, som betyr at vi ikke får drive med rumpeldunktrening mer –»

«Eller hemmelige grupper i forsvar mot svartekunster?» sa Sirius.

Det ble en kort pause.

«Hvordan visste du det?» ville Harry vite.

«Dere burde være litt mer forsiktige i valg av møtesteder,» sa Sirius og gliste enda bredere. «*Galthodet?* Nei, oppriktig talt.»

«Det var bedre enn *Tre sopelimer*, iallfall!» sa Hermine til sitt forsvar. «Der er det alltid så fullt – »

«Så der ville det altså vært vanskeligere å overhøre dere,» sa Sirius. «Du har mye å lære, Hermine.»

«Hvem var det som hørte oss?» spurte Harry.

«Mundungus, selvfølgelig,» sa Sirius. Da alle så like spørrende ut, lo han. «Det var han som var den tilslørte heksa.»

«Var det Mundungus?» sa Harry himmelfallen. «Hva hadde han på *Galthodet* å gjøre?»

«Hva tror du?» sa Sirius utålmodig. «Holdt et øye med deg, selvsagt.»

«Følger de etter meg *fremdeles?*» sa Harry sint.

«Ja, det gjør de,» sa Sirius, «og det er vel ikke så dumt, viser det seg, når det første du finner på i frihelga, er å organisere en illegal forsvarsgruppe.»

Men han så hverken sint eller bekymret ut – tvert imot var det tydelig stolthet i blikket da han så på Harry.

«Men hvorfor viste'n seg ikke for oss?» spurte Ronny: han lød skuffet. «Det hadde vært hyggelig å se Dyng.»

«Han ble nektet adgang på *Galthodet* for tjue år siden,» sa Sirius, «og den barmannen har god hukommelse. Vi mistet reserveusynlighetskappen til Bister da Styrian ble arrestert, så Dyng har kledd seg ut som heks nokså ofte i det siste … men altså. Ronny, først var det deg – jeg lovet å gi deg en beskjed fra moren din.»

«Å ja?» sa Ronny nervøst.

«Hun sier at du ikke under noen omstendighet får være med i noen illegal svarteforsvarsgruppe. Hun sier at du bare kommer til å bli utvist og få hele framtida ødelagt. Hun sier du får massevis av tid siden til å lære å forsvare deg, og at du er for ung til å bekymre deg for sånt nå. Dessuten,» sa Sirius og snudde seg mot de to andre, «råder hun Harry og Hermine fra å fortsette med gruppa, selv om hun innser at hun ikke har noen myndighet over dem, og bare ber dem godta at hun tenker på deres eget beste. Hun ville ha skrevet alt dette i et brev, men hvis noen hadde snappet opp ugla underveis, ville dere virkelig sittet stygt i det, og ikke kan hun si det personlig heller, fordi hun er på vakt i kveld.»

«På vakt med hva da?» spurte Ronny fort.

«Det kan være det samme – noe for Ordenen, bare,» sa Sirius. «Så det ble min jobb å være sendebud, og sørg nå for å fortelle henne at jeg har overbrakt alt sammen, for jeg er ikke sikker på at hun stoler på at jeg gjør det.»

Det ble en ny pause, mens Skeivskank mjauet og prøvde å ta på hodet til Sirius med poten, og Ronny fiklet med et hull i golvteppet.

«Så du vil jeg skal si at jeg ikke blir med i svarteforsvarsgruppa, da altså?» mumlet han til slutt.

«Jeg? Langt ifra,» sa Sirius med et overrasket uttrykk. «Jeg syns det er en ypperlig idé.»

«Gjør du det?» sa Harry og ble straks lettere om hjertet.

«Ja visst gjør jeg det!» sa Sirius. «Tror du faren din og jeg ville lagt oss på rygg og tatt imot ordrer fra en kjerring som Uffert?»

«Men – men i fjor gjorde du jo ikke annet enn å si jeg måtte være forsiktig og ikke ta noen risker –»

«I fjor tydet alt på at noen inne på Galtvort prøvde å drepe deg, Harry,» sa Sirius utålmodig. «I år vet vi at noen *utenfor* Galtvort prøver å drepe oss alle, så derfor syns jeg det er en glimrende idé å lære å forsvare seg skikkelig!»

«Men hvis vi blir utvist, da?» spurte Hermine, og uttrykket var like spørrende som tonen.

«Hermine da, hele greia var jo din idé!» sa Harry og stirret på henne.

«Det vet jeg vel. Jeg lurte bare på hva Sirius syntes,» sa hun med et skuldertrekk.

«Vel, bedre å bli utvist, men vite å forsvare seg, enn å sitte trygt igjen på skolen uten peiling,» sa Sirius.

«Hør, hør,» utbrøt Harry og Ronny enig.

«Men hvordan organiserer dere egentlig gruppa?» spurte Sirius. «Hvor møtes dere?»

«Vel, det blir jo litt av et problem nå,» sa Harry. «Neimen om jeg vet hvor vi kan være.»

«Hva med Hylehuset?» sa Sirius.

«Hei, det var en idé!» sa Ronny ivrig, men fra Hermine kom det en skeptisk liten lyd, og alle tre snudde hodet og så på henne, Sirius inne fra flammene.

«Vel, det er det med Hylehuset at da du gikk på skolen, Sirius, var dere bare fire stykker som møttes der,» sa Hermine, «og alle fire kunne forvandle seg til dyr, og dessuten kunne dere vel sikkert trengt dere sammen under en usynlighetskappe om nødvendig. Men vi er tjueåtte stykker, vi, og ingen av oss er animagere, så *vi* kunne trengt ikke så mye en usynlighetskappe som et usynlighetstelt –»

«Godt poeng,» sa Sirius litt slukkøret. «Vel, dere finner sikkert et sted. Det var en ganske rommelig hemmelig gang bak det store speilet i femte, husker jeg; kanskje det er plass nok der til å øve på våder.»

«Fred og Frank fortalte at den var stengt,» sa Harry og ristet på hodet. «Styrtet sammen eller noe.»

«Å …» sa Sirius og rynket pannen. «Vel, jeg skal tenke på det og komme tilb –»

Han tidde, og ansiktet var plutselig anspent og litt skremt. Han snudde seg til sida, og det så ut som om han så inn i mursteinsveggen i peisen.

«Sirius?» sa Harry engstelig.

Men han var borte. Harry glodde et øyeblikk på flammene med åpen munn, før han snudde seg og så på Ronny og Hermine.

«Hvorfor gjorde han –»

Fra Hermine kom det et forferdet hikst, og hun sprang opp og stirret inn i ilden.

En hånd var kommet til syne inne i flammene, og famlet som om den prøvde å få tak i noe – en butt hånd med korte fingre som var fulle av stygge, gammeldagse ringer.

Alle tre la på sprang. Ved døra til guttesalene så Harry seg tilbake. Hånden til Uffert fortsatte gripebevegelsene mellom flammene, som om hun visste presis hvor håret til Sirius hadde vært øyeblikket før, og var fast bestemt på å få tak i det.

KAPITTEL ATTEN

HUMLESNURR-LEGIONEN

«Uffert har lest posten din, Harry. Det er den eneste forklaringen.»

«Tror du det er Uffert som har overfalt Hedvig?» sa han, dypt krenket.

«Jeg er nesten sikker på det,» sa Hermine barskt. «Pass på, frosken din rømmer.»

Harry siktet med staven på oksefrosken som hoppet håpefullt mot den andre enden av pulten – «*Apporto!*» – og den suste slukkøret tilbake i hånden hans.

Formeltimene var alltid blant de beste når en skulle ha seg en privat prat; som regel var det så mye bevegelse og aktivitet at det var liten fare for å bli overhørt. Og i dag, med rommet fullt av kvekkende oksefrosker og kraksende ravner, for ikke å snakke om det øspøsende regnet som slo mot vindusrutene, var det iallfall ingen som enset den hviskende diskusjonen deres om hvordan Uffert hadde vært så like ved å få tak i Sirius.

«Jeg har hatt mistanke om det helt siden Nask beskyldte deg for å bestille møkkbomber, for det virket som en så dum løgn,» hvisket Hermine. «Jeg mener, når de først hadde lest brevet ditt, ville det jo vært tydelig at du *ikke* hadde bestilt noen, og dermed hadde du ikke fått noen problemer av det heller – så hele vitsen ville vært temmelig flat, eller hva? Men så tenkte jeg: Hva om noen bare trengte en *unnskyldning* for å lese posten din? For da ville jo dette vært en ypperlig måte for Uffert å ordne dét på – varsle Nask, la ham gjøre drittjobben med å konfiskere brevet, og siden enten stjele det fra ham eller forlange å få se det – og jeg tror ikke Nask ville protestert; *han*

har vel aldri ofret en tanke på elevenes rettigheter. Harry, du klemmer i stykker frosken din.»

Harry så ned, og ganske riktig, han satt og klemte frosken så hardt at øynene bulte ut på den. Han satte den fort ned på pulten igjen.

«Det var veldig, veldig nære på i går kveld,» sa Hermine. «Jeg undres bare på om Uffert vet *hvor* nære på det var. *Forstummio!*»

Frosken hun øvde på stumformelen med, forstummet midt i et kvekk og glodde bebreidende på henne.

«Hvis hun hadde fått tak i Snøfte –»

Harry avsluttet setningen for henne.

«– hadde han vel sittet i Azkaban igjen alt.» Han viftet med tryllestaven, men uten å konsentrere seg skikkelig, og frosken hans svellet opp som en grønn ballong og ga fra seg en tynn plystrelyd.

«*Forstummio!*» sa Hermine fort og pekte på den med staven, og den krympet lydløst sammen foran dem. «Vel, han må ikke gjøre det om igjen, så enkelt er dét. Jeg vet bare ikke hvordan vi skal få sagt fra til ham. Vi kan jo ikke sende en ugle.»

«Jeg tipper han ikke våger seg igjen,» sa Ronny. «Han er jo'kke dum; han veit jo at det var like før'n ble tatt. *Forstummio!*»

Den store, stygge ravnen foran ham utstøtte et foraktelig kraks.

«Forstummio. *FORSTUMMIO!*»

Ravnen krakset høyere.

«Det er måten du bruker staven på,» sa Hermine og betraktet ham kritisk. «Du må ikke vifte sånn; det er mer liksom et fort *hogg*.»

«Ravner er vanskeligere enn frosker,» sa Ronny grettent.

«Greit, så kan vi bytte, da,» sa Hermine, og hun grep Ronnys ravn og erstattet den med sin egen feite oksefrosk. «*Forstummio!*» Ravnen fortsatte å åpne og lukke det spisse nebbet, men nå kom det ikke en lyd.

«Utmerket, frøken Grang!» sa den tynne pipestemmen til professor Pirrevimp, og både Harry, Ronny og Hermine skvatt. «La meg nå se deg gjøre det samme, Wiltersen.»

«Hv –? Å – ja vel,» sa Ronny forvirret. «Æh – *forstummio!*»

Og han hogg til med staven så hardt at han traff frosken i øyet; den utstøtte et kjempekvekk og hoppet ned fra pulten.

Det overrasket ingen av dem at både Harry og Ronny fikk i lekse å øve mer på stumformelen.

På grunn av øsregnet utenfor fikk de lov til å bli inne i friminuttet og fant seg et sted å sitte i et larmende og overfylt klasserom i andre etasje, hvor Gnav svevde i sin egen verden oppe ved lysekrona og bare nå og da blåste en blekkball i hodet på noen. De hadde ikke mer enn så vidt satt seg da Angelika kjempet seg vei bort til dem gjennom massen av kaklende elever.

«Jeg fikk lov!» sa hun. «Til å ta opp igjen rumpeldunklaget!»

«*Femenalt!*» sa Harry og Ronny i kor.

«Jess,» sa Angelika strålende. «Jeg gikk til McSnurp, og jeg *tror* kanskje hun gikk til Humlesnurr – i hvert fall måtte Uffert gi seg. Hah! Så da stiller dere nede på banen klokka sju i kveld, greit? For vi har masse å ta igjen. Dere husker vel at det bare er tre uker igjen til den første kampen?»

Hun presset seg vei bort fra dem, unngikk med nød og neppe en blekkball fra Gnav – som traff en førsteklassing i stedet – og forsvant av syne.

Gliset til Ronny falmet litt da han kikket ut av vinduet, som var blitt helt ugjennomsiktig av regnet.

«Håper dette her klarner opp – hva er det med deg, Hermine?»

Hun stirret også mot vinduet, men ikke egentlig som om hun så det. Øynene var ufokuserte, og det var en nyve i pannen.

«Jeg bare tenkte …» sa hun, stadig med blikket mot vinduet, stadig med den samme nyven.

«På Siri – Snøfte?» sa Harry.

«Mnei … ikke akkurat det …» sa hun langsomt. «Mer … at jeg lurte … For det *er* vel riktig, det vi gjør … tror jeg da … eller hva?»

De to andre så på hverandre.

«Jaha, da er i hvert fall den tingen klar,» sa Ronny. «Du, det der hadde vært skikkelig irriterende om du ikke hadde forklart det så godt.»

Hermine så på ham som om det først nå gikk opp for henne at han var der.

«Jeg bare lurte,» sa hun, med fastere stemme nå, «på om det virkelig er riktig av oss å starte denne svarteforsvarsgruppa.»

«Hva?» sa Harry og Ronny i munnen på hverandre.

«Hermine, det var jo din idé!» sa Ronny indignert.

«Jeg vet det,» sa Hermine og vred fingrene. «Men etter at vi snakket med Snøfte …»

«Men han er jo helt for det,» sa Harry.

«Ja,» sa Hermine og konsentrerte seg om vinduet igjen. «Ja, det var derfor jeg begynte å lure på om ideen kanskje ikke var så god allikevel …»

Gnav kom svevende over dem på magen med blåserøret parat, og alle tre holdt automatisk skolesekkene over hodet til han var forbi.

«Få se om jeg skjønner dette,» sa Harry sint mens de satte sekkene ned igjen. «Sirius er enig med oss, så derfor syns du ikke vi skulle gjøre det lenger?»

Hermine virket anspent og nokså ulykkelig. Hun så ned på hendene sine da hun svarte: «Oppriktig talt, stoler du på hans dømmekraft?»

«Jammen gjør jeg det!» sa Harry straks. «Han har alltid gitt oss kjempegode råd!»

En blekkball suste forbi ham og traff Katti Bull rett i øret. Hermine fulgte med mens Katti spratt opp og begynte å hive ting etter Gnav, og det gikk en stund før hun sa noe mer, og da virket det som om hun valgte sine ord med meget stor omhu.

«Dere syns ikke han er blitt … litt dumdristig … siden han ble sittende innestengt på Grimolds plass? Dere tror ikke at han … at han liksom … lever litt gjennom oss?»

«'Lever gjennom oss', åssen da?» sa Harry.

«Jo, at … vel, jeg tror han selv ville frydet seg over å starte en hemmelig gruppe rett under nesa på noen fra departementet … Jeg tror han er skikkelig frustrert over hvor lite han kan gjøre der han er … så jeg tror han liksom … gjerne vil … ildne oss opp.»

Ronny så totalt mystifisert ut.

«Sirius har rett,» sa han, «du *låter* faktisk akkurat som mora mi.»

Hermine bet seg i leppa og svarte ikke. Det ringte inn – akkurat da Gnav stupte ned over Katti og tømte et helt blekkhus i hodet på henne.

*

Været ble ikke bedre utover dagen, så klokka sju den kvelden, da Harry og Ronny gikk ned til rumpeldunkbanen for å trene, var de dyvåte etter bare noen minutter og gled og sjanglet over den vasstrukne plenen. Himmelen var dyp tordengrå, og det var en lettelse å komme inn i lyset og varmen i garderoben, selv om de visste at det bare var kortvarig. Der satt Fred og Frank og diskuterte om de skulle bruke en av sine egne Skulkesnask-pakker for å slippe å fly.

«… men jeg vedder på hun ville skjønt at vi gjorde det,» sa Fred gjennom munnviken. «Om jeg bare ikke hadde spurt henne i går om hun ville kjøpe noen Spyslikker!»

«Vi kunne alltids prøvd med Feberkonfekten,» sa Frank. «Den er det ingen som har sett ennå.»

«Virker'n, altså?» spurte Ronny forhåpningsfullt, mens regnet hamret sterkere mot taket og vinden ulte rundt bygningen.

«Jøss da,» sa Fred, «temperaturen flyr rett til værs, den.»

«Men så får du noen svære, pussfylte kviser òg,» sa Frank, «og dem har vi'kke finni ut åssen vi blir kvitt ennå.»

«Jeg ser'ke noen kviser, jeg,» sa Ronny og stirret på tvillingene.

«Ne-ei … nei, du gjør'ke det,» sa Fred mørkt. «De sitter ikke på et sted som vi pleier å vise fram for offentligheten.»

«Men å sitte på en lime blir helt ræ –»

«OK, alle sammen, hør etter,» sa Angelika høyt; hun kom inn fra kapteinsgarderoben. «Været er'ke ideelt, jeg vet det, men det kan godt bli slike forhold når vi spiller mot Smygard, så det er en god idé å trene på åssen vi takler dem. Harry, fant ikke du på et eller annet med brillene dine så de ikke blir ugjennomsiktige da vi spilte mot Håsblås i stormen den gangen?»

«Det var Hermine som fant på det,» sa Harry. Han tok fram tryllestaven, slo lett på brillene og sa: «*Membranus!*»

«Det der syns jeg vi alle skulle gjøre,» sa Angelika. «Hvis vi kunne slippe å få regnet rett i fjeset, ville det hjelpe enormt på synet – alle sammen nå, kom igjen … *Membranus!* OK, da går vi.»

Alle puttet stavene i innerlommene, la limen på skulderen og fulgte etter Angelika ut av garderoben.

De plasket gjennom stadig dypere søle ut til midten av banen. Selv med Membranus-formelen var det svært begrenset hva de kunne se; lyset svant fort, og svære forheng av regn feide over parken.

«Altså når dere hører fløyta,» ropte Angelika.

Harry sparket fra så søla skvatt, og skjøt til værs. Vinden trakk ham litt ut av kurs. Hvordan han skulle få øye på snoppen i dette været, var mer enn han kunne skjønne; det var vanskelig nok å se den ene klabben de øvde med – etter bare omtrent et minutt holdt den på å slå ham av sopelimen, og han måtte bruke dovendyrkrengen for å slippe unna. Dessverre så ikke Angelika det. Det spørs om hun så stort i det hele tatt; ingen av dem hadde peiling på hva de andre foretok seg. Og vinden økte i styrke, og selv på den avstanden kunne Harry høre den svisjende, trommende lyden av regnet som pisket mot vannflaten borte på sjøen.

Angelika tvang dem til å holde på i nesten en time før hun måtte innrømme nederlaget og ledet sitt vasstrukne og mismodige lag tilbake til garderobene. Hun tviholdt på at treninga ikke hadde vært bortkastet, men uten større overbevisning i stemmen. Spesielt Fred og Frank så sure ut; begge var blitt hjulbeinte og skar grimaser for hver bevegelse. Mens Harry frotterte håret sitt, hørte han dem beklage seg mumlende.

«Jeg tror noen av mine har sprekt,» sa Fred med hul røst.

«Ikke mine,» sa Frank og krympet seg, «de banker som besatt … de føles heller større.»

«AUVV!» sa Harry.

Han presset håndkleet mot ansiktet og knep øynene sammen mot smerten. Brått hadde det lynt gjennom arret i pannen igjen, vondere enn på flere uker.

«Hva er det?» sa flere stemmer.

Harry dukket fram fra håndkleet igjen. Garderoben var tåkete, fordi han ikke hadde brillene på seg, men han kunne se at alle stirret på ham.

«Ingenting,» mumlet han. «Jeg … kom bare til å stikke fingeren i øyet.»

Men han sendte Ronny et betydningsfullt blikk, og de to ble hengende igjen da resten av laget trasket ut igjen, innhyllet i kappene sine og med hattene trukket godt ned over ørene.

«Hva var det?» sa Ronny i samme øyeblikk Alliken forsvant ut døra. «Var det arret ditt?»

Harry nikket.

«Men …» med et skremt uttrykk gikk Ronny fort bort til vinduet og stirret ut i regnet, «han kan da vel ikke være i nærheten nå, vel?»

«Nei,» mumlet Harry. Han sank ned på en benk og gned seg over pannen. «Han er sikkert milevis unna. Det verket fordi … han … var sint.»

Han hadde slett ikke ment å si det, og hørte ordene som om det var en fremmed som hadde sagt dem – men han visste med det samme at det var sant. Han visste ikke *hvordan* han visste det, men det gjorde han: Voldemort, hvor han enn var, hva han enn gjorde, var i et forferdelig humør.

«Så du'n?» hvisket Ronny forferdet. «Fikk du … et syn eller noe?»

Harry satt helt stille og glodde på føttene sine og lot tankene og hukommelsen roe seg igjen etter smerten.

En kaotisk floke av skikkelser, en brølende brottsjø av stemmer …

«Det er noe han vil ha gjort, og så skjer det ikke fort nok,» sa han.

Nok en gang ble han overrasket over ordene som kom ut av munnen, samtidig som han var bomsikker på at de var riktige.

«Men … åssen vet du det?» sa Ronny.

Harry ristet på hodet. Han satte hendene for øynene og presset så små stjerner eksploderte under håndflatene. Han merket at Ronny satte seg på benken like ved og visste at han stirret på ham.

«Er det sånn det var sist?» spurte Ronny dempet. «Når arret verka når du var på kontoret til Uffert? Var Han-du-veit sinna da?»

Harry ristet på hodet.

«Men hva er det, da?»

Harry prøvde å huske. Han hadde sett opp i ansiktet til Uffert … det hadde verket i såret … og han hadde fått en så merkelig fornemmelse i magen … en rar, dansende følelse … en *glad* følelse … ja men – jamen så klart! Han hadde bare ikke skjønt hva det var, siden han hadde vært så utafor selv …

«Sist var det fordi han var fornøyd,» sa han. «Kjempefornøyd. Han trodde … at det snart kom til å skje noe han likte. Og kvelden før vi reiste tilbake til Galtvort …» han tenkte tilbake til da det hadde gjort så vondt i arret oppe på rommet deres på Grimolds plass … «da var han rasende …»

Han kikket på Ronny, som satt med åpen munn.

«Du kunne tatt over for Rummelfiold, du, kamerat,» sa han med ærefrykt i stemmen.

«Dette er'ke spådommer,» sa Harry.

«Nei, for veit du hva du gjør?» sa Ronny og lød både skremt og imponert. «Harry, *du leser tankene til Han-du-veit!*»

«Nei,» sa Harry og ristet på hodet. «Det er mer … humøret hans, tror jeg det er. Jeg får noen glimt av hva slags humør han er i. Humlesnurr sa at det var noe sånt som skjedde i fjor. Han sa at når Voldemort var i nærheten, eller når han virkelig hatet, da kunne jeg merke det. Og – vel, nå merker jeg det altså når han er fornøyd òg …»

Det ble en pause. Vinden og regnet pisket mot huset.

«Du er nødt til å fortelle det til noen,» sa Ronny.

«Jeg sa det til Sirius sist.»

«Ja, så si det nå også, da!»

«Det kan jeg jo ikke,» sa Harry barskt. «Uffert overvåker posten og peisene, ikke sant?»

«Ja, så Humlesnurr, da.»

«Det var jo det jeg nettopp sa – han vet det alt,» sa Harry kort. Han reiste seg, tok kappen ned fra knaggen og svingte den på seg. «Det er ikke noe poeng i å si det til ham en gang til.»

Ronny betraktet Harry tankefullt mens han kneppet sin egen kappe.

«Humlesnurr ville nok at du sku' sagt fra.»

Harry trakk på skuldrene.

«Kom nå … vi har fremdeles noen stumformler å øve på.»

De skyndte seg opp gjennom den mørke parken, skled og snublet oppover de sølete gressbakkene uten å snakke. Harry tenkte så det knakte. *Hva* var det Voldemort ville ha gjort som ikke gikk fort nok?

«*… han har andre planer ... planer han kan sette i verk i all stillhet ... ting han bare kan få til i hemmelighet ... et våpen, for eksempel. Noe han ikke hadde sist.*»

Han hadde ikke tenkt på de ordene på ukevis, hadde vært altfor oppslukt av hva som skjedde på Galtvort, av den stadige kampen mot Uffert, av urettferdigheten i departementets innblanding … men nå kom de for ham igjen og fikk ham til å undres … Voldemorts sinne var til å forstå hvis han ikke hadde kommet noe nærmere å få kloa i det våpenet … hva det nå var. Hadde Ordenen forpurret det, hindret ham i å få tak i det? Hvor var det hen? Hvem hadde det nå?

«*Gufsulus gufsletonia*,» sa Ronnys stemme, og Harry kom tilbake til virkelighetens verden akkurat tidsnok til å krabbe inn gjennom portretthullet.

Hermine hadde visst gått og lagt seg tidlig og hadde etterlatt seg Skeivskank sammenkrøllet på en stol pluss en assortert samling knortestrikkede nisseluer på et bord foran peisen. Harry var sånn sett glad til for at hun ikke var der; han hadde liten lyst til å snakke mer om det verkende arret og høre henne også mase om at han måtte gå til Humlesnurr. Ronny sendte ham stadig bekymrede blikk, men Harry fant fram formelboka og lot som om han konsentrerte seg om oppgaven, men det var bare lureri – han hadde nesten ikke skrevet en linje da Ronny også gikk opp til sengs.

Midnatt kom og gikk mens Harry gjorde gjentatte forsøk på å lese et avsnitt om bruksområder for skjørbuksurt og nyseryllik, uten at et ord av det gikk inn.

Disse Planter ere yderst Kraftfulde til Inflamation af Hiernen, oc ere desformedelst i hyppig Brug til Confunderings oc Forfiamsknings Elixiirer, hvorved Troldmandens Øndske er at fremkalde over-iilet oc dum-dristig Adfærd ...

… Hermine mente at Sirius ble dumdristig av å sitte innestengt på Grimolds plass …

… ere yderst Kraftfulde til Inflamation af Hiernen, oc ere desformedelst i hyppig Brug ...

Aftenprofeten ville si at *hans* hjerne var inflammert hvis de fikk høre at han visste hva Voldemort følte …

… desformedelst i hyppig Brug til Confunderings oc Forfiamsknings Elixiirer ...

… konfundering, jo takk – *hvorfor* merket han hva Voldemort følte? Hva kom den av, denne underlige forbindelsen mellom dem som Humlesnurr aldri hadde greid å forklare skikkelig?

… hvorved Troldmandens Øndske er ...

… Å, gid Harry bare kunne sove …

... at fremkalde over-iilet og dum-dristig Adfærd ...

… det var varmt og behagelig å sitte der i lenestolen foran peisen, med regnet som hamret like tungt mot rutene, Skeivskank som malte, flammene som knitret …

Boka gled ut av den slappe hånden hans og landet med et dumpt smell på peisteppet. Hodet gled over mot sida …

Nok en gang gikk han bortover en korridor uten vinduer, hvor skrittene ga gjenlyd i stillheten. Mens døra i bortenden av gangen gradvis kom nærmere, begynte hjertet å banke fortere av opphisselse … om han bare kunne åpne den … gå inn …

Han strakte ut hånden … fingrene var bare noen centimeter fra …

«Herr Harry Potter!»

Han våknet med et rykk. Alle lysene på oppholdsrommet var sluknet, men det var noe som bevegde seg like ved.

«'M'er'e?» sa Harry og satte seg opp i stolen. Ilden hadde nesten gått ut, og rommet var svært mørkt.

«Noldus har ugla til herren, herre!» sa en pipende røst.

«Noldus?» sa Harry med tykk stemme og myste gjennom mørket dit stemmen kom fra.

Husnissen Noldus sto ved bordet hvor Hermine hadde lagt et halvt dusin av strikkeluene sine. De store, spisse ørene stakk ut under det som antakelig måtte være samtlige luer hun hadde strikket, for han hadde trukket den ene oppå den andre, slik at hodet virket omtrent en meter lenger – og på den aller øverste dusken satt Hedvig og tutet fredsommelig, åpenbart sunn og frisk igjen.

«Noldus meldte seg frivillig til å levere tilbake herr Harry Potter sin ugle,» pep nissen med et nesten henført uttrykk i ansiktet. «Professor Gnureplank sier hun er helt bra igjen, herre.» Og så bukket han så dypt at blyantstumpnesa streifet det tynnslitte peisteppet. Hedvig tutet indignert og flakset bort og satte seg på armlenet av Harrys stol.

«Takk skal du ha, Noldus!» sa Harry og strøk Hedvig over hodet. Han blunket intenst og prøvde å bli kvitt bildet av døra fra drømmen … den hadde vært så livaktig … Da han så på Noldus igjen, la han merke til at nissen i tillegg til luene hadde på seg diverse skjerf og utallige sokker, så føttene virket altfor store for kroppen.

«Æh … er det du som har tatt *alle* klærne Hermine har lagt ut?»

«Å nei da, herre,» sa Noldus henrykt. «Noldus har tatt noen til Blunka òg.»

«Blunka, ja – hvordan har hun det?» spurte Harry.

Noldus hang litt med ørene.

«Blunka drikker fremdelesens for massevis, herre,» sa han trist og stirret i golvet med de enorme, runde, grønne øynene, så store som tennisballer. «Hun bryr seg fremdelesens ikke om klær, Harry Potter, og ikke de andre nissene heller. Det er ingen av dem som vil gjøre rent i Griffing-tårnet mer, ikke nå som det er luer og sokker gjemt alle steder; fornærmelig syns de det er, herre. Så Noldus må gjøre alt isammens selv, men det gjør ikke Noldus noe, herre, for Noldus håper alltid å få se Harry Potter, og i kveld fikk han ønsket sitt oppfylt, herre!» Noldus knakk sammen i nok et dypt bukk. «Men Harry Potter virker ikke glad, herre,» fortsatte han, rettet seg opp igjen og så urolig på Harry. «Noldus hørte herren mumle i søvne. Hadde Harry Potter stygge drømmer?»

«Ikke *så* stygge, akkurat,» sa Harry og gned seg i øynene. «Jeg har da hatt verre.»

Nissen gransket Harry med de digre kuleøynene. Så sa han alvorlig og med hengende ører: «Noldus skulle ønske han kunne hjelpe Harry Potter, for Harry Potter har satt Noldus fri, og Noldus er mye, mye gladere nå.»

Harry smilte.

«Du kan nok ikke hjelpe meg, Noldus, men takk for tilbudet.»

Han bøyde seg og tok opp eliksirboka. Den leksa fikk han vel prøve å få gjort i morgen. Han lukket boka, og idet han gjorde det, spilte skjæret fra peisilden over de tynne, hvite arrene på håndbaken – resultatet av arrestene hos Uffert …

«Vent litt – jo, det *er* noe du kan hjelpe meg med, Noldus,» sa han langsomt.

Nissen så lykkelig på ham.

«Bare si hva det er, snille Harry Potter!»

«Jeg må finne et sted hvor tjueåtte mennesker kan øve på forsvar mot svartekunster uten at noen av lærerne får vite om det. Særlig professor Uffert,» sa Harry, og neven knuget sånn om boka at arrene skinte perlehvitt.

Han hadde ventet at nissens smil skulle forsvinne og ørene begynne å henge igjen, at han skulle si at noe slikt var umulig, eller kanskje at han skulle prøve å finne et sted, men forhåpningene var ikke store. Det han ikke hadde ventet, var at Noldus skulle ta et lite dansetrinn, vifte lykkelig med ørene og klappe i hendene.

«Noldus vet akkurat hvor, herre!» sa han henrykt. «Noldus fikk høre om det av de andre husnissene da han kom til Galtvort, herre. Vi kaller det Mellomrommet, herre, eller Nødvendeligrommet!»

«Å, hvorfor det?» spurte Harry nysgjerrig.

«For det at ingen kan komme inn der hvis de ikke virkelig har det nødvendelig,» sa Noldus alvorlig. «Iblant er det der, og iblant er det ikke der, men når at det er der, fins det alltid allting der inne som er nødvendelig for den som trengs det. Noldus har brukt det, herre,» sa nissen og senket stemmen med et skyldbevisst uttrykk, «når at Blunka har vært veldig beruselig, da har han gjemt henne inne på Nødvendeligrommet, og der har

han finnet motgifter mot smørterøl og en fin seng i nissestorhet som at hun kan ligge og sove ut rusen, herre … og Noldus vet at herr Nask har finnet ekstra vaskemidler der når at han har vært tom, herre, og …»

«Og hvis man virkelig trengte en do,» sa Harry, som plutselig kom på noe Humlesnurr hadde sagt under juleballet sist, «da ville det kanskje vært fullt av potter?»

«Noldus tror det, herre,» sa Noldus og nikket alvorlig. «Det er et veldig merkelig rom, herre.»

«Hvor mange vet om det?» spurte Harry og satte seg opp i stolen.

«Veldig få, herre. Det er mest at folk snubler over det når at de trengs det, herre, men siden kan de ofte aldri fins det igjen, for de vet ikke at det alltid er der og venter på å være til tjeneste, herre.»

«Det låter jo helt femenalt!» sa Harry, og hjertet hans banket. «Som akkurat det vi trenger! Når kan du vise meg det, Noldus?»

«Når at som helst, Harry Potter,» sa Noldus og så henrykt ut over Harrys begeistring. «Vi kan gå nå, hvis herre Harry Potter vil?»

Et øyeblikk var Harry sterkt fristet til å bli med Noldus. Han var halvveis oppe av stolen for å løpe opp og hente usynlighetskappen da en stemme – ikke ulik Hermines, og ikke for første gang – hvisket i øret hans: *Dumdristig*. Det var faktisk veldig sent, han var faktisk utslitt.

«Ikke i kveld, Noldus,» sa han motstrebende og sank tilbake i stolen. «Dette er veldig viktig … Jeg vil ikke ødelegge det, det må planlegges skikkelig. Du, kan du fortelle meg nøyaktig hvor dette Nødvendeligrommet er, og åssen en kommer seg dit?»

*

Kuttene bølget og flakset om dem mens de plasket over den oversvømte grønnsakåkeren til dobbelttimen i urtologi. Det var så vidt det gikk an å høre hva professor Stikling sa gjennom trommingen av regndråper så harde som hagl mot drivhustaket. Ettermiddagens time i vesenstell var flyttet fra den stormende parken til et ledig klasserom i første etasje, og til alles intense lettelse hadde Angelika oppsøkt laget sitt under lunsjen og meddelt at rumpeldunktreninga var avlyst.

«Bra,» sa Harry lavt da turen kom til ham, «for vi har funnet et sted å holde det første forsvarsmøtet. I kveld klokka åtte, oppe i åttende, midt imot det veggteppet av Salto den skjøre som blir klubbet i hjel av trollene. Kan du si det videre til Alliken og Katti?»

Angelika så litt befippet ut, men lovet å si fra, og Harry, som var skrubbsulten, kunne igjen konsentrere seg om pølsene og potetstappen. Da han kikket opp for å ta seg en slurk gresskarssaft, så han at Hermine stirret forskende på ham.

«H-a?» sa han med tykk stemme.

«Ne-ei … det er bare at planene til Noldus ikke alltid er så vanntette. Husker du ikke da han fikk deg til å miste alle knoklene i den ene armen?»

«Det rommet er'ke bare en ny sinnssvak idé han har fått. Humlesnurr vet om det, han òg; han nevnte det for meg på juleballet.»

Hermine lysnet.

«Fortalte Humlesnurr deg om det?»

«Bare nevnte det i forbifarten,» sa Harry med et skuldertrekk.

«Vel, da så, da er det vel i orden,» sa Hermine fornøyd og hadde ikke flere innvendinger.

Sammen med Ronny hadde de tilbrakt det meste av dagen med å oppsøke dem som hadde skrevet seg på lista for å fortelle hvor de skulle møtes om kvelden. Skuffende nok for Harry var det Gulla som først greide å oppspore Cho Chang og venninnen hennes; men før middagen var omme, følte han seg trygg på at meldingen hadde nådd samtlige av de tjuefem som hadde møtt opp på *Galthodet*.

Klokka halv åtte forlot han og Ronny og Hermine Griffingstua, Harry med en viss gammel pergamentbit knuget i hånden. Femteklassinger hadde lov til å ferdes ute i gangene til klokka ni, men alle tre skottet likevel nervøst rundt seg mens de trasket mot åttende etasje.

«Vent litt,» sa Harry øverst i den siste trappa. Han foldet ut pergamentet, slo lett på det med tryllestaven og mumlet: «*Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker*.»

Et kart over Galtvort tonte fram på den tomme pergamentoverflaten. Små svarte prikker merket med navn viste dem hvor vedkommende personer

befant seg.

«Nask er i tredje,» sa Harry og holdt kartet opp foran øynene, «og Fru Hansen i femte.»

«Uffert da?» sa Hermine nervøst.

«På kontoret sitt,» sa Harry og pekte. «Kom igjen.»

De skyndte seg bortover gangen til det stedet Noldus hadde beskrevet, et stykke bar vegg vis-à-vis et enormt bildeteppe som forestilte Salto den skjøres fåfengte forsøk på å undervise troll i ballett.

«Her,» sa Harry lavt, da et møllspist troll holdt opp med sin nådeløse nedklubbing av den håpefulle ballettlæreren for å følge dem med øynene. «Noldus sa vi skulle gå fram og tilbake langs veggen her tre ganger, mens vi konsentrerte oss om hva vi behøver.»

Det gjorde de, med helomvendinger ved vinduet rett bortenfor veggstykket og deretter ved den mannsstore vasen i motsatt ende. Ronny knep øynene sammen i konsentrasjon, Hermine hvisket noe uhørlig, og Harry knyttet hendene og stirret rett framfor seg.

Vi behøver et sted å lære å slåss ... tenkte han. *Bare gi oss et sted å trene ... et sted de ikke kan finne oss ...*

«Harry!» sa Hermine skarpt, idet de snudde igjen etter den tredje passeringen.

En blankpolert dør hadde dukket opp i veggen. Ronny glodde på den med et litt anspent uttrykk. Harry strakte ut hånden, grep om messingklinka, trakk døra opp og gikk foran inn i et stort rom opplyst av blafrende fakler, omtrent som dem i fangekjelleren langt nedenfor.

Veggene var dekket av trehyller med bøker, og i stedet for stoler var det store silkeputer på golvet. I en hylle i bortenden sto en rekke instrumenter, snikoskoper, dølgsensorer og et stort, sprukkent fiendespeil som Harry var sikker på hadde hengt på den falske Bisters kontor året før.

«Disse her kommer godt med når vi skal trene på lamming,» sa Ronny begeistret og vippet borti en av putene med foten.

«Og se på alle disse bøkene!» sa Hermine oppspilt og strøk med fingeren bortover de store lærryggene. «*Kompendium over vanlige forbannelser med de viktigste mottrekk ... Ha de verste til beste: Selv den svarteste kan føres*

bak lyset ... Selvforsvarsformler ... nei å nei …» Ansiktet lyste da hun kikket opp på Harry, og han skjønte at det var de hundrevis av bøkene der inne som endelig hadde overbevist Hermine om at de gjorde det riktige. «Harry, dette er jo helt fabelaktig, vi har jo alt vi trenger her!»

Og uten ytterligere dikkedarer snappet hun *Våde for våde* fra en hylle, sank ned på nærmeste pute og begynte å lese.

Det banket forsiktig på døra. Harry snudde seg – der kom Gulla, Nilus, Lavendel, Parvati og Tommy.

«Jøsses,» sa Tommy imponert og så seg om. «Hva er dette for et sted?»

Harry begynte å forklare, men før han var ferdig, kom det flere, og han måtte begynne om igjen. Da klokka var blitt åtte, var samtlige av putene opptatt. Harry gikk bort til døra og vred om nøkkelen som sto i låsen, og den klikket betryggende høyt. Alle tidde og stirret på ham. Hermine merket av hvor langt hun var kommet i *Våde for våde* og la boka fra seg.

«Vel,» sa Harry, litt nervøst. «Det var dette rommet vi fant til treningstimene våre, altså, og det – det virker som dere syns det er OK?»

«Det er helt fantastisk!» sa Cho, og flere mumlet enig.

«Det er helt sprøtt,» sa Fred og så seg om med rynket panne. «Vi gjemte oss for Nask her inne en gang – husker du, Frank? Men da var det bare et bøttekott.»

«Hei, Harry, hva er de greiene her?» ropte Tommy bakerst i rommet og viftet mot snikoskopene og fiendespeilet.

«Svartvarslere,» sa Harry. Han gikk bort til dem mellom putene. «De skal vise når det er en svart trollmann eller fiende i nærheten, men det er ikke verdt å stole for mye på dem, for det går an å lure dem …»

Han kikket et øyeblikk inn i det sprukne fiendespeilet; der inne bevegde tåkete skikkelser seg, men ingen det var mulig å dra kjensel på. Han snudde ryggen til det.

«Vel, jeg har tenkt litt på hva vi burde begynne med, og – æhm –» Han la merke til en opprakt hånd. «Hermine?»

«Jeg syns vi burde velge en leder,» sa Hermine.

«Harry er leder,» sa Cho straks og stirret på Hermine som om hun var blitt gal.

Magen til Harry gjorde kollbøtte igjen.

«Jo, men jeg syns vi burde ha en ordentlig avstemning om det,» sa Hermine uanfektet. «Da blir det orden på det, og dermed får han mer autoritet. Så – alle som syns at Harry skal være leder?»

Alle rakte opp hånden, selv Sakarias Smutt, riktignok temmelig halvhjertet.

«Æh – OK, takk,» sa Harry, som merket at det brant i fjeset. «Men altså – hva er det nå da, Hermine?»

«Jeg syns vi burde ha et navn også,» sa hun livlig, fortsatt med hånden i været. «Det ville bidra til å skape lagånd og fellesskap, tror dere ikke det?»

«Kan vi kalle oss *Anti-Uffert-ligaen?*» sa Angelika forhåpningsfullt.

«Eller *Departementet er dustinger-gruppa?*» foreslo Fred.

«Jeg tenkte nå mer på et navn som ikke straks røpet hva vi drev med,» sa Hermine og sendte Fred et kjølig blikk, «sånn at det går an å snakke om det utenfor møtene.»

«Harrys gjeng?» sa Cho. «Forkortet til HG, så ingen vet hva vi snakker om?»

«Heller HL,» sa Gulla. «For Humlesnurr-legionen, for det er jo det departementet er aller reddest for, ikke sant?»

Dette vakte en god del enig mumling og latter.

«Alle som er for HL?» sa Hermine sjefete og satte seg på kne på puta for å telle. «Klart flertall – forslaget er vedtatt!»

Hun satte opp pergamentet med alle underskriftene på veggen, og øverst skrev hun med store bokstaver:

HUMLESNURR-LEGIONEN

«OK,» sa Harry da hun hadde satt seg igjen, «skal vi komme i gang med øvingen, da? Jeg tenkte det første vi kunne øve på, var *Exitarmus*, avvæpningsformelen altså. Jeg vet den er temmelig grunnleggende, men jeg har hatt veldig stor nytte av –»

«Nei, værsåsnill'a,» sa Sakarias Smutt, som himlet med øynene og la armene i kors. «Jeg tror faktisk ikke *Exitarmus* hadde hjulpet stort mot Han-du-vet; det tror vel ikke du heller?»

«Jeg *har* brukt den mot ham,» sa Harry stillferdig. «Den reddet livet mitt i juni.»

Smutt gapte dumt. Fra resten kom det ikke en lyd.

«Men hvis du syns det er under din verdighet, kan du jo gå,» sa Harry.

Smutt rørte seg ikke. Det gjorde ingen andre heller.

«OK,» sa Harry. Munnen føltes litt tørrere enn ellers, med alle de blikkene rettet mot ham. «Da syns jeg vi skulle dele oss opp i par og begynne å øve.»

Det føltes fryktelig rart å kommandere slik, men ikke nær så rart som å se kommandoene bli fulgt opp. Alle kom seg straks på beina og fant sammen parvis. Forutsigelig nok var Nilus den eneste som ble alene igjen.

«Du kan øve med meg, du,» sa Harry. «Altså – når jeg teller til tre … en – to – tre –»

Rommet runget plutselig av *Exitarmus-rop;* tryllestavene fløy til alle kanter, og feilrettede formler traff bøker i hyllene og sendte dem flaksende til værs. Harry var for snar for Nilus, som fikk tryllestaven slått ut av hånden, og den svirret opp, traff taket med et gnistregn og landet med en klapring oppå en av bokhyllene. Harry hentet den ned igjen med en apportformel. Da han så seg om etterpå, så han at det hadde vært riktig å foreslå at de begynte med grunntrekkene, for det var mye slurvete stavteknikk å se – mange hadde slett ikke greid å avvæpne motstanderne, bare fått dem til å hoppe baklengs et skritt eller to, eller skjære en grimase når en nesten kraftløs heksing vasket over dem.

«*Exitarmus!*» sa Nilus; det kom uventet på Harry, og staven ble revet ut av hånden hans.

«JEG GREIDE DET!» sa Nilus henrykt. «Jeg har aldri greid det før – og nå GREIDE JEG DET!»

«Finfint!» sa Harry oppmuntrende; han lot være å påpeke at i en virkelig duell ville motstanderen neppe stå og glo i motsatt retning med tryllestaven slapt langs sida. «Du, Nilus, kan du trene sammen med Ronny og Hermine på skift et par minutter, så jeg kan gå rundt og se åssen det går med de andre?»

Harry gikk inn til midten av rommet. Det foregikk et eller annet merkverdig med Sakarias Smutt – hver gang han åpnet munnen for å avvæpne Antonius Goldstein, fløy hans egen stav ut av hånden på ham … og det enda Antonius ikke sa en lyd. Men Harry behøvde ikke lete lenge etter løsning på mysteriet: Fred og Frank sto litt bortenfor Smutt og rettet stavene mot ryggen hans etter tur.

«'Fladels, Harry,» sa Frank fort da Harry møtte blikket hans. «Kun'ke motstå fristelsen.»

Harry gikk rundt blant de andre parene og prøvde å rette på dem som brukte formelen feil. Gulla var i par med Mikkel Kroken, og hun klarte seg glimrende, men Mikkel var enten helt elendig eller helt uvillig til å våde henne. Ernst Maltmann fektet unødvendig mye med staven, slik at partneren fikk tid til å komme innunder forsvaret hans; brødrene Fromm gikk til verket med stor begeistring, men liten treffsikkerhet, og de fleste av de frittflyende bøkene skyldtes dem. Lulla Lunekjær var like ujevn – iblant slo hun staven ut av hånden på Julius Finkenfjær, og iblant fikk hun bare håret hans til å stritte.

«OK, stopp!» ropte Harry. «*Stopp! STOPP!*»

Jeg kunne trengt en fløyte, tenkte han, og fikk straks øye på en oppå en av de nærmeste hyllene. Han tok den og blåste hardt. Alle senket stavene.

«Det var ikke så ille,» sa Harry, «men det er absolutt rom for forbedring.» Sakarias Smutt skulte på ham. «Vi prøver igjen.»

Han gikk videre rundt i rommet, og stanset her og der og kom med forslag, og sakte steg nivået. Han unngikk en stund å komme i nærheten av Cho og venninnen hennes, men da han hadde vært bortom alle parene to ganger, syntes han ikke han kunne unngå dem lenger.

«Å nei!» sa Cho nærmest i villelse da han nærmet seg. «*Exitarmius!* Nei, jeg mener, *Examinitinnitus!* Jeg – å, unnskyld, Marietta!»

Ermet til krølltoppvenninnen tok fyr. Marietta slukket brannen med sin egen stav og skulte på Harry som om alt sammen var hans feil.

«Du gjorde meg nervøs. Jeg greide meg bra før du kom!» sa Cho litt oppgitt til Harry.

«Det der var da ganske bra,» løy Harry, men da hun hevet et øyebryn, sa han: «Nå nei, elendig var det, men jeg vet du kan gjøre det skikkelig, jeg så det der borte fra.»

Hun lo. Venninnen – Marietta – så surt på dem og snudde seg vekk.

«Ikke bry deg om henne,» mumlet Cho. «Hun ville ikke egentlig være med, men jeg fikk henne til det. Foreldrene hennes har forbudt henne å gjøre noe som kan irritere Uffert. Moren hennes jobber i departementet, skal jeg si deg.»

«Hva med dine foreldre, da?» spurte Harry.

«Vel, de har også forbudt meg å komme på kant med Uffert,» sa Cho og ranket seg stolt. «Men hvis de tror at jeg ikke vil slåss mot Han-du-vet etter det som skjedde med Fredrik –»

Hun tidde, litt forvirret, og det ble en forlegen taushet mellom dem. Imens kom staven til Tom Blom susende forbi øret til Harry og traff Alliken Spunt hardt i nesa.

«Faren min er *veldig* for alt som er mot departementet!» erklærte Lulla Lunekjær stolt rett bak ryggen til Harry; hun hadde åpenbart lyttet til samtalen deres mens Julius Finkenfjær prøvde å vikle seg løs av kutten som hadde tullet seg om hodet på ham. «Han sier alltid at om Bloeuf er han villig til å tro hva som helst – jeg mener, så mange gnomer som Bloeuf har fått snikmyrdet! Og dessuten så bruker han jo Mysterieavdelingen til å utvikle de skrekkeligste gifter, som han i all hemmelighet gir til alle som er uenige med ham – for ikke å snakke om at han har sin helt egen umgubulære snirpalurk –»

«Ikke spør,» mumlet Harry til Cho da hun åpnet munnen med et spørrende uttrykk. Hun fniste.

«Harry,» ropte Hermine fra den andre enden av rommet, «har du sett på klokka?»

Da han kikket på den, fikk han sjokk, for den var allerede ti over ni – det betydde at de måtte komme seg tilbake til oppholdsrommene sine i en faderlig fart, eller risikere å bli tatt og straffet av Nask for å være ute uten lov. Han blåste i fløyta; alle holdt opp å skrike «*Exitarmus*», og de siste tryllestavene deiste i golvet.

«Det var veldig bra,» sa Harry, «men vi har gått over tida, så det er best vi slutter nå. Samme tid, samme sted i neste uke?»

«Før!» sa Tommy Ding ivrig, og mange nikket enig.

Men Angelika sa fort: «Husk at rumpeldunksesongen begynner snart – laget må også trene!»

«Da sier vi onsdag kveld,» sa Harry, «så kan vi bli enige om flere møter da. Kom an, nå må vi gå.»

Han trakk fram Ukruttkartet igjen og sjekket det omhyggelig etter alle tegn til lærere i åttende etasje. Så lot han dem gå ut i grupper på tre og fire og holdt bekymret øye med de små prikkene for å forvisse seg om at alle kom trygt tilbake til sovesalene sine – håsblåsingene til kjellergangen som også førte til kjøkkenet, ravnkloingene til et tårn på vestsida av borgen, og griffingene bortover gangen til portrettet av den trinne damen.

«Det der var virkelig ordentlig bra, Harry!» sa Hermine, da det omsider bare var henne og Ronny og Harry igjen.

«Ja, det var det!» sa Ronny begeistret mens de snek seg ut av døra og så den smelte sammen med veggen bak dem. «La du merke til åssen jeg avvæpna Hermine, Harry?»

«Bare den ene gangen,» sa Hermine litt støtt. «Jeg tok deg mye oftere enn du tok meg –»

«Det var slett ikke bare den ene, jeg tok deg minst tre ganger –»

«Vel, hvis du teller med den hvor du snublet i dine egne bein og slo staven ut av hånden på meg, så –»

De kranglet hele veien tilbake til oppholdsrommet, men Harry hørte ikke etter. Han holdt et øye med Ukruttkartet, men tankene kretset vel så mye om det Cho hadde sagt – at han gjorde henne nervøs.

KAPITTEL NITTEN

LØVEN MOT SLANGEN

De neste to ukene føltes det som om Harry gikk rundt med en slags talisman inni brystet, en gloende hemmelighet som hjalp ham igjennom Ufferts timer og faktisk lot ham smile uberørt mens han så henne rett inn i de ekle, bulende øynene. Han og HL gjorde motstand rett for nesa på henne, gjorde akkurat det hun og departementet var reddest for, og hver gang han skulle ha lest Vilbert Snisk i timene hennes, satt han egentlig og nøt hyggelige minner om de siste møtene, husket hvordan Nilus hadde greid å avvæpne Hermine, hvordan Frodrik Fromm hadde mestret en hindrevåde etter intens innsats over tre møter, eller hvordan Parvati Patil hadde prestert en så sterk Eksplosiusforbannelse at hun hadde eksplodert bordet som snikoskopene sto på, til pinneved.

Det hadde vist seg nesten umulig å avtale en fast ukedag til HL-møtene, ettersom de måtte finne plass til tre forskjellige lags rumpeldunktreninger, som hver især ofte måtte flyttes på grunn av værforholdene. Men det plagde ikke Harry; han hadde en følelse av at det antakelig var best om møtene var uforutsigbare. Hvis noen overvåket dem, ville det bli vanskeligere å finne noe mønster.

Hermine spekulerte snart ut en veldig smart metode til å få gitt alle medlemmene beskjed om tid og sted, når neste møte måtte legges om på kort varsel, siden det ville virke mistenkelig om noen la merke til for mye vandring og prating mellom de ulike husbordene i Storsalen. Det hun gjorde var å utstyre alle HL-medlemmene med hver sin falske galleon (Ronny ble helt på styr da han så kurven første gang; han trodde hun ga bort ekte gull).

«Ser dere de tallene rundt myntkanten?» sa Hermine og viste fram én på slutten av det fjerde møtet. Mynten glimtet tykk og gul i fakkelskjæret. «På ekte galleoner er det tallet et serienummer som forteller hvilken gnom som støpte mynten. Men på disse falske vil tallene forandre seg og vise tid og sted for neste møte. Myntene blir varme når datoen skifter, så dere merker det hvis dere sørger for å ha dem i lomma. Vi tar én hver, og hver gang Harry setter en dato for neste møte, endrer han tallet på *sin* mynt, og på de andre har jeg brukt en variformel, så de skifter i takt med hans.»

Dette ble møtt med total taushet. Hun så alle de tomme uttrykkene i fjesene som glodde på henne og sa, litt betuttet:

«Jeg tenkte … at det kunne være en god idé, jeg. Altså, selv om Uffert skulle kommandere oss til å tømme lommene, er det vel ikke noe mistenkelig i å ha en galleon der, vel? Men … det er klart, hvis dere ikke vil ha dem, så …»

«Kan *du* få til en variformel?» sa Tom Blom.

«Ja,» sa Hermine.

«Men det … det er jo på Ø.G.L.E.-nivå, det,» sa han tynt.

«Å,» sa Hermine og prøvde å virke beskjeden. «Å ja … jo … ja, det er vel det.»

«Åssen kan det ha seg at du ikke er i Ravnklo?» sa han og stirret på henne med noe nær ærefrykt. «Med det huet?»

«Vel, da vi ble valgt, tenkte Valghatten faktisk alvorlig på å plassere meg i Ravnklo,» sa Hermine fornøyd, «men til slutt bestemte den seg for Griffing. Vel, betyr det at vi bruker galleonene, da?»

Det ble samtykkende mumling, og alle kom fram og tok en fra kurven. Harry skottet bort på Hermine.

«Vet du hva disse minner meg om?»

«Nei, hva da?»

«Arrene til dødseterne. Voldemort rører ved ett av dem, og så svir det i alle, så alle vet at de har å komme til ham.»

«Ja, jo …» sa Hermine lavt, «det var faktisk det som ga meg ideen … men som du ser, valgte jeg å inngravere datoen på noen metallbiter og ikke i huden til folk.»

«Jeg liker bedre din måte,» sa Harry og flirte mens han stakk galleonen sin i lomma. «Den eneste faren med disse er vel at vi kunne komme til å bruke dem.»

«Det kan du trygt glemme,» sa Ronny, som sto og gransket sin egen galleon med et litt sørgmodig uttrykk. «Jeg har'ke noen ekte å blande'n sammen med.»

Etter som sesongens første rumpeldunkkamp – Griffing mot Smygard – nærmet seg, ble det et opphold i HL-møtene, fordi Angelika insisterte på trening nesten daglig. At det var så lenge siden siste husmesterskap var blitt holdt, skrudde ytterligere opp interessen og spenningen rundt den kommende kampen. Både ravnkloinger og håsblåsinger var levende opptatt av utfallet, siden de skulle spille mot begge lag i løpet av skoleåret; og styrerne i begge de to rivaliserende husene var like opptatt av at deres side skulle vinne, samme hvor mye de prøvde å kamuflere det under dekke av dannet sportslighet. Hvor mye det betydde for McSnurp å slå Smygard, gikk først opp for Harry da hun helt lot være å gi dem hjemmelekser uka forut for kampen.

«Jeg tror dere har nok å stelle med for øyeblikket,» sa hun verdig. Ingen våget helt å tro sine egne ører, før hun så rett på Harry og Ronny og sa barskt: «Jeg har vent meg til å ha rumpeldunkpokalen stående på kontoret mitt, gutter, og jeg vil faktisk nødig overlevere den til professor Slur, så bruk den ledige tida til trening, hva?»

Og Slur var ikke mindre åpenlyst partisk; han hadde bestilt rumpeldunkbanen til trening for Smygard så ofte at griffingene fikk problemer med å komme til og få trent. Dessuten snudde han det døve øret til gjentatte meldinger om smygardingforsøk på å våde Griffing-spillere i gangene. Da Alliken Spunt endte på sykestua med øyebryn som vokste så tett og fort at de hindret utsynet og talens bruk, insisterte Slur på at hun måtte ha prøvd ut en hårtykningsformel på seg selv og nektet å høre på de fjorten øyenvitnene som kunne fortelle at de hadde sett Smygardmålvakta, Malton Blaehr, smelle inn en våde på henne bakfra mens hun satt bøyd over en bok på biblioteket.

Harry så optimistisk på Griffings sjanser; de hadde tross alt aldri tapt for Malfangs lag. Ronny hadde riktignok ikke nådd opp på Qvists nivå ennå, men han jobbet livet av seg for å bli bedre. Hans største svakhet var en tendens til å miste selvtilliten når han hadde gjort en tabbe; hvis han først slapp inn ett mål, ble han forfjamset og dermed troende til å slippe inn flere. På den annen side hadde Harry sett ham prestere noen virkelig spektakulære redninger når han var på topp – i én minneverdig treningsøkt hadde han hengt etter én hånd fra limen og sparket klabben så hardt vekk fra målringen at den suste over hele banen og gjennom midtringen i den andre enden. Resten av laget mente den redningen kunne måle seg med den som Barry Ryan, målmannen på det irske landslaget, nylig hadde prestert mot Polens toppjager Ladislav Zamojski. Selv Fred hadde sagt at han nå så muligheten til at han og Frank kunne oppleve å bli stolte av Ronny, og at de tenkte alvorlig på å innrømme at de var i familie, noe de ellers forsikret ham om at de hadde prøvd å nekte for i fire år.

Det eneste som virkelig bekymret Harry, var at Ronny hadde så lett for å la seg vippe av pinnen av Smygard-lagets taktikk, og det til og med før de kom ut på banen. Han selv hadde jo hatt fire år på seg til å lære å bite i seg hånordene deres, så hviskende kommentarer av typen «Hei, Potta, visste du at Wold har banna på at han skal slå deg av limen på lørdag?» fikk ham ikke til å stivne, men snarere til å le. «Så elendig som Wold er til å sikte, hadde det vært nifsere om han siktet på nestemann,» svarte han; det fikk Ronny og Hermine til å le, og tørket fliret av fjeset på Petrea Parkasen.

Men Ronny hadde ennå ikke gjennomlevd en ubønnhørlig kampanje med fornærmelser, hånord og trusler. Når smygardinger, flere av dem sjuendeklassinger og mye større enn ham, passerte i gangene og mumlet: «Du har vel bestilt seng på sykestua, Wiltersen?» lo han ikke, men ble aldri så lite lysegrønn. Og når Draco Malfang mimet at han var Ronny som fomlet bort sluffen – og det gjorde han så ofte han kom på synshold – begynte ørene til Ronny å flamme, og fingrene å skjelve, slik at han selv fort vekk slapp det han sto med i hendene.

Oktober sluknet i kaskader av piskende regn og hylende vind; november kom så iskald som frossent jern, med rimfrost hver morgen og isnende gufs

som bet i bare hender og ansikter. Himmelen og taket i Storsalen ble blekt perlemorsgrå, fjellene rundt Galtvort fikk snø på toppene, og temperaturen inne falt så dypt at mange elever begynte å bruke de tykkeste drageskinnshanskene i gangene i friminuttene.

Morgenen kampdagen opprant klar og kald. Da Harry våknet, kikket han bort på Ronnys seng og så at han satt rett opp og ned i senga med armene rundt knærne og glodde ut i ingenting.

«Er du OK?» sa Harry.

Ronny nikket, men sa ingenting. Harry kom uvilkårlig i tanker om den gangen Ronny kom til å treffe seg selv med en sneglespyvåde – han så akkurat like blek og svett ut nå … og like uvillig til å åpne munnen.

«Du trenger bare litt frokost,» sa Harry for å sette mot i ham. «Kom an.»

De kom ned i Storsalen, som raskt ble fullere; praten var livligere og stemningen høyere enn på lenge. Da de gikk forbi Smygardbordet, steg plutselig lydnivået merkbart. Harry kikket dit og så at samtlige, i tillegg til de vanlige skjerfene og hattene i grønt og sølv, bar et sølvmerke – formet som en kongekrone, så det ut som. Av en eller annen grunn var det mange av dem som vinket til Ronny, samtidig som de skoggerlo. Harry prøvde å skjelne hva som sto på merkene i forbifarten, men han var for opptatt av å få Ronny fort forbi det bordet til å ta seg ordentlig tid.

Ved Griffing-bordet var alle i rødt og gull og ga dem en overstrømmende velkomst. Men i stedet for å sette nytt mot i Ronny, var det som om hurraropene tappet ham for resten av det han hadde; han sank sammen på nærmeste benk og så ut som om han ventet på sitt siste måltid.

«Jeg må jo ha vært idiot som ble med på dette,» sa han med en knirkende hvisking. «*Iddiot!*»

«Ikke vær så kørka,» sa Harry bestemt og rakte ham en tallerken cornflakes. «Det går helt fint. Det er normalt å være nervøs.»

«Jeg er så dårlig,» jamret Ronny. «Helt elendig. Jeg kan'ke spelle for fem flate fjong. Hva var det jeg innbilte meg?»

«Ta deg sammen,» sa Harry strengt. «Tenk på den redningen din med foten forleden dag – selv Fred og Frank sa jo at den var helt femenal.»

Ronny snudde et lidende fjes mot ham.

«Det var jo rein flaks,» hvisket han ulykkelig. «Det var'ke meninga – jeg glei av limen mens ingen så det, og da jeg prøvde å komme opp igjen, kom jeg til å sparke til sluffen. »

«Vel,» sa Harry og gjenvant fort fatningen etter denne uvelkomne avsløringen, «bare et par sånne flakser til, så har vi jo alt i boks, ikke sant?»

Hermine og Gulla satte seg rett overfor dem, pyntet med skjerf, hansker og rosetter i rødt og gull.

«Åssen går det?» spurte Gulla Ronny, som nå stirret ned i melkerestene i bunnen av cornflakesbollen som om han alvorlig overveide å drukne seg i den.

«Han er bare nervøs,» sa Harry.

«Vel, det er et godt tegn, det. Etter min mening gjør man det aldri særlig bra til en heksamen hvis man ikke er litt nervøs,» sa Hermine hjertelig.

«Hei,» sa en uklar, drømmende stemme bakfra. Harry kikket opp; det var Lulla Lunekjær som hadde svevd bort til dem fra Ravnklo-bordet. Mange glodde på henne, og noen lo og pekte åpenlyst; i faretruende balanse øverst på hodet hadde hun greid å plassere en hatt formet som et løvehode i naturlig størrelse.

«Jeg holder med Griffing,» meddelte hun og pekte helt unødvendig på hatten. «Se hva den kan …»

Hun løftet tryllestaven og slo lett på hatten. Den åpnet seg på vidt gap og utstøtte et brøl som var så realistisk at alle i nærheten hoppet.

«Flott, ikke sant?» sa Lulla fornøyd. «Egentlig ville jeg få den til å tygge på en slange som liksom skulle være Smygard, men det ble ikke tid. Men i hvert fall … lykke til, Ronald!»

Og så svevde hun videre. De hadde knapt kommet seg etter hattesjokket da Angelika kom småløpende mot dem, fulgt av Katti og Alliken. Sistnevntes øyebryn var heldigvis brakt tilbake til normalen igjen av madam Pomfrit.

«Så snart dere har spist, går vi rett ned til banen, sjekker ut forholdene og skifter,» sa Angelika.

«Vi kommer snart,» forsikret Harry. «Ronny må bare få i seg litt frokost.»

Men ti minutter etter var det tydelig at Ronny ikke var i stand til å få ned en bit til, og Harry tenkte det var best å få ham med ned til garderoben. Da de reiste seg fra bordet, reiste Hermine seg òg, og hun grep Harry i armen og trakk ham litt til side.

«Ikke la Ronny se hva som står på de Smygard-merkene,» hvisket hun innstendig.

Harry så spørrende på henne, men hun ristet advarende på hodet – Ronny hadde nettopp kommet traskende bort til dem med et desperat og fortapt uttrykk.

«Tvi tvi, Ronny,» sa Hermine, og hun gikk opp på tå og kysset ham på kinnet. «Og du òg, Harry –»

Det virket som Ronny kom litt til seg selv igjen på veien ut av Storsalen. Med et undrende uttrykk tok han seg til det stedet hvor Hermine hadde kysset ham, som om han ikke var helt sikker på hva som hadde skjedd. Han virket for åndsfraværende til å legge merke til stort av det som foregikk rundt ham, men Harry kikket nysgjerrig bort på kronemerkene idet de passerte Smygard-bordet. Og denne gangen skjelnet han ordene som var preget inn:

Vi syns Wiltersen er topp!

Med en ubehagelig følelse av at dette neppe kunne bety noe godt, drasset han Ronny med seg ut gjennom inngangshallen, ned steintrappa og ut i den iskalde lufta.

Det frosne gresset knaste under føttene mens de skyndte seg nedover skråningen mot stadion. Det var helt vindstille, og himmelen var jevnt perlehvit; det kom altså til å bli bra sikt uten risiko for direkte motlys. Harry påpekte disse oppmuntrende faktorene for Ronny mens de gikk, men han var ikke sikker på at han hørte etter.

Angelika hadde skiftet alt og sto og snakket til resten av laget da de kom til. Harry og Ronny trakk på seg kuttene – Ronny balte med sin bak fram i flere minutter, før Alliken forbarmet seg over ham og hjalp til – og så satt de og hørte på oppflammingstalen hennes, mens folk kom i stadig større

klumper nedover fra borgen og summingen av stemmer utenfra ble stadig høyere.

«Hør på dette, jeg har nettopp fått rede på den endelige lagoppstillingen til Smygard,» sa Angelika og kikket ned på et pergament. «Fjorårets knakkere, Drønne og Bang, har slutta, men det ser ut til at Røsli har erstattet dem med de vanlige gorillaene, og ikke med noen som er spesielt flinke til å fly. Det er to typer som heter Krabbe og Gurgel, jeg vet ikke stort om dem –»

«Det gjør vi,» sa Harry og Ronny i kor.

«Vel, de ser iallfall ikke ut som de har vett nok til å se fram eller bak på en sopelime,» sa Angelika og stakk pergamentet i lomma igjen, «men men, jeg trodde aldri Drønne og Bang skulle finne veien til banen uten veiskilt heller.»

«Krabbe og Gurgel er to alen av akkurat det samme stykket,» forsikret Harry.

De kunne høre hundrevis av skritt oppover benkeradene på tribunene. Noen sang der ute, men Harry kunne ikke skjelne ordene. Han begynte å kjenne nervøsiteten, men visste at hans sommerfugler ikke var i nærheten av så store som Ronnys; *han* satt og holdt seg for magen og stirret sammenbitt rett framfor seg igjen, og hudfargen nærmet seg lysegrå.

«Tida er inne,» sa Angelika med dempet stemme og så på klokka. «Kom igjen, alle sammen … og tvi tvi.»

Laget reiste seg, la limene over skulderen og marsjerte på rekke fra garderoben. De møtte den blendende himmelen og et brøl av lyd, hvor Harry fremdeles kunne høre sang, skjønt den nesten druknet i hurraropene og plystringen.

Smygard-laget sto allerede og ventet på dem. De hadde også disse kronemerkene i sølv. Den nye kapteinen, Røsli, var bygd etter omtrent samme lest som Dudleif Dumling, med massive underarmer som minnet om hårete skinker. Bak ham lurte Krabbe og Gurgel, som var nesten like svære; de blunket dumt og svingte med sine nye knakkerkøller. Til sida for dem sto Malfang; solskinnet glimtet i det hvitblonde håret. Han møtte Harrys blikk, smilte og tok seg til kronemerket på brystet.

«Kapteiner, ta hverandre i hånden,» kommanderte dommeren, madam Hopp, da Angelika og Røsli møttes. Harry kunne se at Røsli prøvde å knuse hånden til Angelika, selv om hun ikke fortrakk en mine. «Bestig limene …»

Madam Hopp satte fløyta for munnen og blåste.

Ballene ble sluppet, og de fjorten spillerne skjøt til værs. Fra øyekroken så Harry Ronny lyne av sted mot målringene. Selv suste han videre oppover, unnvek en klabb og la deretter ut på en slak omkretsing av banen mens han speidet etter et glimt av gull. På den andre sida av stadion gjorde Draco Malfang nøyaktig det samme.

«Og det er Johnson, ja – Johnson har sluffen, den jenta er litt av en spiller, det har jeg sagt i årevis, og likevel vil hun ikke gå ut med meg –»

«STYX!» brølte professor McSnurp.

«– bare en artig liten opplysning, professor, litt lokalkoloritt – og hun har dukket unna Wold, har passert Røsli, hun – au da! – der fikk hun seg én bakfra av en klabb fra Krabbe … Røsli får sluffen, Røsli vender og tar fart bortover banen og – en pen klabb der fra Frank Wiltersen, det var altså en klabb i huet på Røsli, som mister sluffen, Katti Bull overtar den, Griffings Katti Bull revers-passer til Alliken Spunt, og Spunt er i farta –»

Stemmen til Laffen Styx runget gjennom stadion, og Harry lyttet så godt han kunne gjennom vinden som hvislet i ørene og drønnet fra mengden, som hylte og buet og sang.

«– unnviker Wold, unngår en klabb – det var nære på der, Alliken – og dette er noe for publikum, bare hør på dem, hva er det de synger?»

Og mens Laffen tidde og lyttet, steg sangen høyt og klart fra havet av grønt og sølv på Smygard-tribunen:

«*Wiltersen er en knopp*
Fiser rundt på en gammal mopp
Med ham kan Griffing godt gi opp
Vi syns Wiltersen er topp!

Wiltersen er en flopp
Ser'ke forskjell på ned og opp
Smygard synger i samlet tropp:

Vi syns Wiltersen er topp!»

«– Og Alliken sentrer tilbake til Angelika!» brølte Laffen idet Harry la brått over; det kokte i ham over det han nettopp hadde hørt, og han skjønte at Laffen prøvde å overdøve ordene i sangen. «Kom an, Angelika – ser ut som hun bare skal forbi målvakta nå! – hun SKYTER, HUN – ååååh …»

Blaehr, Smygard-keeperen, hadde reddet; han kastet sluffen til Wold, som fór av gårde med den i siksak mellom Alliken og Katti, og sangen nedenfra ble sterkere og sterkere jo nærmere han kom Ronny:

«*Wiltersen er en knopp*
Wiltersen er en flopp
Fomler foruten stopp –
Vi syns Wiltersen er topp!»

Harry kunne ikke for det; han ga opp å speide etter snoppen, vendte Lynkilen sin og stirret på Ronny, den ensomme skikkelsen bortest på banen som svevde foran de tre målringene mens den massive Wold kom farende mot ham.

«– det er Wold som har sluffen, Wold har kurs rett for målet, han er utenfor klabbvidde, nå er det bare han og målvakta –»

En bølge av sang steg opp fra Smygard-tribunen under dem:

«*Wiltersen er en knopp*
Fomler foruten stopp …»

«– så dette blir den første ildprøven for Griffings nye målvakt Wiltersen, bror av knakkerne Fred og Frank og et lovende nytt talent innen sporten – kom an, Ronny!»

Men frydeskrikene kom fra Smygard-sida: Ronny hadde dykket i blinde med utstrakte armer; sluffen hadde skutt rett igjennom dem – og gjennom midtringen hans.

«Mål til Smygard!» hørtes Laffens stemme gjennom hurraropene og buingen fra mengden der nede. «Stillingen er altså ti–null til Smygard –

uflaks, det der, Ronny.»

Smygardingene sang enda høyere:

«*WILTERSEN ER EN FLOPP*
FISER RUNDT PÅ EN GAMMAL MOPP …»

«– og Griffing har overtatt sluffen igjen, og det er Katti Bull i farta bortover banen –» skrek Laffen heltemodig, men sangen var nå så øredøvende at det var så vidt det gikk an å høre ham.

«*MED HAM KAN GRIFFING GODT GI OPP*
VI SYNS WILTERSEN ER TOPP …»

«Harry, HVA ER DET DU SOSER MED?» hylte Angelika idet hun fór forbi ham i kjølvannet på Katti. «FÅ OPP FARTA!»

Det gikk brått opp for ham at han hadde hengt stille i lufta i over et minutt og bare fulgt med i kampen uten å ofre en tanke på hvor snoppen kunne være. Forferdet kastet han seg ut i et stup og begynte kretsingen rundt banen igjen, speidet omkring seg og prøvde å unngå å høre refrenget som tordnet gjennom stadion:

«*VI SYNS WILTERSEN ER TOPP*
VI SYNS WILTERSEN ER TOPP …»

Det var ikke tegn til snoppen, samme hvor han så, og Malfang kretset fortsatt rundt stadion akkurat som han selv. De passerte hverandre omtrent midt på i hver sin retning, og Harry hørte Malfang synge med høy røst:

«*WILTERSEN ER EN FLOPP ...*»

«– og det er Wold igjen,» bæljet Laffen, «han sentrer til Plom, Plom er alt forbi Spunk, kom igjen nå, Angelika, du kan ta'n – næhei, det kunne du ikke – men en pen klabb der fra Fred Wiltersen, nei, Frank Wiltersen, nei – å, samma det, én av dem – og Wold mister sluffen og Katti Bull ta – æh, *hun* mister'n òg – så nå er det Røsli som har'n, Smygard-kaptein Røsli har

sluffen og er på vei bortover banen, kom an nå, Griffing, har dere ikke tenkt å blokkere?»

Harry hvinte rundt svingen bak Smygard-målet og tvang seg til ikke å se hva som skjedde i Ronnys ende av banen. Idet han passerte Smygard-keeperen, hørte han Blaehr synge i kor med mengden der nede:

«*SER'KE FORSKJELL PÅ NED OG OPP ...*»

«– og Plom greide seg unna Alliken igjen og flyr rett mot mål – men så stopp'n da, Ronny!»

Harry behøvde ikke se for å skjønne hva som skjedde: Det kom et kjempestønn fra Griffing-enden, sammen med nye hyl og applaus fra smygardingene. Han kikket ned, og der sto bulldog-fjeset selv, Petrea Parkasen, med ryggen mot banen og front mot tribunen og dirigerte Smygard-supporterne, som dundret:

«*MED HAM KAN GRIFFING GODT GI OPP*
VI SYNS WILTERSEN ER TOPP …»

Men tjue-null var ingenting, Griffing hadde masser av tid til å innhente forspranget eller sikre seg snoppen. Bare noen mål nå, så kunne de ha ledelsen, som vanlig, beroliget Harry seg selv og duvet og snirklet seg mellom de andre spillerne på jakt etter noe skinnende – som viste seg å være urlenka til Røsli.

Men Ronny slapp inn to nye mål, og Harrys trang til å finne snoppen begynte å få litt blanding av panikk. Om han bare kunne få tak i den snart og gjøre en ende på denne kampen –

«– og Griffings Katti Bull unngår Plom, dukker under Røsli – pen manøver, Katti – og hun kaster til Johnson, Angelika Johnson tar sluffen, hun er forbi Wold, hun flyr mot målet, kom an. Angelika! – GRIFFING SKÅRER! Stillingen er førti–ti, førti–ti til Smygard, og Plom har sluffen …»

Midt oppi hurraropene fra Griffing kunne han høre brølet fra den latterlige hatten til Lulla og fikk litt mot igjen – bare tretti poeng som skilte,

det var vel ingenting, det kunne de innhente så lett som fy … Han dukket unna en klabb Krabbe smelte av sted etter ham og gjenopptok den intense speidingen etter snoppen rundt hele banen, samtidig som han holdt et øye med Malfang i tilfelle *han* oppdaget den, men Malfang fortsatte å kretse rundt stadion, han som Harry, speidet og speidet …

«– Plom kaster til Wold, Wold til Røsli, Røsli tilbake til Plom – men Johnson til angrep der, Johnson tar sluffen, Johnson sentrer til Bull, dette ser lovende ut – ille ut, mener jeg – Bull får seg en av en klabb fra Smygards Gurgel, og det er Plom som får sluffen igjen …»

«*WILTERSEN ER EN FLOPP*
SER'KE FORSKJELL PÅ NED OG OPP
VI SYNS WILTERSEN ER TOPP …»

Men Harry hadde omsider sett den – den ørlille, dirrende gullsnoppen svevde bare noen centimeter over bakken i Smygardenden av banen.

Han dykket …

Sekunder etter kom Malfang susende ned fra himmelen til venstre for Harry, noe utydelig i grønt og sølv som lå flatt langs limen …

Snoppen gikk klar av foten av en av målstengene og satte farten opp mot tribunen på motsatt side. Kursendringen passet for Malfang, som var nærmere, og Harry vred Lynkilen sin rundt; han og Malfang lå side om side nå …

Centimetre over bakken løftet Harry høyre hånd fra limen, strakte den etter snoppen … til høyre for ham gjorde Malfang det samme, strakte seg, famlet …

Og på to åndeløse, desperate, susende sekunder var det over. Harrys fingre lukket seg om den ørlille, kjempende ballen – neglene til Malfang klorte håpløst mot håndbaken hans – Harry tvang limen til værs og holdt den buktende ballen over hodet, og Griffing-supporterne vrælte av begeistring …

De var reddet, det spilte ingen rolle at Ronny hadde sluppet inn de målene, ingen kom til å huske det så lenge bare Griffing vant –

KLANGGG!

En klabb traff Harry midt i korsryggen, og han ble kastet rett av limen. Heldigvis var han bare et par meter over bakken, siden han hadde måttet gå så lavt for å få tak i snoppen, men likevel slo det lufta ut av ham å lande pladask på ryggen på den frosne bakken. Han hørte det skingre i madam Hopps fløyte, hørte det dumpe brølet fra tribunene – ukvemsord, raseribrøl og skjellsord – og så et dunk, og Angelikas livredde stemme:

«Gikk det bra?»

«Klart,» sa Harry barskt, tok imot hånden hennes og lot henne hjelpe ham opp. Madam Hopp kom skytende mot en av Smygardspillerne der oppe, men fra denne vinkelen kunne han ikke se hvem det var.

«Det var den bølla Krabbe,» sa Angelika sint; «han dengte den klabben mot deg med en gang han så du hadde fått snoppen – men vi vant, Harry, vi vant!»

Harry hørte et snøft bak seg og snudde, fremdeles med et jerngrep om snoppen. Draco Malfang hadde landet like ved, hvit i ansiktet av raseri, men å glefse greide han likevel.

«Så du fikk reddet pelsen på Wiltersen, hva?» sa han til Harry. «Aldri har jeg sett en verre målvakt … men så er han jo *en flopp* ... likte du sangtekstene mine, Potter?»

Harry svarte ikke. Han snudde seg for å ta imot resten av laget, som nå landet hylende og boksende i lufta, den ene etter den andre – alle unntatt Ronny, som hadde gått av limen borte ved målstengene og trasket langsomt og alene tilbake mot garderoben.

«Vi hadde tenkt å skrive et par vers til!» ropte Malfang idet Katti og Alliken kastet seg over Harry og klemte ham. «Men vi kunne ikke finne noe som rimte på feit og dum – vi ville synge om moren hans, nemlig –»

«Snakk om dårlige tapere,» sa Angelika og sendte Malfang et avskyblikk.

«– vi fikk ikke med *jævla taper* heller – om faren hans altså –»

Det hadde brått gått opp for Fred og Frank hva Malfang snakket om. Midtveis i håndtrykket med Harry stivnet de, snudde hodet og så på Malfang.

«Dropp det!» kommanderte Angelika straks og grep Fred i armen. «Bare dropp det, Fred, la'n skrike, han er bare sinna for at de tapte, den innbilske

lille –»

«– men du liker jo Wiltersener, du, Potter, ikke sant?» sa Malfang med en geip. «Tilbringer feriene der og allting? Ikke begriper jeg hvordan du orker stanken, men når du blir opp-*slept* blant gomper, lukter vel selv rønna til Wiltersen bra nok –»

Harry grep tak i Frank, mens det måtte både Angelika, Alliken og Katti til for å holde Fred fra å gå løs på Malfang, som lo åpenlyst. Harry speidet etter madam Hopp, men hun holdt fortsatt på å skjelle ut Krabbe for det ulovlige klabbangrepet.

«Eller,» sa Malfang og flirte mens han rygget unna, «kanskje du husker stanken i huset til din egen mor, Potter, og grisehuset til Wiltersen bare minner deg om den –»

Harry ante ikke at han slapp Frank, alt han visste, var at sekundet etter var de begge i fullt firsprang etter Malfang. Han hadde totalt glemt at alle lærerne så på; han ville bare én ting, og det var å tilføre Malfang så mye smerte som overhodet mulig – det var ikke tid til å trekke tryllestaven; han nøyde seg med neven som tviholdt om snoppen og begravde den så hardt han maktet i magen på Malfang –

«Harry! HARRY! FRANK! *NEI!*»

Han kunne høre jentestemmer som hylte, vræl fra Malfang, banningen til Frank, en fløyte som skingret og brølene fra mengden rundt seg, men alt det ga han blaffen i. Det var ikke før en i nærheten hylte «*Hindrio!*», og heksingekraften traff ham og slo ham over ende, at han oppga forsøket på å slå hver centimeter av Malfang han kunne nå, til plukkfisk.

«Hva er det du innbiller deg!» skrek madam Hopp idet Harry karret seg på beina. Det var visst hun som hadde truffet ham med den hindrevåden; hun hadde fløyta i den ene hånden og tryllestaven i den andre, og limen lå igjen et stykke bortenfor. Malfang lå sammenkrøllet på bakken og klynket og jamret seg, og det rant blod fra nesa hans; Frank hadde en sprukken leppe, og Fred ble fremdeles holdt igjen med makt av de tre jagerne, mens Krabbe sto og kaklet i bakgrunnen. «Aldri har jeg sett maken til oppførsel – opp til borgen med dere, nå straks, og meld dere på husstyrerens kontor! Sett i gang! Nå!»

Harry og Frank marsjerte ut av banen. Ingen av dem sa et ord. Ropene og hånordene fra tribunene ble svakere og svakere til de kom inn i inngangshallen, hvor det ikke var annet å høre enn lyden av deres egne skritt. Harry ble var at et eller annet fortsatt vred seg inni høyreneven, den han hadde skrapt opp knokene på mot kjaken til Malfang. Han kikket ned og så sølvvingene til snoppen stikke ut mellom fingrene og kjempe for å komme fri.

De var ikke mer enn så vidt kommet til døra til professor McSnurps kontor da hun kom marsjerende bortover gangen etter dem. Hun hadde på seg et Griffing-skjerf, men det rev hun av seg med en dirrende hånd mens hun nærmet seg, hvit av sinne.

«Inn!» sa hun innbitt og pekte på døra. Harry og Frank gikk inn. Hun marsjerte rundt skrivebordet og stilte seg opp med front mot dem, og skjelvende av sinne slengte hun Griffing-skjerfet fra seg på golvet.

«*Vel?*» sa hun. «Aldri har jeg sett en så skandaløs forestilling. To mot én! Forklar dere!»

«Malfang provoserte oss,» sa Harry stivt.

«Provoserte dere!» utbrøt professor McSnurp og slo så hardt i bordet at den skotskrutede esken spratt sidelengs, datt i golvet og sprutet ingefærøgler over det hele. «Han hadde nettopp tapt, ikke sant? *Selvfølgelig* ville han provosere dere! Men hva i himmelens navn han kan ha sagt som kunne rettferdiggjøre det dere to –»

«Han fornærma foreldra mine,» snerret Frank. «Og mora til Harry.»

«Men i stedet for å overlate til madam Hopp å ordne opp, bestemte dere dere for å holde en oppvisning i gompeduell, eller hva?» bæljet professor McSnurp. «Har dere noen som helst anelse om hva dere –»

«*Hym, hym*.»

Både Harry og Frank bråsnudde. I døra sto Dolorosa Uffert, innhyllet i en grønn tweedkappe som sterkt framhevet likheten hennes med en forvokst padde, og hun smilte på den avskyelige, kvalme, illevarslende måten som Harry hadde lært å forbinde med snarlige lidelser.

«Kan jeg være til hjelp, professor McSnurp?» spurte professor Uffert med sin giftigste sødme.

Professor McSnurp ble ildrød i ansiktet.

«Hjelp?» gjentok hun halvkvalt. «Hva for slags 'hjelp'?»

Professor Uffert kom helt inn på kontoret, og det kvalme smilet rikket seg ikke.

«Jo, jeg tenkte De kanskje ville være glad for litt ekstra myndighet.»

Det ville ikke forbauset Harry å se det fly gnister fra neseborene til McSnurp.

«Da tenkte du feil,» sa hun og snudde ryggen til Uffert. «Nå bør dere to helst høre godt etter. Jeg er uinteressert i hva slags provokasjoner Malfang har utsatt dere for. Det interesserer meg ikke om han har fornærmet samtlige familiemedlemmer dere har – deres oppførsel var under enhver kritikk, og jeg gir herved begge to en ukes arrest! Ikke se på meg med det uttrykket, Potter, det har du vel fortjent! Og hvis noen av dere noensinne –»

«*Hym, hym*.»

Professor McSnurp lukket øynene, som om hun ba om tålmodighet, før hun snudde seg mot professor Uffert igjen.

«*Ja?*»

«Jeg syns de har fortjent mer enn arrest,» sa Uffert og smilte enda bredere.

Professor McSnurp sperret øynene opp.

«Men dessverre,» sa hun med et forsøk på å gjengjelde smilet som fikk henne til å se ut som et stygt tilfelle av stivkrampe, «dessverre er det hva *jeg* syns som teller, Dolorosa, ettersom de er i mitt hus.»

«Vel, *faktisk*, Minerva,» kvitret professor Uffert, «så tror jeg du vil finne at hva jeg syns, nok teller allikevel. Hvor var det nå jeg gjorde av det? Kornelius har akkurat … uff,» sa hun med en falsk liten latter mens hun fortsatte å romstere i veska, «jeg mener, *statsråden* har akkurat sendt meg det … å ja, her …»

Hun rullet ut pergamentet hun hadde funnet og kremtet viktig før hun begynte å lese det opp.

«*Hym, hym* ... 'Utdanningsdirektiv nummer tjuefem'.»

«Ikke enda ett!» glapp det ut av professor McSnurp.

«Jo, faktisk,» sa Uffert og fortsatte å smile. «Og faktisk var det deg, Minerva, som fikk meg til å innse at vi hadde *behov* for ytterligere en endring … Du husker sikkert at du tilsidesatte meg da jeg ikke ville la rumpeldunklaget i Griffing gjenoppta virksomheten? At du gikk til Humlesnurr, som insisterte på at laget skulle få spille? Vel, du forstår vel at slik kunne jeg ikke ha det. Så jeg kontaktet statsråden, og han var helt enig med meg i at storinkvisitoren må ha makt til å frata elever privilegier, ellers ville hun jo – altså jeg – ha mindre myndighet enn en vanlig lærer! Og nå ser du jo – ikke sant, Minerva? – hvor rett jeg hadde i at Griffing-laget ikke burde ha fått tillatelse? Et slikt *skrekkelig* temperament … nå, men jeg skulle jo lese opp direktivet … *hym, hym … 'Storinkvisitoren vil fra nå av ha den endelige bestemmelsesmyndighet over alle straffer, sanksjoner og inndragelse av privilegier vedrørende elever på Galtvort, inklusive myndighet til å endre slike straffer, sanksjoner og privilegieinndragelser som måtte være ilagt av andre medlemmer av lærerstaben.'* Undertegnet av Kornelius Bloeuf, magiminister, innehaver av Merlinordenen av 1. klasse, osv. osv.»

Hun rullet sammen pergamentet og la det tilbake i veska – fremdeles med det samme smilet.

«Så … jeg tror faktisk jeg blir nødt til å nekte disse to noensinne å spille rumpeldunk igjen,» sa hun og så fra Harry til Frank og tilbake igjen.

Harry kjente snoppen flakse som en gal i hånden.

«Nekte oss?» sa han. Stemmen lød underlig fjern. «Å spille … noen gang?»

«Ja, herr Potter. Jeg tror et livslangt forbud kanskje kan gjøre nytten,» sa Uffert, og smilet vokste seg enda bredere mens hun så ham kjempe for å fatte innholdet i det hun hadde sagt. «Du og herr Wiltersen her. Og for å være på den sikre siden tror jeg det bør gjelde denne unge mannens tvilling også – om ikke lagkameratene hadde holdt ham tilbake, er jeg sikker på at han også ville overfalt unge Malfang. Og naturligvis vil jeg ha sopelimene deres konfiskert. Jeg skal sørge for å oppbevare dem trygt på mitt kontor, for å sikre at forbudet ikke blir overtrådt. Men jeg er jo ikke *urimelig*, professor McSnurp,» fortsatte hun og snudde seg igjen mot McSnurp, som

sto så urørlig og stirret på henne som om hun var skåret ut av en isklump. «Resten av laget kan få fortsette å spille, siden jeg ikke så tegn til vold fra noen av *dem*. Vel … adjø så lenge.»

Og med et umåtelig tilfreds uttrykk forsvant Uffert ut og etterlot seg en taushet mettet med forferdelse.

*

«Nekta,» sa Angelika med hul røst sent den kvelden på oppholdsrommet. «*Nekta*. Ingen speider, ingen knakkere … Hva i huleste skal vi gjøre?»

Det føltes slett ikke som de hadde vunnet noen kamp. Overalt Harry så, så han sinte og mismodige fjes. Hele laget hadde sunket sammen i stolene rundt peisen, unntatt Ronny, som ingen hadde sett siden kampen.

«Det er bare så utrolig urettferdig,» sa Alliken numment. «Jeg mener, hva med Krabbe og den klabben han slo etter at fløyta hadde gått? Har hun nektet *ham?*»

«Nei,» sa Gulla ulykkelig; hun og Hermine satt på hver sin side av Harry. «Han fikk bare straffelinjer, han. Jeg hørte Røsli le av det ved bordet.»

«Og så å nekte Fred, som ikke gjorde noe som helst!» sa Alliken innett og dunket knyttneven i kneet.

«Det var'ke min feil at jeg ikke gjorde det,» sa Fred. Uttrykket i fjeset hans var ikke pent. «Jeg hadde banka den lille drittsekken til grøt om ikke dere tre hadde holdt meg igjen.»

Harry stirret nedslått mot det mørke vinduet. Der ute snødde det. Snoppen han hadde fanget, suste nå rundt og rundt på oppholdsrommet, og folk fulgte den hypnotisert med øynene, mens Skeivskank bykset fra stol til stol og prøvde å fange den.

«Jeg går og legger meg,» sa Angelika og kom seg langsomt på beina. «Kanskje alt dette bare er et mareritt … kanskje jeg våkner i morra og oppdager at vi ikke har spilt ennå …»

Snart fulgte Alliken og Katti etter. Fred og Frank tuslet også i seng litt senere og skulte på alle de så underveis, og litt etter var det Gullas tur. Bare Harry og Hermine ble sittende igjen foran peisen.

«Har du sett Ronny?» spurte hun lavmælt.

Harry ristet på hodet.

«Jeg tror han unngår oss,» sa Hermine. «Hvor tror du han –?»

Men i samme øyeblikk hørte de en knirkelyd bakfra; den trinne damen svingte opp, og Ronny kom krabbende inn gjennom portretthullet. Han var svært blek og hadde snø i håret. Da han fikk øye på Harry og Hermine, bråstoppet han.

«Hvor har du vært?» sa Hermine bekymret og reiste seg fort.

«Ute og gått,» mumlet Ronny. Han hadde fremdeles på seg rumpeldunkutstyret.

«Du ser gjennomfrossen ut,» sa Hermine. «Kom hit og sett deg.»

Ronny kom bort til peisen og sank ned i den stolen som sto lengst unna Harrys, uten å se på ham. Den stjålne snoppen freste forbi over hodet på dem.

«'Fladels,» mumlet Ronny og glodde på føttene sine.

«For hva da?» sa Harry.

«For at jeg trodde jeg kunne spille rumpeldunk,» sa Ronny. «I morra tidlig trekker jeg meg fra laget.»

«Hvis du trekker deg, blir det bare tre spillere *igjen* på laget,» sa Harry utålmodig. Da Ronny så uforstående ut, sa han: «Jeg er blitt nekta på livstid. Fred og Frank òg.»

«Hæ?» kvakk det ut av Ronny.

Hermine fortalte hele historien – Harry orket ikke å gå igjennom den en gang til. Da hun var ferdig, så Ronny enda mer ulykkelig ut.

«Alt dette er min skyld –»

«Du *tvang* meg ikke til å dra til Malfang,» sa Harry sint.

«– hvis jeg ikke hadde vært så drit dårlig til å spille rumpeldunk –»

«– det har ingenting med det å gjøre.»

«– det var den sangen som gikk innpå meg –»

«– den ville gått innpå hvem som helst.»

Hermine reiste seg og gikk bort til vinduet, bort fra ordvekslingen, og stirret ut på snøen som virvlet mot glasset.

«Du, hør her, dropp det, hva?» utbrøt Harry. «Alt er da vel ille nok, om ikke du skal gi deg selv skylda for allting!»

Ronny svarte ikke, satt bare og stirret mismodig ned på den våte kuttekanten. En stund etter sa han med matt stemme: «Dette er den verste dagen i mitt liv.»

«Velkommen i klubben,» sa Harry bittert.

«Vel,» sa Hermine med en skjelving i stemmen. «Jeg vet om én ting som kanskje kan muntre dere opp litt.»

«Å ja?» sa Harry skeptisk.

«Ja,» sa Hermine. Hun snudde seg vekk fra det kullsvarte, snøflekkede vinduet, og det bredde seg et smil over ansiktet hennes. «Gygrid er kommet igjen.»

KAPITTEL TJUE

GYGRIDS FORTELLING

Harry tok en sprint opp på guttesovesalen for å hente usynlighetskappen og Ukruttkartet fra kofferten, og var tilbake så fort at han og Ronny sto klare til avmarsj minst fem minutter før Hermine kom løpende ned trappa fra jentesalene, iført skjerf, vanter og en av sine egne knortete nisseluer.

«Ja men, det er kaldt ute!» sa hun defensivt, da Ronny smekket utålmodig med tunga.

De krabbet ut av portretthullet og skjulte seg fort under kappen – Ronny hadde vokst så mye at han nå måtte krøke seg sammen for å unngå at føttene skulle syns – og så var det å liste seg langsomt og forsiktig ned alle trappene og iblant stanse for å sjekke på kartet etter tegn til Nask eller Fru Hansen. Men de var heldige; de så ikke andre enn Nesten hodeløse Nikk, som svevde åndsfraværende av sted og nynnet på noe som lød motbydelig likt 'Wiltersen er topp'. De snek seg gjennom inngangshallen og ut i den stille, snødekte parken. Hjertet gjorde et hopp i brystet på Harry da han så små, gylne firkanter av lys forut, og røyk som krøllet seg opp av pipa til Gygrid. Han la av sted i rask marsj, med de to andre skumpende og snublende etter, og de trampet oppspilt gjennom den tyknende, knirkende snøen til de omsider kom fram til Gygrids tredør. Harry løftet neven og banket tre ganger. Innenfor begynte en hund å gneldre som besatt.

«Gygrid, det er oss!» ropte Harry gjennom nøkkelhullet.

«Børte vel visst det,» sa en grov røst.

Under kappen smilte de bredt til hverandre; de kunne høre på stemmen at Gygrid ble glad. «Vært hjemme i tre sekkunder … vekk med seg, Hogg …

vekk med seg, sa jeg, din bikkjelurv …»

Slåen ble slått fra, døra knirket opp, og Gygrids ansikt kom til syne i sprekken.

Hermine hylte.

«Merlins skjegg da, jente, ikke bælj sånn,» sa Gygrid fort og flakket med blikket over hodet på dem. «Dere er under den kappa, hæ? Vel, kom dere inn, kom dere inn!»

«Unnskyld!» gispet Hermine mens de ålte seg inn forbi Gygrid og fikk av seg kappen så han kunne se dem. «Det var bare – å, *Gygrid*!»

«Det er ingentingen å bry seg om,» sa Gygrid fort. Han lukket døra bak dem og skyndte seg å trekke for alle gardinene, og imens stirret Hermine forferdet opp på ham.

Håret hans var innfiltret med størknet blod, og det venstre øyet var bare en hoven sprekk midt i en kladas av svart og fiolett. Rundt om i ansiktet og på hendene krydde det av rifter – noen blødde fortsatt – og han bevegde seg litt forsiktig, så Harry gjettet at det kunne være snakk om brukne ribbein. Det var tydelig at han nettopp var kommet hjem, for det lå en tykk, svart reisekappe over en stolrygg, og en skuldersekk, så stor at den kunne rommet diverse småbarn, sto lent mot veggen ved døra. Gygrid selv, som var på størrelse med to normale menn, haltet nå bort til peisen og satte over en kobberkjele.

«Hva er det som har hendt med deg?» utbrøt Harry, mens Hogg danset rundt dem alle tre og prøvde å slikke dem i ansiktet.

«Ikkeno, sa jeg jo,» sa Gygrid avvisende. «Løst på en kopp te, eller?»

«Gi deg'a,» sa Ronny, «du ser jo'kke ut!»

«Jeg er helt i ornings, sier jeg,» sa Gygrid og rettet seg opp for å smile til dem, men måtte i stedet skjære en grimase. «Jøsses, jaggu er det godt å se igjen dere tre – hatt en bra sommer, eller?»

«Gygrid, du har vært i slagsmål!» sa Ronny.

«For siste gang: Det er ingen tingen!» sa Gygrid bestemt.

«Hadde du sagt det var ingenting hvis det var en av *oss* som dukka opp med ei pakke kjøttdeig til fjes?» sa Ronny.

«Du må gå til madam Pomfrit med det der, Gygrid,» sa Hermine bekymret. «Noen av de riftene ser virkelig stygge ut.»

«Detta orner jeg sjøl, er det greit?» sa Gygrid og avskar videre diskusjon.

Han gikk bort til det svære trebordet midt i hytta og snappet et oppvaskhåndkle som lå der. Under lå en rå, blodig, svakt grønnlig biff, bare litt større enn et gjennomsnittlig bildekk.

«Du har'ke tenkt å *spise* den der, vel, Gygrid?» sa Ronny og bøyde seg for å se nærmere på den. «Den ser helt giftig ut.»

«Den *skal* se sånn ut, det er dragekjøtt,» sa Gygrid. «Og jeg har'ke kjøft'n for å eta'n.»

Dermed tok han biffen og klasket den over venstre side av ansiktet, så grønnlig blod sildret ned i skjegget. Fra Gygrid kom det et velbehagelig lite stønn.

«Det var bedre, ja. Detta hjælper mot svia, ska' jeg si dere.»

«Har du tenkt å fortelle oss hva som har hendt, eller?» spurte Harry.

«Kan'ke, Harry. Topphemmelige greier. Det er sparken, det, hvis at jeg sier et kløyva ord.»

«Var det jøtulene som banket deg opp, Gygrid?» spurte Hermine stillferdig.

Gygrids fingre mistet taket om biffen, som skled ned på brystet hans med et plopp.

«Jøtuler?» sa han. Han rakk å fange biffen før den kom helt ned til beltet og smelte den for øyet igjen. «Hvem har sagt no' om jøtuler? Hvem er'e dere har snakka med? Hvem har sagt å jeg har – at jeg har – hæ?»

«Vi gjettet det,» sa Hermine unnskyldende.

«Å, jaha, ja?» sa Gygrid og gransket henne strengt med det øyet som ikke var dekket av biff.

«Det var … temmelig opplagt,» sa Ronny, og Harry nikket.

Gygrid glante på dem. Så snøftet han, slengte biffen på bordet igjen og marsjerte bort til kjelen, som hadde begynt å plystre.

«Aldri sett makan tel onger tel å veta ting dem ikke har no' med,» mumlet han mens han helte kokende vann oppi tre bøttestore krus. «Og det

var'ke ment som non komplimang, nei. Stikke nesa si i saker og tingen, hadde nok noen kalt det! Jeskjeftighet!»

Men det rykket litt i skjegget.

«Så du har vært for å lete etter jøtuler, du?» sa Harry med et bredt smil og satte seg ved bordet.

Gygrid satte et tekrus foran hver av dem, satte seg, tok opp biffen og klasket den over ansiktet igjen.

«Ja vel, da,» gryntet han. «Så har jeg vel det, da.»

«Og fant dem?» spurte Hermine nesten hviskende.

«Vel – dem er'ke så *veldig* vanskelig å finne, for å si det som det er,» sa Gygrid. «Dem er temlig svære, nemlig.»

«Hvor holder de til hen, da?» spurte Ronny

«I fjella,» sa Gygrid, ikke særlig opplysende.

«Men hvorfor finner ikke gompene –»

«Dem gjør det,» sa Gygrid mørkt. «Men dødsfalla blir bare tatt for klatreuløkker da, kan du vel begripe.»

Han rettet litt på biffen så den skulle dekke det verste av bloduttredelsene.

«Kom igjen'a, Gygrid, fortell oss hva du har holdt på med!» sa Ronny. «Fortell om åssen det var å slåss med jøtuler, så kan Harry fortelle om da'n ble overfalt av desperantene –»

Gygrid satte teen i vrangstrupen og mistet samtidig biffen, og store mengder spytt, te og drageblod sprutet utover bordet; Gygrid harket og hostet, og biffen datt i golvet med et bløtt *glopp!*

«Å er'e du snakker om – overfalt ta desperanter?» knurret han.

«Visste du det ikke?» sa Hermine med trillrunde øyne.

«Jeg veit ikke noenting, jeg, sia den dan jeg dro. Jeg var jo på hemlig oppdrag, må veta, så jeg sku' vel ikke ha en masse ugler i hæla overalt – hælsikes desperanter! Det er'ke sant!»

«Jo da – de dukket opp i Søndre Syting og overfalt fetteren min og meg, og så ble jeg utvist av Magidepartementet –»

«HÆ!?»

«– og måtte møte til en høring og sånn, men fortell oss om jøtulene da?»

«Blei du *utvist?*»

«Fortell oss om din sommer, så skal jeg fortelle deg om min.»

Gygrid glodde på ham med det ene åpne øyet. Harry glodde tilbake og prøvde å se uskyldig, men besluttsom ut.

«Ja, ja vel, da,» sa Gygrid resignert.

Han bøyde seg ned og snappet dragebiffen ut av kjeften på Hogg.

«Å nei, Gygrid, noe så uhygie–» begynte Hermine, men da hadde Gygrid allerede klasket biffen over det hovne øyet igjen.

Han styrket seg med en slurk te, og så sa han: «Vel, vi dro altså rett etter terminslutt –»

«Madame Maxime ble med, altså?» innskjøt Hermine.

«Stemmer,» sa Gygrid, og det kom et litt mykere uttrykk i de få centimetrene fjes som ikke var dekket av skjegg eller grønn biff. «Jo da, det var bare vårs to. Og det skal jeg bare ha sagt, at hu er'ke redd for å ta det som det kommer, hu Olympe, nei. Dere veit jo at a er et flott og velstelt kvinnfolk, så når at jeg visste å vi var på vei hen, lurte jeg jo litt på åssen hu sku' takle å kravle over kampesteiner og sova i huler og sånn, men hu klaga'kke en eneste gang.»

«Visste dere hvor dere skulle?» spurte Harry. «Dere visste hvor jøtulene var?»

«Vel, Humlesnurr visste det, og sa det til vårs,» sa Gygrid.

«Har de gjemt seg?» spurte Ronny. «Er det hemmelig hvor de er hen?»

«Ikke hemlig, enklig,» sa Gygrid og ristet på det buskete hodet. «Det er bare atte trollmenn flest, dem gir katten i å dem er hen, bare det er langt nok vekke. Men det er'ke lett å komma seg dit dem er, ikke for mensker hvertfall, så vi var avhengig ta instruksene fra Humlesnurr. Tok vårs en månte omtrent å komma dit –»

«En *månte?*» sa Ronny, som om han aldri hadde hørt om at en reise kunne ta så latterlig lang tid. «Men – kunne dere ikke bare tatt en flyttnøkkel eller no?»

Gygrid fikk et pussig uttrykk i det synlige øyet som myste mot Ronny – det virket nesten medfølende.

«Vi blir overvåka, Ronny,» sa han barskt.

«Åssen da, mener du?»
«Du skjønner ikke detta,» sa Gygrid. «Departementet holder øye med Humlesnurr og alle dem trur har sammensverga seg med'n, og –»
«Alt det der vet vi,» sa Harry fort; han ville høre resten av Gygrids historie. «Vi vet om at departementet overvåker Humlesnurr –»
«Så dere kun'ke bruke magi for å komme dit?» spurte Ronny med et himmelfallent uttrykk; «dere måtte greie dere som gomper *hele veien?*»
«Vel … ikke *hele* veien, kanskje,» sa Gygrid hemmelighetsfullt. «Vi måtte bare væra litt forsiktige, for Olympe og meg, vi stikker vårs jo ut litt –»
Fra Ronny kom det en halvkvalt lyd, noe midt imellom et snøft og et snufs, og han tok seg i all hast en slurk te.
«– så det er'ke så vanskelig å følge etter vårs. Vi lot som vi sku' på ferie isammen, så først dro vi tel Frankrike, lissom vi hadde tenkt vårs til den skolen til a Olympe, for vi visste at vi hadde noen fra departementet i hæla. Vi måtte ta det forsiktig, for jeg har jo ikke enklig lov tel å bruke magi, og vi visste at departementet bare lette etter en unnskyldning for å hekte vårs. Men rundt Di-John en plass fikk vi kvitta vårs med han slasken som følgte etter –»
«Åååå, Dijon?» sa Hermine oppspilt. «Der har jeg vært på ferie … dere traff vel ikke –»
Hun tidde da hun så uttrykket til Ronny.
«Etter det vågde vi vårs på litt magi, og turen blei slets ikke verst. Vi ramla borti et par gærne troll ved den polske grensa, og på en pub i Minsk røyk jeg litt usams med en vampyr, men bortsett fra det kun'ke turen gått glattere.
Og så kom vi fram, da, og bynte å traske opp i fjella der og se etter spor ta dem …
Etter som vi nærma vårs, måtte vi droppe magien. Dels for det dem ikke liker trollmenn, og vi vill'ikke at dem sku' skyte rygg sånn helt fra bynelsen, og dels for det Humlesnurr hadde advart vårs om at Han-du-veit opplagt var ute etter jøtulene, han òg. Det var sannsynlig at'n hadde sendt av sted noen til dem alt, sa'n. Og'n sa vi måtte væra særs forsiktige med å

tiltrekke vårs noen slags oppmerksomhet når at vi nærma vårs, i tilfelle det var dødsetere i nærheta.»

Han tidde litt og drakk en svær slurk te.

«Fortsett da!» sa Harry ivrig.

«Vel, vi fant dem,» sa Gygrid enkelt. «Gikk over en fjellkam en kveld, og der var dem, en hel flokk ta dem nerafor vårs. Små bål og svære skygger underan … det var som å se biter ta sjølve fjellet røre på seg.»

«Hvor store er de?» spurte Ronny dempet.

«Tja, en drøye seks meter, vel,» sa Gygrid henkastet. «Noen ta dem større kunne vel væra sine sju og en halv.»

«Hvor mange var det da?» spurte Harry.

«En sytti–åtti støkker, sku' jeg tru,» sa Gygrid.

«Ikke flere?» sa Hermine.

«Næh,» sa Gygrid trist, «åtti er alt som er att, og en gang var det massevis ta dem, sikkert hundre forskjellige stammer rundt om i verden. Men dem har dødd ut i lange tider. Jo, trollmenna drefte en del, så klart, men for det meste har'em dreft hverandre, og nå dør'em ut som bare rakkern. Dem er'ke skaft tel å leva så tett isammen. Det er våres feil, sier Humlesnurr, det var trollmenna som dreiv dem vekk og tvang dem til å leva så langt vekke, så dem hadd'ikke no annet valg enn å rotte seg isammen for å beskytte seg.»

«OK,» sa Harry, «dere fant dem, og så da?»

«Vel, vi venta tel om morningen; vi var litt engslige for å snike vårs innpå dem om natta, nemlig,» sa Gygrid. «Ved tretida om natta somna dem der'em satt. Men vi tørte ikke sova. Én tingen var atte vi sku' nødig ha no ta atte dem våkna og kom opp dit vi var, og dessforuten, så snorka dem no så inn i hampen. Blei faksisk fjellskred ta det morran etter.

Men hvertfall så blei det jo lyst tel slutt, og så gikk vi ner og hilste på.»

«Bare gikk ned, lissom?» sa Ronny med ærefrykt i stemmen. «Rusla rett inn i en jøtulleir?»

«Vel, Humlesnurr hadde jo sagt åssen det sku' gjøras,» sa Gygrid. «Gi gaver tel glurpen, vise litt respekt, alt det der.»

«Gi gaver til hva da, sa du?» spurte Harry.

«Glurpen – høvdingen dems, altså.»

«Åssen visste dere hvem som var glurpen?» spurte Ronny.

Gygrid gryntet lattermildt.

«Å, det var'ke no problem,» sa han. «Han var den største og styggeste og dovneste ta dem. Bare satt der og venta på at dem andre sku' komma med mat til'n. Daue geiter og sånn. Karkus, het'n. Han kunne vel væra sine sju og en halv meter, den karen, og tung som to hannelefanter. Og med skinn som en flodhest.»

«Og ham gikk dere bare rett bort til?» sa Hermine åndeløst.

«Vel … *ner* til'n da, enklig, han lå jo nere i bånn der; det var ei slags gryte mellom fire temlig høye fjell, med en liten sjø, og der lå'n nere ved bredden og gaula etter mat tel seg og kona. Olympe og jeg gikk nerover skråninga –»

«Men prøvde de ikke å drepe dere så snart de fikk øye på dere, da?» spurte Ronny vantro.

«Dem hadde det tydelig i tankene, noen ta dem,» sa Gygrid og trakk på skuldrene. «Men vi gjorde som Humlesnurr sa, og det var å holde gaven høyt over huet og blikket rett på glurpen og overse dem andre. Så det gjorde vi. Og resten ta dem tidde plent og bare glante når at vi gikk forbi, fram tel Karkus, og der bukka vi og la ner gaven våres rett framfor føttene på'n.»

«Men hva kan du gi til en jøtul?» spurte Ronny ivrig. «Mat?»

«Næh, mat kan dem alltids få tak i sjøl,» sa Gygrid. «*Magi* var det vi hadde med. Jøtuler liker magi, nemlig, bare ikke at vi bruker'e mot dem. Men hvertfall, den første dan så ga vi'n en kvist med idelbrann.»

«Næmen jøss!» sa Hermine lavt, men både Harry og Ronny rynket brynene spørrende.

«En kvist med –?»

«Evig ild,» sa Hermine irritert. «Det burde dere sannelig vite nå – professor Pirrevimp har nevnt det minst to ganger i timene sine.»

«Men hvertfall,» sa Gygrid fort og avskar dem før Ronny rakk å ta til motmæle, «denna kvisten hadde altså Humlesnurr forheksa så'n sku' brenne evig, og det er'ke no som hvem som helst trollmann kan prestere, så det var

altså den jeg la pent ner i snøen foran føttene på Karkus og sa: ’En gave tel jøtulglurpen fra Albus Humlesnurr, som sender sine høfligste hilsener.’»

«Hva svarte Karkus da?» spurte Harry oppslukt.

«Ingentingen,» sa Gygrid. «’N snakka’kke engelsk.»

«Å nei vel!»

«Men det gjor’ke no,» sa Gygrid uforstyrrelig. «Humlesnurr hadde advart vårs om at det kunne ha seg sånn, og Karkus skjønte nok tel å gaule på et par jøtuler som kunne litt ta språket våres, og dem oversatte for vårs.»

«Likte’n gaven, da?» spurte Ronny.

«Jøss da, den var så popelær som fy, den, så snart dem skjønte å det var,» sa Gygrid. Han vendte dragebiffen og presset den kjøligste sida mot øyet. «Skikkelig fornøyd blei’n. Så da sa jeg: ’Albus Humlesnurr ber glurpen snakke med sendemannen sin når’n kommer igjen i morra med en gave til.’»

«Hvorfor kunne du ikke bare snakket med dem samme dag?» spurte Hermine.

«Humlesnurr ville at vi sku’ ta det pent og rolig,» sa Gygrid. «La dem se at vi holdt løftene våres. *Vi kommer igjen i morra med en gave til*, og så *kommer* vi igjen med en gave til – sånt gjør godt inntrykk, da lissom. Og gir dem tid tel å kikke på den første gaven og se at det er bra saker, så dem blir ivrig etter mer. Og fresten, med jøtuler som Karkus, så er’e’ke lurt å plage dem med for mye nytt på en gang – da kan det godt væra dem kverker deg for å gjøra allting litt enklere. Så vi bukka vårs ut igjen og fant vårs ei fin lita hule å sova i den natta, og om morran så gikk vi ner igjen, og denna gangen satt Karkus oppreist og venta på vårs og så aldeles ivrig ut.»

«Og så snakket dere med ham?»

«Ja da. Først så overleverte vi’n en fin stridshjelm – gnomsmidd og umulig å ølegge – og så satte vi vårs ner og snakka.»

«Hva sa han, da?»

«Å, ikke stort,» sa Gygrid. «Lytta, for det meste. Men det var noen gode tegn. ’N hadde hørt om Humlesnurr, hørt at’n hadde vært imot å drepe dem siste britiske jøtulene. Han virka faksisk temlig ingtresert i å høra å Humlesnurr hadde å si. Og et par ta dem andre, særlig dem som kunne litt

engelsk, dem satte seg rundt og følgte med, dem òg. Vi var ganske håpefulle da vi gikk den dan. Og lovte å komma telbars att dan etter med en gave tel.

Men den kvelden gikk allting skeis.»

«Åssen da?» sa Ronny fort.

«Vel, som jeg sa, så er dem ikke skaft tel å leva så tett innpå en annen, sånne jøtuler,» sa Gygrid sørgmodig. «Ikke i sånne store flokker. Dem kan'ke for det, så snart det går noen uker, så er dem pokka nødt tel å prøve å ta kverken på en annen. Menna slåss, og kvinnfolka slåss, og restene ta dem gamle stammene slåss, og da har jeg'ke tatt med alle vanlige krangler om mat og dem beste båla og soveplassene. Når du ser atte det er så helt på tampen med hele folket, så sku' du jo trudd at dem kunne latt en annen væra i fred, men …»

Han sukket dypt.

«Den kvelden blei det slagsmål igjen; vi så det fra åpninga i hula vår, der satt vi og kikka ner i dal'n. Og dem holdt på i timesvis, du sku'ke trudd det var mulig med sånt spetakkel. Og når at sola sto opp, var snøen ildrød, og huet hanses lå på bånn av sjøen.»

«Hodet til hvem da?» gispet Hermine.

«Karkus,» sa Gygrid tungt. «Dem hadde fått seg en ny glurp; Golgorosk, het'n.» Han sukket tungt. «Vel, vi hadd'ikke regna med en ny glurp to daer etter at vi hadde fått fin kontakt med den gamle, og vi fikk en stygg følse ta atte Golgorosk ikke var lisså oppsatt på å prate med vårs, men vi måtte jo prøva.»

«Og så gikk dere og snakka med'n?» sa Ronny vantro. «Etter at dere hadde sett'n rive huet av en annen jøtul?»

«Klart vi måtte,» sa Gygrid. «Vi hadde da vel ikke dratt hele den veien bare for å gi opp etter to daer! Ja, så gikk vi ner da, med den neste gaven vi hadde tenkt å gi tel Karkus.

Men jeg skjønte jo at det var kul i hælsike før jeg åpna kjeften. Der satt'n med hjelmen tel Karkus på huet og grein til vårs når at vi nærma vårs. Diger var'n – en ta dem største der. Svart hår og tenner som passa og et halsbånd ta knokler. Menskeknokler, så dem ut som, noen ta dem. Ja ja, jeg prøvde nå – holdt fram en svær rull med drageskinn og sa: 'En gave tel jøtulenes

glurp' – og så visste jeg'ke ordet ta det før jeg hang opp ner i lufta i kloa på to ta kompisene hanses.»

Hermine slo hånden for munnen.

«Åssen i all verden kom du deg ut av *den?*» spurte Harry.

«Å, jeg hadd'ikke det om ikke a Olympe hadde vært der,» sa Gygrid. «Hu fikk fram tryllestaven og presterte noe ta den kvikkeste heksinga jeg har sett – helt utrulig, var det. Traff dem to som holdt meg rett i øya med øyekatarrvåder, og da slapp dem taket strast – men da satt vi i suppa òg, for det vi hadde brukt magi mot dem, og det er nettopp det jøtuler ikke tåler fra trollmenn. Så det var bare å legge beina på nakken, og vi skjønte jo at det var'ke snakk om å marsjere inn i den leiren igjen.»

«Jøsses, Gygrid,» sa Ronny matt.

«Men hvorfor tok det deg så lang tid å komme hjem igjen, når dere bare var der i tre dager?» spurte Hermine.

«Vi dro da vel ikke etter tre dager!» sa Gygrid, åpenbart dypt støtt. «Humlesnurr stolte jo på vårs!»

«Men du sa jo nettopp at dere ikke kunne gå tilbake!»

«Ikke om dan, nei. Så vi måtte legge om planene litt. Holdt vårs i hula et par daer og holdt utkikk derfra. Og det vi så, var'ke bra.»

«Rev han av flere hoder?» spurte Hermine med en grimase.

«Nei,» sa Gygrid. «Gid'n hadde.»

«Hvordan da?»

«For det at vi snart fant ut atte det var'ke *alle* trollmenn'n hadde no imot – bare vårs.»

«Dødsetere?» sa Harry fort.

«Jepp,» sa Gygrid mørkt. «Det kom et par støkker på besøk tel'n hver dag med gaver til glurpen, og'n dingla'kke opp ner med *dem*.»

«Åssen veit du at det var dødsetere?» spurte Ronny.

«For det at jeg dro kjensel på en ta dem,» knurret Gygrid. «McKnife, dere mins han? Han krabaten dem sendte for å drepe Bukknebb? En skikkelig gærning. Like glad i å drepe som Golgorosk, så det er neiggu'kke rart at dem kom så godt ut av det med en annen.»

«Så McKnife har overtalt jøtulene til å slutte seg til Han-du-vet, altså?» sa Hermine desperat.

«Hold an hippogriffen litt, jeg er'ke helt ferdig med historia!» sa Gygrid indignert. I betraktning av at han ikke hadde villet fortelle dem noe som helst, virket han overraskende oppsatt på å fortsette. «Meg og a Olympe snakka om saka og blei enige om at det var'ke sikkert at hele bølinga ville holde med Han-du-veit, sjøl om glurpen deres gjorde det. Så det gjaldt bare å få overbevist noen ta dem andre, dem som ikke hadde ønska seg Golgorosk som glurp.»

«Men åssen kunne dere vite hvem av dem det var?» spurte Ronny.

«Jo, det måtte jo væra dem som blei banka tel kjøttkake det, ikke sant?» forklarte Gygrid tålmodig. «Dem som hadde lite granne vett, holdt seg jo unna Golgorosk og gjømte seg i huler rundtom i fjella der akkerat som vårs. Så vi fant ut at vi sku' tusle rundt i hulene der om nettene og se om vi ikke kunne få overtalt noen ta dem.»

«Dere gikk rundt i mørke huler … på jakt etter jøtuler?» sa Ronny med en stemme full av respekt og ærefrykt.

«Vel, det var'ke jøtulene som bekymra vårs verst, da,» sa Gygrid. «Vi tenkte mer på dødsetera. Humlesnurr sa før vi dro at vi sku' holde vårs unna dem så sant vi kunne, og problemet var at dem visste jo atte vi var der – Golgorosk hadde så klart sagt fra tel dem. Så om natta, når at jøtulene sov i hulene sine og vi ville liste vårs inn tel dem, så luska jo McKnife og han andre også rundt i fjellet og leita etter *vårs*. Jeg hadde mi fulle hyre med å få Olympe fra å hoppe på dem,» sa Gygrid, og munnvikene trakk litt oppover i buskeskjegget, «hu vill'ikke annet enn å slåss … Hu er no for seg sjøl når'a får opp dampen, hu Olympe … fyrrig, lissom – det er sikkert det franske blodet …»

Han stirret drømmende inn i ilden. Harry lot ham få et halvt minutt til å nyte minnene før han kremtet høyt.

«Jamen, hva skjedde, da? Fikk dere kontakt med noen av de andre jøtulene?»

«Hæ? Å … å jo, vi gjorde da det. Jo da, den tredje natta etter at Karkus blei drept, så krabba vi ut fra den hula vi hadde gjømt vårs i og nerover

kløfta igjen – med øya på stælk etter dødsetera, så klart. Var innom et par huler, med niks flaks – men så, i den sjette eller no sånt, kom vi over tre jøtuler som gjømte seg.»

«Der må det ha vært trangt,» sa Ronny.

«Var'ke plass tel å få svingt en katapard,» sa Gygrid.

«Men angrep de ikke da de fikk se dere?» spurte Hermine.

«Dem *ville* sikkert gjort det, hvis atte dem hadde vært i form tel det,» sa Gygrid, «men dem var temlig stygt skadd, alle tre. Gjengen tel Golgorosk hadde slått dem tel kjøttkake, så da dem våkna, hadde dem bare krypi inn i nærmeste gjømmested dem fant. Men hvertfall, så var det en som kunne noen ord engelsk, og han oversatte for dem andre, og det virka'kke som det vi hadde å si gikk rett i vranga, så vi kom telbakers dit sia, hilste på dem som var såra … jeg tenker vi hadde overbevist en seks–sju støkker, på det meste.»

«Seks–sju?» sa Ronny ivrig. «Det er vel ikke så ille – kommer de over hit, da, og hjelper oss å slåss mot Han-du-veit?»

Men Hermine sa: «Hva mente du med 'på det meste', Gygrid?»

Gygrid kikket trist på henne.

«Gjengen til Golgorosk raida hulene. Og dem som overlevde, vill'ikke ha noe mer med vårs å gjøra etter det.»

«Så … så det kommer ingen jøtuler da, altså?» sa Ronny skuffet.

«Nei,» sa Gygrid. Han trakk et dypt sukk, snudde biffen igjen og la den sida som nå var kjøligst inn mot ansiktet. «Men vi gjorde det vi skulle, vi ga dem beskjeden fra Humlesnurr, og noen ta dem hørte på'n, og kanhende blir det noen som kommer til å huse på'n òg. Kanskje dem som ikke vil ha no med Golgorosk å gjøra, drar sin kos fra fjella der, og det er jo en kjangs for at dem huser på at Humlesnurr er vennlig stilt imot dem … så det kan jo væra at dem kommer.»

Snøen hadde begynt å fylle opp vinduet. Harry merket plutselig at kutten var gjennomvåt rundt knærne. Det var Hogg som hadde siklet med hodet i fanget hans.

«Gygrid?» sa Hermine lavt etter en stund.

«Mmm?»

«Fikk du … var det noe tegn til … hørte du noe om … om moren din mens du var der?»

Gygrids frie øye dreide mot henne, og Hermine så litt skremt ut.

«Om forladels, jeg … bare glem det –»

«Dau,» gryntet Gygrid. «Daua for mange år sia. Fortalte dem meg.»

«Å … jeg … jeg er veldig lei for det,» sa Hermine med tynn, liten stemme. Gygrid trakk på de massive skuldrene.

«Trengs ikke,» sa han kort. «Kan'ke huse stort ta'a. Hu var'ke stort tel mor.»

De ble tause igjen. Hermine skottet nervøst bort på Harry og Ronny og håpet åpenbart at de skulle si noe.

«Men du har'ke fortalt oss åssen du kom til å se ut sånn, Gygrid,» sa Ronny og viftet i retning det blodflekkede fjeset hans.

«Eller hvorfor du brukte så lang tid,» sa Harry. «Sirius sier at madame Maxime kom tilbake for evigheter siden –»

«Hvem var det du sloss med?» sa Ronny.

«Jeg har'ke slåss!» sa Gygrid med ettertrykk. «Jeg –»

Men resten av det han skulle si, forsvant i en plutselig kraftig banking på døra. Hermine gispet og mistet kruset, som falt i golvet og ble knust; Hogg kvinket. Alle fire stirret på vinduet ved sida av døra. Skyggen av noen som var liten og bredbygd falt på det tynne gardinet.

«Det er *henner!*» hvisket Ronny.

«Fort; under her!» sa Harry fort, snappet usynlighetskappen og svingte den over seg selv og Hermine. Ronny løp rundt bordet og kastet seg innunder kappen, han også, og der krøp de sammen og klemte seg inn i en krok. Hogg gneldret som en gal mot døra. Gygrid så helt fortumlet ut.

«Gygrid, gjem krusene våre!»

Gygrid trev krusene til Harry og Ronny og stakk dem under puta i kurven til Hogg, som nå sto og hoppet mot døra. Gygrid dyttet ham til side med foten og åpnet den.

Utenfor sto professor Uffert iført den grønne tweedkappen og en matchende lue med øreklaffer. Med sammensnurpet munn bøyde hun seg baklengs for å se Gygrid i ansiktet – hun nådde ham så vidt til navlen.

«Jaha,» sa hun langsomt og høyt, som om hun snakket til en som var døv. «Så De er Gygrid, er det så?»

Uten å vente på svar spaserte hun inn, og de utstående øynene speidet til alle kanter.

«Vekk,» glefset hun og hyttet med håndveska etter Hogg, som kom byksende bort til henne og prøvde å slikke henne i fjeset.

«Æh – ikke for å væra uhøflig eller no,» sa Gygrid og glodde på henne, «men hvem i huleste er De?»

«Mitt navn er Dolorosa Uffert.»

Blikket hennes feide over hytta. To ganger så hun rett inn i kroken hvor Harry sto klemt mellom Ronny og Hermine.

«Dolorosa Uffert?» sa Gygrid og lød grundig forvirret. «Jeg trudde De var en ta dem derre departements– jobber ikke De sammens med Bloeuf?»

«Jeg var førstestatssekretær ved statsrådens kontor, det er korrekt, » sa Uffert, som nå travet rundt i hytta og sugde inn alle detaljer, fra skuldersekken inntil veggen til den fraslengte reisekappen. «Nå er jeg den nye læreren i forsvar mot svartekunster –»

«Da er De modig,» sa Gygrid. «Det er'ke mange som vil ta den jobben lenger.»

«– og storinkvisitor på Galtvort,» sa Uffert, uten noe tegn til at hun hadde hørt hva han sa.

«Hva er det for no?» sa Gygrid og rynket pannen.

«Akkurat det samme ville jeg spørre om,» sa Uffert og pekte på skårene på golvet som hadde vært kruset til Hermine.

«Å,» sa Gygrid, med et meget lite velkomment blikk mot kroken hvor Harry, Ronny og Hermine hadde gjemt seg, «å, det … var bare Hogg, det, han reiv ner et krus. Så jeg måtte ta detta her isteden.»

Gygrid pekte på det han hadde drukket av. Fremdeles holdt han den ene hånden på dragebiffen foran øyet. Nå sto Uffert rett foran ham og hadde gått over fra å granske hytta til å granske ham.

«Jeg hørte stemmer,» sa hun lavt.

«Jeg snakka tel Hogg,» sa Gygrid fast.

«Og den svarte?»

«Vel, æh … på en måte,» sa Gygrid. Han så brydd ut. «Jeg pleier å si at Hogg er nesten som et menske –»

«Tre sett fotspor i snøen fører fra borgen til Deres dør,» sa Uffert glatt.

Hermine gispet, og Harry slo en hånd for munnen hennes. Heldigvis snuste Hogg rundt kuttefalden til Uffert akkurat da, og det virket ikke som hun hadde hørt det.

«Vel, jeg kom akkurat telbakers,» sa Gygrid og viftet med en skinkehånd mot sekken. «Kan vel væra det kom noen bortom for å hilse på, før atte jeg kom.»

«Men ingen fotspor fører bort fra døra.»

«Tja, nei … ikke veit jeg åssen det kan henge sammens …» sa Gygrid, trakk seg nervøst i skjegget og skottet på ny mot kroken hvor Harry, Ronny og Hermine satt, som for å be om hjelp. «Øhrm …»

Uffert snurret rundt og travet rundt i hele hytta mens hun gransket alt som var. Hun bøyde seg og kikket under senga. Hun åpnet Gygrids skap. Hun passerte fem centimeter unna nesetippene til Harry, Ronny og Hermine, der de klemte seg inntil veggen – Harry trakk faktisk magen inn i det samme. Da hun for sikkerhets skyld også hadde kikket oppi den gigantiske kjelen Gygrid pleide å lage mat i, snurret hun rundt igjen og sa: «Hva har hendt med Dem? Hvordan fikk De de skadene?»

Gygrid tok fort dragebiffen vekk fra fjeset. Det var nok en feil, etter Harrys mening, for den svarte og fiolette bloduttredelsen rundt øyet var nå enda tydeligere, og det samme var de store mengdene både ferskt og størknet blod over halve fjeset. «Å, jeg … hadde et lite uhell,» sa han dumt.

«Hva slags uhell?»

«Jeg … snubla.»

«De snublet,» gjentok hun kjølig.

«Ja, akkerat. Over … over sopelimen til en kammerat. Jeg flyr jo’kke sjøl. Vel, De ser jo sjøl å stor jeg er, det fins vel ikke en lime som kunne bært meg, sku jeg tru. Og denna kammeraten, han aler opp abraxanerhester, veit ikke om De har sett noen – digre, med vinger – jo, og så fikk jeg ri litt på en, og så blei det –»

«Hvor har De vært?» spurte Uffert og skar igjennom bablingen til Gygrid.

«Vært –?»

«Vært, ja, nettopp,» sa hun. «Det er to måneder siden terminen startet. En annen lærer har måttet vikariere for Dem. Ingen av Deres kolleger har kunnet gi meg noen opplysninger om hvor De var å finne. De etterlot Dem ingen adresse. Så hvor har De vært?»

Det ble en pause. Gygrid stirret på henne med begge øynene, også det nyavdekkede. Harry kunne nesten høre at hjernen hans knirket.

«Jeg har vært … på helseferie,» sa han.

«På helseferie,» sa professor Uffert. Blikket hennes gled over Gygrids misfargede og hovne fjes, og drageblodet som dryppet jevnt og stille ned på vesten hans. «Jaså.»

«Jo,» sa Gygrid. «Litt æh – litt frisk luft, ikke sant …»

«Ja, for en skogvokter må jo naturligvis frisk luft være mangelvare,» sa Uffert søtt. Den lille biten av Gygrids fjes som ikke var enten svart eller fiolett, ble ildrød.

«Vel æh – *luftforandring*, da …»

«Fjelluft, kanskje?» sa Uffert fort.

Hun vet det, tenkte Harry desperat.

«Fjell–?» gjentok Gygrid og tenkte åpenbart fort. «Nei, det blei Sør-Frankrike for meg. Litt sol og æh … sjø.»

«Jaså?» sa Uffert. «De er ikke blitt mye brun.»

«Å, æh … veldig sart hud, skjønner De,» sa Gygrid og prøvde seg med et innsmigrende smil. Harry la merke til at to av tennene var blitt slått ut. Uffert betraktet ham kaldt, og smilet stivnet. Så jenket hun håndveska på plass litt høyere i armkroken og sa: «Jeg kommer naturligvis til å informere ministeren om at De kommer så sent.»

«Joh,» sa Gygrid og nikket.

«Og De bør også være klar over at som storinkvisitor er det min beklagelige, men nødvendige plikt å inspisere mine lærerkolleger. Så jeg regner med at vi sees igjen før lang tid er gått.»

Hun snudde og marsjerte mot døra.

«Ingspisere vårs?» gjentok Gygrid uforstående og så etter henne.

«Ja visst,» sa Uffert bløtt og kikket på ham med hånden på dørklinka. «Departementet er fast bestemt på å luke ut utilfredsstillende lærere, Gygrid. God natt.»

Så gikk hun og lukket døra bak seg med et knepp. Harry skulle til å trekke vekk usynlighetskappen, men Hermine grep ham om håndleddet.

«Ikke ennå,» hvisket hun i øret på ham. «Det er ikke sikkert hun har gått.»

Det virket som Gygrid tenkte det samme, for han travet over golvet og trakk gardinet forsiktig til side.

«Hu går telbakers tel borgen, jo,» sa han lavt. «Jøssenam … så hu ingspiserer folk, hu?»

«Ja,» sa Harry og tok av seg kappen. «Rummelfiold er på prøve alt …»

«Æh … hva slags ting hadde du egentlig tenkt å ta opp dette året, Gygrid?» spurte Hermine.

«Å, ikke tenk på det, jeg har spikulert ut et flott opplegg,» svarte han begeistret, tok opp dragebiffen fra bordet og klasket den over øyet igjen. «Det er noen vesener jeg har spart opp til U.G.L.E.-året, så bare vent; dem er no helt spessielt.»

«Øh … spesielle på hvilken måte da?» spurte hun forsiktig.

«Det sku' du bare visst,» sa Gygrid fornøyd. «Trur du jeg vil ølegge overraskelsen, eller?»

«Du Gygrid,» sa hun og lot all forstillelse fare, «professor Uffert blir veldig misfornøyd hvis du tar med deg noe farlig til timene.»

«Falig?» sa Gygrid, vennlig desorientert. «Ikke vær dum, trur du jeg gir dere noe falig? Jeg mener, greit, dem kan passe seg sjøl –»

«Men du blir nødt til å bestå Ufferts inspeksjon, Gygrid, så når hun ser på, er det faktisk bedre om du underviser i stell av merrafyljer, forskjellen mellom trasler og pinnsvin, sånt noe som det!» sa Hermine oppriktig.

«Men det er jo'kke særlig ingtresangt da, Hermine,» sa Gygrid. «De greiene jeg har laina opp er mye mer spennendes. Jeg har samla dem inn i årevis; jeg trur faksisk jeg har den eneste tamme flokken i hele Storbritannia!»

«Å Gygrid, vær så snill,» sa Hermine, og nå var det ekte desperasjon i stemmen. «Uffert leter bare etter en unnskyldning til å bli kvitt lærere hun syns er for godvenner med Humlesnurr. Vær så snill, Gygrid, lær oss noe kjedelig som vi helt sikkert kommer til å få til U.G.L.E.»

Med Gygrid bare gjespet kolossalt og sendte et lengselsfullt, enøyd blikk mot den digre senga i hjørnet.

«Hør, det har vært en lang dag, og det er seint,» sa han og klappet Hermine så varsomt på skulderen at knærne hennes klappet sammen og traff golvet med et smell. «Å – 'fladels –» han løftet henne opp igjen etter kuttenakken. «Du, ikke vær redd for meg, jeg lover deg at det er skikkelig bra saker jeg har laina opp til klassen deres, nå som at jeg er hjemme igjen … men nå er det best dere tre kommer dere opp att tel borgen, og ikke gløm å viske ut fotspora etter dere!»

«Jeg veit ikke om det trengte inn, det du sa,» sa Ronny litt etter, da de hadde sjekket at kysten var klar og var på vei opp mot borgen gjennom det tetnende snøværet – men uten å etterlate seg spor, takket være eliminismusformelen Hermine brukte fortløpende der de gikk.

«Da går jeg tilbake igjen i morgen,» sa hun bestemt. «Og planlegger timene for ham, hvis jeg blir nødt. Det får være det samme om hun sparker ut Rummelfiold, men hun får ikke ta Gygrid!»

KAPITTEL TJUEÉN

SLANGENS ØYE

Søndag morgen brøytet Hermine seg vei ned til Gygrids hytte gjennom en drøy halvmeter snø. Harry og Ronny ville gjerne blitt med, men berget av lekser hadde nok en gang nådd alarmerende høyder, så motstrebende måtte de bli på oppholdsrommet og prøve å la være å høre alle henrykte lyder utenfra, hvor andre elever moret seg med å stå på skøyter på sjøisen, kjøre kjelke eller – verst av alt – forhekse snøballer så de suste helt opp i Griffing-tårnet og smalt mot rutene.

«Hoi!» brølte Ronny, da han omsider mistet tålmodigheten og stakk hodet ut. «Jeg er prefekt, og hvis én snøball til treffer dette vind – OOFF!»

Han trakk hodet fort til seg igjen, men nå var det fullt av snø.

«Fred og Frank,» sa han bittert og smelte igjen vinduet. «Tullinger …»

Hermine kom tilbake fra Gygrid før lunsj, litt frossen og våt til knes.

«Vel?» sa Ronny og så opp da hun om inn. «Har du planlagt alle timene hans nå?»

«Vel, jeg prøvde,» sa hun matt og sank ned i en stol ved sida av Harry. Hun trakk fram tryllestaven og svingte den i en innviklet liten bevegelse som fikk varm luft til å strømme fra tippen; så pekte hun med den på kutten sin, som straks begynte å dampe mens den tørket. «Han var ikke der engang da jeg kom – jeg sto og banket på i minst en halvtime – men så kom han traskende ut fra Skogen –»

Harry stønnet. Den forbudte skogen krydde av nettopp slike vesener som uten videre kunne få Gygrid sparket. «Hva er det han har der inne? Sa han det?»

«Nei,» sa Hermine nedslått. «De skal være en overraskelse, sier han. Jeg prøvde å fortelle ham om Uffert, men det går visst ikke inn. Han sier at ingen ved sine fulle fem heller ville studere trasler enn kimærer – å, ikke at jeg tror han *har* en kimære,» la hun fort til da hun så det forferdede uttrykket til Harry og Ronny, «men ikke fordi han ikke har prøvd, etter det han sa om hvor vanskelig det var å få tak i eggene. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg sa det ville være bedre om han fulgte opplegget til Gnureplank. Oppriktig talt tror jeg ikke han hørte på halvparten av det jeg sa. Han er i et nokså rart humør, må jeg si. Og han vil fremdeles ikke ut med hvor han fikk alle de sårene.»

Gygrid gjenkomst til lærerbordet ved frokosten dagen etter ble ikke hilst med like stor glede av alle. Noen – blant dem Fred og Frank og Laffen – brølte av begeistring og spurtet mellom Griffing- og Håsblås-bordene for å riste Gygrid i kjempeneven, mens andre – Parvati og Lavendel, for eksempel – vekslet dystre blikk og ristet på hodet. Harry visste at mange foretrakk Gnureplanks timer, og det verste var at en ørliten, upartisk del av ham visste at det hadde de god grunn til: Gnureplanks versjon av en interessant time innebar ikke nødvendigvis risken for at en eller annen skulle få revet av seg hodet.

Det var med atskillige bange anelser Harry, Ronny og Hermine gikk nedover mot Gygrids hytte på tirsdagen, solid inntullet mot kulda. Harry var bekymret, ikke bare for hva Gygrid kunne ha funnet på å undervise dem i, men også for hvordan resten av klassen, og særlig Malfang og kompisene hans, ville oppføre seg hvis Uffert var til stede.

Men ingen storinkvisitor var å se da de hadde kjempet seg gjennom snøen til utkanten av Skogen, hvor Gygrid sto og ventet på dem. Han så ikke akkurat beroligende ut; bloduttredelsene som hadde vært fiolette lørdag kveld, hadde nå fått sjatteringer i grønt og gult, og noen av sårene hadde visst begynt å blø igjen. Harry kunne ikke skjønne det – hadde Gygrid vært i basketak med et eller annet vesen med en gift som gjorde at sårene han fikk, ikke grodde? Som for å bekrefte denne illevarslende fantasien bar Gygrid noe som kunne være et halvt kuslakt over den ene skulderen.

«Vi skal væra her inne i da'!» ropte han muntert til elevene som nærmet seg, og hyttet med hodet mot det mørke skogbrynet bak seg. «Mer ly! Og dessforuten, så liker'em seg best i mørket.»

«Hva er det som liker seg best i mørket?» hørte Harry Malfang si til Krabbe og Gurgel; det var en antydning av panikk i den skarpe stemmen. «Hva var det han sa likte seg best i mørket – hørte noen det?»

Harry husket den eneste gangen Malfang hadde vært inne i Skogen før … han hadde ikke vært særlig modig da heller. Han smilte for seg selv. Etter den rumpeldunkkampen var alt som plagde Malfang, helt greit for ham.

«Alle klare?» sa Gygrid smilende og så seg om blant elevene. «Vel. Altså. Jeg har spart opp en tur inn i Skauen til at dere kom i femte klasse. Så nå tenkte vi sku' gå og se på dissa krøttera i dems natturlige miljø. Og det vi skal studdere i dag, er no temlig sjeldent no – jeg tipper atte jeg er den eneste i hele Storbritannia som har greid å temme dem.»

«Og De er sikker på at de *er* temt, da?» sa Malfang; angsten i stemmen var blitt enda tydeligere. «Men det ville jo ikke vært første gang De kom med villdyr til timen, i tilfelle.»

Smygardingene mumlet enig, og et par griffinger så også ut som de mente Malfang hadde et poeng der.

«Klart dem er tamme,» sa Gygrid og skulte. Han heiste kuslaktet bedre til rette på skulderen.

«Hva er det som har skjedd med fjeset Deres?» spurte Malfang.

«Det ska'kke du bry deg med!» sa Gygrid sint. «Vel, hvis at dere er ferdige med å stille dumme spørsmål, så følg etter meg.»

Han snudde og marsjerte rett inn i Skogen. Ingen hadde visst synderlig lyst til å følge etter. Harry kikket bort på Ronny og Hermine, som sukket, men nikket, og alle tre la i vei etter Gygrid. Resten av klassen diltet etter.

De gikk i en ti minutters tid, til de kom til et sted hvor trærne vokste så tett sammen at det var mørkt som i skumringen, og helt fritt for snø på bakken. Med et grynt svingte Gygrid den halve kua ned på bakken, tok et skritt tilbake og snudde seg mot klassen, som for det meste snek seg nærmere fra tre til tre og skottet nervøst omkring seg som om de ventet å bli overfalt hvert sekund det skulle være.

«Trekk nærmere, trekk nærmere,» oppmuntret Gygrid. «Altså, dem blir tiltrekt av kjøttlukta okke som, men jeg roper nå på dem, jeg, for dem liker å veta at det er meg.»

Han snudde seg, ristet på det buskete hodet for å få håret bort fra ansiktet, og så utstøtte han et underlig, vrælende hyl som gjallet mellom de mørke trærne. Det lød som skriket til en ukjent, men skrekkelig fugl. Ingen lo; de fleste så for livredde ut til å lage en lyd.

På ny utstøtte Gygrid det vrælende skriket. Det gikk et øyeblikk, mens klassen tittet seg nervøst over skulderen og bak trærne for å få et første glimt av hva det måtte være som var i vente. Og så, idet Gygrid ristet håret tilbake for tredje gang og den veldige bringa utvidet seg, dultet Harry borti Ronny og pekte mot det svarte mellomrommet mellom to knortete barlindtrær.

Et par tomme, hvite, skinnende øyne ble større i tussmørket, og et øyeblikk etter vokste det fram av mørket et drageliknende hode, halsen og deretter den skjelettaktige kroppen til en stor, svart, vinget hest. Den så seg om blant elevene i noen sekunder og slo med den lange, svarte halen, og så bøyde den hodet og begynte å rive kjøttstykker av kuslaktet med de spisse hoggtennene.

En bølge av lettelse slo over Harry. Endelig kom beviset på at han ikke hadde innbilt seg disse vesenene, at de var virkelige – Gygrid visste også om dem. Han kikket ivrig på Ronny, men Ronny glodde fremdeles ut mellom trærne, og litt etter hvisket han: «Hvorfor roper ikke Gygrid en gang til?»

Uttrykket hos de fleste av de andre var like forvirret og nervøst forventningsfullt som hos Ronny, og folk stirret hvor som helst ellers enn på hesten som sto rett foran dem. Det virket som det bare var to stykker som kunne se dem: En mager Smygard-gutt rett bak Gurgel stirret på den spisende hesten med et meget frastøtt uttrykk, og Nilus, som fulgte hvert vift av den lange, svarte halen med øynene.

«Å, og her har vi en til!» sa Gygrid stolt, idet en ny svart hest kom ut mellom de mørke trærne, foldet de læraktige vingene tettere inntil kroppen

og bøyde hodet for å meske seg på kjøtt, den òg. «Rekk opp handa nå, de som kan se dem!»

Harry følte en enorm tilfredsstillelse over at han endelig skulle få forklaringen på disse mysteriøse hestene. Han rakte hånden i været, og Gygrid nikket til ham.

«Jo da, jo da, jeg visste jo at du sku' se dem, Harry,» sa han alvorlig. «Og du òg, Nilus? Og –»

«Unnskyld meg,» sa Malfang i sin hånligste tone, «men hva er det egentlig man mener vi skulle se?»

Til svar pekte Gygrid på kukadaveret på bakken. Hele klassen stirret på det et øyeblikk – og så var det flere som hikstet, og fra Parvati kom det et lite skrik. Harry skjønte hvorfor: Kjøttbiter som rev seg løs fra et kadaver av seg selv og deretter forsvant i tomme lufta, måtte forekomme nokså merkverdig, ja.

«Hva er det som gjør det?» spurte Parvati med redd stemme og smatt bak nærmeste tre. «Hva er det som spiser det?»

«Dystraler,» sa Gygrid stolt. Fra Hermine ved sida av Harry kom det et svakt «*Åh!*» idet noe gikk opp for henne. «Vi har en hel flokk ta dem her på Galtvort. Er det noen som veit –?»

«Men de betyr jo forferdelig, forferdelig ulykke!» avbrøt Par-vati med et skrekkslagent uttrykk. «De bringer jo all slags avskyelige ulykker over folk som kan se dem! Professor Rummelfiold fortalte meg en gang –»

«Nei da, nei da,» sa Gygrid og klukklo. «Det der er bare overtru, det. Dem betyr slets ikke uløkke, dem er utrulig gløgge og nyttige! Akkerat denna flokken er jo'kke til så mye nytte, da, det blir mest bare å trekke skolevognene, om ikke Humlesnurr skal på langtur og ikke vil immivere – nei se, der har vi et par til, ja –»

Enda to hester kom lydløst ut mellom trærne. Den ene passerte rett forbi Parvati, som skalv og presset seg tettere inntil trestammen. «Jeg syns jeg kjente noe,» sa hun, «jeg tror den er like ved meg!»

«Ikke vær redd, den gjør deg ingentingen,» sa Gygrid tålmodig. «Vel, er'e noen som kan fortelle meg åffer noen ta dere kan se dem og noen ikke?»

Hermine rakte opp hånden.

«Ja, få høre da,» sa Gygrid og smilte til henne.

«De eneste som kan se dystraler, er folk som har sett døden,» sa hun.

«Det er aldeles rektig,» sa Gygrid høytidelig. «Ti poeng tel Griffing. Og dystraler –»

«*Hym, hym*.»

Professor Uffert hadde kommet. Hun sto litt bortenfor Harry, stadig iført den grønne lua og kappen, og med notatblokken parat. Gygrid, som aldri hadde hørt denne falske kremtingen før, mønstret bekymret den nærmeste dystralen, åpenbart i den tro at det var derfra lyden kom.

«*Hym, hym*.»

«Å, hallo der!» sa Gygrid og smilte, da han hadde funnet lydkilden.

«De mottok vel beskjeden jeg sendte til hytta Deres i morges?» sa Uffert, med den samme høye, langsomme stemmen hun hadde brukt til ham før, som om hun snakket til noen som ikke bare var utlending, men mindre begavet på kjøpet. «Hvor jeg skrev at jeg ville inspisere timen Deres?»

«Å, jo,» sa Gygrid blidt. «Fint atte De fant fram. Vel, som at De ser – eller, jeg veit ikke – ser De det, eller? Vi holder på med dystraler i dag –»

«Unnskyld?» sa professor Uffert høyt, rynket pannen og holdt hånden som en trompet bak øret. «Hva sa De?»

Gygrid så litt forvirret ut.

«Æh – *dystraler!*» sa han høyt. «Store – øh – hester med vinger, lissom!»

Og han flakset forhåpningsfullt med de digre armene. Professor Uffert hevet øyebrynene og mumlet mens hun noterte på blokken: «*Begrenset ... forklarings ... evne ... må ... ty ... til ... overdrevne ... fakter*.»

«Vel … altså,» sa Gygrid og snudde seg mot klassen igjen, en tanke forfjamset. «Øh … å var jeg henne?»

«*Lider ... øyensynlig ... av ... sviktende ... korttids ... hukommelse*,» mumlet Uffert, høyt nok til at alle hørte det. Draco Malfang så ut som han hadde fått julepresangene en måned på forskudd, men Hermine var skarlagensrød av undertrykt sinne.

«Jo, akkerat,» sa Gygrid. Han kastet et usikkert blikk mot Ufferts notatblokk, men brøytet seg tappert videre. «Jeg sku' fortelle dere åssen det

gikk til atte vi fikk vårs en hel flokk ta dem. Jo, vi starta med en hingst, da, og så fire hopper. Denna her,» sa han og klappet den første som hadde vist seg, «Tenebros heter'n, han er sjølve yndlingen min, den første som blei født her i Skauen –»

«*Hym!*» avbrøt Uffert høyt. «Er De klar over at Magidepartementet har klassifisert dystraler som 'farlige'?»

Hjertet til Harry sank som en stein, men Gygrid bare klukklo.

«Dystraler er vel ikke falige! Jøss da, dem kan alltids ta seg en munnfull av en som virkelig plager dem –»

«*Viser ... tegn ... til ... begeistring ... ved ... tanken ... på ... vold*,» mumlet Uffert og skriblet på blokken.

«Næh – hold an litt'a!» sa Gygrid og begynte å bli litt nervøs. «Jeg mener, ei bikkje biter jo hvis at du plager'n, ikke sant – men dystraler, dem har bare fått dålig rykte på seg for det med døden og det – før trudde jo folk atte dem var et dålig varsel, mener jeg. Reine, skjære uvitenheta altså.»

Uffert svarte ikke, men gjorde seg bare ferdig med å skrive det siste notatet sitt før hun så opp på Gygrid igjen og sa, meget høyt og sakte: «Fortsett bare med undervisningen som vanlig. Imens kommer jeg til å gå rundt,» hun mimet at hun gikk (og Malfang og Petrea Parkasen holdt på å forgå av lydløse latterhikst) «blant elevene,» og hun pekte rundt på en del av dem, «og stille spørsmål.» Hun pekte på munnen sin for å antyde ideen å snakke.

Gygrid stirret på henne, tydeligvis komplett ute av stand til å begripe hvorfor hun oppførte seg som om hun ikke forsto vanlig dagligtale. Hermine hadde fått øynene fulle av raseritårer.

«Din hurpe, din onde hurpe!» hvisket hun mens Uffert gikk bort til Petrea Parkasen. «Jeg vet nok hva du prøver på, din avskyelige, ekle, ondskapsfulle –»

«Øhrm … altså,» sa Gygrid og forsøkte å komme inn i undervisningsrytmen igjen, «dystraler, ja. Jo da. Det er nemlig masse godt å si om –»

«Og du,» sa professor Uffert med gjennomtrengende stemme til Petrea Parkasen, «syns du det er enkelt å forstå professor Gygrids måte å snakke

på?»

Akkurat som Hermine hadde Petrea tårer i øynene, men i hennes tilfelle var det lattertårer – faktisk var det så vidt det var mulig å forstå hva hun sa fordi hun hele tida prøvde å svelge fnisene.

«Næhei … for … vel, det … låter som … grynting … ganske ofte …»

Uffert skriblet på blokken. De få bitene av Gygrids fjes som ikke hadde bloduttredelser, rødmet, men han prøvde å fortsette som om han ikke hadde hørt Petreas svar.

«Øh, altså … godt å si om dystraler, ja. Vel, når'em først er temma, sånn som denna flokken, så kan du aldri gå deg bort mer. Dem har en utrulig retningssans, nemlig, det er bare å si til dem å du vil hen –»

«Forutsatt at de kan skjønne hva man sier da, selvsagt,» sa Malfang høyt, og Petrea Parkasen knakk sammen i et nytt fniseanfall. Professor Uffert smilte overbærende til dem, og så snudde hun seg mot Nilus.

«Du kan se dystralene, Langballe, er det så?» sa hun.

Nilus nikket.

«Hvem var det du så dø?» spurte hun likegyldig.

«Be – bestefaren min,» sa Nilus.

«Og hva syns du om dem?» sa hun og viftet med de butte fingrene mot hestene, som nå hadde rukket å ribbe en god del av kadaveret inn til knoklene.

«Øh,» sa Nilus nervøst med et blikk på Gygrid. «Vel, de er … de er vel … OK …»

«*Elevene ... er ... for ... kuet ... til ... å ... innrømme ... at ... de ... blir ... skremt*,» mumlet Uffert og noterte.

«Nei!» sa Nilus oppskaket. «Nei da, jeg blir ikke skremt av dem!»

«Det er helt i orden,» sa Uffert og klappet ham på skulderen med noe hun åpenbart mente som et forståelsesfullt smil, skjønt Harry syntes det minnet mer om et hånflir. «Vel, Gygrid,» og hun snudde seg mot ham og påtok seg på ny den høye, langsomme tonen, «da tror jeg jeg har fått det jeg trenger. De vil motta,» hun mimet at hun tok imot noe fra lufta foran seg, «inspeksjonsresultatet,» hun pekte på notatblokken, «i løpet av ti dagers tid.» Her holdt hun opp ti korte fingre, og så, med et smil som var bredere

og mer paddeaktig enn noen sinne under den grønne lua, gikk hun. Malfang og Petrea Parkasen holdt på å forgå av latter, mens Hermine direkte ristet av sinne, og Nilus bare så fortumlet og forferdet ut.

«Det motbydelige, falske, forvrengende gamle kjerringmonsteret!» brast det ut av Hermine en halvtime senere, på tilbakeveien opp til borgen i fotsporene de hadde satt i snøen tidligere. «Dere ser vel hva hun er ute etter? Det er den tingen hun har med halvkaster nå igjen – hun prøver å få Gygrid til å virke som et slags innskrenket troll, bare fordi moren hans var en jøtulkvinne – og åååhh! – det er så urettferdig, det der var aldeles ingen dårlig time – jeg mener, OK, hvis det hadde vært de sprengstjertskruttene om igjen, så – men dystraler er helt greie – ja, til Gygrid å være var det der helt flott!»

«Uffert sa de var farlige,» sa Ronny.

«Vel, det er vel som Gygrid sier, at de kan passe seg selv,» sa Hermine utålmodig, «og en lærer som Gnureplank ville vel kanskje ikke vist oss dem før på Ø.G.L.E.-nivå, men – vel, de var da virkelig kjempeinteressante, var de ikke det da? Tenk at noen mennesker kan se dem og noen ikke! Jeg skulle ønske *jeg* kunne.»

«Skulle du?» spurte Harry stillferdig.

Med det samme så hun forferdet ut.

«Å Harry – om forladels – nei, så klart jeg ikke skulle – uff, tenk å si noe så dumt!»

«Det er greit,» sa han fort. «Ikke tenk på det.»

«Jeg ble overraska over at så mange *kunne* se dem,» sa Ronny. «Tre stykker, bare i én klasse –»

«Hei, Wiltersen, vi lurte nettopp på det,» sa en ondskapsfull stemme. Uten at de hadde hørt det i den dype snøen, hadde Malfang, Krabbe og Gurgel tatt dem igjen og gikk rett bak dem. «Tror du at hvis du fikk se noen pigge av, så kanskje du fikk øye på sluffen også?»

Han og Krabbe og Gurgel brølte av latter da de brøytet seg forbi dem og gikk videre. Litt lenger oppe satte de i gang med refrenget på ‘Wiltersen er topp’. Ronny ble ildrød på ørene.

«Ikke hør på dem, ikke hør på dem,» messet Hermine. Hun fant fram tryllestaven og brukte den varmluftsformelen igjen; med den smeltet hun en bedre sti gjennom den urørte snøen bort til drivhusene.

*

Det ble desember, og med den kom mer snø og et regelrett snøskred av hjemmelekser for femteklassingene. Også prefektpliktene til Ronny og Hermine krevde mer etter som det nærmet seg jul. De måtte lede julepyntingen i borgen («Prøv å henge opp glitter når Gnav har tak i den andre enden og prøver å kvæle deg med'n,» sa Ronny), overvåke at første- og andreklassingene tilbrakte friminuttene inne på grunn av iskulda («Og de er noen skikkelig frekke snørrfiller, skal jeg si deg; ikke snakk om at *vi* var så frekke i kjeften da vi gikk i første,» sa Ronny) og patruljere i gangene på skift sammen med Argus Nask, som hadde mistanke om at julestemningen kunne gi seg utslag i en farsott av trollmannsdueller («Den fyren har ikkeno annet enn møkk mellom øra, det er helt sikkert,» sa Ronny innett). Så travelt hadde de det at Hermine til og med holdt opp å strikke nisseluer og bekymret seg ustanselig over at hun bare hadde tre igjen.

«Alle de stakkars nissene jeg ikke har fått frigjort ennå – tenk, de må bli her i hele jula bare for at jeg ikke har nok luer!»

Harry bøyde seg dypere over besvarelsen sin i magihistorie; han hadde ikke hatt hjerte til å fortelle henne at Noldus hadde forsynt seg med alt hun hadde strikket. Dessuten hadde han ikke lyst til å tenke på jula. For første gang siden han begynte på Galtvort, ville han heller tilbringe ferien et annet sted enn på skolen. Han følte seg temmelig forbannet på hele stedet for øyeblikket, både på grunn av rumpeldunkforbudet, og på toppen av det, bekymringen for om Gygrid ville få varsel om at han var på prøve. Det eneste han virkelig gledet seg til, var HL-møtene, og dem måtte de jo holde opp med i ferien, ettersom omtrent alle i HL skulle hjem til familien. Hermine skulle på skiferie med foreldrene, noe Ronny hadde sin store moro av – han hadde aldri hørt om at gomper spente på seg tynne trefliser for å skli nedover fjellsider. Ronny selv skulle hjem til Hiet. Harry bet i seg misunnelsen i dagevis før Ronny sa, som svar på spørsmålet om hvordan

han hadde tenkt å reise hjem: «Men du skal da også være med! Har jeg'ke sagt det, altså? Det er ukevis sia muttern skreiv og sa jeg måtte invitere deg!»

Hermine himlet med øynene, men Harry ble straks i kjempehumør: Tanken på en jul i Hiet var aldeles herlig, selv om Harry følte seg ørlite grann skyldbevisst for at han ikke tilbrakte ferien hos Sirius. Han lurte på om det på noen måte gikk an å få overtalt fru Wiltersen til å invitere gudfaren også til feiringen. Riktignok tvilte han på at Humlesnurr ville slippe ham ut fra Grimolds plass uansett, men han kunne ikke la være å tenke at fru Wiltersen kanskje helst ville være fri for ham, så ofte som de to kom i krangel. Han hadde ikke hørt en lyd fra Sirius siden den siste gangen i peisen, og selv om Harry visste at det ville være uklokt å ta kontakt med Uffert på konstant vakt, likte han dårlig tanken på en Sirius helt alene i sin mors hus, der han kanskje måtte dele en ensom knallbonbon med Krynkel.

Harry var den første som kom inn på Nødvendeligrommet til det siste HL-møtet før ferien, og det ble han glad for, for idet faklene flammet opp, så han at Noldus hadde gjennomført sin helt egen julepynting av lokalet. Det var ingen tvil om at det var nissen som hadde gjort det, for ingen andre ville ha hengt opp hundre gullkuler under taket, samtlige med Harrys fjes på, pluss teksten «HA EN VELDIG HARRY JUL!».

Han hadde så vidt rukket å få ned den siste da døra knirket opp og Lulla Lunekjær kom inn, like fraværende som alltid.

«Hei,» sa hun svevende og kikket rundt på det som var igjen av julepynt. «Så fine, er det deg som har satt dem opp?»

«Nei,» sa Harry, «det er Noldus – husnissen.»

«Misteltein,» sa Lulla drømmende og pekte på en stor kladas hvite bær som hang nesten rett over Harry. Han bykset unna så fort han kunne. «Det var lurt,» sa Lulla dypt alvorlig. «De kan ofte være fulle av nurkler, de der.»

Han ble spart for å måtte spørre hva nurkler var ved at Angelika, Katti og Alliken kom inn. Alle tre var andpustne og tydelig gjennomfrosne.

«Vel,» sa Angelika matt mens hun trakk av seg kappen og slengte den i et hjørne, «nå har vi da omsider fått erstattet dere.»

«Erstattet oss?» sa Harry uforstående.

«Deg og Fred og Frank, vel,» sa hun utålmodig. «Vi har funnet en ny speider.»

«Hvem da?» sa Harry fort.

«Gulla Wiltersen,» sa Katti.

Harry måpte.

«Jo da, jeg vet det,» sa Angelika. Hun fant fram tryllestaven og gjorde noen tøyninger med armen. «Men hun er faktisk ganske god. Ikke sånn som deg, så klart,» sa hun og sendte ham et stygt blikk, «men siden vi nå ikke får bruke deg, så …»

Harry bet i seg svaret han verket etter å gi henne: Hvis *hun* var bitter for utkastelsen fra laget, innbilte hun seg et sekund at ikke *han* var hundre ganger bitrere?

«Hva med knakkerne da?» spurte han og prøvde å holde stemmen stø.

«Andor Krikkbukk og Jonny Slumper,» sa Alliken uten synderlig begeistring. «Ingen av dem er det helt store, men sammenliknet med resten av de nekene som meldte seg …»

Der kom heldigvis Ronny, Hermine og Nilus og gjorde slutt på denne deprimerende samtalen, og før fem minutter var gått, var rommet så fullt at Harry ikke lenger kunne se de bitre, bebreidende blikkene fra Angelika.

«OK,» sa han og kalte dem til orden. «I kveld tenkte jeg bare vi skulle gjennomgå de tingene vi har gjort så langt, siden det blir det siste møtet før ferien, og det er ingen vits i å begynne med noe nytt rett før vi må bryte av i tre uker –»

«Skal vi ikke gjøre noe nytt?» hvisket Sakarias Smutt i en sur tone som kunne høres i hele rommet. «Hadde jeg visst det, hadde jeg ikke giddet å komme.»

«Næ, så leit at Harry glemte å si det til deg, da,» sa Fred høyt.

Flere flirte. Harry så at Cho lo og kjente den vanlige svimle fornemmelsen i magen, som om han hadde glemt et trinn på vei ned en trapp.

«– vi kan øve parvis,» sa Harry. «Vi begynner med hindrevåden i ti minutter, og så finner vi fram putene og trener på lammeformelen igjen.»

Alle fant lydig en partner – Harry Nilus, som vanlig. Snart gjenlød rommet av utrop: «*Hindrio!*», og folk stivnet et minutt eller to, mens partneren kikket seg ørkesløst om på de andre parene, før de livnet til igjen og det ble deres tur til å våde.

Nilus var blitt så mye bedre at han ikke var til å kjenne igjen. Etter en stund – da Harry hadde livnet til tre ganger på rad – koblet han Nilus sammen med Ronny og Hermine igjen, så han selv kunne gå rundt og følge med de andre. Han kom forbi Cho, og hun smilte til ham; men han motsto fristelsen til å 'komme forbi' henne om og om igjen.

Etter en ti minutters tid med hindrevåden la de ut puter over hele golvet og begynte å øve på lamming igjen. Det var egentlig for trangt til at alle kunne gjøre det samtidig, så halvparten satt og så på de andre en stund, og så byttet de. Harry merket at han omtrent svulmet av stolthet når han så på dem. Det fikk så være at Nilus lammet Padma Patil istedenfor Tommy, som han hadde siktet på, men han bommet med mye mindre enn før, og alle andre hadde gjort enorme framskritt.

Da det var gått en time, sa Harry stopp.

«Dere holder på å bli skikkelig gode,» sa han til dem alle med et strålende smil. «Når vi kommer igjen etter ferien, kan vi begynne å prøve på noen av de større greiene – kanskje en skytsverge, til og med.»

Det ble mye spent mumling mens rommet sakte ble tømt i de vanlige puljene på to og tre; de fleste ønsket Harry 'God jul' på veien ut. I perlehumør samlet han opp putene sammen med Ronny og Hermine og ryddet dem pent unna. De to gikk før ham; han drøyde litt, fordi Cho fortsatt ikke hadde gått, og han håpet på et 'God jul' fra henne.

«Nei, bare gå i forveien, du,» hørte han henne si til venninnen sin, Marietta, og hjertet hans gjorde et hopp som sannsynligvis plasserte det etsteds i nærheten av adamseplet.

Han lot som om han rettet på putestabelen. Nå var de helt alene, det var han sikker på, og han ventet på at hun skulle si noe. Men i stedet hørte han et tydelig snufs.

Han snudde seg, og der sto Cho midt på golvet og silgråt.

«Men –?»

Han ante ikke hva han skulle gjøre. Hun sto bare der og gråt lydløst.

«Hva er det?» sa han famlende.

Hun ristet på hodet og tørret øynene med ermet.

«Unnskyld,» sa hun med tykk stemme. «Det er vel … at vi lærer alle disse greiene … jeg kan ikke la være å lure på … hvis *han* hadde kunnet alt dette her … ville han vært i live da?»

Hjertet til Harry sank loddrett forbi sin vanlige plass og ble liggende etsteds rundt navlen. Han burde vel visst det. Det hun ville snakke om, var Fredrik.

«Han kunne det,» sa han tungt. «Han var skikkelig god i det òg, ellers hadde han aldri greid å komme seg inn til midten av den labyrinten. Men hvis Voldemort virkelig vil drepe deg, har du ikke en kjangs.»

Hun hikket da hun hørte Voldemorts navn, men så på Harry uten å slå blikket ned.

«*Du* overlevde da du var bare spedbarn,» sa hun lavt.

«Ja, jo da,» sa Harry trett og begynte å gå mot døra, «men jeg vet ikke hvorfor, ingen vet det, så det er'ke noe å være stolt av.»

«Å, ikke gå!» sa Cho – på gråten igjen, lød det som. «Unnskyld at jeg tuter sånn … det var slett ikke meningen …»

Hun hikket igjen. Hun var veldig pen, selv når øynene hennes var røde og hovne. Harry følte seg helt elendig. Og han som ville vært så glad for bare et 'God jul'.

«Jeg vet det må være helt fælt for deg,» sa hun og tørret øynene med ermet igjen. «At jeg snakker om Fredrik, når du så han dø … for du vil sikkert helst bare glemme det?»

Det svarte ikke Harry på; det var helt sant, men det føltes hjerteløst å si det.

«D-du er en v-veldig god lærer, skal jeg si deg,» sa Cho med et vått smil. «Jeg har aldri greid å lamme noe før.»

«Takk,» sa Harry brydd.

De så på hverandre et langt øyeblikk. Harry merket en brennende trang til å løpe sin vei, samtidig som han var totalt ute av stand til bevege føttene.

«Misteltein,» sa Cho lavt og pekte mot taket over hodet på ham.

«Hja,» sa Harry. Han var tørr i munnen. «Men den er sikkert full av nurkler.»

«Nurkler? Hva er det?»

«Har'ke anelse,» sa Harry. Hun var kommet nærmere. Noen hadde visst brukt en lammeformel på hjernen hans. «Jeg mener, du må heller spørre Skrulla. Æh, Lulla, mener jeg.»

Det kom en pussig lyd fra Cho, halvveis mellom en latter og et hikst. Hun var kommet enda nærmere. Nå kunne han ha telt hvor mange fregner hun hadde på nesa.

«Jeg liker deg ordentlig godt, Harry.»

Han kunne ikke tenke. Gjennom hele ham spredde det seg en merkelig, sitrende følelse, som lammet armene, beina, hjernen.

Hun var altfor nær. Han kunne se hver tåre som hang på øyenvippene …

*

En halv time senere, da han kom inn i Griffing-stua, satt Hermine og Ronny på de beste plassene ved peisen, mens nesten alle andre hadde lagt seg. Hermine skrev på et skrekkelig langt brev; hun hadde allerede fylt halvparten av en rull pergament som dinglet ned fra bordkanten, og Ronny lå på teppet og prøvde å bli ferdig med transfigurasjonsleksa.

«Hvorfor ble du så lenge?» spurte han da Harry sank ned i lenestolen ved sida av Hermines.

Harry svarte ikke. Han var i sjokk. Halvparten av ham ville fortelle Ronny og Hermine hva som hadde hendt, mens den andre krevde at han skulle ta hemmeligheten med seg i graven.

«Har du det helt bra, Harry?» sa Hermine og myste på ham over fjærpennen.

Harry trakk halvhjertet på skuldrene. Han var slett ikke sikker på om han hadde det 'helt bra'.

«Hva er'e?» sa Ronny og heiste seg opp på den ene albuen for å se Harry bedre. «Har det hendt no?»

Harry visste ikke helt hvordan han kunne si det – og fremdeles ikke om han hadde lyst til det. Akkurat idet han hadde bestemt seg for å holde munn,

tok Hermine saken i sine egne hender.

«Er det Cho?» spurte hun i en nøktern tone. «Passet hun deg opp etter møtet?»

Målløs av overraskelse kunne Harry bare nikke. Ronny flirte, men klappet igjen da Hermine sendte ham et blikk.

«Vel, æh … hva var det hun ville, da?» spurte han, liksom likeglad.

«Hun –» begynte Harry nokså hest; så kremtet han og prøvde igjen: «Hun, æh –»

«Kysset dere?» spurte Hermine kontant.

Ronny satte seg opp så brått at blekkhuset veltet utover hele golvteppet. Men det enset han ikke; han stirret oppslukt på Harry.

«Hæ?» presset han på.

Harry så fra fjeset til Ronny, med sin blanding av nysgjerrighet og flir, til Hermines lille nyve i pannen. Så nikket han.

«HAH!»

Ronny gjorde en triumfgest med knyttneven og utstøtte et latterbrøl så rått at det fikk et par forskremte andreklassinger borte ved vinduet til å skvette høyt. Mot sin vilje kunne ikke Harry la være å flire, han heller, sånn som Ronny rullet seg rundt på golvteppet. Hermine sendte Ronny et foraktelig blikk og begravde seg i brevet igjen.

«Vel?» sa Ronny omsider, da han kunne se opp igjen. «Åssen var det?»

Harry tenkte seg om litt.

«Vått,» sa han ærlig.

Fra Ronny kom det en lyd som kunne uttrykke jubel eller avsky, det var ikke lett å si.

«Fordi hun gråt,» fortsatte Harry tungt.

«Å –» sa Ronny, og fliret falmet litt. «Er du så elendig til å kysse?»

«Vet ikke,» sa Harry, som ikke hadde tenkt på akkurat det og straks ble nokså urolig. «Ja, kanskje det.»

«Så klart du ikke er,» sa Hermine fraværende, uten å løfte blikket fra skribleriene sine.

«Åssen kan du vite det?» sa Ronny skarpt.

«Fordi Cho går rundt og griner halvparten av tida,» sa Hermine like vagt. «Til måltidene, på do, overalt.»

«Du sku' tro det kunne muntra henne opp med litt kyssing,» sa Ronny og flirte.

«Ronny,» sa Hermine i en meget verdig tone og dyppet pennesplitten i blekkhuset, «du er den mest ufølsomme vorta jeg i mitt liv har vært så uheldig å møte.»

«Hæ, hva skal det lissom bety?» sa Ronny indignert. «Hva slags menske er det som griner når noen kysser dem?»

«Ja,» sa Harry, litt desperat, «hvem er det som kan gjøre det?»

Hermine mønstret dem begge med et nesten medfølende uttrykk.

«Begriper dere ikke hvordan Cho føler seg nå?» spurte hun.

«Nei,» sa Harry og Ronny i munnen på hverandre.

Hermine sukket og la fra seg pennen.

«Vel, det er vel opplagt at hun er veldig lei seg for at Fredrik døde. Og så kan jeg tenke meg at hun er forvirret fordi hun likte Fredrik, og nå liker hun Harry, og så kan hun ikke bli enig med seg selv om hvem hun liker best. Og så har hun skyldfølelse, fordi det er på en måte å krenke Fredriks minne å kysse Harry i det hele tatt, og dessuten så er hun redd for hva alle ville si hvis hun begynte å være sammen med Harry. Og dessuten så greier hun vel ikke å bestemme seg for hva hun egentlig føler for Harry, når det var han som var sammen med Fredrik da han døde, så alt det der er veldig sammenfiltret og vondt. Ja, og så er hun redd for at hun skal bli sparket fra Ravnklo-laget i rumpeldunk fordi hun har flydd så dårlig i det siste.»

Denne talen ble fulgt av en litt lamslått stillhet. Så sa Ronny: «Ett menske kan vel ikke føle alt det der på en gang – da hadde de eksplodert!»

«Bare for det *du* har like stort følelsesregister som en teskje, betyr vel ikke det at alle vi andre har det,» sa Hermine spisst og plukket opp pennen igjen.

«Men det var hun som begynte,» sa Harry. «Jeg hadde ikke – hun kom liksom nærmere, bare – og så visste jeg ikke ordet av det før hun bare tuta – jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre –»

«Skjønner jeg godt, kamerat,» sa Ronny og så redd ut bare ved tanken.

«Du behøvde bare være snill mot henne,» sa Hermine og kikket bekymret opp. «Du *var* det, vel?»
«Vel,» sa Harry og kjente en ubehagelig varme i fjeset, «jeg – klappet henne litt på ryggen, da.»
Hermine så ut som det var med den største vanskelighet hun greide å la være å himle med øynene.
«Vel, det kunne vel vært verre,» sa hun. «Skal dere treffe hverandre igjen?»
«Det blir vi jo nødt til,» sa Harry. «Vi har jo HL-møter, ikke sant?»
«Du vet godt hva jeg mener,» sa Hermine utålmodig.
Harry sa ikke noe. Det Hermine sa, åpnet opp hele nye perspektiver av skremmende muligheter. Han prøvde å forestille seg å dra et sted med Cho – inn til Galtvang, kanskje – og være alene med henne i timevis. Så klart, hun hadde vel ventet at han skulle be henne ut etter det som nettopp hadde skjedd … Tanken fikk magen hans til å krølle seg så det gjorde vondt.
«Vel, vel,» sa Hermine fjernt, på ny begravd i brevet sitt, «du får vel flere muligheter til å be henne.»
«Hva om'n ikke har lyst til å be henne, da?» sa Ronny, som hadde betraktet Harry med et uvanlig forskende uttrykk.
«Ikke vær dum,» sa Hermine, «Harry har likt henne aldri så lenge, ikke sant, Harry?»
Han svarte ikke. Jo, han hadde likt Cho aldri så lenge, men hver gang han hadde forestilt seg en scene med de to sammen, hadde det alltid vært med en Cho som hadde det hyggelig, ikke en som hulket trøstesløst mot skulderen hans.
«Hvem er'e du skriver roman til, fresten?» spurte Ronny Hermine og prøvde å lese den delen av pergamentet som lå lå utover golvet. Hermine trakk det til seg.
«Viktor.»
«Til *Krumm?*»
«Hvor mange andre Viktorer er det vi kjenner?»
Ronny sa ikke noe, men så meget misfornøyd ut. Etter det satt de i taushet de neste tjue minuttene. Ronny gjorde seg ferdig med

transfigurasjonsoppgaven med mange overstrykninger og utålmodige snøft; Hermine skrev trutt og stødig til enden av pergamentet, som hun deretter rullet pent sammen og forseglet, og Harry glodde inn i ilden og ønsket mer enn noensinne at hodet til Sirius skulle dukke opp der og gi ham noen gode råd om jenter. Men ilden sprakte og brant bare lavere, til de røde glørne falmet og ble aske, og Harry så seg om og så at de nok en gang var de siste som satt igjen på oppholdsrommet.

«Ja ja, natt'a!» sa Hermine med en kjempegjesp og bega seg opp trappa til jentesalene.

«Hva er det hun ser i han Krumm?» ville Ronny vite mens han og Harry gikk opp til sin egen sovesal.

«Tja,» sa Harry og tenkte over saken, «han er vel eldre, da … og han er tross alt en internasjonal rumpeldunkspiller …»

«Joa, men bortsett fra det,» sa Ronny ergerlig. «Jeg mener, han er da en gretten tufs, ikke sant?»

«Jo, litt gretten er han jo,» sa Harry, som fremdeles hadde tankene hos Cho.

De trakk av seg kuttene og fikk på seg pysjen i taushet; Tommy, Jokum og Nilus sov alt. Harry la brillene på nattbordet og kom seg i seng, men trakk ikke forhenget for himmelsenga. I stedet lå han og så ut på den fliken av stjernestrødd himmel som var synlig gjennom vinduet ved senga til Nilus. Hvis han i går på denne tida hadde visst at i løpet av et døgn skulle han kysse Cho Chang …

«Natt'a,» gryntet Ronny borte fra høyre.

«Natt'a,» sa Harry.

Kanskje neste gang … om det ble en neste gang … kanskje hun ble litt gladere da. Han burde ha bedt henne ut; hun hadde sikkert ventet det, og nå var hun vel sint på ham … eller lå hun i senga og gråt over Fredrik fremdeles? Han visste ikke hva han skulle tro. Hermines forklaring hadde liksom ikke gjort det noe lettere å forstå, bare enda mer komplisert.

Det var sånt de burde lære oss her, tenkte han og snudde seg om på sida, *åssen jenter egentlig tenker … mye nyttigere enn clairvoyanse iallfall …*

Nilus snørklet litt i søvne. Ute i nattemørket etsteds tutet en ugle.

Harry drømte at han var tilbake i HL-rommet. Cho anklagde ham for å ha lurt henne dit på falske premisser; hun sa han hadde lovet henne hundreogfemti sjokoladefroskkort hvis hun dukket opp. Harry protesterte … Cho skrek: *'Fredrik ga meg masser av sjokoladefroskkort, bare se!'* Og så halte hun opp nevevis med kort inne fra kutten og slengte dem i lufta. Og så forvandlet hun seg til Hermine, som sa: *'Du har jo lovet henne det, vet du, Harry … jeg tror det er best du gir henne noe annet isteden … hva med Lynkilen din?'* Og Harry protesterte at Lynkilen kunne han ikke gi henne, for den hadde Uffert, og forresten var alt sammen bare tull, han hadde bare kommet opp til HL-rommet for å henge opp litt julepynt med form som hodet til Noldus …

Drømmen forandret seg …

Kroppen hans føltes glatt, sterk, smidig. Han gled mellom skinnende metallstenger, over mørk, kald stein … han lå langflat på golvet og gled av gårde på magen … det var mørkt, men likevel kunne han se ting omkring seg, alt skimret i underlige, vibrerende farger … han snudde på hodet … korridoren var tom … men nei … der, litt lenger framme, satt en mann på golvet, med haken ned mot brystet … omrisset hans skinte i mørket …

Harry strakte ut tunga … han hadde kjent mannens lukt i lufta … levende, men søvnig … satt foran en dør for enden av korridoren …

Han lengtet etter å bite mannen … men han måtte beherske impulsen … han hadde viktigere ting fore –

Men mannen rørte på seg … en sølvskimrende kappe falt fra beina hans idet han fór opp, og Harry så det vibrerende, uskarpe omrisset hans rage opp over seg, så ham trekke en tryllestav fra beltet … han hadde ikke noe valg … han løftet forkroppen høyt, høyt – og så hogg han til, én gang, to ganger, tre ganger, hogg tennene dypt inn i kroppen til mannen, merket ribbeina bli splintret, kjente spruten av varmt blod …

Mannen skrek av smerte … så ble han stille … sank bakover mot veggen … blodet sprutet på golvet …

Det gjorde forferdelig vondt i pannen … den verket som om den skulle sprekke …

«Harry! HARRY!»

Han åpnet øynene. Hver centimeter av kroppen var dekket av iskald svette; sengeklærne lå strukket og vridd rundt ham som en tvangstrøye, og det føltes som om noen holdt en hvitglødende ildraker mot pannen.

«*Harry!*»

Ronny sto over ham; han så vettskremt ut – og ved fotenden sto flere skikkelser. Han grep seg til hodet – smerten blindet ham … og han rullet rundt og spydde utfor madrasskanten.

«Han er virkelig dårlig,» sa en redd stemme. «Skulle vi tilkalle noen?»

«Harry! *Harry!*»

Han var nødt til å få sagt det til Ronny, det var veldig viktig å få sagt det til Ronny … Han hev inn luft i svære hikst og kom seg opp i sittende stilling i senga, tvang seg til å la være å spy igjen, fremdeles halvblind av smerte.

«Faren din,» peste han med hivende bryst. «Faren din … overfalt …»

«Hva?» sa Ronny uforstående.

«Faren din! Han ble bitt, det er alvorlig, det var blod overalt …»

«Jeg løper etter hjelp,» sa den samme redde stemmen, og Harry hørte forte skritt som forsvant ut av sovesalen.

«Harry, kamerat,» sa Ronny usikkert, «du … drømte bare …»

«Nei!» sa Harry innett – det var livsviktig at Ronny forsto dette. «Det var'ke noen drøm … ingen vanlig drøm … jeg var der … jeg så det … jeg *gjorde* det …»

Han kunne høre Jokum og Tommy mumle, men det fikk være det samme. Smerten i pannen hadde lettet litt, selv om han fortsatt svettet og skalv som i feber. Han brakk seg igjen, og Ronny bykset baklengs av veien.

«Harry, du er'ke bra,» sa han skjelvent. «Nilus har gått etter hjelp.»

«Det er OK med meg!» fikk Harry fram, mens han tørket munnen med pysjermet og skalv så han ristet. «Det er'ke meg det feiler noe, det er faren din du må tenke på – vi må finne ut hvor han er – han blør som en gris – jeg var – det var en diger slange.»

Han prøvde å komme seg opp av senga, men Ronny skjøv ham ned igjen. Jokum og Tommy sto fortsatt etsteds og hvisket. Om det gikk ett minutt eller ti, hadde ikke Harry noen anelse om; han bare satt der og skalv og

merket smerten trekke seg sakte, sakte tilbake fra arret … og så hørte de forte trinn oppover trappa, og stemmen til Nilus igjen.

«Denne veien, professor!»

Professor McSnurp kom småløpende inn på sovesalen i sin skotskrutede morgenkjole og med brillene på halv tolv på den beinete nesa.

«Hva er det, Potter? Hvor gjør det vondt?»

Aldri hadde han vært så glad for å se henne; det han trengte nå var et medlem av Føniksordenen, ikke folk til å dulle med ham og proppe ham med unødvendige eliksirer.

«Det er faren til Ronny,» sa han og satte seg opp igjen. «Han ble angrepet av en slange, og det er alvorlig, jeg så at det skjedde.»

«Hva mener du med at du så at det skjedde?» sa professor McSnurp, og de mørke øyebrynene trakk seg sammen.

«Jeg vet ikke … Jeg sov, og så var jeg der bare …»

«Mener du at det er noe du har drømt?»

«Nei!» sa Harry sint – var det ingen som ville forstå dette? «Jo, først så drømte jeg, og det var om noe helt annet, bare noe dumt … men så kom dette og avbrøt det. Det var virkelig, ikke noe jeg innbilte meg. Herr Wiltersen satt på golvet og sov, og så ble han angrepet av en kjempediger slange, det kom masse blod, og han falt sammen, og noen må finne ut hvor han er …»

Professor McSnurp gransket ham gjennom de skjeve brillene som om det hun så, forskrekket henne.

«Jeg juger ikke, og jeg er ikke gal!» sa Harry, og stemmen steg til et skrik. «Jeg sier jo at jeg så det skjedde!»

«Jeg tror deg, Potter,» sa professor McSnurp kort. «Få på deg slåbroken – vi skal til rektor.»

KAPITTEL TJUETO

ST. MUNGOS HOSPITAL FOR MAGISKE SYKDOMMER OG SKADER

Harry ble så lettet over at hun tok ham på alvor at han ikke nølte, men kom seg opp av senga med det samme, trakk på seg slåbroken og hektet brillene på nesa igjen.

«Wiltersen, det er best du også blir med,» sa professor McSnurp.

De fulgte etter henne forbi Nilus, Tommy og Jokum, som ikke sa et ord, ut av sovesalen, ned vindeltrappa til oppholdsrommet, gjennom portretthullet og bortover den månelyse gangen fra den trinne damen. Det føltes som om panikken inni Harry måtte fosse over hvert sekund som helst; han ville sette på sprang, rope på Humlesnurr – der lå herr Wiltersen og blødde mens de trasket så bedagelig … og hva om de hoggtennene (han prøvde intenst å la være å tenke 'mine hoggtenner') var giftige? De passerte Fru Hansen, som fulgte dem med lampeøynene og freste svakt, til professor McSnurp sa «Fssjjjtt!», og katten pilte inn i skyggene. Noen minutter etter var de framme ved statuen av en gurg som voktet inngangen til Humlesnurrs kontor.

«Vrimleveps,» sa professor McSnurp.

Passordet fikk liv i steingurgen, som hoppet til side; veggen bak sprakk i to og avslørte en steintrapp som var i konstant bevegelse oppover, omtrent som en rulletrapp i spiral. Alle tre gikk over i trappa; veggen lukket seg bak dem med et dunk, og så bar det oppover i trange omdreininger til de kom opp til den blankpolerte eiketredøra med dørhammeren av messing, formet som en griff.

Enda det var langt over midnatt, kom det stemmer der inne fra, et regelrett surr av dem. Det lød som Humlesnurr hadde dusinet fullt av gjester der inne.

Professor McSnurp banket tre ganger med griffen, og stemmene tidde brått, som om noen hadde skrudd dem av. Døra gikk opp av seg selv, og professor McSnurp gikk foran Harry og Ronny inn.

Rommet lå i halvmørke. De merkverdige sølvinstrumentene som sto rundt på bordene, var uten lyd og bevegelse, i stedet for å snurre rundt og utstøte små røykskyer som de pleide. Portrettene langs veggene av tidligere rektorer satt i rammene sine og duppet. På et vagle bakom døra døste en praktfull rød og gyllen fugl på størrelse med en svane, med hodet under vingen.

«Å, er det Dem, professor McSnurp … og … *ja ha*.»

Humlesnurr satt i en høyrygget stol bak skrivebordet sitt, framoverbøyd inn i lyskretsen fra vokslyset som opplyste papirene foran ham. Han var iført en prektig brodert slåbrok i rødt og gull over en snøhvit nattskjorte, men virket lys våken, og rettet straks det gjennomtrengende, lyseblå blikket mot McSnurp.

«Rektor Humlesnurr, Potter har hatt … vel, et mareritt,» sa professor McSnurp. «Han sier …»

«Det var ikke noe mareritt,» sa Harry fort.

McSnurp så bort på Harry med rynket panne.

«Vel, Potter, det er kanskje best du forteller rektor om det selv.»

«Jeg … altså, jeg *hadde* sovnet …» sa Harry. Og selv nå, i all sin forferdelse og desperate trang til å overbevise Humlesnurr, merket han en liten irritasjon over at rektor ikke så på ham, men gransket sine egne foldede hender. «Men det var ingen vanlig drøm … det var virkelig … jeg så at det skjedde …» Han trakk pusten dypt. «Faren til Ronny – herr Wiltersen – ble angrepet av en kjempeslange.»

Det var som om ordene fortsatte å gi gjenlyd i rommet etter at han hadde sagt dem … de lød litt latterlige, nesten komiske. Det ble en pause. Humlesnurr lente seg tilbake og stirret tankefullt i taket. Ronny så fra Harry til Humlesnurr, sjokkert og hvit i ansiktet.

«Hvordan så du dette?» spurte Humlesnurr stillferdig, uten å se på Harry.

«Nja … jeg vet ikke,» sa Harry litt sint – hva spilte nå det for noen rolle? «Inni hodet, vel –»

«Du misforstår meg,» sa Humlesnurr med den samme rolige stemmen. «Jeg mener … kan du huske – ah – hvor du så dette angrepet *fra?* Sto du ved sida av offeret, for eksempel, eller betraktet du kanskje det som skjedde ovenfra?»

Det var et så uventet spørsmål at Harry måpte – det var nesten som om Humlesnurr visste …

«Jeg var slangen,» sa han. «Jeg så alt med øynene til slangen.»

Ingen andre sa noe de neste sekundene. Så spurte Humlesnurr i en skarpere tone, men uten å se på Ronny, som var grå i fjeset: «Er Arthur alvorlig skadd?»

«*Ja*,» sa Harry innett – hvorfor var de så sene i begripelsen, alle sammen; fattet de ikke at et menneske *måtte* silblø når det ble spiddet av så lange hoggtenner? Og hvorfor kunne ikke Humlesnurr vise ham såpass høflighet at han *så* på ham?

Men Humlesnurr reiste seg, så brått at Harry skvatt, og snakket til et av de gamle portrettene som hang nesten oppunder taket. «Kronian?» sa han skarpt. «Og du òg, Dilly!»

En trollmann med gustent fjes og kort, svart pannelugg og en eldre heks med lange, sølvgrå krøller i naborammen hadde sett ut til å sove sin søteste søvn. Nå åpnet begge øynene.

«Dere hørte det?» sa Humlesnurr.

Trollmannen nikket, og heksa sa: «Naturligvis.»

«Mannen har rødt hår og briller,» sa Humlesnurr. «Kronian, det blir opp til dere å slå alarm og passe på at det er de riktige folkene som finner ham –»

Begge nikket og løp til sida ut av bildene sine, men i stedet for å dukke opp i nabobildet, som vanlig på Galtvort, forsvant de helt. I den ene rammen var det nå ikke annet enn et mørkt forheng i bakgrunnen, i den andre sto det igjen en fin skinnlenestol. Harry la nå merke til at mange av de andre rektorene langs veggene, som riktignok snorket og siklet riktig så

overbevisende, innimellom snek seg til en titt på ham under halvlukkede øyelokk, og det gikk opp for ham hvem som hadde snakket da de banket på.

«Kronian og Dilly var to av de mest navngjetne rektorene Galtvort har hatt,» sa Humlesnurr. Han gikk raskt forbi Harry og Ronny og professor McSnurp, bort til den praktfulle, sovende fuglen på vaglet bak døra. «De er faktisk så viden kjent at det henger portretter av dem i en rekke andre viktige hekseriinstitusjoner også. Og ettersom de fritt kan bevege seg mellom sine egne portretter, kan de fortelle oss hva som skjer andre steder …»

«Men herr Wiltersen kan være hvor som helst!» utbrøt Harry.

«Værsgod sitt, alle tre,» sa Humlesnurr, som om Harry ikke hadde sagt et ord. «Det kan ta noen minutter før Kronian og Dilly er tilbake. Professor McSnurp, kanskje De ville finne noen stoler til?»

McSnurp tok opp tryllestaven av morgenkåpelomma og viftet med den, og tre stoler dukket fram av tomme lufta. Det var rettryggede trestoler, noe ganske annet enn de behagelige kretonglenestolene Humlesnurr hadde tryllet fram til Harrys høring. Harry satte seg, men fortsatte å holde øye med Humlesnurr over skulderen. Nå strøk han over Vulcans gylne fjærbusk med den ene fingeren, og føniksen våknet straks, løftet det vakre hodet og stirret på Humlesnurr med mørke, skinnende øyne.

«Vi har behov for en advarsel,» sa Humlesnurr lavt til fuglen.

Det kom et ildglimt, og føniksen var borte.

Humlesnurr gikk bort til et av de smekre sølvinstrumentene – Harry hadde ikke peiling på hva det var til – bar det med seg til skrivebordet, satte seg igjen med ansiktet mot dem og slo lett på det med stavtippen.

Straks kom det liv i instrumentet – en rytmisk, klinkende lyd, og små skyer av blekgrønn røyk skjøt opp av det ørlille sølvrøret på toppen. Humlesnurr betraktet røyken granskende og med rynket panne. Etter noen sekunder ble de små røykskyene til en jevn strøm som ble tettere, som kveilet seg i lufta … som øverst ble til et slangehode som åpnet seg på vidt gap. Harry lurte på om instrumentet bekreftet historien hans og kikket ivrig på Humlesnurr etter et tegn på at han hadde rett, men Humlesnurr så ikke opp.

«Naturligvis, naturligvis,» mumlet Humlesnurr – til seg selv, øyensynlig – mens han fortsatte å granske røyken uten noen tegn til overraskelse. «Men splittet i sin essens?»

Harry hadde ikke anelse om hva dette skulle bety. Men røykslangen delte seg øyeblikkelig opp i to slanger, som begge fortsatte å kveile og bukte seg i den mørke lufta. Humlesnurrs uttrykk var på samme tid barskt og tilfreds da han ga instrumentet et nytt lite slag med tryllestaven. Klinkelyden saktnet og døde bort, og røykslangen ble uklar i konturene, oppløste seg i en formløs sky og forsvant.

Humlesnurr satte instrumentet tilbake på det spinkle, lille bordet hvor det hørte hjemme. Harry så at mange av de gamle rektorene på portrettene fulgte ham med øynene, inntil de ble var at Harry så på dem og fort lot som om de sov igjen. Han hadde lyst til å spørre hva det rare instrumentet egentlig var til, men før han rakk det, hørte de et rop oppe fra veggen til høyre – trollmannen Kronian hadde dukket opp i portrettet sitt igjen. Han lød litt andpusten.

«Humlesnurr!»

«Hva nytt?» sa Humlesnurr straks.

«Jeg ropte til noen kom løpende,» sa trollmannen og tørret pannen med en flik av forhenget bak seg. «Jeg sa jeg hadde hørt noe som rørte seg nedenunder – de var ikke sikre på om de trodde meg, men gikk ned for å undersøke – det er jo ingen portretter der nede å holde utkikk fra, som du vet. Nå, iallfall kom de bærende opp med ham kort etter. Han så ikke bra ut, det var blod overalt, jeg løp videre til portrettet av Elfrida Klagg for å se bedre da de dro av sted med ham –»

«Godt,» sa Humlesnurr, mens Ronny gjorde en krampaktig bevegelse. «Da har nok Dilly sett ankomsten, tenker jeg –»

Og et øyeblikk etter var heksa med sølvkrøllene også tilbake i portrettet sitt. Hun sank ned i lenestolen, hostet og sa: «Ja, de har brakt ham til St. Mungo, Humlesnurr … bar ham forbi portrettet mitt … han ser slett ikke bra ut …»

«Takk skal du ha,» sa Humlesnurr. Han så bort på professor McSnurp.

«Minerva, du får gå og vekke de andre Wiltersen-barna.»

«Ja visst …»

Professor McSnurp reiste seg og gikk fort mot døra. Harry skottet bort på Ronny, som så vettskremt ut.

«Humlesnurr – hva med Molly?» sa McSnurp fra døra.

«Det tar Vulcan seg av, så snart han har sjekket at ingen nærmer seg,» sa Humlesnurr. «Men det kan være hun vet det alt – det utmerkede uret hennes …»

Harry visste at han snakket om det uret som viste, ikke tida, men hvor og hvordan samtlige medlemmer av Wiltersen-familien befant seg, og han tenkte med et stikk i brystet at viseren for herr Wiltersen i dette øyeblikk måtte peke mot *Livsfare*. Men det var svært sent. Fru Wiltersen var sikkert i seng nå og så ikke på uret. Plutselig ble han helt kald; han kom på fru Wiltersens hambuse som forvandlet seg til herr Wiltersens livløse kropp med brillene på snei, blod over hele ansiktet … men herr Wiltersen kom jo ikke til å dø … ikke snakk om …

Nå romsterte Humlesnurr i et skap bakom Harry og Ronny og dukket fram igjen med en svartbrent, gammel heksekjel, som han forsiktig satte på skrivebordet. Han løftet tryllestaven og mumlet: «*Flyttus!*» Det gikk en skjelving gjennom kjelen, og den glødet med et et underlig, blått lys; og så stilnet den og sto der like svart som før.

Humlesnurr gikk bort til et annet portrett, denne gangen av en trollmann med fippskjegg som så ut som en skikkelig luring. Han var avbildet i Smygard-fargene grønt og sølv og sov øyensynlig så dypt at han ikke hørte at Humlesnurr prøvde å vekke ham.

«Finius. *Finius!*»

Personene på portrettene rundt i rommet hadde holdt opp å spille sovende og snudde på seg i rammene for å følge med på hva som foregikk. Da luringtrollmannen fortsatte å late som han sov, begynte noen av dem også å rope navnet hans:

«Finius! *Finius! FINIUS!*»

Det var ikke mulig å spille lenger, så han rykket teatralsk til og slo øynene opp.

«Var det noen som sa noe?»

«Jeg vil gjerne at du oppsøker det andre portrettet ditt igjen, Finius,» sa Humlesnurr. «Jeg har en ny beskjed.»

«Det andre portrettet mitt?» gjentok Finius med litt pipende stemme og satte i et langt, falskt gjesp, men imens sveipet blikket rommet rundt og fokuserte på Harry. «Å nei, Humlesnurr, jeg er altfor trett i kveld.»

Det var noe ved den stemmen Harry syntes han skulle kjenne igjen. Hvor hadde han hørt den før? Men før han fikk tenkt over det, brøt de andre portrettene langs veggene ut i voldsom protest.

«Ordrenekt, min herre?» brølte en tykkfallen trollmann med rød nese og hyttet med nevene. «Vil han forsømme sin plikt?»

«Vi har gitt vårt æresord på å stå til tjeneste for Galtvorts rektor til enhver tid!» utbrøt en skrøpelig trollmann som Harry dro kjensel på som Humlesnurrs forgjenger, Armando Duppel. «Skam deg, Finius!»

«Vil du at jeg skal overtale ham, Humlesnurr?» ropte en heks med stikkende øyne og løftet en uvanlig tykk tryllestav som så nærmest ut som et bjørkeris.

«Vel, vel, da,» sa trollmannen de kalte Finius og skottet en antydning nervøst bort på tryllestaven. «Skjønt det kan godt være han har ødelagt bildet av meg nå, han har jo gjort kål på det meste av familien –»

«Sirius vet han skal la portrettet av deg være,» sa Humlesnurr, og med det samme gikk det opp for Harry hvor han hadde hørt stemmen før: fra den tilsynelatende tomme rammen på soverommet sitt i Grimolds plass. «Du skal overbringe ham den beskjeden at Arthur Wiltersen er blitt alvorlig såret, og at hans kone og barn pluss Harry Potter snart vil dukke opp hjemme hos ham. Er det forstått?»

«Arthur Wiltersen såret, kone og barn og Harry Potter kommer,» messet Finius i en tone som om han kjedet seg. «Ja da, ja da …»

Han luntet forbi bilderammen og forsvant, i samme øyeblikk som kontordøra gikk opp igjen. Fred og Frank og Gulla ble vist inn av professor McSnurp, alle tre i nattøyet, og alle like bustete og fortumlede.

«Harry, hva er det som foregår?» spurte Gulla forskremt. «Professor McSnurp sier at du så pappa bli skadd –»

«Faren deres er blitt skadd under sitt arbeid for Føniksordenen,» sa Humlesnurr før Harry rakk å svare. «Han er blitt innlagt på St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader. Jeg sender dere til huset til Sirius; det ligger mye nærmere sykehuset enn Hiet. Der finner dere moren deres også.»

«Åssen reiser vi?» spurte Fred, som så temmelig rystet ut. «Med flumpulver?»

«Nei,» sa Humlesnurr. «Flumpulver er ikke trygt for tida; nettet blir overvåket. Nei, dere tar en flyttnøkkel.» Han viftet mot den gamle kjelen som sto så uskyldig på skrivebordet. «Vi venter bare på at Finius Persilius melder tilbake … jeg vil være sikker på at kysten er klar før jeg sender dere –»

Midt i kontoret kom det et glimt av ild, som etterlot seg en enkelt, gyllen fjær som sakte dalte gjennom lufta.

«Det er advarselen fra Vulcan,» sa Humlesnurr og snappet fjæra før den nådde golvet. «Professor Uffert har visst oppdaget at dere ikke er i seng … Minerva, gå og avskjær henne – fortell henne hva du vil –»

Professor McSnurp forsvant i et blaff av skotskrutet.

«Han sier det skal være ham en fornøyelse,» sa en slepende stemme bak Humlesnurr, og trollmannen Finius dukket opp igjen foran Smygard-banneret. «Mitt tippoldebarn har alltid hatt sin egen pussige smak når det gjelder gjester.»

«Nå vel; kom hit,» sa Humlesnurr til Harry og Wiltersenene. «Fort, før det kommer noen flere.»

Harry og de andre stimlet sammen om skrivebordet.

«Alle har brukt en flyttnøkkel før?» spurte Humlesnurr. Alle nikket og strakte ut armen for å ta på den svarte kjelen. «Godt. Når jeg har telt til tre … en … to …»

Det skjedde i brøkdelen av et sekund – i den nesten umerkelige pausen før Humlesnurr sa 'tre', kikket Harry opp på ham – de sto like ved hverandre – og Humlesnurrs klare, blå blikk flyttet seg fra flyttnøkkelen til Harrys ansikt, og –

En hvitglødende smerte skar gjennom arret i pannen, som om det gamle såret var blitt slått opp igjen, og med det samme ble Harry fylt – uvillig, uønsket, men ubønnhørlig – av et hat så overveldende at der og da ville han ingenting heller enn å slå – bite – hogge tennene i mannen foran seg –

«… *tre*.»

Han kjente et kraftig rykk innenfor navlen, golvet forsvant under ham, hånden var limt til kjelen, og han klasket mot de andre idet alle fór fram i en virvel av farger og en foss av vind mens kjelen trakk dem videre, og så smalt beina i bakken med slik kraft at knærne ga etter, kjelen skranglet i golvet, og etsteds i nærheten sa en stemme:

«Så der er de igjen, blodsvikeryngelen. Er det sant at faren deres dør snart?»

«KOM DEG UT!» brølte en annen stemme.

Harry kom seg på beina og så seg om. De hadde landet i det dystre kjellerkjøkkenet i Grimolds plass 12. De eneste lyskildene var peisilden og ett flakkende lys, som kastet sitt skjær over restene av et ensomt kveldsmåltid. Krynkel var akkurat på vei ut døra til hallen og sendte dem et giftig blikk mens han heiste opp lendekledet. Sirius kom fort mot dem med et bekymret uttrykk. Han var ubarbert og fremdeles i klærne, og det klebet en Mundungusaktig antydning av gammel fyll ved ham.

«Hva er det som skjer?» sa han og rakte ut hånden for å hjelpe Gulla opp. «Finius Persilius sa at Arthur er blitt stygt skadd –»

«Spør Harry,» sa Fred.

«Ja, dette vil jeg også høre,» sa Frank.

Tvillingene og Gulla stirret på ham. I trappa utenfor hadde Krynkel stoppet.

«Det var –» begynte Harry; dette var enda verre enn å fortelle det til McSnurp og Humlesnurr. «Jeg hadde et – et slags – syn …»

Og han fortalte dem alt han hadde sett, men endret riktignok historien så pass at det virket som om han hadde iakttatt slangeangrepet utenfra, ikke gjennom slangens egne øyne. Ronny, som fremdeles var temmelig hvit, sendte ham et fort blikk, men sa ikke noe. Da Harry var ferdig, ble Fred og Frank og Gulla sittende og stirre på ham litt; han visste ikke om det bare var

noe han innbilte seg, men han syntes det var noe anklagende i blikkene. Vel, hvis de skulle anklage ham bare for å ha *sett* angrepet, var han jammen glad han ikke hadde fortalt at han hadde vært inni slangen som gjorde det.

«Er muttern her?» spurte Fred Sirius.

«Hun vet sikkert ikke engang hva som har skjedd ennå,» sa Sirius. «Det som hastet mest, var å få dere unna før Uffert rakk å blande seg. Jeg tenker Humlesnurr gir Molly beskjed nå.»

«Vi må komme oss til St. Mungo,» sa Gulla anspent. Hun kikket på brødrene sine, alle selvsagt fremdeles i pysjamas. «Sirius, kan du låne oss noen kapper eller noe?»

«Vent nå litt, dere kan ikke bare fare av gårde til St. Mungo!» sa Sirius.

«Klart vi kan dra til St. Mungo hvis vi vil,» sa Fred med et trassig uttrykk. «Det er fattern vår, jo!»

«Og hvordan har dere tenkt å forklare at dere visste at Arthur var blitt angrepet, selv før sykehuset har rukket å varsle hans egen kone?»

«Det spiller vel ingen rolle,» sa Frank hissig.

«Det spiller den rollen at vi nødig vil ha oppmerksomhet rundt at Harry har syner om ting som skjer hundrevis av kilometer unna!» bjeffet Sirius. «Kan du forestille deg hvordan departementet ville oppfatte noe slikt?»

Fred og Frank så ut som de ga blanke blaffen i hvordan departementet oppfattet noe som helst. Ronny var fremdeles hvit og taus.

Gulla sa: «Noen andre kunne vel sagt det … Vi kunne hørt det av noen andre enn Harry.»

«Hvem da?» sa Sirius utålmodig. «Hør her, faren deres ble skadd under oppdrag for Ordenen, og omstendighetene er tvilsomme nok om ikke ungene hans skulle vite om det sekunder etter at det har skjedd. Dere kan skape alvorlige problemer for Ordenen –»

«Vi driter i den dumme Ordenen!» ropte Fred.

«Det er fattern vår vi snakker om!» skrek Frank.

«Faren deres visste hva han gjorde, og han kommer ikke til å takke dere om dere lager kvalm for Ordenen!» sa Sirius, like opphisset. «Det er bare slik det er – det er derfor dere ikke får være med i Ordenen – dere forstår ikke at det fins ting det er verdt å dø for!»

«Lett nok for *deg* å si, det, her du sitter!» brølte Fred. «Det er'ke deg som våger livet!»

Den lille fargen Sirius hadde igjen i fjeset, forsvant brått. Et øyeblikk så det ut som han gladelig skulle dratt til Fred, men da han sa noe, var det med tilkjempet ro.

«Jeg vet det er vanskelig, men vi er bare nødt til å late som om vi ikke vet noe ennå. Vi må bli her, iallfall til vi hører fra moren deres, er det greit?»

Fred og Frank så ut som de var på randen av mytteri. Men Gulla tok noen skritt bort til nærmeste stol og sank ned i den. Harry så på Ronny, som gjorde en pussig bevegelse, midtveis mellom et nikk og et skuldertrekk, og så satte de to seg også. Tvillingene fortsatte å skule på Sirius litt til, men satte seg snart etter på hver sin side av Gulla.

«Bra,» sa Sirius anerkjennende. «Hei, skulle vi ikke … skal vi ikke få oss en forfriskning mens vi venter? *Apporto* smørterøl!»

Han løftet staven mens han sa det, og et halvt dusin flasker kom flygende ut av spiskammeret, skled bortover bordet så restene av Sirius' kveldsmat skvatt, og stoppet pent foran dem. Alle seks drakk, og en stund var den eneste lyden sprakingen fra ilden og de små dunkene av flaskene mot bordet.

Harry drakk bare for å ha noe å bruke hendene til. Hele magen var full av motbydelig, boblende skyldfølelse. Hadde det ikke vært for ham, ville de ikke vært her; alle ville sovet i sengene sine. Og det hjalp ikke å si til seg selv at det var han som hadde slått alarm og sørget for at herr Wiltersen ble funnet, for det var ikke til å komme forbi at det var han selv som hadde angrepet ham.

Ikke vær dum, du har da vel ikke hoggtenner, sa han til seg selv og tviholdt på roen, men hånden som holdt smørterølet, skalv. *Du lå i din egen seng, du angrep vel ingen ...*

Men hva var det som nettopp skjedde på Humlesnurrs kontor? spurte han seg selv. *Det føltes som jeg ville angripe Humlesnurr òg …*

Han satte flaska fra seg litt hardere enn han hadde tenkt, så litt av innholdet skvulpet over. Ingen enset det. Brått ble de skitne tallerkenene

foran dem opplyst av et lysglimt i lufta; de skrek til, og i det samme falt en pergamentrull i bordet med et smell, sammen med en enslig, gyllen halefjær av en føniks.

«Vulcan!» sa Sirius og snappet pergamentet. «Dette er ikke Humlesnurrs håndskrift – det må være en beskjed fra moren deres – her –»

Og han stakk rullen i hånden på Frank, som rev den opp og leste høyt: *'Far er fremdeles i live. Jeg drar til St. Mungo nå. Bli der dere er. Jeg gir beskjed så snart jeg vet noe nytt. Mor.'*

Frank så på dem.

«'Fremdeles i live …'» sa han langsomt. «Men det låter jo som …»

Han behøvde ikke si setningen ferdig. Harry syntes også det hørtes ut som herr Wiltersen svevde mellom liv og død. Ronny stirret på baksida av morens brev som om han fant noen trøstens ord der. Han var fortsatt uvanlig blek. Fred snappet pergamentet ut av hånden på Frank og leste det selv. Etterpå så han opp på Harry, som merket at hånden om smørterølflaska dirret igjen og knuget hardere for å stoppe skjelvingen.

Om Harry noen gang hadde gjennomlevd en lengre natt enn denne, kunne han iallfall ikke huske det. Sirius foreslo etter en stund at de skulle legge seg, men uten større overbevisning, og Wiltersenenes avskyblikk var svar nok. For det meste satt de der bare i taushet rundt bordet og så veken synke lenger og lenger ned i den smeltende voksen. En gang imellom tok noen en slurk av flaska. Snakket gjorde de bare for å sjekke klokka, eller fundere høyt på hva som skjedde, eller forsikre hverandre om at hvis det hadde vært dårlig nytt, ville de fått vite det straks, for fru Wiltersen måtte for lengst ha kommet til St. Mungo.

Fred døste litt med hodet på skakke. Gulla hadde krøllet seg sammen på stolen sin som en katt, men med åpne øyne; Harry kunne se gjenskinnet fra peisen i dem. Ronny satt med hodet i hendene, men om han sov eller var våken, var det umulig å si. Harry og Sirius skottet bort på hverandre iblant – de to som sto utenfor familiens sorg. Og de ventet … og ventet …

Klokka ti over fem om morgenen etter Ronnys klokke gikk kjøkkendøra opp, og fru Wiltersen kom inn. Hun var svært blek, men da alle snudde seg

og så på henne – og Fred og Ronny og Harry reiste seg halvt – sendte hun dem et matt smil.

«Han kommer til å stå det over,» sa hun, med en stemme som var tynn av tretthet. «Nå sover han. Vi kan dra og hilse på ham senere. Rulle sitter hos ham nå; han tar fri fra jobben i formiddag.»

Fred falt bakover i stolen med hendene for ansiktet. Frank og Gulla reiste seg, gikk fort bort til moren sin og klemte henne. Fra Ronny kom det en skjelven, liten latter, og så tømte han resten av smørterølen på styrten.

«Frokost!» sa Sirius høyt og henrykt og spratt opp. «Hvor er den forbistrede husnissen? Krynkel! KRYNKEL!»

Men Krynkel ga ikke lyd fra seg.

«Å, bare glem det,» mumlet Sirius. Han telte hvor mange de var. «Det skulle bli frokost til – skal vi se, sju stykker … bacon og egg, tror jeg, og litt te, og ristet brød –»

Harry skyndte seg bort til komfyren for å hjelpe til. Han ville ikke trenge seg på Wiltersen-familiens glede og grudde til det øyeblikket fru Wiltersen ba ham fortelle om synet sitt. Men han hadde bare rukket å finne fram tallerkenene fra skjenken da hun tok dem ut av hendene hans og trakk ham inntil seg i en klem.

«Jeg vet ikke hva som hadde skjedd om det ikke var for deg, Harry,» sa hun halvkvalt. «Det er ikke sikkert de hadde funnet Arthur på timevis, og da hadde det vært for sent, men takket være deg er'n i live, og Humlesnurr har funnet på en bra dekkhistorie for at han var der han var; du aner ikke hvilke vansker han hadde fått ellers, bare se på stakkars Styrian …»

Harry kunne nesten ikke bære takknemligheten hennes, men heldigvis slapp hun ham snart og snudde seg mot Sirius og takket for at han hadde tatt seg av barna hennes hele natta. Sirius sa han var glad for å kunne være til nytte, og at han håpet de ville bli der så lenge herr Wiltersen var på sykehuset.

«Å Sirius, tusen takk … de tror han må bli der en liten stund, og det ville være så deilig å være litt nærmere … men det kan jo bety at vi må bli her over jul.»

«Jo flere, jo bedre!» sa Sirius, og det kom så tydelig fra hjertet at fru Wiltersen smilte strålende til ham, og så fant hun seg et forkle og begynte å hjelpe til med frokosten.

«Sirius,» mumlet Harry da han ikke kunne klare det lenger. «Kan jeg få et lite ord med deg? Æh – *nå?*»

Han gikk ut i den mørke anretningen, og Sirius kom etter. Uten videre dikkedarer fortalte Harry gudfaren sin alle detaljer om synet han hadde hatt, og han tok også med at han selv hadde vært slangen som angrep herr Wiltersen.

Da han tidde for å trekke pusten, sa Sirius: «Fortalte du dette til Humlesnurr?»

«Ja,» sa Harry utålmodig, «men han fortalte meg ikke hva det betydde. Men han forteller meg jo ingenting lenger.»

«Jeg er sikker på at hvis det hadde vært noe å bry seg om, så ville han ha fortalt det,» sa Sirius rolig.

«Men det er'ke alt,» sa Harry, med en stemme som ikke var stort høyere enn en hvisking. «Sirius, jeg – jeg tror jeg holder på å bli gal. Da vi var på Humlesnurrs kontor, rett før vi brukte flyttnøkkelen, så … i et par sekunder der, så syntes jeg at jeg var en slange, det *føltes* som jeg var en – og da jeg så på Humlesnurr, så gjorde det kjempevondt i arret – Sirius, jeg ville gå løs på ham!»

Han kunne bare se en strime av ansiktet til Sirius, resten lå i mørke.

«Det må ha vært ettervirkningene av synet du hadde, det er det hele,» sa Sirius. «Du hadde fremdeles tankene på drømmen, eller hva det var, og –»

«Det var ikke det,» sa Harry og ristet på hodet. «Det var som om noe steg opp inni meg, som om jeg har en *slange* inni meg!»

«Du trenger litt søvn,» sa Sirius bestemt. «Nå skal du spise frokost, og så skal du gå opp og legge deg, og etter lunsj kan du bli med de andre og hilse på Arthur. Du har fått sjokk, Harry. Du bebreider deg selv for noe du bare har vært vitne til, og det var et hell at du var vitne til det, ellers hadde Arthur kanskje dødd. Du må rett og slett slutte å bekymre deg.»

Han klappet Harry på skulderen og gikk ut fra anretningen og lot Harry stå alene igjen i mørket.

*

Alle unntatt Harry sov til utpå formiddagen. Han gikk opp på soverommet han og Ronny hadde delt de siste ukene av sommeren, og der krabbet Ronny til køys og sovnet på et blunk, men Harry beholdt klærne på og krøllet seg bare sammen mot de kalde metallsprinklene i hodegjerdet. Det gjaldt å ikke gjøre seg det behagelig. Han var fast bestemt på ikke å duppe av, for tenk om han sovnet og ble den slangen igjen, tenk om han våknet og oppdaget at han hadde angrepet Ronny, eller kanskje buktet seg gjennom huset etter en av de andre …

Da Ronny våknet, lot Harry som om han også hadde fått seg en oppkvikkende lur. Koffertene deres ankom fra Galtvort mens de spiste lunsj, så de kunne skifte til gompeklær før turen til St. Mungo. Alle de andre var pratsomme og i strålende humør mens de skiftet fra kuttene til jeans og T-skjorter. Da Dult og Galøye kom for å følge dem gjennom London, tok de muntert imot dem, lo av bowlerhatten Galøye hadde satt i en utrolig skjev vinkel for å skjule det magiske øyet og fortalte ham, helt korrekt, at Dult kom til å vekke mye mindre oppsikt på undergrunnsbanen med et hår som på ny var kortklipt og skingrende lyserødt.

Dult viste stor interesse for Harrys syn av overfallet på herr Wiltersen, men det var Harry helt uten lyst til å snakke om.

«Det er ikke noe Seer-blod i familien din, vel?» spurte hun nysgjerrig, mens de satt side om side i en vogn som skranglet i vei mot sentrum.

«Nei,» sa Harry fornærmet; han tenkte på professor Rummelfiold.

«Neeii,» sa Dult tenksomt, «nei, for det jo ikke egentlig spå du gjør, vel? Jeg mener, det er jo ikke framtida du ser, det er nåtida … det er da rart? Men nyttig, absolutt …»

Harry svarte ikke; heldigvis skulle de av på neste stopp, en stasjon midt i sentrum, og i alt oppstyret med å komme av banen greide han å få Fred og Frank mellom seg og Dult, som førte an. Alle fulgte henne opp rulletrappa. Bakerst i flokken kom Bister knirkende, med bowleren langt ned i øynene og den ene knortehånden stukket inn mellom jakkeknappene, hvor den holdt et fast grep om tryllestaven. Harry syntes han kunne merke at det

hemmelige øyet stirret forskende på ham. For å unngå flere spørsmål om drømmen sin, spurte han Bister hvor St. Mungo var gjemt.

«Ikke langt herfra,» gryntet Bister idet de kom ut i vinterlufta i en bred gate full av butikker som var enda fullere av julehandlere. Han skjøv Harry litt foran seg og kom selv hinkende like etter, og Harry visste at øyet rullet til alle kanter under den skeive hatten. «Det var ikke lett å finne en passende tomt til et sykehus. I Diagonallmenningen var det ingen som var store nok, og vi kunne ikke bygge det underjordisk, sånn som departementet – ville ikke vært sunt. Men til slutt greide de å få tak i en bygning her oppe. Tanken var at syke trollmenn skulle kunne komme og gå uten å stikke seg ut fra mengden.»

Han grep Harry i skulderen for å hindre at de ble skilt av en skokk handlelystne, som åpenbart ikke hadde tanker for annet enn å komme seg til nærmeste elektriske duppedittbutikk.

«Her er vi,» sa han et øyeblikk etter.

De sto utenfor en stor, gammeldags bygning i rød murstein. Stormagasinet Skyllstad & Bløyte AS virket tvers igjennom nedslitt og trist; vindusutstillingene besto ikke av annnet enn noen tilfeldig plasserte utstillingsdukker med parykkene på snei, iført minst ti år gamle moter. På store oppslag på de grimete dørene sto det: «Stengt for oppussing.» Idet to damer passerte Harry, sa den største, som var overlesset med handleposer: «Det er *aldri* åpent, det stedet der …»

«OK,» sa Dult og vinket dem bort til et vindu uten annet i enn en spesielt ulekker kvinnedukke, iført øyevipper som hadde løsnet og et husmorforkle i lysegrønn nylon. «Alle klare?»

De nikket og trengte seg sammen rundt henne. Bister ga Harry enda et skubb mellom skulderbladene for å dytte ham også framover. Dult bøyde seg så langt inntil vinduet at pusten hennes dugget på ruta, og kikket opp på den store, stygge utstillingsdukken. «Heisan,» sa hun, «vi kommer for å besøke Arthur Wiltersen.»

Harry tenkte at det var bra latterlig av Dult å vente at dukken skulle høre henne tvers igjennom en glassrute når hun snakket så lavt, og det med gata bak henne full av brølende busser og folk på handletur, men det var før han

kom på at dukker kunne jo ikke høre noe, uansett. Sekundet etter måpte han i sjokk da dukken nikket svakt og kalte dem til seg med en leddet finger, og Dult grep Gulla og fru Wiltersen i albuene, gikk rett gjennom ruta og forsvant.

Fred og Frank og Ronny fulgte etter. Harry skottet på den skumpende trengselen rundt dem, men ingen hadde visst et blikk til overs for utstillinger så utiltrekkende som den hos Skyllstad & Bløyte AS, og heller ikke virket det som noen hadde lagt merke til at seks mennesker hadde oppløst seg i tomme lufta rett for nesa på dem.

«Kom an,» knurret Bister og ga Harry et nytt skubb i ryggen, og sammen tok de et skritt fram gjennom noe som kjentes som et tynt lag kaldt vann og sto, varme og tørre, på den andre sida.

Den stygge dukken var det ikke spor etter, og ikke vinduet hvor den hadde stått heller. De sto i et overfylt resepsjonslokale, hvor hekser og trollmenn satt på rekke og rad på skranglete trestoler. Noen av dem så helt vanlige ut og bladde i gamle utgaver av *Heks og Hør*, mens andre hadde de frykteligste skavanker, som elefantsnabler eller ekstra hender som vokste rett ut av brystet. Det var omtrent like mye bråk der inne som på gata utenfor, for fra mange av pasientene kom det merkverdige lyder: En svett heks midt på første rad satt og viftet seg ivrig med et nummer av *Aftenprofeten* og utstøtte stadige plystrelyder i takt med at dampen sto ut av munnen på henne; og en nokså lurvete heksemester borti hjørnet klang som en klokke hver gang han bevegde seg, og for hvert kling vibrerte hodet hans så forferdelig at han måtte ta tak i ørene for å holde det stødig.

Hekser og trollmenn i limegrønne kutter gikk fram og tilbake langs radene og stilte spørsmål og noterte svarene på notatblokker omtrent som Ufferts. Harry la merke til logoen de hadde på brystet: en tryllestav og en knokkel i kors.

«Er de leger?» spurte han Ronny lavt.

«Leger?» sa Ronny sjokkert. «Du mener de der gompegærningene som går rundt og *stikker* folk? Erru sprø, dette er helere.»

«Herover!» ropte fru Wiltersen for å overdøve fornyet klokkeklang fra heksemesteren i hjørnet, og de fulgte etter henne bort til køen foran en

fyldig blondine bak en skranke hvor det sto *Informasjon*. Veggen bak henne var dekket av oppslag og notiser av alle slag: ER HEKSEKJELEN SKITTEN, SPRER ELIKSIREN SMITTEN og MOTGIFT KAN FORT BLI FORGIFT UTEN GODKJENNING FRA AUTORISERT HELER. Der hang også et stort portrett av en heks med lange sølvkrøller, med et skilt hvor det sto:

Dilly Diddeli
Heler på St. Mungo 1722–1741
Rektor på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom 1741–1768

Dilly fulgte Wiltersen-gruppa med øynene som om hun telte dem. Da Harry fanget blikket hennes, blunket hun til ham, før hun tok et skritt til sida og forsvant ut av bildet.

Først i køen sto for øyeblikket en ung trollmann som danset en pussig på-stedet-springar og – avbrutt av små smerteskrik – prøvde å forklare problemet sitt til heksa bak skranken.

«Det er disse – au – skoene jeg fikk av broren min, de – au – eter føttene mine – AUU – se på dem, det må være kastet en slags – AAAUUÅÅÅ – våde på dem og jeg kan ikke få dem aaauuUUUUVV!»

«De kan vel lese, samme hva slags sko De har, eller?» sa den blonde heksa i en irritert tone og pekte på et stort oppslag til venstre for skranken. «De skulle henvendt Dem på *Vådeskader* i femte etasje, det står da klart og tydelig på etasjeplanen.»

Da trollmannen hinket og hoppet av veien, rykket Wiltersengruppa framover, så Harry kunne lese hva som sto på etasjeplanen:

GJENSTANDSSKADER	1. etg.
Kjeleksplosjoner, stavbakspark, limekrasj etc.	
VESENSKADER	2. etg.
Bitt, stikk, brannsår, inngrodde pigger etc.	
MAGILUSK-LIDELSER	3. etg.

Smittsomme sykdommer, f.eks. dragefeber, svinnsyke, soppilose etc.

MIKSTUR- OG PLANTEFORGIFTNINGER	4. etg.
Utslett, oppstøt, ustoppelig fnising etc.	
VÅDESKADER	5. etg.
Uhevelige våder, heksinger, feilformelskader etc.	
GJESTEKANTINE / HOSPITALKIOSK	6. etg.

HAR DE PROBLEMER MED Å VITE HVOR DE SKAL, MED Å UTTRYKKE DEM NORMALT ELLER MED Å HUSKE HVORFOR DE ER HER, VIL VÅR SERVICEHEKS MED GLEDE STÅ TIL TJENESTE.

En utgammel, krumbøyd trollmann med øretrompet hadde nå subbet fram til skranken. «Jeg skulle besøke Olmar Omen!» pep han.

«Sal førtini, men jeg er redd De kaster bort tida,» sa heksa avfeiende. «Han er like skjør – tror fremdeles han er den tekanna!»

Nestemann var en sliten trollmann som tviholdt sin lille datter i ankelen mens hun flakset rundt hodet hans på to svære englevinger som hadde vokst ut gjennom buksebjørnen.

«Femte etasje,» sa heksa i en blasert tone uten å spørre. Mannen forsvant ut dobbeltdøra bortenfor skranken med datteren over hodet som en litt uvanlig ballong. «Neste!»

Fru Wiltersen gikk fram til skranken.

«Morn,» sa hun. «Mannen min, Arthur Wiltersen, skulle flyttes over til en annen avdeling i formiddag, kunne De si oss –?»

«Arthur Wiltersen?» sa heksa og lette med fingeren nedover en lang liste hun hadde foran seg. «Jo – andre etasje, andre dør til høyre, Dai Llewellyn-salen.»

«Takk,» sa fru Wiltersen. «Kom igjen, alle sammen.»

De fulgte etter henne ut dobbeltdøra og bortover den lange gangen utenfor, som var opplyst av tente vokslys inni krystallbobler som svevde

oppunder taket som svære såpebobler. Langs veggene hang flere portretter av berømte helere, og hekser og trollmenn i limegrønne kutter kom ustanselig travende ut og inn av dørene de gikk forbi. Fra en dør kom det sivende en gul gass med en forskrekkelig lukt, og nå og da hørte de jamring i det fjerne. De gikk opp en etasje og kom inn i gangen til *Vesenskader*, hvor det på andre dør til høyre sto: *'Dristige Dai' Llewellyn-avdelingen: Alvorlige bittskader*. Under sto et kort i en messingholder hvor det sto med håndskrift: *Avdelingsheler: Hippokrates Smettvink. Assistentheler: Gustus Phynk*.

«Vi venter utenfor, Molly,» sa Dult. «Arthur vil nok ikke ha for mange besøk samtidig … først får det bli dere i familien.»

Galøye gryntet samtykkende og stilte seg med ryggen mot korridorveggen mens det magiske øyet rullet i alle retninger. Harry holdt seg også tilbake, men fru Wiltersen sa: «Ikke vær dum, Harry, Arthur vil jo takke deg,» og dyttet ham egenhendig inn gjennom døra.

Salen var liten og nokså mørk; det eneste vinduet var smalt og satt høyt oppe på veggen midt imot døra. Det meste av lyset kom fra flere av de skinnende krystallboblene som duvet i en klase under taket. Veggene var eikepanelt, og på den ene hang et bilde av en trollmann med nokså nifst utseende, merket *Knoedel Streckbenk-Piene, 1612–1697, Indvolds-udrøsker-Forbandelsens Opfinder*.

Det var bare tre pasienter der inne. Herr Wiltersen lå i den borteste senga, under det ørlille vinduet. Harry ble glad og lettet over å se at han satt oppreist med puter i ryggen og leste *Aftenprofeten* i den enslige solstrålen som falt over senga hans. Han så opp da de kom inn og strålte da han så hvem det var.

«Hei!» ropte han og slengte *Profeten* til side. «Rulle gikk nettopp, Molly, han måtte tilbake på jobb, men han stikker innom dere senere, sier han.»

«Hvordan har du det, Arthur?» spurte fru Wiltersen mens hun bøyde seg over ham, kysset ham på kinnet og gransket ansiktet hans bekymret. «Du ser fremdeles litt pjusk ut, syns jeg.»

«Jeg føler meg helt topp,» sa herr Wiltersen livlig og holdt ut den gode armen for å gi Gulla en klem. «Hvis de bare ville fjerne bandasjene, så

kunne jeg reist hjem.»

«Hvorfor vil de ikke ta dem av, fattern?» spurte Fred.

«Vel, jeg begynner jo å fossblø hver gang de prøver,» sa herr Wiltersen muntert. Han strakte seg etter tryllestaven sin, som lå på nattbordskapet, og viftet fram seks stoler ved senga så det ble plass til alle. «Den slangen hadde visst en nokså uvanlig gift i hoggtennene som holder sårene åpne. Men de er sikre på at de finner en motgift; de har hatt mye verre tilfeller enn mitt, sier de, og i mellomtida må jeg bare fortsette å ta en blodfyllingsmikstur en gang i timen. Men han der,» han senket stemmen og nikket mot senga på motsatt side, hvor en mann lå grønnblek og stille og stirret i taket, «han er blitt bitt av en *varulv*, stakkars fyr. Fins ingen kur.»

«En varulv?» hvisket fru Wiltersen forskrekket. «Men er det trygt på en åpen avdeling? Burde han ikke ligget på enerom?»

«Det er to uker til fullmåne,» minnet herr Wiltersen henne lavmælt på. «De har snakket med ham i morges – helerne, altså – og prøvd å fortelle ham at han kan leve et nærmest normalt liv. Jeg sa til ham – nevnte ingen navn da, selvfølgelig – men jeg fortalte altså at jeg kjente en varulv personlig, veldig trivelig kar, som syns det går nokså greit å leve med det.»

«Hva sa han, da?» spurte Frank.

«Vel, det han sa, var at om jeg ikke snart holdt kjeft, skulle han sørge for at jeg fikk et bitt til,» sa herr Wiltersen trist. «Og den damen der borte,» han viftet i retning den eneste andre opptatte senga, «hun nekter å fortelle helerne hva det var som beit henne, så alle regner med at det må ha vært et ulovlig vesen hun holdt. Uansett, så tok det en skikkelig bit av beinet hennes – *riktig* ekkelt lukter det når de skifter bandasjene.»

«OK, fattern, har du tenkt å fortelle oss hva som skjedde, eller?» spurte Fred og trakk stolen nærmere senga.

«Vel, det vet dere jo alt, ikke sant?» sa herr Wiltersen med et vitende smil til Harry. «Det er ganske enkelt – jeg hadde hatt en gruelig lang dag, duppet av litt, og så sneik altså noe seg innpå meg og beit meg.»

«Står det i *Profeten*, at du ble angrepet?» spurte Fred med et blikk på avisen faren hans hadde slengt til side.

«Nei, selvsagt ikke,» sa herr Wiltersen med et smil som var aldri så lite bittert. «Departementet vil da vel ikke at alle skal få vite at en fæl, diger slange greide å –»

«Arthur!» sa fru Wiltersen advarende.

«– greide å – å ta meg,» sa herr Wiltersen fort, men Harry var fullstendig sikker på at det ikke var det han hadde ment å si.

«Hvor var du hen da det skjedde, da, fattern?» spurte Frank.

«Det er min sak,» sa herr Wiltersen, riktignok med et lite smil. Han strakte seg etter *Aftenprofeten* igjen, ristet den så den åpnet seg og sa: «Jeg satt akkurat og leste om at Krimian Kverve var arrestert da dere kom. Det viste seg at det var Krimian som sto bak de derre spyende toalettene vi hadde sist sommer, nemlig. En av vådene hans sparka bakut, toalettet eksploderte, og så fant de ham bevisstløs midt i vrakrestene, oversmurt fra topp til tå av –»

«Når du sier at du var på jobb,» avbrøt Fred lavt, «hva var det egentlig du gjorde?»

«Du hørte hva far din sa,» hvisket fru Wiltersen. «Dette er ikke noe vi snakker om her! Fortsett med det du sa om Krimian Kverve, Arthur.»

«Vel, ikke spør meg hvordan, men han slapp faktisk unna tiltale for de doene,» sa herr Wiltersen bistert. «Jeg kan bare forestille meg at det må ha vært gull med i spillet –»

«Du vokta det, ikke sant?» sa Frank lavt. «Våpenet? Det som Han-du-veit er ute etter?»

«Frank, nå tier du stille!» bjeffet fru Wiltersen.

«Men hvertfall,» sa herr Wiltersen med mye høyere stemme, «denne gangen har de tatt Krimian på fersken i å selge glefsende dørhåndtak til gomper, og den tror jeg ikke han greier å vri seg unna, for ifølge denne artikkelen er det to gomper som har mista fingre og ligger her på St. Mungo nå til akutt-beinvekst og minnejustering. Bare tenk, gomper på St. Mungo! Lurer på hvilken sal de ligger på?»

Og han så seg ivrig om, som i håp om å få øye på en veiviser.

«Sa’kke du at Han-du-veit har en slange, Harry?» spurte Fred, med blikket på faren for å se om det ble noen reaksjon. «En diger en? Du så’n

den natta han kom tilbake, gjorde du'ke det?»

«Det greier seg,» sa fru Wiltersen irritert. «Galøye og Dult står utafor, Arthur, og vil gjerne hilse på. Og så kan hele gjengen av dere vente der ute,» la hun til til barna sine og Harry. «Dere kan komme inn og si adjø etterpå. Så, ut med dere.»

De troppet ut i korridoren igjen, og Galøye og Dult gikk inn og lukket døra etter seg. Fred hevet et øyebryn.

«Greit,» sa han kjølig mens han romsterte i lommene. «Bare vær sånn, dere – ikke fortell oss noe som helst.»

«Er det dette du ser etter?» sa Frank og holdt fram noe som minnet om kjøttfarget hyssing.

«Du leser tankene mine,» sa Fred og gliste. «Skal vi se om St. Mungo har sikra dørene sine med uforstyrrformler, eller?»

Han og Frank viklet opp hyssingfloken, løsnet fem Langører og delte dem ut. Harry nølte med å ta imot sitt.

«Ta'n, da, Harry! Du redda jo livet til fattern. Så hvis noen har rett til å lytte, må det være deg.»

Harry kunne ikke la være å flire. Han tok imot hyssingenden og puttet den i øret, slik tvillingene hadde gjort.

«OK, kjør!» hvisket Fred.

Hyssingene buktet seg som lange, tynne ormer og vred seg under døra. I førstningen kunne ikke Harry høre noe, men plutselig skvatt han: Han kunne høre Dult hviske, like tydelig som om hun sto rett ved sida av ham.

«… de ransakte hele området, men fant ikke slangen noe sted. Det virker som den rett og slett forsvant etter angrepet på deg, Arthur … men Han-du-vet kan da umulig ha ventet at en slange skulle komme seg inn der?»

«Spør dere meg, så sendte han den for å speide,» knurret Bister, «for han har'ke hatt store flaksen hittil, har'n vel? Nei, mitt tips er at han prøver å danne seg et klarere bilde av hva han har å gjøre med, og hvis ikke Arthur hadde vært der, hadde beistet fått mye mer tid til å se seg om. Jaså, så Potter sier at'n så alt sammen?»

«Ja,» sa fru Wiltersen. Stemmen hennes lød litt urolig. «Det er så rart – det virker nesten som Humlesnurr har ventet på at Harry skulle se noe

sånt.»

«Ja, jo,» sa Galøye, «men at det er noe rart med den Pottergutten, det vet vi jo alle.»

«Humlesnurr virket bekymret for Harry da jeg snakket med'n i dag morges,» hvisket fru Wiltersen.

«Så klart han er bekymra,» knurret Bister. «Guttungen ser jo ting fra innsida av slangen til Han-du-vet! Det er tydelig at Potter sjøl ikke innser hva det betyr, men hvis han er besatt av Han-du-vet –»

Harry snappet Langøret ut av øret. Hjertet hans hamret, og ansiktet brant. Han snudde seg mot de andre. Alle sammen stirret på ham, fremdeles med hyssingene hengende ut av ørene, og i alle ansiktene var det forferdelse.

KAPITTEL TJUETRE

JUL PÅ LUKKET AVDELING

Var det derfor Humlesnurr ikke ville møte blikket hans lenger? Ventet han at det kunne bli Voldemorts øyne som møtte hans – var han redd for at Harrys glitrende grønne blikk brått kunne forvandles til to blodrøde øyne med spaltepupiller som en katt? Harry husket hvordan Voldemorts slangeaktige ansikt en gang hadde presset seg fram av bakhodet til professor Krengle. Han strøk seg med hånden over nakken og tenkte på hvordan det måtte føles hvis Voldemort sprengte seg ut av hans egen hjerneskalle.

Han følte seg skitten, tilgriset, som om han var bærer av et eller annet dødelig virus og uverdig til å sitte på undergrunnsbanen tilbake fra sykehuset sammen med uskyldige, rene mennesker som ikke var blitt smittet på kropp og sinn av Voldemort … Han hadde ikke bare sett slangen, det visste han nå, han hadde *vært* slangen …

Det var da den virkelig avskyelige tanken slo ham, idet et minne boblet opp til overflaten og fikk innvollene til å bukte og vri seg som … slanger.

Hva mer enn tilhengere er det han er ute etter?

Ting han bare kan få til i hemmelighet … et våpen, for eksempel. Noe han ikke hadde sist.

Det er *meg* som er våpenet, tenkte Harry – og det var som om det pumpet gift gjennom årene hans; isnende føltes det, og likevel begynte han å svette der han svaiet med togbevegelsene i den mørke tunnelen. Det er meg Voldemort prøver å bruke, det er derfor det er vakter rundt meg overalt, det er ikke for å beskytte meg, det er for å beskytte andre, bare at det virker ikke, på Galtvort kan de jo ikke passe på meg uavbrutt … det *var* meg som

angrep herr Wiltersen i natt, det *var* meg. Voldemort fikk meg til å gjøre det, og kanskje han er inni meg nå, lytter til tankene mine i dette øyeblikk …

«Har du det helt bra, vennen min?» hvisket fru Wiltersen og bøyde seg mot ham over Gulla mens toget skranglet av sted. «Jeg syns ikke du ser så bra ut. Føler du deg dårlig?»

Alle så på ham. Han ristet kraftig på hodet og flyttet blikket opp på en annonse for hjemforsikring.

«Harry, vennen min, er du helt *sikker* på at du føler deg bra?» sa fru Wiltersen igjen med bekymring i stemmen da de var på vei over den ustelte gressflekken midt på Grimolds plass. «Du ser så fryktelig blek ut … Er det sikkert at du sov i formiddag? Hvis du går rett opp nå, rekker du å få deg et par timers søvn før middag, eller hva sier du?»

Han nikket; det var jo en fin-fin unnskyldning for å la være å snakke med noen av de andre, akkurat det han helst ville; så da hun åpnet ytterdøra, skyndte han seg forbi trollfotparaplystativet, opp trappa og inn på hans og Ronnys rom.

Her ga han seg til å vandre fram og tilbake forbi de to sengene og den tomme bilderammen til Finius Persilius, mens hodet myldret og kokte av spørsmål og stadig frykteligere tanker.

Hvordan var han blitt en slange? Kanskje han var en animagus … nei, det kunne han umulig være, da ville han visst det … kanskje *Voldemort var* en animagus … ja, tenkte Harry, det kunne stemme, og da var det jo så klart en slange han ville forvandle seg til … og når han besetter meg, forvandler vi oss samtidig … men det forklarer ikke åssen jeg kom meg til London og tilbake til senga mi på fem minutter omtrent … men Voldemort er jo verdens mektigste trollmann, bortsett fra Humlesnurr, så det er sikkert ikke noe vanskelig for ham å flytte rundt på folk sånn.

Og så slo det ham med et støt av avskyelig panikk: *Men dette er jo helt sinnssykt – hvis jeg er besatt av Voldemort, får han jo fri tilgang til Føniksordenens hovedkvarter gjennom meg her og nå! Han får vite hvem som er med i Ordenen, og hvor Sirius er, og … og jeg har hørt massevis av*

ting jeg ikke burde hørt, alt det Sirius fortalte den første kvelden jeg var her …

Det var bare én løsning: Han måtte forlate Grimolds plass umiddelbart. Han fikk tilbringe jula på Galtvort uten de andre; da var de i sikkerhet til etter ferien iallfall … men nei, det gikk heller ikke; på Galtvort var det jo mange andre å såre og skade. Hva om det ble Jokum, Tommy eller Nilus neste gang? Han stanset opp i travingen og stirret blindt på den tomme rammen til Finius Persilius, mens erkjennelsen la seg blytungt nederst i magen. Han hadde ikke noe valg: Han ble nødt til å dra tilbake til Hekkveien og kutte forbindelsen til andre trollmenn totalt.

Vel, tenkte han, hvis han først måtte, så var det ingen vits i å bli hengende her. Han prøvde så godt han kunne å skyve unna tanken på Dumlingenes reaksjon når han sto der på trappa deres et halvt år før de hadde ventet. Imens gikk han bort til kofferten, slo lokket igjen, låste og så seg automatisk om etter Hedvig, før det gikk opp for ham at hun så klart var igjen på Galtvort – ja ja, da slapp han å bære buret hennes iallfall – og så tok han tak i kofferten og hadde drasset den halvveis bort til døra da en spydig stemme sa: «Jaså, man stikker av?»

Han snudde hodet. Finius Persilius hadde dukket opp på portrettet sitt igjen og sto nå og lente seg mot rammen og betraktet Harry med et uttrykk som om han moret seg.

«Jeg stikker ikke av, nei,» sa Harry kort og slepte kofferten noen skritt videre.

«Jeg trodde poenget var at man måtte være *modig* for å havne i Griffing?» sa Finius Persilius og strøk seg over fippskjegget. «Men jeg syns det virker som du ville passet bedre i mitt eget hus. Vi smygardinger er modige nok, absolutt, men vi er ikke dumme. Har vi først valget, velger vi naturligvis alltid å redde vårt eget skinn.»

«Det er ikke mitt eget skinn jeg redder,» sa Harry biskt, mens han bukserte kofferten over et særlig ujevnt og møllspist stykke av golvteppet foran døra.

«Aha, jeg forstår,» sa Finius Persilius og fortsatte å stryke seg over skjegget. «Dette er slett ingen feig flukt – du gjør det for å være *edel*.»

Harry hørte ikke på ham. Han hadde akkurat lagt hånden på dørklinka da Finius Persilius sa slepende: «Jeg har en beskjed til deg fra Albus Humlesnurr.»

Harry bråsnudde.

«Hva da?»

«'Bli der du er.'»

«Jeg har jo'kke rørt meg!» sa Harry, stadig med hånden på klinka. «Så gi meg beskjeden, da!»

«Din dumrian, det er jo det jeg nettopp har gjort,» sa Finius Persilius glatt. «Humlesnurr sier: 'Bli der du er.'»

«Hvorfor da?» spurte Harry ivrig. «Hvorfor vil han at jeg skal bli? Hva mer sa han?»

«Ikke et ord,» sa Finius Persilius og hevet et smalt, svart øyebryn, som om han syntes Harry var uforskammet.

Da kom Harrys sinne til overflaten, som en slange som løfter hodet i høyt gress. Han var utmattet, han var totalt fortumlet, og i løpet av de siste tolv timene hadde han opplevd skrekk, lettelse og deretter skrekk på ny, og enda ville ikke Humlesnurr snakke med ham!

«Jaså, er det sånn det er?» sa han høyt. «*'Bli der du er'?*» Det var alt noen gadd å si til meg etter at jeg ble angrepet av de desperantene òg! Bare sitt pent du, Harry, mens de voksne ordner opp! Men vi gidder ikke fortelle deg noe, for den søte lille hjernen din kan sikkert ikke takle det!»

«Nå skal jeg fortelle deg noe,» sa Finius Persilius og overdøvde ham, «det var akkurat slikt som gjorde at jeg *avskydde* å være lærer! At ungdom er så infernalsk overbevist om at de har totalt og fullstendig rett i ett og alt! Har det aldri slått deg, min stakkars oppblåste viktigpetter, at det kunne tenkes aldeles glimrende grunner til at rektor på Galtvort ikke betror deg hver minste detalj av sine planer? Har du aldri tenkt over, midt i all selvmedlidenheten, at å følge Humlesnurrs ordrer aldri noensinne har gjort deg skade? Nei da. Nei, som alle ungdommer er du hellig overbevist om at du alene føler og tenker, du alene innser faren, du alene er gløgg nok til å forstå hva Mørkets herre har for planer –»

«Så han *har* planer om noe som har med meg å gjøre, da?» sa Harry fort.

«Sa jeg noe slikt?» sa Finius Persilius og kikket skjødesløst på silkehanskene sine. «Men nå må du unnskylde meg, jeg har virkelig bedre ting å ta meg til enn å lytte til ungdommelig sjelekval … farvel med deg.»

Og så spaserte han ut av rammen og forsvant.

«Greit, bare gå, du!» bæljet Harry til den tomme rammen. «Og hils Humlesnurr og si takk for ingenting!»

Men det tomme lerretet var like tomt. Dampende av sinne halte Harry kofferten tilbake til fotenden av senga igjen. Han kastet seg over ende med ansiktet mot det møllspiste sengeteppet, lukket øynene og kjente den tunge kroppen verke.

Det føltes som om han hadde reist mil etter mil … Det virket helt umulig at det var mindre enn et døgn siden Cho Chang hadde kommet mot ham under misteltenen … Han var så trett … Han var så redd for å sove … men han visste ikke hvor lenge han kunne stå imot … Humlesnurr sa han skulle bli … det måtte vel bety at han fikk lov til å sove … men han var redd … hva om det skjedde igjen?

Han sank ned mellom skygger …

Det var som om en film inni hodet bare hadde ventet på å komme i gang. Han gikk bortover en tom gang mot en enkel, svart dør, langs grove steinvegger, fakler, en døråpning ut mot en steintrapp ned til venstre …

Han kom fram til den svarte døra, men kunne ikke åpne den … sto og stirret på den, desperat etter å komme inn … innenfor ventet noe han ønsket seg av hele sitt hjerte … en pris hinsides hans villeste drømmer … om det bare kunne holde opp å prikke i arret … da kunne han tenke klarere …

«Harry,» sa Ronnys stemme langt borte fra, «muttern sier det er middag, men hun kan godt gjemme litt til deg hvis du heller vil bli i senga.»

Harry åpnet øynene, men Ronny hadde allerede gått ut igjen.

Han vil ikke være alene med meg, tenkte Harry. *Ikke etter det han hørte Bister si*.

Ingen av dem ville vel ha ham der lenger, nå som de visste hva han bar inni seg.

Han ville ikke gå ned til middag; han ville ikke påtvinge dem sitt selskap. Han snudde seg over på den andre sida, og etter en stund sovnet han igjen.

Mye senere – utpå morgenkvisten – våknet han; magen verket av sult, og i nabosenga lå Ronny og snorket. Han myste rundt i rommet og så at det mørke omrisset av Finius Persilius sto der i rammen sin på ny, og det slo ham at det var vel Humlesnurr som hadde pålagt ham å holde vakt, i tilfelle Harry angrep noen flere.

Følelsen av å være uren ble bare mer intens. Han ønsket halvveis at han ikke hadde gjort som Humlesnurr sa … Hvis det var slik livet på Grimolds plass skulle være fra nå av, ville han kanskje hatt det bedre i Hekkveien tross alt.

*

Alle de andre tilbrakte følgende formiddag med å pynte til jul. Harry kunne ikke huske å ha sett Sirius i så godt humør noen gang – han sang faktisk julesanger og var åpenbart henrykt over å ha selskap gjennom høytida. Harry kunne høre stemmen hans opp gjennom golvet i den kalde finstua hvor han selv satt alene og så himmelen hvitne og varsle snø utenfor vinduene. Han kjente en ond glede ved å gi de andre riktig god anledning til å snakke om ham, for det var det jo klart de gjorde. Da han hørte fru Wiltersen rope lavmælt på ham oppover trappa ved lunsjtider, gikk han i stedet lenger opp i etasjene og lot være å svare.

Ved sekstida om ettermiddagen ringte det på, og fru Svaart satte i å skrike igjen. Harry regnet med det var Mundungus eller en annen i Ordenen som kom innom, og satte seg bare bedre til rette mot veggen i Bukknebbs rom, hvor han hadde gjemt seg, og prøvde å la være å kjenne etter hvor sulten han selv var mens han matet hippogriffen med døde rotter. Det kom som et lite sjokk da noen knakket kraftig på døra litt etter.

«Jeg vet du er der inne,» sa Hermines stemme. «Vil du værsåsnill å komme ut? Jeg vil snakke med deg.»

«Hva gjør du her?» spurte Harry og åpnet døra, mens Bukknebb skrapte i halmlaget på golvet etter mulige rotterester han måtte ha oversett. «Jeg trodde du skulle på skiferie med moren og faren din?»

«Vel, for å si det som det er, så tror jeg ikke ski er helt meg,» sa Hermine. «Så jeg blir her over jul isteden.» Hun hadde snø i håret, og ansiktet var

lyserødt av kulde. «Men ikke si det til Ronny. Han lo så fælt, så til ham har jeg skrytt av hvor flott det er å stå på ski. Mor og far ble litt skuffet, men jeg sa at alle som tar heksamen på alvor, blir på Galtvort og leser i ferien. De vil jo at jeg skal gjøre det bra, så den forstår de. Men kom, så går vi heller ned på rommet deres,» sa hun kontant, «moren til Ronny har tent opp i peisen der og sendt opp noen smørbrød.»

Harry fulgte henne ned i tredje etasje. Da han kom inn på rommet, så han til sin overraskelse at både Ronny og Gulla satt og ventet på dem på Ronnys seng.

«Jeg kom med Fnattbussen,» sa Hermine henslengt og trakk av seg jakka før Harry rakk å si noe. «Humlesnurr fortalte meg hva som hadde skjedd i går morges, men jeg måtte vente på at terminen skulle ta formelt slutt før jeg dro. Uffert er allerede fly forbanna for at alle dere forsvant rett for nesa på henne, enda Humlesnurr fortalte henne at herr Wiltersen ligger på St. Mungo, og at han personlig hadde gitt dere lov til å dra. Vel …»

Hun satte seg ved sida av Gulla, og begge de to jentene og Ronny så opp på Harry.

«Hvordan har du det?» spurte Hermine.

«Bra,» sa Harry stivt.

«Å, ikke jug da vel, Harry,» sa hun utålmodig. «Ronny og Gulla sier at du har gjemt deg for alle helt siden dere kom tilbake fra St. Mungo.»

«Jaså, sier de det?» sa Harry og glante på de to. Ronny glodde ned på føttene sine, men Gulla virket helt uaffisert.

«Ja, for du har jo det!» sa hun. «Og så vil du ikke se på noen av oss!»

«Det er hele gjengen av dere som ikke vil se på meg!» sa Harry sint.

«Kanskje dere kikker på hverandre etter tur, og har greid å bomme på de andre hittil,» foreslo Hermine; det så ut som det rykket litt i munnvikene.

«Veldig morsomt,» glefset Harry og snudde seg bort.

«Å, gi deg nå med å føle deg så misforstått,» sa Hermine skarpt. «De andre har fortalt meg om det dere overhørte i går kveld med Langørene –»

«Å jaså, ja?» knurret Harry. Han sto med knyttnevene til bunns i lommene og så ut på snøen som lavet ned utenfor. «Så alle har fått snakket om meg, da liksom? Men jeg begynner jo å bli vant til det.»

«Vi ville snakke *med* deg, Harry,» sa Gulla, «men siden du har gjemt deg helt siden vi kom tilbake, så –»

«Jeg ville ikke snakke med noen,» sa Harry og følte seg mer og mer irritert.

«Næhei, men da var det ganske dumt av deg,» sa Gulla sint, «siden du ikke vet om andre enn meg som faktisk har vært besatt av Han-du-vet, så jeg vet litt om åssen det føles.»

Harry ble stående bomstille mens rekkevidden av dette demret for ham. Så snudde han seg og så på henne.

«Det hadde jeg glemt!» sa han.

«Heldiggrisen,» sa Gulla spisst.

«Om forladels,» sa Harry, og mente det. «Så du … så da … altså, tror du jeg er besatt, da?»

«Vel, kan du huske alt du har holdt på med?» spurte Gulla. «Eller er det store tomrom hvor du ikke vet hva du har gjort?»

Harry ransaket hukommelsen.

«Nei,» sa han.

«Da har ikke Han-du-vet besatt deg heller,» sa Gulla kort og godt. «Da han gjorde det med meg, var det timevis av gangen som jeg ikke kunne huske. Jeg kunne våkne opp et sted og ikke ane åssen jeg kom dit.»

Harry våget nesten ikke tro henne – men hjertet føltes lettere uansett.

«Men den drømmen jeg hadde om faren deres og den slangen …»

«Sånne drømmer har du jo hatt før, Harry,» sa Hermine. «I fjor fikk du glimt av hva Voldemort drev med.»

«Det var noe annet,» sa Harry og ristet på hodet. «Denne slangen var jeg *inni*. Det var som jeg *var* slangen … hva om Voldemort på en eller annen måte fikk flyttet meg til London –?»

«En dag kommer du kanskje til å lese *Galtvorts historie*, Harry,» sa Hermine og lød helt oppgitt, «og da husker du kanskje på at ingen kan immivere eller eksivere inne på Galtvort. Ikke engang Voldemort kunne få deg til fly ut av sovesalen, Harry.»

«Du var'ke ute av senga, kamerat,» sa Ronny. «Jeg så jo at du kava rundt i søvne minst et minutt før vi greide å vekke deg.»

Harry begynte å trave rundt i rommet igjen mens han tenkte. Det de sa, var ikke bare beroligende; det var fornuft i det òg … Uten å tenke over det tok han et smørbrød fra fatet på senga og proppet det skrubbsultent i munnen.

Da er jeg ikke våpenet allikevel, tenkte han. Hjertet svulmet av glede og lettelse, og da han i det samme hørte Sirius trampe forbi døra deres på vei opp til Bukknebbs rom mens han sang av full hals «*Så går vi rundt om en grå hippogriff*,» var det like før han sang med.

*

Hvordan kunne han ha kommet på den tanken å dra tilbake til Hekkveien i jula? Sirius' begeistring over å ha huset fullt av folk igjen, og spesielt å ha Harry tilbake, var smittsom. Han var ikke lenger den gretne verten fra i sommer; nå virket han fast bestemt på at alle skulle trives minst like godt som de ville gjort på Galtvort, og i dagene fram mot jul ryddet og vasket og pyntet han utrettelig, med dem til hjelp. Da de la seg julekvelden, var huset nesten ikke til å kjenne igjen. De anløpne lysekronene var ikke lenger fulle av spindelvev, men av kristtorngirlandre og serpentiner i gull og sølv; de hullete golvteppene var dekket av store driver av glitrende, magisk snø; et digert juletre, framskaffet av Mundungus og pyntet med levende alfer, sto foran Sirius' slektstavle og skjulte den – selv de utstoppede nissehodene i trappegangen var utstyrt med julenisseluer og skjegg.

Juledags morgen våknet Harry til et berg av presanger på senga. Ronny var allerede halvveis igjennom å åpne sitt eget, noe større berg.

«Bra fangst i år,» meddelte han Harry gjennom en sky av papir. «Takk for sopelimekompasset, det er kjempeflott – mye bedre enn den fra Hermine; vet du hva jeg fikk av henne? En *lekseplanlegger*!»

Harry lette gjennom gavene sine og fant en med Hermines håndskrift på. Jo, han hadde også fått en bok som minnet om en dagbok, bortsett fra at hver gang han bladde om, messet boka visdomsord av typen «*Leksa gjør du best i dag – gled deg i morgen til nye fag!*».

Av Sirius og Lupus fikk Harry et kjempeinteressant flerbindsverk – *Forsvar mot svartekunstene: Defensiv magi i praksis med brukseksempler –*

med ypperlige, bevegelige fargeillustrasjoner av alle motvåder og heksinger som sto beskrevet. Harry bladde ivrig igjennom det første bindet, og det var lett å se at dette ville komme til nytte i HL. Gygrid hadde sendt ham en lodden, brun lommebok med hoggtenner, som visstnok skulle fungere bra mot lommetyver, men som dessverre også hindret at Harry fikk puttet noen penger i den uten å få revet av seg fingrene. Presangen fra Dult var en liten, men fullt virksom skalamodell av en Lynkile, som Harry lot fly rundt i rommet mens han ønsket at han fortsatt hadde hatt sin egen i full størrelse. Av Ronny fikk han en kjempeeske med Allsmakbønner, av herr og fru Wiltersen den vanlige genseren og noen krydderpaier, og av Noldus et virkelig forferdelig smøreri som Harry hadde en mistanke om at nissen selv hadde malt. Han hadde akkurat snudd det opp ned for å se om det tok seg bedre ut den veien, da Fred og Frank med et høyt *krakk!* immiverte til fotenden av senga hans.

«God jul,» sa Frank. «Ikke gå ned på en stund.»

«Hvorfor ikke?» sa Ronny.

«Muttern tuter igjen,» sa Fred tungt. «Perry har sendt tilbake julegenseren.»

«Uten så mye som en lapp,» la Frank til. «Har'ke spurt åssen det går med fattern eller besøkt'n eller noe.»

«Vi prøvde å trøste henne,» sa Fred, mens han gikk rundt senga for å se bedre på portrettet Harry hadde fått. «Vi sa at Perry bare var en drittal bunke rottebæsj.»

«Men neimen om det hjalp,» sa Frank og forsynte seg med en sjokoladefrosk. «Så Lupus tok over. Best vi lar'n få litt liv i henne igjen før vi går ned til frokost, tipper jeg.»

«Du, hva er det egentlig det forestiller?» spurte Fred og myste på bildet fra Noldus. «Ser ut som en bavian med to blåveiser.»

«Det er Harry, jo!» sa Frank og pekte på baksida av bildet. «Det står der!»

«Det likner,» sa Fred og flirte. Harry kastet sin nye lekseplanlegger etter ham, men den traff veggen i stedet og falt på golvet, hvor den lå og messet

fornøyd: «*Når leksa er gjort kan du trygt sette strek / for plikt og la resten bli latter og lek!*»

Mens de sto opp og kledde på seg, kunne de høre de forskjellige i huset hilse hverandre med «God jul!». På vei ned traff de Hermine.

«Takk for boka, Harry!» sa hun fornøyd. «Ny *numerologisk teori* har jeg ønsket meg lenge! Og den parfymen er … virkelig uvanlig, Ronny.»

«Bare hyggelig,» sa Ronny. «Hvem er den der til, forresten?» la han til og nikket mot den pent innpakkede presangen hun sto med i hånden.

«Krynkel,» sa Hermine blidt.

«Best det ikke er klær, da,» sa Ronny advarende. «Husk hva Sirius sa: Krynkel veit for mye, vi kan'ke sette'n fri.»

«Det er ikke klær,» sa Hermine, «skjønt om jeg fikk bestemme, ville jeg sannelig gitt ham noe annet enn den møkkete gamle filla å ha på seg. Nei, det er et lappeteppe, som jeg tenkte kunne pynte opp litt på soverommet hans.»

«Hvilket soverom?» spurte Harry – hviskende, for akkurat da gikk de forbi portrettet av Sirius' mor.

«Vel, ikke et soverom akkurat, sier Sirius – mer en slags … hule,» sa Hermine. «Han sover visst under varmtvannsbeholderen i kottet ved kjøkkenet.»

Da de kom ned i underetasjen, fant de ikke andre enn fru Wiltersen der. Hun sto ved komfyren og lød sterkt forkjølet da hun ønsket dem 'God jul', og alle slo blikket ned.

«Er det dette som er soverommet til Krynkel, da?» sa Ronny og gikk bort til en medtatt dør i kroken på motsatt side av anretningen. Harry hadde aldri sett den åpen.

«Ja,» sa Hermine; hun lød litt nervøs. «Æh … Jeg tror vi burde banke på.»

Ronny knakket med knokene, men det kom ikke svar.

«Han sniker vel rundt ovenpå etsteds,» sa han og skjøv opp døra uten videre dikkedarer. «Uæsj!»

Harry kikket inn. Det meste av kottet var fylt av en diger, gammeldags varmtvannsbeholder, men i de kanskje tretti centimetrene under den hadde

Krynkel innredet noe som snarere måtte kalles et reir. Et kaos av assorterte filler og stinkende, gamle ulltepper var lagt utover golvet, og den lille fordypningen i midten viste hvor Krynkel krøllet seg sammen og sov hver natt. Her og der mellom stoffene lå gamle brødskalker og mugne osteskorper. I det borteste hjørnet glimtet det i små gjenstander og mynter; Harry gikk ut fra det måtte være ting Krynkel, som en annen skjære, hadde reddet fra Sirius' utrenskninger i huset, og han hadde dessuten klart å sikre seg de sølvinnrammede familiefotografiene Sirius hadde kastet sist sommer. Glasset var nok knust, men de små svart-hvite menneskene på bildene kikket overlegent opp på ham, og en av dem, en mørk kvinne med tunge øyelokk, var – han kjente et lite støt i mellomgolvet – henne han hadde sett i Humlesnurrs tanketank under rettssaken mot henne: Bellatrix DeMons. Det virket som om nettopp det var Krynkels yndlingsfoto, for han hadde satt det foran alle de andre og lappet glasset med tryllimbånd.

«Jeg tror bare jeg legger igjen presangen hans her,» sa Hermine og la pakken pent fra seg midt i fillefordypningen. «Så finner han den siden, det er like greit.»

«Forresten,» sa Sirius, som kom ut fra anretningen med en stor kalkun idet Hermine forsiktig lukket døra til kottet, «er det noen som har sett Krynkel i det siste?»

«Ikke siden den kvelden vi kom tilbake hit,» sa Harry, «og du kommanderte ham ut av kjøkkenet.»

«Joo …» sa Sirius og rynket pannen. «Vet du hva, jeg tror sannelig det er siste gang jeg også har sett ham … Han må vel gjemme seg ovenpå etsteds.»

«Han kan vel ikke ha gått sin vei?» sa Harry. «Jeg mener, du sa 'Kom deg ut', så kanskje han trodde du mente ut av huset?»

«Nei da, nei da, husnisser kan ikke forlate huset om de ikke først får klær. De er bundet til familiehuset,» sa Sirius.

«Jo, de *kan* gå ut hvis de virkelig vil,» innvendte Harry. «Det gjorde Noldus, for tre år siden stakk han av fra Malfangene for å advare meg. Han måtte straffe seg selv etterpå, men han greide det.»

Sirius så litt betuttet ut et øyeblikk; så sa han: «Jeg ser etter ham senere; han sitter sikkert ovenpå og tuter øynene ut på seg over mors gamle underbukser eller noe. Det kan jo være han har kravlet inn i luftekottet og dødd, selvfølgelig … men det er vel ikke verdt å håpe.»

Fred og Frank og Ronny lo, men Hermine sendte ham et bebreidende blikk.

Så snart de var ferdig med julelunsjen, hadde Wiltersen-familien pluss Harry og Hermine tenkt å avlegge herr Wiltersen et nytt besøk, denne gangen eskortert av Galøye og Lupus. Mundungus dukket opp i tide til å være med på julepuddingen og fruktkaka. Undergrunnsbanen gikk ikke første juledag, så for anledningen hadde han 'lånt' en bil (neppe med eierens samtykke, tenkte Harry) som var forstørret med samme slags formel som den gamle Ford Angliaen Wiltersen-familien en gang hadde hatt. Utenfra så den altså helt normal ut, men ti personer pluss Mundungus som sjåfør kunne makelig sitte i den uten at det ble trangt. Fru Wiltersen nølte – Harry visste at det var mistroen til Mundungus som sloss mot uviljen mot å forflytte seg uten magi – men omsider vant kulda og ungenes bønner, og hun satte seg inn i baksetet mellom Fred og Frank og gjorde gode miner til slett spill.

Turen til St. Mungo gikk raskt, for det var svært lite trafikk på gatene. Der sildret en tynn, liten strøm av hekser og trollmenn bortover den ellers øde gata for å gå på sykebesøk. Harry og de andre gikk ut av bilen, og Mundungus kjørte rundt hjørnet for å vente der. De ruslet i ro og mak bort til vinduet hvor dukken i grønn nylon sto, og forsvant gjennom glasset, en etter en.

Vestibylen var hyggelig høytidspyntet: Krystallkulene som opplyste sykehuset, skinte nå i rødt og gull som gigantiske, strålende julekuler, over hver dør hang det kristtorn, og i hvert hjørne glitret skinnende hvite juletrær overstrødd med magisk snø og iskrystaller, og med hver sin glinsende gullstjerne på toppen. Det var færre folk enn sist de var der, skjønt Harry var ikke kommet halvveis over golvet før han ble skubbet til side av en heks med en mandarin stoppet opp i venstre nesebor.

«Jaså, familiekrangel?» smilte den blonde heksa bak skranken. «De er den tredje i dag … Vådeskader, femte etasje.»

De fant herr Wiltersen sittende i senga med restene av kalkunmiddagen sin på brettet og et nokså fårete uttrykk i fjeset.

«Er alt i orden, Arthur?» spurte fru Wiltersen, etter at alle hadde hilst på ham og overrakt presangene sine.

«Jo da, finfint,» sa herr Wiltersen, litt for hjertelig. «Du – æh, du så'kke tilfeldigvis heler Smettvink noe sted, vel?»

«Nei,» sa fru Wiltersen mistenksomt. «Hvordan det?»

«Nei, ingenting, ingenting,» sa herr Wiltersen svevende og ga seg til å pakke opp presangene. «Nå, har alle hatt en fin dag? Hva fikk dere til jul, da? Næmen *Harry* – noe så utrolig flott!» Han hadde akkurat åpnet gaven fra Harry – en eske med assorterte skruer og skrutrekkere.

Fru Wiltersen virket ikke helt tilfreds med herr Wiltersens svar. Da hennes mann bøyde seg for å ta Harry i hånden, kikket hun på bandasjen under nattskjorta hans.

«Arthur,» sa hun, med en stemme som smalt som en musefelle, «de har skiftet bandasjen din. Hvorfor har de skiftet bandasje en dag for tidlig, Arthur? Til meg sa de at de ikke behøvde å gjøre det før i morgen.»

«Hva?» sa herr Wiltersen med et nokså forskremt uttrykk og trakk sengeteppet lenger oppover brystet. «Nei da, nei da, det er ingenting – det er – jeg –»

Det var nesten som om han punkterte under fru Wiltersens gjennomtrengende blikk.

«Vel – nå må du'kke bli urolig, snille Molly, men Gustus Phynk fikk en idé – ja, det er assistentheleren her, altså, fryktelig skarp ung fyr, og veldig interessert i … æh … alternativ medisin … altså, noen av disse gamle gompemidlene … og dette her, vel – det kalles *sting*, Molly, og det skal virke veldig bra mot – mot – gompesår –»

Fra fru Wiltersen kom det en illevarslende lyd, omtrent midtveis mellom et ul og en snerring. Lupus forsvant bort til varulven, som ikke hadde noen besøkende og hadde glodd nokså vemodig bort på trengselen rundt herr

Wiltersen; Rulle mumlet noe om å få seg en kopp te, og Fred og Frank gliste og spratt opp for å bli med.

«Mener du å fortelle meg at du har tulla med *gompemidler?*» sa fru Wiltersen, med en stemme som steg for hvert ord, og tilsynelatende uvitende om at alle andre løp i dekning.

«Nja neei, ikke tulla med, søte Molly,» sa herr Wiltersen bedende. «Det var bare – bare noe Phyng og jeg tenkte vi kunne prøve – bare at dessverre – altså med akkurat disse sårene – så virker det visst ikke like bra som vi hadde håpet –»

«*Og det vil si?*»

«Vel … vel, jeg vet ikke om du vet helt hva – hva *sting* er for noe?»

«Det låter som å prøve å sy *sammen* huden sin,» sa fru Wiltersen med et snøft som liknet latter, men var noe ganske annet, «men selv ikke du, Arthur, kunne vel være *så* dum –»

«Jeg tror jeg også går og tar en kopp te,» sa Harry og spratt opp.

Hermine og Ronny og Gulla nesten spurtet om kapp med ham til døra, og idet den smalt igjen bak dem, hørte de brølet til fru Wiltersen: «HVA MENER DU MED AT JEG ER INNE PÅ NOE?»

«Typisk far, altså,» sa Gulla og ristet på hodet mens de begynte å gå opp trappa. «Sting … nei, ærlig talt …»

«Vel, men du skjønner det er riktig at det virker mot umagiske sår,» sa Hermine for å være rettferdig. «Så det er vel noe i den slangegiften som oppløser dem eller noe. Jeg lurer på hvor de har serveringen hen?»

«I sjette,» sa Harry, som husket skiltet over skranken til serviceheksa.

De gikk bortover korridoren, gjennom en dobbeltdør og kom til en nedslitt trappegang med portretter av enda flere brutale helertyper. Oppover trappa ropte de forskjellige helerne til dem, diagnostiserte de underligste lidelser og foreslo de forferdeligste botemidler. Ronny ble alvorlig forbannet på en middelaldersk trollmann som ropte at han tydeligvis hadde et alvorlig tilfelle av sprudelgruff.

«Og hva sku' det lissom være for no?» spurte han sint, da heleren hadde forfulgt ham gjennom ytterligere seks portretter hvor han bare føyset beboerne unna.

«Ack, en yderlig alvorlig Tilstand i Huuden, unge Herre, der vil efterlade Eder Koparred og end mere af et Monstrum end I nu er –»

«Hvem er det du kaller monstrum, din gjøk!» sa Ronny og ble rød om ørene.

«– den eneste Remoedie er, at tage Leveren af en Padde, og binde den haardt om sin Halse, og stande nøgen ved Fuld-Maane i en Tønde med Aale-Øine –»

«Jeg har aldeles ikke sprudelgruff!»

«Men de U-skiøne Pletter paa Eders Ansigt, unge Herre –»

«Det er fregner!» sa Ronny rasende. «Og nå kommer du deg tilbake i ramma di og lar meg være i fred!»

Han bråsnudde seg mot de andre, som tviholdt på en alvorlig maske.

«Hvilken etasje er dette?»

«Jeg tror det er sjette,» sa Hermine.

«Nei, femte,» sa Harry. «En til –»

Men i samme øyeblikk han satte foten på trappeavsatsen, bråstoppet han og stirret på det lille vinduet i dobbeltdøra ved inngangen til en korridor merket VÅDESKADER. Der sto en mann og myste ut på dem med nesa presset mot glasset. Han hadde bølgende, blondt hår, skinnende blå øyne og et bredt, tomt smil som viste glitrende hvite tenner.

«Men i jøsse!» sa Ronny og stirret også.

«Å, nei men!» utbrøt Hermine åndeløst. «Professor Gulmedal!»

Den forhenværende læreren deres i svarteforsvar skjøv døra opp og kom mot dem, iført en lang, lilla slåbrok.

«Nei, hallo der!» sa han. «Dere kommer sikkert for å få autografen min, ikke sant?»

«Han har hvertfall ikke forandret seg stort,» mumlet Harry til Gulla, som flirte.

«Øh – står til, professor?» sa Ronny. Han lød litt skyldbevisst – det var jo en feil på hans tryllestav som hadde gjort slik skade på professor Gulmedals hukommelse at han hadde havnet her på St. Mungo. Foranledningen var riktignok at Gulmedal selv hadde prøvd å slette både Harrys og Ronnys

hukommelse for godt med den staven, så Harry greide godt å beherske sin medfølelse.

«Takk, strålende, strålende!» sa Gulmedal overstrømmende og trakk opp en nokså medtatt påfuglfjærpenn av lomma. «Vel, hvor mange autografer vil dere ha? Nå kan jeg til og med klare løkkeskrift, bare så dere vet det!»

«Æh – ingen akkurat nå, takk,» sa Ronny. Han hevet øyebrynene bedende mot Harry, som spurte: «Professor, burde De vandre rundt i korridorene? Skulle De ikke vært inne på en avdeling?»

Smilet falmet sakte i fjeset til Gulmedal mens han mønstret Harry et øyeblikk, og så sa han: «Har ikke vi truffet hverandre før?»

«Æhm … jo, vi har det,» sa Harry. «De var læreren vår på Galtvort, husker De ikke det?»

«Lærer?» sa Gulmedal med et litt urolig uttrykk. «Jeg? Var jeg virkelig det?»

Og så brøt smilet fram igjen, så brått at det var nesten uhyggelig.

«Det var sikkert meg som lærte dere alt dere kan i dag, ikke sant? Vel, hvordan ble det med de autografene? Skal vi si et dusin, for å ta et rundt tall, så kan dere gi dem til alle de små vennene deres, og så blir det ingen som føler seg utenfor!»

Men akkurat da stakk et hode ut av en dør i bortenden av korridoren, og en stemme ropte: «Gyldeprinz, fy deg, hvor har du gjort av deg nå da?»

En moderlig heler med en glitterkrans i håret kom travende bortover korridoren og ga Harry og de andre et varmt smil.

«Nei men, Gyldeprinz, har du fått besøk? Så hyggelig, og så på juledagen også! Han får aldri besøk, nemlig, stakkars lammet, og jeg begriper ikke hvorfor; han er jo *så* søt!»

«Vi skriver autografer!» sa Gulmedal til heleren med nok et glitrende smil. «De vil ha massevis, nekter å gå før de får dem! Jeg håper bare vi har fotografier nok!»

«Bare hør på ham,» sa heleren. Hun grep Gulmedal i armen og smilte henført som til en veslevoksen toåring. «Han var ganske kjent for noen år siden, så vi håper virkelig at denne begeistringen for å skrive autografer er et tegn på at han begynner å få igjen hukommelsen. Vil dere bli med meg?

Han er jo på lukket avdeling – han må ha sneket seg ut mens jeg var inne med julegavene, døra holdes ellers låst … ikke at han er farlig, da! Men,» hun senket stemmen og hvisket, «en fare for seg selv kan han nok være, stakkars liten … vet ikke hvem han er, ikke sant, forviller seg ut og kan ikke finne veien tilbake … det er veldig søtt av dere å komme og hilse på ham …»

«Æh,» sa Ronny og viftet ubestemmelig mot etasjen over, «egentlig, så …»

Men heleren smilte så forventningsfullt til dem, og Ronnys matte mumling om at de «skulle bare ha en kopp te» døde bort av seg selv. De kikket hjelpeløst på hverandre, og så fulgte de etter Gulmedal og heleren bortover korridoren.

«Vi blir'ke lenge, hva,» sa Ronny lavt.

Heleren pekte med tryllestaven på døra til Janus Thickey-avdelingen og mumlet: «*Alohomora!*» Døra svingte opp, og hun gikk foran inn. Hun beholdt det faste grepet om armen til Gulmedal til hun fikk plassert ham i en lenestol ved senga hans.

«Dette er avdelingen for langtidspasientene våre,» fortalte hun gjestene med lav stemme. «Altså for dem med permanente vådeskader. Vel, vi prøver jo med intensivbehandling – kombi-kurer med eliksirer og formler og litt flaks – og det hender at vi får til litt bedring. Gyldeprinz, for eksempel, ser absolutt ut til å få tilbake litt av sitt gamle jeg nå; og vi har også sett påtakelig bedring hos herr Omen, som er i ferd med å få igjen talens bruk, selv om han ennå ikke snakker noe språk vi drar kjensel på. Men nå må jeg nok fortsette å dele ut julepresangene, så bare fortsett å prate, dere.»

Harry så seg om. Jo, avdelingen viste alle tegn på å være et varig hjem for dem som holdt til der. De hadde mange flere personlige eiendeler rundt sengene sine enn på herr Wiltersens avdeling – veggen rundt Gulmedals hodegjerde var for eksempel nærmest tapetsert med bilder av ham selv, og alle smilte like tannglitrende og vinket til de nyankomne. Mange av dem hadde han også signert, med usammenhengende, barnslig håndskrift. Ikke

før hadde heleren fått plassert ham i stolen, før han snappet til seg en ny bunke fotografier og begynte å signere febrilsk.

«Du kan putte dem i konvolutter,» sa han til Gulla og kastet de signerte bildene i fanget på henne etter hvert som han ble ferdig med dem. «De har ikke glemt meg, skal jeg si dere, hå nei,

jeg får masser av fanbrev … Agna Fjolles skriver hver *uke* ... jeg skulle bare ønske jeg visste hvorfor …» Han tidde et øyeblikk med et litt fortapt uttrykk, men så smilte han igjen og gikk løs på autografene med fornyet energi. «Men det er nok utseendet, sikkert …»

I senga midt imot lå en gusten trollmann som glodde sørgmodig i taket, mumlet for seg selv og virket aldeles hinsides verden omkring. To senger lenger borte lå en kvinne med hodet helt dekket av pels. Harry kunne huske at noe liknende hadde hendt Hermine i andre klasse, men i hennes tilfelle hadde skaden heldigvis ikke vært varig. Foran to av sengene bortest i avdelingen var det trukket blomstrede forheng for å gi pasientene der og gjestene deres litt privatliv.

«Vær så god, Agnes,» sa heleren blidt til den pelskledde damen og overrakte en liten stabel julegaver. «Der kan du se, ingen har glemt deg. Og sønnen din sendte en ugle og sa han kommer på besøk i kveld, var ikke det hyggelig?»

Agnes svarte med en serie høye bjeff.

«Og se her, Olmar, du har fått en potteplante og en nydelig kalender med en ny hippogriff for hver måned; jeg tenker det skal muntre opp litt her, hva?» sa heleren og trippet videre til den mumlende mannen, satte fra seg en temmelig stygg plante med lange, buktende tentakler på nattbordskapet og festet kalenderen til veggen med tryllestaven. «Og – men fru Langballe, skal De gå alt?»

Harry bråsnudde på hodet. Forhenget foran de to borteste sengene var blitt trukket til side, og to besøkende kom bortover midtgangen i avdelingen: en formidabel gammel heks iført lang, grønn kjole, møllspist revepels og spiss hatt med – umiskjennelig – en utstoppet gribb som pynt; og bak henne, med et grundig mismodig uttrykk, trasket – *Nilus*.

I et blaff gikk det opp for Harry hvem de to i de borteste sengene måtte være. Han så seg febrilsk om etter noe som kunne avlede de andres oppmerksomhet, så Nilus kunne komme seg ut fra avdelingen ubemerket og u-utspurt … men Ronny hadde også sett opp da han hørte navnet Langballe, og før Harry rakk å hindre det, hadde han ropt: «*Nilus!*»

Nilus skvatt og krympet seg som om noen så vidt hadde bommet på ham med en kule.

«Det er oss, Nilus!» sa Ronny hjertelig og reiste seg. «Har du sett –? Gulmedal er her! Hvem er det du har besøkt?»

«Er det venner av deg, Nilus?» sa bestemoren hans elskverdig og la om kursen i deres retning.

Nilus så ut som om han heller ville vært hvor som helst i verden enn her. Det spredde seg en matt, nesten fiolett rødme over det fyldige fjeset, og han ville ikke møte blikket til noen av dem.

«Jaha, ja,» sa bestemoren hans. Hun myste mot Harry og rakte ut en inntørket, kloaktig hånd. «Jo da, jo da, jeg vet jo hvem du er. Nilus har hatt meget godt å si om deg.»

«Æh – takk,» sa Harry og tok henne i hånden. Nilus så ikke på ham, men fortsatte å granske føttene sine, mens fargen i fjeset ble stadig dypere.

«Og dere må åpenbart være to blad Wiltersen,» fortsatte fru Langballe og håndhilste kongelig på Ronny og Gulla etter tur. «Ja, jeg kjenner jo foreldrene deres – ikke intimt, naturligvis – men utmerkede mennesker, virkelig utmerkede – og du må vel da være Hermine Grang?»

Hermine virket litt befippet over at fru Langballe visste navnet hennes, men håndhilste, hun òg.

«Jo, Nilus har fortalt så meget om dere. Dere har hjulpet ham ut av ikke så få kniper, ikke sant? Han er en god gutt,» sa hun og sendte ham et nøkternt vurderende blikk ned langs den beinete nesa, «men sin fars talent har han ikke, er jeg redd.» Og hun hyttet med hodet mot de to borteste sengene så den utstoppede gribben vaklet faretruende.

«Hva?» sa Ronny med et fortumlet uttrykk. Harry ville ha tråkket ham på foten, men sånt er mye vanskeligere å få til ubemerket når man har på seg jeans og ikke kutte. «Er det *fattern* din som ligger der borte, Nilus?»

«Hva er det jeg hører?» sa fru Langballe skarpt. «Har du ikke fortalt dine venner om foreldrene dine, Nilus?»

Nilus trakk pusten dypt, så opp i taket og ristet på hodet. Harry kunne ikke huske at han noen gang hadde hatt større medfølelse med noen, men han kunne ikke komme på noen måte å hjelpe Nilus ut av knipa på.

«Vel, det er ingenting å skamme seg over!» sa fru Langballe sint. «Du skulle være stolt, Nilus! Stolt! De ofret ikke sin sunnhet og sin sjelefred for at deres eneste sønn skulle skamme seg over dem, skal jeg si deg!»

«Jeg er ikke skamfull,» sa Nilus med svært svak stemme; fremdeles så han ikke på Harry og de andre. Imens hadde Ronny gått opp på tå for å kikke bort på de to som lå i de borteste sengene.

«Da må jeg si du har en underlig måte å vise det på!» sa fru Langballe. Hun snudde seg majestetisk mot Harry, Ronny, Hermine og Gulla. «Min sønn og hans hustru ble torturert til galskap av tilhengerne til Han-dere-vet.»

Hermine og Gulla slo hånden for munnen samtidig. Ronny holdt opp å strekke hals for å få et glimt av Nilus' foreldre og så ut som han ville synke i jorda.

«De var svartspanere, nemlig, og nøt den største respekt innen hekserisamfunnet,» fortsatte fru Langballe. «Uhyre talentfulle, begge to. Jeg – ja, søte Alinda, hva er det?»

Moren til Nilus hadde kommet subbende bortover midtgangen i nattkjolen. Hun hadde ikke lenger det tykkfalne, blide fjeset Harry hadde sett på Bisters bilde av den opprinnelige Føniksordenen. Nå var ansiktet så magert og dradd at øynene virket for store for det, og håret var blitt hvitt, tynt og dødt. Det så ikke ut som hun ville si noe, eller kanskje hun ikke kunne, men hun strakte ut en hånd hun holdt noe i og gjorde noen engstelige bevegelser mot Nilus.

«Nå igjen?» sa fru Langballe litt trett. «Vel, vel, vennen min, vel vel – du får ta imot det, Nilus, hva det nå er.»

Men Nilus hadde alt strukket ut hånden, og i den la moren hans et brukt papir for Sutles Beste Ballongtyggegummi.

«Så hyggelig, vennen min,» sa Nilus' bestemor i en tilkjempet munter tone og klappet moren hans på skulderen.

Men Nilus selv sa stillferdig: «Takk, mor.»

Moren hans sjokket sin vei bortover midtgangen igjen mens hun nynnet for seg selv. Endelig så Nilus på de andre. Uttrykket var trassig, som om han sa: Bare le! Men Harry trodde ikke han hadde opplevd noe mindre morsomt i sitt liv.

«Vel, vi får vel komme oss videre,» sukket fru Langballe og trakk på seg et par lange, grønne hansker. «*Så* hyggelig å treffe dere alle sammen. Nilus, kast det papiret i papirkurven, hun må vel ha gitt deg nok av dem til at du kunne tapetsere rommet ditt med dem.»

Men idet de forsvant ut, var Harry sikker på at han så Nilus stikke godtepapiret i lomma.

Og så gikk døra igjen bak dem.

«Jeg ante det ikke,»sa Hermine, nesten på gråten.

«Ikke jeg heller,» sa Ronny nokså hest.

«Ikke jeg heller,» hvisket Gulla.

Alle så på Harry.

«Jeg visste det,» sa han beklemt. «Humlesnurr fortalte meg det, men jeg lovet at jeg ikke skulle si det til noen … Det var derfor Bellatrix DeMons ble sendt til Azkaban; hun brukte Martyriusforbannelsen på foreldrene til Nilus til de gikk fra vettet.»

«Bellatrix DeMons? Gjorde *hun* det?» hvisket Hermine i avsky. «Den kvinnen Krynkel har et foto av i reiret sitt?»

Det ble stille lenge. Så ble tausheten brutt av Gulmedals sinte stemme.

«Alvorlig talt, jeg lærte ikke løkkeskrift for ingenting, skal jeg si dere!»

KAPITTEL TJUEFIRE

PSYKOBLOKK

Krynkel hadde holdt seg på loftet, viste det seg. Sirius sa han hadde funnet ham der oppe, inngrodd med støv, sikkert fordi han hadde vært på jakt etter ytterligere relikvier fra Svaart-slekta å snoke med seg til kottet sitt. Det virket som Sirius slo seg til ro med den historien, men Harry følte seg ikke helt trygg. Det var noe med at Krynkel virket i bedre humør etter at han dukket opp igjen, den bitre mumlingen hadde dempet seg litt, og han fant seg i ordrer føyeligere enn før, men fra tid til annen oppfanget Harry blikk fra husnissen som virket på en måte glupske, selv om han alltid så bort straks han skjønte at Harry hadde lagt merke til det.

Harry nevnte ikke sine vage mistanker for Sirius, som raskt var i ferd med å miste all munterhet nå som jula var over. Etter som datoen for tilbaketuren til Galtvort nærmet seg, ble han mer og mer henfallen til det fru Wiltersen kalte 'grumlerier'; det vil si at han ble gretten og fåmælt og ofte trakk seg tilbake til Bukknebbs rom i timevis. Tungsinnet hans virket også inn på resten av huset; det sivet inn under alle dører som en slags giftgass, og alle ble infisert av det.

Harry hadde ikke lyst til å la Sirius bli igjen uten annet selskap enn Krynkel – og faktisk, for første gang så han ikke fram til å komme tilbake til Galtvort heller. Å begynne på skolen igjen betydde en ny omgang med Dolorosa Ufferts tyranni (og hun hadde garantert innført ti–femten nye direktiver mens de var borte); og ikke var det rumpeldunk å se fram til, nå som han hadde fått totalforbud; derimot var det all grunn til å vente at leksemengden bare ville øke etter som heksamen nærmet seg; pluss at Humlesnurr var og ble like fjern. Ja, hadde det ikke vært for HL, trodde

Harry nesten han ville bønnfalt Sirius om å la ham få slutte og heller bli boende på Grimolds plass.

Og så, den aller siste feriedagen, skjedde det noe som fikk Harry til å grue for alvor til å komme tilbake til skolen.

«Harry,» sa fru Wiltersen og stakk hodet inn på soverommet til Harry og Ronny, hvor de to satt og spilte trollmannssjakk under påsyn av Hermine, Gulla og Skeivskank, «kan du komme ned på kjøkkenet litt, vennen min? Professor Slur vil gjerne ha et ord med deg.»

Harry registrerte først ikke helt hva hun sa; et av tårnene hans var nettopp i alvorlig basketak med en av bøndene til Ronny, og han prøvde å ildne det til kamp.

«Knus ham da – *knus ham*, det er jo bare en bonde, din tufs! Å, unnskyld fru Wiltersen, hva var det du sa?»

«Professor Slur, Harry. På kjøkkenet. Han vil snakke med deg.»

Harry gapte av forskrekkelse. Han skottet på Ronny og Hermine og Gulla; alle tre gapte tilbake. Skeivskank, som Hermine hadde gjort sitt beste for å holde igjen i en halv time, bykset henrykt opp på sjakkbrettet, og brikkene løp til alle kanter og hvinte av full hals.

«Slur?» sa Harry uforstående.

«*Professor* Slur, vennen min,» sa fru Wiltersen irettesettende. «Skynd deg nå litt; han sier han ikke kan bli lenge.»

«Hva vil'n deg?» sa Ronny oppskaket da fru Wiltersen forsvant. «Det er vel ikke noe du har gjort?»

«Næhei!» sa Harry indignert, samtidig som han ransaket hjernen for å finne ut hva han kunne ha gjort som skulle få Slur til å forfølge ham til Grimolds plass. Han kunne vel aldri fått 'T' på den siste hjemmeleksa?

Kort etter skjøv han opp kjøkkendøra, og det han så, var Sirius og Slur som satt ved det lange kjøkkenbordet og glante i hver sin retning. Tausheten mellom dem var tung av gjensidig motvilje. Foran Sirius lå et åpnet brev på bordet.

«Æhm,» sa Harry for å vise at han var kommet.

Slur kikket bort på ham med ansiktet innrammet av fett, svart hår.

«Sitt ned, Potter.»

«Vet du hva, Slur,» sa Sirius høyt, vippet stolen bakover på bakbeina og henvendte seg til taket, «jeg ville sette pris på om du ikke ga deg til å kommandere her inne. Det er mitt hus, bare for å ha nevnt det.»

Det spredde seg en stygg rødme over det bleke ansiktet til Slur. Harry satte seg på stolen ved sida av Sirius, ansikt til ansikt med Slur.

«Jeg fikk beskjed om å snakke med deg under fire øyne, Potter,» sa Slur, og leppene krøllet seg i den vanlige geipen, «men Svaart –»

«Jeg er gudfaren hans,» sa Sirius enda høyere.

«Jeg er her etter ordre fra Humlesnurr,» sa Slur, i en tone som ble stadig mer lavmælt og giftig, «men for all del, Svaart, bare bli, jeg vet jo du liker å … være med.»

«Og hva skal det liksom bety?» sa Sirius, og stolen falt ned igjen på alle fire med et lydelig dunk.

«Bare at det utvilsomt må være – ah – frustrerende å kunne gjøre så lite *nytte*,» han la svak, men tydelig vekt på det ordet, «for Ordenen.»

Nå var det Sirius' tur til å rødme. Slurs lepper kruset seg i triumf, og han snudde seg mot Harry.

«Potter, rektor har sendt meg for å meddele deg at han ønsker at du i kommende termin skal lære deg psykoblokking.»

«Lære hva da?» sa Harry uforstående.

Geipen til Slur ble tydeligere.

«Psykoblokking, Potter. Magisk forsvar av sinnet mot inntrengning utenfra. En lite kjent gren av magien, men ikke mindre nyttig for det.»

Her begynte hjertet til Harry å banke i en viss fart. Forsvar mot inntrengning utenfra? Men han var jo ikke besatt, alle var jo enige om det …

«Hvorfor må jeg studere psyk– hva det var?» brast det ut av ham.

«Fordi rektor mener det er en god idé,» sa Slur glatt. «Du vil få privatundervisning en gang ukentlig, men du må ikke fortelle noen at du gjør det, og minst av alle Dolorosa Uffert. Forstår du?»

«Ja,» sa Harry. «Hvem blir læreren min?»

Slur hevet et øyebryn.

«Jeg,» sa han.

Harry fikk en motbydelig følelse av at hele innmaten i ham smeltet. Ekstratimer med Slur – hva i huleste hadde han gjort for å fortjene noe slikt? Han kikket fort bort på Sirius etter støtte.

«Hvorfor kan ikke Humlesnurr selv undervise ham?» spurte Sirius aggressivt. «Hvorfor skal det være deg?»

«Antakelig fordi det er en rektors privilegium å delegere mindre tiltrekkende oppgaver,» sa Slur silkebløtt. «Jeg kan forsikre at det ikke er noe jeg har tigget meg til.» Han reiste seg. «Da venter jeg deg klokka seks mandag ettermiddag, Potter. På mitt kontor. Om noen spør, får du hjelpetimer i eliksirer. Ingen som har iakttatt deg i mine timer, kan være i tvil om at du har behov for dem.»

Han snudde seg for å gå, og den svarte reisekappen bølget ut bak ham.

«Stopp en halv,» sa Sirius og satte seg opp i stolen.

Slur snudde seg og så hånlig på ham.

«Jeg har det litt travelt, Svaart. I motsetning til deg har jeg ikke ubegrenset fritid.»

«Da skal jeg komme rett til poenget,» sa Sirius og reiste seg. Det viste seg at han var litt høyere enn Slur. Harry la merke til at Slur knyttet neven i kuttelomma og var brennsikker på at det var om tryllestaven. «Hvis jeg hører at du utnytter disse psykoblokktimene til å plage Harry, får du med meg å gjøre.»

«Så rørende,» sa Slur med en geip. «Men du har ganske sikkert lagt merke til at Potter er svært lik sin far?»

«Jeg har det, ja,» sa Sirius stolt.

«Nå vel, da forstår du nok at han er så arrogant at kritikk bare preller av,» sa Slur glatt.

Sirius skjøv stolen hardt til side og kom rundt bordet mot Slur, og underveis trakk han staven. Slur snappet fram sin egen. Og der sto de ansikt til ansikt, Sirius likblek av sinne, Slur beregnende, med et blikk som fór mellom Sirius' stavtipp og ansiktet hans.

«*Sirius!*» sa Harry høyt, men det virket ikke som Sirius hørte ham.

«Jeg har advart deg, *Snufserus*,» sa Sirius med ansiktet kanskje en kvartmeter fra Slurs, «jeg gir blanke i om Humlesnurr tror du har kommet

på bedre tanker, for jeg vet bedre –»

«Å, men da syns jeg da virkelig du burde fortelle ham det,» hvisket Slur. «Eller er du redd for at han kanskje ikke ville legge så stor vekt på råd fra en mann som har gjemt seg i sin mors hus det siste halve året?»

«Si meg, hvordan står det til med Lucifus Malfang for tida? Han er sikkert kjempefornøyd med at skjødehunden hans jobber på Galtvort, hva?»

«Siden vi snakker om hunder,» sa Slur bløtt, «var du klar over at Lucifus Malfang kjente deg igjen sist du våget en luftetur? Å, strålende idé, Svaart, å sørge for å bli sett på en trygg jernbanestasjon … en vanntett unnskyldning for å holde deg i musehullet ditt for framtida, eller hva?»

Sirius løftet tryllestaven.

«NEI!» hylte Harry og kastet seg over bordet for å klemme seg mellom dem. «Hold opp, Sirius!»

«Kaller du meg en feiging?» brølte Sirius og prøvde å skubbe Harry unna, men Harry rikket seg ikke.

«Mja, jo, det er vel nettopp det jeg gjør,» sa Slur.

«Harry – kom – deg – vekk!» snerret Sirius og føyset ham unna med den ledige hånden.

Kjøkkendøra gikk opp, og hele Wiltersen-familien pluss Hermine kom togende inn, samtlige gledesstrålende, og med herr Wiltersen stolt i midten iført stripet pysjamas og regnfrakk.

«Frisk igjen!» erklærte han fornøyd til kjøkkenet i sin helhet. «Fullstendig frisk!»

Så stivnet han og alle de andre på terskelen og glodde på scenen foran dem, som også hadde stivnet midt i en bevegelse – Sirius og Slur halvvendt mot døra og tryllestavtippene opp i fjeset på hverandre, og Harry urørlig midt mellom med en hånd til hver side for å holde dem fra hverandre.

«Ved Merlins skjegg,» sa herr Wiltersen, og smilet glapp fra ansiktet, «hva er det som foregår her?»

Både Sirius og Slur senket stavene. Harry så fra den ene til den andre. Begge glante på den andre med den dypeste forakt, men med så mange vitner plutselig til stede, hadde de visst likevel tatt til vettet. Slur stakk

staven i lomma og feide forbi Wiltersen-klanen uten et ord. I døra snudde han seg et øyeblikk.

«Klokka seks mandag, Potter.»

Og så var han vekk. Sirius glante stygt etter ham med tryllestaven ned langs sida.

«Hva er det som har skjedd?» spurte herr Wiltersen igjen.

«Ingenting, Arthur,» sa Sirius, andpusten som om han nettopp var ferdig med å løpe maraton. «Bare en hyggelig liten prat mellom to gamle skolekamerater.» Så, med en tilsynelatende kjempeanstrengelse, presterte han et smil. «Jaså, så du er frisk? Det var godt nytt, kjempegodt.»

«Ja, ikke sant?» sa fru Wiltersen og geleidet sin mann til en stol. «Heler Smettvink viste seg til slutt som den trollmannen han er og fant en motgift til hva det nå var den slangen hadde i tennene, og Arthur har lært leksa si om å tukle med gompemedisin, *ikke sant, vennen min?*» Det siste kom i en litt truende tone.

«Jo, søte Molly,» sa herr Wiltersen spakt.

Middagen den kvelden skulle vært et festmåltid, siden de hadde herr Wiltersen blant seg igjen. Harry kunne se at Sirius prøvde så godt han kunne, men når han ikke tvang seg til å le høyt av Fred og Franks vitser eller nødet mer mat på alle, falt ansiktet fort tilbake i de samme dystre, rugende foldene. Mellom ham og Harry satt Mundungus og Galøye, som hadde stukket innom for å gratulere herr Wiltersen. Han ville gjerne snakket med Sirius, sagt at han ikke måtte høre på noe Slur sa, at Slur bare hånte ham med vilje, og at ingen av dem mente at Sirius var feig fordi han gjorde som Humlesnurr sa han skulle og holdt seg inne på Grimolds plass. Men anledningen kom aldri til å si noe av dette, og når han så det mørke uttrykket hans, var han slett ikke sikker på om han hadde tort å si det selv om sjansen hadde bydd seg. I stedet fortalte han hviskende Ronny og Hermine om psykoblokktimene han måtte ta med Slur.

«Humlesnurr vil få slutt på disse drømmene dine om Voldemort,» sa Hermine straks. «Og dem kommer du vel ikke til å savne, akkurat?»

«Ekstratimer med Slur?» sa Ronny rystet. «Da ville jeg heller hatt marerittene.»

De skulle ta Fnattbussen tilbake til Galtvort, nok en gang under oppsyn av Dult og Lupus, som begge satt og fikk frokost på kjøkkenet da Harry, Ronny og Hermine kom ned morgenen etter. Det virket som de voksne satt midt i en hviskende diskusjon da Harry åpnet kjøkkendøra; alle så fort opp og tidde brått.

Etter en rask frokost trakk de på seg jakker og skjerf for å møte den hustrige, grå januardagen. Harry syntes det var noe som klemte så ubehagelig i brystet; han hadde slett ikke lyst til å skilles fra Sirius. Det var noe ved denne avskjeden som føltes helt feil; han visste ikke når de kom til å sees igjen, og det føltes som det var opp til ham å si noe til Sirius for å hindre at han gjorde noe dumt – Harry var redd for at Slurs feighetsbeskyldning kanskje hadde gått slik innpå Sirius at han planla et eller annet dumdristig utfall fra Grimolds plass. Men før han fikk bestemt seg for hva han skulle si, hadde Sirius vinket ham til seg.

«Jeg vil at du skal ta med dette,» sa han lavt og stakk en hastig innpakket gjenstand på størrelse med en billigbok i hendene på Harry.

«Hva er det for noe?» spurte Harry.

«Et middel til å få tak i meg hvis Slur plager deg for mye. Nei, du må ikke åpne den her!» sa han med et vaktsomt blikk på fru Wiltersen, som prøvde å overtale tvillingene til å ta på seg håndstrikkede votter. «Jeg tror neppe Molly ville godkjent det – men jeg vil altså at du bruker det hvis du trenger meg, OK?»

«OK,» sa Harry og stakk pakken i innerlomma i kutten, men han visste at han aldri kom til å bruke … hva det nå var. Det skulle ikke bli ham, Harry, som lurte Sirius ut fra tilfluktsstedet hans, samme hvor motbydelig Slur behandlet ham i de kommende psykoblokktimene.

«Vel, da går vi, da,» sa Sirius. Han klasket Harry på skulderen og ga ham et bistert smil, og før Harry visste ordet av det, var alle på vei opp, og da de stanset foran ytterdøra med alle sine lenker og låser, yrte det av Wiltersener rundt dem.

«Adjø da, Harry, og ha det bra,» sa fru Wiltersen og ga ham en klem.

«Ser deg siden, Harry, og hold utkikk etter slanger for meg!» sa herr Wiltersen jovialt og tok ham i hånden.

«Ja – jo,» sa Harry åndsfraværende; det var hans siste sjanse til å si til Sirius at han måtte være forsiktig. Han snudde seg, så gudfaren sin inn i øynene og åpnet munnen, men før han fikk sagt et ord, hadde Sirius gitt ham en fort klem med én arm og sagt med tykk stemme: «Pass på deg selv nå, Harry.» I neste øyeblikk hadde Dult (i dag godt forkledd som en høy dame med tweeddrakt og jerngrått hår) dratt ham med seg ut i den iskalde vinterlufta og skyndte på ham ned trappa.

Døra til nummer tolv smalt igjen bak dem. De fulgte etter Lupus ned trappa. Harry satte foten på fortauet og snudde seg. Nummer tolv krympet raskt, mens husene på begge sider utvidet seg sidelengs og klemte det ut av syne. Han blunket en gang, og da var det borte.

«Kom an, jo fortere vi kommer oss på bussen, jo bedre,» sa Dult, og Harry syntes det var noe nervøst i blikket da hun speidet rundt plassen. Lupus rakte ut armen.

BANG.

En sjokklilla trippeldekkerbuss hadde materialisert seg fra tomme lufta rett foran dem og på håret unngått å kollidere med nærmeste gatelykt, som reddet seg ved å hoppe baklengs.

En tynn, kvisete unggutt med utstående ører og lilla uniform hoppet ned på fortauet og sa: «Velkommen til Fn–»

«Ja da, ja da, vi vet det, takk,» sa Dult fort. «Om bord med dere, litt kvikt nå –»

Og hun ga Harry et skubb mot bussdøra, forbi konduktøren, som glodde på ham i forbifarten.

«Heisan – er'ikke Harry'a –!»

«Prøv å si navnet hans høyt, så skal jeg forbanne deg ned i den dypeste fortapelse,» mumlet Dult truende og dyttet Ronny og Hermine forover.

«Jeg har alltid hatt lyst til å kjøre med denne her!» sa Ronny fornøyd da han sto ved sida av Harry og så seg om.

Det var kveld sist Harry hadde kjørt med Fnattbussen, og da hadde alle tre dekkene vært fulle av messingsenger. Nå som det var tidlig morgen, var bussen et mylder av umake stoler plassert i kaotiske klynger rundt vinduene. Noen av dem hadde visst gått over ende da bussen bråstoppet på

Grimolds plass, for flere murrende hekser og trollmenn holdt fortsatt på å karre seg på beina, og en eller annens handlepose hadde sklidd helt fram i bussen og spredd en utiltalende blanding av froskeegg, kakerlakker og vaniljekremer utover golvet.

«Ser ut som vi blir nødt til å dele oss,» sa Dult energisk, da hun hadde sett seg om etter ledige stoler. «Fred, Frank og Gulla, hvis dere tar de setene der bak … så blir Remus hos dere.»

Hun, Harry, Ronny og Hermine klatret helt opp på toppdekket, hvor det var to ledige stoler helt forrest og to helt bakerst. Svinton Slipprush, konduktøren, fulgte ivrig etter Harry og Ronny bakover. Flere snudde på hodene da Harry gikk forbi, og idet han satte seg, så han ansiktene snu forover igjen.

Mens Harry og Ronny rakte konduktøren elleve sigder hver, satte bussen seg i bevegelse igjen med en nifs duving. Den romlet rundt Grimolds plass, halvt utenfor og halvt på fortauet, og så, med nok et veldig BANG, ble alle slengt bakover; Ronnys stol datt baklengs, og Tullerusk, som han hadde hatt på fanget, kom fri av buret og flakset pipende fram til fronten av bussen, hvor han slo seg ned på Hermines skulder i stedet. Harry hadde så vidt unngått å falle ved å gripe tak i en lysbrakett. Han tittet ut av vinduet; de kjørte nå i full fart bortover en motorvei.

«Birmingham er rett borti der,» sa Svinton tilfreds som svar på spørsmålet Harry ikke hadde stilt; imens kom Ronny seg opp fra golvet igjen. «Åssen går'e, Harry? Jeg har jo sett navnet ditt i avisa temlig ofte i sommer, men aldri no trivelig, lissom. Jeg sa til'n Pistill: Pistill, sa jeg, 'n så'kke ut som en gærning når'n kjørte med vårs, så der kan du bare se, sa jeg.»

Han rakte dem billettene, men fortsatte å glo som forhekset på Harry. Det spilte øyensynlig ingen rolle for Svinton hvor gæren noen var, bare han var berømt nok til å komme i avisen. Fnattbussen krenget nifst idet den kjørte forbi en rad biler på innsida. Harry kikket forover i bussen, akkurat tidsnok til å se Hermine slå hendene for øynene, mens Tullerusk svaiet fornøyd på skulderen hennes.

BANG.

På ny skled stolene bakover idet Fnattbussen hoppet fra motorveien ved Birmingham til en stille, liten landsvei full av hårnålssvinger, hvor hekkene på begge sider skvatt til side hver gang bussen havnet i veikanten. Derfra hoppet de til en hovedgate midt i en travel by, og derfra til en viadukt mellom høye åser, og derfra til en forblåst vei mellom høyblokker, hver gang med et like drønnende BANG.

«Jeg har skifta mening,» mumlet Ronny da han karret seg opp fra golvet for sjette gang. «Jeg vil aldri kjøre med denne greia her igjen.»

«Hei, neste stopp er Galtvort,» ropte Svinton og kom svaiende mot dem. «Hu kjeftesmella som kom på sammens med dere, har gitt vårs en liten drikkesigd for å fløtte dere framover i køen. Vi skal bare sleppe av madam Marsk først –» nedenfra hørte de lyden av brekninger, fulgt av en motbydelig sprutelyd, «– hu føler seg'ke helt bra.»

Noen minutter etter skrenset Fnattbussen inn og stanset foran en liten pub, som trakk seg sammen for å unngå kollisjon. De kunne høre Svinton geleide den arme madam Marsk ned av bussen, og lettet mumling fra medpassasjerene hennes på mellomdekket. Så satte bussen seg i bevegelse igjen, økte farten, og –

BANG.

De trillet gjennom Galtvang, som var full av snø. Harry fikk et glimt av *Galthodet* idet de passerte sideveien den lå i; skiltet med det avhogde villsvinhodet knirket i vintervinden. Flekker av snø slo mot den store frontruta. Omsider stanset bussen foran porten til Galtvort.

Lupus og Dult hjalp dem ut av bussen med bagasjen før de sa adjø. Harry kikket opp på de tre dekkene og så at alle passasjerne glodde ned på dem med nesene klemt mot rutene.

«Så snart dere er inne på skoleområdet, er dere trygge,» sa Dult og speidet vaktsomt rundt på den øde veien. «Ha en bra termin, alle sammen!»

«Pass på dere selv,» sa Lupus og håndhilste på alle. Den siste han kom til, var Harry. «Og du Harry …» han senket stemmen mens de andre sa adjø til Dult, «jeg vet du ikke liker Slur, men han er en fremragende blokkør, og vi vil alle – Sirius også – at du skal lære å forsvare deg best mulig. Så gå skikkelig inn for det, ikke sant?»

«Ja, jo da,» sa Harry tungt mens han så opp i det for tidlig furete ansiktet til Lupus. «Ser deg siden, da.»

De seks bakset seg opp den glatte oppkjørselen til borgen med koffertene på slep. Hermine hadde allerede begynt å snakke om å strikke et par nisseluer før sengetid. Harry så seg tilbake da de var framme ved eikedørene. Fnattbussen hadde kjørt, og når han tenkte på hva han hadde i vente kvelden etter, ønsket han halvveis at han hadde blitt med den.

*

Det meste av neste dag gikk med til å grue til kvelden. Formiddagens dobbelttime i eliksirer bidro ikke til å minske uroen, siden Slur var like ubehagelig som alltid. Humøret ble enda mørkere av alle HL-medlemmene som stadig kom bort til ham i gangene mellom timene og spurte om det ble møte den kvelden.

«Jeg sier fra på den vanlige måten når det blir noe neste gang,» svarte Harry om og om igjen. «Men i kveld går ikke. I kveld må jeg ta, æh – hjelpetimer i eliksirer.»

«Må du ta *hjelpetimer i eliksirer?*» spurte Sakarias Smutt overlegent; han hadde fått Harry opp i et hjørne i inngangshallen etter lunsj. «Jøss, du må virkelig være elendig. Slur pleier da ikke å gi ekstratimer?»

Og så spankulerte han sin vei på en irriterende oppstemt måte. Ronny skulte etter ham.

«Skal jeg våde'n? Jeg greier å ta'n herfra,» sa han, løftet staven og siktet mellom skulderbladene på Smutt.

«Glem det,» sa Harry nedtrykt. «Det er jo det samme alle kommer til å tro, ikke sant? At jeg er komplett tett i pot–»

«Hei, Harry,» sa en stemme bak ham. Han snudde seg, og der sto Cho.

«Å,» sa Harry idet magen gjorde et urovekkende hopp. «Hei.»

«Vi er på biblioteket, Harry,» sa Hermine bestemt, og så tok hun et fast grep om overarmen til Ronny og halte ham med seg mot marmortrappa.

«Har du hatt en hyggelig juleferie?» spurte Cho.

«Jo da, ikke så verst,» sa Harry.

«Min var temmelig stille,» sa Cho. Av en eller annen grunn virket hun litt forlegen. «Æh … det er ny Galtvanghelg i neste måned, så du oppslaget?»

«Hva? Å – nei, jeg har ikke sett på tavla siden jeg kom tilbake.»

«Jo, det blir på valentinsdag …»

«Å ja,» sa Harry og lurte på hvorfor i all verden hun fortalte ham alt dette. «Vel, du vil vel kanskje –?»

«Bare hvis *du* vil,» sa hun ivrig.

Harry glodde. Han hadde tenkt å si: «Du vil vel vite når neste HL-møte blir?» men svaret hennes passet liksom ikke helt inn.

«Jeg æh …» sa han.

«Nei da, det er helt greit hvis du ikke vil,» sa hun, tydelig dypt ydmyket. «Ikke tenk på det. Ser – ser deg siden.»

Hun gikk. Harry sto og så etter henne mens hjernen gikk på høygir. Så var det noe som skranglet seg på plass.

«Cho! Hei – CHO!»

Han løp etter henne og nådde henne igjen halvveis oppe i marmortrappa.

«Øh – har du lyst til å bli med meg inn til Galtvang på valentinsdag?»

«Å jaaa!» sa hun, ble sprutrød og strålte mot ham.

«Å ja … ja men … da er vi enige, da,» sa Harry. Med en følelse av at dagen tross alt ikke var totalt bortkastet, nærmest spratt han hele veien til biblioteket for å slå følge med Ronny og Hermine til ettermiddagstimene.

Men ved sekstida den ettermiddagen var selv ikke gløden etter å ha greid å be med seg Cho Chang ut, nok til å lyse opp i de mørke forutanelsene som ble dystrere for hvert skritt på veien til Slurs kontor.

Da han kom til døra, ble han stående utenfor litt og ønsket at han hadde vært omtrent hvor som helst heller enn der. Så trakk han pusten dypt og banket på.

Veggene i det halvmørke rommet var dekket av hyller med hundrevis av glasskrukker, hvor slimete biter av dyr og planter svømte i forskjelligfargede oppløsninger. I en krok sto det skapet med ingredienser som Slur – ikke helt uten grunn – en gang hadde beskyldt Harry for å ha plyndret. Men Harrys blikk ble dratt mot skrivebordet, hvor et grunt steinkar med innrissede runer og symboler sto i lysskjæret fra et vokslys.

Harry kjente det igjen med det samme – det var Humlesnurrs tanketank. Han sto og funderte på hva i all verden den hadde der å gjøre, og skvatt høyt da Slurs kalde stemme plutselig lød fra skyggene.

«Lukk døra bak deg, Potter.»

Han gjorde som han fikk beskjed om, med en ekkel følelse av at han låste seg inne i et fengsel. Da han snudde seg igjen, var Slur kommet inn i lyskretsen og pekte taust på stolen foran skrivebordet sitt. Harry satte seg, og det samme gjorde Slur. De kalde, svarte øynene mønstret Harry ufravendt, og det var motvilje i hvert trekk.

«Vel, Potter, du vet hvorfor du er her,» sa han. «Rektor har bedt meg lære deg psykoblokking. Jeg kan ikke annet enn håpe at du vil vise større talent for det enn for eliksirer.»

«Ja,» sa Harry kontant.

«Det er så at dette ikke er vanlige timer, Potter,» sa Slur, og øynene smalnet ondskapsfullt, «men jeg er like fullt din lærer, og du har å kalle meg 'professor' når du snakker til meg.»

«Ja … *professor*,» sa Harry.

«Nå vel. Psykoblokking. Som jeg fortalte deg på kjøkkenet hos din kjære gudfar, er poenget med denne grenen av magien at den forsegler sinnet mot magisk inntrengning og påvirkning.»

«Og hvorfor mener rektor Humlesnurr at jeg trenger det, professor?» sa Harry. Han så Slur rett i øynene og var spent på hva han kom til å svare.

Slur møtte blikket hans et øyeblikk; så sa han foraktelig: «Selv du burde da ha forstått det nå, Potter. Mørkets herre er en særdeles dyktig psykomantiker –»

«Hva er det for noe? *Professor?*»

«Psykomantikk er evnen til å utvinne følelser og minner fra et annet menneskes sinn –»

«Kan han lese tanker?» utbrøt Harry. Hans bangeste anelser var blitt bekreftet.

«Du eier ikke subtilitet, Potter,» sa Slur, og de mørke øynene glitret. «Du forstår ikke finere nyanser. Det er en av de manglene som gjør deg til en så elendig eliksirbrygger.»

Slur tidde et øyeblikk, øyensynlig for å nyte sine fornærmelser i fulle drag, før han fortsatte.

«Det er bare gomper som snakker om 'tankelesing'. Sinnet er ingen bok man kan åpne etter ønske og bla i som det passer. Tanker er ikke inngravert i hjernen og kan leses av enhver inntrenger. Hjernen er en kompleks affære med mange lag, Potter – det gjelder iallfall de fleste hjerner.» Han smilte selvgodt. «Men det er for så vidt riktig at en som er kyndig i psykomantikk, er i stand til, med visse forbehold, å trenge inn i sine ofres sinn og tolke sine funn korrekt. Mørkets herre, for eksempel, vet nesten bestandig når noen lyver for ham. Bare den som mestrer psykoblokking, vil kunne stenge av for alle følelser og minner som motsier løgnen, og dermed kunne servere ham usannheter uten å bli avslørt.»

Samme hva Slur sa om psykomantikk, lød det nå som tankelesing for Harry, og temmelig skummelt.

«Så det kan være han vet hva vi tenker akkurat nå? Professor?»

«Mørkets herre befinner seg på betydelig avstand, og Galtvorts murer og mark er beskyttet med mange eldgamle heksinger og våder for å sikre det fysiske og psykiske velbefinnende hos dem som oppholder seg her,» sa Slur. «Tid og rom er ikke uten betydning for magien, Potter. I psykomantikken kan det ofte være nødvendig med blikkontakt.»

«Men hvorfor må jeg lære psykoblokking da?»

Slur stirret granskende på Harry mens han strøk seg langs leppene med en lang, tynn finger.

«Det kan virke som de vanlige reglene ikke helt dekker deg, Potter. Den forbannelsen som ikke greide å ta livet av deg, ser i stedet ut til å ha smidd en slags forbindelse mellom deg og Mørkets herre. Mye kan tyde på at du enkelte ganger, når du er mest avslappet og sårbar – i søvne, for eksempel – deler hans tanker og følelser. Rektor mener det er utilrådelig å la dette fortsette. Han vil jeg skal lære deg å stenge sinnet ditt for Mørkets herre.»

Harrys hjerte hamret fort igjen. Ikke noe av dette hang på greip.

«Men hvorfor vil rektor Humlesnurr stoppe det?» spurte han fort. «Ikke at jeg liker det, akkurat, men det har da vært nyttig? Jeg mener … jeg så jo

at den slangen angrep herr Wiltersen, og hvis jeg ikke hadde gjort det, kunne jo ikke rektor Humlesnurr ha reddet ham, eller hva? Professor?»

Slur mønstret ham en stund, mens fingeren fortsatte å gli fram og tilbake langs leppene. Da han svarte, var det langsomt og omhyggelig, som om han veide hvert ord.

«Det kan se ut til at Mørkets herre ikke har vært oppmerksom på denne forbindelsen mellom dere før ganske nylig. Inntil nå har du øyensynlig opplevd hans følelser og delt hans tanker uten at han har vært klar over det. Men det synet du hadde like før jul –»

«Det med slangen og herr Wiltersen?»

«Ikke avbryt meg, Potter,» sa Slur i en farlig tone. «Som jeg sa, det synet du hadde like før jul, må karakteriseres som en så dyptgående inntrengning i hans tanker –»

«Det var innsida av *slangens* hode jeg så, ikke hans!»

«Potter, jeg trodde jeg nettopp sa du ikke skulle avbryte meg?»

Men Harry ga blaffen i om Slur ble sint; nå syntes han endelig han begynte å komme til bunns i denne saken. Han hadde rykket så langt framover i stolen at han uten å vite det satt ytterst på kanten, som for å være klar til flukt.

«Åssen kan det ha seg at jeg så gjennom slangens øyne, hvis det er Voldemorts tanker jeg deler?»

«*Ikke si Mørkets herres navn høyt!*» hveste Slur.

Det ble en illevarslende pause mens de glante på hverandre over tanketanken.

«Rektor Humlesnurr sier navnet hans,» sa Harry lavt.

«Rektor Humlesnurr er en uhyre mektig trollmann,» mumlet Slur. «*Han* føler seg kanskje trygg nok til å uttale det navnet … men vi andre …» Han gned seg på den venstre underarmen, kanskje uten å vite det, der Harry visste at Mørkets merke var svidd inn i huden hans.

Harry prøvde igjen og tvang seg til en høflig tone. «Jeg ville bare vite hvorf–»

«Det ser ut til at du har delt slangens bevissthet fordi det var der Mørkets herre hadde sin akkurat da,» snerret Slur. «I det øyeblikket hadde han besatt

slangen, og derfor drømte du at du også var inni den.»

«Og Vol – han – skjønte at jeg var der?»

«Slik kan det virke, ja,» sa Slur kjølig.

«Hvordan vet dere det?» spurte Harry ivrig. «Er det bare noe rektor Humlesnurr gjetter, eller –?»

«Jeg sa,» sa Slur, med øyne som smale sprekker og stivnet i stolen, «at du skulle kalle meg 'professor'!»

«Ja da, professor,» sa Harry utålmodig, «men hvordan vet dere –»

«Det er nok at vi vet det,» sa Slur avfeiende. «Det viktige er at Mørkets herre nå er klar over at du har tilgang til hans tanker og følelser. Han har derav sluttet seg til at prosessen formodentlig også kan fungere i revers; med andre ord, det har gått opp for ham at *han* til gjengjeld kan trenge inn i *dine* tanker og følelser –»

«Og da kan han prøve å få meg til å *gjøre* saker og ting?» utbrøt Harry. «Professor,» la han fort til.

«Det er mulig,» sa Slur og lød aldeles kald og uberørt. «Hvilket bringer oss tilbake til psykoblokkingen.»

Han trakk fram tryllestaven fra en innerlomme i kutten. Harry kjente at alle muskler strammet seg, men alt Slur gjorde, var å sette staven til tinningen mellom de fettete hårrøttene. Da han løftet den igjen, klebet det seg noe sølvaktig til spissen, et ubestemmelig stoff som strakte seg ut mellom tinningen og staven som en litt kraftig spindelvevstråd. Så brast tråden da han trakk staven til seg, dalte grasiøst ned i tanketanken og ble til sølvhvite virvler som hverken var gass eller væske. To ganger til løftet Slur staven til tinningen og deponerte det skimrende stoffet i steinkaret. Han ga ingen forklaring på hva han gjorde. Til slutt løftet han tanketanken forsiktig opp, satte den fra seg på en hylle utenfor faresonen og kom tilbake mot Harry med tryllestaven parat.

«Reis deg og ta fram tryllestaven, Potter.»

Harry reiste seg nervøst. De sto ansikt til ansikt med skrivebordet mellom seg.

«Du kan bruke tryllestaven og prøve å avvæpne meg, eller forsvare deg på hvilken måte du vil,» sa Slur.

«Hva har De tenkt å gjøre?» spurte Harry og holdt vaktsomt øye med staven til Slur.

«Jeg har tenkt å forsøke å bryte meg inn i tankene dine,» sa Slur lavt. «Vi skal finne ut hvor godt du forsvarer deg. Det er blitt meg fortalt at du allerede har vist en viss evne til å motstå Befaliusforbannelsen. Du vil oppdage at det kreves tilsvarende evner her … Gjør deg klar … *Sesampsykus!*»

Slur hadde slått til før Harry var klar, før han hadde så mye som begynt å samle sin styrke til motstand. Kontoret danset for øynene og forsvant; bilde etter bilde flimret gjennom hodet som en gammeldags film, men med slik lysstyrke at det blendet ham for omgivelsene rundt.

Han var fem år og så på at Dudleif syklet på sin nye, røde sykkel og holdt på å sprekke av misunnelse … han var ni, og bulldogen Glefs jagde ham opp i et tre, og nede på plenen sto Dumlingene og lo … han satt under Valghatten, som sa at han kunne gjøre det bra i Smygard … Hermine lå på sykestua med ansiktet dekket av stritt, svart hår … hundre desperanter trengte seg sammen om ham ved den mørke sjøen … Cho Chang nærmet seg ham under misteltenen …

Nei, sa en stemme inni hodet hans da minnet om Cho tonet fram, *det får du ikke se på, ikke snakk om at du får se på det, det er privat …*

Han kjente en skarp smerte i kneet. Rundt seg så han Slurs kontor igjen, og det gikk opp for ham at han hadde falt, og et av knærne hadde kollidert hardt med skrivebordet. Han så opp på Slur, som hadde senket tryllestaven og sto og gned seg på håndleddet. Der så han en hissig strime, omtrent som et brannsår.

«Var det med vilje du brukte en etsevåde?» spurte Slur rolig.

«Nei,» sa Harry bittert og kom seg på beina.

«Det var det jeg trodde,» sa Slur foraktelig. «Du slapp meg for langt inn. Du mistet kontrollen.»

«Så De alt jeg så?» spurte Harry, men var slett ikke sikker på at han ønsket å høre svaret.

«Glimtvis,» sa Slur med den vanlige geipen. «Hvem eide hunden?»

«Tante Maggen,» mumlet Harry. Han avskydde Slur.

«Vel, til første forsøk å være var det ikke komplett ubrukelig,»sa Slur og løftet staven igjen. «Du greide å stoppe meg til slutt, selv om du sløste bort tid og kraft på å skrike. Men du må tviholde på fokus. Steng meg ute med hodet, så slipper du å bruke staven.»

«Jeg prøver,» sa Harry sint, «men De sier jo'kke åssen!»

«Behersk deg, Potter,» sa Slur illevarslende. «Nå vil jeg at du skal lukke øynene.»

Harry sendte ham et stygt blikk før han gjorde som han fikk beskjed om. Han likte dårlig tanken på å stå der med lukkede øyne mens Slur sto like ved med en tryllestav.

«Klarne tankene, Potter,» sa Slurs kalde stemme. «Skyv fra deg alle følelser …»

Men sinnet mot Slur fortsatte å hamre i blodårene som en gift. Skyve fra seg sinnet? Han kunne like lett lagt fra seg beina …

«Du gjør det ikke, Potter … Du trenger mer disiplin enn som så … fokusér nå …»

Harry prøvde å tømme hodet, prøvde å la være å tenke … huske … føle …

«Vi prøver igjen … når jeg teller til tre … en – to – tre –*Sesampsykus!*»

En kjempemessig svart drage steilet over ham … faren og moren hans vinket fra et forhekset speil … Fredrik Djervell lå på bakken og stirret på ham med tomme øyne …

«NEEEIII!»

Harry lå på knærne igjen; han hadde begravd ansiktet i hendene, og hjernen verket som om noen hadde prøvd å hale den ut gjennom skallen.

«Opp!» sa Slur skarpt. «Opp med deg! Du prøver jo ikke engang, du anstrenger deg ikke. Du lar meg få adgang til minner du frykter, du gir meg våpen!»

Harry reiste seg igjen. Hjertet hamret like vilt som om han virkelig nettopp hadde sett Fredrik død på kirkegården. Slur virket blekere enn vanlig, og sintere også, men ikke nær så sint som Harry.

«Jeg – anstrenger – meg – jo,» sa han sammenbitt.

«Jeg sa du skulle tømme deg for følelser!»

«Å jaså? Tenk, det syns jeg er litt vanskelig akkurat nå!» snerret Harry.

«Men da blir du også et lett bytte for Mørkets herre!» sa Slur innett. «Tosker som går med hjertet stolt utenpå brystet, som ikke kan holde sine følelser under kontroll, som velter seg i sørgelige minner og lar seg så lett provosere – med andre ord, svake mennesker – de er uten den minste sjanse mot hans makt! Han kan trenge inn i sinnet ditt så lett at det er *latterlig*, Potter!»

«Jeg er ikke svak,» sa Harry. Stemmen var lav, men raseriet pumpet igjennom ham med slik styrke at han trodde han måtte gå løs på Slur hvert øyeblikk som helst.

«Så bevis det! Få kontroll over deg selv!» hveste Slur. «Behersk dine følelser, hold tankene under disiplin! Vi prøver igjen! Gjør deg klar! *Sesampsykus!*»

Han så på at onkel Wiktor spikret igjen brevsprekken … hundre desperanter kom svevende mot ham over innsjøen i parken … han løp bortover en gang uten vinduer sammen med herr Wiltersen … de nærmet seg den enkle, svarte døra for enden av gangen … Harry ventet at de skulle gå gjennom den, men herr Wiltersen førte an til venstre, ned en steintrapp …

«NÅ VET JEG DET! NÅ VET JEG DET!»

Han lå på alle fire igjen på kontorgolvet til Slur, og det prikket ubehagelig i arret, men i stemmen som hadde runget fra munnen hans, var det triumf. Han stablet seg på beina igjen og så at Slur sto og stirret på ham med hevet tryllestav. Det virket som Slur denne gangen hadde hevet heksingen før Harry engang rakk å prøve å slå tilbake.

«Hva var det som skjedde der, Potter?» spurte han og stirret forskende på ham.

«Jeg skjønte noe – husket noe,» peste Harry. «Det gikk akkurat opp for meg …»

«Hva gikk opp for deg?» sa Slur skarpt.

Harry svarte ikke straks; han gned seg over pannen og fortsatte å smake på det øyeblikket av blendende innsikt …

I månedsvis hadde han drømt om en korridor uten vinduer som endte i en låst dør, og likevel hadde det aldri gått opp for ham at det var et virkelig sted! Nå som han så minnet igjen, innså han at det hele tida hadde vært den korridoren han hadde skyndt seg bortover sammen med herr Wiltersen den tolvte august, på vei til departementets rettsal – det var den som førte til Mysterieavdelingen, og det var der herr Wiltersen hadde vært den natta han ble angrepet av slangen til Voldemort!

Han så opp på Slur.

«Hva er det som fins i Mysterieavdelingen?»

«Hva var det du sa?» spurte Slur med lav stemme, og med en følelse av ubeskrivelig tilfredshet så Harry at Slur var skremt.

«Jeg sa: Hva er det som fins i Mysterieavdelingen, *professor?*» sa Harry.

«Og hvorfor skulle du spørre om noe slikt?» sa Slur langsomt.

«Fordi,» sa Harry, mens han voktet på Slur for å se om det kom noen reaksjon, «den korridoren jeg nettopp så – jeg har drømt om den i månedsvis – og denne gangen kjente jeg den igjen – det er den til Mysterieavdelingen … og jeg tror at Voldemort vil ha noe i –»

«*Jeg har sagt du ikke skal si Mørkets herres navn høyt!*»

De glante på hverandre. Det sved i arret igjen, men Harry enset det ikke. Slur så oppskaket ut, men da han sa noe, lød det som han prøvde å virke rolig og uberørt.

«I Mysterieavdelingen fins mangt og meget, Potter; det meste av det ville du ikke forstå, og ingenting av det har du noe med. Har jeg uttrykt meg tydelig nok?»

«Ja,» sa Harry og fortsatte å gni seg over arret, som sved stadig verre.

«Da vil jeg at du kommer tilbake hit onsdag til samme tid, så fortsetter vi da.»

«Greit,» sa Harry; han var desperat etter å komme seg ut herfra og finne Ronny og Hermine.

«Det gjelder at du tømmer hodet for alt som heter følelser før du sovner … gjør det aldeles tomt, uberørt, rolig – forstår du?»

«Ja,» sa Harry, men hørte nesten ikke etter.

«Og jeg advarer deg, Potter … jeg vil merke det hvis du ikke har øvd …»

«OK,» mumlet Harry. Han plukket opp skolesekken, svingte den over skulderen og skyndte seg mot døra. Idet han åpnet den, kikket han tilbake på Slur, som hadde snudd ryggen til og nå sto og hentet opp tankene sine fra tanketanken igjen med tryllestavtippen og puttet dem varsomt tilbake i hodet. Harry sa ikke et ord og lukket døra forsiktig bak seg. Arret fortsatte å banke og gjøre vondt.

Han fant Ronny og Hermine på biblioteket, hvor de strevde med Ufferts siste lass med hjemmelekser. Ved bordene rundt satt andre elever, de fleste femteklassinger, med nesa i bøkene og febrilsk krafsende fjærpenner, under lysende lamper mens himmelen mørknet utenfor blyglassvinduene. Den eneste andre lyden var den lille knirkingen av en av skoene til madam Knipe, når bibliotekaren lusket truende mellom bordrekkene og pustet tungt i nakken på dem som rørte hennes dyrebare bøker.

Harry var helt skjelven; såret verket, og det føltes nesten som om han hadde feber. Da han satte seg ned vis-à-vis Ronny og Hermine, kom han til å se speilbildet sitt i vinduet: Han var svært blek, og det så ut som arret syntes bedre enn ellers.

«Hvordan gikk det?» hvisket Hermine – og så ble stemmen bekymret: «Harry, er du ikke bra?»

«Jo da … sikkert … vet ikke helt,» sa han utålmodig, men krympet seg i det samme da smerten skjøt gjennom arret igjen. «Dere, det er noe som akkurat har gått opp for meg …»

Og han fortalte dem hva han nettopp hadde sett og sluttet seg til.

«Så … så det du mener …» hvisket Ronny mens madam Knipe knirket forbi, «… er det at det våpenet – det som Han-du-veit er ute etter – det er inni Magidepartementet?»

«Inni Mysterieavdelingen, det må det være,» hvisket Harry. «Jeg så den døra den gangen faren din var med meg ned til rettssalen til høringen min, og det er helt sikkert at det var den han voktet da slangen beit ham.»

Hermine pustet ut i et langt, dypt sukk.

«Ja, så klart …» åndet hun.

«Så klart hva da?» sa Ronny litt utålmodig.

«Tenk deg om da, Ronny … Styrian Pommer prøvde å komme seg inn gjennom en dør i Magidepartementet … det må så klart ha vært den, ellers ville det vært altfor mye av et sammentreff!»

«Hvorfor sku' Styrian bryte seg inn der hvis han er på vår side?» sa Ronny.

«Mnei, det vet jeg ikke,» innrømmet Hermine. «Det er litt rart, ja …»

«Hva er det som er i Mysterieavdelingen, egentlig?» spurte Harry Ronny. «Har faren din sagt noe om det noen gang?»

«Jeg veit at de kaller dem som jobber der for 'unevnelige',» sa Ronny og rynket pannen. «For det er visst ingen som veit helt hva de driver med der inne – merkelig sted å ha et våpen.»

«Det er ikke det minste merkelig, tvert imot,» sa Hermine. «Ikke hvis det er noe topphemmelig noe som departementet har utviklet … Harry, er det sikkert at du er helt frisk?»

For Harry gned hendene hardt mot pannen, som om han prøvde å bruke dem som strykejern.

«Jo da … helt æhm,» sa han og lot hendene falle igjen. De skalv. «Jeg føler meg bare litt … Jeg liker ikke psykoblokking noe særlig.»

«Nei, det er vel ingen som ikke ville blitt litt skjelven om noen overfalt tankene deres gang på gang,» sa Hermine medfølende. «Kom, så går vi tilbake til Griffing-stua; vi kan slappe bedre av der.»

Men oppholdsrommet var tettpakket av folk som hylte av latter eller spenning: Fred og Frank var i full gang med å demonstrere sine nyeste morovarer.

«Hodeløshatter!» ropte Frank, mens Fred viftet med en hatt pyntet med en dunete, rosa fjær foran sitt publikum. «To galleoner stykket – se på Fred nå!»

Fred klasket hatten på hodet med et bredt smil. Et øyeblikk så han bare litt dum ut – og så forsvant både hatten og hodet.

Flere av jentene hylte, men alle andre skrek av latter.

«Og av igjen!» ropte Frank. Hånden til Fred famlet litt over skuldrene, tilsynelatende i tomme lufta, og så dukket hodet hans opp igjen mens han svingte med den rosa fjærhatten.

«Mon tro hvordan de hattene virker?» sa Hermine, som ble distrahert fra leksene og stirret på Fred og Frank. «Jeg mener, de bruker jo en form for usynlighetsformel, det er opplagt, men det er faktisk ganske drevent at de har greid å utvide usynlighetsfeltet lenger enn til heksegjenstanden selv … Men jeg skulle ikke tro at kraften har noe videre til levetid, da.»

Harry svarte ikke; han følte seg kvalm.

«Jeg må visst gjøre dette i morgen,» mumlet han og puttet bøkene han nettopp hadde fisket opp av veska, nedi igjen.

«Vel, skriv det i lekseplanleggeren din!» sa Hermine oppmuntrende. «Så du ikke glemmer det!»

Harry og Ronny vekslet blikk mens han romsterte i sekken, fant planleggeren og åpnet den forsiktig.

«*Å vente til siden / er drepen for fliden!*» sa boka anklagende da Harry skriblet ned leksene til Uffert. Hermine sendte den et varmt blikk.

«Jeg tror jeg går og legger meg,» sa Harry. Han stakk lekseplanleggeren i sekken igjen og lovet seg selv at den skulle forsvinne i peisen ved første anledning.

Han gikk gjennom oppholdsrommet, unngikk Frank som prøvde å sette en Hodeløshatt på ham og kom ut i den kjølige freden i steintrappa opp til guttesovesalene. Han følte seg like kvalm som den natta han hadde hatt det synet med slangen, men tenkte at hvis han bare fikk lagt seg nedpå litt, ville han sikkert føle seg bedre igjen.

Han åpnet døra til sovesalen og var kommet ett skritt inn da han kjente en smerte så skjærende at han trodde noen måtte ha satt en kniv i hodet på ham. Han visste ikke hvor han var, ikke om han sto eller lå, han visste ikke sitt eget navn.

I ørene hans kimte en sinnssyk latter … han var gladere enn på lenge, lenge … jublende, ekstatisk, triumferende glad … noe herlig, vidunderlig hadde skjedd …

«Harry? HARRY!»

Noen hadde slått ham i ansiktet. Midt i den sinnssyke latteren kom et bjeff av smerte. Gleden sank drastisk i ham, men latteren fortsatte …

Han åpnet øynene, og i det samme gikk det opp for ham at det var hans egen munn den ville latteren kom fra. Straks han forsto dette, ble den borte. Harry ble liggende på golvet og stirre opp i taket. Arret i pannen verket forferdelig. Ronny bøyde seg engstelig over ham.

«Hva var det som skjedde?» sa han.

«Vet … ikke …» hikstet Harry og satte seg opp igjen. «Han er veldig glad … veldig glad …»

«Mener du Han-du-veit?»

«Det har hendt noe godt,» mumlet Harry. Han skalv like grusomt som etter at han så slangen angripe herr Wiltersen, og var like avskyelig kvalm. «Noe han hadde håpet på …»

Ordene kom nå som de hadde gjort i Griffing-garderoben, som om en annen brukte Harrys munn til å snakke med, men han visste at de var riktige. Han pustet dypt og satte all sin vilje inn på ikke å spy over hele Ronny. Han var veldig glad for at Tommy og Jokum ikke var her og så ham denne gangen.

«Hermine sa jeg skulle gå og sjekke åssen det var med deg,» sa Ronny lavt mens han hjalp Harry opp. «Hun sier at motstandskraften din sikkert er lav akkurat nå, når Slur har tukla med huet ditt … men i lengden så må det vel hjelpe, tror du'kke det?»

Han sendte Harry et tvilende blikk mens han støttet ham mot senga. Harry nikket uten overbevisning og falt overende i putene. Hele kroppen verket etter alle de gangene han hadde gått i golvet i kveld, og arret fortsatte å gjøre vondt. Han kunne ikke la være å føle at hans første erfaring med psykoblokking snarere hadde svekket sinnets motstandskraft enn styrket den. Og det var med stor uro han spurte seg selv hva som hadde skjedd som kunne gjøre fyrst Voldemort gladere enn han hadde vært på fjorten år.

KAPITTEL TJUEFEM

IKKE ALT NYTT ER GODT NYTT

Harry behøvde ikke vente lenger enn til tidlig morgenen etter for å få svar på det spørsmålet. Da Hermines *Aftenprofeten* kom, brettet hun den ut, kastet et blikk på forsida – og satte i et hvin som fikk alle i nærheten til å stirre på henne.

«Hva er det?» sa Harry og Ronny i kor.

Til svar la hun avisen flatt ut foran dem og pekte på ti svarthvite fotografier som fylte hele forsida. Ni viste trollmannsansikter, det tiende en heks. Noen av dem på bildene skar tause grimaser, andre trommet frekt med fingrene mot bilderammen. Under hvert bilde sto et navn og for hvilken forbrytelse vedkommende var blitt dømt til Azkaban.

Antonin Dolohov, sto det under bildet av en trollmann med et langt, blekt, forvridd ansikt som så opp på Harry med en hånlig grimase. *Dømt for det brutale mordet på Gideon og Fabion Prunk*.

Augustus Rottenroll var bildeteksten under en kopparret mann med fett hår som lente seg mot bildekanten og så ut som han kjedet seg. *Dømt for å ha lekket departementshemmeligheter til Ham-hvis-navn-må-være-unevnt*.

Men Harry så bare på bildet av heksa, for det ansiktet hadde formelig slått ham i øynene med det samme han så forsida. Hun hadde langt, mørkt hår som på bildet så uflidd og bustet ut, skjønt han hadde sett det glatt, tykt og skinnende. Hun glante opp på ham under tunge øyelokk, og et arrogant, nedlatende smil lekte om de smale leppene. Som Sirius bar hun spor av å ha tatt seg godt ut en gang, men noe – kanskje Azkaban – hadde ribbet henne for det meste av skjønnheten.

Bellatrix DeMons. Dømt for å ha torturert og varig skadd Frank og Alinda Langballe.

Hermine dultet borti Harry og pekte på overskriften over bildene, som Harry var blitt for oppslukt av Bellatrix til å lese:

MASSERØMNING FRA AZKABAN
SVAART 'HJERNEN' BAK GAMLE DØDSETERE,
FRYKTER DEPARTEMENTET

«'Svaart'?» sa Harry høyt. «Ikke –?»

«*Ssssjj!*» hvisket Hermine innett. «Ikke så høyt – bare les!»

Magidepartementet kunngjorde i går kveld at det har skjedd en masserømning fra Azkaban.

Magiminister Kornelius Bloeuf bekreftet for frammøtte journalister på sitt kontor at ti innsatte tidlig i går kveld unnslapp fra fengslets spesialsikringsavdeling, og at han allerede har varslet den gompiske statsministeren om at rømlingene er ansett som farlige.

«Situasjonen er dessverre den samme som for to og et halvt år siden, da morderen Sirius Svaart rømte,» uttalte Bloeuf i går. «Vi antar også at de to rømningene har forbindelse. En masseflukt av slikt omfang tyder på hjelp utenfra. Man må huske at Svaart var den første som noen gang har greid å rømme fra Azkaban, og dermed ville være selvskreven til å hjelpe andre til det samme. Ettersom også Svaarts kusine, Bellatrix DeMons, er blant rømlingene, holder vi det for sannsynlig at de har samlet seg om Svaart som sin leder. Vi gjør selvsagt alt som står i vår makt for å pågripe forbryterne og anmoder hekserisamfunnet om å vise vaktsomhet og forsiktighet. Man må under ingen omstendighet prøve å pågripe noen av disse personene på egen hånd.

«Der har vi det, Harry,» sa Ronny med ærefrykt. «Derfor var det han var så himla glad i går kveld.»

«Det er ikke til å tro,» snerret Harry. «Bloeuf skylder på *Sirius?*»

«Har han noe valg?» sa Hermine bittert. «Han kan jo ikke godt si: ’Beklager, folkens, Humlesnurr advarte meg om at dette kunne skje; Azkaban-vokterne har sluttet seg til fyrst Voldemort –,’ å, gi deg med den sutringen, Ronny! – ’og nå har Voldemorts verste tilhengere også greid å rømme.’ Jeg mener, han har tross alt brukt det siste halve året på å fortelle alle og enhver at du og Humlesnurr lyver, ikke sant?»

Hermine slo opp avisen igjen og begynte å lese oppfølgingssaken inni. Harry kastet et blikk rundt i Storsalen. Det var ikke til å fatte at ikke alle de andre elevene så redde ut, eller iallfall diskuterte den nifse forsidenyheten … men det var ikke mange av dem som kjøpte avisen hver dag, slik som Hermine. Der satt de og pratet om lekser og rumpeldunk og gud vet hva slags tøys, og utenfor skolemurene hadde ti dødsetere til sluttet seg til Voldemorts rekker.

Han kikket opp på lærerbordet. Der var det en annen dans: Humlesnurr og McSnurp hadde stukket hodene sammen, og begge så dypt alvorlige ut. Professor Stikling hadde støttet opp *Profeten* mot en ketsjupflaske og var så dypt konsentrert om lesingen at hun ikke merket det stille dryppet av eggeplomme ned i fanget fra skjeen hun hadde glemt halvveis til munnen. Ved den andre bordenden satt professor Uffert og tok for seg av grøten. For en gangs skyld sveipet ikke paddeblikket hennes gjennom Storsalen på jakt etter uskikkelige elever. Hun skulte ned på maten, og nå og da sendte hun et stygt blikk bortover bordet mot de to som snakket så oppslukt sammen.

«Å nei …» sa Hermine undrende og stirret på avisen.

«Hva er det nå?» sa Harry fort; han var virkelig skvetten.

«Noe så *skrekkelig*,» sa Hermine og lød helt rystet. Hun brettet sammen avisen med side ti øverst og rakte den til Harry og Ronny.

DEPARTEMENTSANSATT I TRAGISK DØDSULYKKE

St. Mungos hospital kunngjorde i går kveld at sykehuset vil foreta en grundig granskning etter at Olmar Omen (49), ansatt i Magidepartementet, ble funnet død i sin seng, kvalt av en potteplante. Tilkalte helere var ute av stand til å gjenopplive Omen, som var innlagt pga. en yrkesskade.

Hl. Miriam Strudel, ansvarshavende avdelingsheler på ulykkestidspunktet, er inntil videre suspendert med full lønn og var i går ikke tilgjengelig for kommentar, men en talstrollmann for sykehuset har avgitt følgende erklæring:

«St. Mungo vil uttrykke sin dype beklagelse i anledning hr. Omens død, spesielt i lys av at hans helsetilstand var i jevn bedring forut for ulykken.

Sykehuset har strenge retningslinjer for hva slags pynt som er tillatt på avdelingene, men pga. juletravelheten er det en mulighet for at hl. Strudel kan ha oversett at planten på hr. Omens nattbord kunne utgjøre en fare. Da pasientens tale- og bevegelsesevne var i jevn bedring, hadde hl. Strudel oppmuntret hr. Omen til å stelle planten selv, dessverre uten å være klar over at det ikke var en uskyldig flaggerblom, men en avlegger av djevelsnareplanten. Hr. Omen var fortsatt rekonvalesent, og behøvde bare å røre planten før den kvalte ham øyeblikkelig.

St. Mungo har foreløpig ikke kunnet bringe på det rene hvordan planten er kommet til avdelingen og oppfordrer enhver heks eller trollmann som har opplysninger om dette, til å melde seg.

«Omen …» sa Ronny. «Omen … det er akkurat som det minner meg om noe …»

«Vi så ham,» hvisket Hermine. «På St. Mungo, husker dere ikke det? Det var ham i senga vis-à-vis Gulmedal, han som bare lå der og glodde i taket. Og vi så jo at djevelsnaren kom! Hun – heleren – sa det var en julepresang.»

Harry kikket ned på artikkelen igjen. Han kjente en gru som spredde seg i ham med en smak av galle.

«Åssen kunne vi unngå å kjenne igjen djevelsnare? Vi har jo sett den før … vi kunne forhindret det!»

«Det er vel ingen som venter å se djevelsnare på et sykehus, forkledd som potteplante!» sa Ronny skarpt. «Det er’ke vår feil – feilen har de som

har sendt'n! Det må jaggu være litt av noen fehuer, som ikke engang har sjekka hva de har kjøpt!»

«Tenk deg litt om da, Ronny!» sa Hermine matt. «Tror du noen kunne plante djevelsnare i en potte uten å være klar over at den prøver å drepe enhver som rører den? Dette – dette var mord – og et godt planlagt et også … for hvis planten ble sendt anonymt, hvordan skal noen kunne finne ut hvem som gjorde det?»

Harry tenkte ikke på djevelsnaren. Han husket noe – husket da de skulle ta heisen ned til Plan 9 i departementet før høringen, og den gustne mannen som kom inn på Atrium-planet.

«Jeg har møtt Omen,» sa han langsomt. «Jeg møtte ham i departementet da jeg var der med faren din.»

Ronny måpte.

«Han har jo fattern snakka om hjemme! Han var en unevnelig – en av dem som jobber i Mysterieavdelingen!»

De stirret på hverandre et øyeblikk. Så trakk Hermine avisen til seg igjen, brettet den sammen, kastet et stygt blikk på bildene av de ti rømte dødseterne på forsida og reiste seg fort.

«Hvor har du tenkt deg?» sa Ronny overrasket.

«Jeg har tenkt å sende et brev,» sa Hermine og svingte sekken over skulderen. «Det … vel, jeg vet ikke egentlig … men det er et forsøk verdt … og jeg er den eneste som kan gjøre det.»

«Å, jeg kan'ke *fordra* når hun gjør sånn,» knurret Ronny mens han og Harry også reiste seg, riktignok litt langsommere, og forlot Storsalen. «Hadde det tatt livet av henne å fortelle hva hun tenkte på for én gangs skyld? Det hadde bare tatt henne omtrent ti sekunder – hei, Gygrid!»

Gygrid sto ved døra til inngangshallen og ventet på at en bøling ravnkloinger skulle passere. Han hadde fortsatt like mange blåmerker som da han kom tilbake fra oppdraget hos jøtulene, og det var kommet til et nytt kutt over neseryggen.

«Åssen går'e, gutter?» sa han og prøvde å prestere et smil, men det ble med en smertefull grimase.

«Men åssen er det med *deg*, Gygrid?» spurte Harry og fulgte med da han luntet etter ravnkloingene.

«Fint, helt fint,» sa Gygrid med et gjennomsiktig forsøk på nonsjalanse. Han viftet med hånden og unngikk i forbifarten så vidt å slå hjernerystelse på professor Vektor, som slapp med skrekken. «Masse å gjøra, veit du, det vanlige – timer å legga opp – et par salamandrer som har fått skjellråte – og så er jeg på prøve, da,» mumlet han.

«*Er du på prøve?*» sa Ronny så høyt av mange som gikk forbi snudde seg nysgjerrig. Han la om til en hvisking: «Om forladels – jeg mener … er du på prøve?»

«Ja,» sa Gygrid. «Det var'ke mer enn jeg venta, det, for å si det som det er. Dere la vel ikke merke tel det, dere, sikkert, men den ingspeksjon' gikk ikke så veldig bra, faksisk … men men,» han sukket dypt. «Jeg får vel gå og gni mer chilipulver på dem salamandra før halene demses detter av. Ser dere sia, Harry … Ronny …»

Og så trampet han ut av døra, ned steintrappa og ut på den fuktige bakken. Harry så etter ham og lurte på hvor mange flere dårlige nyheter han kunne takle.

Det tok bare noen dager før nyheten om Gygrids prøvetid var kjent over hele skolen, men til Harrys indignasjon virket det ikke som om dette opprørte folk flest; enkelte, og særlig Draco Malfang, så snarere ut til å fryde seg. Og det at en anonym ansatt i Mysterieavdelingen hadde lidd en bisarr død på St. Mungo, var det visst bare Harry, Ronny og Hermine som hadde lagt merke til eller brydd seg om. Nå var det bare ett samtaleemne som gjaldt i skolegangene: de ti rømte dødseterne – for etter hvert hadde historien nådd ut til alle fra de få som leste avisen. Ryktene fløy om at noen av rømlingene var blitt observert i Galtvang, at de visstnok skjulte seg i Hylehuset, samt at de hadde planer om å bryte seg inn på Galtvort, akkurat som Sirius Svaart en gang hadde gjort.

De som kom fra trollmannsfamilier, hadde vokst opp med å høre disse dødseterne omtalt med nesten samme frykt som Voldemort; forbrytelsene de hadde begått i Voldemorts tid ved makten, var legendariske. Noen av ofrene var i slekt med elever på Galtvort, som nå ufrivillig fikk merke en

slags nifs annenhåndsberømmelse blant dem de passerte i korridorene. Det viste seg at en av de ti hadde drept både onkelen, tanta og søskenbarna til Susanne Beining, og hun sa mismodig i urtologitimen en dag at nå skjønte hun hvordan det var å være Harry.

«Og ikke skjønner jeg åssen du takler det – grusomt er det,» sa hun rett ut, mens hun dumpet altfor mye dragelort på brettet med skrålekål, så skuddene pep og vred seg av ubehag.

Og det var riktig nok at Harry ble utsatt for en ny omgang mumling og peking i gangene i disse dagene, men han syntes likevel han merket en liten forskjell i tonefallet nå. Denne gangen lød hviskingen mer nysgjerrig enn fiendtlig, og ut fra de brokkene han overhørte, virket det enkelte ganger som vedkommende ikke var helt fornøyd med *Aftenprofetens* versjon av hvordan og hvorfor ti dødsetere hadde greid å rømme fra festningen Azkaban. Faktisk virket det som frykten og forvirringen nå drev disse tvilerne mot den eneste alternative forklaringen som fantes: den Harry og Humlesnurr hadde hevdet helt siden året før.

Og det var ikke bare stemningen blant elevene som hadde forandret seg. Nå kunne man rett som det var komme over to-tre lærere som stakk hodene sammen i gangene og hvisket lavt og intenst, og tidde så fort de så en elev nærme seg.

«Det er tydelig at de ikke kan snakke fritt på lærerværelset lenger,» sa Hermine lavt, etter at hun og Harry og Ronny en dag passerte professorene McSnurp, Pirrevimp og Stikling i en klynge utenfor formelrommet. «Ikke når Uffert er der.»

«Tror dere de har hørt noe nytt?» sa Ronny og så seg tilbake på de tre lærerne.

«Om de hadde det, tror du vi hadde hørt noe om det, kanskje?» sa Harry sint. «Ikke etter direktiv nummer … ja, hvilket nummer er vi oppe i nå?» For morgenen etter Azkabanrømningen var det kommet enda et nytt oppslag på alle hustavlene:

DEKRET FRA STORINKVISITORENPÅ GALTVORT

Det er fra nå forbudt for lærere å gi elever noen form for informasjon som ikke er strengt nødvendig for faget de er ansatt for å undervise i. Ovenstående er hjemlet i utdanningsdirektiv nr. 26.
Venke Dolorosa Uffert, *storinkvisitor* (sign)

Dette siste dekretet hadde gitt opphav til atskillige morsomheter elevene imellom, og Laffen Styx hadde påpekt for Uffert at ifølge den nye regelen hadde hun ikke lov til å gi Fred og Frank påpakning for at de spilte Svartespreng på bakerste rad.

«Svartespreng har ingenting med forsvar mot svartekunster å gjøre, professor! Dette er ikke informasjon som er nødvendig for faget Deres!»

Da Harry traff Laffen etterpå, blødde han nokså stygt fra håndbaken. Harry anbefalte vådelappessens.

Harry hadde trodd at Azkaban-rømningen kanskje ville gjøre Uffert en smule mer ydmyk – at hun rent ut sagt ble litt flau over at en slik katastrofe kunne skje rett for nesa på hennes elskede Bloeuf. Men nei, tvert imot virket det som dette bare gjorde henne enda mer fanatisk oppsatt på å få samtlige sider ved livet på Galtvort under sin personlige kontroll. Hun hadde øyensynlig bestemt seg for i det minste å få avskjediget en lærer temmelig snart, og det eneste spørsmålet var om det ble professor Rummelfiold eller Gygrid som fikk sparken først.

Ikke en time i clairvoyanse eller vesenstell ble nå gjennomført uten Uffert og notatblokken hennes. Hun lusket ved peisen i det overparfymerte tårnrommet, avbrøt professor Rummelfiolds stadig mer hysteriske undervisning med vanskelige spørsmål om ornitomantikk og heptomologi, insisterte på at hun måtte forutsi hva elevene ville svare før de gjorde det og krevde at hun skulle demonstrere sine ferdigheter med krystallkula, tebladene og runesteinene etter tur. Harry tenkte at det umulig kunne vare lenge før professor Rummelfiold knakk sammen under presset. Han møtte henne flere ganger i korridorene – og det var påfallende i seg selv, for ellers pleide hun å holde seg i tårnrommet sitt – mens hun mumlet usammenhengende for seg selv, vred seg i hendene og kastet fryktsomme blikk over skulderen, for ikke å snakke om at hun ga fra seg en sterk dunst

av matsherry. Om han ikke hadde vært så bekymret for Gygrid, ville han syntes synd på henne – men hvis én av dem absolutt skulle få sparken, var det ikke noe valg for Harry hvem som skulle bli igjen.

Men dessverre kunne han ikke se at Gygrid klarte seg noe særlig bedre enn Rummelfiold. Riktignok fulgte han for så vidt Hermines råd, for siden jul hadde han ikke vist dem noe nifsere enn en romp – et vesen som ikke var til å skjelne fra en Jack Russelterrier, bortsett fra den kløvede halen – men det virket som han også hadde mistet peppen. I timene var han merkelig åndsfraværende og skvetten, mistet ofte tråden i undervisningen, svarte feil på spørsmål og skottet ustanselig engstelig bort på Uffert. Og én ting til: Han hadde fått en fjernere tone mot Harry, Ronny og Hermine enn de noen gang hadde opplevd, og hadde uttrykkelig forbudt dem å besøke ham etter at det ble mørkt.

«Hvis at'a tar dere på fersken, så er'e over og ut med vårs alle,» sa han blankt. Og de ville jo ikke gjøre noe som kunne gjøre stillingen hans enda mer utsatt, så de lot pent være å gå ned til ham i hytta om kveldene.

Harry følte det som Uffert jevnt og trutt ribbet ham for alt som gjorde livet på Galtvort verdt å leve: besøkene hos Gygrid, brevene fra Sirius, Lynkilen hans og rumpeldunken. Han tok hevn på den eneste måten som sto åpen for ham – ved å bruke enda flere krefter på HL.

Det var oppmuntrende å se at nyheten om nye ti dødsetere i omløp hadde drevet samtlige av dem, til og med Sakarias Smutt, til enda større anstrengelser, men ingen hadde gjort større framskritt enn Nilus. At de som hadde overfalt foreldrene hans nå var på frifot, hadde ført til en rar og nesten litt skremmende forvandling i ham. Han hadde overhodet ikke kommet inn på møtet med Harry, Ronny og Hermine på den lukkede avdelingen på St. Mungo, og de på sin side hadde tatt det som et vink og ikke nevnt det, de heller. Og han hadde aldri referert til at det nettopp var Bellatrix og hennes medtorturister som hadde rømt. Faktisk sa Nilus nesten aldri et ord på HL-møtene lenger, bare kastet seg innbitt over hver ny våde og motforbannelse Harry lærte dem, konsentrerte seg så han skar grimaser, enset ikke uhell og skader og jobbet kort sagt hardere enn alle andre. Og forbedringen skjedde så raskt og merkbart at det nesten var nifst. Da Harry

lærte dem skjoldformelen – som avverget mindre våder slik at de rikosjetterte på angriperen – var det bare Hermine som mestret den fortere enn Nilus.

Harry skulle gitt mye for å gjøre like store framskritt i psykoblokking som Nilus gjorde på HL-møtene. Timene med Slur, som hadde begynt temmelig labert, gikk ikke bedre etter hvert. Tvert imot, Harry følte at han ble dårligere for hver gang.

Før han begynte å studere psykoblokking, hadde det prikket i arret hans iblant, som regel om natta, eller etter et av disse underlige glimtene av Voldemorts tanker og sinnsstemninger som han opplevde fra tid til annen. Men nå var det nesten som om det aldri holdt opp å prikke, og stadig vekk merket han anfall av ergrelse eller glede som ikke skyldtes noe han selv opplevde der og da, samtidig som det gjorde spesielt vondt i arret. Han hadde en motbydelig følelse av at han var i ferd med å bli en slags antenne som oppfanget de minste endringer i Voldemorts humør, og han var sikker på at denne økte sensitiviteten kunne tidfestes utvetydig til den første psykoblokktimen med Slur. Hva mer var, nå drømte han nesten hver natt om den samme vandringen langs korridoren mot Mysterieavdelingen, drømmer som alltid kulminerte med at han sto lengselsfullt foran den svarte døra.

«Kanskje det er som en slags sykdom,» sa Hermine bekymret da han betrodde seg til henne og Ronny. «En feber eller noe. At den må bli verre før den kan bli bedre.»

«Undervisningen til Slur gjør det verre,» sa Harry uten skygge av tvil. «Jeg er møkklei av at det verker i arret – og temmelig lei av å traske bortover den samme gangen hver natt òg.» Han gned seg sint over pannen. «Jeg skulle bare ønske at den døra kunne åpne seg, jeg er så lei av å stå og glo på den –»

«Det der er ikke morsomt,» sa Hermine skarpt. «Humlesnurr vil ikke at du skal drømme om den gangen i det hele tatt, ellers hadde han ikke bedt Slur lære deg psykoblokking. Du må rett og slett bare jobbe hardere med det.»

«Jeg jobber som bare det!» sa Harry irritert. «Du skulle prøve selv, du – når Slur prøver å bryte seg inn i huet ditt – det er'ke så kjempemorsomt, skal jeg si deg!»

«Kanskje …» sa Ronny langsomt.

«Kanskje hva da?» sa Hermine nokså biskt.

«Kanskje det ikke er Harrys feil at han ikke kan sperre av huet sitt,» sa Ronny dystert.

«Hva mener du?» sa Hermine.

«Vel, kanskje Slur enklig ikke *prøver* å hjelpe Harry …»

Harry og Hermine stirret på ham. Ronny stirret mørkt og betydningsfullt tilbake.

«Kanskje'n *enklig* prøver å åpne opp huet hans enda litt mer …» sa han og senket stemmen, «altså gjøre det lettere for Han-du-veit …»

«Ti nå still med deg, Ronny,» sa Hermine sint. «Hvor mange ganger har du mistenkt Slur, og når har du noen gang hatt rett? Humlesnurr stoler på ham, han arbeider for Ordenen, det burde vel være nok.»

«Han var dødseter,» sa Ronny sta. «Og vi har aldri sett noe *bevis* for at'n virkelig har skifta side.»

«Humlesnurr stoler på ham,» gjentok Hermine. «Og hvis ikke vi kan stole på Humlesnurr, kan vi ikke stole på noen.»

*

Med så mye å bekymre seg for og så mye å gjøre – forbløffende mengder med hjemmelekser som ofte holdt femteklassingene i arbeid til over midnatt, hemmelige HL-møter pluss jevnlige timer med Slur – fór januar forbi i en faderlig fart. Før Harry visste ordet av det, var det blitt februar, og med det kom både våtere og varmere vær og utsiktene til skoleårets andre Galtvang-helg. Harry hadde hatt minimalt med tid til å prate med Cho siden de ble enige om å dra til landsbyen sammen, men brått var altså tidspunktet nesten inne til at han skulle tilbringe en hel valentinsdag sammen med henne.

Morgenen den fjortende var han spesielt nøye med påkledningen. Han og Ronny kom ned til frokost samtidig med at postuglene kom. Hedvig kom

ikke – ikke at han hadde ventet henne heller – men mens de to satte seg, var Hermine opptatt med å lirke til seg et brev fra nebbet til en ukjent kattugle.

«Det var jammen på tide! Hvis det ikke hadde kommet i dag …» sa hun, rev ivrig opp konvolutten og trakk fram en liten pergamentlapp. Øynene danset fra venstre til høyre mens hun leste det som sto, og så bredde det seg et bistert smil over ansiktet.

«Du, Harry,» sa hun og kikket på ham, «dette er ordentlig viktig – tror du du kunne møte meg på *Tre sopelimer* ved tolvtida?»

«Jeg vet ikke, jeg …» sa Harry usikkert. «Cho venter vel at jeg skal være sammen med henne hele dagen. Vi fikk aldri avtalt hva vi egentlig skulle gjøre.»

«Vel, så ta henne med, hvis du må,» sa Hermine insisterende. «Men kommer du?»

«Vel … OK, da, men hvorfor?»

«Jeg har ikke tid til å si det nå, jeg må svare på dette med det samme.»

Og hun skyndte seg ut av Storsalen med brevet i den ene hånden og en skive ristet brød i den andre.

«Blir du også med?» spurte Harry Ronny, som ristet dystert på hodet.

«Får'ke dratt inn til Galtvang i det hele tatt, jeg; Angelika vil ha trening i hele dag. Tenker det skal hjelpe godt – vi er det dårligste laget jeg har sett. Du sku' se Slumper og Krikkbukk, de er virkelig bånn i bøtta – verre enn meg, til og med.» Han sukket dypt. «Ikke skjønner jeg hvorfor Angelika nekter å la meg trekke meg.»

«Fordi du er bra når du er i form, nemlig – derfor,» sa Harry irritert.

Han syntes neimen ikke det var lett å ha noen medfølelse med Ronny, når han selv ville gitt hva det skulle være for å få spille i den kommende kampen mot Håsblås. Det virket som Ronny hadde oppfattet signalet, for han nevnte ikke rumpeldunk mer under frokosten, og det var en anelse kjølig de sa ha det til hverandre rett etterpå. Ronny forsvant mot rumpeldunkbanen, mens Harry først forsøkte å presse håret flatt med en teskje som speil, og deretter tuslet han alene ut i inngangshallen for å møte Cho. Det var ikke fritt for at han var nervøs når han lurte på hva i all verden de skulle snakke om.

Hun ventet på ham litt bortenfor eikedørene. Hun så fryktelig pen ut, med håret trukket bakover i en lang hestehale. Mens han gikk mot henne, virket det som om føttene hans plutselig ble for store til kroppen, og han kom i tanker om armene sine og hvor dumt det måtte se ut når de svingte langs sidene sånn.

«Hei,» sa Cho åndeløst.

«Hei,» sa Harry.

De så på hverandre et øyeblikk, og så sa han: «Jaeh … øh … skal vi gå, da?»

«Å – ja …»

De stilte seg i utgangskøen som skulle kontrolleres av Nask. Iblant fanget de hverandres blikk med et skjevt lite smil, men sa ingenting. Det var en lettelse, syntes Harry, da de kom ut i lufta og iallfall kunne spasere i taushet og slippe å bare stå der og være brydd. Det blåste ganske friskt, og da de kom forbi rumpeldunkbanen, fikk Harry et glimt av Ronny og Gulla som suste over tribunene og kjente et ekkelt stikk over at han ikke var der oppe sammen med dem.

«Du savner det ordentlig, gjør du ikke det?» sa Cho.

Han snudde hodet og så at hun så på ham.

«Ja,» sukket han, «jeg gjør det.»

«Husker du første gangen vi spilte mot hverandre?» spurte hun.

«Ja,» sa Harry og flirte. «Du drev og blokkerte meg.»

«Og Qvist sa du måtte holde opp å være høflig og slå meg av limen hvis det måtte til,» sa Cho og smilte nostalgisk. «Jeg hørte forresten at han fikk spille med Pride of Portree, vet du om det stemmer?»

«Næ, det var Puddlemere United; jeg så ham i Verdenscupen i fjor.»

«Å, der traff jo vi hverandre også, husker du? Vi var på samme leirplass. Det var virkelig kjempesterkt.»

Og temaet rumpeldunkcupen holdt dem i ånde nedover oppkjørselen og helt forbi porten. Harry kunne nesten ikke tro hvor lett hun var å snakke med – like lett som Ronny og Hermine, faktisk – og humørviseren hadde akkurat begynt å svinge i retning glad og selvsikker da en stor bøling Smygard-jenter gikk forbi, blant dem Petrea Parkasen.

«Potter og Chang!» vrælte Petrea til et kor av ekkel fnising. «Uæhh, Chang, kan’ke si jeg deler smaken din … Djervell så da hvertfall bra ut, han!»

Jentene satte farten opp mens de pratet og hvinte overdrevent og kastet talende blikk tilbake på Harry og Cho, som ble hengende etter i brydd taushet. Harry kunne ikke komme på mer å si om rumpeldunk, og Cho var blitt litt rød og svært opptatt av føttene sine.

«Jaa … hvor har du lyst til å gå?» spurte Harry de de kom inn i Galtvang. Storgata var full av elever som ruslet hit og dit, kikket i butikkvinduer eller tullet med hverandre langs fortauene.

«Nææ … samme for meg,» sa Cho med et skuldertrekk. «Æh … Skal vi bare gå litt og se i butikkene eller noe?»

De spaserte bort til Dervisj & Bang. Det var satt opp en stor plakat i vinduet der, og noen landsbyboere sto og så på den. De flyttet seg til side da Harry og Cho kom, og Harry så nok en gang bildene av de ti rømte dødseterne. Plakaten utlovet «på forordning av Magidepartementet» en belønning på tusen galleoner til enhver heks eller trollmann som ga opplysninger som førte til pågripelse av noen av de avbildede forbryterne.

«Det er rart, hva,» sa Cho lavt mens hun så på bildene av dødseterne; «husker du den gangen Sirius Svaart rømte, og det var desperanter og lette etter ham over hele Galtvang? Og nå er det altså *ti* dødsetere som har rømt, og ikke en desperant å se …»

«Jo,» sa Harry. Han rev seg løs fra bildet av Bellatrix DeMons og kastet et blikk bortover Storgata, først i den ene retningen, så i den andre. «Jo, det er temmelig sprøtt.»

Ikke at han var lei for at det ikke var noen desperanter i nærheten, men nå som han tenkte over det, var det faktisk nokså påfallende at de manglet. Ikke bare hadde de latt dødseterne rømme, men de gadd ikke engang lete etter dem … Det så ut til at departementet helt hadde mistet kontrollen over dem nå.

De ti rømte dødseterne stirret ut fra hvert butikkvindu han og Cho gikk forbi. Da de passerte Skribbelskaft, begynte det å regne. Tunge, kalde dråper traff Harry i ansiktet og nakken.

«Æh … hva sier du til en kaffe?» sa Cho nølende da regnet økte i styrke.
«Mmm, OK,» sa Harry og så seg om. «Hvor hen da?»
«Å, det er et veldig hyggelig sted rett her borte – har du aldri vært hos madam Puslefot?» kvitret hun og førte an inn i en sidegate til en liten tesalong Harry aldri hadde lagt merke til før. Det var et overfylt, dampende lite lokale hvor omtrent alt var pyntet med rysjer eller sløyfer. Det minnet Harry stygt om Ufferts kontor.
«Er det ikke søtt?» sa Cho fornøyd.
«Øhm … joo,» løy Harry.
«Å, se, hun har pyntet til valentinsdag!» utbrøt Cho og viftet mot klynger av gylne kjeruber som svevde over alle de små, runde bordene og fra tid til annen kastet rosa konfetti over gjestene.
«Aaah …»
De satte seg ved det siste ledige bordet; det var borte ved vinduet, som hadde dugget over. En halvmeter unna satt Roger Davidsen, kapteinen på rumpeldunklaget i Håsblås, sammen med en pen blondine. De holdt hverandre i hendene. Synet gjorde Harry litt ille til mote, særlig etter at han hadde sett seg rundt i lokalet og sett at det faktisk bare var par der, og holdt hverandre i hendene gjorde samtlige av dem. Ventet Cho kanskje at han skulle holde *henne* i hånden?
«Hva vil dere ha, kjære barn?» sa madam Puslefot, en svært tykk dame med skinnende svart hårtopp, da hun med store vanskeligheter hadde greid å klemme seg forbi bordet til Roger Davidsen.
«To kaffe, takk,» sa Cho.
Før de fikk kaffen på bordet, hadde Roger Davidsen og kjæresten hans begynt å nikysse over sukkerskåla. Harry ønsket de kunne latt være; han hadde en fornemmelse av at den standarden som Davidsen dermed satte, ville Cho snart vente at han selv levde opp til. Han kjente at han ble het i ansiktet og prøvde å stirre ut på gata, men vinduet var så tildugget at det var umulig å se ut. For å utsette det øyeblikket da han ble nødt til å se på Cho, glodde han opp i taket som om han gransket malerarbeidet der, og fikk prompte en neve konfetti i øynene fra de svevende kjerubene.

Etter ytterligere noen pinlige minutter nevnte Cho Uffert. Det var et tema Harry kastet seg over med lettelse, og de fordrev noen hyggelige minutter med felles nedrakking av henne, men de hadde snakket så mye om det under HL-møtene at det tok ikke lang tid før det var uttømt. Det ble taust på ny. Harry var veldig oppmerksom på slurpelydene fra bordet ved sida av og famlet vilt etter noe annet å snakke om.

«Øhrm … du, vil du bli med på *Tre sopelimer* ved tolvtida? Jeg skal møte Hermine Grang der.»

Cho hevet øyebrynene.

«Skal du møte Hermine Grang? I dag?»

«Ja. Jo, altså, hun spurte, så jeg tenkte jeg fikk gjøre det. Blir du med? Hun sa det gjorde ikke noe om du ble med.»

«Å … det var … pent av henne.»

Men Cho lød slett ikke som om hun syntes det var pent. Tvert imot – tonefallet var kaldt, og plutselig så hun temmelig bisk ut.

Noen minutter til slepte seg forbi i taushet. Harry drakk kaffen så fort at han snart kom til å trenge en kopp til. Ved nabobordet så Davidsen og kjæresten ut som om leppene deres var limt sammen.

Cho hadde lagt hånden ved sida av kaffekoppen sin, og Harry merket et stigende press på seg til å ta tak i den. *Bare gjør det*, sa han til seg selv, og i det samme sprutet en blanding av panikk og opphisselse opp i brystet på ham som en fontene; *bare rekk ut hånden og ta den*. Forbløffende, at det kunne være så mye vanskeligere å strekke armen tretti centimeter fram og røre ved hånden hennes enn å snappe en susende snopp i lufta …

Men akkurat idet han flyttet hånden fram, trakk Cho sin til seg. Nå satt hun og så med et mildt interessert uttrykk på Davidsen som kysset venninnen sin.

«Han ba meg ut, faktisk,» sa hun lavt. «For et par uker siden. Roger altså. Men jeg sa nei.»

Harry, som hadde grepet sukkerskåla for å kamuflere sitt plutselige framstøt over bordet, kunne ikke begripe hvorfor hun fortalte dette til ham. Hvis hun ønsket at hun satt ved nabobordet og ble rundkysset av Roger Davidsen, hvorfor hadde hun sagt ja til å gå ut med *ham?*

Han sa ingenting. Kjeruben kastet mer konfetti; litt av det havnet i de kalde slantene av kaffen han akkurat skulle til å drikke.

«I fjor var jeg her med Fredrik,» sa Cho.

Det tok et sekund eller to før det gikk helt inn hva hun hadde sagt. Harry ble iskald inni. Han kunne nesten ikke tro at hun ville snakke om Fredrik nå, omgitt av kyssende par og med en kjerub svevende over hodet.

Chos stemme var litt tynnere da hun fortsatte:

«Jeg har tenkt på å spørre deg i månedsvis … om Fredrik – om han n-n-evnte noe om meg i det hele tatt? Før han døde?»

Blant alle emner på jord var det vel dét Harry hadde minst lyst til å snakke om, og minst av alt med Cho.

«Vel … nei,» sa han lavt. «Det – han fikk ikke tid til å si noe. Æhm … men ellers da, øh … Får du sett mye rumpeldunk i feriene, du? Du er jo Tornado-tilhenger, ikke sant?»

Stemmen hans lød blid og munter og skjærende falsk. Med voksende forferdelse så han at øynene hennes svømte av tårer igjen, akkurat som etter det siste HL-møtet før jul.

«Du,» sa han desperat og bøyde seg fram så ingen andre skulle høre dem, «ikke la oss snakke om Fredrik akkurat nå … vi snakker heller om noe annet …»

Men dette var åpenbart det verste han kunne sagt.

«Jeg trodde,» sa hun, og så kom tårene haglende ned på bordplata, «jeg trodde iallfall *du* kunne f-f-forstå det! Jeg *trenger* å snakke om det! Jeg tro-trodde at du også trengte det! Jeg mener, du var jo der, du så det jo, ikke sant?»

Allting holdt på å forvandle seg til et mareritt. Selv kjæresten til Roger Davidsen hadde revet seg løs og snudd seg for å se på at Cho tutet.

«Ja, jo – jeg har snakket om det,» sa Harry hviskende, «med Ronny og Hermine, men –»

«Å, så Hermine Grang kan du snakke med, altså!» sa hun skingrende, og fjeset glinset av tårer. Flere kyssende par løste seg opp og glodde. «Men ikke meg! Ka-kanskje det er like g-g-greit at vi betaler, så … så kan du gå og møte Hermine G-G-Grang, som det er tydelig at du helst vil!»

Harry stirret på henne, komplett fortumlet, mens hun grep en serviett med frynser og tørret seg i det glinsende ansiktet.

«Cho?» sa han matt. Han ønsket at Roger kunne ta tak i kjæresten og gi seg til å kysse henne igjen, så de kunne slutte å glo på ham og Cho.

«Nei da, bare gå!» sa hun og hikstet i servietten. «Jeg skjønner ikke hvorfor du ba meg ut i det hele tatt, når du avtaler å møte andre piker rett etterpå … hvor mange skal du møte etter Hermine?»

«Det er'ke sånn det er!» sa Harry, og det var en slik lettelse endelig å skjønne hva hun var så sint for at han lo – og det tok omtrent et halvt sekund å skjønne hvilken feil *det* var.

Cho spratt opp. Hele tesalongen var blitt musestille, og alle holdt øye med dem.

«Kanskje jeg ser deg siden, Harry,» sa hun dramatisk, og med et lite hikk løp hun til døra, rev den opp og skyndte seg ut i det piskende regnet.

«Cho!» ropte han etter henne, men døra hadde alt svingt igjen bak henne med en musikalsk liten klingring.

Ingen i tesalongen sa noe. Alle glodde på Harry. Han slengte en galleon på bordet, ristet rosa konfetti ut av håret og fulgte etter Cho ut.

Nå strižregnet det, og hun var ikke å se. Han kunne rett og slett ikke fatte hva som hadde skjedd; en halvtime før hadde de jo hatt det fint sammen.

«Kvinnfolk!» mumlet han sint og plasket bortover den regnvåte gata med hendene i lomma. «Og hva i huleste måtte hun absolutt snakke om Fredrik for? Hvorfor vil hun alltid gnåle om et emne som får henne til å sprute som en hageslange?»

Han tok til høyre, la på sprang så det plasket, og bare noen minutter etter sto han i døra til *Tre sopelimer*. Han visste det var for tidlig å møte Hermine, men det kunne vel alltids være noen andre der å fordrive mellomtida med. Han ristet det våte håret ut av øynene og så seg om. I en krok for seg selv satt Gygrid og så molefonken ut.

«Hei, Gygrid,» sa han, da han hadde fått klemt seg mellom de fulle bordene og trukket til seg en stol ved sida av ham.

Gygrid skvatt og kikket ned på ham som om det var så vidt han dro kjensel på ham. Harry så at fjeset hans hadde fått to nye flenger og diverse

ferske blåmerker.

«Å, er'e deg, Harry,» sa Gygrid. «Åssen går'e?»

«Fint,» løy Harry, men her han satt inntil en så skamfert og sturen Gygrid, føltes det som om han selv egentlig ikke hadde så mye å klage over. «Æh – du, da?»

«Meg?» sa Gygrid. «Å jo, helt flott, Harry. Helt tipp topp.»

Han sukket dypt og stirret ned i dypet av tinnkruset sitt, som var på størrelse med en stor bøtte. Harry visste ikke hva han skulle si, så de ble sittende tause litt, side om side. Så sa Gygrid brått:

«I samma båt, du og meg, Harry, hæ?»

«Øh …» sa Harry.

«Jo da … jeg har sagt det før … utafor, lissom, begge to,» sa Gygrid og nikket vitende. «Og så foreldreløse. Jo da … begge to foreldreløse.»

Han drakk dypt av kruset.

«Det gjør stor forskjell, det, skal jeg si deg, å ha skikkelig familie,» sa han. «Far min, han var skikkelig. Og mor og far din, dem var skikkelige. Om dem hadde levd, så hadde mangt og mye vøri ansles, hæ?»

«Joo … det hadde vel det,» sa Harry forsiktig. Gygrid var visst i et veldig merkelig humør.

«Familie, ja,» sa Gygrid mørkt. «Si å du vil, blod er viktig, det.»

Han tørket bort noen blooddråper som sildret fra det ene øyet.

«Gygrid,» sa Harry; han kunne ikke holde seg lenger, «hvor er det du får alle disse skadene?»

«Hø?» sa Gygrid med et overrumplet uttrykk. «Skader?»

«Alle de der!» sa Harry og pekte på fjeset hans.

«Å, dem … det er bare normale støt og skrammer, det,» sa Gygrid likeglad. «Jeg har en røff jobb.»

Han tømte kruset sitt, satte det ned på bordet og reiste seg.

«Ser'ei sia, Harry … ha det så lenge.»

Og trist og mismodig luntet han ut fra puben og forsvant i striregnet. Harry så etter ham og følte seg elendig. Gygrid var ulykkelig, og det var noe han holdt skjult, men han virket fast bestemt på ikke å ta imot hjelp.

Hva var det som foregikk? Men før Harry rakk å tenke mer på saken, hørte han at noen ropte på ham.

«Harry! Harry, herover!»

Det var Hermine som vinket til ham fra den andre enden av lokalet. Han reiste seg, tråklet seg bortover mot henne gjennom den fulle puben og var fremdeles noen bord unna da han la merke til at hun ikke var alene. Og dem hun delte bord med, var det mest usannsynlige par drikkekompiser han kunne forestilt seg: Lulla Lunekjær og ingen annen enn Rita Slita, eksjournalist i *Aftenprofeten* og et av Hermines absolutte yndlingshatobjekter i denne verden.

«Du er tidlig ute!» sa Hermine og flyttet seg litt så han fikk plass. «Jeg trodde du skulle være sammen med Cho, så jeg ventet deg ikke på en time, minst.»

«Cho?» sa Rita straks og vred seg rundt i stolen sin for å glo begjærlig på Harry. «En jente?»

Hun rev til seg krokodilleskinnsveska og famlet oppi den.

«Det er ikke din sak om Harry så var sammen med hundre jenter,» sa Hermine rolig. «Så den der kan du bare legge vekk.»

Rita hadde nesten fisket fram en giftiggrønn fjærpenn fra veska. Med et uttrykk som om hun var blitt tvunget til å svelge stinksaft, smekket hun veska i lås igjen.

«Hva er det du driver med?» spurte Harry og så fra Rita til Lulla til Hermine mens han satte seg.

«Lille frøken Fullkommen her skulle akkurat til å fortelle meg det samme da du kom,» sa Rita og tok en stor slurk av glasset sitt. «Jeg får kanskje lov å *snakke* med ham, eller?»

«Ja, kanskje,» sa Hermine kaldt.

Arbeidsledighet kledde Rita dårlig. Håret som en gang hadde vært lagt i stålharde krøller, hang nå slapt og uflidd ned rundt ørene; det var riper i den blodrøde lakken på de fem centimeter lange neglene, og det manglet noen juksesteiner i vingebrillene. Hun tok en ny stor slurk av glasset sitt og sa gjennom munnviken: «Er hun pen, du, Harry?»

«Et ord til om Harrys kjærlighetsliv, så blir det ingen handel, og det er et løfte,» sa Hermine irritert.

«Hva for en handel?» sa Rita og tørket munnen med håndbaken. «Noen handel har du ikke nevnt, frøken Snerp; du bare sa jeg måtte møte opp. Å, én dag …» Hun trakk pusten dypt og skjelvende.

«Ja da, ja da, en dag skal du sikkert skrive flere fæle historier om Harry og meg,» sa Hermine likegyldig. «Fortell det til noen som er interessert, hva?»

«De har da kjørt nok av fæle historier om Harry det siste året uten min hjelp,» sa Rita. Hun sendte ham et skrått blikk over brillekanten og fortsatte med skrapende hviskestemme: «Og hvordan har du følt deg da, Harry? Sveket? Opprørt? Misforstått?»

«Sint, selvsagt,» sa Hermine med klar, hard stemme. «Fordi han har sagt det som det var til magiministeren, og ministeren er en for stor idiot til å tro på ham.»

«Så du holder på det, altså, at Han-hvis-navn-må-være-unevnt har kommet tilbake?» sa Rita. Hun senket glasset og sendte Harry et gjennomborende blikk mens hun fingret lengselsfullt med låsen på krokodilleskinnsveska. «Du stiller deg bak alt det tullet som Humlesnurr går rundt og forteller, om at Han-du-vet har kommet igjen, og at det eneste vitnet var deg?»

«Jeg var ikke det eneste vitnet,» snerret Harry. «Det var et dusin eller flere dødsetere der òg. Vil du ha navnene?»

«Ja, det skal jeg love deg,» åndet Rita; nå fomlet hun i veska igjen og så på ham som om han var det skjønneste hun hadde sett i sitt liv. «En svær toppoverskrift: *'Potter anklager …'* Under: *'Harry Potter peker ut hemmelige dødsetere'*. Et stort, flott bilde av deg, og så under det: *'Harry Potter (15), gutten som en gang overlevde et angrep fra Han-De-vet, er i dag en sinnsforvirret tenåring. I går skapte han på ny sjokk og raseri i hekserisamfunnet ved å navngi respektable og framstående personer som dødsetere …*'»

Hun satt allerede med intervjupspennen halvveis til munnen da det henførte uttrykket døde bort.

«Å nei,» sa hun, senket pennen og sendte Hermine et drepende blikk, «den historien vil vel ikke lille frøken Fullkommen ha i avisen, nei.»

«Faktisk,» sa Hermine søtt, «er det nettopp det lille frøken Fullkommen vil.»

Rita glodde på henne. Det samme gjorde Harry. Lulla derimot sang lavt og drømmende 'Wiltersen er topp' og rørte i glasset sitt med en sylteløk på pinne.

«*Vil* du at jeg skal skrive hva han sier om Han-hvis-navn-må-være-unevnt?» sa Rita til Hermine med nesten uhørlig røst.

«Ja,» sa Hermine. «Den virkelige historien. Alle fakta. Akkurat slik Harry forteller det. Og da gir han deg alle detaljer, gir deg navnene på de hemmelige dødseterne han så der, forteller deg hvordan Voldemort ser ut nå – å, ta deg sammen da,» la hun foraktelig til og slengte en serviett over bordet, for ikke før hadde Rita hørt navnet Voldemort, før hun skvatt så voldsomt at hun hadde sølt halve ildwhiskyen sin i fanget.

Rita fortsatte å stirre på Hermine mens hun tørket av den lugubre regnfrakken sin. Så sa hun likefram: «*Profeten* ville ikke trykke det. I tilfelle du ikke har lagt merke til det, så er det ingen som tror på den eventyrhistorien hans. Alle tror han fantaserer. Men hvis du lar meg få skrive historien fra den vinkelen –»

«Det trengs ikke flere historier om at Harry er pling i bollen!» sa Hermine sint. «Dem har vi hatt mer enn nok av, takk! Det jeg vil, er at han skal få sjansen til å fortelle sannheten!»

«Det er ikke noe marked for en sånn historie,» sa Rita kaldt.

«Det du mener, er at *Aftenprofeten* ikke vil trykke den, fordi Bloeuf ikke lar dem få lov,» sa Hermine irritert.

Rita så lenge og hardt på Hermine. Så bøyde hun seg fram over bordet og sa i en helt nøktern tone: «OK, Bloeuf legger press på *Profeten*, men resultatet blir det samme. De vil ikke trykke en historie som viser Harry i et sympatisk lys. Ingen vil lese en sånn historie. Det er imot folkemeningen. Denne siste rømningen fra Azkaban har gjort folk mer enn redde nok. De *vil* rett og slett ikke tro at Han-du-vet er tilbake.»

«Så *Aftenprofeten* er til bare for å fortelle folk det de helst vil høre, er det sånn?» sa Hermine bitende.

Rita rettet seg opp igjen, hevet øyebrynene og tømte resten av Ildwhiskyen.

«*Profeten* er til for å selge aviser, din dumme jentunge,» sa hun kaldt.

«Faren min syns det er en forferdelig avis,» sa plutselig Lulla og blandet seg uventet i samtalen. Hun sugde på sylteløken sin og betraktet Rita med svære, utstående og aldri så lite gale øyne. «*Han* trykker historier han mener det er viktig at publikum får vite om. Han bryr seg ikke om å tjene penger.»

Rita målte Lulla overlegent.

«La meg gjette. Faren din driver en eller annen dum liten landsbyblekke, hva?» sa hun. «Med *'Tjuefem måter å møte gomper på'* og datoen for neste sopelimemarked, sikkert?»

«Nei,» sa Lulla og stakk løken ned i fiolvannet sitt igjen. «Han er redaktør for *Kleggen*.»

Rita utstøtte et snøft som var så høyt at de ved nabobordet snudde seg forskrekket.

«'Historier han mener det er viktig at publikum får vite om', hah?» sa hun drepende. «Jeg kunne gjødslet hagen min med det som står i den blekka.»

«Vel, da har du sjansen nå til å heve nivået litt,» sa Hermine elskverdig. «Lulla sier at faren hennes med glede vil ta det intervjuet med Harry. Så der kommer det altså på trykk.»

Rita stirret på dem begge et øyeblikk, og så kom det et latterhikst fra henne.

«*Kleggen!*» sa hun og kaklet. «Tror dere folk kommer til å ta ham på alvor hvis han blir intervjuet i *Kleggen?*»

«Noen vil nok ikke det,» sa Hermine rolig. «Men *Aftenprofetens* versjon av Azkaban-rømningen hadde ikke så få gapende hull. Jeg tror temmelig mange akkurat nå lurer på om det ikke fins en bedre forklaring på hva som har skjedd, og hvis det faktisk fins en slik alternativ forklaring – selv om

den blir trykt i et, et –» hun skottet bort på Lulla, «et litt *uvanlig* blad – så tror jeg ganske mange ville være ivrige etter å lese den.»

Rita sa ikke noe på en stund, bare betraktet Hermine forskende med hodet litt på skakke.

«OK, la oss tenke oss et øyeblikk at jeg gjør det,» sa hun plutselig. «Hva slags honorar får jeg?»

«Jeg tror ikke pappa egentlig betaler folk for å skrive for bladet,» sa Lulla drømmende. «De gjør det fordi det er en ære – og for å få navnet sitt på trykk, så klart.»

Rita Slita så ut som om hun kjente smaken av stinksaft igjen da hun snudde seg fort mot Hermine.

«Mente du at jeg skulle gjøre dette *gratis?*»

«Tja – jo,» sa Hermine rolig og nippet til drikken sin. «Ellers vet du jo godt at jeg kommer til å melde deg til myndighetene som en uregistrert animagus. Men det kan jo godt være at *Aftenprofeten* ville betale godt for en innsidereportasje om livet i Azkaban.»

Rita så ut som hennes høyeste ønske i livet var å snappe papirparasollen i glasset til Hermine og kjøre den opp i nesa på henne.

«Jeg har vel ikke noe valg da, ser det ut som,» sa hun med en stemme som dirret litt. Hun åpnet krokodilleveska igjen, trakk opp litt pergament og løftet intervjupspennen.

«Nå blir nok pappa glad,» sa Lulla blidt. I kjaken til Rita dirret en muskel.

«OK, Harry?» sa Hermine og snudde seg mot ham. «Klar til å fortelle folket sannheten?»

«Jeg er vel det,» sa Harry. Han så på Rita, som holdt intervjupsen klar mot pergamentet mellom dem.

«Da er det bare å fyre løs, Rita,» sa Hermine med stor sinnsro og fisket opp kirsebæret fra bunnen av glasset.

KAPITTEL TJUESEKS

SETT OG UFORUTSETT

Lulla var nokså vag om hvor snart de kunne vente å finne Ritas intervju med Harry på trykk i *Kleggen*. Faren hennes ventet en lang, flott artikkel om nye observasjoner av krøllhornete snørkjuker, «– og den er jo kjempeviktig, da, så det kan være at den med Harry må vente til neste nummer,» som hun sa.

Det hadde ikke vært lett for Harry å snakke om den natta da Voldemort kom tilbake. Rita hadde gravd etter hver minste detalj, og han hadde gitt henne alt han kunne huske, for han skjønte jo at dette var hans ene store sjanse til å fortelle alt som det var. Han lurte på hvordan folk kom til å reagere på historien. Mange kom sikkert bare til å bli forsterket i troen på at han var riv ravende sinnssyk, ikke minst fordi hans egen historie ville bli stående side om side med det rene galimatias, som det om snørkjukene. Men etter at Bellatrix DeMons og de andre dødseterne hadde rømt, hadde han fått en brennende trang til iallfall å gjøre *noe*, enten det gjorde noen virkning eller ikke …

«Jeg er dødsspent på hva Uffert sier om at du går ut offentlig,» sa Tommy med ærefrykt i stemmen ved middagen mandag. Jokum satt på den andre sida av ham og skyflet ned svære mengder kylling-og-skinke-pai, men Harry visste at han hørte etter.

«Det er helt riktig av deg, Harry,» sa Nilus, som satt midt imot. Han var litt blek, men fortsatte med lav stemme: «Det må ha vært … fælt … å snakke om det … var det ikke det?»

«Jo da,» mumlet Harry, «Men folk må jo få vite hva Voldemort kan finne på, ikke sant?»

«Jo,» sa Nilus og nikket, «og dødseterne hans òg … folk må få vite det …»

Han lot setningen bli hengende i lufta og konsentrerte seg om den bakte poteten igjen. Jokum så opp, men da han møtte Harrys blikk, så han fort ned i tallerkenen igjen. Litt etter gikk han og Tommy og Nilus opp på oppholdsrommet, mens Harry og Hermine ble sittende for å vente på Ronny, som var på rumpeldunktrening og ikke hadde fått middag ennå.

Cho Chang kom inn i Storsalen sammen med venninnen sin, Marietta. Magen til Harry gjorde et ubehagelig hopp, men hun så ikke bort på Griffing-bordet og satte seg med ryggen til ham.

«Det er sant, det glemte jeg jo å spørre om,» sa Hermine livlig med et blikk bort på Ravnklo-bordet, «hvordan gikk det med deg og Cho den dagen? Hvorfor kom du så tidlig tilbake?»

«Æhm … vel … det ble,» sa Harry og forsynte seg med mer rabarbradessert, «total katastrofe, siden du spør.»

Og så fortalte han hva som hadde foregått i madam Puslefots tesalong.

«… og så spretter hun opp, altså, og sier: 'Ser deg kanskje siden, Harry,' og stikker!» sluttet han flere minutter senere mens siste rest av rabarbra forsvant. Han la fra seg skjeen og så på Hermine. «Jeg mener, hva er det for slags? Hva var det som skjedde?»

Hermine kikket bort på bakhodet til Cho og sukket.

«Å, Harry,» sa hun trist. «Vel, beklager, men du var jo litt taktløs, da.»

«Taktløs – *jeg?*» sa Harry, dypt krenket. «Der sitter vi og har det helt greit, og så begynner hun å fortelle om at hun ble bedt ut av Roger Davidsen og at hun og Fredrik pleide å sitte og kline der i den dumme tesalongen – åssen skulle *jeg* føle det, liksom?»

«Men du skjønner vel,» sa Hermine, med den tålmodige minen hos den som må forklare en overfølsom smårolling at to og to blir fire, «at dere to hadde en avtale, og da skulle du ikke fortalt henne midtveis at du skulle møte meg.»

«Men, men –» hakket Harry, «men – du *sa* jo at jeg skulle møte deg klokka tolv og ta henne med – åssen skulle jeg greid det uten å si det til henne?»

«Du skulle sagt det på en annen måte,» sa Hermine, i den samme irriterende tålmodige tonen. «Du skulle sagt at det var en pest og en plage, selvsagt, men at jeg altså hadde forlangt at du skulle komme til *Tre sopelimer*, og at du slett ikke hadde lyst, du ville mye heller vært sammen med henne hele dagen, men dessverre så syntes du nesten du var nødt til å møte meg, og snille, søte Cho, kan du ikke bli med, så kanskje du kunne slippe unna litt fortere. Og det kunne sikkert vært lurt å nevne hvor stygg du syns jeg er også,» la Hermine til som en ettertanke.

«Men jeg syns da ikke du er stygg,» sa Harry uforstående.

Hermine lo.

«Harry da, du er jo verre enn Ronny … å nei, forresten,» sukket hun, idet Ronny selv kom trampende inn i Storsalen med et grettent uttrykk og oversprøytet med søle. «Skjønner du ikke at Cho ble lei seg da du sa du skulle møte meg, og så prøvde hun å gjøre deg sjalu? Det var for å finne ut hvor godt du likte henne.»

«Var det det hun gjorde?» sa Harry, mens Ronny dumpet ned på plassen ved sida av ham og trakk til seg samtlige fat innen rekkevidde. «Hadde det ikke vært enklere om hun bare hadde spurt meg om jeg likte henne bedre enn deg?»

«Jenter pleier sjelden å spørre på den måten,» sa Hermine.

«Vel, men det burde de!» sa Harry med ettertrykk. «Da kunne jeg bare sagt at jeg var heltent på henne, så hadde hun ikke behøvd å gå helt i spinn igjen for det med at Fredrik døde!»

«Jeg sier ikke at det var så fornuftig, det hun gjorde,» sa Hermine. Imens kom Gulla også bort til dem, like oversprøytet som Ronny, og øyensynlig like gretten. «Jeg prøver bare å få deg til å skjønne hvordan hun følte det.»

«Du burde skrive en bok,» sa Ronny mens han skar opp potetene, «så kunne du forklart alt det sinnssvake jenter gjør, sånn at gutta skjønte det.»

«Det har du rett i,» sa Harry med følelse og så bort på Ravnklobordet, hvor Cho nettopp hadde reist seg. Fremdeles uten et blikk i hans retning marsjerte hun ut av Storsalen. Mismodig så han på Ronny og Gulla i stedet. «Åssen var treninga?»

«Det var et mareritt,» sa Ronny surt.

«Nei, vel,» sa Hermine og så på Gulla. «Så ille var det vel sikkert ik–»

«Joho,» sa Gulla. «Minst. Angelika var omtrent på gråten på slutten.»

Etter middag gikk Ronny og Gulla for å bade, men Harry og Hermine gikk opp til den overfylte Griffing-stua og den vanlige stabelen med lekser. Harry hadde sittet en halvtime og balt med et nytt stjernekart til astronomien da Fred og Frank dukket opp.

«Er'ke Ronny og Gulla her?» sa Fred og så seg om mens han trakk fram en stol. Da Harry svarte nei, sa han: «Bra. Vi var nede og så på treninga. De kommer til å bli slakta. De er helt bånn i bøtta uten oss.»

«Det er'ke helt sant, Gulla er'ke så verst,» sa Frank ettertenksomt og fant seg en plass ved sida av Fred. «Enklig så skjønner jeg ikke åssen hun har blitt så god, for oss har hun jo aldri fått spille med.»

«Hun har brutt seg inn i limeskuret i hagen deres siden hun var seks og brukt limene deres etter tur når dere ikke har sett det,» sa Hermine bak sin vaklende stabel med oldrunebøker.

«Å –» sa Fred, og uttrykket var litt imponert. «Jamen … da skjønner jeg det bedre.»

«Har Ronny greid en redning ennå?» spurte Hermine og kikket opp over kanten av *Magiske hieroglyffer og logogrammer*.

«Vel, han *kan* få det til, så lenge'n ikke tror det er noen som ser på'n,» sa Fred og rullet med øynene. «Så det eneste vi trenger å gjøre på lørdag, er å få tilskuerne til å snu ryggen til og prate seg imellom hver gang sluffen nærmer seg hans banehalvdel.»

Han reiste seg igjen og gikk rastløst bort til vinduet, hvor han stilte seg og glodde ut over den mørke parken.

«Jeg skal si dere én ting, rumpeldunk var omtrent det eneste det var verdt å bli her for.»

Hermine sendte ham et strengt blikk.

«Dere har heksamen snart!»

«Har jo sagt at vi er'ke så opptatt av de Ø.G.L.E.-ne,» sa Fred. «Skulkesnaskene er klare, vi har finni ut av det med kvisene – det holder med et par dråper vådelappessens; det var Laffen som tipsa oss.»

Frank gjespet så det knakte og stirret mismodig ut på den overskyede kveldshimmelen.

«Jeg veit ikke om jeg vil se på denne kampen engang. Hvis vi blir slått av Sakarias Smutt, blir jeg vel nødt til å ta livet av meg.»

«Ta livet av *han*, tenker jeg vi sier,» sa Fred bestemt.

«Det er det som er feilen med rumpeldunk,» sa Hermine åndsfraværende, oppslukt av runeoversettelsen igjen, «den skaper så mye misstemning og ugreie husene imellom.»

Hun så opp for å lete etter *Seidmannssyllabariet* sitt og oppdaget at både Fred og Frank og Harry glodde på henne med en blanding av avsky og vantro.

«Jamen det gjør jo det!» sa hun utålmodig. «Det er da bare en lek, ikke sant?»

«Hermine,» sa Harry og ristet på hodet, «følelser og sånt, OK, det har du greie på, men du skjønner deg ikke på rumpeldunk.»

«Nei vel,» sa hun mørkt og bøyde seg over oversettelsen igjen, «men min livslykke avhenger iallfall ikke av Ronnys evner som målmann.»

Og – selv om Harry heller ville hoppet ut fra Astronomitårnet enn innrømmet det for henne – da lørdagens kamp var spilt ferdig, ville han gitt så mange galleoner det skulle være om han hadde sluppet å bry seg om rumpeldunk, han òg.

Det beste det var mulig å si om kampen, var at den var kort: Tilskuerne fra Griffing behøvde ikke holde ut mer enn tjueto minutter med pinsler. Hva det verste var, var det vanskeligere å si: Etter Harrys oppfatning var det knivskarp konkurranse mellom Ronnys fjortende målfomling, Slumper som bommet på klabben med kølla og i stedet traff Angelika i munnen, og Krikkbukk som skrek og datt baklengs av limen da Sakarias Smutt kom susende rett imot ham med sluffen. Mirakelet var at Griffing ikke tapte med mer enn ti poeng. Gulla greide å snappe snoppen rett for nesa på Håsblås-speideren Sommersett, så sluttresultatet ble to hundre og førti mot to hundre og tretti.

«Bra fangst,» sa Harry til henne senere på oppholdsrommet, hvor stemningen var som ved en spesielt trøstesløs begravelse.

«Jeg hadde flaks,» sa hun med et skuldertrekk. «Snoppen var'ke av de raskeste, og Sommersett er forkjølet; han nøs og lukket øya akkurat da han ikke skulle. Men når du kommer tilbake på laget –»

«Jeg har jo *livstidsforbud*, jo, Gulla.»

«Du har forbud så lenge Uffert er på skolen,» rettet Gulla. «Det er forskjell. Men altså, når du kommer tilbake, så tror jeg jeg skal prøve meg som jager. Både Angelika og Alliken slutter til neste år, og jeg liker bedre å skåre enn å speide uansett.»

Harry kikket bort på Ronny, som satt sammensunket i en krok med en flaske smørterøl i hånden og stirret på sine egne knær.

«Angelika vil fremdeles ikke la'n trekke seg,» sa Gulla, som om hun hadde lest Harrys tanker. «Hun sier at hun vet han har det i seg.»

Harry likte Angelika for at hun viste Ronny slik tillit, men samtidig mente han nok det ville vært en større tjeneste å la Ronny få trekke seg fra laget. Denne gangen var han blitt akkompagnert ut fra banen av 'Wiltersen er topp' sunget samstemmig og med stor begeistring av smygardingene, som nå var klare favoritter til å vinne rumpeldunkpokalen.

Fred og Frank kom ruslende bort.

«Jeg har'ke hjerte til å gå bort og erte'n engang,» sa Fred med et blikk bort på Ronnys mismodige skikkelse. «Skjønt … da'n slapp inn det fjortende …»

Han veivet vilt med armene, som om han prøvde seg på stående bikkjesvøm.

«Men … kanskje best å gjemme det til en fest en gang, hm?»

Det varte ikke lenge før Ronny lusket opp til sengs. For ikke å såre følelsene hans unødig ventet Harry en stund før han selv gikk opp på sovesalen, slik at Ronny kunne late som han sov hvis han ville. Og riktig nok, da Harry kom inn, lå Ronny og snorket litt for høyt til at det var helt troverdig.

Harry tenkte på kampen mens han kom seg i seng. Det hadde vært utrolig frustrerende å bare måtte se på fra sidelinja. Gullas prestasjon hadde gjort inntrykk på ham, men han visste at om han selv hadde spilt speider, ville han ha fanget snoppen før … det var et øyeblikk da den flagret rundt

ankelen til Krikkbukk, og hvis Gulla ikke hadde nølt, ville hun kanskje ha greid å hale i land en seier til Griffing.

Uffert hadde sittet et par rader nedenfor ham og Hermine. Et par ganger hadde hun snudd seg der nede og kikket opp på ham, med den brede paddemunnen strukket ut i noe han var sikker på var et skadefro smil. Bare minnet var nok til at han ble het av sinne i mørket der han lå. Og slik gikk noen minutter, før han husket på det Slur alltid minnet ham på ved slutten av hver psykoblokktime: at det gjaldt å tømme hodet for alle følelser før han sovnet.

Han prøvde en stund, men tanken på Slur i tillegg til det med Uffert forsterket bare følelsen av knurrende bitterhet, og i stedet samlet tankene seg om hvor mye han avskydde begge to. Langsomt døde snorkelydene fra Ronny bort og ble erstattet av dype, langsomme åndedrag. For Harry gikk det ikke så lett å sovne; kroppen var trett, men det varte lenge før hjernen greide å koble ut.

Han drømte at Nilus og professor Stikling danset vals rundt i Nødvendeligrommet til professor McSnurps sekkepipe. Dette så han fornøyd på en stund, før han bestemte seg for å gå og finne de andre HL-medlemmene.

Men da han kom ut derfra, var det ikke bildeteppet av Salto den skjøre som møtte blikket hans, men en brennende fakkel i en holder på en steinvegg. Han snudde sakte hodet mot venstre. Der, bortest i den vindusløse korridoren, var en svart, uutsmykket dør.

Med stigende spenning begynte han å gå ditover. Han hadde en underlig følelse av at denne gangen ville han ha hellet med seg, nå ville han se hvordan den skulle åpnes … han var mindre enn en meter fra den, han så med et stikk av opphisselse en glødende stripe av svakt, blått lys ned langs høyre side … døra sto på gløtt … han strakte ut hånden for å skyve den opp og –

Fra Ronny kom det et høyt, gjennomtrengende, *ekte* snork, og Harry bråvåknet med høyre arm utstrakt i mørket … for å åpne en dør som kunne være hundre mil borte. Det var med en blanding av skuffelse og skyldfølelse han lot den falle igjen. Han visste at han ikke burde sett den

døra, men samtidig brant han slik av nysgjerrighet etter å se hva som gjemte seg bak den at han ikke kunne la være å bli ergerlig på Ronny … kunne han ikke ha ventet med det snorket i bare ett minutt til?

*

Mandag morgen kom de inn til frokost i Storsalen samtidig med postuglene. Hermine var ikke den eneste som ventet spent på sin *Aftenprofeten;* nesten alle ville vite nytt om de rømte dødseterne, som fremdeles ikke var fakket, enda så mange som hevdet å ha sett dem. Hun ga avisugla en fjong og brettet ivrig ut avisen. Harry, som bare hadde fått ett eneste brev hele året, forsynte seg med appelsinjus; og da den første ugla landet med et boms foran ham, tok han for gitt at den bare hadde tatt feil.

«Hvem er det du skal til, da?» spurte han, tok i ro og mak jusglasset sitt under nebbet på den og bøyde seg fram for å lese navn og adresse på mottakeren:

Harry Potter
Storsalen
Galtvort høyere skole

Han rynket pannen og prøvde å ta brevet, men før han kom så langt, landet tre – fire – nei, fem ugler til ved sida av den og trengte seg fram, tråkket i smøret og veltet saltet mens alle prøvde å få levert sitt brev først.

«Men jøsses, hva er dette?» sa Ronny forbløffet og bøyde seg fram for å se, sammen med hele Griffing-bordet, mens sju ugler til landet midt oppi de første, og samtlige krakset og tutet og flakset med vingene.

«Harry!» sa Hermine andpustent, stakk hendene inn i mylderet av fjær og trakk til seg en tårnugle som bar på en lang sylindrisk pakke. «Jeg tror jeg vet hva det er – ta opp denne først!»

Harry rev av det brune innpakningspapiret, og ut trillet et hardt sammenrullet eksemplar av marsnummeret av *Kleggen*. Han rullet det ut og fikk se sitt eget fjes flire fåret til ham fra forsida. Tvers over bildet sto det trykt med store, røde typer:

HARRY POTTER SNAKKER ENDELIG UT:
SANNHETEN OM HAN-HVIS-NAVN-MÅ-VÆRE-UNEVNT
OG NATTEN JEG SÅ HANS GJENKOMST

«Det ble bra, hva?» sa Lulla, som hadde kommet drivende bort til Griffing-bordet og nå klemte seg ned mellom Fred og Ronny. «Det kom ut i går, og jeg sa at pappa måtte sende deg et gratiseks. Og alt det der,» hun viftet med hånden mot hele ugleflokken som fortsatte å myldre rundt på bordet foran Harry, «det er nok brev fra leserne.»

«Det var det jeg trodde,» sa Hermine ivrig. «Harry, er det greit om vi –?»

«Kjør i vei,» sa Harry, en smule tommelomsk.

Både Ronny og Hermine begynte å rive opp konvolutter.

«Han typen her mener det må ha klikka helt for deg,» sa Ronny og kikket ned på brevet han holdt. «Ja ja …»

«Denne damen anbefaler en kur med hekserosjokk på St. Mungo,» sa Hermine og krøllet sammen et annet med et skuffet uttrykk.

«Men dette her ser bra ut,» sa Harry langsomt mens han skummet igjennom et langt brev fra en heks i Paisley. «Hei, hun sier hun tror meg!»

«Denna er litt i tvil,» sa Fred, som hadde kastet seg uti brevlesingen med begeistring. «Du *virker* ikke sprut gæren, sier'n, men han har liten lyst til å tro at Han-du-veit har kommet igjen, så nå veit'n ikke riktig hva'n skal tro. Dægern, snakker om bortkasta pergament!»

«Her er en til du har overbevist, Harry!» sa Hermine oppspilt. «*'Nå som jeg har lest din side av historien, må konklusjonen nødvendigvis bli at* Aftenprofeten *har behandlet deg meget urettferdig … Skjønt det er med stor uvilje jeg godtar at* Han-hvis-navn-må-være-unevnt *har vendt tilbake, må jeg motstrebende erkjenne at du snakker sant …* 'Å, det er jo kjempeflott!»

«Og en til som tror du er koko,» sa Ronny og slengte et sammenkrøllet brev over skulderen. «… Men hun her sier at du har overbevist henne, så nå syns hun du er en skikkelig helt – lagt ved foto har hun òg – jøsses!»

«Hva foregår her?» sa en hyklerisk søt småpikestemme.

Harry kikket opp med armene fulle av konvolutter. Bak Fred og Lulla sto professor Uffert, og de bulende paddeøynene gransket kaoset av ugler og

brev på bordet foran Harry. Bak henne igjen kunne han se at mange elever fulgte interessert med.

«Hvorfor har du fått alle disse brevene, herr Potter?» spurte hun langsomt.

«Skal det være en forbrytelse nå?» sa Fred. «Å få brev?»

«Forsiktig, herr Wiltersen, ellers blir jeg nødt til å ilegge deg arrest,» sa Uffert. «Nå, herr Potter?»

Harry nølte, men hvordan skulle han kunne holde hemmelig hva han hadde gjort? Det måtte bare være et tidsspørsmål før professor Uffert fikk se et eksemplar av *Kleggen*.

«Folk skriver fordi det har stått et intervju med meg,» sa Harry. «Om det jeg opplevde sist juni.»

Idet han sa det, kom han til å kikke opp på lærerbordet. Der satt rektor tilsynelatende oppslukt av en samtale med professor Pirrevimp, men Harry fikk en merkelig følelse av at øyeblikket før var det ham Humlesnurr hadde sett på.

«Et intervju?» gjentok Uffert, med en stemme som var blitt enda høyere og spissere. «Hva mener du?»

«Jeg mener at en journalist stilte spørsmål som jeg svarte på,» sa Harry. «Her –»

Og dermed kastet han *Kleggen* til henne. Hun tok imot og stirret ned på omslaget. Det bleke, posete fjeset fikk stygge, fiolette flekker.

«Når gjorde du dette?» spurte hun med en stemme som skalv litt.

«Siste Galtvang-helg,» sa Harry.

Da hun så opp igjen, gnistret hun av sinne, og bladet skalv i de butte fingrene.

«For deg blir det ikke flere Galtvang-besøk, herr Potter,» hvisket hun. «Hvordan våger du … hvordan kunne du …» Hun trakk pusten dypt. «Jeg har om og om igjen forsøkt å innprente deg at du ikke skal lyve. Det virker ikke som om lærdommen har gått inn ennå. Femti minuspoeng til Griffing, og enda en ukes arrest.»

Så marsjerte hun sin vei med *Kleggen* presset mot brystet, og mange elever fulgte henne med blikket.

I løpet av formiddagen kom det opp svære oppslag over hele skolen, ikke bare på tavlene i hvert av husene, men i gangene og klasserommene også.

DEKRET FRA STORINKVISITORENPÅ GALTVORT
Enhver elev som pågripes med et eksemplar av bladet Kleggen *i sin besittelse, vil bli utvist.*
Ovenstående er hjemlet i utdanningsdirektiv nr. 27.
Venke Dolorosa Uffert, *storinkvisitor* (sign)

Av en eller annen grunn var det nesten som om Hermine strålte av glede hver gang hun fikk øye på et av disse oppslagene.

«Hva er det egentlig du er så fornøyd med?» spurte Harry.

«Jamen Harry, begriper du ikke det?» sa Hermine åndeløst. «Hvis det var én ting hun kunne gjøre for å sikre at samtlige her på skolen leser det intervjuet, så var det å forby det!»

Og det virket som hun hadde aldeles rett. Før dagen var omme, og selv om Harry ikke hadde sett fliken av en *Klegg* noe sted, så var det som om hele skolen summet av sitater derfra. Harry hørte folk hviske om intervjuet når de stilte opp til skoletimene, diskutere det når de spiste og når de satt bakerst i klasserommene, og Hermine kunne til og med melde at jentene i samtlige av båsene på jentedoen hadde snakket om det da hun var innom før timen i oldruner.

«Men så fikk de se meg, og det var tydelig at de visste at jeg kjente deg, så jeg ble bombardert med spørsmål,» sa hun til Harry med skinnende øyne, «og vet du hva, Harry, jeg tror de tror deg, det tror jeg faktisk, jeg tror endelig du har greid å overbevise dem!»

Men imens ble skolen hjemsøkt av professor Uffert, som slo ned på tilfeldige elever og forlangte at de skulle tømme lommer og sekker. Harry visste at det var eksemplarer av *Kleggen* hun var på utkikk etter, men elevene lå milevis foran henne – noen forhekset sidene med Harry-intervjuet så de så ut som vanlige læreboksider hvis andre enn de selv så dem, andre gjorde dem bare blanke til neste gang de ville lese dem. Snart virket det som om hver eneste elev på skolen hadde lest intervjuet.

Ifølge utdanningsdirektiv nr. 26 hadde jo lærerne forbud mot å nevne intervjuet, men de greide godt å uttrykke sine følelser for det. Professor Stikling ga Griffing tjue poeng for at Harry rakte henne en vannkanne; en smilende professor Pirrevimp insisterte på å gi ham en eske pipende sukkermus da timen var over, sa «Ssssjj!» og skyndte seg bort; mens professor Rummelfiold brast i krampegråt i clairvoyansetimen og kunngjorde for en overrumplet klasse, pluss en meget misbilligende Uffert, at Harry likevel *ikke* kom til å dø ung, men leve opp i støvets år, bli magiminister og få tolv barn.

Men det som gjorde Harry aller gladest, var at Cho tok ham igjen mens han småløp for å rekke transfigurasjonstimen dagen etter. Før han visste hva som skjedde, hadde hun stukket hånden i hans og hvisket i øret hans: «Om forladels … Det intervjuet var skikkelig modig … jeg måtte gråte litt, jeg.»

Han ble litt lei seg for at hun hadde grått enda mer, men veldig glad for at de var på talefot igjen, og enda gladere da hun ga ham et fort kyss på kinnet og forsvant i en fart. Og utrolig nok, ikke før var han framme ved transfigurasjonsrommet før det skjedde noe like godt – Jokum gikk ut av rekka og kom bort til ham.

«Je ville bære ha sagt atte je trur deg,» mumlet han, rettet til Harrys venstre kne. «Og atte je har sendt et nummer ta det bla'et tel mor mi.»

Og om enda mer skulle til for å gjøre ham lykkelig, måtte det være reaksjonen fra Malfang, Krabbe og Gurgel. På biblioteket den ettermiddagen satt de og stakk hodene sammen med en liten spjæling som Hermine hviskende fortalte het Teodor Nokk. De skulte mot Harry mens han lette i hyllene etter en bok han trengte – *Bit for bit: Forsvinning i flere stadier* – og Gurgel knakte truende med knokene, mens Malfang hvisket noe garantert ondskapsfullt til Krabbe. Harry visste godt hvorfor de oppførte seg sånn: Han hadde nevnt fedrene deres ved navn som dødsetere.

«Og det aller beste er at de ikke kan motsi deg heller,» hvisket Hermine frydefullt på vei ut fra biblioteket, «for de kan ikke innrømme at de har lest intervjuet!»

På toppen av alt fortalte Lulla i middagspausen at aldri var et nummer av *Kleggen* blitt fortere utsolgt.

«Pappa trykker et nytt opplag!» sa hun til Harry, og øynene bulte oppspilt. «Han kan nesten ikke tro det, men det virker som folk er enda mer interessert i *det* enn i krøllhornete snørkjuker!»

Den kvelden var Harry helten i Griffing-stua. Fred og Frank hadde tatt en råkjangs – de hadde brukt en forstørringsformel på *Kleggen-forsida* og hengt den på veggen, så der hang et kjempehode av Harry og stirret ned på alt som foregikk og drønnet til fra tid til annen med uttalelser av typen 'DEPARTEMENTET ER DUSTER' og 'LÅKK KOFFERTEN PÅ UFFERTEN'. Hermine syntes ikke dette var så morsomt; det forstyrret konsentrasjonen, sa hun, så det endte med at hun i irritasjon gikk tidlig til sengs. Harry måtte også innrømme at plakaten ikke var like morsom etter en time eller to, særlig da snakkeformelen begynte å tape seg, og den bare brølte løsrevne ord som 'DUST' og 'UFFERT' oftere og oftere, og med stadig høyere stemme. Faktisk begynte han å få vondt i hodet av den, og det prikket ekkelt i arret. Det vakte skuffede stønn fra de mange som satt rundt ham og for fnørtende gang ville ha ham til å gå igjennom hele intervjuet, da han omsider erklærte at han også trengte å komme seg tidlig til sengs.

Sovesalen var tom da han kom dit. Han hvilte et øyeblikk pannen mot det kjølige vindusglasset ved senga – det lindret prikkingen i arret – før han kledde av seg og la seg. Han ønsket at hodepinen kunne gi seg. Litt kvalm følte han seg også. Han rullet seg over på sida, lukket øynene, og sovnet nesten momentant …

Han sto i et mørkt rom, opplyst av en enkelt kandelaber. Gardinene var trukket for. Hendene knuget om stolryggen foran ham. De var lange og hvite som om de ikke hadde sett solskinn på årevis – de minnet om store, bleke edderkopper mot den mørke fløyelen i stoltrekket.

Bortenfor stolen, i lyskretsen fra vokslysene, knelte en mann i svart kutte.

«Jeg har fått dårlige råd, ser det ut til,» sa Harry, med en høy, kald stemme som dirret av sinne.

«Herre, jeg ber om nåde,» sa den knelende mannen hest. Bakhodet hans glimtet i lysskjæret. Det så ut som han skalv.

«Jeg laster ikke deg, Rottenroll,» sa Harry, med den samme kalde, grusomme stemmen.

Han slapp taket om stolen og gikk rundt den, nærmere mannen som krøp sammen på golvet, til han sto rett over ham i mørket og stirret ned – fra langt høyere oppe enn vanlig.

«Er du sikker på det du sier, Rottenroll?» spurte Harry.

«Ja, herre … Jeg arbeidet jo i departementet etter – etter at …»

«Averson forsikret meg om at Omen kunne fjerne den.»

«Omen kunne aldri ha fjernet den, herre … Og Omen ville ha visst at han ikke kunne … Det var utvilsomt derfor han strittet slik imot da Malfang brukte Befaliusforbannelsen …»

«Reis deg, Rottenroll,» hvisket Harry.

Mannen som knelte, snublet nesten i hastverket etter å adlyde. Ansiktet hans var kopparret; arrene ble framhevet i relieff av lyset. Han var fortsatt litt krumbøyd da han sto oppreist, som om han var halvveis i et bukk, og sendte stadig vettskremte skråblikk opp i ansiktet på Harry.

«Det var riktig av deg å fortelle meg dette,» sa Harry. «Helt riktig … Så jeg har altså sløst bort måneder på fruktesløse planer, ser det ut til … Men, men … Vi begynner på ny, fra nå. Fyrst Voldemort er deg takknemlig, Rottenroll …»

«Herre … ja, herre,» gispet Rottenroll. Nå var stemmen hans hes av lettelse.

«Jeg kommer til å trenge din hjelp. Jeg vil trenge all den informasjon du kan skaffe meg.»

«Ja visst, herre, selvsagt … Alt …»

«Godt. Du kan gå. Send meg Averson.»

Rottenroll karret seg baklengs, bukket og forsvant ut en dør.

Harry ble alene igjen i rommet. Han snudde seg mot en vegg, hvor et sprukkent, aldersflekket speil hang i skyggen. Han gikk mot det. Speilbildet hans ble større og tydeligere i mørket … et ansikt som var hvitere enn et kranium … røde øyne med spaltede pupiller …

«NEEEEIII!»

«Hva?» ropte en stemme i nærheten.

Harry fektet rundt seg i villelse, viklet seg inn i sengeforhenget og datt ut av senga. I noen sekunder ante han ikke hvor han var; han var sikker på at

han ville få se det hvite kraniefjeset tone fram av mørket igjen – og så var det Ronnys stemme han hørte like ved.

«Kan du gi deg med å oppføre deg som en gærning, så jeg kan få deg opp derifra?»

Ronny rykket forhengene fra hverandre, og der lå Harry på ryggen i måneskinnet og stirret opp på ham, mens arret glødet av smerte. Det så ut til at Ronny var på vei i seng; han hadde den ene armen fri av kutten.

«Er det noen som har blitt overfalt igjen?» sa Ronny og halte Harry hardt opp. «Er det fattern? Er det den slangen?»

«Nei – alt er bra,» hikstet Harry. Pannen kjentes som om den sto i brann. «Ja – ikke for Averson, altså … han får problemer … ga ham feil opplysninger … Voldemort er skikkelig sint …»

Harry stønnet, sank skjelvende ned på senga og gned seg over pannen.

«Men nå skal Rottenroll hjelpe ham … han er på rett spor igjen …»

«Hva er det du snakker om?» sa Ronny; han lød skremt. «Mener du … har du akkurat sett Han-du-veit?»

«Jeg *var* Han-du-vet,» sa Harry. Han strakte ut hendene i mørket og holdt dem opp foran ansiktet, for å sjekke at de ikke lenger var lange og dødsens hvite. «Han var sammen med Rottenroll – en av dødseterne som rømte fra Azkaban, husker du? Og Rottenroll fortalte ham akkurat at Omen ikke kunne gjort det.»

«Gjort hva da?»

«Fjernet et eller annet … han sa at Omen ville visst at han ikke kunne gjort det … Omen ble utsatt for Befaliusforbannelsen … jeg tror han sa det var faren til Malfang som brukte den på ham.»

«Og Omen – han ble forheksa til å fjerne noe, altså?» sa Ronny. «Men – men Harry, det må jo være –»

«Våpenet,» sa Harry og avsluttet setningen for ham. «Jeg vet det.»

Sovesaldøra gikk opp, og Tommy og Jokum kom inn. Harry svingte beina på plass i senga igjen. Han ville ikke se ut som det nettopp hadde skjedd noe spesielt, ikke nå som Jokum så vidt hadde sluttet å tro at han var klin kokos.

«Du,» sa Ronny og stakk hodet helt inntil Harrys, under påskudd av å forsyne seg av vannmugga på nattbordet hans, «sa du at du *var* Han-du-veit?»

«Ja,» sa Harry lavt.

Ronny tok en unødvendig stor slurk av vannet. Det rant nedover haken og ned på brystet, så Harry.

«Harry,» sa han mens Tommy og Jokum tutlet rundt, fikk av seg kuttene, pratet og lagde leven, «du er nødt til å fortelle det til –»

«Jeg er'ke nødt til å fortelle det til noen,» sa Harry kort. «Hvis jeg kunne psykoblokke, hadde jeg ikke sett det i det hele tatt; og det skulle jeg jo ha lært nå. Det er det de vil.»

'De' sa han, men det var Humlesnurr han mente. Han la seg til igjen, snudde seg på sida med ryggen til Ronny, og litt etter hørte han knirkingen fra Ronnys madrass da han også la seg. Arret begynte å gløde igjen, og han bet hardt i puta for å la være å lage en lyd. Han visste at etsteds i verden fikk Averson nettopp nå sin straff.

*

Harry og Ronny ventet til første friminutt neste dag med å fortelle Hermine hva som hadde skjedd; de ville være aldeles sikre på at de ikke ble overhørt. De fant sin vanlige krok av den kjølige og forblåste gårdsplassen, og der fortalte Harry henne alt han kunne huske fra drømmen. Da han var ferdig, varte det en stund før hun sa noe; hun bare sto og stirret med en slags sår intensitet bort på den andre sida av plassen, hvor Fred og Frank, begge uten hode, solgte magiske hatter de hadde under kuttene.

«Så det var altså derfor de drepte ham,» sa hun stillferdig og tok endelig blikket fra Fred og Frank. «Det skjedde noe med Omen da han prøvde å stjele det våpenet. Det, eller stedet hvor det er, er sikkert utstyrt med forsvarsformler for at ingen skal røre det. Det var derfor han var på St. Mungo – han var blitt helt tussete i hodet og kunne ikke snakke. Men dere husker hva den heleren sa? Han var i ferd med å komme seg. Og de kunne jo ikke risikere at han ble bra igjen, vel? Jeg mener, sjokket eller hva det var som hendte da han rørte ved det våpenet, det slo sikkert ut den

Befaliusforbannelsen. Og når han så fikk igjen stemmen, kunne han jo røpe hva han hadde gjort. Så da ville de fått vite at han ble sendt for å stjele våpenet. Og Lucifus Malfang kunne uten vanskelighet ha satt den forbannelsen på ham – han *bor* jo omtrent der i departementet, ikke sant?»

«Han var der til og med den dagen jeg hadde høringen min,» sa Harry. «I – hei, vent nå litt …» sa han langsomt. «Ja, han var i gangen utenfor Mysterieavdelingen den dagen! Faren din sa at han sikkert ville snike seg ned og få vite hva som skjedde på høringen, men hva om –»

«Styrian!» gispet Hermine med et lamslått uttrykk.

«Hæ?» sa Ronny; hans var mer forvirret.

«Styrian Pommer –» sa Hermine åndeløst, «som ble arrestert for å prøve å komme seg gjennom en dør! Lucifus Malfang må ha fått taket på ham òg! Jeg vedder på at han gjorde det den dagen du var der, Harry. Styrian hadde usynlighetskappen til Bister, stemmer ikke det? Så hva om han sto vakt ved den døra, usynlig, og Malfang hørte ham røre seg – eller bare gjettet at det var noen der – eller bare brukte Befaliusforbannelsen *i tilfelle* det var en vakt der? Så neste gang Styrian fikk en sjanse – sikkert så snart han hadde vakt igjen – prøvde han å komme seg inn på avdelingen og stjele våpenet til Voldemort – ti nå stille da, Ronny – men så ble han tatt og sendt til Azkaban …»

Hun så på Harry.

«Og nå har Rottenroll fortalt Voldemort hvordan han skal få tak i våpenet?»

«Jeg hørte ikke hele samtalen, men det var sånn det låt, iallfall,» sa Harry. «Rottenroll jobbet der før … så kanskje Voldemort sender *ham* dit for å ordne det?»

Hermine nikket, øyensynlig dypt i sine egne tanker. Men så sa hun brått: «Men du skulle jo ikke sett noe av dette, Harry.»

«Hva?» sa han overrumplet.

«Du skulle liksom lære å stenge av tankene dine for den slags,» sa hun, og nå lød hun plutselig streng.

«Det vet jeg vel,» sa Harry, «men –»

«Vel, min mening er at vi bare bør prøve å glemme det du så,» sa Hermine bestemt. «Og du burde jobbe litt hardere med den psykoblokkingen fra nå av.»

*

Uka ble ikke bedre av at dagene gikk. Harry fikk ytterligere to Y-er i eliksirer; han var fortsatt bikkjeredd for at Gygrid skulle få sparken, og han kunne ikke la være å bekymre seg over drømmen hvor han hadde vært Voldemort – selv om han ikke nevnte det for Ronny og Hermine igjen; han kunne klare seg uten en ny skjennepreken fra Hermine. Han ønsket veldig at han kunne ha snakket med Sirius om det, men det var jo utelukket, så han prøvde å skyve det lengst mulig bakover i bakhodet.

Men Harrys bakhode var dessverre ikke lenger et så trygt sted som det hadde vært.

«Opp med deg, Potter!»

Et par uker etter drømmen om Rottenroll var Harry på ny å finne på kne på golvet på Slurs kontor og prøvde å klarne hodet. På ny var han blitt tvunget til å gjenoppleve en serie tidlige minner som han ikke ante at han fremdeles bar med seg, og de fleste gjaldt ydmykelser som Dudleif og gjengen hadde utsatt ham for på barneskolen.

«Det siste minnet der,» sa Slur. «Hva var det?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry og kom seg trett opp igjen. Det ble stadig vanskeligere å skjelne mellom separate minner i den flommen av bilder og lyder som Slur kalte fram i ham. «Mener De der fetteren min prøvde å få meg til å stå i doskåla?»

«Nei,» sa Slur bløtt. «Jeg mener det hvor en mann kneler i et mørkt rom …»

«Det er … ingenting,» sa Harry.

Slurs mørke øyne boret seg inn i Harrys. Han husket hva Slur hadde sagt om at blikkontakt var av avgjørende betydning for psykomantikk, blunket og så bort.

«Hvordan har den mannen og det rommet kommet inn i hodet ditt, Potter?» sa Slur.

«Å,» sa Harry og så alle andre steder enn på Slur, «det var bare – en drøm jeg hadde.»

«En drøm?» gjentok Slur.

Det ble en pause, mens Harry konsentrerte seg om å se på en stor, død frosk som svømte i et glass med fiolett væske.

«Du *er* klar over hvorfor vi er her, Potter?» sa Slur med lav og farlig stemme. «Du *er* klar over hvorfor jeg kaster bort frikveldene mine på denne kjedsommelige plikten?»

«Ja,» sa Harry stivt.

«Minn meg på hvorfor vi er her, Potter.»

«For at jeg skal lære psykoblokking,» sa Harry og flyttet blikket til en død ål.

«Det er korrekt, Potter. Og hvor ubegavet du enn måtte være –», da skottet Harry på Slur igjen, og blikket var fullt av hat, «– ville jeg faktisk trodd at du etter mer enn to måneder ville vist en *smule* framgang. Hvor mange andre drømmer om Mørkets herre har du hatt?»

«Bare den ene,» løy Harry.

«Det skulle vel ikke være slik,» sa Slur, og de kalde, mørke øynene smalnet litt, «at du faktisk *nyter* disse visjonene og drømmene dine, Potter? At de får deg til å føle deg spesiell? Viktig?»

«De gjør ikke det,» sa Harry, mens han kjente kjevene stramme seg og hånden knuge om tryllestaven.

«Det er nok best, det, Potter,» sa Slur kaldt. «For du *er* hverken spesiell eller viktig, nemlig, og det er ikke opp til deg å finne ut hva Mørkets herre sier til sine dødsetere.»

«Nei – for det er vel Deres jobb, det,» glefset Harry tilbake.

Han hadde ikke ment å si det; det var bare sinnet som fikk det til å briste ut. Et langt øyeblikk stirret de på hverandre, og Harry var overbevist om at nå hadde han gått for langt. Men Slur hadde fått et pussig, nesten tilfreds uttrykk i ansiktet da han svarte.

«Ja, Potter,» sa han, og øynene glitret. «Det er min jobb. Og hvis du nå er klar, begynner vi om igjen.»

Han løftet staven. «En – to – tre – *Sesampsykus!*»

Hundre desperanter kom farende mot Harry over innsjøen i parken … han skar en grimase av konsentrasjon … de nærmet seg, nå kunne han se det mørke tomrommet under hettene … men han kunne også se Slur som sto foran ham, gransket ansiktet hans og mumlet lavt … og det var som om Slur ble stadig klarere, mens desperantene ble utydeligere …

Harry løftet sin egen stav.

«*Parero!*»

Slur vaklet – staven hans spratt til værs, vekk fra Harry – og brått myldret det av minner i hodet hans som ikke var hans egne: en mann med haukenese som skrek til en sammensunket kvinne, mens en liten mørkhåret gutt gråt i en krok … en tenåring med fett hår satt alene på et mørkt soverom, hyttet med tryllestaven mot taket og skjøt ned fluer … en pike lo av en mager gutt som prøvde å bestige en sprelsk sopelime –

«DET HOLDER!»

Det føltes som om noen hadde skubbet ham hardt i brystet; han vaklet flere skritt bakover, traff noen av hyllene som Slurs vegger var dekket av, hørte noe bli knust … Slur skalv litt og var blitt hvit i ansiktet.

Harry merket at han var våt på kutteryggen. Et av glassene bak ham hadde fått en sprekk da han ble slynget mot det; hva det enn var, det slimete som var nedlagt på det, så snurret det rundt i virvelen der væsken rant ut.

«*Reparo!*» hvislet Slur, og glasset sto der som før. «Vel, Potter … det var absolutt … en viss bedring …» Han peste litt og rettet på tanketanken, hvor han på ny hadde lagret noen av minnene sine før timen begynte, nesten som for å sjekke at de fremdeles var der. «Jeg kan ikke huske å ha sagt du skulle bruke en skjoldformel … men den var utvilsomt effektiv …»

Harry sa ingenting; han hadde på følelsen at å si noe kunne være farlig. Han var sikker på at han nettopp hadde brutt seg inn i Slurs minner, at de scenene han hadde sett, var fra Slurs barndom. Det var nifst å tenke på at den lille gutten som hadde grått mens han så på at foreldrene skrek til hverandre, faktisk var den mannen som sto der nå og stirret på ham med slik vemmelse.

«Skal vi prøve en gang til?» sa Slur.

Harry kjente et stikk av frykt; han var sikker på at nå kom han til å få betale for det som nettopp hadde skjedd. De gikk i stilling igjen med skrivebordet mellom seg, og Harry fikk på følelsen at det kom til å bli atskillig vanskeligere å tømme hodet for tanker denne gangen.

«Når jeg har telt til tre,» sa Slur og løftet staven igjen. «En – to –»

Harry fikk ikke tid til å samle seg og prøve å klarne tankene før Slur ropte: «*Sesampsykus!*»

Han raste bortover gangen mot Mysterieavdelingen, forbi nakne steinvegger, forbi faklene – den enkle, svarte døra ble større og større – han fløy så fort at han kom til å krasje mot den, han var mindre enn én meter fra, og på ny kunne han se den strimen av svakt, blått lys –

Døra hadde flydd opp! Han var innenfor, omsider, inne i et sirkelrundt rom med svarte vegger og svart golv, opplyst av vokslys som brant med blå flammer, og rundt ham var det flere dører – han måtte videre – men hvilken dør skulle han ta –?

«POTTER!»

Harry åpnet øynene. Nok en gang lå han langflat på ryggen uten å ane hvordan han hadde havnet der; dessuten peste han som om han virkelig hadde løpt bortover hele korridoren til Mysterieavdelingen, virkelig hadde sprintet gjennom den svarte døra og funnet det runde rommet.

«Forklar deg!» sa Slur, som sto over ham og så rasende ut.

«Jeg … vet ikke hva som skjedde,» sa Harry, oppriktig nok, og kom seg opp igjen. Han hadde en kul i bakhodet etter sammenstøtet med golvet, og det føltes som om han hadde feber. «Det der har jeg aldri sett før. Jeg mener, jeg sa jo at jeg hadde drømt om døra … men den har aldri åpnet seg før …»

«Du konsentrerer deg ikke godt nok!»

Uvisst av hvilken grunn virket Slur enda sintere enn for to minutter siden, da Harry hadde sett inn i minnene hans.

«Du er doven og slomsete, Potter, det er neimen ikke rart at Mørkets herre –»

«Kan De si meg en ting? *Professor?*» sa Harry og tente selv. «Hvorfor kaller De Voldemort 'Mørkets herre'? De eneste jeg har hørt kalle ham det,

er dødsetere!»

Slur åpnet munnen i en snerring – og en kvinne skrek etsteds utenfor.

Hodet til Slur rykket til, og han stirret mot taket.

«Hva i –?» mumlet han.

Harry kunne høre dempede lyder; det lød som oppstyr i inngangshallen. Slur så på ham med rynket panne.

«Så du noe uvanlig på veien hit ned, Potter?»

Harry ristet på hodet. Etsteds over dem skrek kvinnen igjen. Slur gikk fort bort til kontordøra, fortsatt med tryllestaven parat, og feide ut. Harry nølte et øyeblikk; så fulgte han etter.

Og jo, skrikene kom virkelig fra inngangshallen; Harry hørte dem tydeligere jo høyere han kom i steintrappa opp fra fangekjelleren. Da han kom ut øverst, oppdaget han at hele inngangshallen var fullstappet – en skokk av elever hadde flommet ut fra Storsalen, hvor det fremdeles var middag, for å se hva som foregikk, og andre sto tett i tett nedover marmortrappa. Da Harry brøytet seg fram gjennom en klynge av høye smygardinger, så han at tilskuerne formet en stor ring, og at noen av dem virket sjokkert, ja, enkelte direkte skremt. Midt imot Harry på den andre sida av hallen sto professor McSnurp, og uttrykket kunne tyde på at det hun så på, gjorde henne aldri så lite kvalm.

Midt i inngangshallen sto professor Rummelfiold med tryllestaven i den ene hånden og en tom sherryflaske i den andre og så fullkomment vanvittig ut. Håret strittet, brillene hang på skjeve så ett øye virket mye større enn det andre, og de utallige sjalene og skjerfene dinglet i fullt virvar fra skuldrene og ga inntrykk av at hun holdt på å gå opp i limingen. På golvet inntil henne sto to store kofferter, den ene opp ned, som om de var blitt slengt etter henne nedover trappa. Professor Rummelfiold stirret, tydelig skrekkslagen, på noe Harry ikke kunne se, men som øyensynlig befant seg nederst i trappa.

«Nei!» hylte hun. «NEI! Dette kan ikke være sant … det kan ikke … jeg nekter å finne meg i det!»

«Forsto De ikke at det måtte komme?» sa en høy småpikestemme, i en tone som om eieren moret seg hjerteløst. Harry flyttet seg litt til høyre og så

at Rummelfiolds skrekkvisjon var professor Uffert og ingen annen. «At De er ute av stand til å forutsi så mye som morgendagens vær, er nå én ting, men selv De må da ha innsett at med Deres ynkelige prestasjoner under mine inspeksjoner, *og* en total mangel på positiv utvikling deretter, var det uunngåelig at De skulle få avskjed?»

«De – De kan ikke!» ulte professor Rummelfiold, mens tårene sprutet bak de enorme brilleglassene. «De kan ikke g-g-gi meg avskjed! Jeg har væ-vært her i sjeksten år! Galtvort er mi-mi-mitt hjem!»

«Det *var* Deres hjem,» sa professor Uffert, og det vrengte seg i Harry da han så den åpenbare nytelsen i paddefjeset mens hun så professor Rummelfiold synke hulkende sammen på en av koffertene sine, «inntil for en time siden, da magiministeren satte sin underskrift under avskjedspapirene. Nå må De være så vennlig å fjerne Dem herfra. De setter oss i forlegenhet.»

Men hun fortsatte å stå og glo, og uttrykket var like skadefro nytende, mens professor Rummelfiold skalv og stønnet og rugget fram og tilbake på kofferten sin i den ytterste sorg og pine. Harry hørte et halvkvalt hikst til venstre for seg og så seg om. Der sto Lavendel og Parvati og gråt stille med armene om hverandre. Så hørte han skritt. Professor McSnurp hadde kommet fram fra tilskuermengden, og nå gikk hun rett bort til professor Rummelfiold og klappet henne resolutt på ryggen mens hun fant fram et stort lommetørkle fra kutten sin.

«Så, så, Rakel … rolig nå … puss nesa i dette … det er ikke så galt som du tror … du behøver ikke dra fra Galtvort …»

«Å jaså, professor McSnurp?» sa Uffert i en giftig tone og tok noen skritt framover. «Og med hvilken myndighet tør De si at –»

«Med min,» sa en dyp stemme.

Eikedørene hadde gått opp, og elever rykket til side idet Humlesnurr kom til syne i inngangen. Hva han hadde hatt ute i parken å gjøre, kunne ikke Harry forestille seg, men det var noe dypt imponerende ved synet av ham, der han sto innrammet av døråpningen mot det underlig disige kveldslyset. Han lot dørene stå på vid vegg og gikk fort og bestemt gjennom

tilskuermengden og fram dit hvor professor Rummelfiold satt skjelvende og tåregrimet på kofferten sin, med professor McSnurp like ved.

«Deres, rektor Humlesnurr?» sa Uffert med en usedvanlig ubehagelig liten latter. «Jeg er redd De ikke helt har forstått situasjonen. Jeg har her –» hun trakk fram en pergamentrull fra kutten, «– et formelt avskjedsbrev, underskrevet av meg og magiministeren. Ifølge utdanningsdirektiv nr. 23 er det opp til storinkvisitoren på Galtvort å inspisere, sette på prøve og avskjedige enhver lærer hun – det vil si, jeg – mener ikke holder mål i henhold til den undervisningsstandard Magidepartementet forventer. Jeg har besluttet at professor Rummelfiold ikke overholder den standarden. Altså har jeg avskjediget henne.»

Til Harrys forbløffelse fortsatte Humlesnurr å smile. Han så ned på professor Rummelfiold, som fremdeles satt på kofferten sin og hikstet og hulket, og sa: «De har naturligvis helt rett, professor Uffert. Som storinkvisitor er De i Deres fulle rett til å avskjedige mine lærere. Men De har imidlertid *ikke* myndighet til å sende dem bort fra borgen her. Jeg er redd den myndigheten,» og han avleverte et høflig lite bukk, «fremdeles tilligger rektor, og det er mitt ønske at professor Rummelfiold fortsetter å bli boende på Galtvort.»

Da professor Rummelfiold hørte det, utstøtte hun en vill, liten latter som ikke helt skjulte et hikk.

«Nei – nei, jeg d-drar, Humlesnurr! Jeg sj-sjk-sjkal forlate Galtvort og sjøke min l-lykke annetsteds!»

«Nei,» sa Humlesnurr skarpt. «Det er mitt ønske at du blir her, Rakel.»

Han snudde seg mot professor McSnurp.

«Tør jeg be Dem følge Rakel opp til henne selv igjen, professor McSnurp?»

«Ja visst,» sa professor McSnurp. «Opp og stå, Rakel …»

Professor Stikling kom fort ut fra tilskuerflokken og tok professor Rummelfiold i den andre armen. Sammen geleidet de henne forbi Uffert og oppover marmortrappa. Så kom professor Pirrevimp fort tassende med tryllestaven utstrakt, sa «*Locomotor* kofferter!» hvorpå professor

Rummelfiolds bagasje løftet seg litt og seilte etter henne oppover trappa, med professor Pirrevimp som baktropp.

Professor Uffert sto aldeles stille og stirret på Humlesnurr, som fortsatte å smile vennlig.

«Og hva har De tenkt å gjøre med henne,» sa hun med en hvisking som kunne høres over hele inngangshallen, «når jeg utnevner en ny clairvoyanselærer som trenger værelset hennes?»

«Å, det blir ikke noe problem,» sa Humlesnurr forekommende. «Jeg har allerede funnet en ny clairvoyanselærer, forstår De, og han foretrekker å bo i første etasje.»

«De har fun–» sa Uffert skingrende. «*De* har funnet? Tør jeg minne Dem om, Humlesnurr, at ifølge utdanningsdirektiv nummer tjueto –»

«– har departementet rett til å utnevne en passende kandidat, dersom – og bare dersom – rektor ikke er i stand til å finne en,» sa Humlesnurr. «Og det gleder meg å kunne si at jeg altså har greid det. Må jeg få presentere?»

Han snudde seg mot den åpne ytterdøra, hvor nattetåken nå kom drivende inn. Harry hørte hovslag. En sjokkert mumling løp inngangshallen rundt, og de som sto nærmest dørene, trakk seg hastig lenger bakover – noen så fort at de snublet – for å gi plass til den nyankomne.

Gjennom tåken tonte det fram et ansikt som Harry hadde sett en gang før, en mørk, farlig natt i Den forbudte skogen: hvitblondt hår og forbløffende blå øyne, og hodet og overkroppen til en mann oppå kroppen til en melkehvit hest.

«Dette er Florens,» sa Humlesnurr elskverdig til en himmelfallen Uffert. «Jeg tror De vil finne ham passende.»

KAPITTEL TJUESJU

EN KENTAUR OG EN SNIK

«Nå tenker jeg du angrer at du valgte bort clairvoyansen, Hermine!» sa Parvati med et selvtilfreds, lite smil.

Det var under frokosten, to dager etter at professor Rummelfiold fikk sparken, og Parvati var ellers opptatt med å krølle øyevippene rundt tryllestavtippen og beundre speilbildet på baksida av skjeen sin. Samme formiddag skulle de ha sin første time med Florens.

«Næh,» sa Hermine likeglad; hun satt og leste *Aftenprofeten*. «Jeg har aldri vært noe glad i hester, egentlig.»

Hun bladde om og skummet gjennom spaltene.

«Han er'ke noen hest, han er en kentaur!» sa Lavendel sjokkert.

«En *råstilig* en …» sukket Parvati.

«Fire bein har han iallfall,» sa Hermine uforstyrrelig. «Forresten trodde jeg dere to var så utrøstelige for at Rummelfiold var borte?»

«Vi er det!» forsikret Lavendel. «Vi gikk opp på kontoret hennes for å hilse på, og tok med oss noen gåsunger – ja, ikke de der snadrende til Stikling, noen pene noen.»

«Åssen har hun det?» spurte Harry.

«Ikke så bra, stakkar,» sa Lavendel medfølende. «Hun gråt og sa hun heller ville forlate borgen for alltid enn å være et sted Uffert var, og det skjønner jeg så godt; Uffert var aldeles motbydelig mot henne, ikke sant?»

«Jeg har på følelsen at Uffert bare så vidt har begynt å vise hvor motbydelig hun er,» sa Hermine mørkt.

«Umulig,» sa Ronny, som langet i seg fra en diger tallerken med egg og bacon. «Hun kan'ke bli verre enn hun er.»

«Bare vent, så skal dere nok se at hun vil ha hevn over Humlesnurr for at han ansatte en ny lærer uten å spørre henne,» sa Hermine og la sammen avisen. «Særlig et nytt halvmenneske. Dere så vel uttrykket i fjeset hennes da hun fikk øye på Florens?»

Etter frokost forsvant Hermine til aritmantikktimen sin, mens Harry og Ronny fulgte etter Parvati og Lavendel ut i inngangshallen for å gå til clairvoyansen.

«Skal vi ikke opp i Nordtårnet?» spurte Ronny forundret, da han så at Parvati gikk forbi marmortrappa.

Parvati sendte ham et hånlig blikk over skulderen.

«Hvordan tror du Florens skulle komme seg opp den stigen? Vi skal være i klasserom elleve nå, det sto på oppslagstavla i går.»

Klasserom elleve lå i første etasje, litt bortover gangen fra inngangshallen på motsatt side av Storsalen. Harry visste at det var et av de klasserommene som ikke var i vanlig bruk, og ventet seg den samme litt nedstøvete atmosfæren som i et kott eller lagerrom. Da han fulgte Ronny inn, ble han stående et øyeblikk som lamslått, for plutselig sto han på en lysning midt i skogen.

«Hva i –?»

Golvet var blitt fjærende mose, og opp av det vokste trær med løvrike greiner som viftet foran vinduene og under taket, slik at rommet ble gjennombrutt av skrå strimer av mykt, skiftende lys. De elevene som kom først, hadde allerede funnet seg plasser på bakken hvor det var en trestamme eller en stein å lene ryggen mot; alle satt riktignok med armene rundt knærne eller stramt foldet over brystet og så nervøse ut. Midt ute i lysningen, hvor det var bart, sto Florens.

«Harry Potter,» sa han og rakte ut hånden da Harry kom inn.

«Æh – hei,» sa Harry og tok imot hånden. Kentauren mønstret ham med disse gnistrende blå øynene uten å blunke, men også uten å smile. «Øh … hyggelig å se Dem igjen.»

«Og deg,» sa kentauren og nikket på det hvitblonde hodet. «Det var forutsagt at vi skulle møtes igjen.»

Harry la merke til at Florens hadde en skygge av en bloduttredelse på brystet, av form som en hestehov. Da han snudde seg for å sette seg som resten av klassen, så han at de stirret på ham med ærefrykt i blikket – alle var visst dypt imponert over at han var på talefot med kentauren, som de andre åpenbart fant litt skremmende.

Da døra var lukket og den siste eleven hadde satt seg på en trestubbe ved papirkurven, viste Florens med en håndbevegelse rundt i rommet.

«Rektor Humlesnurr har vært så vennlig å utstyre dette klasserommet til oss,» sa han da alle hadde roet seg, «så nær som mulig mitt naturlige miljø. Jeg ville foretrukket å holde undervisningen ute i Den forbudte skog, som var mitt hjem – inntil mandag, men … det er ikke lenger mulig.»

«Unnskyld, æh, professor –» sa Parvati åndeløst og rakte hånden i været, «– hvorfor ikke? Vi har vært der inne med Gygrid, så vi er ikke redde!»

«Det dreier seg ikke om deres mot,» sa Florens, «men om min egen stilling. Jeg kan ikke vende tilbake til Skogen. Flokken min har forvist meg.»

«Flokken?» sa Lavendel med et forvirret uttrykk, og Harry skjønte at hun tenkte på kuer. «Hva – å ja!»

Det var tydelig at det demret noe for henne. «*Er det flere av dere?*» sa hun overveldet.

«Er det Gygrid som har alt dere fram, sånn som med dystralene?» spurte Tommy ivrig.

Florens snudde langsomt hodet mot ham, og Tommy skjønte visst straks at han hadde sagt noe uhyre fornærmelig.

«Jeg mente ikke … jeg mente bare … omforladels!» sa han med liten stemme.

«Kentaurer er ikke menneskers tjenere eller leketøy,» sa Florens stillferdig. Det ble en pause, og så rakte Parvati opp hånden igjen.

«Unnskyld, professor, men … hvorfor har de andre kentaurene forvist Dem?»

«Fordi jeg har samtykket i å arbeide for rektor Humlesnurr,» sa Florens. «De ser det som et svik mot vår egen art.»

Harry husket hvordan kentauren Bane for nesten fire år siden hadde brølt til Florens for at han lot Harry få ri i sikkerhet på ryggen sin; han hadde kalt ham 'et vanlig pakkesel'. Han lurte på om det var Bane som hadde sparket Florens i brystet.

«La oss begynne,» sa Florens. Han slo med den lange, bleke halen og løftet hånden mot løvtaket over dem, og idet han gjorde det, ble lyset i rommet dempet; nå var det som om de satt i en skoglysning i skumringen, og stjerner spredde seg over himmelen. Folk sa 'Ååååh' og 'Aaah', og Ronny sa høyt og tydelig: «Jøsses!»

«Legg dere på ryggen på golvet,» sa Florens med den rolige stemmen sin, «og studer himmelhvelvet. Der står å lese, for den som kan tyde det, hva som venter våre arter.»

Harry strakte seg ut og stirret opp i taket. Der oppe blunket en glitrende, rød stjerne til ham.

«Jeg vet dere har lært planetenes og deres måners navn i astronomitimene,» sa den rolige stemmen, «og at dere har kartlagt deres baner over firmamentet. Kentaurene har gjennom århundrene gradvis utgrunnet disse bevegelsenes mysterier. Hva vi har funnet, har lært oss at himmelen over oss kan gi oss glimt av framtida –»

«Professor Rummelfiold lærte oss astrologi!» sa Parvati oppspilt, samtidig som hun rakte opp hånden; siden hun lå på ryggen, sto den rett opp. «Mars lager ulykker og branner og sånt, og når den står i vinkel mot Saturn, sånn som nå –» hun skisserte en rett vinkel i lufta, «– så betyr det at folk må passe ekstra godt på når de har med varme ting å gjøre –»

«Slikt er mennesketøv,» sa Florens rolig.

Parvatis hånd falt slapt til jorda igjen.

«Trivielle skader, små menneskelige uhell,» sa Florens, og hovene hans slo mot mosegolvet. «Slikt er ikke av større betydning for verdensaltet enn maurenes mylder, og er upåvirket av planetariske bevegelser.»

«Professor Rummelfiold –» begynte Parvati i en såret og indignert tone.

«– er et menneske,» sa Florens ganske enkelt. «Og er derfor underlagt de samme hindrende skylapper og tjor som resten av deres art.»

Harry snudde litt på hodet og så på Parvati. Hun så dypt krenket ut, og det samme gjorde flere av dem rundt henne.

«Kan hende har Rakel Rummelfiold Sett; det vet jeg ikke,» fortsatte Florens, og Harry hørte halen hans slå igjen mens han gikk fram og tilbake foran dem, «men for det meste kaster hun bort sin tid på det selvforherligende tøv som mennesker kaller spådomskunst. Jeg, derimot, er her for å fortelle dere om kentaurenes visdom, som er upersonlig og upartisk. Vi vokter på himmelen etter de store onder eller endringer som stundom avslører seg der. Det kan ta oss ti år å være sikre på hva vi ser.»

Florens pekte på den røde stjernen rett over Harry.

«Gjennom det siste tiåret har tegnene pekt mot at det heksenes slekt har gjennomlevd, ikke er annet enn en kort periode med ro mellom to kriger. Mars, krigsvarsleren, skinner klart over oss og forteller at kampen snart vil bryte løs på ny. *Hvor* snart er noe kentaurene forsøker å avdekke ved å brenne visse urter og blader og observere flammer og røyk …»

Det var den uvanligste skoletimen Harry noen gang hadde hatt. De brente ganske riktig salvie og stokkrose på klasseromsgolvet, og Florens instruerte dem om hvilke former og symboler de skulle se etter i de duftende dampene, men han virket komplett likeglad med at ingen kunne se noen av de tegnene han beskrev. Mennesker ble uhyre sjelden gode til slikt, sa han, og det tok kentaurer mange år å bli virkelig dyktige – og så avsluttet han med å si at det uansett var dumt å bygge for mye på slike tegn, for selv kentaurer kunne iblant tolke dem feil. Han liknet ingen menneskelærer Harry hadde hatt. Det virket ikke som det viktigste for ham var å lære dem det han visste; snarere å få dem til å fatte at ingenting, heller ikke kentaurenes viten, var idiotsikkert.

«Han er’ke noe større for pekefingre, akkurat, han der, hva?» sa Ronny lavt mens de slukket stokkroseilden etter seg. «Jeg mener, jeg kunne godt ha trengt noen flere detaljer om den krigen vi skal i gang med, kun’ke du òg?»

Klokka ringte rett utenfor klasserommet, og alle skvatt – Harry hadde helt glemt at de var inne i borgen; han var sikker på at de var ute i Skogen. Klassen trasket ut, de fleste med et litt fortumlet uttrykk.

Harry og Ronny var også på vei ut, men Florens ropte: «Harry Potter, et ord med deg?»

Harry snudde seg. Kentauren kom noen skritt mot ham. Ronny nølte.

«Du kan bli,» sa Florens. «Men lukk døra, er du snill.»

Ronny adlød i en fart.

«Harry Potter, du er en venn av Gygrid, ikke sant?» sa kentauren.

«Ja,» sa Harry.

«Da vil jeg du skal gi ham en advarsel fra meg. Forsøket hans vil mislykkes. Det er best om han oppgir det.»

«Forsøket hans vil mislykkes?» sa Harry uforstående.

«Og det er best om han oppgir det,» gjentok Florens og nikket. «Jeg ville advart Gygrid selv, men jeg er forvist – det ville være uklokt om jeg gikk for nær Skogen nå. Gygrid har problemer nok, om han ikke også skal bli innblandet i kentaurenes strider.»

«Men – hva er det Gygrid forsøker på, da?» spurte Harry nervøst.

Florens betraktet ham uten en mine.

«Gygrid har nylig gjort meg en stor tjeneste,» sa kentauren, «og han har for lengst vunnet min respekt for sin omtanke for alt levende. Hans hemmelighet vil jeg ikke avsløre. Men han må hjelpes til å ta til forstanden. Forsøket hans vil mislykkes. Fortell ham det, Harry Potter. Far vel.»

*

Harrys gode humør i etterkant av *Kleggen*-intervjuet hadde for lengst forduftet. Mens en matt mars måned gikk over i en hustrig april, virket det som om livet var blitt en eneste lang rekke bekymringer og problemer igjen.

Uffert hadde fortsatt å dukke opp til samtlige vesenstelltimer, så det ble temmelig vanskelig å få overbragt Florens’ advarsel til Gygrid. Omsider hadde Harry greid det ved å late som han hadde mistet sitt eksemplar av *Fabeldyr og hvor de er å finne* og gå tilbake etter timen en dag. Da han overleverte beskjeden, glodde Gygrid på ham med to hovne blåveiser et øyeblikk, og det virket som om ordene gjorde inntrykk. Men så var det som om han tok seg sammen.

«Trivelig kar, ’n Florens,» sa han, grov i målet, «men med detta så veit’n ikke å’n prater om. Forsøket går aldeles bra, det.»

«Gygrid, hva er det du driver med?» spurte Harry alvorlig. «For det er helt sant at du må være forsiktig nå – Uffert har sparka Rummelfiold alt, og jeg tror hun bare venter på mer. Så hvis du holder på med et eller annet du ikke skulle, så blir du –»

«Det fins viktigere tingen enn å beholde jobben,» sa Gygrid, men stemmen skalv litt da han sa det, og et fat med trasselbæsj gikk i golvet. «Ikke vær redd for meg, Harry. Bare stikk av sted nå, så er du grei.»

Dermed hadde ikke Harry annet valg enn å la Gygrid bli igjen og feie opp bæsjene som lå strødd utover golvet, men han var i temmelig svart humør da han trasket oppover mot borgen.

Og imens kom U.G.L.E.-ne stadig nærmere, som lærerne og Hermine utrettelig minnet dem på. Alle femteklassingene var mer eller mindre stresset, men Hanna Abom ble den første som måtte få en dulmikstur av madam Pomfrit etter at hun fikk gråteanfall i urtologitimen og hikstet at hun var altfor dum til å greie noen heksamen og bare ville slutte på skolen straks.

Hadde det ikke vært for HL-møtene, tenkte Harry at han ville hatt det helt bånn. Iblant var det som om han bare levde for de timene han tilbrakte i Nødvendeligrommet; et slit var det, men samtidig nøt han hvert minutt og svulmet av stolthet hver gang han så på de andre HL-medlemmene og merket hvor langt de var kommet. Det hendte faktisk at han lurte på hvordan Uffert kom til å reagere når alle HL-medlemmene fikk ’Strålende’ på U.G.L.E.-n sin i svarteforsvar.

De hadde omsider begynt på vergeformelen, som alle hadde gledet seg til å trene på, men som Harry minnet dem på om og om igjen: Å prestere en skytsverge midt i et godt opplyst klasserom når ingen truet dem, var én ting; noe ganske annet var å klare det ansikt til ansikt med for eksempel en desperant.

«Å, ikke vær sånn gledesdreper, da,» sa Cho fornøyd og fulgte med blikket sin egen sølvskimrende, svaneformede skytsverge der den svevde

rundt i Nødvendeligrommet i den siste treningstimen før påske. «Så nydelige de er!»

«Det er ikke nydelige de skal være, de er der for å beskytte deg,» sa Harry tålmodig. «Det vi virkelig kunne trengt, er en hambuse eller noe; det var sånn jeg lærte det – jeg måtte trylle fram en skytsverge da hambusen lot som den var en desperant –»

«Uff, det hadde vært fryktelig nifst!» sa Lavendel og skjøt stadig nye skyer av sølvhvit damp fra stavspissen. «Og jeg får det – fremdeles – ikke til!» la hun sint til.

Nilus hadde også problemer. Ansiktet var fortrukket av konsentrasjon, men fra stavtippen kom det bare noen tynne, blanke røykstrimer.

«Du må tenke på noe gledelig,» minnet Harry ham på.

«Jeg prøver jo,» sa Nilus mismodig – og visst prøvde han, så hardt at det runde ansiktet skinte av svette.

«Harry, je trur jeg fækk det tel!» hylte Jokum, som hadde møtt opp til sitt aller første HL-møte sammen med Tommy. «Se der – å, der vart'n borte … men det er brænnsikkert at det var no' hårete no der!»

Hermines skytsverge, en skinnende sølvoter, lekte seg rundt henne.

«De *er* faktisk veldig søte, da,» sa hun og betraktet den kjærlig.

Døra til Nødvendeligrommet gikk opp og ble lukket igjen. Harry snudde seg for å se hvem som kom, men så ingen. Det tok noen sekunder før han merket at de som sto nærmest døra, var blitt stille – og så visste han ikke ordet av det før noe nappet ham i kutten nede i knehøyde. Han kikket ned og så til sin forbløffelse husnissen Noldus, som plirte opp på ham under de vanlige åtte nisseluene.

«Hei, Noldus!» sa han. «Hva gjør du h – hva er det for noe?»

For nissens øyne var runde av skrekk, og hele han skalv. Nå var også HL-medlemmene rundt Harry blitt stille, og alle i rommet stirret på Noldus. De få skytsvergene noen hadde greid å mane fram, oppløste seg i en sølvaktig tåke som gjorde rommet mye mørkere enn før.

«Harry Potter, herre …» pep nissen og skalv fra isse til fot, «Harry Potter, herre … Noldus kommer for å advare … men husnissene har blitt advart, må ikke si noe …»

Og dermed løp han rett i veggen med hodet først. Harry hadde jo litt erfaring med Noldus' form for selvstraffing, så han prøvde å gripe tak i ham, men de åtte luene viste seg som så god polstring at nissen bare spratt tilbake fra steinveggen som en ball. Hermine og noen av de andre jentene hvinte av skrekk og medfølelse.

«Hva er det som har hendt, Noldus?» spurte Harry. Han fikk tak i den ene lille armen til nissen og holdt ham borte fra alt han kunne bruke til å straffe seg selv med.

«Harry Potter … hun … hun …»

Noldus slo seg hardt på nesa med knyttneven. Harry grep den også.

«Hvem 'hun', Noldus?»

Men han trodde nok han visste det; det kunne umulig være mer enn én 'hun' som kunne vekke slik frykt hos Noldus. Nissen glodde opp på ham med øyne som gikk litt i kryss, og formet et ord med leppene.

«Uffert?» sa Harry forferdet.

Nissen nikket, og prøvde deretter å slå seg i svime mot Harrys kne. Harry holdt ham på armlengdes avstand.

«Hva med henne? Noldus – hun har vel ikke oppdaget dette – oppdaget oss – altså HL?»

Svaret sto å lese i nissens ulykkelige fjes. Siden Harry holdt hendene hans, prøvde han å sparke seg selv, men falt på kne.

«Er hun på vei hit?» spurte Harry lavt.

Noldus ulte.

«Ja, Harry Potter, ja!»

Harry rettet seg opp og så på de livredde menneskene som sto rundt den fektende nissen og stirret, uten å røre seg.

«HVA ER DET DERE VENTER PÅ?» bæljet han. «STIKK!»

Alle løp samtidig mot døra, og det ble propp, men så kom de første igjennom. Harry kunne høre dem sprinte bortover gangen og håpet de hadde vett nok til ikke å prøve å nå helt fram til oppholdsrommene sine. Klokka var ikke mer enn ti på ni; så hvis de bare søkte tilflukt på biblioteket eller i ugleriet, som var nærmere –

«Skynd deg da, Harry!» skrek Hermine fra midt i proppen av folk som prøvde å presse seg ut.

Han snappet Noldus, som fortsatte å prøve å påføre seg selv alvorlige skader, og løp med nissen i armene og stilte seg bakerst i trengselen.

«Noldus – dette er en ordre – kom deg ned på kjøkkenet igjen til de andre nissene, og hvis hun spør om du har advart meg, så lyv og si nei!» sa Harry. «Og jeg forbyr deg å skade deg!» la han til og slapp nissen fri da han selv omsider kom over terskelen og smelte døra igjen bak seg.

«Tusenvis takk, Harry Potter!» pep Noldus og var vekk som et lyn. Harry skottet til høyre og venstre – de andre sprintet så fort at han bare fikk et glimt av løpende bein i hver ende av gangen før de forsvant – han la på sprang til høyre; det var en guttedo rett der borte, om han bare kom seg dit, kunne han late som han hadde vært der hele tida –

«AAIIII!»

Noe grep til om ankelen, og han gjorde et spektakulært mageplask og skled to meter bortover før han stanset. Bak ham var det noen som lo. Han rullet seg over på ryggen og fikk øye på Malfang, som hadde gjemt seg bak en stygg, drageformet vase.

«Snublevåde, Potter!» sa han. «Hei, professor – PROFESSOR! Jeg har en!»

Uffert kom settende rundt hjørnet lengst borte, andpusten, men med et fornøyd smil.

«Det er han!» sa hun frydefullt da hun fikk se Harry på golvet. «Glimrende, Draco, glimrende, å, ypperlig – femti poeng til Smygard! Herfra overtar jeg … opp med deg, Potter!»

Harry kom seg på beina og sto der og glante på dem begge. Han hadde aldri sett Uffert så glad før. Hun grep armen hans som i en skrustikke og snudde seg mot Malfang med et bredt smil.

«Løp av gårde og se om du kan fakke flere av dem, Draco,» sa hun. «Si til de andre at de skal lete på biblioteket – alle som er andpustne – og sjekk toalettene, frøken Parkasen kan ta seg av pikenes – av sted med deg – og du,» la hun til med sin mykeste, farligste stemme så snart Malfang gikk, «du kan bli med meg til rektors kontor, Potter.»

Det tok bare noen minutter før de var framme ved gurgstatuen. Harry lurte på hvor mange av de andre som var blitt tatt. Han tenkte på Ronny – fru Wiltersen kom til å kverke ham – og hvordan det ville føles for Hermine om hun ble utvist før hun rakk å ta U.G.L.E.-ne sine. Og så Jokum, som hadde vært på sitt aller første møte … og Nilus, som begynte å bli så god …

«Vrimleveps,» sang Uffert; steingurgen hoppet til side, veggen bak åpnet seg, og de fulgte rullevindeltrappa opp. De kom fram til den blankpolerte døra med griffdørhammeren, men Uffert brydde seg ikke med å banke på, bare strente rett inn med Harry på slep.

Kontoret var fullt av folk. Bak skrivebordet satt Humlesnurr med fingrene i pyramide og en mine som utstrålte sinnsro. Ved sida av ham sto professor McSnurp, strunk og sammenbitt, og virket heller anspent. Magiminister Kornelius Bloeuf gynget opp og ned på tærne foran peisen, øyensynlig meget fornøyd med situasjonen. På hver sin side av døra, nærmest som vakter, sto Nestor Bindebolt og en tøff trollmann med superkort piggsveis som Harry ikke kjente, mens Perry Wiltersens fregnede, bebrillede skikkelse svevde oppspilt borte ved veggen med fjærpenn og en tung pergamentrull i hendene, tydelig beredt til å føre referat.

I kveld brydde ikke portrettene av gamle rektorer seg med å late som de sov. Samtlige var våkne, alvorlige og konsentrerte om det som skjedde under dem. Idet Harry kom inn, så han et par som smatt over i neste ramme og hvisket ivrig med naboen.

Harry gjorde seg fri av Ufferts grep da døra hadde svingt igjen bak dem. Kornelius Bloeuf stirret på ham med en slags ondskapsfull tilfredshet i ansiktet.

«Vel,» sa han. «Vel, vel, vel …»

Harry svarte med det styggeste blikket han kunne prestere. Hjertet hamret vanvittig i brystet, men hodet var underlig kjølig og klart.

«Han var på vei tilbake til Griffing-tårnet,» sa Uffert. Det var en uanstendig opphisselse i stemmen – den samme hjerteløse fryden som da hun så på at professor Rummelfiold gikk i ulykkelig oppløsning i inngangshallen. «Malfang junior fikk tatt ham.»

«Jaså, ja, gjorde han det?» sa Bloeuf anerkjennende. «Det må jeg huske å fortelle Lucifus. Vel, Potter … jeg går ut fra du forstår hvorfor du er her?»

Harry hadde ment å svare med et trassig 'Ja'; han hadde åpnet munnen og halvveis formet ordet på tunga da han kom til å se på Humlesnurr. Humlesnurr så ikke rett på Harry – blikket var festet ved et punkt litt over skulderen hans – men mens Harry så på ham, ristet han en anelse på hodet, bare noen millimeter, til hver side.

Harry endret kurs midt i ordet.

«J – nei.»

«Hva behager?» sa Bloeuf.

«Nei,» sa Harry bestemt.

«Forstår du *ikke* hvorfor du er her?»

«Nei, jeg gjør ikke det,» sa Harry.

Bloeuf stirret vantro fra Harry til professor Uffert. Harry benyttet seg av øyeblikkets ubevoktethet og stjal seg til nok et blikk bort på Humlesnurr, som sendte et ørlite nikk og en antydning av et blunk i retning golvteppet.

«Så du har altså ingen anelse om hvorfor professor Uffert har tatt deg med hit til kontoret?» sa Bloeuf i en tone som formelig dryppet av sarkasme. «Du er slett ikke klar over at du har overtrådt noen skoleregler?»

«Skoleregler?» sa Harry. «Nei.»

«Eller departementsdirektiver?» sa Bloeuf sint.

«Ikke det jeg vet om,» sa Harry uttrykksløst.

Hjertet hamret like fort. Det var nesten verdt å lyve slik bare for å se blodtrykket til Bloeuf stige, men han kunne ikke skjønne at det kunne være mulig å slippe unna med det. Hvis noen hadde sladret til Uffert om HL, så kunne jo han som anfører bare sette i gang å pakke kofferten straks.

«Så det er nytt for deg, da altså,» sa Bloeuf, med en stemme som var blitt tykk av sinne, «at det er avslørt en illegal elevorganisasjon her på skolen?»

«Ja, det er det,» sa Harry og satte opp et uskyldig oppsyn, som kanskje ikke var helt overbevisende.

«Herr statsråd,» sa Uffert silkebløtt bak ham, «vi ville kanskje komme lenger ved å hente inn informanten vår.»

«Ja, ja, gjør det,» sa Bloeuf og nikket. Han sendte Humlesnurr et ondskapsfullt blikk mens Uffert gikk ut. «Ingenting som et skikkelig vitne, hva, Humlesnurr?»

«Nei, Kornelius, ingen ting,» sa Humlesnurr og nikket alvorlig.

De ventet i flere minutter. Ingen så på hverandre. Så hørte Harry at døra gikk opp igjen, og Uffert kom forbi ham med et fast grep om skulderen på Chos krøllhårete venninne Marietta, som gjemte ansiktet i hendene.

«Ikke vær redd, lille venn, ikke vær redd,» sa professor Uffert bløtt og klappet henne på ryggen, «allting går så bra, så. Du har gjort det helt riktige. Statsråden er veldig stolt av deg. Han kommer til å fortelle din mor hvor flink du har vært. Herr statsråd,» la hun til og så opp på Bloeuf, «Mariettas mor er madam Eggelkam i Avdelingen for magisk transport, Flumnettet – hun har hjulpet oss med overvåkningen av Galtvort-peisene.»

«Fint, finfint,» sa Bloeuf hjertelig. «Som mor, så datter, hva? Vel, kom igjen, lille venn, opp med hodet, ikke vær sjenert, la oss høre hva du har å fortel– men du gode, gryntende gurg!»

Marietta hadde løftet hodet, og da Bloeuf så det, fikk han et slikt sjokk at han rykket baklengs og nesten havnet i peisen. Han bannet og trampet på kuttefalden, som hadde begynt å ryke. Det kom et ul fra Marietta, og hun trakk kuttekragen helt opp til øynene, men ikke før alle hadde sett at hele ansiktet var avskyelig vansiret av tette rekker av små, fiolette kviser som strakte seg tvers over nesa og kinnene og til sammen dannet ordet SNIK.

«Ikke tenk på de flekkene nå, lille venn,» sa Uffert utålmodig. «Bare ta kutten vekk fra munnen og fortell statsråden –»

Men fra Marietta kom det bare et nytt, halvkvalt ul, og hun ristet ettertrykkelig på hodet.

«Vel vel da, tåpelige jentunge, så får *jeg* fortelle det,» glefset Uffert. Hun hektet på seg det kvalme smilet igjen og sa: «Herr statsråd, frøken Eggelkam her kom altså til meg på kontoret i kveld rett etter middag og fortalte meg at hun hadde noe å fortelle meg. Hun sa at hvis jeg bega meg til et hemmelig rom i åttende etasje, et rom som iblant kalles Nødvendighetsrommet, ville jeg oppdage noe som var i min interesse. Jeg forhørte henne litt grundigere, og hun innrømmet da at det skulle holdes en

slags møte der. Dessverre var det akkurat da denne våden slo inn,» hun viste til Mariettas usynlige ansikt, «og da pikebarnet fikk se fjeset sitt i speilet, ble hun så ute av seg at hun ikke fikk fortalt meg mer.»

«Jaha,» sa Bloeuf og så på Marietta med det han sikkert trodde var en vennlig og faderlig mine, «det var riktig modig av deg å komme til professor Uffert, vennen min. Du gjorde det helt riktige. Kan du nå fortelle meg hva som skjedde på dette møtet? Hva det dreide seg om? Hvem som var der?»

Men Marietta ville ikke si et ord, bare ristet på hodet igjen og stirret med runde, redde øyne.

«Har vi ikke en motvåde mot slikt?» sa Bloeuf utålmodig til Uffert og viftet mot fjeset til Marietta. «Så hun tør snakke fritt?»

«Jeg har foreløpig ikke greid å finne noen,» innrømmet Uffert motstrebende. Harry kjente et stikk av stolthet over Hermines vådeevner. «Men det spiller ingen rolle om hun ikke vil snakke. Derfra kan jeg selv fortsettelsen av historien.

Som De sikkert husker, herr statsråd, sendte jeg Dem en rapport i oktober om at Potter hadde møtt en gruppe medelever på *Galthodet* i Galtvang –»

«Og hva slags beviser har du for det?» avbrøt professor McSnurp.

«Jo, det skal jeg si deg, Minerva – vitneprov fra Krimian Kverve, som tilfeldigvis befant seg i puben akkurat da. Han var sterkt bandasjert, sant nok, men hørselen var det ingenting i veien med,» sa Uffert selvtilfreds. «Han hørte hvert ord Potter sa og skyndte seg rett opp til skolen og avla rapport til meg –»

«Nå, så det var derfor han ikke ble tiltalt for de spydoene!» sa professor McSnurp og hevet øyebrynene. «Et interessant innblikk i vårt rettsapparat, må jeg si!»

«Grov korrupsjon!» brølte portrettet av en korpulent, rødneset trollmann på veggen bak Humlesnurrs skrivebord. «Departementet inngikk ingen hestehandler med kriminelle i min tid, nei, det skal være visst!»

«Takk, Funkel, det klarer seg,» sa Humlesnurr lavt.

«Hensikten bak Potters møte med disse elevene var å overtale dem til å melde seg inn i et hemmelig selskap,» fortsatte professor Uffert, «med det

formål å lære formler og forbannelser som departementet har klassifisert som upassende for barn i skoleald–»

«Der tror jeg nok du tar feil, Dolorosa,» sa Humlesnurr stillferdig og betraktet henne over kanten av halvmånebrillene som hang halvveis nede på kroknesa.

Harry stirret på ham. Hvordan Humlesnurr hadde tenkt å snakke ham ut av denne knipa, var mer enn han forsto. Hvis Krimian Kverve virkelig hadde hørt alt han hadde sagt på *Galthodet*, lot det seg rett og slett ikke bortforklare.

«Åhå!» sa Bloeuf og hoppet opp og ned på tåballene. «Ja, la oss endelig få høre den siste eventyrhistorien som skal redde Potter fra fortapelsen! Sett i gang, Humlesnurr, bare sett i gang – Krimian Kverve løy, kanskje? Eller var det Potters eneggede tvilling som var på *Galthodet* den dagen? Eller er det bare den vanlige, enkle forklaringen – at tida plutselig gikk baklengs, en død mann våknet til live, pluss et par usynlige desperanter?»

Perry Wiltersen lo hjertelig.

«Den var god, herr statsråd, virkelig god!»

Harry kunne ha sparket ham – og så så han til sin forbløffelse at Humlesnurr smilte svakt, han òg.

«Kornelius, jeg benekter ikke – og det gjør ganske sikkert ikke Harry heller – at han var på *Galthodet* den dagen, og heller ikke at han prøvde å verve elever til en treningsgruppe i forsvar mot svartekunster. Jeg påpeker bare at Dolorosa tar feil når hun påstår at en slik gruppe var illegal på det tidspunkt. Du husker sikkert at departementsvedtaket om forbud mot alle elevgrupper ikke trådte i kraft før to dager *etter* Harrys møte i Galtvang, så han brøt overhodet ingen regler på *Galthodet*.»

Perry så ut som om han hadde fått et slag i fjeset med noe tungt. Bloeuf stivnet med munnen åpen midt i et hopp.

Det var Uffert som kom seg først.

«Det får være som det vil, rektor,» sa hun med et søtt smil, «men nå har det gått nesten et halvt år siden utdanningsdirektiv nummer tjuefire ble vedtatt. Selv om det første møtet ikke skulle være ulovlig, har alle møtene siden vært det.»

«Tja,» sa Humlesnurr og betraktet henne med høflig interesse over spissen av fingerpyramiden, «det *ville* de absolutt vært, ja, om de *hadde* fortsatt etter at direktivet trådte i kraft. Har du noe bevis for at de gjorde det?»

Mens Humlesnurr snakket, hørte Harry en rasling bak seg, og han syntes Nestor hvisket noe. Og han kunne sverget på at han kjente noe som strøk langs sida – noe lett, som en bris, som en fuglevinge – men han så ingenting da han kikket ned.

«Bevis?» sa Uffert med det ekle, brede paddesmilet. «Har du ikke hørt etter, Humlesnurr? Hvorfor tror du frøken Eggelkam er her?»

«Å, kan hun fortelle oss om et halvt år med møter?» sa Humlesnurr med hevede øyebryn. «Jeg forsto det slik at hun bare meldte fra om et møte i kveld.»

«Frøken Eggelkam,» sa Uffert straks, «lille venn, fortell oss hvor lenge disse møtene har pågått. Det er nok om du nikker eller rister på hodet, det gjør sikkert ikke flekkene verre. Har de vært holdt regelmessig det siste halve året?»

Harry kjente at magen plutselig datt ned i skoene. Der kom det; de hadde støtt på en mur av solid bevis som selv ikke Humlesnurr kunne komme utenom.

«Bare nikk eller rist på hodet, lille venn,» sa Uffert overtalende, «kom så, det setter ikke våden i funksjon igjen.»

Alle i rommet stirret på det de kunne se av Mariettas ansikt. Det var bare øynene som var synlige mellom den opptrukne kuttekragen og den krøllete panneluggen. Kanskje det var skjæret fra peisilden som spilte Harry et puss, men han syntes øynene hennes virket så underlig tomme. Og så – til hans totale forbløffelse – ristet hun på hodet.

Uffert skottet bort på Bloeuf, og så tilbake på Marietta.

«Jeg tror ikke helt du forsto spørsmålet mitt, gjorde du vel, lille venn? Jeg spør om du har vært med på disse møtene det siste halve året? For det har du jo, ikke sant?»

Marietta ristet på hodet en gang til.

«Hva mener du med å riste på hodet, lille venn?» sa Uffert morskt.

«Så vidt jeg kan se er meningen fullstendig klar,» sa professor McSnurp skarpt; «at det ikke har vært slike møter det siste halve året. Stemmer det, frøken Eggelkam?»

Marietta nikket.

«Men det var et møte i kveld!» sa Uffert rasende. «Det var et møte, frøken Eggelkam; du kom og fortalte meg om det, i Nødvendighetsrommet! Og Potter var lederen, ikke sant, Potter organiserte det, Potter – *hvorfor står du der og rister på hodet, jente?*»

«Normalt, når folk rister på hodet, mener de 'Nei',» sa professor McSnurp kaldt. «Så hvis ikke frøken Eggelkam bruker en form for tegnspråk som er hittil ukjent blant mennesker –»

Professor Uffert grep tak i Marietta, snurret henne rundt så de kom ansikt til ansikt og begynte å riste henne, hardt. Det tok ikke et halvt sekund før Humlesnurr var på beina med hevet tryllestav, og Nestor tok et skritt fram. Uffert hoppet bakover, slapp Marietta og viftet med hendene i været som om hun hadde brent seg.

«Jeg kan ikke tillate at du maltrakterer mine elever, Dolorosa,» sa Humlesnurr, og for første gang virket han sint.

«De burde roe Dem litt, madam Uffert,» sa Nestor med den langsomme, dype stemmen. «De vil vel ikke ha bråk her?»

«Nei,» sa Uffert andpustent og så opp på den kjempesvære Nestor. «Jeg mener, ja – jeg mener, De har rett, Bindebolt, jeg – jeg – jeg glemte meg.»

Marietta sto akkurat der Uffert hadde sluppet henne og virket verken forferdet over Ufferts plutselige angrep eller lettet over at det var over, holdt bare kutten opp til de underlig tomme øynene og stirret rett framfor seg.

Harry fikk en plutselig mistanke, som dels skyldtes Nestors hvisking og dels det han hadde kjent stryke forbi.

«Dolorosa,» sa Bloeuf, med en mine som om han ville få noe avgjort en gang for alle, «møtet i kveld – det vi *definitivt* vet fant sted –»

«Ja,» sa Uffert og tok seg sammen. «Ja … Vel, altså, frøken Eggelkam tipset meg, og jeg bega meg straks til åttende etasje, i følge med visse *pålitelige* elever, for å gripe dem som var med på møtet, på fersk gjerning. Imidlertid later det til at de var blitt advart på forhånd, for da vi kom til

åttende etasje, løp de av gårde i alle retninger. Men det spiller ingen rolle. Jeg har alle navnene her – frøken Parkasen løp inn på Nødvendighetsrommet for meg for å se om de hadde etterlatt seg noe. Vi behøvde bevis, og det skaffet rommet oss.»

Og til Harrys forferdelse trakk hun opp av lomma navnelista som hadde hengt på veggen på Nødvendeligrommet og rakte den til Bloeuf.

«I samme øyeblikk jeg så Potters navn på lista, visste jeg hva vi hadde med å gjøre,» sa hun lavt.

«Glimrende,» sa Bloeuf og smilte over hele fjeset, «glimrende, Dolorosa. Og … men torden og lynild! …»

Han så opp på Humlesnurr, som sto borte ved Marietta med et løselig grep om tryllestaven.

«Ser du hva de har kalt seg?» sa han nesten hviskende. «Humlesnurr-legionen!»

Humlesnurr strakte ut hånden og tok pergamentbiten fra Bloeuf. Han kikket på overskriften Hermine hadde skriblet ned for flere måneder siden, og et øyeblikk var det som om han ikke kunne få fram et ord. Så så han opp og smilte.

«Ja, da er vel spillet slutt,» sa han enkelt. «Vil du ha en skriftlig tilståelse av meg, Kornelius – eller greier det seg med en erklæring i nærvær av disse vitnene?»

Harry så at McSnurp og Nestor skottet på hverandre. Det var frykt i begge ansiktene. Han skjønte ikke hva som foregikk – og det gjorde visst ikke Bloeuf heller.

«Erklæring?» sa han langsomt. «Hva – jeg forstår visst –»

«Humlesnurr-legionen, Kornelius,» sa Humlesnurr, stadig smilende, mens han viftet med navnelista foran fjeset på Bloeuf. «Ikke Potters legion. *Humlesnurrs* legion.»

«Men – men –»

Brått gikk det et lys opp for Bloeuf. Han tok et forferdet skritt bakover, men skvatt straks ut av peisen igjen.

«Du?» hvisket han og trampet på den glødende kuttefalden.

«Det stemmer,» sa Humlesnurr vennlig.

«*Du* organiserte dette?»

«Det gjorde jeg, ja,» sa Humlesnurr.

«Du vervet disse elevene til – til legionen din?»

«I kveld skulle vi hatt det første møtet,» sa Humlesnurr og nikket. «Bare for å se om de ville være interessert i å slutte seg til. Jeg ser jo nå at det var en feil å invitere frøken Eggelkam, naturligvis.»

Marietta nikket. Bloeuf så fra henne til Humlesnurr mens brystkassa svulmet.

«Så da *har* du konspirert mot meg, altså?» brølte han.

«Nettopp,» sa Humlesnurr blidt.

«NEI!» ropte Harry.

Nestor sendte ham et advarende blikk. McSnurp sperret øynene truende opp, men plutselig hadde det gått opp for Harry hva Humlesnurr tenkte på, og han kunne ikke la det skje.

«Nei – rektor Humlesnurr –!»

«Vær stille, Harry, ellers er jeg redd du må forlate kontoret mitt,» sa Humlesnurr rolig.

«Ja, hold munn, Potter!» bjeffet Bloeuf, og fortsatte å glo på Humlesnurr med en slags henrykt forferdelse. «Nei og nei og nei – jeg kom hit i kveld og ventet å utvise Potter, og så, isteden –»

«I stedet får du arrestere meg,» sa Humlesnurr smilende. «Det må da vel være som å miste en fjong og finne en galleon?»

«Wiltersen!» utbrøt Bloeuf og skalv nesten av begeistring. «Har du fått med deg alt, Wiltersen – alt han sa, tilståelsen hans, har du det?»

«Ja, herr statsråd, jeg tror det, herr statsråd!» sa Perry ivrig. Nesa var oversprøytet med blekk, så fort hadde han referert.

«Det der om at han har bygd opp en troppestyrke mot departementet, at han har jobbet for å undergrave meg?»

«Ja, herr statsråd, det tror jeg!» sa Perry og bladde begeistret i referatet sitt.

«I så fall,» sa Bloeuf, og nå strålte han av fryd, «kopiér notatene dine, Wiltersen, og send sporenstreks en kopi til *Aftenprofeten*. Hvis vi får det av gårde med en il-ugle, tror jeg vi rekker morgenutgaven!» Perry løp ut og

slamret døra igjen bak seg, og Bloeuf snudde seg mot Humlesnurr igjen. «Du vil nå bli sendt under vakt tilbake til departementet, hvor du vil bli formelt tiltalt, og deretter sendt til Azkaban i påvente av rettssaken!»

«Ah,» sa Humlesnurr stillferdig. «Jo, jeg tenkte nok vi ville støte på den lille bøygen.»

«Bøyg?» sa Bloeuf med en stemme som fremdeles dirret av henrykkelse. «Jeg ser ingen bøyg, jeg, Humlesnurr.»

«Nei,» sa Humlesnurr unnskyldende. «Men det gjør jeg, er jeg redd.»

«Å? Hva da?»

«Det er bare at det virker som du lider under den vrangforestilling at jeg vil – hva er det de kaller det? – *følge med frivillig*. Men jeg vil nok ikke følge med frivillig, Kornelius. Jeg akter på ingen måte å la meg sende til Azkaban. Jeg kunne naturligvis rømme – men jeg avskyr sløsing med tid, og oppriktig talt kan jeg tenke meg en rekke andre ting jeg heller vil bruke den til.»

Uffert var blitt gradvis rødere i fjeset, og nå så hun ut som om noen hadde pumpet henne full av kokende vann. Bloeuf glodde på Humlesnurr med et idiotisk uttrykk i fjeset, som om han nettopp var blitt slått halvt i svime, men ikke helt kunne tro det hadde skjedd. Det kom en halvkvalt liten lyd fra ham, og han snudde seg mot Nestor og mannen med det korte, grå håret, den eneste i rommet som ennå ikke hadde sagt et ord. Mannen nikket beroligende til Bloeuf og tok et skritt fram, ut fra veggen. Harry så at hånden hans gled nesten umerkelig mot lomma.

«Ikke vær dum, Dandel,» sa Humlesnurr vennlig. «Du er sikkert en glimrende svartspaner – jeg mener å huske at du fikk 'Strålende' i samtlige Ø.G.L.E.-fag – men hvis du prøver å – ah – *medbringe* meg med makt, kommer det dessverre til å gjøre vondt.»

Mannen han kalte Dandel, blunket dumt og kikket bort på Bloeuf igjen, men denne gangen var det mer som om han håpet på et signal til hva han nå skulle gjøre.

«Jaså, Humlesnurr,» sa Bloeuf med en geip, «så du alene har tenkt å måle deg med Dandel, Bindebolt, Dolorosa og meg selv, hva?»

«Ved Merlins skjegg, nei,» smilte Humlesnurr, «ikke om dere ikke er så dumme at dere tvinger meg til det.»

«Og han blir ikke alene!» sa professor McSnurp høyt og stakk hånden under kutten.

«Jo, det blir han, Minerva,» sa Humlesnurr skarpt. «Galtvort trenger deg!»

«Nok av dette tøvet!» sa Bloeuf og trakk sin egen stav. «Dandel! Bindebolt! Ta ham!»

En strime av sølvblankt lys glimtet rommet rundt; det kom et smell som av et skudd, og golvet ristet – en hånd grep Harry i nakken og tvang ham ned på golvet idet det kom et nytt sølvglimt – flere av portrettene skrek opp; Vulcan krakset, og lufta ble tett av støv. Harry fikk støvet i halsen og hostet; en mørk skikkelse brakte i golvet rett foran ham – han hørte et vræl og et dunk, og noen ropte «Nei!» Så kom lyden av glass som ble knust, skritt i fort basketak, et stønn … og stillhet.

Harry fikk kjempet seg rundt for å se hvem det var som prøvde å kvele ham. Det var professor McSnurp som hukte seg ned inntil ham og hadde skubbet både ham og Marietta unna de verste farene. Støvet drev i lufta og la seg sakte over dem. Andpustent så Harry en høy skikkelse komme mot dem.

«Alt i orden med alle her?» spurte Humlesnurr.

«Ja!» svarte McSnurp. Hun reiste seg og trakk Harry og Marietta med seg.

Det verste av støvet hadde lagt seg, og vrakrestene av kontoret kom til syne: Humlesnurrs skrivebord var veltet, alle de spinkle småbordene var slått over ende, og sølvinstrumentene som hadde ligget på dem, lå strødd stykkevis. Bloeuf, Uffert, Nestor og Dandel lå urørlige på golvet. Over dem svevde føniksen Vulcan i store sirkler og sang bløtt.

«Jeg måtte dessverre hekse Nestor også, ellers hadde det sett for mistenkelig ut,» sa Humlesnurr lavt. «Han var forbløffende snar i oppfattelsen som fikk justert frøken Eggelkams hukommelse mens alle så en annen vei – takk ham fra meg, er du snill, Minerva.

Om litt våkner alle sammen igjen, og det er best de ikke vet at vi fikk tid til å snakke sammen – lat som om ingen tid er gått, som om de bare ble slått overende, for de husker det ikke –»

«Hvor drar du hen, Humlesnurr?» hvisket McSnurp. «Til Grimolds plass?»

«Nå nei,» sa Humlesnurr med et bistert smil, «jeg drar ikke herfra for å gjemme meg. Bloeuf kommer snart til å ønske at han ikke hadde fordrevet meg fra Galtvort, det lover jeg.»

«Rektor Humlesnurr …» begynte Harry.

Han visste ikke hva han skulle si først – hvor lei han var for at han hadde startet HL og rotet til alt dette, eller hvor forferdelig det var at Humlesnurr måtte dra for å redde ham fra å bli utvist – men Humlesnurr avbrøt ham før han fikk sagt et ord.

«Hør på meg, Harry,» sa han inntrengende. «Du må studere psykoblokking så intenst du bare kan, forstår du? Gjør alt professor Slur sier, og øv deg spesielt hver kveld før du legger deg, slik at du kan blokkere hodet mot vonde drømmer – du vil snart forstå hvorfor, men du må love –»

Han som het Dandel, rørte på seg. Humlesnurr grep Harry om håndleddet.

«Husk – blokkér hodet –»

Men idet Humlesnurrs fingre lukket seg om huden hans, skjøt en smerte gjennom arret på pannen, og enda en gang kjente han dette avskyelige, slangeaktige begjæret etter å hogge til Humlesnurr, bite ham, såre ham –

«– snart forstår du hvorfor,» hvisket Humlesnurr.

Vulcan sirklet rundt kontoret og dykket plutselig ned over ham. Humlesnurr slapp Harry, strakte hånden i været og grep om føniksens lange hale – det kom et blaff av ild, og begge var borte.

«Hvor er han?» skrek Bloeuf og løftet seg opp fra golvet. «*Hvor er han?*»

«Jeg vet ikke!» ropte Nestor og fór også opp.

«Han kan ikke ha eksivert!» ropte Uffert. «Det går ikke innenfor skoleområdet –»

«Trappa!» skrek Dandel; han løp mot døra, rev den opp og forsvant, tett fulgt av Nestor og Uffert. Bloeuf nølte, så kom han seg langsomt på beina og børstet støvet av kuttefronten. Det ble en lang og pinlig pause.

«Vel, Minerva,» sa Bloeuf i en ubehagelig tone mens han prøvde å få orden på et revnet skjorteerme, «jeg er redd dette er slutten for din venn Humlesnurr.»

«Så det tror du?» sa professor McSnurp foraktelig.

Det virket ikke som Bloeuf hørte henne. Han så seg om på det ødelagte kontoret. Noen av portrettene freste til ham, og et par gjorde til og med uforskammede gester.

«Det er best du får de to der i seng,» sa Bloeuf til professor McSnurp, med et uinteressert nikk mot Harry og Marietta.

Professor McSnurp svarte ikke, men geleidet de to i rask marsj mot døra. Idet den svingte igjen bak dem, hørte Harry stemmen til Finius Persilius.

«Vel, statsråd, jeg er uenig med Humlesnurr i mangt … men man kan ikke nekte for at mannen har stil …»

KAPITTEL TJUEÅTTE

SLURS VERSTE MINNE

DEKRET FRA MAGIDEPARTEMENTET

Venke Dolorosa Uffert, storinkvisitor, har erstattet Albus Humlesnurr som rektor på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.
Ovenstående er hjemlet i utdanningsdirektiv nr. 28.
Kornelius Osvald Bloeuf, *magiminister* (sign)

Oppslagene var kommet opp i løpet av natta over hele skolen, men det forklarte ikke hvordan tilsynelatende hvert eneste menneske i borgen kunne vite at Humlesnurr hadde slått ut to svartspanere, storinkvisitoren, magiministeren *og* underassistenten hans og unnsluppet. Samme hvor Harry kom, snakket ikke folk om annet enn Humlesnurrs flukt, og selv om enkelte detaljer riktignok kunne komme litt skjevt ut (Harry overhørte en andreklasse-jente forsikre en annen om at Bloeuf var innlagt på St. Mungo med hodet forvandlet til et gresskar), var de fleste overraskende godt informert. Alle visste for eksempel at Harry og Marietta var de eneste elevene som hadde vært til stede ved opptrinnet på Humlesnurrs kontor, og ettersom Marietta nå var på sykestua, fikk Harry hard pågang for å gi en øyevitneskildring.

«Vi har nok Humlesnurr tilbake her før lang tid er gått,» sa Ernst Maltmann selvsikkert på vei tilbake fra urtologitimen, etter å ha lyttet oppmerksomt til det Harry hadde å fortelle. «De greide ikke å holde ham unna da vi gikk i andre, og de greier det ikke nå heller. Den trinne munken fortalte meg –», han senket stemmen konspiratorisk, så Harry, Ronny og

Hermine måtte bøye seg nærmere for å høre, «– at Uffert prøvde å komme seg inn på kontoret hans igjen etter at de hadde lett etter ham i hele borgen og parken, og da slapp hun ikke forbi steingurgen. Rektorkontoret hadde stengt seg av for henne.» Ernst smilte fornøyd. «Dama fikk visst et skikkelig anfall.»

«Å, jeg kan vel tenke meg hvordan hun har gledet seg til å ta plass der oppe på rektorkontoret,» sa Hermine forbitret på vei opp steintrappa til inngangshallen. «Og herse med alle de andre lærerne, den dumme, oppblåste, maktkåte gamle –»

«Er du nå *helt* sikker på at du virkelig vil gjøre ferdig den setningen, Grang?»

Draco Malfang kom smygende fram bak døra, fulgt av Krabbe og Gurgel. Det bleke, spisse ansiktet lyste av ond glede.

«Må nok trekke noen poeng for Griffing og Håsblås for det der, dessverre,» sa han slepende.

«Du kan ikke gi andre prefekter minuspoeng, Malfang,» sa Ernst straks.

«Jeg vet da vel at *prefekter* ikke kan gi hverandre minuspoeng, Villtoppen,» sa Malfang med en geip. Krabbe og Gurgel flirte. «Men medlemmer av Inkvisitorialtroppen –»

«Av hvafforno?» sa Hermine skarpt.

«Inkvisitorialtroppen, Grang,» sa Malfang og pekte på en liten 'I' i sølv på kuttebrystet like under prefektskiltet. «En utvalgt gruppe elever som støtter Magidepartementet, håndplukket av professor Uffert. Og medlemmer av Inkvisitorialtroppen *har* nemlig myndighet til å ilegge straffepoeng … så dermed, Grang, trekker jeg deg fem for at du var uforskammet mot vår nye rektor, og deg, Maltmann, fem for at du motsa meg. Og fem på deg, Potter, for at jeg ikke liker deg. Wiltersen, skjorta henger utenfor; fem minuspoeng. Og – ja, forresten, du er jo en grums, Grang, så det trekker jeg deg ti for.»

Ronny snappet fram tryllestaven, men Hermine skjøv den til side og hvisket: «Nei!»

«Det var lurt, Grang,» pustet Malfang. «Ny rektor, nye tider … så vær snill gutt nå, Potta … Villtoppen …»

Og med en skoggerlatter slentret han av sted med Krabbe og Gurgel.

«Han bløffet bare,» sa Ernst forferdet. «Han kan da vel ikke ha lov til å trekke poeng … det ville være idiotisk … det undergraver jo hele prefektsystemet.»

Men Harry, Ronny og Hermine hadde automatisk snudd seg mot de svære timeglassene i nisjene i veggen bak dem, som viste stillingen for huspoengene. Samme morgen hadde Griffing og Ravnklo ligget likt i ledelsen – men nå, mens de så på, begynte steinene å fly opp, og nivået i de nederste beholderne å synke … og det eneste timeglasset som var uendret, var det smaragdgrønne til Smygard.

«Jaså, dere har lagt merke til det, dere òg?» sa Freds stemme.

Han og Frank kom akkurat ned marmortrappa og gikk bort til de andre foran timeglassene.

«Malfang har nettopp gitt oss omtrent femti minuspoeng,» sa Harry innett, mens steinene fortsatte å fly oppover i Griffings timeglass.

«Ja, Røsli prøvde seg på oss også i friminuttet,» sa Frank.

«Åssen da – 'prøvde seg'?» sa Ronny fort.

«Han fikk ikke sagt det ferdig,» sa Fred, «for det at vi dytta'n med huet først inn i forsvinningsskapet i andre.»

Hermine så helt sjokkert ut.

«Men da kommer dere jo til å få forferdelig bråk!»

«Ikke før Røsli dukker opp igjen, og det kan ta ukevis – jeg har'ke peiling på hvor vi sendte'n hen, jeg,»sa Fred uaffisert. «Og fresten så har vi bestemt oss for å gi blaffen i om vi får bråk mer.»

«Som om dere ikke alltid har gjort det,» sa Hermine.

«Har vi vel ikke,» sa Frank. «Har vi blitt utvist noen gang, kanskje?»

«Vi har alltid visst hvor grensa går,» sa Fred.

«Selv om vi kanskje har hatt ei tå eller to over'n iblant,» sa Frank.

«Men vi har alltid gitt oss før det ble skikkelig dævelskap,» sa Fred.

«Og nå da?» sa Ronny nølende.

«Tja … nå –» sa Frank.

«– som Humlesnurr er borte –» sa Fred.

«– tror vi kanskje at litt dævelskap –» sa Frank.

«– er akkurat det vår kjære, nye rektor har fortjent,» sa Fred.

«Det må dere ikke!» hvisket Hermine. «Det må dere ikke finne på! Hun vil jo ikke noe heller enn å utvise dere!»

«Du har visst ikke skjønt det helt, du, Hermine?» sa Fred og smilte til henne. «Det gjør'ke oss noe å dra herfra. Vi hadde dratt alt, vi, bare at vi ville gjøre en liten innsats for Humlesnurr først. Og skal vi se,» sa han og så på klokka, «jo, første fase begynner omtrent *nåh!* Så hvis jeg var dere, hadde jeg stikki inn i Storsalen til lunsj, så hele lærerbordet ser at dere ikke hadde noe med det å gjøre.»

«Noe med hva da å gjøre?» sa Hermine engstelig.

«Det får dere se,» sa Frank. «Så skynd dere og stikk.»

Fred og Frank forsvant inn i den voksende flokken som kom ned trappene til lunsj. Ernst hadde fått et meget brydd uttrykk i fjeset, og nå mumlet han noe om en uferdig transfigurasjonslekse og pilte sin vei.

«Jeg tror vi også burde komme oss herfra, dere,» sa Hermine nervøst, «bare i tilfelle …»

«Ja, OK,» sa Ronny, og alle tre begynte å gå mot Storsalen. Men Harry rakk så vidt å få et glimt av dagens tak – duvende, hvite skyer – før noen kakket ham på skulderen, og da han snudde seg, kunne han nesten gni nese med vaktmester Nask. Han tok raskt noen skritt bakover – Nask nøt man best på avstand.

«Rektorinna vil snakke med deg, Potter,» gliste han.

«Det var'ke meg,» sa Harry idiotisk; han tenkte på det – hva det nå var – Fred og Frank hadde planlagt. Kjakene til Nask disset av taus latter.

«Dårlig samvittighet, hæ?» peste han. «Bli med meg.»

Harry så seg tilbake på Ronny og Hermine, som sto forskrekket igjen. Med et skuldertrekk fulgte han Nask mot strømmen av sultne elever ut i inngangshallen igjen.

Nask lot til å være i uvanlig godt humør, for han nynnet lavt og knirkende på veien opp marmortrappa. Da de kom opp i andre, snudde han seg og sa: «Det er forandring på gang her, Potter.»

«Jeg har lagt merke til det,» sa Harry kaldt.

«Jo da … I årevis har jeg sagt til Humlesnurr at'n er for slepphendt med dere,» sa Nask og klukket ekkelt. «Neiggu om dere ekle små krypa hadde tørt å sleppe stinkpiller om dere visste at jeg kunne dengt ryggen rau på dere, hæh? Ingen ville finni på å kaste fælefrisbier bortover gangene om jeg kunne hengt dere opp etter hæla på kontoret mitt, høh? Men når utdanningsdirektiv nummer tjueni blir underskrivd, Potter, da *får* jeg lov til å gjøre alt det der … og dessforuten, så har 'a bedt statsråden skrive under på at vi får kasta ut Gnav … hå, jeg tenker ting skal bli bra annerledes nå som *hu* har fått styringa …»

Uffert hadde tydeligvis lagt vekt på å få Nask på sin side, tenkte Harry, og det verste var at han sikkert kom til å bli et svært nyttig våpen – hans kunnskaper om skolens hemmelige ganger og gjemmesteder var det antakelig bare Wiltersen-tvillingene som kunne overgå.

«Så var vi der,» sa han og gliste ned på Harry mens han knakket tre ganger på professor Ufferts dør og skjøv den opp. «Her har jeg Potter-gutten, rektor.»

Ufferts kontor, som Harry kjente så godt etter alle arrestene, var som før, bortsett fra at foran på skrivebordet hennes lå nå en stor trekloss, hvor det sto REKTOR med store gullbokstaver. Og bak skrivebordet, så han med et stikk av lengsel, hang hans egen Lynkile og Fred og Franks Feiforter lenket og låst til en kraftig jernknagg på veggen.

Uffert satt bak skrivebordet og skriblet i vei på et av sine rosa pergamenter, men hun så opp og smilte bredt da de kom inn.

«Tusen takk, Argus,» sa hun søtt.

«Å jeg ber, rektor, å jeg ber,» sa Nask, bukket så dypt som gikta tillot og trakk seg baklengs ut.

«Sitt ned,» sa Uffert kort og pekte på en stol. Harry satte seg. Hun fortsatte å skrible et øyeblikk til, mens han kikket på de ekle kattungene som boltret seg på pyntetallerkenene over henne og lurte på hvilke nye pinsler hun hadde på lager til ham.

«Jaha,» sa hun omsider og la fra seg fjærpennen. Hun så ut akkurat som en padde som skal til å svelge en spesielt saftig flue. «Hva vil du ha å drikke?»

«Hva?» sa Harry, bombesikker på at han måtte ha hørt feil.

«Å *drikke*, herr Potter,» sa hun og smilte enda bredere. «Te? Kaffe? Gresskarsaft?»

Etter hvert som hun nevnte dem, viftet hun med tryllestaven, og en full kopp eller et glass materialiserte seg på skrivebordet.

«Ingenting, takk,» sa Harry.

«Jeg vil at vi skal ta noe å drikke sammen,» sa hun, og stemmen ble faretruende søt. «Velg en av delene.»

«OK … te, da,» sa Harry og trakk på skuldrene.

Hun reiste seg, stilte seg med ryggen til ham og gjorde en masse ut av å helle melk i koppen, og så kom hun svinsende fram foran skrivebordet med den, med et smil så søtt at det var nifst.

«Vær så god,» sa hun og rakte ham koppen. «Drikk den nå endelig mens den er varm, da. Nåh. Vel. Altså, herr Potter … jeg tenkte at etter gårsdagens enerverende opplevelser burde vi to ha oss en liten prat.»

Han sa ikke noe. Hun satte seg til rette i stolen sin og ventet. Da en god stund hadde gått i taushet, sa hun muntert: «Du drikker jo ikke!»

Han løftet koppen til leppene – og senket den igjen like brått. En av de motbydelige, malte kattungene bakom Uffert hadde store, runde, blå øyne som liknet akkurat på Galøye Bisters ene magiske, og det hadde akkurat slått Harry hva Galøye ville sagt om han fikk høre at Harry hadde drukket noe han fikk servert av en han visste var en fiende.

«Hva er det?» sa Uffert og fortsatte å stirre på ham. «Vil du ha sukker?»

«Nei,» sa Harry.

Han løftet koppen til munnen igjen og lot som om han tok en slurk, men holdt munnen hardt lukket. Ufferts smil ble enda bredere.

«Bra,» hvisket hun. «Vel og bra. Jaha …» Hun bøyde seg litt fram. «*Hvor er Albus Humlesnurr?*»

«Aner ikke,» svarte Harry straks.

«Drikk opp, drikk opp,» sa hun og smilte. «Altså, herr Potter, la oss ikke leke barneleker her. Jeg vet at du vet hvor det er blitt av ham. Du og Humlesnurr har vært sammen om dette fra starten. Tenk over din situasjon, Potter …»

«Jeg vet ikke hvor han er,» sa Harry.

Han lot som om han drakk igjen.

«Nå vel,» sa hun surt. «I så fall kan du fortelle meg hvor vi finner Sirius Svaart.»

Harrys mage gjorde et rundkast, og hånden som holdt tekoppen skalv så den klapret mot skålen. Han helte koppen mot munnen med leppene tett sammenpresset, og noe av den varme væsken sildret ned på kutten hans.

«Jeg vet ikke,» svarte han litt for fort.

«Herr Potter,» sa Uffert, «la meg minne deg på at det var jeg som nesten fakket forbryteren Svaart i Griffing-peisen i oktober. Jeg er fullt klar over at det var deg han skulle møte, og hadde jeg så sant hatt bevisene, kan jeg love deg at ingen av dere ville vært på frifot i dag. Så jeg gjentar … Hvor er Sirius Svaart?»

«Aner ikke,» sa Harry høyt. «Har'ke peiling.»

De glodde på hverandre så lenge at Harry merket at øynene hans løp i vann. Så reiste Uffert seg.

«Nå vel, Potter. Denne gangen skal jeg ta ditt ord for det, men pass deg: Jeg har alle departementets ressurser i ryggen. Alle kommunikasjonskanaler ut og inn av skolen er under overvåkning. En flumnettkontrollør vokter samtlige peiser på Galtvort – unntatt min, selvsagt. Min nye Inkvisitorialtropp åpner og leser all innkommende og utgående uglepost. Og herr Nask holder øye med alle hemmelige ganger ut og inn av borgen. Om jeg finner bare en antydning av bevis –»

BAOOOMM!

Hele kontorgolvet ristet. Uffert skled sidelengs, grep tak i skrivebordet etter støtte og ble stående som lamslått.

«Hva var –?»

Hun stirret mot døra. Harry benyttet anledningen til å tømme den nesten fulle tekoppen oppi nærmeste vase med tørrede blomster. Fra flere etasjer nedenunder kunne han høre folk skrike og løpe rundt.

«Ned til lunsj igjen, Potter!» bjeffet Uffert og løp ut med løftet tryllestav. Harry ga henne noen sekunders forsprang, og så skyndte han seg etter for å se hva alt oppstyret gjaldt.

Og det var ikke vanskelig å finne. En etasje under hersket kaos. Noen (og Harry kunne nok tenke seg hvem) hadde fyrt av en hel, kjempesvær kasse med forhekset fyrverkeri.

Drager som kun besto av grønne og gylne gnister suste fram og tilbake i gangene og sendte ut larmende ildspruter og smell underveis – sjokkrosa ildhjul, halvannen meter store, snurret livsfarlig gjennom lufta som flygende tallerkener – raketter med lange haler av glitrende sølvstjerner rikosjetterte fra veggene – stjerneskudd skrev stygge ord i lufta på egenhånd – knallerter eksploderte som drivende miner overalt – og det rare ved alle disse pyrotekniske miraklene var at de ikke brant ut, falmet, freste og sluknet; tvert imot virket det som de vokste i kraft og fart for hvert sekund.

Nask og Uffert sto – tilsynelatende lamslått av forferdelse – halvveis nede i trappa. Mens Harry så på, fant et av de større ildhjulene tilsynelatende ut at det trengte mer utfoldelsesplass og satte kursen rett mot de to med et nifst «*Huuuuiiii*.» Begge hylte av skrekk og dukket, og ildhjulet virvlet gjennom vinduet bak dem og ut i parken. I mellomtida hadde flere av dragene, pluss en enorm, fiolett flaggermus som spydde ut faretruende mengder med røyk, benyttet seg av den åpne døra for enden av gangen og unnsluppet opp i tredje.

«Skynd Dem, Nask, skynd Dem!» vrælte Uffert. «De er snart over hele skolen hvis vi ikke gjør noe – *Lamstivosløvus!*»

En stråle av rødt lys skjøt ut fra stavtippen hennes og traff en av rakettene. Men i stedet for å stivne i lufta eksploderte den med slik kraft at det blåste hull midt i et sentimentalt skilderi av en heks i en blomstereng – hun stupte unna akkurat i tide og dukket like etter opp igjen inneklemt i et nabobilde, hvor to trollmenn ved et kortbord reiste seg fort for å gjøre plass til henne.

«Ikke lam dem, Nask,» ropte Uffert sint, som om det var han som hadde brukt formelen.

«Nei vel, rektor!» peste Nask, som var futt og ikke mer kunne lammet fyrverkeriene enn svelget dem hele. Han løp til et skap like ved, snappet fram en lime og ga seg til å fekte i lufta etter fyrverkeriene, men kosten tok fyr på en-to-tre.

Harry hadde sett nok. Han dukket seg leende, løp krumbøyd bort til en dør han visste om bak et bildeteppe litt lenger borte i gangen og smatt inn. Der fant han Fred og Frank, som hadde gjemt seg bak døra for å lytte til Ufferts og Nasks hyl og forbannelser i taus fryd.

«Imponerende,» sa Harry lavt og gliste. «*Veldig* imponerende … Det der utkonkurrerer Dr. Filibuster når som helst …»

«Skål for det,» hvisket Frank og tørret lattertårene av fjeset. «Å, jeg håper hun prøver å forsvinne dem også … det blir ti ganger så mange av dem hvis hun prøver.»

Fyrverkeriene fortsatte å brenne og spre seg over hele skolen utover ettermiddagen. Og selv om de skapte atskillig forstyrrelse – særlig knallertene – virket det ikke som de andre lærerne tok det altfor tungt.

«Nei å nei,» sa professor McSnurp med et bistert smil da en av dragene suste rundt i klasserommet hennes, sprutet ild og utstøtte høye smell. «Bruun, vil du løpe bort til rektor og gi beskjed om at vi har rømte fyrverkerier i klasserommet vårt?»

Resultatet av alt dette ble at professor Uffert tilbrakte sin første ettermiddag som rektor med å løpe skolen rundt etter som hun ble tilkalt av de andre lærerne, som øyensynlig ikke evnet å kvitte seg med fyrverkeriene uten hennes hjelp. Da det ringte ut for siste gang den dagen, og de var på vei opp i Griffing-tårnet med sekkene, fikk Harry til sin intense glede se en sotsvart, svett og lurvete Uffert komme vaklende ut fra professor Pirrevimps klasserom.

«Tusen takk, rektor,» sa Pirrevimp med sin lille pipestemme. «Jeg kunne selvsagt fjernet knallertene selv, men jeg var ikke sikker på om jeg hadde *myndighet* til det!»

Og med et blidt smil lukket han døra rett foran det snerrende fjeset hennes.

Den kvelden var det Fred og Frank som var heltene i Griffingstua. Selv Hermine kjempet seg gjennom den oppspilte flokken for å gratulere.

«Det fyrverkeriet var fantastisk,» sa hun beundrende.

«Takk,» sa Frank, som ble både overrasket og glad. «Det var Wiltersens Ville-Knall. Bare dumt at vi har brukt opp hele lagerbeholdninga, så nå må

vi begynne helt på bånn igjen.»

«Men det var det verdt,» sa Fred og tok imot bestillinger fra fektende griffinger. «Hvis du vil skrive deg på ventelista, Hermine, så er det fem galleoner for Basisblussboksen og tjue for Super-spetaklet …»

Hermine kom tilbake til bordet hvor Harry og Ronny satt og glodde på skolesekkene sine som om de håpet at leksene skulle sprette opp og begynne å gjøre seg selv.

«Dere, skal vi ikke ta fri i kveld!» kvitret Hermine idet en Wiltersen-rakett med sølvhale freste forbi vinduet. «Påskeferien begynner tross alt fredag, vi har masser av tid da.»

«Føler du deg riktig bra?» spurte Ronny og stirret vantro på henne.

«Vel, siden du nevner det, så …» sa Hermine fornøyd. «Vet dere hva, jeg føler meg faktisk litt … *opprørsk*.»

Harry kunne fortsatt høre fjerne smell fra knallerter på frifot da han og Ronny gikk opp for å legge seg en time senere, og mens han kledde av seg, svevde et stjerneskudd forbi tårnet og formet igjen og igjen ordet 'BÆSJ'.

Han kom seg gjespende i seng. Nå som han ikke hadde brillene på, ble de få fyrverkeriene som fremdeles drev forbi vinduet, utydelige; de liknet nærmest gnistrende skyer, vakre og hemmelighetsfulle mot den svarte himmelen. Han snudde seg på sida og lurte på hva Uffert syntes om sin første dag i Humlesnurrs jobb, og hvordan Bloeuf kom til å reagere når han fikk høre at skolen hadde tilbrakt dagen i en tilstand av langt framskredent kaos. Harry smilte for seg selv mens han lukket øynene …

Fresingen og smellene utenfor fra rømte fyrverkerier ble fjernere … eller var det han selv som suste bort fra dem …

Han hadde landet midt i korridoren til Mysterieavdelingen. Han var i full fart mot den enkle, svarte døra … *la den åpne seg, la den åpne seg ...*

Det gjorde den. Han var inne i det runde rommet med alle dørene … han gikk tvers igjennom det, la hånden på en ny, lik dør, og den svingte opp …

Nå var han i et langt, rektangulært rom. Det gjenlød av noen pussige, mekaniske klikkelyder. Langs veggene danset flekker av lys, men han stanset ikke for å undersøke … han måtte videre …

Det var en ny dør i enden … også den gikk opp straks han rørte ved den …

Og nå var han i et svakt opplyst rom, like høyt og bredt som en kirke, og det var ikke annet der enn hyller, rad på rad helt opp til taket, og hver hylle var full av små, støvete kuler av blåst glass … hjertet hamret av opphisselse nå … han visste hvor han skulle … han løp framover, men skrittene lagde ikke en lyd i det enorme, ødslige rommet …

Det var noe her inne han måtte, bare måtte ha …

Noe han måtte ha … eller var det en annen som måtte ha det …

Arret verket …

BANG!

Harry bråvåknet, fortumlet og sint. Den mørke sovesalen runget av latter.

«Jusses!» sa Jokum; Harry kjente igjen silhuetten mot vinduet. «Je trur et ta dom ildhjula traff en rakett, og nå ser det jaggu ut som dom parrer seg, kom og sjå!»

Harry hørte Ronny og Tommy kravle ut av sengene for å se bedre. Selv lå han helt taus og stille mens smerten i arret gradvis dempet seg. I stedet skyllet skuffelsen over ham – det føltes som om en herlig lekkerbisken var blitt snappet rett for munnen på ham … han hadde vært *så* nær …

Nå var det glitrende vingegriser i rosa og sølv som suste forbi vinduene i Griffing-tårnet. Harry lå og hørte på de beundrende utropene fra griffinger på sovesalene under dem. Og så kjente han at magen vendte seg – han hadde kommet på at han hadde psykoblokking kvelden etter.

Hele neste dag gikk med til å grue for hva Slur ville si hvis han oppdaget hvor mye lenger inn i Mysterieavdelingen Harry hadde kommet i den siste drømmen. Med et stikk av skyldfølelse gikk det opp for ham at han ikke hadde øvd på å psykoblokke en eneste gang siden den siste timen – det hadde skjedd så mye siden Humlesnurr forsvant, og om han så hadde forsøkt, var han sikker på at han ikke ville greid å tømme tankene. Men han tvilte på at det var en unnskyldning Slur ville godta.

Han prøvde å få smuttet inn litt siste liten-trening i de siste skoletimene den dagen, men ikke snakk om. Hver gang han ble taus og prøvde å tømme seg for alle tanker og følelser, spurte Hermine hva som feilte ham; og

egentlig var vel å tømme hjernen heller ikke det lureste når læreren ustanselig fyrte av nye puggespørsmål.

Forberedt på det verste satte han kursen for Slurs kontor etter middag. Men halvveis gjennom inngangshallen tok Cho ham igjen.

«Her borte,» sa Harry, som var glad til for en unnskyldning for å utsette møtet med Slur. Han vinket henne med seg bort til kroken hvor de svære timeglassene sto – Griffings var nå nesten tomt. «Er alt bra med deg? Uffert har ikke spurt deg ut om HL, vel?»

«Å, nei da,» sa Cho fort. «Nei, det var bare … altså, jeg ville bare ha sagt at … Harry, jeg hadde ikke drømt om at Marietta ville sladre …»

«Nei, vel …» sa Harry litt mutt. Han syntes faktisk Cho kunne valgt sine venner med litt større omhu; det var ingen særlig trøst at Marietta etter det han hadde hørt, fremdeles lå på sykestua, og at madam Pomfrit ikke hadde gjort det ringeste framskritt mot kvisene hennes.

«Hun er egentlig en veldig søt jente,» sa Cho. «Hun gjorde bare en feil –»

Harry stirret vantro på henne.

«*En veldig søt jente som gjorde en feil?* Hun tysta på hele gjengen – deg òg!»

«Men … vi slapp jo unna, da?» sa Cho bedende. «Moren hennes jobber i departementet, skal jeg si deg, det er ikke lett for henne –»

«Faren til Ronny jobber i departementet, han òg!» sa Harry illsint. «Og jeg vet ikke om du har lagt merke til det, men *han* har ikke fått skrevet *snik* over hele fjeset –»

«Det der var et ordentlig lusent knep av Hermine Grang!» sa Cho sint. «Hun kunne godt fortalt oss at hun hadde vådet den lista –»

«Jeg syns det var en femenal idé,» sa Harry kaldt. Cho ble rød, og øynene blanke.

«Å ja, så klart – når det var elskede Hermines idé, så –»

«Nå begynner du'kke å grine igjen,» sa Harry advarende.

«Jeg hadd'ikke tenkt det heller!» ropte hun.

«Nei … OK … bra,» sa han. «Jeg har nok å stelle med for øyeblikket.»

«Bare gå og stell, du!» sa Cho rasende, snudde på hælen og marsjerte vekk.

Harry freste mens han gikk ned trappa til Slurs fangekjeller, og enda han visste av erfaring hvor mye lettere det ble for Slur å trenge inn i tankene hans hvis han var sint og bitter når han kom dit, greide han ikke å tenke på annet enn et par andre ting om Marietta han også burde sagt til Cho, før han var framme ved kjellerdøra.

«Du kommer for sent, Potter,» sa Slur kaldt da Harry lukket døra bak seg.

Han sto med ryggen til Harry, som vanlig i ferd med å fjerne noen av tankene sine og plassere dem forsiktig i Humlesnurrs tanketank. Da han hadde sluppet den siste sølvtråden ned i steinkaret, snudde han seg mot Harry.

«Vel?» sa han. «Har du øvd?»

«Ja,» løy Harry, med blikket stivt festet på et av beina på Slurs skrivebord.

«Nå ja, det skal vi vel snart finne ut,» sa Slur glatt. «Fram med staven, Potter.»

Harry inntok sin vanlige posisjon: ansikt til ansikt med Slur, med skrivebordet mellom dem. Hjertet banket fort av sinne mot Cho og engstelse for hvor mye Slur ville greie å hente fram fra hukommelsen hans.

«Når jeg har telt til tre, altså,» sa Slur dovent. «En – to –»

Kontordøra smalt opp, og Draco Malfang kom farende inn.

«Professor Slur, jeg – å, unnskyld –»

Malfang stirret forundret fra Slur til Harry.

«Det er i orden, Draco,» sa Slur og senket staven. «Potter er her for å få noen hjelpetimer i eliksirer.»

Harry hadde ikke sett Malfang så ondskapsfullt begeistret siden Uffert dukket opp for å inspisere Gygrid.

«Det visste jeg ikke,» sa han med et glis mot Harry, som kjente at ansiktet brant. Han skulle gitt ganske mye for å kunne rope sannheten i trynet på Malfang – eller enda bedre, en god forbannelse.

«Vel, Draco, hva var det?» spurte Slur.

«Det er professor Uffert, professor– hun trenger Deres hjelp,» sa Malfang. «De har funnet Røsli; han sitter fast inni en do i femte.»

«Hvordan har han greid det?» sa Slur.

«Vet ikke, professor; han er litt omtåket.»

«Vel, vel. Ja ja,» sa Slur. «Potter, vi får fortsette undervisningen i morgen kveld.»

Han snudde og gikk fort ut fra kontoret. Malfang så på Harry og formet ordet *'Hjelpetimer?'* med leppene bak Slurs rygg før han fulgte etter ham.

Det kokte i Harry mens han stakk staven i kutten igjen for å gå. Nå hadde han i det minste et døgn på seg til å øve; han visste at han burde være glad for en slik redning i siste sekund, men det var ikke lett, når den kom på bekostning av at Malfang kunne fortelle hele skolen at han trengte hjelpetimer.

Han var kommet bort til døra da han så det: en dirrende lysflekk som danset over dørkarmen. Han stoppet og stirret på den … den minnet ham om noe … og så kom han på det: Det var nesten som de lysene han hadde sett i drømmen i går kveld, lysene i det andre rommet han hadde gått igjennom på sin vei gjennom Mysterieavdelingen.

Han snudde seg. Lyset kom fra tanketanken på Slurs skrivebord. Det sølvhvite innholdet bølget og virvlet. Slurs tanker … ting han ikke ville Harry skulle se hvis han tilfeldigvis skulle greie å slå seg igjennom Slurs forsvar …

Harry så på tanketanken og kjente nysgjerrigheten velle opp i seg … Hva var det Slur var så oppsatt på å holde skjult for ham?

Sølvlyset skimret på veggen … Harry tok et par skritt mot bordet mens han tenkte så det knakte. Kunne det tenkes at det var opplysninger om Mysterieavdelingen Slur ville holde hemmelig?

Han kikket seg over skulderen, og hjertet begynte å pumpe hardere og fortere. Hvor lang tid kunne det ta å få Røsli fri fra den doen? Kom Slur rett tilbake til kontoret etterpå, eller ville han følge Røsli til sykestua? Sikkert det siste … Røsli var jo kaptein på Smygard-laget, så Slur ville sikkert forsikre seg om at alt var i orden med ham.

Han gikk de siste skrittene bort til tanketanken, bøyde seg over den og stirret ned i dybdene. Han nølte – tok fram tryllestaven – lyttet … ikke en lyd fra kontoret eller gangen utenfor. Han berørte forsiktig overflaten av tanketanken med stavtippen.

Det sølvaktige stoffet oppi begynte å hvirvle fortere rundt. Harry bøyde seg nærmere og så at det var blitt gjennomsiktig. Enda en gang så han ned i et rom som gjennom et rundt vindu i taket … ja, om han ikke tok aldeles feil, var rommet Storsalen.

Det pusten hans dugget mot, var faktisk overflaten av Slurs tanker … det var som om Harrys eget sinn svevde i et tomrom … det ville jo være galskap å gjøre det som fristet ham så sterkt … han skalv … Slur kunne være tilbake når som helst … men Harry tenkte på Chos sinne, på Malfangs hånlige geip, og ble grepet av halsløs dumdristighet.

Han trakk pusten dypt – og stakk ansiktet ned under overflaten av Slurs tanker. Og med det samme var det som kontorgolvet vippet og tippet Harry hodestups oppi tanketanken …

Han falt hvirvlende gjennom svart kulde – og så –

Han sto midt i Storsalen, men de fire husbordene sto ikke der. I stedet var det over hundre mindre bord, alle vendt den samme veien, og ved hvert satt en elev med bøyd hode og skriblet på en pergamentrull. Den eneste lyden var krafsingen av fjærpenner, og nå og da en rasling når en eller annen rettet på pergamentet. Det var åpenbart heksamen.

Solskinnet strømmet inn gjennom de høye vinduene og falt på de bøyde hodene, som skinte i kastanje og kobber og gull i det skarpe lyset. Harry speidet omkring seg. Slur måtte være her etsteds – dette var jo hans minne …

Og der satt han, ved et bord like bak Harry. Harry glodde. Tenårings-Slur virket pistrete og gusten, omtrent som en plante som har vokst i mørke. Håret var langt og fett og hang slapt ned på bordet, for haukenesa var bare noen centimeter fra bordplata mens han skriblet. Harry gikk rundt bak ryggen hans og leste overskriften på eksamensoppgaven: FORSVAR MOT SVARTEKUNSTER – UNDRE GALDRELAUGSEKSAMEN.

Så Slur måtte altså være femten–seksten år, omtrent på Harrys alder. Hånden fløy over pergamentet; han hadde skrevet minst tretti centimeter mer enn dem som satt nærmest, og det enda håndskriften var liten og snirklete.

«Fem minutter igjen!»

Harry skvatt da han hørte stemmen. Han snudde seg og så issen til professor Pirrevimp bevege seg mellom bordene litt bortenfor. Han passerte nettopp en gutt med uregjerlig, svart hår … *påfallende* uregjerlig svart hår …

Harry flyttet seg så fort at hadde han vært fysisk til stede, ville han veltet bord til høyre og venstre. Men i stedet var det som om han gled drømmeaktig tvers over to rader og bortover en tredje. Bakhodet til den svarthårete gutten kom nærmere og … nå rettet han seg opp, la fra seg pennen, trakk pergamentrullen til seg for å lese igjennom det han hadde skrevet …

Og Harry stoppet foran bordet og stirret ned på sin femtenårige far.

Opphisselsen eksploderte i mellomgolvet: Det var som å se seg selv, men liksom med enkelte bevisste feil. Jakobs øyne var nøttebrune, nesa litt lenger enn Harrys, og han hadde ikke noe arr i pannen, men det var det samme smale ansiktet, den samme munnen, samme øyebryn; Jakobs hår strittet ut bak akkurat som Harrys, hendene kunne vært Harrys egne, og Harry visste at når Jakob reiste seg, ville de være nesten på centimeteren jevnhøye.

Jakob satte i en kjempegjesp og rusket opp i håret så det strittet enda verre. Så kastet han et blikk på professor Pirrevimp, snudde seg på stolen og gliste mot en gutt som satt fem plasser lenger bak.

Og med enda et støt av opphisselse så Harry Sirius svare Jakob med en tommel i været. Sirius satt og vippet på bakbeina av stolen sin og tok verden tydelig med ro. Han tok seg svært godt ut; det mørke håret falt ned i øynene med en slags skjødesløs eleganse som Harry eller Jakob aldri i livet kunne ha etterliknet. Piken som satt rett bak, sendte ham forhåpningsfulle blikk, men han enset dem visst ikke. Og to plasser bortenfor den piken igjen – og magen til Harry gjorde enda et herlig lite hopp – satt Remus Lupus.

Han så nokså blek og skrøpelig ut (nærmet det seg fullmåne, tro?) og var oppslukt av besvarelsen sin; med rynker i pannen satt han og leste hva han hadde skrevet og klødde seg på haken med pennesplitten.

Da måtte vel Ormsvans også være her etsteds … og jo da, det tok bare noen sekunder før Harry fikk øye på ham: en tynn, vesal gutt med musebrunt hår og spiss nese. Ormsvans så engstelig ut, gnagde på neglene sine, stirret ned på besvarelsen, skrapte i golvet med tærne – og nå og da skottet han håpefullt bort på naboens pergament. Harry kikket på ham et øyeblikk, og så på Jakob igjen, som nå satt og drodlet på en pergamentbit. Han hadde tegnet en snopp, og akkurat nå formet pennen bokstavene 'L.E.' Hva sto nå de for?

«Legg fra dere pennene!» pep professor Pirrevimp. «Det gjelder deg òg, Snurke! Alle blir sittende mens jeg samler inn besvarelsene! *Apporto!*»

Over hundre pergamentruller fór til værs, før de skjøt ned i de åpne armene til professor Pirrevimp med slik kraft at han datt på ryggen. Mange lo. Noen elever ved de forreste bordene reiste seg, grep Pirrevimp under albuene og løftet ham opp igjen.

«Mange takk – mange takk,» pustet Pirrevimp. «Vel, alle sammen, da kan dere gå!»

Harry så ned på faren sin, som i en fart hadde streket over det 'L.E.' han hadde drodlet på, spratt opp, puttet pennen og eksamensoppgaven i sekken og slengte den over skulderen mens han ventet på Sirius.

Harry så seg om og fikk øye på Slur litt bortenfor. Han var fremdeles oppslukt av sin egen besvarelse, enda han nå var på vei mellom bordradene mot døra til inngangshallen. Han bevegde seg på en pussig, rykkvis måte som minnet om en edderkopp, rundskuldret og likevel hengslete, og det fettete håret dasket rundt ansiktet når han gikk.

En gjeng snadrende jenter kom mellom Slur og Jakob, Sirius og Lupus. Ved å plassere seg midt i mylderet kunne Harry holde øye med Slur, samtidig som han prøvde å høre hva Jakob og vennene hans sa.

«Nå, Luna, åssen likte du spørsmål ti?» spurte Sirius da de kom ut i inngangshallen.

«Topp,» sa Lupus kvikt. «*Nevn fem trekk som kjennetegner varulven*. Veldig bra spørsmål.»

«Tror du du fikk med alle tegnene, da?» sa Jakob med falsk bekymring.

«Mjo, jeg tror det,» sa Lupus alvorlig mens de ble oppslukt av mengden som stimlet sammen foran utgangsdørene for å komme ut i den sollyse parken. «En: Han sitter på min stol. To: Han har på seg mine klær. Tre: Han heter Remus Lupus.»

Ormsvans var den eneste som ikke lo.

«Jeg fikk med meg snuteformen, pupillene og haledusken,» sa han oppskjørtet, «men jeg kunne ikke komme på hva mer –»

«Hvor tett i pappen går det an å bli, Ormsvans?» sa Jakob utålmodig. «Du renner da rundt med en varulv en gang hver måned –»

«Ikke så høyt!» sa Lupus.

Harry kikket bekymret bakom seg. Slur var fortsatt like i nærheten og hadde fortsatt tankene på heksamen – men dette var Slurs minne, og Harry var sikker på at hvis Slur skulle komme til å tusle i en annen retning når de kom ut, ville ikke han selv kunne følge Jakob lenger. Men da Jakob og de tre vennene hans vandret nedover gressbakkene mot innsjøen, gikk Slur til hans intense lettelse den samme veien – øyensynlig uten noen klar idé om hvor han skulle, ettersom han stadig hadde nesa i eksamenspapirene – så Harry greide å holde tritt med Jakob og de andre.

«Vel, hele oppgaven var barnemat, syns jeg,» sa Sirius. «Det skulle forbause meg om jeg ikke fikk minst 'Strålende'.»

«Jeg òg,» sa Jakob. Han stakk hånden i lomma, og den kom opp igjen med en gullsnopp.

«Hvor fikk du tak i den?»

«Knabba'n,» sa Jakob henkastet. Han begynte å leke med snoppen, og lot den fly bortimot en halvmeter fritt før han fanget den igjen; refleksene hans var tipp-topp. Ormsvans fulgte ærefryktig med.

De stanset i skyggen av det samme bøketreet hvor Harry, Ronny og Hermine hadde tilbrakt en søndag med lekselesing, og slengte seg over ende på gresset. Harry så seg tilbake over skulderen og så til sin glede at Slur også hadde slått seg ned på gresset i skyggen av et tett kratt. Han var

like oppslukt av U.G.L.E.-oppgaven som før, så Harry kunne fritt sette seg mellom bøken og krattet og holde øye med firkløveret under treet. Solskinnet glitret blendende på den blanke vannflaten. På stranda satt den samme lattermilde jentegjengen som litt før kom ut fra Storsalen. De hadde tatt av seg skoene og sokkene og kjølte føttene i vannet.

Lupus hadde dratt fram en bok og leste. Sirius kikket rundt på elevene som myldret rundt på plenene med en mine som om han kjedet seg; nokså overlegen så han ut, men på en svært sjarmerende måte. Jakob lekte fremdeles med snoppen, lot den suse lenger og lenger unna, lot den *nesten* unnslippe, men fanget den alltid i siste øyeblikk. Ormsvans fulgte hver bevegelse med åpen munn, og når Jakob greide en spesielt krevende fangst, hikstet han til og klappet. Etter omtrent fem minutter med dette begynte Harry å lure på hvorfor Jakob ikke ba Ormsvans ta seg sammen, men det virket faktisk som han likte denne oppmerksomheten. Harry la merke til at faren hans hadde for vane å ruske opp i håret, liksom for å unngå at det skulle se for velgredd ut, og dessuten at han stadig kikket bort på jentene i vannkanten.

«Legg nå vekk den der, da,» sa Sirius omsider, da Jakob fikk til en ekstra flott fangst og Ormsvans ropte hurra, «før Ormsvans pisser på seg av opphisselse.»

Ormsvans ble litt lyserød, men Jakob flirte.

«Hvis det plager deg, så,» sa han og puttet snoppen i lomma igjen. Harry fikk et bestemt inntrykk av at Jakob neppe ville holdt opp å vise seg, hvis ikke nettopp Sirius hadde sagt det.

«Jeg kjeder meg,» sa Sirius. «Skulle ønske det var fullmåne.»

«Du så, kanskje,» sa Lupus dystert nede fra boka. «Vi har transfigurasjonen igjen, så hvis du kjeder deg sånn, kan du jo høre meg. Her …» og han holdt fram boka.

Men Sirius snøftet bare. «Jeg trenger ikke se på det tullet der, jeg kan det alt.»

«Nå tenker jeg du våkner, Tasselabb,» sa Jakob lavt. «Se hvem vi har her …»

Sirius snudde på hodet. Brått ble han aldeles stille, som en hund som har fått ferten av en kanin.

«Bra,» sa han bløtt. «*Snufserus*.»

Harry snudde seg for å se hva han så på.

Slur hadde reist seg igjen og holdt på å stappe U.G.L.E.-papirene i sekken. Idet han kom fram fra krattskyggen og begynte å gå over gresset, reiste Sirius og Jakob seg også.

Lupus og Ormsvans var blitt sittende. Lupus stirret fremdeles ned i boka, selv om blikket ikke flyttet seg, og det var kommet en liten nyve mellom øyebrynene. Ormsvans så fra Sirius og Jakob til Slur, og uttrykket i fjeset var lutter begjærlig forventning.

«Åssen går det, Snufserus?» sa Jakob høyt.

Slur reagerte så fort at det var nesten som om han hadde ventet et angrep; han slapp sekken, hånden skjøt inn under kutten, og han hadde fått staven halvveis fram da Jakob ropte: «*Exitarmus!*»

Slurs tryllestav fløy tre meter til værs og falt med et lite dunk ned i gresset bak ham. Fra Sirius kom det et latterbjeff.

«*Hindrio!*» sa han og pekte med staven på Slur, som ble slått over ende midt i et stup over gresset etter staven sin.

Rundt dem hadde andre elever snudd seg og fulgte med. Noen hadde reist seg og kom langsomt nærmere. Noen så bekymret ut, andre som om de moret seg.

Slur lå på bakken og hev etter pusten. Jakob og Sirius gikk nærmere ham med stavene parat. På veien skottet Jakob over skulderen mot jentene i vannkanten. Ormsvans hadde reist seg og fulgte sultent med, og flyttet seg litt bort fra Lupus for å se enda bedre.

«Åssen gikk heksamen, Snufserus?» sa Jakob.

«Jeg så ham, han hadde nesa helt nedi pergamentet,» sa Sirius ondskapsfullt. «Det er sikkert fettflekker over hele, så de ikke kan lese et ord.»

Flere i nærheten lo – det var tydelig at Slur var upopulær. Ormsvans fniste skingrende. Slur prøvde å reise seg, men våden hadde makt over ham fremdeles; det var som om han kjempet mot usynlige rep.

«Bare – vent,» peste han og glante opp på Jakob med uforfalsket avsky, «bare – vent!»

«Vente på hva da?» sa Sirius kjølig. «Hva har du tenkt å gjøre, Snufserus – pusse nesa di på oss?»

Slur brast i en strøm av banning blandet med våder, men tryllestaven hans lå flere meter unna, og ingenting skjedde.

«Vask munnen din,» sa Jakob kaldt. «*Skrubberunt!*»

Straks flommet det rosa såpebobler fra munnen til Slur; fråden veltet over leppene hans, ga ham brekninger, tok pusten fra ham –

«La ham VÆRE!»

Jakob og Sirius snudde på hodet. Jakobs ledige hånd strøk øyeblikkelig opp i håret.

Det var en av jentene fra stranda. Hun hadde tykt, mørkerødt hår som falt ned over skuldrene og gnistrende grønne, mandelformede øyne – Harrys øyne.

Harrys mor.

«Hallo der, Eving,» sa Jakob, og stemmen lød plutselig behagelig, dypere, modnere.

«La ham være,» gjentok Lilly. Hun så på Jakob med alle tegn på dyp motvilje. «Hva har han gjort deg?»

«Tjaa,» sa Jakob, som om han overveide saken, «det er liksom mer det at han *fins*, om du skjønner hva jeg mener …»

Mange av elevene rundt lo, Sirius og Ormsvans også, men ikke Lupus, som øyensynlig fremdeles var oppslukt av boka, og ikke Lilly.

«Du tror visst du er morsom,» sa hun kaldt. «Men du er bare en arrogant, bøllete drittsekk, Potter. La ham *være*.»

«Ja, hvis du vil gå ut med meg, så,» sa Jakob fort. «Gjør det … gå ut med meg, så skal jeg aldri legge en stav på gamle Snufserus igjen.»

Bak ham begynte hindrevåden å forta seg. Slur hadde begynt å åle seg bortover mot staven sin som lå i gresset. Underveis spyttet han såpebobler.

«Deg ville jeg ikke gått ut med om valget sto mellom deg og kjempeblekkspruten,» sa Lilly.

«Uflaks, Horn,» sa Sirius og snudde seg mot Slur igjen. «Hoi!»

Men for sent; Slur pekte rett på Jakob med staven – det kom et lysglimt, og brått hadde Jakob fått en flenge på sida av hodet, og kuttebrystet ble flekket med blod. Han virvlet rundt, og et nytt lysglimt senere hang Slur opp ned i lufta, så kutten falt ned over hodet på ham og avslørte et par magre, bleke bein og en grånende underbukse.

Mange i den lille tilskuerflokken heiet. Sirius, Jakob og Ormsvans brølte av latter.

Det hadde rykket et øyeblikk i det rasende fjeset til Lilly, som om hun holdt på å smile, men hun sa: «Slipp ham ned!»

«Ja visst,» sa Jakob og vippet staven opp, hvorpå Slur datt i bakken som en sekk. Han karret seg ut av kuttevirvaret i en fart og kom seg på beina med staven klar, men Sirius sa: «*Petrificus totalis!*» og straks deiset Slur over ende igjen, stiv som en stokk.

«LA HAM VÆRE!» skrek Lilly igjen, og nå hadde hun fått fram sin egen stav. Sirius og Jakob holdt vaktsomt øye med den.

«Æsj, Eving, ikke tving meg til å hekse deg, da,» sa Jakob med følelse.

«Så opphev våden, da!»

Jakob sukket dypt, men han snudde seg mot Slur og mumlet motvåden.

«Se så,» sa han mens Slur kom seg på beina igjen. «Flaks for deg at Eving var her, Snufserus –»

«Jeg trenger ingen hjelp fra skitne, små grumser som henne!»

Lilly blunket.

«Greit,» sa hun kjølig. «Da skal jeg ikke bry meg for framtida. Og hvis jeg var deg, ville jeg vasket underbuksene mine, *Snufserus*.»

«Be Eving om unnskyldning!» tordnet Jakob til Slur og pekte truende på ham med tryllestaven.

«Jeg vil ikke ha unnskyldningen hans hvis det er *du* som tvinger den fram!» ropte Lilly og gikk løs på Jakob i stedet. «Du er like ille som ham!»

«Hva?» hylte Jakob. «Jeg ville ALDRI kalt deg en – noe sånt!»

«Rusker til håret ditt bare for det du tror det er tøft å se ut som du akkurat har kommet ned fra sopelimen! Flyr rundt og viser deg med den dumme snoppen! Går rundt i gangene og hekser alle som irriterer deg, bare for det

du *kan* – det er rart limen din kan løfte seg fra bakken med det tjukke huet ditt på! Jeg blir KVALM av deg!»

Hun snudde på hælen og marsjerte bort.

«Eving!» ropte Jakob etter henne. «Hei, EVING!»

Men hun så seg ikke tilbake.

«Hva er det med henne?» sa Jakob og prøvde – men fikk ikke helt til – å se ut som om dette var et rent retorisk spørsmål uten noen som helst betydning for ham.

«Hvis man leser litt mellom linjene der, så ville jeg sagt at hun syns du er aldri så lite innbilsk, kamerat,» sa Sirius.

«Å jaså,» sa Jakob, som nå så rasende ut. «Å jaså –»

Det kom et nytt lysglimt, og nok en gang hang Slur opp ned i lufta.

«Hvem har lyst til å se at jeg peller av Snufserus underbuksa?»

Men hvorvidt Jakob virkelig pelte av Slur underbuksa, fikk Harry aldri vite. En hånd klemte til om overarmen hans med et grep som en avbitertang. Harry krympet seg og vred på hodet for å se hvem som hadde tak i ham, og med en ising av forferdelse så han rett ved seg en voksen Slur i full størrelse og hvit av raseri.

«Har du det morsomt?»

Harry merket at han skjøt til værs; sommerdagen oppløste seg rundt ham, og han svevde gjennom isnende belgmørke, fremdeles med Slurs jerngrep rundt overarmen. Og så, med en krengende fornemmelse som om han selv var blitt endevendt i lufta, slo føttene mot steinhellene i Slurs kjeller, og han sto på ny i tussmørket ved tanketanken på skrivebordet til dagens lærer i eliksirer.

«Jaså,» sa Slur og grep så hardt om armen hans at Harrys hånd begynte å bli nummen. «*Jaså*, Potter … så du har moret deg, du?»

«N-nei,» sa Harry og prøvde å komme løs.

Det var nifst – det rykket i leppene på Slur, tennene var blottet og ansiktet var helt hvitt.

«Morsom mann, din far, hva?» sa Slur og ristet Harry så hardt at brillene gled nedover nesa.

«Jeg – mente ikke –»

Slur slengte Harry fra seg med slik kraft at han mistet pusten da han traff kjellergolvet.

«Du nevner ikke for noen hva du har sett her!» brølte Slur.

«Nei,» sa Harry og karret seg opp igjen, så langt fra Slur han bare kunne. «Nei, så klart jeg i–»

«Kom deg ut, *kom deg ut*, og jeg vil aldri mer se deg på mitt kontor!»

Harry styrtet mot døra, og et glass med døde kakerlakker eksploderte over hodet på ham. Han vrengte døra opp, sprintet bortover gangen og stoppet ikke før det var tre etasjer mellom ham og Slur. Der lente han seg mot en vegg og peste og gned seg over blåmerkene på armen.

Han hadde slett ikke lyst til å komme tilbake til Griffing-tårnet så tidlig, og ikke til å fortelle Ronny og Hermine hva som hadde skjedd. Inni ham vrengte det seg av avsky og mismot – og årsaken var ikke at at han ble skreket til eller fikk glass slengt etter seg; det var at han visste hvordan det var å bli ydmyket midt i en krets av tilskuere, visste akkurat hvordan Slur hadde følt seg da faren hans hånte ham – og at etter det han nettopp hadde sett, var faren hans akkurat så arrogant som Slur alltid hadde sagt om ham.

KAPITTEL TJUENI

YRKESVEILEDNING

«Men hvorfor har du ikke psykoblokktimer mer?» spurte Hermine og rynket pannen.

«Det har jeg jo sagt,» mumlet Harry. «Slur mener jeg kan greie meg selv, nå som jeg har lært grunntrekkene.»

«Så det er slutt med de rare drømmene, da?» sa hun skeptisk.

«Mjo, sånn omtrent,» sa Harry uten å se på henne.

«Vel, jeg for min del syns nå ikke han skulle gi seg før det er helt bombesikkert at du kan takle dem!» sa Hermine indignert. «Harry, jeg syns du skulle gå tilbake til ham og spør –»

«*Nei*,» sa Harry med ettertrykk. «Bare dropp det, Hermine, er det greit?»

Det var den første dagen av påskeferien, og Hermine hadde tilbragt store deler av dagen slik hun pleide, nemlig med å sette opp puggeplaner for dem alle tre. Harry og Ronny hadde latt henne gjøre det; det var enklere enn å ta opp noen diskusjon, og forresten kunne de alltids komme til nytte.

For Ronny hadde det vært en stygg overraskelse at det bare var seks uker til igjen til eksamen.

«Men hvordan kan det komme som noe sjokk?» sa Hermine og rørte ved de små rutene i timeplanen hans med tryllestaven så fagene lyste opp i hver sin farge.

«Veit ikke …» sa Ronny, «det har hendt så mye …»

«Vel, der har du den iallfall,» sa hun og rakte ham puggeplanen. «Hvis du følger den, burde alt gå bra.»

Ronny kikket dystert ned på den. Så lysnet han opp.

«Du har gitt meg en kveld i uka fri!»

«Det er til rumpeldunktreninga,» sa Hermine.

Ronnys smil falmet igjen.

«Hva er vitsen?» sa han. «Kjangsen vår på rumpeldunkpokalen i år er omtrent like stor som for at fattern blir magiminister.»

Hermine sa ikke noe; hun så på Harry, som satt og stirret tomt i veggen på oppholdsrommet mens Skeivskank krafset på hånden hans og ba om å bli kløDD.

«Hva er det som er i veien, Harry?»

«Hva? Æhm – ingenting,» sa han fort.

Han grep sin *Defensiv magiteori* og lot som om han lette etter noe i innholdsfortegnelsen. Skeivskank oppga ham som et håpløst prosjekt og forsvant under stolen til Hermine.

«Jeg så Cho for litt siden,» sa Hermine forsiktig. «Hun så temmelig knust ut … har dere to krangla igjen?»

«Hv – å ja – jo, det har vi,» sa Harry og grep denne unnskyldningen begjærlig.

«Om hva da?»

«Den snikevenninnen hennes, Marietta,» sa Harry.

«Ja, det gjorde du jaggu rett i,» sa Ronny sint og la fra seg puggeplanen. «Hadde det ikke vært for henne, så –»

Og så var han i full gang med en tirade om Marietta Eggelkam som passet Harry utmerket; alt han behøvde å gjøre, var å se sint ut, nikke og si «Akkurat» og «Ikke sant» hver gang Ronny trakk pusten. Og imens fikk tankene kretse fritt, men stadig mer mismodig, om det han hadde sett i tanketanken.

Det føltes som om minnet gnagde i ham fra innsida. Han hadde vært så sikker på at foreldrene hans var fantastiske mennesker at det aldri hadde vært det minste vanskelig å vifte vekk Slurs insinuasjoner om faren. Hadde ikke folk som Gygrid og Sirius fortalt ham hvor fabelaktig faren hans var, kanskje? *(Jo da, jøss, bare se hvordan Sirius selv var*, gnålte en stemme i hodet hans. *Han var like ille, han.)* Vel, visst hadde han en gang hørt professor McSnurp si at faren hans og Sirius hadde vært bråkmakere på skolen, men hun hadde beskrevet dem som forgjengere til Wiltersen-

tvillingene, og Harry kunne ikke forestille seg at Fred og Frank kunne henge folk opp ned bare for moro skyld … om de ikke virkelig avskydde dem, da – Malfang for eksempel, eller noen andre som virkelig fortjente det …

Harry prøvde å bygge opp en argumentasjon for at Slur hadde fortjent det Jakob hadde utsatt ham for; men hadde ikke Lilly spurt: «Hva har han gjort deg?» Og hadde ikke Jakob svart: «Det er liksom mer det at han *fins*, om du skjønner hva jeg mener.» Hadde ikke Jakob satt i gang alt sammen bare for at Sirius sa han kjedet seg? Harry kom på noe Lupus hadde sagt på Grimolds plass – at Humlesnurr hadde utnevnt ham til prefekt i håp om at han kunne få litt skikk på Jakob og Sirius … men i tanketanken hadde han bare sittet der og latt allting skje …

Han måtte stadig minne seg selv på at Lilly hadde grepet inn; moren hans var iallfall anstendig. Men så var det uttrykket i ansiktet hennes da hun hylte til Jakob; og det minnet var ikke det minst urovekkende av dem – for det var jo så tydelig at hun ikke kunne fordra Jakob at Harry ikke kunne begripe hvordan de hadde endt med å gifte seg. Det hendte faktisk at han lurte på om Jakob kunne ha tvunget henne til det …

I nesten fem år hadde tanken på faren vært en kilde til trøst og inspirasjon. Hver gang noen hadde sagt at han liknet Jakob, hadde han glødet av stolthet. Og nå … nå ble han bare kald og ulykkelig så snart han tenkte på ham.

Det ble mer vind, men også lysere og varmere etter som påskeferien gikk, men Harry, som de andre femte- og sjuendeklassingene, satt innesperret og repeterte, bare avbrutt av småturer til biblioteket. Harry lot som om det dårlige humøret hans bare skyldtes at eksamen nærmet seg, og siden alle andre i Griffing også var hjertelig lei av pugg, var det ingen som tvilte på den unnskyldningen.

«Harry, jeg snakker til deg – hører du meg?»

«Hø?»

Han så opp. Det var en temmelig forblåst Gulla Wiltersen som hadde slått seg ned ved bibliotekbordet hvor han hadde sittet alene til nå. Det var sent

søndag kveld. Hermine hadde gått tilbake til Griffing-stua for å pugge oldruner, og Ronny hadde rumpeldunktrening.

«Å, hei,» sa Harry og trakk til seg bøkene. «Hvorfor er du ikke på treninga?»

«Den er slutt,» sa Gulla. «Ronny måtte følge Jonny Slumper opp på sykestua.»

«Hvorfor da?»

«Vel – vi er'ke helt sikre, men vi *tror* han slo seg selv i svime med kølla si.» Hun sukket tungt. «Ja ja … men du, vi har fått en pakke, den ble akkurat utlevert fra den nye kontrollposten til Uffert.»

Hun løftet opp en eske innpakket i brunt papir og satte den på bordet. Det var tydelig at den var blitt åpnet og temmelig skjødesløst pakket inn igjen. Med rødt blekk sto det skriblet tvers over den: *Inspisert og godkjent av storinkvisitoren på Galtvort*.

«Det er påskeegg fra mor,» sa Gulla. «Ett av dem er til deg … værsgod.»

Hun rakte ham et imponerende sjokoladeegg pyntet med små glasursnopper som, etter hva som sto på pakken, skulle inneholde en pose vrimleveps. Harry kikket på det – og så merket han til sin redsel at han fikk en klump i halsen.

«Har du det ikke bra, Harry?» spurte Gulla stillferdig.

«Jo da, finfint,» sa Harry, tykk i målet. Klumpen i halsen gjorde rent vondt. Han kunne ikke begripe hvordan et påskeegg kunne få ham til å føle seg sånn.

«Du har virka temmelig molefonken i det siste,» fortsatte Gulla. «Men du, jeg er sikker på at hvis du bare *snakka* med Cho –»

«Det er ikke Cho jeg vil snakke med,» sa Harry bryskt.

«Hvem er det da?» spurte Gulla.

«Jeg …»

Han så seg om for å sjekke at ingen lyttet. Madam Knipe sto flere hyllerader bortenfor og stemplet ut en stabel bøker til Hanna Abom, som så aldeles forstyrret ut.

«Jeg skulle ønske jeg kunne snakke med Sirius,» mumlet han. «Men jeg vet godt at det går'ke.»

Mer for å gjøre et eller annet enn egentlig fordi han hadde lyst på noe, pakket han opp påskeegget, brøt av en stor bit og puttet den i munnen.

«Nja,» sa Gulla langsomt og forsynte seg med en eggebit, hun òg, «hvis du virkelig vil snakke med Sirius, må det vel gå an å finne en måte å ordne det på.»

«Ikke tull'a,» sa Harry håpløst. «Når Uffert overvåker peisene og leser all posten?»

«Det er det med å vokse opp sammen med Fred og Frank,» sa Gulla, «at en begynner lissom å tro at allting er mulig, bare en tør.»

Harry så på henne. Kanskje det var sjokoladen som gjorde sin virkning – Lupus rådet dem alltid til å spise litt når de hadde vært i klammeri med desperanter – eller kanskje var det bare at han endelig hadde *sagt* det som hadde ligget og verket i ham i en uke, men plutselig følte han seg litt mer forhåpningsfull.

«HVA ER DET DERE *FINNER* PÅ!?!»

«Å søren,» hvisket Gulla og spratt opp, «jeg tenkte ikke på –»

Madam Knipe kastet seg over dem, og det inntørkede fjeset var fortrukket av raseri.

«*Sjokolade på biblioteket!*» hylte hun. «Ut – *ut* – *UT!*»

Hun trev tryllestaven og forhekset Harrys bøker, blekkhus og skolesekk til å jage ham og Gulla ut av biblioteket og gi dem noen solide kilevinker i hodet på veien.

*

Som for å understreke betydningen av den tilstundende eksamen, fant de en av de siste feriedagene bunker med brosjyrer, flygeblad og notiser om alskens magiske yrker på bordene i Griffing-tårnet, sammen med nok et nytt oppslag på tavla:

YRKESVEILEDNING

Alle femteklassinger skal i løpet av første uke av sommerterminen ha et kort møte med sin husstyrer for å drøfte sitt framtidige yrkesvalg. For timeavtale for hver enkelt, se nedenfor.

Harry så nedover lista og fant ut at han var ventet på professor McSnurps kontor mandag klokka halv tre, så dermed gikk han glipp av det meste av clairvoyansetimen. Han og de andre femteklassingene tilbrakte mye av den siste helga i påskeferien med å lese alle yrkesveiledningene som var lagt ut til gjennomsyn.

«Vel, heling tror jeg hvertfall ikke jeg satser på,» sa Ronny den siste feriekvelden. Han satt begravd i en brosjyre med St. Mungos korslagte knokkel-og-tryllestav-emblem på forsida. «Her står det at minstekravet er Ø.G.L.E.-r med B i eliksirer, urtologi, transfigurasjon, formler og svarteforsvar. Altså … det er'ke småtterier de venter seg, hæ?»

«Det er jo en meget ansvarsfull jobb, da,» sa Hermine åndsfraværende.

Hun satt og studerte et flygeblad i skjærende rosa og oransje med overskriften: 'SÅ DU TROR DU VIL JOBBE MED GOMPEKONTAKT?' «Det er visst ikke mye som kreves for å bli gompekontakt – alt du trenger er en U.G.L.E. i gompologi: *Langt viktigere kvalifikasjoner er pågangsmot, tålmodighet og en god porsjon humoristisk sans!*»

«Du hadde trengt mer enn en god porsjon humoristisk sans for å ha kontakt med onkelen min,» sa Harry mørkt. «Heller en god porsjon overlevelsessans, kanskje.» Selv var han halvveis igjennom en brosjyre om trollmannsbankvesen: «Men hør på dette: *Ønsker du en utfordrende karriere fylt av reiser, eventyr og gode bonusordninger ved livsfare? Da er Trollmannsbanken Flirgott noe for deg! Vi rekrutterer nå forbannelsesknekkere til spennende uten-landsoppdrag …* Men de krever aritmantikk, altså – det kunne vært noe for deg, Hermine!»

«Mnææ, jeg tror ikke bank er helt meg,» sa Hermine like fraværende, men nå var hun oppslukt av 'HAR DU TÆL TIL Å TRENE SIKKERHETSTROLL?'

«Hei,» sa en stemme i øret på Harry, og da han snudde seg, var det Fred og Frank som kom. «Gulla fortalte oss om deg,» sa Fred, mens han la beina velbehagelig på bordet så en stabel brosjyrer om en karriere i Magidepartementet raste i golvet. «Hun sier du absolutt må snakke med Sirius?»

«Hva?» sa Hermine skarpt og stivnet med hånden halvt utstrakt mot 'BLI EN BRAKSUKSESS – BEGYNN I AVDELINGEN FOR MAGISKE UHELL OG KATASTROFER'.

«Jo …» sa Harry og prøvde å låte likeglad, «jo da, jeg tenkte liksom jeg skulle –»

«Ikke vær idiot,» sa Hermine; hun rettet seg opp og mønstret ham som om hun ikke kunne tro sine egne øyne. «Når Uffert tukler med peisene og ransaker hver ugle?»

«Vel, vi tror vi kan komme unna det der,» sa Frank og strakte seg og smilte. «Det gjelder bare å finne en avledningsmanøver. Og dere har kanskje lagt merke til at det har vært temmelig rolig på dævelskap-fronten nå i ferien?»

«Vi spurte oss sjøl: Hva var vitsen med å lage bråk i *fritida?*» fortsatte Fred. «Og svaret var soleklart: ingen. For ikke å snakke om at da hadde vi ødelagt pugginga for folk òg, og noe sånt ville vi jo aldri finni på.»

Han nikket skinnhellig til Hermine, som så nokså befippet ut over slik omtenksomhet.

«Men fra i morra er det full guffe igjen,» la han kvikt til. «Og hvis vi først skal lage litt spetakkel, hvorfor ikke gjøre det på en måte så Harry kan få den praten sin med Sirius?»

«Jo, *men*,» sa Hermine, som om det gjaldt å forklare noe veldig enkelt til noen som var stokk dum, «greit, dere lager en avledningsmanøver, men *hvordan* skal Harry få snakket med ham?»

«På Ufferts kontor,» sa Harry rolig.

Han hadde grublet på saken i fjorten dager og kunne ikke se noen annen mulighet. Uffert hadde selv fortalt ham at den eneste peisen som ikke ble overvåket, var hennes egen.

«Er – du – sprute – gal?» sa Hermine med meget liten stemme.

Ronny hadde senket brosjyren om en framtid i soppdyrkingsbransjen og fulgte samtalen vaktsomt.

«Nei, jeg tror ikke det,» sa Harry med et skuldertrekk.

«Og hvordan har du tenkt å komme deg dit i det hele tatt?»

«Kniven fra Sirius,» sa Harry.

«Hvaffornoe?»

«Forrige jul fikk jeg en kniv av Sirius som kan åpne alle låser,» sa Harry. «Så selv om hun har forhekset døra så *Alohomora* ikke virker, og det vedder jeg på hun har –»

«Hva sier *du* om dette her?» bjeffet Hermine til Ronny, og Harry kunne ikke unngå å bli minnet på hvordan fru Wiltersen hadde appellert til sin mann under den første middagen på Grimolds plass.

«Veit ikke, jeg,» sa Ronny, tydelig alarmert over å måtte komme med en oppfatning. «Hvis Harry vil gjøre det, så er det vel opp til han, vel?»

«Talt som en sann venn og Wiltersen,» sa Fred og klasket Ronny hardt i ryggen. «Altså. Vi tenker på å gjøre det i morra, rett etter skoletid, for det gir maksimal virkning hvis alle er ute i gangene – Harry, vi fyrer det av i østfløyen etsteds, så hun kommer langt unna kontoret sitt – og jeg tenker vi sku' kunne garantere deg … tja, skal vi si tjue minutter?» sa han og så på Frank.

«Fot i hose,» sa Frank.

«Hva slags avledning blir det?» spurte Ronny.

«Det får du se, lillebrutter,» sa Fred, og han og Frank reiste seg igjen. «Hvertfall hvis du tusler bort i gangen til Gregorius den glatte ved femtida i morra.»

*

Harry våknet grytidlig neste dag og var nesten like nervøs som den morgenen han skulle ha disiplinærhøringen sin i Magidepartementet. Det var ikke bare tanken på å bryte seg inn på Ufferts kontor og bruke hennes egen peis til å snakke med Sirius, skjønt det var mer enn ille nok – men i dag ble også første gang han kom til å være i nærheten av Slur siden den dagen han ble kastet ut av kontoret hans.

Han ble liggende en stund i senga og tenke på dagen som ventet. Så sto han lydløst opp, gikk bort til vinduet ved senga til Nilus og stirret ut på en aldeles strålende morgen og en klar, disig perlemorblå himmel. Rett forut sto det digre bøketreet hvor faren hans en gang hadde plagd Slur. Han visste ikke hva Sirius kunne si som kunne oppveie det han hadde sett i

tanketanken, men lengtet desperat etter å høre hans egen versjon av hva som hadde skjedd – få vite om det var noen formildende omstendigheter, noen unnskyldning for farens handlemåte …

Brått var det noe i skogbrynet ved Den forbudte skogen som tiltrakk seg oppmerksomheten. Harry myste mot sola … det var Gygrid som kom ut mellom trærne … det så ut som han haltet da han vaklet bort til hyttedøra og forsvant. Harry ble stående lenge, men Gygrid viste seg ikke mer. En strime røyk begynte å vikle seg opp fra pipa, så han kunne iallfall ikke være så stygt skadd at han ikke kunne tenne på peisen.

Harry snudde seg, gikk tilbake til kofferten sin og kledde på seg.

Med planen om innbrudd på Ufferts kontor hengende over seg, hadde Harry riktignok ikke ventet at det skulle bli noen avslappet dag, men han hadde ikke regnet med Hermines nesten kontinuerlige forsøk på å få ham fra det han hadde planlagt klokka fem. For første gang i sitt liv var hun minst like uoppmerksom som Harry og Ronny i magihistorietimen til professor Kiste, og holdt det gående med en strøm av hviskende formaninger som Harry gjorde sitt beste for å overhøre.

«… og *hvis* hun tar deg der, så ender det ikke bare med at du blir utvist; hun kommer til å gjette at du har snakket med Snøfte, og denne gangen vedder jeg på at hun *passer på* at du drikker verifiserum og svarer på det hun spør om …»

«Hermine,» sa Ronny lavt og indignert, «har du snart tenkt å slutte å kjefte på Harry og høre på professor Kiste, eller blir jeg nødt til å ta notater sjøl?»

«Bare notér, du, til en forandring, det tar ikke livet av deg!»

Innen de var på vei ned til fangekjelleren, var verken Harry eller Ronny på talefot med henne lenger. Det tok hun ikke som noe hinder; tvert imot utnyttet hun tausheten deres til å servere en uavbrutt rad av de dystreste advarsler – lavt, men så hvislende gjennomtrengende at Jokum kastet bort fem hele minutter på å sjekke heksekjelen sin etter sprekker.

Slur, derimot, hadde tydeligvis bestemt seg for å late som om Harry var usynlig. Det var naturligvis en taktikk Harry kjente godt, ettersom det var den samme som onkel Wiktor foretrakk, og i det store og hele var han vel

fornøyd med at det ikke skjedde noe verre. I forhold til hva han vanligvis måtte tåle av spott og spydigheter fra Slur, var dette nærmest en forbedring – særlig da han oppdaget at bare han fikk være i fred, fikk han uten vanskelighet til å blande forfriskusbrygget sitt. Ved slutten av timen helte han litt av eliksiren oppi en flaske, korket den og tok den med opp til kateteret til bedømmelse, med følelsen av at han iallfall kunne ha prestert en B.

Idet han snudde seg, hørte han noe som gikk i knas, og fra Malfang kom det et bjeff av hånlig latter. Han bråsnudde seg. Eliksirprøven hans lå utover golvet, og Slur mønstret ham med skadefryd.

«Oppsann,» sa han lavt. «Det blir nok null igjen, Potter.»

Harry var for opprørt til å få fram et ord. Han marsjerte ned til kjelen sin igjen for å fylle en ny flaske og sørge for at Slur satte karakter på *den* – men til hans forferdelse var resten av innholdet borte!

«Unnskyld!» sa Hermine og slo hånden for munnen. «Omforladels, Harry – jeg trodde du var ferdig, så jeg ryddet opp!»

Harry greide ikke å svare. Da det ringte ut, skyndte han seg ut uten å se seg tilbake, og ved lunsjen passet han på å sette seg mellom Nilus og Jokum, så Hermine ikke kunne sette i gang å gnåle om besøket på Ufferts kontor enda en gang.

Han var i så elendig humør da han kom til clairvoyansetimen at han helt hadde glemt yrkesveiledningen med professor McSnurp og først kom på den da Ronny spurte hvorfor han var der og ikke på kontoret hennes. Dermed var det bare å sprinte opp igjen, og hivende etter pusten kom han fram bare noen minutter for sent.

«Unnskyld, professor,» peste han og lukket døra, «jeg glemte det.»

«Det er greit, Potter,» sa hun rolig. I det samme var det noen som snufset borte i kroken, og han snudde seg.

Der satt professor Uffert med notatblokken på kneet, en tertefin, liten rysjekrage om halsen og et lite, men motbydelig selvtilfreds smil om munnen.

«Sett deg, Potter,» sa professor McSnurp kort. Hun skalv litt på hendene mens hun ordnet de mange brosjyrene som fylte skrivebordet hennes.

Han satte seg med ryggen mot Uffert og gjorde sitt beste for å late som han ikke kunne høre krafsingen av fjærpennen hennes mot blokken.

«Vel, Potter, vi er altså her for å snakke om eventuelle yrkesvalg du måtte ha tenkt på, og for å hjelpe deg til å velge hvilke fag du bør ta i sjette og sjuende klasse,» sa professor McSnurp. «Har du gjort deg noen tanker om hva du kunne ha lyst til å drive med etter skolen?»

«Æhm …» sa Harry.

Den skritsjende lyden bakfra var faktisk veldig distraherende.

«Ja?» sa professor McSnurp oppmuntrende.

«Vel, jeg tenkte kanskje … å bli svartspaner,» mumlet Harry.

«Da trenger du toppkarakterer,» sa professor McSnurp. Hun trakk fram en liten, mørk brosjyre fra haugen på skrivebordet og åpnet den. «De krever minimum fem Ø.G.L.E.-r, hvorav ingen dårligere enn 'Bedre enn ventet', ser jeg. Og etterpå har svartspanerkontoret selv en serie strenge personlighets- og ferdighetstester du må gjennomgå. Det er et krevende karrierevalg, Potter; de vil bare ha de beste. Jeg tror faktisk ikke de har tatt inn noen nye på de siste tre årene.»

Her kom det et ørlite kremt fra professor Uffert, som om hun prøvde å se hvor stille hun kunne klare det. Professor McSnurp overhørte henne.

«Du vil vel vite hvilke fag du burde ta, går jeg ut fra?» sa hun og hevet stemmen litt.

«Ja,» sa Harry. «Forsvar mot svartekunster, sikkert?»

«Det er klart,» sa professor McSnurp. «I tillegg ville jeg anbefale –»

Professor Uffert kremtet igjen, litt høyere enn sist. Professor McSnurp lukket øynene et øyeblikk, åpnet dem igjen og fortsatte som om ingenting hadde hendt.

«I tillegg ville jeg anbefale transfigurasjon, fordi svartspanere ofte har behov for å transfigurere eller refigurere i jobben. Og jeg får si deg med det samme, Potter, i mine Ø.G.L.E.-klasser er det ingen elever som ikke har prestert en 'Bedre enn ventet' eller høyere til Undre Galdrelaugseksamen. Jeg ville si at for øyeblikket ligger gjennomsnittet ditt på 'Akseptabelt', så du måtte i så fall legge deg grundig i selen før eksamen for å ha noe håp om å komme videre. I tillegg burde du ta trylleformler, som alltid kommer til

nytte, og eliksirer. Ja da, Potter, eliksirer,» la hun til med en ørliten antydning av et smil. «Gifter og motgifter er sentrale emner for en svartspaner. Og jeg må advare deg om at professor Slur ikke godtar elever som får dårligere enn 'Strålende' ved U.G.L.E., så –»

Fra professor Uffert kom det tydeligste kremtet til nå.

«Kan jeg by deg et kamferdrops, Dolorosa?» spurte professor McSnurp kort uten å se på henne.

«Å nei, tusen takk,» sa Uffert med den tilgjorte latteren Harry avskydde sånn. «Jeg lurte bare på om jeg kunne avbryte bare bitte lite grann, Minerva?»

«Det er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at du kan,» sa professor McSnurp sammenbitt.

«Jeg lurte bare på om herr Potter har det *helt* riktige temperamentet til å bli svartspaner?» sa professor Uffert søtt.

«Du sier ikke det,» sa professor McSnurp overlegent. «Vel, Potter,» fortsatte hun som om det ikke hadde vært noen avbrytelse, «hvis du virkelig mener alvor med dette, vil jeg råde deg til å konsentrere deg om å forbedre deg i transfigurasjon og eliksirer. Jeg ser at professor Pirrevimp har gitt deg fra 'Akseptabelt' til 'Bedre enn ventet' de siste to årene, så formelferdighetene dine virker tilfredsstillende. Og i forsvar mot svartekunster har du gjennomgående ligget godt an – spesielt professor Lupus mente at du – *er du helt sikker på at du ikke vil ha et kamferdrops, Dolorosa?*»

«Å nei, slett ikke, Minerva, tusen takk,» smilte professor Uffert sukkersøtt, etter sitt hittil mest gjennomtrengende kremt. «Jeg var bare engstelig for at du kanskje ikke hadde Harrys nyeste karakterer i forsvar mot svartekunster foran deg. Jeg er sikker på at jeg ga deg et lite sammendrag.»

«Hva – dette her?» sa professor McSnurp og trakk med tydelig avsmak fram et lyserødt pergament fra Harrys mappe. Hun kastet et blikk på det med lett hevede øyebryn, før hun la det tilbake i mappen uten kommentar.

«Nå vel, Potter, som jeg sa – professor Lupus mente du viste klart talent for faget, og for en svartspaner er det naturligv–»

«*Forsto* du notatet mitt, Minerva?» spurte professor Uffert i en honningsøt tone og glemte helt å kremte.

«Selvfølgelig forsto jeg det,» sa professor McSnurp, med tennene så hardt presset sammen at stemmen lød litt fordreid.

«Jamen, da er det jeg som ikke forstår helt … hvordan kan du da gi herr Potter falske forhåpninger om at –»

«Falske forhåpninger?» gjentok professor McSnurp. Hun lot fremdeles være å snu seg mot professor Uffert. «Han har fått gode karakterer på samtlige prøver i forsvar mot svartekunster –»

«Jeg er forferdelig lei for å måtte motsi deg, Minerva, men som du ser av notatet mitt, har Harry prestert svært dårlige resultater i mine timer –»

«Jeg burde sagt tydeligere hva jeg mente,» sa professor McSnurp, og nå snudde hun seg endelig og så professor Uffert rett i øynene. «Han har fått gode karakterer på alle prøver i forsvar mot svartekunster hvor læreren har vært kompetent.»

Smilet til professor Uffert forsvant like momentant som når lyset går. Hun lente seg tilbake på stolen, bladde om et ark på notatblokken sin og ga seg til å skrible i rasende fart, mens de bulende øynene fløy fram og tilbake. Professor McSnurp snudde seg tilbake mot Harry; øynene gnistret, og de tynne nesevingene var utspent.

«Noen spørsmål, Potter?»

«Ja,» sa Harry. «Hva slags personlighets- og ferdighetstester er det departementet krever, hvis en får gode nok Ø.G.L.E.r?»

«Vel, du må vise din evne til å takle press og slikt,» sa professor McSnurp, «og din utholdenhet og målbevissthet, for svartspaneropplæringen tar ytterligere tre år, og krever i tillegg ferdighet i praktisk forsvar på meget høyt nivå. Det betyr en masse mer lesing selv etter at du er ferdig med skolen, så om du ikke er forberedt på –»

«Du vil nok også oppdage at departementet sjekker rullebladet til svartspanersøkere,» sa Uffert med iskald røst. «Deres *kriminelle* rulleblad.»

«– om du ikke er forberedt på å ta flere eksamener etter Galtvort, bør du nok se deg om etter en annen –»

«Hvilket betyr at gutten her har omtrent like stor sjanse til å bli svartspaner som Humlesnurr til å komme tilbake til denne skolen!»

«Altså glimrende sjanser,» sa professor McSnurp.

«Potter har et kriminelt rulleblad,» sa professor Uffert høyt.

«Potter er blitt frikjent for alle anklager,» sa professor McSnurp enda høyere.

Professor Uffert reiste seg. Riktignok var hun så kort at dette ikke gjorde all verdens forskjell, men den tertefine, sukkersøte minen var borte, og det steinharde sinnet som nå lyste i det brede flabbefjeset, var underlig nifst.

«Potter har ikke en sjanse til å bli svartspaner!»

Også professor McSnurp reiste seg. Dét var en bevegelse som gjorde langt større inntrykk, for hun raget høyt over professor Uffert.

«Potter,» sa hun med rungende røst, «jeg skal hjelpe deg å bli svartspaner om det er det siste jeg gjør! Om jeg så må gi deg daglig privatundervisning, skal jeg sørge for at du får de resultatene som trengs!»

«Magiministeren kommer aldri til å ansette Harry Potter!» freste Uffert rasende.

«Innen Potter er klar til å søke, kan det vel være vi har fått en ny magiminister!» ropte professor McSnurp.

«Aha!» hylte Uffert og hyttet med en butt pekefinger mot McSnurp. «Ja! Der har vi det! Selvsagt! Det er det du vil, hva, Minerva McSnurp! Du vil erstatte Kornelius Bloeuf med Albus Humlesnurr! Du tror du skal overta min posisjon, hva – første statssekretær ved statsrådens kontor og rektor på kjøpet!»

«Du snakker over deg,» sa professor McSnurp med isnende overlegenhet. «Potter, vi er ferdige med yrkesveiledningen.»

Harry slengte sekken over skulderen og skyndte seg ut. Han våget ikke se på professor Uffert, men hørte at hun og professor McSnurp fortsatte å skrike til hverandre hele veien til hjørnet bortest i gangen.

Professor Uffert pustet fremdeles som om hun skulle ha løpt langdistanse, da hun kom strenende inn til svarteforsvarstimen utpå ettermiddagen.

«Jeg håper du har ombestemt deg om det du hadde tenkt,» hvisket Hermine så fort de hadde slått opp bøkene på kapittel 34, *Forhandling istedenfor motangrep*. «Uffert ser ut som hun er i dårlig nok humør som det er.»

Med jevne mellomrom sendte Uffert Harry noen illsinte blikk, men han passet på ikke stikke seg fram, så ikke opp, stirret bare ned i *Defensiv magiteori* uten å se noe, tenkte …

Han kunne levende se for seg professor McSnurps reaksjon hvis han ble tatt på fersken i å snike seg inn på Ufferts kontor bare noen timer etter at hun hadde gått god for ham … Det var ingenting i veien for bare å rusle opp i Griffing-tårnet og håpe på en sjanse – i sommerferien, kanskje – til å spørre Sirius om scenen han hadde sett i tanketanken … ingenting annet enn at så fornuftig det var, så føltes tanken omtrent som å svelge et blylodd … og så var det Fred og Frank, som allerede hadde planlagt avledningsmanøveren sin, for ikke å snakke om kniven han hadde fått av Sirius, den som nå lå i sekken sammen med den gamle usynlighetskappen etter faren hans …

Men så var det det med at *hvis* han ble tatt …

«Humlesnurr ofret seg for at du skulle få fortsette på skolen, Harry!» hvisket Hermine og holdt boka foran ansiktet for å skjule seg for Uffert. «Og hvis du blir utvist i dag, var alt sammen forgjeves!»

Han kunne la planen fare og bare lære å leve med minnet om hva faren hans hadde gjort en sommerdag for over tjue år siden …

Og så kom han på hva Sirius hadde sagt i peisilden oppe i Griffing-stua …

Du likner mindre på faren din enn jeg trodde … det er nettopp risken som Jakob ville syns var moro …

Men *ville* han egentlig likne på faren sin lenger?

«Ikke gjør det, Harry, vær så snill, ikke gjør det!» sa Hermine urolig da det ringte ut etter timen.

Han svarte ikke. Han visste ikke hva han skulle gjøre.

Ronny for sin del virket fast bestemt på hverken å si hva han mente eller komme med råd, og ikke ville han se på Harry heller; skjønt da Hermine

åpnet munnen enda en gang for å overtale Harry, sa han lavt: «Slapp av nå, OK? Han kan bestemme seg sjøl.»

Hjertet til Harry hamret fort da han gikk ut av klasserommet. Han var kommet halvveis bortover gangen utenfor da han hørte lyden av fjerne eksplosjoner – avledningsmanøveren, uten tvil. Etsteds ovenfra gjallet det av skrik og hyl, og folk som kom ut fra klasserommene rundt Harry, bråstoppet og glodde engstelig opp i taket –

Uffert kom farende ut fra svarteforsvarsrommet så fort som de korte beina ville bære henne, trakk tryllestaven og forsvant i galopp i motsatt retning … det var nå eller aldri.

«Harry – nei!» tigget Hermine tynt.

Men han *hadde* bestemt seg. Han slengte sekken bedre til rette over skulderen og la på sprang, smatt ut og inn mellom elevklyngene som nå skyndte seg i motsatt retning for å følge med på moroa i østfløyen.

Harry kom til gangen hvor Ufferts kontor lå; den var folketom. Han smatt bakom en stor rustning – hjelmen dreide knirkende rundt for å holde øye med ham – rev opp sekken, grep Siriuskniven og tredde på seg usynlighetskappen. Så smøg han seg sakte og forsiktig ut bak rustningen og og listet seg bortover gangen til Ufferts dør.

Han stakk den magiske kniven inn i dørsprekken, trakk den forsiktig opp og ned og så ut igjen. Det kom et lite klikk, og døra svingte opp. Han dukket inn, lukket døra fort bak seg og så seg om på kontoret.

Ingenting rørte seg, unntatt de ekle kattungene som lekte seg evinnelig på pyntetallerkenene over de konfiskerte sopelimene.

Harry trakk av seg kappen, gikk fort bort til peisen og fant på et blunk det han lette etter: en liten eske full av glitrende flumpulver. Så krøkte han seg ned foran den tomme peisen.

Han skalv på hendene. Han hadde aldri gjort dette før, men han trodde han visste hvordan det fungerte. Han stakk hodet inn i peisen, tok en stor klype pulver og slapp det over vedtrærne som lå pent stablet under ham. De eksploderte straks i smaragdgrønne flammer.

«Grimolds plass nummer tolv!» sa han høyt og tydelig.

Det var en av de merkeligste fornemmelser han hadde opplevd. Visst hadde han reist med flumpulver før, men da var det hele kroppen som hadde virvlet rundt og rundt i flammene, gjennom hele nettverket av heksepeiser som strakte seg landet rundt. Denne gangen ble knærne værende igjen på det kalde golvet på Ufferts kontor, og det var bare hodet som virvlet gjennom smaragdflammene …

Og så stoppet virvlingen, like brått som den hadde begynt. Harry følte seg nokså kvalm, og det kjentes som om han hadde viklet et veldig varmt skjerf rundt hodet. Han åpnet øynene – og så opp og ut av kjøkkenpeisen mot et langt trebord, hvor en mann satt bøyd over et pergament.

«Sirius?»

Mannen skvatt og så mot lyden. Det var ikke Sirius, men Lupus.

«Harry!» sa han, og synet ga ham en tydelig støkk. «Hva gjør du – har det hendt noe, er alt i orden med deg?»

«Ja da,» sa Harry. «Jeg bare lurte – altså, jeg fikk lyst på – en … prat med Sirius.»

«Jeg skal rope på ham,» sa Lupus og reiste seg, fremdeles med et spørrende uttrykk. «Han gikk opp for å se etter Krynkel, han har visst begynt å gjemme seg på loftet igjen …»

Lupus skyndte seg ut fra kjøkkenet, og Harry ble igjen uten annet å glo på enn stol- og bordbein. Han lurte på hvorfor Sirius aldri hadde nevnt hvor ukomfortabelt det var å snakke ut fra ilden; knærne protesterte allerede vilt mot ytterligere kontakt med Ufferts harde steingolv.

Lupus kom tilbake med Sirius i hælene kort etter.

«Hva er det?» sa Sirius ivrig. Han strøk det lange, mørke håret vekk fra øynene og gikk ned på kne foran peisen, så han og Harry kom i samme høyde. Lupus knelte også, med et veldig bekymret uttrykk. «Er alt i orden med deg? Trenger du hjelp?»

«Nei, det er ikke noe sånt,» sa Harry. «… Jeg ville bare snakke med deg … om faren min.»

De to vekslet et forbløffet blikk, men Harry hadde ikke tid til å bli brydd eller sjenert; knærne føltes vondere for hvert sekund, og han gjettet på at det allerede var gått fem minutter sida avledningsmanøveren begynte, og Frank

hadde bare garantert ham tjue. Dermed kastet han seg bare ut i historien om hva han hadde sett i tanketanken.

Da han var ferdig, sa hverken Sirius eller Lupus noe med det samme. Så sa Lupus stillferdig: «Jeg vil nødig at du skal dømme faren din etter det du så der, Harry. Han var bare femten –»

«*Jeg* er femten!» sa Harry skarpt.

«Hør her, Harry,» sa Sirius i en avvæpnende tone. «Jakob og Slur avskydde hverandre fra første stund, det var bare slik det var, det kan du vel forstå? Jeg tror Jakob var alt det Slur gjerne ville vært – populær, god i rumpeldunk – god i det meste, egentlig. Mens Slur bare var en sær, liten skrue som var dødsopptatt av svartekunstene. Og Jakob – samme hvordan han ellers virket på deg, Harry – hvis det var noe Jakob hatet, så var det svartekunstene.»

«Greit,» sa Harry, «men han bare angrep Slur uten noen god grunn, bare for det – vel, bare for det du sa du kjedet deg,» sluttet han i en litt unnskyldende tone.

«Det er ikke noe jeg er stolt av,» sa Sirius fort.

Lupus skottet bort på ham, og så sa han: «Du, Harry, det du må forstå, er at faren din og Sirius var de beste på skolen til alt – alle syntes de var så sinnssvakt tøffe – og så lot de seg kanskje rive litt med iblant –»

«Oppførte seg som arrogante drittsekker iblant, det er det du mener,» sa Sirius.

Lupus smilte.

«Han drev hele tida og rusket seg i håret,» sa Harry i en litt forarget tone.

Sirius og Lupus lo.

«Det hadde jeg glemt – men det gjorde han, det stemmer,» sa Sirius med varme.

«Lekte han med snoppen?» spurte Lupus ivrig.

«Jaa …» sa Harry og stirret vantro på Sirius og Lupus som smilte så nostalgisk. «Men … jeg syns han virket som en passe idiot, jeg.»

«Visst var han en passe idiot!» sa Sirius oppmuntrende. «Idioter var vi alle. Vel – ikke Luna så mye, da,» sa han i rettferdighetens navn og så på Lupus.

Men Lupus ristet på hodet. «Sa jeg at dere skulle la Slur være, kanskje?» sa han. «Hadde jeg ryggrad nok til å si at dere oppførte dere dumt?»

«Nja, jo,» sa Sirius, «du fikk oss til å skamme oss litt iblant … det var da noe …»

«Og så drev han hele tida og kikket bort på jentene på stranda,» fortsatte Harry, fast bestemt på å få sagt alt han hadde på hjertet, nå som han var her, «for å være sikker på at de så på ham!»

«Ja, han ble alltid passe gæren når Lilly var i nærheten,» sa Sirius med et skuldertrekk, «kunne ikke la være å vise seg så snart han så henne.»

«Men åssen kunne de gifte seg?» spurte Harry ulykkelig. «Hun tålte jo ikke synet av ham!»

«Visst gjorde hun det,» sa Sirius.

«Hun begynte å gå ut med ham i sjuende,» sa Lupus.

«Så snart han sluttet å være så tjukk i huet,» sa Sirius.

«Og sluttet å hekse med folk bare for moro skyld,» sa Lupus.

«Slur òg?» spurte Harry.

«Vel,» sa Lupus langsomt, «det var noe eget med Slur. Du skjønner, han selv lot aldri en sjanse gå fra seg til å forbanne Jakob, så du kan vel ikke vente at Jakob bare skulle vende det annet kinn til, hva?»

«Og det syntes moren min var OK?»

«Hun visste vel ikke så mye om det, for å si det som det er,» sa Sirius. «Jakob tok jo ikke akkurat Slur med seg og vådet ham når han skulle ut med Lilly, det skjønner du vel.»

Han så på Harry, som fremdeles ikke så helt overbevist ut, og rynket pannen.

«Du,» sa han, «faren din var den beste vennen jeg noen gang har hatt, og han var en bra kar. Det er mange som er idioter når de er femten. Han vokste det av seg.»

«Ja vel,» sa Harry tungt. «Jeg trodde bare aldri jeg skulle syns synd på Slur.»

«Nå som du nevner det,» sa Lupus med en liten nyve mellom øyebrynene, «hvordan reagerte egentlig Slur da han skjønte at du hadde sett alt dette?»

«Han sa han aldri ville lære meg psykoblokking mer,» sa Harry likeglad, «som om det skulle være noen skuffelse, liks–»

«HVA gjorde han, sa du?» utbrøt Sirius, så høyt at Harry skvatt og inhalerte en munnfull aske.

«Er dette sant, Harry?» sa Lupus fort. «Har han holdt opp å undervise deg?»

«Ja,» sa Harry, som ble overrasket over noe som slo ham som en kjempeoverreaksjon. «Men det er greit, det er det samme for meg – vel, heller en lettelse, for å si det s –»

«Jeg skal dra opp dit og snakke et ord med den Slur-fyren!» sa Sirius med ettertrykk, og skulle faktisk til å reise seg, men Lupus fikk halt ham ned igjen.

«Hvis noen skal si noe til Slur, blir det meg!» sa han bestemt. «Men Harry – først av alt må du gå til Slur og si at han under ingen omstendighet må slutte å undervise deg – når Humlesnurr får høre om dette –»

«Jeg kan'ke si det til ham, han kommer til å kverke meg!» sa Harry opprørt. «Dere så ham ikke da vi kom ut av tanketanken, dere!»

«Harry, *ingenting* er så viktig som at du lærer å psykoblokke!» sa Lupus strengt. «Hører du hva jeg sier? Ingenting!»

«OK, OK,» sa Harry fortumlet, for ikke snakke om ergerlig. «Jeg … skal prøve å si noe til ham, men det blir ikke …»

Han tidde. Han hørte fjerne skritt.

«Er det Krynkel som kommer ned trappa?»

«Nei,» sa Sirius og skottet bakom seg. «Det må være noen på din kant.»

Hjertet til Harry hoppet over et par slag.

«Best jeg går!» sa han fort. Han nappet hodet til seg, bort fra peisilden på Grimolds plass. Et øyeblikk var det som om hodet snurret fritt på skuldrene, så satt han igjen på kne foran peisen til Uffert, og hodet satt der det pleide, og de smaragdgrønne flammene blaffet og døde.

«Fort nå, fort nå,» hørte han en hes, mumlende stemme rett utenfor kontordøra. «Å, hun har latt'n stå åpen –»

Harry stupte etter usynlighetskappen og hadde akkurat fått slengt den over seg da Nask kom farende inn på kontoret. Han var åpenbart i

perlehumør for et eller annet og mumlet febrilsk for seg selv mens han gikk bort til Ufferts skrivebord, trakk ut en skuff og ga seg til å bla igjennom papirene som lå oppi den.

«Piskeløyve … piskeløyve … endelig skal dem få smake pisken … dette har jeg venta på i årevis …»

Han hadde funnet et pergament. Nå kysset han det, klemte det mot brystet og tasset fort ut av døra igjen.

Harry spratt opp, sjekket at han hadde skolesekken sin og at usynlighetskappen satt som den skulle, rev opp døra og skyndte seg ut etter Nask, som sjokket fortere av gårde enn Harry noen gang før hadde sett.

En etasje ned fra Ufferts kontor mente Harry det måtte være trygt å bli synlig igjen. Han trakk av seg kappen, stappet den i sekken og skyndte seg videre. Nede fra inngangshallen hørte han masse skrik og spetakkel. Han løp ned marmortrappa – og der nede var bortimot hele skolen.

Det var akkurat som den kvelden Rummelfiold fikk sparken. Elever (og lærere og spøkelser også) sto i en diger ring rundt veggene; noen var oversprøytet med noe som minnet svært om stinksaft, så Harry. En del medlemmer av Inkvisitorialtroppen stakk seg ut i tilskuermengden på grunn av ansiktsuttrykket, som var enda mer selvgodt enn vanlig. Det de glodde på – de og Gnav som duvet rundt under taket – var Fred og Frank, som sto midt på golvet og aldeles tydelig var fanget på fersk gjerning.

«Jaså!» sa Uffert triumferende. Nå så Harry at hun sto bare noen trappetrinn under ham og enda en gang stirret ned på sitt bytte. «Så dere syns det er morsomt å forvandle en skolekorridor til en sump, dere!»

«Ikke så verst, nei,» sa Fred og så opp på henne uten det minste tegn til frykt.

Nask albuet seg fram til Uffert, og man kunne se at han nesten gråt av lykke.

«Her har jeg skjemaet, rektor,» sa han hest og viftet med det pergamentet Harry hadde sett ham hente fra skrivebordsskuffen hennes. «Skjemaet har jeg her, og piskene har jeg klare … å, få lov å gå i gang, da …»

«Utmerket, Argus,» sa hun. «Og dere to,» fortsatte hun og stirret ned på Fred og Frank, «skal snart få lære hva som skjer med misdedere på *min*

skole.»

«Tenk,» sa Fred, «jeg tror'ke det, faktisk.»

Han snudde seg mot tvillingen sin.

«Frank,» sa han, «jeg tror vi har vokst fra almen skolegang.»

«Ja, jeg har hatt samme følsen,» sa Frank lett.

«På tide å finne ut hva vi duger til i den virkelige verden, tror'ke du òg?» sa Fred.

«Helt klabert,» sa Frank.

Og før Uffert fikk sagt et ord, løftet begge to tryllestavene og sa i kor:

«*Apporto* sopelimer!»

Langt borte fra hørte Harry et brak. Han så seg til venstre – og dukket akkurat i tide, for Fred og Franks sopelimer, den ene fremdeles med den tunge lenka og jernknaggen Uffert hadde sikret dem med, på slep, kom susende bortover gangen, dreide skarpt til venstre, suste nedover trappa og bråstoppet foran sine eiere. Lenka slo klaprende mot steinhellene på golvet.

«Ser'ei – *aldri!*» sa Fred til professor Uffert og svingte seg opp på limen sin.

«Niks, og bare glem å holde kontakten!» sa Frank og besteg sin.

Fred så seg om i massen av elever – hele den tause, stirrende mengden.

«Hvis noen har lyst på en Bærbar sump, som den vi har demonstrert ovenpå i kveld, så er'n til salgs i Diagonallmenningen nummer nittitre – Wiltersens Wærste,» sa han med rungende røst. «Våre nye lokaler!»

«Spesialrabatt for Galtvort-elever som sverger på at de vil bruke produktene våre til å bli kvitt denne gamle megga,» tilføyde Frank og pekte på professor Uffert.

«STOPP DEM!» hylte Uffert, men for sent. Idet Inkvisitorialtroppen gikk til angrep, sparket Fred og Frank fra og skjøt fire meter til værs, så jernpiggen dinglet faretruende ned. Fred kikket bort på poltergeisten som svevde i omtrent samme høyde over mengden.

«Gi'a faen med flesk på fra oss, Gnav!»

Og Gnav, som Harry aldri hadde sett ta imot en ordre fra en elev før, strøk fluksens klokkehatten av hodet og satte seg opp i giv akt da tvillingene svingte rundt, og til brakapplaus fra elevflokken under seg satte

farten opp og forsvant gjennom de åpne ytterdørene ut i den strålende solnedgangen.

KAPITTEL TRETTI

GNURRG

Historien om Fred og Franks flukt til friheten ble gjenfortalt så ofte de neste dagene at Harry skjønte den snart kom til å få plass blant Galtvort-mytene – før en uke var gått, ville selv de som selv hadde overvært alt sammen, være halvveis overbevist om at de hadde sett tvillingene stupbombe Uffert med møkkbomber fra sopelimene før de suste vekk og forsvant. Umiddelbart etter avfarten deres summet det av snakk om å gjøre det samme, og Harry hørte ofte bemerkninger som «Alvorlig talt, iblant har jeg lyst til bare å hoppe på limen og fly min vei,» eller «Én sånn time til, så er det like før jeg tar en Wiltersen.»

Fred og Frank hadde sørget for at ingen kom til å glemme dem med det første. En ting var at de ikke hadde etterlatt seg noen instrukser om hvordan man kunne fjerne sumpen som nå fylte gangen i sjette etasje av østfløyen. Folk hadde sett Uffert og Nask prøve diverse måter, uten hell. Til slutt ble hele området avsperret, og Nask fikk i oppgave å stake elever gjennom sumpen til timene, enda han skar tenner så det hørtes. Harry var sikker på at lærere som McSnurp eller Pirrevimp kunne fjernet hele greia på et blunk, men akkurat som med Fred og Franks Ville-Knall, virket det som de foretrakk å se på at Uffert slet med det.

Og så var det de to store, limeformede hullene i Ufferts dør, der Feifortene til Fred og Frank hadde brutt seg ut for å fly til sine herrer. Nask satte inn en ny dør og tok med seg Harrys Lynkile ned i fangekjelleren, hvor Uffert etter hva ryktene fortalte, hadde satt et væpnet sikkerhetstroll til å vokte den. Men det var ikke slutten på problemene hennes.

Inspirert av Fred og Franks eksempel var det nå bråtevis av elever som konkurrerte om den ledige tittelen som overbråkmaker. Tross den nye døra på Ufferts kontor greide en eller annen å få sneket inn en hårsnutet småtler, som prompte demonterte det meste av kontoret på jakt etter blanke gjenstander og dessuten gikk løs på Uffert selv da hun kom inn, og prøvde å gnage ringene av de butte fingrene hennes. Møkkbomber og stinkpiller regnet så regelmessig over gangene at det ble mote blant elevene å ta en boblehjelmformel på seg selv før en gikk ut fra timen; dermed sikret en seg iallfall frisk luft, enda så pussig det kunne virke at alle gikk rundt med noe som så ut som en omvendt gullfiskbolle på hodet.

Nask trålte gangene med hestepisken parat, desperat etter å fakke misdedere, men problemet var at det nå var blitt så mange av dem at han aldri visste hvor han skulle begynne. Inkvisitorialtroppen prøvde å hjelpe til, men av en eller annen grunn skjedde det stadig mystiske ting med medlemmene. Wold på Smygards rumpeldunklag møtte på sykestua med en frastøtende hudlidelse – det så ut som om han var dekket av cornflakes – mens Petrea Parkasen (til Hermines fryd) uteble fra alle timene dagen etter fordi hun hadde fått et prektig gevir.

I mellomtida viste det seg at Fred og Frank hadde greid å selge ikke så få Skulkesnasker før de forlot Galtvort. Det var nok at Uffert kom inn i et klasserom, så begynte elevene der å svime av, kaste opp, få farlig høy feber eller silblø neseblod – fra begge nesebor. Hylende av raseri og frustrasjon prøvde hun å spore disse underlige symptomene tilbake til årsaken, men samtlige elever tviholdt på at de led av 'uffertitt'. Da hun hadde gitt fire klasser i rask rekkefølge arrest uten at de røpet hemmeligheten, måtte hun gi opp, og deretter fikk blødende, dånende, svettende og spyende elever forlate timene hennes i drøssevis.

Men ikke engang Skulkesnask-brukerne kunne konkurrere med selveste kaosmesteren, Gnav. Det virket som Freds avskjedsord hadde gjort dypt inntrykk på ham. Sinnssvakt kaklende suste han skolen rundt og veltet bord, braste fram av tavler, veltet statuer og vaser, og to ganger stengte han Fru Hansen inne i rustninger, hvor hun satt fast og freste og hylte til den illsinte vaktmesteren reddet henne ut. Gnav knuste lykter og slukket lys, sjonglerte

med brennende fakler over hodet på hylende elever, fikk pent stablede pergamentbunker til å velte inn i peiser eller ut av vinduer, oversvømte tredje etasje ved å skru opp alle kranene på alle doene, slapp en pose taranteller midt i Storsalen under frokosten – og når han syntes han trengte en pause, kunne han tilbringe timevis med å sveve rundt i kjølvannet på Uffert og blåse høye prompelyder hver gang hun åpnet munnen.

Og av personalet var det øyensynlig ingen andre enn Nask som løftet en finger for å hjelpe henne. En uke etter at Fred og Frank forsvant, så Harry selv professor McSnurp gå rett forbi Gnav mens han var ivrig opptatt med å skru løs en krystallysekrone, og han kunne bannet på at han hørte henne si gjennom munnviken: «Gjengene går den andre veien.»

På toppen av alt virket det ikke som Røsli kom seg helt etter oppholdet inni doen, men fortsatte å være like omtåket og uten bakkekontakt. En tirsdags morgen kom foreldrene hans marsjerende oppover oppkjørselen, og de så ikke blide ut.

«Burde vi si noe?» sa Hermine bekymret og presset fjeset mot vinduet i formelrommet for å følge med mens herr og fru Røsli forsvant inn. «Om hva som skjedde med ham? I tilfelle det kan hjelpe madam Pomfrit å kurere ham?»

«Så klart ikke! Han kommer seg sikkert,» sa Ronny likeglad.

«Og imens blir det mer bry for Uffert, ikke sant?» sa Harry fornøyd.

Han og Ronny kakket med tryllestavene på tekoppene de skulle forhekse. Harrys fikk straks fire bein som var så korte at de ikke rakk ned til pulten, bare kavet maktesløst i tomme lufta. Beina på Ronnys var så tynne og spinkle at da de med en kraftanstrengelse hadde greid å løfte koppen, gikk det bare et sjanglende sekund før de knakk sammen igjen, og koppen sprakk i to.

«*Reparo,*» sa Hermine fort og reparerte den med et vift av staven. «Jo, vel og bra, men tenk om Røsli er blitt varig skadd, hva da?»

«Da gir jeg blaffen,» sa Ronny irritert, mens tekoppen hans karret seg møysommelig opp igjen og sto der og dirret faretruende i knærne. «Han sku'kke prøvd å gi Griffing alle de minuspoengene, da vel. Nei, hvis du absolutt må engste deg for noen, Hermine, så engst deg heller for meg.»

«Deg?» sa hun, fanget inn koppen sin før den glad og fornøyd sprang sin vei fra pulten på fire strunke, små, stråmønstrede bein og satte den ned foran seg. «Hvorfor skulle jeg engste meg for deg?»

«Jo, gjett om jeg får høre det når det neste brevet fra muttern kommer gjennom sensuren til Uffert,» sa Ronny bittert og støttet opp koppen mens de spinkle beina prøvde fortvilet å bære den. «Det sku'kke overraske meg om hun sendte meg en brøler til.»

«Men –»

«Bare vent, det blir nok min feil at Fred og Frank stakk av,» sa han mørkt. «Hun kommer til å si at jeg sku' fått dem fra det, jeg sku' tatt tak i limeskaftet og hengt meg på eller noe … jo da, min feil blir det, det er banna bein.»

«Vel, hvis hun virkelig sier noe sånt, er det ordentlig urettferdig, det var ingenting du kunne gjort! Men det gjør hun sikkert ikke – jeg mener, hvis de virkelig har lokaler i Diagonallmenningen, må de jo ha planlagt dette i månedsvis!»

«Jo, men det er også en ting – åssen fikk de tak i de lokalene?» sa Ronny. Han ga tekoppen et rapp med staven, så hardt at beina knakk sammen igjen, og den ble liggende og spjette. «Det virker da litt mistenkelig, hva? Det koster drøssevis av galleoner å leie noe i Diagonallmenningen. Hun vil helt sikkert vite hva de har drivi med for å få kloa i så mye gull.»

«Ja, jo, jeg har også tenkt på det,» sa Hermine og lot koppen sin løpe pent i ring rundt Harrys, som fremdeles ikke hadde nådd ned til pulten med de butte, små beina. «Jeg har lurt på om Mundungus kan ha presset dem til å selge tyvegods eller noe sånt skrekkelig noe.»

«Han har ikke det,» sa Harry kort.

«Hvordan vet du det?» sa de i munnen på hverandre.

«Fordi –» Harry nølte, men det virket som øyeblikket var inne til å tilstå. Det var ingenting å vinne på å holde munn hvis det gjorde at folk begynte å mistenke Fred og Frank for å være skurker. «Fordi det var meg de fikk gullet av. Jeg ga dem tretrollmannspremien min i juni i fjor.»

Det ble et øyeblikks sjokkert stillhet, som ble brutt av at Hermines tekopp jogget rett over pultkanten og gikk i knas mot golvet.

«Å, Harry, du gjorde vel ikke det!» sa hun.

«Joho, det gjorde jeg,» sa han opprørsk. «Og angrer ikke på det heller. Jeg trengte ikke det gullet, og de kommer til å få en kjempefin morobutikk.»

«Men det er jo flott!» sa Ronny begeistret. «Da er alt sammen din feil, Harry – muttern kan'ke skylde på meg i det hele tatt! Kan jeg si det til henne?»

«Joo, du får vel det,» sa Harry matt, «i hvert fall hvis hun tror de selger stjålne kjeler eller noe sånt.»

Hermine sa ikke et ord hele resten av timen, men Harry hadde sterk mistanke om at den tilbakeholdenheten ikke kom til å vare lenge. Og ganske riktig, da de kom ut fra borgen i pausen og sto der i det bleke maisolskinnet, spiddet hun ham med et stikkende blikk og et besluttsomt uttrykk og åpnet munnen.

Harry avbrøt henne før hun fikk begynt.

«Det nytter ikke å gnåle, gjort er gjort,» sa han bestemt. «Fred og Frank har for lengst fått gullet – brukt en god del av det òg, låter det som – så jeg kan ikke få det tilbake, og ikke vil jeg ha det heller. Så bare spar deg, Hermine.»

«Jeg skulle ikke si et ord om Fred og Frank!» sa hun i en krenket tone.

Ronny snøftet vantro, og Hermine sendte ham et stygt blikk.

«Jeg skulle ikke det!» sa hun sint. «Jeg hadde faktisk tenkt å spørre Harry når han hadde tenkt å gå til Slur og be om flere psykoblokk-timer!»

Hjertet sank i brystet til Harry. Da de hadde snakket seg ferdige om Fred og Franks dramatiske avreise – det tok riktignok atskillige timer – hadde Ronny og Hermine villet høre nytt om Sirius. Og siden Harry aldri hadde fortalt dem den egentlige grunnen til at han ville snakke med Sirius, var det ikke lett å finne på hva han *skulle* fortelle, og det endte med at han sa – sannferdig nok – at Sirius ville ha ham til å ta opp psykoblokktimene igjen. Og det hadde han angret på siden, for Hermine nektet å la emnet ligge og kom stadig vekk tilbake til det når Harry minst ventet det.

«Ikke kom og si at du ikke har sånne drømmer lenger,» sa hun nå, «for Ronny fortalte meg at du mumlet i søvne igjen i natt.»

Harry sendte Ronny et sint blikk. Ronny var anstendig nok til å se skamfull ut.

«Det var bare at du mumla litt,» mumlet han unnskyldende. «Noe om 'bare litt lenger nå.'»

«Jeg drømte at jeg så på at dere spilte rumpeldunk,» løy Harry brutalt. «Jeg prøvde å få deg til å strekke deg litt lenger for å redde sluffen.»

Ronny ble rød om ørene. Harry kjente en hevngjerrig glede – selvsagt hadde han ikke drømt noe i nærheten engang.

Nei, sist natt hadde han på ny tatt turen bortover Mysterieavdelingens korridor. Han hadde gått gjennom det runde rommet, og deretter rommet med alle de klikkende og dansende lysene, og nok en gang stått i det svære, grotteaktige rommet som var fullt av hyller med rad på rad av støvete glasskuler.

Han hadde skyndt seg rett mot nittisjuende rad, tatt til venstre og løpt bortover langs den … det var nok da han hadde mumlet høyt … *bare litt lenger nå* … for han merket at hans bevisste jeg kjempet for å våkne … og før han var kommet til enden av raden, lå han der i senga igjen og glodde opp i sengehimlingen.

«For du *prøver* vel å blokkere tankene, ikke sant?» sa Hermine og mønstret Harry forskende. «Du *har* fortsatt med psykoblok-kingen?»

«Jo, så klart,» sa Harry og prøvde å se ut som om han fant spørsmålet fornærmelig, uten helt å møte blikket hennes. Sannheten var jo at han var så intenst nysgjerrig på hva som gjemte seg i rommet med alle de støvete kulene at han nesten ikke kunne vente på å drømme videre.

Problemet var at med mindre enn en måned igjen til eksamen og hvert ledig minutt brukt på repetisjon, var det som om hodet var så proppfullt av informasjon at det var vanskelig nok å sovne i det hele tatt når han la seg; og når han først greide det, kunne ikke den overarbeidede hjernen hans prestere annet enn dumme drømmer om eksamen. Han hadde også en mistanke om at en del av hans eget sinn – den delen som ofte snakket med Hermines stemme – hadde begynt å få skyldfølelse for de gangene den forvillet seg bort i korridoren til den svarte døra, og prøvde å vekke ham før han kom til veis ende.

«Hei, dere,» sa Ronny, fortsatt med ildrøde ører, «hvis ikke Røsli kommer seg før Smygard spiller mot Håsblås, så har vi fremdeles en kjangs på pokalen.»

«Ja, det kan være,» sa Harry og skiftet med glede samtaleemne.

«Jeg mener, vi har vinni én, tapt én – så hvis Smygard taper for Håsblås på lørdag, så –»

«Ja, akkurat,» sa Harry, som allerede hadde glemt hva de snakket om. Cho Chang hadde akkurat gått tvers over borggården og omhyggelig unngått å se på ham.

*

Rumpeldunksesongens siste kamp, Griffing mot Ravnklo, skulle foregå den siste helga i mai. Selv om Håsblås hadde vunnet knepent over Smygard sist, våget ikke Griffing håpe på seier nå, først og fremst på grunn av Ronnys miserable innsats som målvakt (men det sa selvsagt ingen til ham). Selv hadde han øyensynlig funnet en kilde til ny optimisme.

«Jeg mener, jeg kan'ke bli *dårligere*, ikke sant?» sa han bistert til Harry og Hermine over frokosten den morgenen kampen skulle være. «Ingenting å tape, lissom.»

«Tenk, jeg tror faktisk det kan gå bedre for Ronny, jeg, nå som ikke Fred og Frank er her,» sa Hermine litt etter, da hun og Harry gikk nedover mot banen sammen med en oppspilt flokk. «De ga ham ikke mye selvtillit, akkurat.»

Lulla Lunekjær tok dem igjen. På hodet hadde hun noe som så ut som en levende ørn.

«Å ja, det hadde jeg glemt!» sa Hermine og så etter henne. Ørnen slo med vingene mens Lulla uanfektet passerte en klynge smygardinger som skrålte og pekte. «Cho spiller i dag, gjør hun ikke det?»

Harry, som slett ikke hadde glemt det, gryntet bare.

De fant seg plasser på nest øverste tribunerad. Det var en fin, klar dag – Ronny kunne ikke håpet på en bedre – og mot alle odds kunne ikke Harry la være å håpe at Ronny ikke skulle gi smygardingene grunn til flere rungende korframføringer av 'Wiltersen er topp'.

Laffen Styx, som hadde vært temmelig molefonken siden Fred og Frank dro, var som vanlig kommentator. Mens lagene fløy ut på banen, nevnte han de forskjellige spillerne, om ikke helt med sin vanlige entusiasme.

«… Bramling … Davidsen … Chang,» sa han, og Harry kjente magen gjøre – nei, ingen kollbøtte, mer et svakt, lite spjett, da Cho kom gående ut på banen, og det skinnende svarte håret bølget i den lette brisen. Han var ikke sikker på hva han håpet på lenger, bare at flere tretter orket han ikke. Cho pratet livlig med Roger Davidsen mens de gjorde seg klare til å bestige limene, og selv det synet ga ham bare et lite stikk av sjalusi.

«Og så er de i gang!» sa Laffen. «Og Davidsen tar straks sluffen, det er Ravnklo-kaptein Roger Davidsen som har sluffen, han unngår Johnson, unngår Bull, der unngikk han Spunt også … han satser på mål! Han har tenkt å skyte og – og –» Laffen bannet høyt. «Og skårer.»

Harry og Hermine stønnet like høyt som resten av griffingene. Som ventet, som fryktet, stemte smygardingene på tribunen midt imot i med

«*Wiltersen er en flopp*
Ser'ke forskjell på ned og opp …»

«Harry,» sa en hes røst i øret på ham. «Hermine …»

Harry snudde seg, og bak seg så han det digre, skjeggete fjeset til Gygrid. Han hadde åpenbart brøytet seg vei langs hele raden, for første- og andreklassingene bak ham virket påfallende knadd og klemt. Av en eller annen grunn sto han tvikroket, som om han ikke ville bli sett, selv om han likevel raget minst en meter over alle andre.

«Hei,» hvisket han, «kan dere bli med meg? Nå? Mens alle ser på kampen?»

«Æh … kan det ikke vente, Gygrid?» spurte Harry. «Til etter kampen?»

«Nei,» sa Gygrid. «Nei, Harry, det må væra nå … mens alle er opptatt med no' annet … vær så snill?»

Det dryppet blod fra nesa hans. Begge øynene var blåveiser. Harry hadde ikke sett ham på så nært hold siden han kom tilbake til skolen, og han så jammerlig ut.

«Jøss da,» sa Harry, «klart vi kommer.»

Han og Hermine snodde seg tilbake langs benkeraden, til stor ergrelse for alle som måtte reise seg. De på Gygrids benk klagde ikke; de prøvde bare å gjøre seg så små som mulig.

«Detta setter jeg skikkelig pris på, det gjør jeg jaggu meg,» sa Gygrid da de kom ut i trappa. Mens de gikk ned mot plenen, skottet han seg stadig nervøst om. «Jeg håper bare at'a ikke merker atte vi går.»

«Uffert, mener du?» sa Harry. «Nei da – ser du ikke at hun har hele Inkvisitorialtroppen sin hos seg? Så hun venter nok bråk under kampen.»

«Ja, jo, det hadde vel ikke skadd med litt bråk, nei,» sa Gygrid. Han stoppet og tittet rundt tribunehjørnet for å sjekke at det var folketomt på plenen mellom dem og hytta hans. «Da får vi bedre tid.»

«Hva er det, Gygrid?» sa Hermine og kikket bekymret opp på ham mens de skyndte seg over gresset mot skogbrynet.

«Det – det får dere se om en strast,» sa Gygrid. Han så seg over skulderen da det kom et brøl fra tribunene bak dem. «Hei, var det noen som skåra?»

«Det var nok Ravnklo,» sa Harry tungt.

«Fint … fint …» sa Gygrid åndsfraværende. «Kjempebra …»

De måtte småløpe for å holde tritt med ham over plenen, enda han så seg om for annethvert skritt. Da de kom til hytta, snudde Hermine automatisk til venstre mot ytterdøra, men Gygrid fortsatte å gå til han kom inn i skyggen av de ytterste trærne i skogkanten. Der bøyde han seg og tok opp en armbrøst som sto inn mot et tre. Da det gikk opp for ham at han ikke hadde dem hakk i hæl, snudde han seg.

«Vi skal dit inn,» sa han og hyttet bakover med det buskete hodet.

«Inn i Skogen?» sa Hermine forundret.

«Ja,» sa Gygrid. «Kom nå, litt kvikt, førenn noen ser vårs!»

Harry og Hermine så på hverandre, og så dukket de inn under trærne etter Gygrid, som allerede trampet innover i det grønne tussmørket med armbrøsten over armen. Harry og Hermine løp for å ta ham igjen.

«Gygrid – hvorfor har du våpen?» spurte Harry.

«Bare for å væra sikker,» sa Gygrid og trakk på de massive skuldrene.

«Du tok ikke med armbrøsten den dagen du viste oss dystralene,» sa Hermine beklemt.

«Næh, men da sku' vi'kke så langt inn heller,» sa Gygrid. «Og det var jo førenn at Florens dro fra Skauen, ikke sant?»

«Før Florens dro? Hva har det med saken å gjøre?» spurte Hermine nysgjerrig.

«At dem andre kentaura er bra forbanna på meg, vel,» sa Gygrid lavt og så seg om. «Før var'em – vel, ikke vennlige akkerat, det kunn'en aldri si, men vi kom da overens. Dem holdt seg for seg sjøl, men dem kom da hvis at jeg ville snakke et ord eller to med dem. Men ikke nå mer, nei.»

Han sukket dypt.

«Florens sier de er sure for at han begynte å jobbe for Humlesnurr,» sa Harry. Han snublet over en framstikkende rot fordi han hadde blikket festet på profilen til Gygrid.

«Jo,» sa Gygrid tungt. «Bortsett ifra atte *sur* er'ke ordet. Illsinte er dem. Hvis at ikke jeg hadde blanda meg, trur jeg jaggu dem hadde sparka'n ihjæl –»

«Angrep de Florens?» sa Hermine sjokkert.

«Jepp,» sa Gygrid biskt og bante seg vei gjennom et flettverk av lave greiner. «Halve flokken ta dem, omtrent.»

«Og det stoppet du?» sa Harry, forbløffet og imponert. «Helt alene?»

«Ja, så klart. Kunne vel ikke bare stå der og se på at dem drefte'n, vel?» sa Gygrid. «Flaks atte jeg kom forbi, enklig … og en sku' trudd atte Florens huska på det førenn han bynte å sende dumme advarsler til folk!» la han hett og uventet til.

Harry og Hermine kikket overrasket på hverandre, men Gygrid forklarte seg ikke videre, bare skulte.

«Men hvertfall,» sa han og pustet litt tyngre enn vanlig, «sia den dan har dem andre kentaura vært fly forbanna på meg, og problemet er at dem har stor innflytels her i Skauen … dem er jo dem gløggeste her inne.»

«Er det derfor vi er her, Gygrid?» spurte Hermine. «Kentaurene?»

«Nei da,» sa Gygrid og ristet på hodet. «Nei, det er'ke dem. Men så klart, dem kan godt kongplisere problemet, så … men dere får snart se sjøl å jeg

mener.»

Med denne kryptiske uttalelsen ble han taus. Dessuten satte han opp farten så de måtte ta tre skritt for hvert av hans og hadde sin fulle hyre med å holde følge.

Stien ble stadig mer gjengrodd, og så langt inne i Skogen vokste trærne så tett sammen at det var mørkt som i skumringen. Snart var de langt forbi lysningen hvor Gygrid hadde vist dem dystralene, men Harry syntes ikke det var skummelt før Gygrid uventet tok av fra stien og begynte å krysse mellom trærne innover mot det mørke hjertet av Skogen.

Der måtte han bane seg vei gjennom tette klungerkratt som Gygrid bare hadde skrevd lett over – samtidig som han husket hva som hadde skjedd den andre gangen han hadde forlatt stien der i Skogen. «Gygrid!» sa han. «Hvor er det vi skal?»

«Støkke lenger, bare,» sa Gygrid over skulderen. «Kom igjen nå, Harry … her gjelds det å holde vårs sammen.»

Det var litt av en kamp å holde følge mellom greiner og tornekratt som Gygrid bare kunne brase igjennom som spindelvev, men som hektet seg fast i Harry og Hermines kutter, iblant så ille at det tok flere minutter å komme fri. Snart var både armer og bein dekket av rifter og småsår. Nå var de så dypt inne i Skogen at det eneste de så av Gygrid i tussmørket, var et massivt, svart omriss foran seg. I den dumpe stillheten virket enhver lyd truende. Det formelig gjallet bare en kvist ble knekt, og den minste rasling av bevegelse, om det så var den uskyldigste lille spurv, fikk Harry til å speide gjennom mørket etter den skyldige. Han tenkte på at han aldri hadde trengt så langt inn i Skogen uten å møte et eller annet vesen, og det at han ikke så noen nå, slo ham som litt nifst.

«Gygrid, er det greit om vi tenner tryllestavene?» sa Hermine lavt.

«Æh … jo,» hvisket Gygrid tilbake. «Ja, faksisk, så –»

Han stoppet og snudde seg så brått at Hermine gikk rett inn i ham og datt baklengs. Harry rakk akkurat å ta imot henne før hun gikk i bakken.

«Kanskje best om vi stopper litt her, så jeg får … fortælt dere litt,» sa Gygrid. «Før vi kommer helt fram, lissom.»

«Bra!» sa Hermine, mens Harry hjalp henne opp. Begge mumlet «*Lumos!*» og stavtippene lyste opp. Gygrids ansikt svevde i skyggene mellom de to lysskjærene, og på ny så Harry at han virket opprevet og sørgmodig.

«Jess,» sa Gygrid. «Jo … altså …»

Han trakk pusten dypt.

«Det er temlig sannsynlig at jeg får sparken snart,» sa han.

Harry og Hermine så på hverandre, og deretter på ham igjen.

«Men når du har greid deg så lenge …» sa Hermine nølende, «hva får deg til å tro at –»

«Uffert trur at det var meg som slapp laus den småtler'n på kontoret hennes.»

«Var det det, da?» sa Harry, før han rakk å ta seg i det.

«Næhei, det var det steike meg ikke!» sa Gygrid indignert. «Det er bare at har'e noe med magiske vesener å gjøra, så trur'a straks at det må væra meg. Og dere veit jo at helt sia jeg kom att, har'a sett etter en kjangs tel å bli kvitt meg. Jeg vil ikke, så klart, men om ikke det hadde vært for … for … vel, for no' spessielt som jeg straks skal forklare, så hadde jeg dratt med det samma, før'a får kjangsen tel å gjøra det så hele skolen glor på, sånn som med Rummelfiold.»

Både Harry og Hermine kom med protestlyder, men Gygrid feide dem til side med et vift av en av skinkehendene.

«Det er'ke verdens ende, da. Når jeg kommer ut herifra, kan jeg hjælpe Humlesnurr, jeg kan være tel nytte for Ordenen. Og dere her har jo Gnureplank, så jøss da … dere fikser heksamen så fint som fy …»

Stemmen hans skalv og brast.

«Ikke bry dere om meg,» sa han fort, da Hermine ville klappe ham på armen. Han trakk fram det digre, prikkete lommetørkleet av vestelomma og tørret øynene med det. «Jeg hadd'ikke sagt no om alt detta dersomat jeg ikke var nødt. For dere skjønner, hvis jeg må dra … vel, jeg kan'ke dra uten … uten å si fra tel noen … for jeg trenger hjælp fra dere to. Og Ronny da, om'n er villig.»

«Det er klart vi vil hjelpe deg,» sa Harry. «Hva vil du vi skal gjøre?»

Gygrid snufset ettertrykkelig og ga Harry et taust klaps på skulderen med slik kraft at han ble slått sidelengs inn i et tre.

«Jeg visste dere sa ja,» sa Gygrid inn i lommetørkleet, «men jeg … skal'ke … skal aldri … glømme det … Vel, kom igjen … bare litt lenger borti her nå … pass dere for dissa brenneslene her …»

De fortsatte videre i taushet et kvarter til, og Harry hadde åpnet munnen for å spørre hvor langt det var igjen da Gygrid slo ut med høyrearmen som tegn til at de skulle stoppe.

«Forsiktig,» sa han lavt. «Helt stille nå …»

De smøg seg fram, og Harry så at de var kommet til en stor, rund jordhaug som var nesten like høy som Gygrid. Med et stikk av frykt tenkte han at det måtte være hiet til et eller annet enormt dyr. Rundt om haugen var trærne revet opp med rota, slik at den lå midt i en naken lysning, omgitt av dynger av stammer og greiner som dannet et slags gjerde eller en barrikade. Det var foran den Gygrid, Harry og Hermine nå sto.

«'N sover,» hvisket Gygrid.

Jo, Harry kunne høre en fjern, rytmisk romling som ganske riktig lød som et par veldige lunger i arbeid. Han skottet bort på Hermine, som stirret på haugen med litt åpen munn og et vettskremt uttrykk.

«Gygrid,» hvisket hun så lavt at det var så vidt det hørtes gjennom sovelydene, «hvem er han?»

Det var da et rart spørsmål, tenkte Harry … *'Hva er det?'* var det *han* nettopp skulle til å spørre om.

«Å, Gygrid –» fortsatte hun, og tryllestaven dirret i hånden på henne, «du sa at ingen av dem ville bli med, du!»

Harry så fra henne til Gygrid – og så gikk det opp for ham, og han så tilbake til haugen med et lite, forskrekket hikst.

Den store jordhaugen, som både han og Hermine og Gygrid makelig kunne stått på, hevet og senket seg sakte i takt med de dype, gryntende pustelydene. Det var ingen haug. Det var den krumme ryggen til noe som tydelig –

«Vel – nei, han *ville* ikke,» sa Gygrid. Han lød desperat. «Men jeg *måtte* ta'n med, Hermine, jeg var pokka nødt!»

«Men hvorfor?» spurte Hermine; hun lød helt på gråten. «Hvorfor – hva – å, *Gygrid*!»

«Jeg visste at hvis at jeg bare fikk'n med tilbars att,» sa Gygrid, som lød som om han skulle til å tute selv, «og – og fikk lært'n litt skikk og bruk, og – så kunne jeg ta'n med ut og vise alle at'n er harmløs!»

«Harmløs!» sa Hermine skingrende, og Gygrid gjorde desperate hysjebevegelser med hendene mens den gigantiske skikkelsen foran dem gryntet høyt og rørte på seg i søvne. «Det er han som har mishandlet deg hele tida, er det ikke det? Det er derfor du har hatt alle disse skadene!»

«'N veit ikke sjøl å sterk'n er!» sa Gygrid alvorlig. «Og'n har blitt mye bedre, nå slåss'n ikke så mye mer –»

«Så det var derfor det tok deg to måneder å komme hjem!» sa Hermine åndsfraværende. «Å, Gygrid, hvorfor tok du ham med hit hvis han ikke ville? Ville han ikke hatt det bedre hos sitt eget folk?»

«Men dem var så ekle mot'n, Hermine, bare for det at'n er litt liten!» sa Gygrid.

«Liten?» sa Hermine. «*Liten?*»

«Jeg kun'ke gå fra'n, Hermine,» sa Gygrid, og nå sildret virkelig tårene nedover det skamslåtte ansiktet og forsvant i skjegget. «Du skjønner – han er bror min!»

Hermine bare glodde med vid åpen munn.

«Gygrid,» sa Harry langsomt, «når du sier 'broren min,' så mener du –?»

«Vel, halvbroren, da,» innrømmet Gygrid. «Det viser seg at mor mi fløtta sammen med en annen jøtul da'a dro fra far min, og så fikk'a Gnurrg her –»

«Gnurrg?» sa Harry.

«Ja … vel, det er sånn det låter, da, når'n sier navnet sitt,» sa Gygrid nervøst. «'N snakker ikke så godt engelsk … jeg har prøvd å lære'n litt … Men hvertfall så likte'a visst ikke han stort bedre enn'a likte meg. For jøtulkvinnfolk gjelds det å få skikkelig svære unger, nemlig, og *han* har støtt vært en liten spjæling – under fem meter –»

«Å ja, ørliten!» sa Hermine med en slags hysterisk sarkasme. «Nesten mikroskopisk!»

«Så alle har støtt hundsa'n – jeg kun'ke bare la'n bli igjen –»

«Var madame Maxime enig i at dere skulle ta ham med?» spurte Harry.

«Vel … vel, hu skjønte jo at detta var viktig for meg,» sa Gygrid og vred de digre hendene. «Men – vel, hu blei litt trøtt av'n etter ei stønd, jeg må innrømme det … så på hjemveien så dro vi hver for vårs … Men'a lovte å ikke si det til noen.»

«Hvordan i all verden greide du å få ham med hjem uten at noen merket det?» sa Harry.

«Ja, det var jo derfor det tok så lang tid, da,» sa Gygrid. «Kunne bare reise om natta, ikke sant, og bare gjennom villmark og greier. Og det går temlig radig når'n først vil, det er'ke det, det er bare at'n støtt ville snu og dra hjem att.»

«Å Gygrid, hvorfor kunne du ikke latt ham få gjøre det!» sa Hermine. Hun sank ned på et opprøsket tre og begravde ansiktet i hendene. «Hva tror du du kan gjøre med en voldelig jøtul som ikke engang vil være her!»

«Nah – *voldelig*, det … det var vel litt sterkt,» sa Gygrid og fortsatte å vri hendene av bekymring. «Jo, vel, han har jo langa ut et par smeller når'n har vært i dålig hommør, men'n har blitt bedre, mye bedre, har slått seg omtrent til ro!»

«Hva er de tauene til da?» spurte Harry.

Han hadde akkurat lagt merke til noen rep på tykkelse med småtrær som var festet rundt noen av de tykkeste stammene rundt dem. Den andre enden forsvant der Gnurrg lå med ryggen mot dem.

«Er du nødt til å holde ham *i bånd?*» sa Hermine svakt.

«Ja … jo …» sa Gygrid nervøst. «Det er som jeg sa, da … 'n veit ikke å sterk'n enklig er.»

Harry forsto hvorfor det hadde vært så mistenkelig få dyr i denne delen av Skogen.

«Men hva er det du vil ha Harry og Ronny og meg til å gjøre, da?» spurte Hermine beklemt.

«Passe på'n,» sa Gygrid med brutt røst. «Når at jeg er vekke.»

Harry og Hermine vekslet ulykkelige blikk – og Harry var sørgelig klar over at han allerede hadde lovet Gygrid å gjøre som han ba om.

«Hva – hva innebærer det egentlig?» spurte Hermine.

«Ikke å mate'n eller noe sånt!» sa Gygrid ivrig. «Mat greier'n å skaffe seg sjøl, så det er'ke noe problem. Fugler og rådyr og sånt … nei, det er *selskap'*n trenger. Hvis at jeg bare kunne stole på at noen fortsatte å hjælpe'n litt … lære'n saker og ting, lissom.»

Harry sa ikke noe, bare snudde seg og så på den kolossale kroppen som lå og sov på bakken foran dem. I motsetning til Gygrid, som rett og slett så ut som et menneske i maksiutgave, virket Gnurrg underlig vanskapt. Det Harry hadde tatt for en diger, mosegrodd stein til venstre for den store jordhaugen, så han nå var hodet. Det var mye større i forhold til kroppen enn et menneskehode, nesten kulerundt og dekket av tette, korte, bregnegrønne krøller. Øverst kunne han skimte kanten av et digert, kjøttfullt øre. Hodet kunne minne om onkel Wiktors, på den måten at det virket som om det satt rett på skuldrene nesten uten noen hals imellom. Ryggen virket umåtelig bred, under en skitten, brunaktig slags kjortel av dyreskinn som var tråklet så vidt sammen – og som virket faretruende nær å bli sprengt i sømmene der Gnurrg lå. Beina hadde han trukket opp under seg. Harry kunne se de svære, bare fotsålene – store som kjelker – den ene hvilte oppå den andre på den myke skogbunnen.

«Og så vil du at vi skal lære ham opp,» sa Harry med hul røst. Nå forsto han Florens' advarsel: *Forsøket hans vil mislykkes. Det er best om han oppgir det*. Ja, selvsagt måtte Skogens andre skapninger ha hørt Gygrids fåfengte forsøk på å lære Gnurrg engelsk.

«Ja – om det bare er å snakke litt med'n,» sa Gygrid håpefullt. «For jeg trur nå det at hvis at'n fikk snakke med folk, så skjønner'n bedre at alle liker'n enklig og vil at'n skal bli.»

Harry så på Hermine, som tittet tilbake mellom fingrene hun fremdeles holdt for ansiktet.

«Det er liksom det får en til å ønske seg Norbert tilbake, hva?» sa han, og ble belønnet med en meget skjelven latter.

«Så da gjør dere det, da?» sa Gygrid, som tydeligvis ikke hadde hørt det Harry sa.

«Vi …» sa Harry, men han var jo alt bundet av sitt løfte. «Vi skal prøve, Gygrid.»

«Jeg visste jeg kunne stole på deg, Harry,» sa Gygrid. Han smilte vasstrukkent og tørret seg med lommeørkleet igjen. «Og jeg vil'ke at dere skal ha noe bry, da … jeg veit jo at dere har heksamen snart … men om dere bare kunne ta usynlighetskappa og stikke nerom en gang i uka, kanskje, og ta en liten prat med'n … Ja, men da vekker jeg'n, da, og får presangtert dere –»

«Hva – nei!» sa Hermine og spratt opp. «Ikke gjør det, Gygrid, ikke vekk ham, det er helt unødv–»

Men Gygrid hadde allerede tatt skrittet over den digre trestammen som lå nærmest og gikk bort mot Gnurrg. Da han var på omtrent tre meters avstand, tok han opp en lang, avrevet grein fra bakken, smilte beroligende til Harry og Hermine over skulderen og ga Gnurrg en kraftig skubb midt i ryggen med enden.

Fra kjempen kom det et brøl som ga gjenlyd i den stille Skogen, og fugler i tretoppene rundt lettet snatrende og fløy sin vei. For øynene på Harry og Hermine kom den digre kroppen i bevegelse, og selve bakken ristet da han støttet seg med en enorm hånd for å skyve seg opp. Og så snudde han på hodet for å se hvem eller hva som hadde forstyrret ham.

«Heisan, Gnurrgen,» sa Gygrid i en falsk hjertelig tone mens han rygget unna, klar til å skubbe til ham igjen. «Sovi godt, hæ?»

Harry og Hermine rygget så langt de kunne uten å miste kjempen av syne. Gnurrg sto på kne mellom to av de trærne han ennå ikke hadde røsket opp, og det forbløffende store fjeset der oppe minnet om en grå fullmåne som svevde over tussmørket nede hos dem. Det var som om noen hadde hogd ansiktstrekk i en kampestein. Nesa var butt og formløs, munnen skeiv og full av stygge, gule tenner på størrelse med halve murstein, øynene – som var små etter jøtulmål – var grumsete brungrønne og for øyeblikket halvt gjenlimt av søvn. Gnurrg løftet de digre knokene til øynene, gned kraftig – og så, uten forvarsel, skjøv han fra og kom seg på beina med overraskende fart og smidighet.

«Å, nææ!» hørte Harry Hermine pipe ved sida av seg med vettskremt røst.

Trærne som Gnurrg var bundet fast til med tau om ankler og håndledd, knirket faretruende. Han var, som Gygrid hadde sagt, nærmere fem meter høy. Han myste søvnig og så seg om, og så strakte han ut en hånd på størrelse med en strandparasoll, snappet et fuglerede fra de øverste greinene i et stort furutre og snudde det opp ned, og så kom det et misnøyd brøl fra ham, formodentlig fordi det ikke var noen fugler i det. Eggene falt som granater mot bakken, og Gygrid slo armene over hodet for å beskytte seg.

«Du Gnurrgen,» ropte han og speidet nervøst etter flere fallende egg, «jeg tok med noen venner for å helse på! Mins du jeg sa jeg sku' gjøra det? Mins du jeg sa at kanskje jeg måtte dra en liten tur og la dem ta seg ta deg ei stønd? Mins du det, Gnurrgen?»

Men Gnurrgs eneste svar var et nytt, dumpt brøl; det var vanskelig å si om han hørte på Gygrid, eller om han overhodet oppfattet lydene Gygrid lagde, som språk. Nå hadde han tatt tak i furutoppen og trakk den mot seg, øyensynlig bare for å ha sin barnslige moro av å se hvor langt den spratt tilbake når han slapp den.

«Nei, Gnurrgen, ikke gjør det!» ropte Gygrid. «Det var akkerat sånn det gikk til at du reiv opp dem andre –»

Og ganske riktig, rundt trerøttene begynte jorda å sprekke.

«Jeg har med selskap tel deg!» brølte Gygrid. «Selskap, se her! Se ner, din digre drommel, jeg har med venner tel deg!»

«Å, Gygrid, ikke gjør det!» jamret Hermine, men Gygrid hadde alt løftet greina igjen og gitt Gnurrg et skarpt rapp over kneet.

Kjempen slapp tretoppen, som svaiet nifst og overøste Gygrid med en foss av furunåler, og så ned.

«*Detta,*» sa Gygrid og skyndte seg bort dit Harry og Hermine sto, «detta er Harry, Gnurrg! Harry Potter! Kanskje han kommer og besøker deg hvis at jeg må dra – skjønner du?»

Det var først nå det gikk opp for kjempen at Harry og Hermine var der. De ventet skjelvende mens han senket den digre kampesteinen av et hode nok til å myse sløvt på dem.

«Og detta er Hermine, hæ? Her–» Han nølte og snudde seg mot henne. «Gjør'e no om'n kaller deg for Hermi, Hermine? Namnet ditt er lissom litt

vanskelig for'n å huse.»

«Nei, nei da,» pep Hermine.

«Detta er'a Hermi, Gnurrg! Og hu òg kommer på besøk! Var'ke det hyggelig? Hæ? To venner som du kan – GNURRGEN! NEI!»

Gnurrgs hånd kom susende fra tomme lufta mot Hermine, men Harry grep tak i henne og fikk rykket henne baklengs bakom treet, så Gnurrgs hånd skrenset trestammen, men lukket seg om luft.

«SLEM GUTT, GNURRGEN!» hørte de Gygrid hyle, mens Hermine klynget seg skakende og klynkende til Harry bak treet. «FY! SLEM GUTT! DET ER STYGT Å TA – AOFF!»

Harry stakk hodet ut bakom treet og så at Gygrid lå på ryggen og holdt seg for nesa. Gnurrg hadde øyensynlig mistet interessen, for han hadde rettet seg opp igjen og gått tilbake til å prøve ut hvor langt han kunne få furua til å bøye seg.

«OK,» sa Gygrid med grøtete stemme og kom seg opp igjen, mens han med den ene hånden knep sammen den blødende nesa og med den andre holdt armbrøsten, «så sånn er det, altså … nå har dere treft'n, og – så nå veit'n hvem dere er når dere kommer att, og – ja …»

Han så opp på Gnurrg, som fortsatte å bøye furua bakover med et fraværende, men fornøyd uttrykk i steinblokkfjeset. De hørte det knirke i røttene etter som han rev dem opp.

«Det får vel kanskje væra nok for i dag,» sa Gygrid. «Vi – æh – vi får vel byne å rusle hjematt, eller?»

Harry og Hermine nikket. Gygrid la armbrøsten over akselen igjen og førte an inn mellom trærne, fortsatt med et fast grep om nesa.

Ingen sa noe på en stund, selv ikke da de hørte det fjerne braket som betydde at Gnurrg omsider hadde greid å røske opp furutreet. Hermine var blek og stiv i ansiktet. Harry kunne ikke komme på en eneste ting å si. Hva i all verden kom til å skje når noen oppdaget at Gygrid hadde gjemt Gnurrg i Den forbudte skogen? Og han som hadde lovet at han og Ronny og Hermine skulle fortsette med Gygrids totalt fåfengte forsøk på å sivilisere jøtulen! Hvordan kunne selv Gygrid, med sitt kolossale talent for å innbille

seg at de skrekkeligste monstere var harmløse, få seg til å tro at Gnurrg noen sinne ville bli i stand til å ha med mennesker å gjøre?

«Stopp,» sa Gygrid brått, idet Harry og Hermine strevde seg over en tue med høyt, filtret gress bak ham. Han trakk en pil fra koggeret på ryggen og satte den i armbrøsten. Harry og Hermine løftet tryllestavene – nå som de hadde stoppet, kunne de også høre bevegelser like ved.

«Å, futteti,» sa Gygrid lavt.

«Jeg trodde vi hadde sagt klart fra, Gygrid,» sa en dyp mannsrøst, «at du ikke lenger er velkommen her?»

Og et øyeblikk syntes det som en naken mannskropp kom svevende mot dem gjennom det flakkende, grønne tussmørket, men så så de at fra livet og ned gikk den over i en kastanjebrun hestekropp. Stolt så han ut, denne kentauren, med høye kinnbein og langt, svart hår. Og som Gygrid var han bevæpnet, med et pilekogger og en bue over skulderen.

«Står til, Magorian?» sa Gygrid vaktsomt.

Det raslet i trærne bak kentauren, og fire–fem til av dem kom til syne. Harry kjente igjen Bane, med den svarte kroppen og skjegget, som han hadde møtt nesten fire år før, den samme kvelden han møtte Florens. Bane viste ikke tegn til at han hadde sett Harry før.

«Så,» sa han i en ubehagelig tone, men snudde seg straks mot Magorian. «Jeg mener vi var enige om hva vi skulle gjøre hvis dette mennesket noensinne viste seg i Skogen igjen?»

«Jaså, har jeg blitt ’detta mensket’ nå?» sa Gygrid ergerlig. «Bare for det at jeg hindra dere i å begå mord?»

«Du skulle ikke blandet deg i det, Gygrid,» sa Magorian. «Våre skikker er ikke deres, og heller ikke våre lover. Florens har forrådt og vanæret oss.»

«Ikke skjønner jeg åssen dere får til det,» sa Gygrid utålmodig. «Alt’n har gjort er å hjælpe Albus Humlesnurr –»

«Florens har gått i tjeneste hos mennesker,» sa en grå kentaur med hardt, furet ansikt.

«*Gått i teneste!*» sa Gygrid foraktelig. «’N *gjør* Humlesnurr ei teneste, bare –»

«Han selger vår viten og våre hemmeligheter til mennesker,» sa Magorian lavmælt. «Fra slik vanære er ingen attervei å finne.»

«Som dere vil,» sa Gygrid med et skuldertrekk, «men for min del syns jeg dere gjør en støgg feil –»

«Og det samme gjør du, menneske,» sa Bane, «som kommer tilbake til vår Skog når vi har advart deg –»

«Nei, nå skal dere høra her,» sa Gygrid sint. «Ikke så mye ta det 'vår Skog'-preiket, takk. Det er'ke opp til dere hvem som kommer og går her –»

«Og heller ikke er det opp til deg, Gygrid,» sa Magorian kjølig. «Jeg lar deg gå i dag, siden du er sammen med dine unge –»

«De er ikke hans!» avbrøt Bane foraktelig. «De er elever fra skolen, Magorian! Og har antakelig allerede dratt nytte av forræderen Florens' undervisning!»

«Ikke desto mindre,» sa Magorian rolig, «er det en avskyelig misgjerning å slakte føll – de uskyldige rører vi ikke. I dag får du gå, Gygrid. Men fra nå av, hold deg borte herfra. Du forspilte kentaurenes vennskap da du hjalp forræderen Florens å flykte fra oss.»

«Ikke fanken om jeg lar en bøling ta gamle esler som dere nekte meg å gå i Skauen!» sa Gygrid med rungende røst.

Bane og den grå kentauren sparket i bakken. «Gygrid,» sa Hermine med en stemme som var tynn av frykt, «vær så snill, kan vi gå nå?»

Gygrid begynte å bevege seg, men holdt fortsatt armbrøsten høyt og blikket rettet truende mot Magorian.

«Vi vet hva du har her i Skogen, Gygrid!» ropte Magorian etter dem idet kentaurene forsvant. «Og snart er det slutt på vår toleranse!»

Gygrid bråsnudde, og det så granngivelig ut som han ville gå rett tilbake til Magorian.

«Dere får bare tåle'n så lenge'n er her, det er like mye hanses Skau som deres!» brølte han. Harry og Hermine prøvde med forente krefter å skubbe mot ryggen på moldvarpskinnsvesten for å få ham i gang igjen, og han kikket skulende ned, men så ble uttrykket mildt forbauset da han så at det var dem – han hadde visst overhodet ikke merket at de dyttet.

«Ta det rolig, dere to,» sa han, snudde og begynte å lunte bortover, mens de peste for å holde følge. «Men dem er da noen forbaska gamle esler, hæ?»

«Gygrid,» sa Hermine andpustent og løp utenom et neslekratt de hadde passert på veien inn, «hvis kentaurene ikke vil ha mennesker i Skogen, ser det neimen ikke ut som Harry og jeg kan –»

«Å, du hørte vel å dem sa,» sa Gygrid avfeiende, «dem skader ikke føll – jeg mener unger. Og vi kan da vel ikke la den gjengen drive og herse med vårs heller.»

«Godt forsøk,» mumlet Harry til Hermine, som så nokså slukkøret ut.

Omsider kom de ut på stien igjen, og etter nye ti minutter begynte det å tynnes mellom trærne, så de kunne se flekker av klar, blå himmel igjen – og i det fjerne hørte de heiing og rop.

«Var det et nytt mål?» spurte Gygrid og stanset i skyggen av skogbrynet da de fikk rumpeldunkbanen i sikte. «Eller trur dere kampen er over?»

«Jeg vet ikke,» sa Hermine mismodig. Harry så at hun så temmelig medtatt ut; håret var fullt av kvister og blad, kutten var revet opp flere steder, og hun hadde fått massevis av rifter i ansiktet og på armene. Han selv så vel ikke stort bedre ut, antakelig.

«Jeg trur'n er over, jeg!» sa Gygrid og så mot stadion. «Se – der kommer det ut folk alt – hvis at dere to skynder dere litt, kan dere blande dere med resten, så er det ingen som merker at dere har vært vekke!»

«God idé,» sa Harry. «Vel … ser deg siden da, Gygrid.»

«Han er ikke til å tro,» sa Hermine, ustø i stemmen, så snart Gygrid ikke kunne høre dem. «Han er altså ikke til å tro. *Han er overhodet ikke til å tro*!»

«Ro deg ned,» sa Harry.

«Roe meg ned!» sa hun febrilsk. «En jøtul! En jøtul her i Skogen! Og vi skal liksom gi ham engelsktimer! Altså, hvis vi i det hele tatt kommer oss forbi den flokken med morderiske kentaurer på veien inn og ut! Han – er – ikke – til – å – tro!»

«Vi behøver ikke gjøre noenting ennå!» sa Harry lavt og beroligende idet de gled inn i en flom av kaklende håsblåsinger på vei tilbake til borgen.

«Han ber oss ikke gjøre noe som helst hvis han ikke får sparken, og det er det jo ikke sikkert han får.»

«Uff, gi deg da, Harry,» sa Hermine sint og bråstoppet, slik at folk bak måtte svinge unna for å komme forbi. «Så klart han får sparken – og for å være helt ærlig, etter det vi nettopp har sett – kan noen bebreide Uffert for det?»

Det ble stille. Harry glodde på henne, og langsomt ble øynene hennes fulle av tårer.

«Du mente ikke det,» sa Harry lavt.

«Nei … vel … nei, så gjorde jeg ikke det, da,» sa hun og tørret øynene sint. «Men hvorfor må han absolutt gjøre livet så vanskelig for seg selv – og for oss?» «Vet ikke –»

«*Wiltersen er en knopp*
Det er gutt som kan ordne opp
Griffing synger i samlet tropp:
Vi syns Wiltersen er topp …»

«Og gid de kunne holde opp å synge den dumme sangen,» sa Hermine ulykkelig. «Har de ikke godtet seg nok?»

En tidevannsbølge av elever var på vei oppover gressbakkene fra banen.

«Kom, vi skynder oss inn så vi slipper å møte smygardingene,» sa Hermine.

«*Wiltersen flyr non stop*
uten bom eller miss eller dropp
Ronny redder i full galopp
Vi syns Wiltersen er topp!»

«Hermine …» sa Harry langsomt.

Sangen ble høyere, men den kom ikke fra en flokk smygardinger i grønt og sølv, men fra en levende masse av rødt og gull som kom veltende oppover mot borgen – og på sine kollektive skuldre bar en enslig skikkelse.

«Wiltersen er en knopp
Han er målmann med sjel og kropp
Det er Smygard som er en flopp
Ville Wiltersen er topp!»

«Nææ, vel?» sa Hermine nesten uhørlig.

«JOHO!» sa Harry høyt.

«HARRY! HERMINE!» hylte Ronny, veivet i lufta med den sølvblanke rumpeldunkpokalen og så ut som om han var totalt sinnsforvirret. «VI GREIDE DET! VI VANT!»

De strålte opp mot ham der han passerte. Det ble litt mølje ved inngangsdørene, og Ronny dunket hodet ganske kraftig i dørbjelken, men ingen ville visst slippe ham ned for det. Fortsatt syngende presset mylderet seg inn i inngangshallen og ut av syne. Harry og Hermine så smilende etter dem til de siste tonene av 'Wiltersen er topp' døde bort – men da de snudde seg mot hverandre, falmet smilene.

«Skal vi vente med å fortelle ham det til i morgen?» sa Harry.

«Ja, jeg tror det,» sa Hermine trett. «Jeg har iallfall ikke noe hastverk.»

De gikk sammen opp trappa. Foran inngangsdøra snudde begge seg instinktivt tilbake mot Den forbudte skogen. Harry var ikke sikker på om det var noe han innbilte seg, men han syntes han så en liten sky av fugler som fór til værs over tretoppene langt der inne, nesten som om treet de hadde sittet i, var blitt rykket opp med rota.

KAPITTEL TRETTIÉN

UGLER I MOSEN

Hele neste dag var Ronny så høyt oppe i skyene over å ha vært med på å kapre rumpeldunkpokalen for Griffing at det var plent umulig for ham å konsentrere seg om noe. Det eneste han ville, var å gjennomterske hver detalj av kampen, så Harry og Hermine fant aldri noen anledning til å nevne Gnurrg. Ikke at noen av dem anstrengte seg så veldig heller; det var lite fristende å være den som drasset ham ned på jorda igjen, og spesielt så drastisk. Det viste seg å bli nok en fin, varm dag, så de fikk overtalt ham til å bli med og repetere under bøketreet nede ved strandkanten, hvor det var mindre risk for å bli overhørt enn på oppholdsrommet. I førstningen var ikke Ronny særlig tent på tanken – det var altfor deilig å bli klappet på ryggen av hver griffing som gikk forbi stolen hans, for ikke å snakke om hver gang noen satte i å gaule 'Wiltersen er topp' – men etter en stund sa han seg enig i at det kunne være godt med litt frisk luft.

De satte seg i skyggen under bøketreet og fant fram bøkene mens Ronny la ut om sin første redning for sikkert tolvte gang.

«Jeg mener, jeg hadde jo alt missa den der til Davidsen, så jeg følte meg'ke så steinsikker, lissom, men – neimen om jeg veit, men da Bramling kom mot meg, fra tomme lufta lissom, da tenkte jeg – *dette greier du*! Og jeg hadde omtrent et sekund på meg til å bestemme hvilken vei jeg sku' fly, da lissom, for det så ut som han sikta mot den høyre målringen – ja, *min* høyre da, så klart, hans venstre – men jeg fikk en sånn følelse av at'n bare finta, og så tok jeg en kjangs og fløy til venstre – altså hans høyre, da – og – ja, dere så jo sjøl åssen det gikk,» avsluttet han beskjedent, strøk håret bakover (aldeles unødvendig) så det så passelig skjødesløst vindblåst ut og

så seg om for å se om de som satt nærmest – en gjeng snadrende tredjeklassinger fra Håsblås – hadde hørt alt sammen. «Og så, da Kammers kom mot meg omtrent fem minutter etter – hva?» sa Ronny og stoppet midt i setningen da han så uttrykket til Harry. «Hvorfor ler du?»

«Jeg ler vel ikke,» sa Harry og kikket fort ned på transfigurasjonsnotatene sine mens han prøvde å legge ansiktet i alvorlige folder. Men faktisk hadde Ronny minnet ham ettertrykkelig om en annen rumpeldunkspiller som en gang hadde sittet og dandert på håret sitt under det samme bøketreet. «Jeg er bare glad for at vi vant, jeg.»

«Ja,» sa Ronny langsomt og smattet på ordene, «*vi vant*. Så dere det uttrykket i i fjeset til Chang da Gulla snappa snoppen rett for nesa på henne?»

«Hun tuta vel, da?» sa Harry bittert.

«Ja, jo – mest av sinne, tror jeg …» Ronny rynket pannen litt. «Men dere så vel da hun slengte fra seg limen da hun kom ned, vel?»

«Øøø …» sa Harry.

«Vel, faktisk, Ronny, så … nei,» sa Hermine med et dypt sukk. Hun la boka fra seg og sendte ham et unnskyldende blikk. «For å si det som det er, så så ikke Harry og jeg noe mer av kampen enn det første målet til Davidsen.»

Det var nesten som om Ronnys omhyggelig forblåste hår visnet av skuffelse. «*Så* dere ikke på?» sa han tynt og så fra den ene til den andre av dem. «Så dere ikke *noen* av redningene mine?»

«Æh … nei,» sa Hermine og rakte ut en hånd for å be om godt vær. «Men det var ikke fordi vi ikke ville, Ronny – vi kunne ikke!»

«Å nei?» sa Ronny, som begynte å bli ganske rød i fjeset. «Åssen da?»

«Det var Gygrid,» sa Harry. «Plutselig ville han fortelle oss hvorfor han har hatt alle de sårene helt siden han kom tilbake fra jøtulene. Han ville ha oss med inn i Skogen, vi hadde ikke noe valg, du vet åssen han er. Og så …»

Det tok fem minutter å fortelle historien, og før den tid var Ronnys indignasjon erstattet av total vantro.

«*Tok'n med seg en av dem tilbake og gjemte'n i Skogen?*»

«Jepp,» sa Harry bistert.

«Nei,» sa Ronny, som om det kunne gjøre det usant. «Næhei, det er’ke sant.»

«Men det er det altså,» sa Hermine fast. «Gnurrg er bortimot fem meter høy, liker å rive opp furutrær på seks – *og* tror jeg heter *Hermi,*» la hun til og snøftet.

Ronny lo nervøst.

«Og Gygrid vil at vi skal …?»

«Lære ham engelsk, ja,» sa Harry.

«Nå har’n gått *helt* fra vettet,» sa Ronny nesten ærefryktig.

«Ja,» sa Hermine irritabelt. Hun bladde om en side i *Transfigurasjon for mellomstadiet* og glante på en serie diagrammer som forestilte en ugle på vei til å forvandles til en teaterkikkert. «Ja, nå begynner jeg faktisk å tro at det er det han har. Men dessverre fikk han Harry og meg til å love det.»

«Vel, da blir dere bare pent nødt til å bryte det løftet, da,» sa Ronny bestemt. «Altså, alvorlig talt … vi har heksamen snart, og vi er omtrent *så* langt –» han holdt opp en hånd hvor tommel og pekefinger nesten møttes, «fra å bli utvist som det er. Og … dere husker Norbert? Dere husker Argarapp? Har vi noen gang hatt noen som helst glede av å ha noe som helst med de monsterkompisene til Gygrid å gjøre?»

«Nei, jeg vet det, det er bare at – at vi lovet,» sa Hermine tynt.

Ronny glattet ut håret så det lå flatt igjen, og fjeset var bekymret.

«Vel, vel,» sukket han, «Gygrid har’ke fått sparken ennå, da. Og hvis’n har klort seg fast så lenge, så kanskje han greier seg ut året òg, og så slipper vi hele Gnurrg.»

*

Skoleparken skinte i solskinnet som om den var nymalt; en skyfri himmel smilte til seg selv i den glitrende innsjøen, og over de silkemyke, grønne gressplenene løp iblant en krusning i den lette brisen. Juni var kommet, men for femteklassinger flest betydde det bare én ting: Tida var omsider inne for U.G.L.E.-r.

Lærerne ga dem ikke lenger lekser, og timene gikk med til å repetere de emnene lærerne mente det var størst sjanse for å få til eksamen. Den konsentrerte, febrilske atmosfæren drev nesten alt annet enn U.G.L.E.-ne ut av hodet på Harry – skjønt i eliksirtimene hendte det han lurte på om Lupus faktisk hadde sagt til Slur at han måtte fortsette å gi Harry timer i psykoblokking. I så fall hadde Slur ignorert ham like grundig som han nå ignorerte Harry. Dette passet Harry utmerket; han hadde det mer enn travelt og bekymringsfullt nok uten ekstratimer med Slur, og til hans lettelse var Hermine altfor opptatt til å mase på ham om psykoblokking. Nå brukte hun en stor del av tida på å mumle for seg selv, og hun hadde ikke lagt fram nye nisseklær på dagevis.

Hun var ikke den eneste som oppførte seg rart etter som U.G.L.E.-ne nærmet seg. Ernst Maltmann hadde lagt seg til en irriterende uvane med å forhøre folk om deres puggevaner.

«Hvor mange timer repeterer dere om dagen, tror dere?» sa han med et vanvittig glimt i øynene til Harry og Ronny da de stilte opp på rekke utenfor urtologitimen.

«Nææ …» sa Ronny. «Jeg veit ikke … noen.»

«Mer eller mindre enn åtte?»

«Mindre, vel,» sa Ronny og så litt urolig ut.

«Jeg gjør åtte,» sa Ernst og blåste seg opp. «Eller ni. Jeg får klemt inn en time før frokost hver dag. Men åtte er gjennomsnittet. I helgene kan jeg godt få til ti. På mandag ble det ni og en halv. Ikke så bra på tirsdag – bare sju timer og et kvarter. Men på onsdag –»

Harry var dypt takknemlig da professor Stikling kom og vinket dem inn i drivhus nummer tre og avbrøt Ernst i oppramsingen.

Men Draco Malfang hadde funnet sin egen måte å spre panikk på.

«Det er jo ikke hva man vet det kommer an på,» hadde noen hørt ham si høyt til Krabbe og Gurgel utenfor eliksirrommet et par dager før eksamen, «det er hvem man kjenner. Og pappa har vært godvenner med sjefen for Heksingeksamensstyret i årevis – gamle Grinella Marsbom – vi har hatt henne til middag hos oss og alt …»

«Tror dere det kan være sant?» hvisket Hermine forskrekket til Harry og Ronny.

«Ingenting å gjøre med, hvis det er det,» sa Ronny dystert.

«Men det tror jeg ikke det er,» sa Nilus lavmælt rett bak dem. «For Grinella Marsbom er venninne av bestemoren min, og Malfangene har hun aldri nevnt.»

«Hvordan er hun, Nilus?» spurte Hermine straks. «Er hun streng?»

«Litt som besta, nærmest,» sa Nilus litt matt.

«Men det skader vel ikke akkurat at hun kjenner deg, vel?» sa Ronny oppmuntrende.

«Å, jeg tror ikke det gjør noen forskjell,» sa Nilus, enda mer mismodig. «Besta sier støtt til professor Marsbom at jeg ikke er så god som faren min … vel … dere så jo åssen hun var på St. Mungo …»

Nilus stirret stivt i golvet. Harry, Ronny og Hermine skottet på hverandre, men visste ikke hva de skulle si. Det var første gang Nilus hadde referert til at de hadde møttes på heksehospitalet.

Blant femte- og sjuendeklassingene var det oppstått et blomstrende svartebørsmarked for alt som kunne hjelpe på konsentrasjon, kvikkhet og våkenhet. Harry og Ronny ble sterkt fristet av den flaska Bøllings Hjernemiks de fikk tilbud om av Edin Karmylius, en sjetteklassing fra Ravnklo, som sverget på at den og den alene hadde æren for hans egne ni S'er i U.G.L.E.-ne året før, og nå solgte en hel liter for bare tolv galleoner. Ronny forsikret Harry at han skulle betale tilbake sin halvpart så snart han sluttet på Galtvort og fikk seg en jobb – men før de rakk å avslutte handelen, hadde Hermine konfiskert hele flaska fra Karmylius og helt innholdet i do.

«Hermine, vi skulle jo kjøpe'n, jo!» ropte Ronny.

«Ikke vær dum,» snerret hun. «Dere kunne like godt kjøpt drageklopulveret til Harbal Dingel og blitt ferdige med det.»

«Har Dingel drageklopulver, altså?» sa Ronny ivrig.

«Ikke nå lenger,» sa Hermine. «Jeg konfiskerte det òg. Det er ingen av disse greiene som virkelig virker, skjønner du vel.»

«Joho, drageklopulver, så!» sa Ronny. «Det skal være helt fantastisk, nemlig – gir hjernen et skikkelig løft, i noen timer blir du så slu som fy – å, Hermine, gi meg en liten klype, da, det kan vel ikke skade –»

«Det der, jo,» sa Hermine barskt. «Jeg har sett nærmere på det, og det er ikke annet enn tørket tevelort.»

Denne opplysningen dempet Harry og Ronnys begeistring for hjernestimulanser en del.

I neste transfigurasjonstime fikk de timeplaner for eksamenene og reglement for U.G.L.E.-avviklingen.

«Som dere ser, er U.G.L.E.-ne fordelt over to uker,» opplyste professor McSnurp mens klassen noterte ned datoer og tidspunkter fra tavla. «Teorieksamener er om formiddagen, og så har dere praktiske prøver om ettermiddagen. Den praktiske delen av astronomieksamen blir naturligvis om natta.

Og jeg må advare dere om at det er lagt de strengeste antijuksheksinger på alle eksamenspapirer. Autosvarpenner er ikke tillatt i eksamenssalen, og heller ikke forglemeier, løse juksemansjetter eller selvrettende blekk. Jeg beklager å måtte si at en elev eller to hvert år ser ut til å tro at de kan lure seg unna Heksingeksamensstyrets regler, og jeg kan bare håpe at det ikke gjelder noen i Griffing. Vår nye … rektor –» professor McSnurp uttalte ordet med samme uttrykk i ansiktet som tante Petunia overfor en særlig gjenstridig skittflekk, «– har bedt alle husstyrere innskjerpe at juks vil bli slått strengt ned på – for eksamensresultatene vil naturligvis vise tilbake på rektorens nye regime her på skolen –»

Det kom et ørlite sukk fra professoren, og Harry så at de skarpe nesevingene strammet seg.

«– dette er imidlertid ingen grunn til ikke å gjøre sitt beste. Dere har deres egen framtid å tenke på.»

«Professor,» sa Hermine med hånden i været, «når får vi eksamensresultatene?»

«Dere vil få en ugle i juli en gang,» sa professor McSnurp.

«Så flott,» sa Tommy Ding med en gjennomtrengende hvisking, «da trenger vi ikke begynne å bekymre oss før i ferien.»

Harry forestilte seg å sitte på rommet sitt i Hekkveien om en seks ukers tid og vente på U.G.L.E.-resultatene. Vel, tenkte han, da kunne han iallfall regne med én postsending i sommer.

Den første eksamenen, i trylleformler, var mandag morgen. Harry sa seg villig til å høre Hermine på søndag etter lunsj, men angret nesten med det samme, for hun var fryktelig oppspilt og rev ustanselig boka til seg igjen for å sjekke at hun hadde fått svaret presis riktig, og det endte med han fikk seg et rapp over nesa med den skarpe kanten av *Formler på sitt fabelaktigste*.

«Best du gjør det selv,» sa han bestemt, halvblind av tårer, og ga henne boka tilbake.

Imens satt Ronny med fingrene i ørene og lepper som bevegde seg lydløst og leste formelnotater fra de siste to årene; Jokum Finnimann lå langflat på ryggen og messet definisjonen på en primærformel som Tommy sjekket mot *Trylleformler for 5. klasse*; og Parvati og Lavendel øvde på grunnleggende framdriftsformler ved å la pennalene sine løpe om kapp rundt bordkanten.

Middagen var ingen munter affære den kvelden. Harry og Ronny sa ikke stort, men spiste med god appetitt, siden de hadde lest hele dagen. Hermine, derimot, kunne ikke holde opp å legge fra seg kniv og gaffel, stupe ned i sekken sin under bordet og komme opp igjen med stadig nye bøker for å sjekke et tall eller en opplysning. Ronny sa nettopp at hun måtte spise skikkelig, ellers kom hun ikke til å få sove om natta, da gaffelen hennes gled ut av en kraftløs hånd og landet på tallerkenen med en gjennomtrengende klirring.

«Å, nææ,» sa hun svakt og stirret ut i inngangshallen. «Er det dem? Er det sensorene?»

Harry og Ronny bråsnudde seg på benken. Gjennom dobbeltdørene til inngangshallen kunne de se Uffert og en klynge overårige hekser og trollmenn. Det gledet Harry å se at Uffert så nokså nervøs ut.

«Skal vi stikke ut og se?» foreslo Ronny.

Harry og Hermine nikket, og de skyndte seg mot inngangshallen, men saktnet farten da de kom over terskelen, og forbi sensorene spaserte de adstadig. Harry tenkte at professor Marsbom måtte være den ørlille,

krumbøyde heksa med et ansikt så furet at det så ut som om det var dekket av spindelvev; Uffert sto og snakket så ærbødig med henne. Det virket som professor Marsbom var litt døv, for hun svarte Uffert svært høyt til å stå bare en kvartmeter unna.

«Turen gikk utmerket, utmerket, vi har da sannelig tatt den ofte nok!» sa hun irritabelt. «Men det er lenge siden jeg har hørt fra Humlesnurr!» sa hun og snudde seg rundt i inngangshallen, som om hun håpet han plutselig skulle dukke fram fra et bøttekott. «Og De aner vel ikke hvor han befinner seg, går jeg ut fra?»

«Overhodet ikke,» sa Uffert og sendte et ondt blikk i retning Harry, Ronny og Hermine, som nå lusket rundt foten av trappa mens Ronny lot som om han knyttet skolissen. «Men Magidepartementet vil sikkert oppspore ham ganske snart.»

«Det tviler jeg på!» ropte lille professor Marsbom. «Ikke hvis ikke Humlesnurr selv vil bli funnet! Jeg burde vel vite det … Jeg var personlig sensor for ham til Ø.G.L.E. i transfigurasjon og formler … han presterte saker og ting med en tryllestav som jeg aldri har sett maken til.»

«Jaså … jaha …» sa Uffert mens Harry, Ronny og Hermine slepte seg opp marmortrappa så sakte de torde, «men la meg vise Dem til lærerværelset. De vil sikkert ha en kopp te etter turen.»

Det ble en nokså utrivelig kveld. Alle prøvde å få gjort litt siste liten-repetisjon, men ingen så ut til å få til noe større. Harry la seg tidlig, men ble liggende i timevis – syntes han iallfall – uten å få sove. Han tenkte på yrkesveiledningstimen og professor McSnurps rasende utbrudd om at hun skulle hjelpe ham å bli svartspaner om det så ble det siste hun gjorde. Nå som eksamenstida var inne, ønsket han at han hadde valgt en litt mer oppnåelig ambisjon. Han visste at han ikke var den eneste som lå våken, men ingen på sovesalen sa noe, og en etter en falt de i søvn.

Og ingen av femteklassingene sa stort ved frokosten neste dag heller. Parvati øvde mumlende på besvergelser, og det rykket i saltkaret foran henne; Hermine skummet gjennom *Formler på sitt fabelaktigste* enda en gang, så fort at en ikke kunne se øynene bevege seg, og Nilus mistet ustanselig kniven og gaffelen og veltet marmeladen.

Da frokosten var over, drev femte- og sjuendeklassingene rundt i inngangshallen mens alle andre gikk til time; og så, klokka halv ti, ble de ropt klassevis inn igjen i Storsalen, som i mellomtida var blitt ommøblert akkurat som den gangen Harrys far, Sirius og Slur tok sine U.G.L.E.-r, slik Harry hadde sett i tanketanken. De fire husbordene var borte og erstattet av en mengde enmannspulter, alle vendt mot lærerbordenden av salen, hvor professor McSnurp sto og ventet på dem. Da alle hadde satt seg og alt var stille, sa hun: «Dere kan begynne,» og vendte opp ned på et digert timeglass på bordet ved sida av seg, hvor det dessuten lå ekstra penner, blekkhus og pergamentruller.

Harry snudde arket og kjente hjertet hamre. Han så ned på det første spørsmålet – tre pulter bortenfor og fire forover hadde Hermine allerede begynt å skrive – *a) Oppgi trylleformelen og b) beskriv stavbevegelsen for å få en gjenstand til å fly*.

Det flimret forbi et minne om en klubbe som steg høyt til værs og deretter landet med et *klonk* i den tykke skallen på et troll … med et lite smil bøyde han seg over pergamentet og begynte å skrive.

*

«Vel, det var vel ikke så ille?» sa Hermine oppskjørtet ute i inngangshallen to timer senere, fremdeles med eksamensoppgaven i hånden. «Jeg er ikke sikker på at jeg fikk med alt om frydeformler, jeg fikk ikke tid. Tok dere med motvåden for hikke? Jeg var ikke sikker på om jeg skulle, det ble liksom så mye – og på spørsmål tjuetre –»

«Hermine,» sa Ronny strengt, «dette har vi vært gjennom før … vi orker ikke å gjennomgå hver heksamen etterpå, det er ille nok å gjøre dem én gang.»

Femteklassingene spiste lunsj sammen med resten av skolen (nå i lunsjpausen var husbordene tilbake igjen), og så toget de inn i den lille salen inntil Storsalen, hvor de skulle vente til de ble kalt inn til den praktiske prøven. Mens små grupper ble ropt inn i alfabetisk rekkefølge, mumlet de som sto igjen formler og øvde seg på stavbevegelser, selv om det førte til at ikke så få fikk en stavtipp i ryggen eller i øyet.

Så ble Hermine ropt opp og gikk skjelvende ut, sammen med Antonius Goldstein, Grylius Gurgel og Dafnia Grønbek. Elever som var ferdige med sin prøve, kom ikke inn igjen etterpå, så Harry og Ronny ante ikke hvordan det gikk med henne.

«Klart det går bra – du husker vel den gangen hun fikk hundre og tolv prosent på den formelprøven?» sa Ronny

Ti minutter etter ropte professor Pirrevimp opp: «Parkasen, Petrea – Patil, Padma – Patil, Parvati – Potter, Harry.»

«Tvi tvi,» sa Ronny lavt. Da Harry gikk inn i Storsalen, knuget han så hardt om tryllestaven at hånden skalv.

«Professor Tufte er ledig, Potter,» pep professor Pirrevimp, som sto rett innenfor døra. Den han pekte på, måtte være den aller eldste og mest skallede sensoren, som satt bak et lite bord i det borteste hjørnet. Den nærmeste naboen var professor Marsbom, som var halvferdig med å heksaminere Draco Malfang.

«Det var Potter, hva?» sa professor Tufte og bladde i papirene og myste over lorgnettene da Harry nærmet seg. «Den *berømte* Potter?»

Gjennom øyekroken så Harry at Malfang sendte ham et drepende blikk – pluss at vinglasset han leviterte, datt i golvet og ble knust. Harry kunne ikke holde tilbake et glis. Professor Tufte smilte oppmuntrende til ham.

«Helt riktig,» sa han med skjelvende gammelmannsrøst, «ingen grunn til å være nervøs. Jaha, da kan jeg kanskje be deg ta dette eggeglasset og få det til å slå noen kollbøtter for meg.»

I det store og hele syntes Harry at det gikk ganske bra. Levitasjonsformelen hans gikk i hvert fall mye bedre enn Malfangs, men han ønsket at han ikke hadde blandet sammen formlene for fargeskift og vekst, for rotta han skulle gjøre oransje, svulmet opp aldeles nifst og ble på størrelse med en grevling før han fikk rettet opp feilen. Han var glad Hermine ikke var der akkurat da, og nevnte det ikke for henne etterpå. Men Ronny kunne han si det til, for Ronny hadde fått en middagstallerken til å mutere til en kjempesopp, uten å ane hvordan han hadde greid det.

Det ble ikke tid til å slappe av den kvelden; etter middag gikk de rett opp på oppholdsrommet og begravde seg i repetisjon til transfigurasjonen dagen

etter, og da Harry la seg, summet det i hodet av kompliserte heksingemodeller og teorier.

I den skriftlige prøven om formiddagen husket han ikke definisjonen på en utvekslingsformel, men den praktiske prøven kunne gått atskillig verre, mente han. Iallfall greide han å forsvinne hele iguanaen sin, mens stakkars Hanna Abom ved nabobordet mistet hodet fullstendig og, uvisst hvordan, greide å forflere ilderen sin til en hel flamingoflokk, så hele eksamen måtte ta pause i ti minutter mens fuglene ble fanget inn og fjernet.

På onsdag var det urtologieksamen – som Harry mente han hadde fått brukbart til, bortsett fra et lite bitt av en hoggeranium – og så, så kom torsdagen og forsvar mot svartekunster. Her var Harry for første gang sikker på at han hadde stått. Han hadde ikke problemer med noen av de skriftlige spørsmålene, og under den praktiske prøven var det en spesiell glede å demonstrere alle slags motvåder og defensivformler rett for nesa på Uffert, som betraktet det hele iskaldt borte fra dørene til inngangshallen.

«Bravo!» utbrøt professor Tufte, som var sensor også her, da Harry hadde prestert en perfekt hambusedeportformel. «Virkelig utmerket! Vel, Potter, det skulle være alt … om ikke …»

Han bøyde seg litt fram.

«Min kjære venn Tiberius Okkermann fortalte meg at du kan prestere en skytsverge? Kunne du tenke deg, for bonuspoeng …?»

Harry løftet tryllestaven, stirret rett på Uffert og forestilte seg at hun fikk sparken.

«*Forvento vergum!*»

Og ut av stavtippen brast sølvbukken hans og galopperte salen rundt. Samtlige av sensorene snudde seg og fulgte med, og da den oppløste seg i sølvskimrende tåke, klappet professor Tufte begeistret med de knortete, årete hendene.

«Glimrende!» sa han. «Vel, Potter, da kan du gå.»

Idet Harry passerte Uffert ved utgangen, møttes øynene deres. Det spilte et ekkelt smil rundt den dvaske, brede munnen hennes, men det ga han blaffen i. Om han ikke tok aldeles feil – og for sikkerhets skyld hadde han

ikke tenkt å nevne det for noen – hadde han nettopp sikret seg en 'Strålende' U.G.L.E.

På fredag hadde Harry og Ronny fri, mens Hermine tok sin eksamen i oldtidsruner, og siden de nå hadde hele helga foran seg, innvilget de seg en liten pause i puggingen. De satte seg foran det åpne vinduet og spilte et slag trollmannssjakk, strakte seg og gjespet velbehagelig mens varm sommerluft kom sivende inn. Et stykke unna – i skogbrynet – holdt Gygrid på å undervise en klasse. Harry prøvde akkurat å gjette hva slags vesen timen handlet om – kanskje enhjørninger, tenkte han, for det virket som guttene holdt seg litt tilbake – da portretthullet åpnet seg, og Hermine klatret inn. Hun virket grundig misfornøyd med noe.

«Åssen gikk runene?» spurte Ronny og strakte seg.

«Jeg feiloversatte *ehwaz*,» sa Hermine innett. «Det betyr partnerskap, ikke forsvar; jeg blandet sammen med *eihwaz*.»

«Ja ja,» sa Ronny dovent, «det er da bare én liten feil, ikke sant, du får jo –»

«Å, ti still!» sa Hermine sint. «Det kan være den ene feilen som gjør forskjellen på å stryke og stå. Og hva verre er, en eller annen har sluppet inn en ny småtler på Ufferts kontor. Jeg vet ikke hvordan de fikk den inn gjennom den nye døra, men jeg gikk akkurat forbi, og Uffert gauler som besatt – jeg tror den prøvde å ta en jafs av beinet hennes –»

«Fint,» sa Harry og Ronny i munnen på hverandre.

«Det er aldeles ikke fint!» sa Hermine. «Hun tror jo det er Gygrid som gjør det, ikke sant? Og er det noe vi ikke vil, så er det at Gygrid får sparken!»

«Han har jo time nå, så hun kan'ke sette skylda på ham,» sa Harry og viftet mot vinduet.

«Å, du er så naiv iblant, Harry. Tror du virkelig Uffert bryr seg om beviser?» sa Hermine, som tydeligvis var fast besluttet på å være i tordenhumør. Hun marsjerte i retning jentesovesalene og smelte døra igjen etter seg.

«Virkelig en søt, fredsommelig jente,» sa Ronny lavt og jagde på dronningen sin for at hun skulle denge opp en av Harrys springere.

Hermines dårlige humør vedvarte det meste av helga, men det var forholdsvis enkelt å overse, siden Harry og Ronny tilbrakte både lørdagen og søndagen med å pugge til eliksirer på mandag, den eksamenen Harry grudde mest til – og som han var redd ville bety slutten på alle hans ambisjoner om å bli svartspaner. Og ganske riktig, den skriftlige prøven var vanskelig, selv om han nok trodde han skåret bra på spørsmålet om polyksiren; der kunne han beskrive virkningen presist, ettersom han hadde tatt den selv – ulovlig – i andre klasse.

Og ettermiddagens praktiske prøve var ikke fullt så forferdelig som han hadde fryktet. Siden Slur ikke var til stede, merket han at han slappet langt mer av enn vanligvis når han skulle brygge eliksirer. Og Nilus, som satt like ved Harry, virket også langt mer fornøyd enn Harry hadde sett ham i noen eliksirtime. Da professor Marsbom sa: «Alle forlater kjelene; eksamen er avsluttet,» satte Harry korken i prøveflaska med en følelse av at han sikkert ikke kom til å få noen god karakter, men at han med litt flaks iallfall hadde stått.

«Bare fire heksamener igjen,» sa Parvati Patil matt på veien opp til Griffing-stua etterpå.

«Bare!» bjeffet Hermine. «*Jeg* har aritmantikk, og det er antakelig det vanskeligste faget som fins!»

Ingen var dum nok til å glefse tilbake, så hun fikk ikke uttømt sin vrede over noen av dem og måtte nøye seg med å kjefte på noen førsteklassinger for å ha fnist for høyt på oppholdsrommet.

For ikke å ødelegge for Gygrid var Harry fast bestemt på å gjøre det bra på tirsdagens vesenstelleksamen. Den praktiske prøven fant sted om ettermiddagen på plenen foran Den forbudte skogen, hvor oppgavene var å peke ut den ene trasselen blant et dusin pinnsvin (hemmeligheten er å tilby dem melk i tur og orden, for trasler – som har pigger med en rekke magiske bruksområder – er ytterst mistenksomme av natur og vil normalt gå berserk over det de tror er et forsøk på å forgifte dem); deretter å vise korrekt håndtering av en tretryting; deretter mating og renhold av ildkrabber uten å få alvorlige brannskader; samt fra et bredt utvalg av fødevarer å plukke ut hva en ville gi en syk enhjørning.

Harry så at Gygrid sto i et av de små vinduene i hytta si og fulgte bekymret med. Da Harrys sensor – en tykk liten heks denne gangen – smilte til ham og sa han kunne gå, viste han Gygrid en rask tommel i været før han gikk tilbake til borgen.

Astronomiteoriprøven på onsdag formiddag gikk greit nok. Harry var ikke sikker på at han hadde husket alle navnene på Jupiters måner riktig, men han var iallfall trygg på at ingen av dem var dekket av fis. De måtte vente til kvelden på den praktiske prøven, så ettermiddagen ble brukt til clairvoyanse i stedet.

Selv etter Harrys lave standard i clairvoyanse gikk denne eksamenen svært dårlig. Han kunne like godt prøvd å se bilder på bordflaten som i den innbitt tomme krystallkula; under tebladlesingen gikk han helt over stag og sa at så vidt han kunne se, kom professor Marsbom snart til å møte en rund, mørk, gjennomvåt fremmed; og så avsluttet han hele fiaskoen med å blande sammen livs- og hodelinjene i håndflaten hennes og opplyse at hun burde ha dødd tirsdagen før.

«Vel, det har jo vært opplagt hele tida, det, at vi kom til å stryke der,» sa Ronny mørkt mens de gikk oppover marmortrappa. Harrys eget humør hadde nettopp lysnet betraktelig da Ronny fortalte hvordan han hadde lagt ut for sensoren om den stygge mannen med vorte på nesa han så i krystallkula, og det var først da han så opp at det gikk opp for ham at det han hadde beskrevet, var sensorens speilbilde.

«Vi skulle aldri tatt det dumme faget i det hele tatt,» sa Harry.

«Ja ja, men nå kan vi iallfall slutte med det.»

«Mhm,» sa Harry. «Slutte å late som om det bryr oss om Jupiter og Uranus blir for gode busser.»

«Og fra nå gir jeg blaffen i om tebladene mine sier *Dø, Ronny, dø* – jeg slenger dem bare i søpla hvor de hører hjemme.»

Harry lo – og svelget latteren idet Hermine kom løpende etter dem, i tilfelle hun ble sur.

«Jeg tror aritmantikken gikk bra, jeg,» sa hun, og både Harry og Ronny sukket lettet. «Bare tid til en rask titt på stjernekartet før middag nå, så …»

Da de kom opp i Astronomitårnet klokka elleve, var kvelden perfekt for stjernekikking – skyfri og stille. Parken lå badet i sølv-blankt måneskinn, og det var en antydning til kjølighet i lufta. Hver enkelt monterte stjernekikkerten sin, og da professor Marsbom ga tegn, begynte alle å fylle ut det tomme stjernekartet de hadde fått utdelt.

Professorene Marsbom og Tufte ruslet fram og tilbake og så på at folk noterte presis posisjon på stjernene og planetene de observerte. Alt var stille, bortsett fra raslingen av pergament, nå og da litt knirking når et teleskop ble justert på stativet og skriblingen av mange fjærpenner. En halvtime gikk … en time … snart begynte de små feltene med gyllent lys som lå strødd utover bakken der nede å forsvinne, etter som lysene ble slukket i borgvinduene.

Mens Harry noterte stjernebildet Orion på kartet sitt, gikk borgdørene opp rett nedenfor brystningen hvor han sto, og lyset flommet ut over steintrappa og litt av plenen. Han kikket ned idet han rettet litt på teleskopet og så fem–seks langstrakte skygger som gled over det opplyste gresset, før dørene svingte igjen, og plenen på ny ble et hav av mørke.

Han satte øyet til kikkerten igjen, innstilte fokus for å granske Venus og så ned på kartet for å skrive inn planeten der – men et eller annet distraherte ham; han stanset med pennen over pergamentet og myste ned mot skyggene i parken. Fem skikkelser gikk bortover plenen. Hvis de ikke hadde bevegd seg, og hvis ikke måneskinnet hadde opplyst hodene, ville de ikke vært til å skjelne fra den mørke bakken de gikk på. Men selv på denne avstanden mente Harry han dro kjensel på den korteste av dem, som gikk i spissen for flokken.

Han lurte på hvorfor Uffert skulle ta en spasertur i parken etter midnatt, og særlig i selskap med fire andre. Så var det noen som hostet bak ham, og han kom på at han var halvveis gjennom en eksamen. Nå hadde han helt glemt Venus' posisjon. Han satte øyet til teleskopet, fant den igjen og skulle nok en gang til å notere den på kartet, men nå var han blitt så var for alle underlige lyder at han la merke til et fjernt smell som runget gjennom den stille parken, umiddelbart fulgt av dump gneldring fra en stor hund.

Han så opp med hamrende hjerte. Det var lys på i vinduene til Gygrid, og de folkene han hadde sett i parken, sto nå i silhuett mot dem. Døra gikk opp, og han kunne se seks tydelige omriss gå inn. Så ble døra lukket, og på ny ble det stille.

Harry begynte å bli svært urolig. Han skottet bort for å se om Ronny og Hermine hadde lagt merke til det, men i samme øyeblikk kom professor Marsbom tassende bak ham, og for ikke å bli mistenkt for å prøve å snike en titt på andres besvarelser, bøyde han seg fort over stjernekartet sitt igjen og lot som om han noterte, men i virkeligheten kikket han over brystningen mot hytta til Gygrid. Nå hadde flere av skikkelsene flyttet seg foran vinduene der og stengt av for lyset.

Han kunne merke blikket til professor Marsbom i nakken, så han satte på ny øyet for teleskopet og kikket opp på månen, selv om han hadde notert dens posisjon for en time siden. Men idet professoren gikk videre, hørte han et brøl fra hytta der nede som ga gjenlyd i mørket helt opp til Astronomitårnet. Flere andre rundt Harry stakk hodet fram fra kikkertene og myste i stedet ned mot Gygrids hytte.

Fra professor Tufte kom det et tørt, lite kremt.

«Prøv å konsentrere dere nå, gutter og jenter,» sa han lavt.

De fleste gikk tilbake til kikkertene. Harry så til venstre – Hermine stirret som forhekset på hytta til Gygrid.

«Hrm – tjue minutter igjen,» sa professor Tufte.

Hermine skvatt og konsentrerte seg straks om stjernekartet sitt igjen. Harry tittet ned på sitt og la merke til at han hadde kalt Venus for Mars. Han bøyde seg for å rette på det.

Nede fra parken kom et høylytt BANG. Flere elever skrek «Au!» da de slo fjeset mot kikkerten idet de skyndte seg for å se hva som foregikk.

Døra til Gygrid hadde gått opp, og i lyset som flommet ut fra hytta, kunne de tydelig se den massive skikkelsen som brølte og hyttet med nevene, omgitt av seks mennesker – og å dømme etter de tynne, små strekene av rødt lys de sendte i hans retning, prøvde alle seks å lamme ham.

«Nei!» utbrøt Hermine.

«Snille deg!» sa professor Tufte indignert. «Dette er en eksamen!»

Men ingen tenkte på stjernekartene sine lenger. Utenfor Gygrids hytte fortsatte det å lyne av røde lys, men det var som om det prellet av på ham; han var fortsatt på beina, og så vidt Harry kunne se, fortsatt full av kamp. Rop og skrik gjallet gjennom parken – en mann skrek: «Vær fornuftig nå, Gygrid!»

Gygrid brølte: «Fanken ta fornufta di, du får'ke tatt meg så lett, Dandel!»

Harry kunne se det ørlille omrisset av Hogg, som prøvde å forsvare Gygrid og bykset igjen og igjen opp på trollmennene som omringet ham, men så ble hunden truffet av en lammeformel og datt i bakken. Fra Gygrid kom det et brøl av raseri; han løftet den skyldige over hodet og slynget ham sikkert tre meter bortover. Mannen reiste seg ikke igjen. Hermine gispet og slo hendene for munnen. Harry kikket bort på Ronny og så at han også så redd ut. Ingen av dem hadde noensinne sett Gygrid ordentlig sint før.

«Se!» pep Parvati, som hadde bøyd seg ut over brystningen og nå pekte mot foten av borgen. Der hadde dørene gått opp igjen; lyset strømmet ut over den mørke plenen, og en enkelt lang, mørk skygge kom farende ut i parken.

«Nei, alvorlig talt!» sa professor Tufte bekymret. «Det er bare seksten minutter igjen, skal jeg si dere!»

Men ingen enset ham; alle holdt øye med den som nå løp i retning slagmarken utenfor Gygrids hytte.

«Hvordan våger dere!» ropte skikkelsen mens den løp. «Hvordan *våger* dere!»

«Det er McSnurp,» hvisket Hermine.

«La ham være! La ham være, sier jeg!» lød professor McSnurps stemme gjennom mørket. «På hva slags grunnlag overfaller dere ham? Han har ikke gjort noe som helst for å fortjene sli–»

Både Hermine, Parvati og Lavendel satte i et skrik. Skikkelsene rundt hytta hadde sendt ikke mindre enn fire lammestråler rett mot McSnurp. De røde lynene traff henne halvveis mellom borgen og hytta – et øyeblikk var hun liksom selvlysende og glødet rødt og uhyggelig, så ble hun kastet overende, landet hardt på ryggen og rørte seg ikke mer.

«Du gryntende gurg!» ropte professor Tufte, som også så ut til aldeles å ha glemt at det var eksamen. «Ikke så mye som en advarsel! Skammelig!»

«FEIGINGER!» bæljet Gygrid; stemmen hans bar klart til toppen av tårnet, og inne i borgen begynte lysene å tennes igjen. «FORDØMMADE FEIGINGER! TA DEN – OG DEN –»

«Å, næmen –» gispet Hermine.

Gygrid langet ut to svingslag mot de nærmeste motstanderne, som datt sammen så totalt at de åpenbart var blitt slått rett ut. Så så Harry at han krøket seg sammen og trodde at han endelig var blitt overmannet av en formel – men nei, i neste øyeblikk hadde han rettet seg opp igjen med noe som så ut som en sekk på ryggen, og det gikk opp for Harry at det var den svimeslåtte Hogg han bar på.

«Ta ham, ta ham!» skrek Uffert, men det virket som den eneste gjenværende av drabantene hennes hadde liten lyst til å komme innen rekkevidde av Gygrids never, for han rygget unna så fort at han snublet over en av sine bevisstløse kolleger og datt på ryggen. Gygrid hadde snudd seg bort og lagt på sprang med Hogg over skuldrene. Uffert sendte en siste lammestråle etter ham, men bommet, og Gygrid løp alt han vant og forsvant i mørket i retning porten.

Det ble et øyeblikks sitrende stillhet mens alle glodde ned i parken med åpen munn. Så hørte de professor Tuftes forsiktige stemme: «Øhm … fem minutter igjen, alle sammen.»

Enda Harry bare hadde fylt ut to tredjedeler av stjernekartet sitt, kunne han nesten ikke vente på at heksamen skulle ta slutt. Da slutten endelig kom, stappet han, Ronny og Hermine kikkertene sine i futteralene i en fart og løp så fort de maktet nedover vindeltrappa. Ingen av elevene gikk og la seg; alle ble stående ved foten av trappa og snakket høyt og opphisset om det de hadde sett.

«Det onde kvinnemennesket!» hikstet Hermine, som nesten ikke kunne snakke av raseri. «Tenk å prøve å snike seg innpå Gygrid midt på natta!»

«Hun ville tydeligvis unngå en ny slik scene som med Rummelfiold,» sa Ernst Maltmann allvitende og trengte seg bort til dem gjennom mengden.

«Men Gygrid greide seg bra, hva?» sa Ronny, som likevel virket mer bekymret enn imponert. «Hva kom det av at alle de heksingene bare prella av på'n?»

«Det er nok jøtulblodet,» sa Hermine skjelvent. «Det er veldig vanskelig å lamme en jøtul, de likner på troll, fryktelig seige … men stakkars professor McSnurp … fire lammestråler rett i brystet, og hun er jo ikke ung akkurat heller!»

«Fryktelige saker, fryktelige,» sa Ernst og ristet pompøst på hodet. «Vel, jeg går og legger meg – god natt.»

Folk rundt dem begynte langsomt å gå hver til sitt, mens de pratet oppspilt om det de hadde vært vitne til.

«De fikk i hvert fall ikke Gygrid med til Azkaban,» sa Ronny. «Han har vel dratt for å bli med Humlesnurr, tror'ke dere òg?»

«Sikkert,» sa Hermine. Hun hadde tårer i øynene. «Å, dette er så skrekkelig. Jeg som trodde at Humlesnurr snart kom tilbake – og nå har vi mistet Gygrid òg!»

De trasket opp i Griffing-stua, som var full av folk. Alt oppstyret ute i parken hadde vekket mange, som så hadde skyndt seg å vekke venner. Jokum og Tommy, som var kommet fram før Harry, Ronny og Hermine, var i ferd med å fortelle alle hva de hadde sett og hørt fra toppen av Astronomitårnet.

«Men hvorfor vil hun sparke Gygrid nå?» sa Angelika Johnson og ristet på hodet. «Det er jo'kke som med Rummelfiold – han har jo vært en mye bedre lærer nå i år!»

«Uffert hater halvmennesker,» sa Hermine bittert og datt ned i en lenestol. «Dette er noe hun har planlagt hele tida – å få Gygrid bort.»

«Og så trodde hun det var Gygrid som satte ut småtlere på kontoret hennes,» innskjøt Katti Bull.

«Å, dægern,» sa Laffen Styx og slo seg for munnen. «De småtlerne er det meg som plasserte der. Fred og Frank satte igjen et par stykker til meg, og så leviterte jeg dem inn gjennom vinduet hennes.»

«Hun hadde fått sparka'n uansett,» sa Tommy. «Han var for nærme Humlesnurr.»

«Det er sant,» sa Harry og sank ned i stolen ved sida av Hermine.

«Jeg håper bare det ikke er noe alvorlig med professor McSnurp,» sa Lavendel og snufset.

«De bar henne opp til borgen igjen; vi så det fra sovesalvinduet,» sa Frodrik Fromm. «Hun så ikke bra ut.»

«Madam Pomfrit får nok orden på henne,» sa Alliken Spunt med overbevisning. «Hun har ikke gitt opp noen ennå.»

Klokka ble nesten fire om morgenen før det ble tomt på oppholdsrommet. Harry følte seg lys våken. Igjen og igjen så han for seg bildet av Gygrid i fullt firsprang ut i mørket; og han var så sint på Uffert at han ikke kunne forestille seg noen straff som var ille nok for henne, selv om Ronnys forslag – å bruke henne som mat for en kasse sultne sprengstjertskrutter – hadde sine lyspunkter. Han sovnet midt i de forferdeligste hevnplaner og våknet nokså uuthvilt tre timer senere.

Den siste eksamenen, i magihistorie, var ikke før om ettermiddagen. Harry skulle svært gjerne gått og lagt seg igjen etter frokost, men han hadde planlagt å bruke formiddagen på siste liten-repetisjon, så det ble til at han satt med hodet i hendene ved vinduet på oppholdsrommet og gjorde sitt beste for ikke å sovne mens han leste igjennom litt av den meterhøye notatstabelen Hermine hadde overlatt ham.

Femteklassingene kom inn i Storsalen klokka to og inntok plassene foran hver sin eksamensoppgave med teksten ned. Harry var utmattet, og alt han ønsket, var at alt sammen skulle være overstått, så han kunne gå og legge seg. I morgen skulle han og Ronny ned på rumpeldunkbanen – han skulle få fly på Ronnys lime – og nyte friheten fra pensumpugg.

«Snu oppgavene,» sa professor Marsbom fra enden av salen og snudde det svære timeglasset. «Begynn.»

Harry stirret tomt på det første spørsmålet. Det tok flere sekunder før det gikk opp for ham at han ikke hadde oppfattet et ord av det; det var en veps som summet så distraherende mot et av de høye vinduene. Langsomt og møysommelig begynte han omsider å skrive et svar.

Det var forferdelig vanskelig å huske navn, og datoene gikk helt i surr. Spørsmål fire hoppet han rett og slett over (*Medvirket*

tryllestavlovgivningen etter din mening til å forsterke eller dempe det attende århundres gnomopptøyer?) og tenkte at han fikk gå tilbake til det hvis han fikk tid. Han prøvde seg litt på spørsmål fem (*Hvordan ble Hemmeligholdsstatuttene brutt i 1749, og hvilke tiltak ble iverksatt for å hindre gjentakelser?*) men hadde en ekkel mistanke om at han hadde hoppet over flere viktige poenger – han hadde på følelsen at vampyrer hadde noe med saken å gjøre.

Han kikket nedover lista for å se om det var noen spørsmål han lett kunne svare på, og kom til nummer ti: *Beskriv omstendighetene som førte til opprettelsen av Det internasjonale hekseriforbund, og forklar hvorfor de liechtensteinske heksemestere ikke ville være med.*

Dette vet jeg, tenkte han, enda så slapp og dorsk hjernen føltes. Han kunne se for seg en overskrift med Hermines håndskrift: *Opprettelsen av Det internasjonale hekseriforbund* … så sent som i morges hadde han lest akkurat dette.

Han begynte å skrive og kikket nå og da opp for å sjekke det store timeglasset på bordet ved professor Marsbom. Han satt rett bak Parvati Patil; det lange, svarte håret hennes falt ned over stolryggen. Et par ganger merket han at han stirret på de ørsmå gylne glimtene i det når hun rørte litt på hodet, og måtte riste litt på sitt eget for å klare tankene.

… *Den første grandilokvensibus i Det internasjonale hekseriforbund var Pierre Bonaccord, men valget ble bestridd av hekserisamfunnet i Liechtenstein, fordi –*

Rundt omkring Harry skrapte fjærpenner mot pergament og lød som krafsende, grafsende rotter. Sola kjentes veldig het i nakken. Hva var det nå Bonaccord hadde gjort som de Liechtenstein-trollmennene ble så sinna for? Han hadde på følelsen at det hadde noe med troll å gjøre … og på ny glodde han tomt på Parvatis hår. Hvis han bare hadde fått til litt psykomantikk og kunne åpne et vindu i bakhodet hennes og sett hva det var med troll som var årsak til bruddet mellom Pierre Bonaccord og liechtensteinerne …

Harry lukket øynene og begravde ansiktet i hendene, og det glødende røde bak øyelokkene ble mørkt og kjølig. Bonaccord ville stoppe jakten på

troll og gi trollene rettigheter … men Liechtenstein hadde problemer med en stamme spesielt ondskapsfulle fjelltroll … ja, sånn var det.

Han åpnet øynene igjen – de sved og løp i vann ved synet av det blendende hvite pergamentet. Langsomt skrev han to linjer om trollene, før han leste igjennom det han hadde skrevet til nå. Det virket ikke særlig opplysende eller detaljert – mens Hermines notater om Forbundet garantert hadde vært på mange, mange sider.

Han lukket øynene igjen og prøvde å se dem for seg, prøvde å huske … Forbundet hadde hatt sitt første møte i Frankrike … men det hadde han skrevet alt …

Gnomene hadde prøvd å få være med, men ble avvist … det hadde han også skrevet …

Og ingen fra Liechtenstein ville komme …

Tenk, sa han til seg selv med ansiktet i hendene, og overalt rundt ham krafset pennene ned endeløse svar, og sanden rislet ned i timeglasset foran …

Og enda en gang gikk han bortover den mørke, kjølige korridoren til Mysterieavdelingen, gikk med bestemte, målrettede skritt som iblant gikk over i løp … han var fast bestemt på å nå fram til målet … den svarte døra svingte opp for ham, som vanlig, og der sto han i det runde rommet med de mange dørene …

Rett over steingolvet og gjennom dør nummer to … flekker av dansende lys på veggene og golvet, og den pussige, mekaniske klikkingen, men ikke tid til å utforske … han måtte skynde seg …

Han småløp de siste skrittene til den tredje døra, som svingte opp som de andre …

På ny sto han i det katedralstore rommet som var fullt av hyller og glasskuler … hjertet banket veldig fort nå … denne gangen kom han til å rekke det … ved nummer nittisju svingte han til venstre og bortover mellom to hyllerader …

Men lengst borte var det noe på golvet, et svart omriss som bevegde seg som et såret dyr … magen strammet seg av frykt … av opphisselse …

Ut av hans egen munn kom en stemme – en høy, kald stemme, blottet for all menneskelig varme …

«Ta den til meg … løft den ned nå … jeg kan ikke røre den … men det kan du …»

Den svarte skikkelsen på golvet rørte litt på seg. Harry så en hvit hånd med lange fingre som knuget en tryllestav; den satt ytterst på hans egen arm, og den løftet seg … og han hørte den høye, kalde stemmen si «*Martyrio!*»

Fra mannen på golvet kom det et smerteskrik. Han prøvde å reise seg, men falt tilbake, lå der og vred seg. Harry lo. Han løftet staven igjen og brøt forbannelsen, og skikkelsen stønnet og ble liggende urørlig.

«Fyrst Voldemort venter …»

Sakte, sakte, med skjelvende armer, løftet mannen på golvet skuldrene noen centimeter, løftet hodet … ansiktet var blodflekket og herjet, forvridd av smerte, men stivt av tross …

«Før må du drepe meg,» hvisket Sirius.

«Det skal jeg nok, til slutt,» sa den kalde stemmen. «Men først skal du hente den til meg, Svaart … Tror du at det du har følt hittil, er smerte? Tenk om igjen … Vi har timevis for oss, og ingen som kan høre deg skrike …»

Men noen skrek idet Voldemort senket staven igjen, noen hylte og falt sidelengs ned fra en varm pult på det kalde steingolvet. Harry skrek fremdeles idet han traff golvet og våknet; arret var hvitglødende, og rundt ham var hele Storsalen i opprør.

KAPITTEL TRETTITO

FRA ASKEN

«Det trengs ikke … ikke sykestua … jeg vil ikke …»

Han bablet bare og prøvde å rive seg løs fra professor Tufte, som hadde hjulpet ham forbi alle de stirrende elevene og nå gransket ham bekymret ute i inngangshallen.

«Jeg – jeg er helt i orden, professor,» stammet Harry og tørret svetten av pannen. «Det er helt sant … jeg sovnet bare … et mareritt …»

«Det er nok eksamenspresset!» sa den gamle trollmannen medfølende og klappet ham skjelvent på skulderen. «Slikt skjer, unge mann, slikt skjer! Hva med en god slurk kaldt vann, så kanskje du kan gå tilbake til Storsalen? Tida er nesten ute, men du rekker kanskje å pusse litt mer på det siste svaret?»

«Ja,» svarte Harry i villelse, «jeg mener, nei … jeg har – gjort det jeg kan, tror jeg …»

«Da så, da så,» sa professor Tufte vennlig. «Da kan jeg samle inn besvarelsen din, og så foreslår jeg at du går og legger deg og hviler litt.»

«Det skal jeg gjøre,» sa Harry og nikket energisk. «Tusen takk!»

Ikke før var gamlingen over terskelen til Storsalen, før Harry løp opp marmortrappa, spurtet bortover gangene så fort at portrettene han passerte mumlet bebreidende, og endelig braste som en orkan inn gjennom dobbeltdørene til sykestua så madam Pomfrit – som holdt på å skjemate Røsli med en lysende blå væske – skrek opp av forskrekkelse.

«Potter – hva i all verden er det du finner på?»

«Jeg må snakke med professor McSnurp,» sa Harry og hev etter pusten så det sved i lungene. «Nå med en gang … det er viktig!»

«Hun er ikke her,» sa madam Pomfrit trist. «Hun ble overført til St. Mungo i morges. Fire lammestråler rett i brystet, i hennes alder? Det er et mirakel at hun ikke døde!»

«*Er* hun ikke her?» sa Harry. Dette var et sjokk.

Rett utenfor sykestua ringte det ut, og han hørte den vanlige fjerne romlingen av elever som begynte å fylle gangene over og under dem. Men selv sto han aldeles stille og bare stirret på madam Pomfrit mens skrekken vokste i ham.

Nå var det ingen å gå til. Humlesnurr var borte. Gygrid var borte, men han hadde iallfall ventet at professor McSnurp alltid skulle være der – oppfarende og ubøyelig, ja vel, men alltid påregnelig, pålitelig til stede …

«Ikke rart du er sjokkert, Potter,» sa madam Pomfrit, halvt morskt og halvt anerkjennende. «Som om noen av dem hadde greid å lamme Minerva McSnurp ansikt til ansikt i dagslys! Feigt var det … nederdrektig og feigt … og hadde jeg ikke vært redd for hva som kunne skje med dere elever uten meg, så hadde jeg sagt opp i protest!»

«Ja,» sa Harry tomt.

Han trasket i blinde ut fra sykestua, ut i den myldrende gangen, og der ble han stående mens mengden skubbet borti ham fra alle kanter og panikken spredde seg i ham som giftgass; det svimlet for ham, han ante ikke hva han skulle gjøre …

Ronny og Hermine, sa en stemme i hodet hans.

Han la på sprang igjen, brøytet seg vei forbi elever uten å høre et ord av de sinte protestene, sprintet to etasjer ned igjen og var kommet til toppen av marmortrappa da begge to kom småløpende mot ham.

«Harry!» sa Hermine fort og engstelig. «Hva var det? Er det bra med deg? Er du dårlig?»

«Hvor har du vært?» sa Ronny.

«Bli med meg,» sa Harry med det samme. «Fort. Det er noe jeg må fortelle dere.»

Han gikk foran bortover gangen i andre og kikket inn av dørene de passerte. Endelig kom det et tomt klasserom, og han løp inn, smelte igjen

døra bak Hermine og Ronny så snart de også var kommet innenfor, støttet seg mot den og stirret på dem.

«Voldemort har tatt Sirius.»

«*Hva?*»

«Åssen –?»

«Jeg så det. Nå nettopp. Da jeg sovnet på heksamen.»

«Men – men hvor? Og hvordan?» sa Hermine, hvit i fjeset.

«Hvordan vet jeg'ke,» sa Harry. «Men jeg vet akkurat hvor. Det er et rom i Mysterieavdelingen med en masse hyller som er tjokka fulle av små glasskuler, og de er ved enden av rad nittisju … han prøver å tvinge Sirius til å ta ned det han er ute etter … torturerer ham … sier at han skal drepe ham til slutt!»

Harry merket at stemmen dirret, og det samme gjorde knærne. Han gikk bort til en pult, satte seg oppå den og prøvde å få igjen selvkontrollen.

«Hvordan skal vi komme oss dit?» spurte han.

Det ble stille et øyeblikk. Så sa Ronny: «K-komme oss dit?»

«Til Mysterieavdelingen, så vi kan redde Sirius!» sa Harry høyt.

«Men – Harry …» sa Ronny tynt.

«Hva? Hva *er* det?» sa Harry.

Han kunne ikke begripe hvorfor begge to sto og gapte til ham som om det var noe urimelig han ba dem om.

«Harry,» sa Hermine engstelig, «æh … hvordan … hvordan har Voldemort kommet seg inn i Magidepartementet uten at noen vet at han er der?»

«Åssen skulle jeg vite det?» utbrøt Harry. «Spørsmålet er åssen *vi* skal komme oss dit!»

«Men – Harry, tenk over dette,» sa Hermine og kom et skritt nærmere. «Klokka er fem om ettermiddagen … Magidepartementet må være fullt av folk … Hvordan skulle Voldemort og Sirius komme seg inn uten å bli sett? De må jo være de to mest ettersøkte trollmennene i hele verden, så … Harry, tror du virkelig de kunne komme seg usett inn i en bygning full av svartspanere?»

«Jeg vet ikke, kanskje Voldemort brukte en usynlighetskappe eller noe!» ropte Harry. «Og forresten har det alltid vært helt tomt i Mysterieavdelingen hver gang jeg har vært der –»

«Du har aldri vært der, Harry,» sa Hermine forsiktig. «Du har drømt om det, bare det.»

«Det er’ke vanlige drømmer!» ropte Harry rett i ansiktet på henne, og han reiste seg og kom et skritt nærmere, han også. Helst ville han ta tak og riste henne. «Åssen vil du forklare faren til Ronny, kanskje? Åssen hang *det* sammen, åssen kunne jeg vite hva som hadde skjedd med *ham?*»

«Han har et poeng der,» sa Ronny lavmælt og så på Hermine.

«Men dette er bare så – så *usannsynlig*!» sa hun desperat. «Harry, hvordan i all verden kunne Voldemort få fanget Sirius når han har vært på Grimolds plass hele tida?»

«Kanskje det sprakk for Sirius – at han bare måtte ut og få frisk luft?» sa Ronny bekymret. «Han har jo vært desperat etter å komme seg ut derfra i evigheter –»

«Men hvorfor,» insisterte Hermine, «hvorfor i alle dager skulle Voldemort bruke akkurat *Sirius* til å få tak i våpenet, eller hva det er?»

«Det vet vel ikke jeg, det kan vel være drøssevis av grunner!» skrek Harry. «Kanskje Sirius bare er en det er helt greit for Voldemort å skade –»

«Dere, jeg kom på noe,» sa Ronny lavt. «Broren til Sirius var dødseter, ikke sant? Kanskje han har fortalt Sirius hemmeligheten om hvordan en får tak i våpenet?»

«Ja – og det er derfor Humlesnurr har vært så oppsatt på å holde Sirius innestengt hele tida!» sa Harry.

«Om forladels, men ingenting av dette henger på greip,» sa Hermine, «og vi har ikke beviser for noe av det, ikke engang bevis for at Voldemort og Sirius virkelig er der –»

«Harry har jo sett dem, Hermine!» glefset Ronny.

«OK,» sa hun, og uttrykket var skremt, men besluttsomt. «Jeg er bare helt nødt til å si dette –»

«Hva da?»

«Du – dette er ingen kritikk, Harry! Men du har … liksom … altså – syns du ikke at du har det litt med å … *redde folk?*» sa hun.

Han glante på henne.

«Og hva skal det bety, liksom, 'har det med å redde folk'?»

«Vel, du …» hun så engsteligere ut enn noensinne, «jeg mener … i fjor, for eksempel … i sjøen … under turneringen … da skulle du ikke ha – jeg mener, du *behøvde* ikke å redde hun lille Delacour-jenta … du ble liksom litt … revet med …»

En bølge av hett, sviende raseri skylte gjennom Harry – hvordan kunne hun minne ham på den bommerten nå?

«Ikke at det ikke var kjempeflott av deg og sånn,» sa hun fort og så nesten livredd ut for uttrykket i fjeset hans, «alle syntes det var utrolig flott av deg –»

«Så rart,» sa Harry med en stemme som skalv litt, «for jeg husker tydelig at Ronny sa jeg hadde kastet bort tid på å *spille helt* … er det det du mener jeg gjør nå? At jeg vil spille helt igjen?»

«Nei, nei, nei!» sa Hermine forferdet. «Det er slett ikke det jeg mener!»

«Så spytt ut hva du mener, da, for vi kaster bort tida her!» ropte Harry.

«Det jeg prøver å si er – Voldemort kjenner deg, Harry! Han plasserte Gulla i Mysteriekammeret for å lokke deg ned dit, det er sånn han er, han vet at du er et sånt menneske som – som ville prøve å redde Sirius! Hva om det han egentlig vil, er å lokke *deg* til Mysterieavde–?»

«Hermine, det spiller ingen rolle om han gjør det for å lokke meg dit eller ikke – de har flyttet McSnurp til St. Mungo, det er ingen fra Ordenen igjen på Galtvort å spørre, og hvis vi ikke drar, kommer Sirius til å dø!»

«Men Harry – hva om drømmen din var – var nettopp det, en drøm?»

Det kom et brøl av frustrasjon fra Harry. Hermine tok faktisk et skritt bakover og så skremt ut.

«Du skjønner ingenting!» ropte han. «Det er ikke mareritt jeg har, det er ikke bare drømmer! Hva tror du all psykoblokkingen var for, hvorfor tror du Humlesnurr ville hindre at jeg så alt dette? Fordi det er VIRKELIG, Hermine – Sirius er fanget, jeg har sett ham, Voldemort har fanget ham, og ingen andre vet det – så det betyr at vi er de eneste som kan redde ham, og

hvis ikke du vil, så greit, greit, men jeg drar, begriper du det? Og hvis jeg ikke husker helt feil, så var det i orden for deg at jeg *hadde det med å redde folk* da det var deg jeg reddet fra desperantene, eller –» han virvlet rundt mot Ronny, «– da det var søsteren din jeg reddet fra basilisken –»

«Jeg har aldri sagt det var noe gærent med det!» sa Ronny hett.

«Men Harry, du sa det jo akkurat selv,» sa Hermine inntrengende; «Humlesnurr ville du skulle lære å stenge alt sånt ute, hvis du *hadde* lært psykoblokking ordentlig, ville du aldri ha sett dette –»

«HVIS DU TROR JEG HAR TENKT Å LATE SOM JEG IKKE HAR SETT –»

«Sirius sa at ingenting var viktigere enn at du lærte å sperre av tankene dine!»

«MEN JEG TIPPER HAN HADDE SAGT NOE ANNET HVIS HAN VISSTE HVA JEG NETTOPP –»

Døra gikk opp, og både Harry, Ronny og Hermine snurret rundt. Gulla kom inn med et nysgjerrig uttrykk, og bak henne var Lulla, som så ut som hun tilfeldigvis var kommet svevende forbi, akkurat som vanlig.

«Hei,» sa Gulla usikkert. «Vi kjente igjen stemmen til Harry. Hva er det du skriker sånn for?»

«Har'ke du noe med,» sa han bryskt.

Gulla hevet øyebrynene.

«Du behøver ikke ta den tonen,» sa hun rolig. «Jeg lurte bare på om det var noe jeg kunne hjelpe med.»

«Men det er det ikke,» sa Harry kort.

«Du oppfører deg nokså uhøflig, må jeg si,» sa Lulla uanfektet.

Harry bannet og snudde seg bort. Det aller siste han kunne tenke seg nå, var en samtale med Lulla Lunekjær.

«Vent litt,» sa plutselig Hermine. «Harry, vent – de *kan* faktisk hjelpe.»

Harry og Ronny så på henne.

«Jo, hør her,» sa hun alvorlig. «Harry, det vi trenger å finne ut, er om Sirius virkelig har dratt fra hovedkvarteret.»

«Jeg har jo sagt at jeg så –»

«Å, Harry, vær så snill!» sa Hermine desperat. «Kan vi ikke bare sjekke at Sirius ikke er hjemme før vi raser av gårde til London? Hvis vi finner ut at han ikke er det, sverger jeg på at jeg ikke skal prøve å stoppe deg, jeg skal bli med, jeg skal g-gjøre alt jeg kan for å prøve å redde ham!»

«Sirius blir torturert NÅ!» skrek Harry. «Vi har ingen tid å kaste bort!»

«Men hvis dette er et knep fra Voldemort, så *må* vi sjekke, Harry, vi er helt nødt!»

«Åssen da?» ville Harry vite. «Åssen kan vi få sjekket?»

«Vi må bruke Ufferts peis og se om vi kan få kontakt med ham,» sa Hermine og så aldeles vettskremt ut ved tanken. «Vi må lure Uffert unna igjen, men da trenger vi noen til å holde vakt, og det er der vi kan bruke Gulla og Lulla.»

Det var tydelig at Gulla strevde med å få tak i hva som foregikk, men hun sa straks: «Ja, det kan vi godt.»

Lulla sa: «Når du sier 'Sirius', er det Knotten Borkmann du snakker om, eller?»

Ingen svarte henne.

«OK,» sa Harry aggressivt til Hermine, «OK, hvis du kan komme på en måte å ordne det på i en fart, så er jeg med. Ellers drar jeg til Mysterieavdelingen nå med det samme.»

«Mysterieavdelingen?» sa Lulla med et mildt overrasket uttrykk. «Men hvordan skal du komme deg dit?»

Harry svarte ikke nå heller.

«Ja vel,» sa Hermine. Hun vred seg i hendene og travet fram og tilbake mellom pultrekkene. «Vel … altså … en av oss må gå og finne Uffert og – og få sendt henne av gårde i feil retning, bort fra kontoret sitt. De kan jo si at … at … ja, hva da? – at Gnav er i gang med et eller annet skrekkelig som vanlig …»

«Det kan jeg ordne,» sa Ronny straks. «Jeg sier at Gnav holder på å rasere transfigurasjonssalen eller noe, den ligger jo kjempelangt fra kontoret hennes. Forresten, hvis jeg finner Gnav på veien, så kan jeg sikkert få overtalt'n til å gjøre det òg.»

Det var et tegn på situasjonens alvor at Hermine ikke hadde innvendinger mot å rasere transfigurasjonssalen.

«OK,» sa hun og fortsatte å trave med rynket panne. «Og så gjelder det å holde andre elever godt unna kontoret hennes mens vi bryter oss inn, ellers kommer garantert en eller annen smygarding til å sladre.»

«Lulla og jeg kan stå i hver vår ende av gangen,» sa Gulla straks, «og si at folk ikke må gå inn fordi noen har sluppet ut strypegass der.» Hermine så litt overrasket ut over at Gulla så fort kom på akkurat en slik løgn, men Gulla trakk bare på skuldrene og sa: «Fred og Frank hadde planer om det før de dro.»

«Ja vel,» sa Hermine. «Og så er det deg og meg, Harry. Vi tar på oss usynlighetskappen og sniker oss inn på kontoret, så kan du snakke med Sirius –»

«Han er'ke der, Hermine!»

«Jeg mener, du kan – kan sjekke om han er der eller ikke, mens jeg holder vakt. Jeg syns ikke du burde være alene der inne, Laffen har jo alt vist at vinduet er et svakt punkt når han sendte de småtlerne dit inn.»

Selv midt i sinnet og utålmodigheten innså Harry hvilket tegn på solidaritet og lojalitet det var at Hermine tilbød seg å bli med inn på Ufferts kontor.

«Jeg … OK, da. Takk,» mumlet han.

«Men altså, selv om vi får til alt dette, så tror jeg ikke vi kan satse på mer enn fem minutter,» sa Hermine, tydelig lettet over at Harry hadde gått med på planen, «ikke så lenge vi har Nask og den dumme Inkvisitorialtroppen snokende rundt.»

«Fem minutter holder,» sa Harry. «OK, da går vi –»

«*Nå?*» sa Hermine, helt sjokkert.

«Ja, så klart *nå*!» sa Harry sint. «Hva hadde du tenkt deg, at vi skulle vente til etter middag eller noe? Hermine, det er nå Sirius blir torturert!»

«Jeg – å, ja vel, da,» sa hun desperat. «Gå og hent usynlighetskappen, du, så møtes vi i enden av Ufferts gang, OK?»

Harry svarte ikke, bare løp ut av døra og kjempet seg vei gjennom mylderet der ute. To etasjer oppe støtte han på Jokum og Tommy, som hilste

hyggelig og fortalte at de planla et helnattskalas på oppholdsrommet for å feire slutten på heksamen. Det var så vidt Harry hørte dem. Han kravlet inn gjennom portretthullet mens de fortsatte å diskutere hvor mange svartebørssmørterøl som måtte til, og kom ut igjen med usynlighetskappen og kniven fra Sirius trygt forvart i sekken, før de la merke til at han var borte.

«Harry, spytter du i et par galleoner? Harbal Dingel sier han kan selge oss litt ildwhisky –»

Men Harry var allerede i fullt firsprang bortover gangen, og få minutter senere kom han byksende ned de siste trappetrinnene til der Ronny, Hermine, Gulla og Lulla klemte seg sammen for enden av gangen til Ufferts kontor.

«Har'n her,» peste han. «Alt klart?»

«Ja,» hvisket Hermine idet en gjeng høylytte sjetteklassinger passerte. «Altså, Ronny – du går og avleder Uffert … Gulla og Lulla, hvis dere kan begynne å få folk vekk fra gangen her … så tar Harry og jeg på oss kappen og venter til kysten er klar …»

Ronny marsjerte av sted, men det ildrøde håret var synlig helt bort til den andre enden av gangen. I mellomtida duvet Gullas like lysende hode opp og ned i elevmylderet i den andre enden, tett fulgt av Lullas blonde.

«Hit inn,» mumlet Hermine og trakk Harry etter håndleddet inn i en nisje hvor en stygg byste av en middelaldersk trollmann sto og mumlet for seg selv på en søyle. «Er – er du sikker på at du er OK, Harry? Du er fremdeles veldig blek.»

«Ja da,» sa han kort og trakk usynlighetskappen opp av sekken. I virkeligheten verket det i arret, men ikke så ille at han trodde Voldemort hadde gjort Sirius noen avgjørende skade ennå. Det hadde gjort mye vondere den gangen han straffet Averson.

«Her,» sa han og kastet usynlighetskappen over dem begge. De ble stående og lytte gjennom strømmen av latinsk mumling fra bysten foran dem.

«Dere må'kke gå dit inn!» ropte Gulla til mengden. «Nei, beklager, dere må gå rundt om snurretrappa, noen har sluppet strypegass i gangen her –»

De hørte folk beklage seg, og en sur stemme sa: «Jeg ser ingen gass, jeg.»

«Den er jo fargeløs, da,» sa Gulla, overbevisende oppgitt, «men hvis du *vil* gå gjennom der, så gjerne for meg, så har vi liket ditt som bevis til den neste tullingen som ikke tror oss.»

Sakte ble det tynnet ut i mengden. Det virket som nyheten om strypegassen hadde spredd seg, for det kom færre denne veien etter hvert. Da hele området omsider var klart, sa Hermine lavt: «Bedre tror jeg ikke vi får det, Harry – kom an, så får vi det overstått.»

De listet seg fram, dekket av kappen. Lulla sto med ryggen til for enden av gangen. Idet de gikk forbi Gulla, hvisket Hermine: «Fint levert … ikke glem signalet nå.»

«Hva er signalet?» mumlet Harry mens de nærmet seg Ufferts dør.

«Hvis de ser Uffert komme, skråler de refrenget på 'Wiltersen er topp',» svarte Hermine mens Harry stakk Sirius-kniven i dørsprekken. Låsen klikket og gikk opp, og de gikk inn på kontoret.

De glorete kattungene koste seg i ettermiddagssola som varmet tallerkenene deres, men ellers var kontoret like stille og tomt som sist. Hermine pustet lettet ut.

«Jeg trodde kanskje hun hadde skaffet seg ekstra sikring etter den siste småtleren.»

De trakk av seg kappen. Hermine skyndte seg bort til vinduet, stilte seg i skjul og holdt utkikk ut i parken med tryllestaven parat. Harry skyndte seg bort til peisen, grep esken med flumpulver og kastet en klype på rista, og smaragdgrønne flammer slo opp. Han knelte fort ned, stakk hodet inn mellom de dansende flammene og sa: «Grimolds plass tolv!»

Hodet begynte å snurre rundt som om han nettopp hadde gått av en tivolikarusell, samtidig som knærne lå like solid mot det kalde steingolvet. Han knep øynene sammen mot den hvirvlende asken, og da snurringen stilnet, åpnet han dem igjen og så ut i det lange, kalde kjøkkenet i huset på Grimolds plass.

Det var ingen der. Det hadde han ventet, men han var likevel ikke forberedt på den glødende bølgen av skrekk og panikk som skyllet gjennom

magen ved synet av det forlatte rommet.
«Sirius?» ropte han. «Sirius, er du der?»
Stemmen ga gjenlyd i rommet, men det kom ikke noe svar – bare en liten, skrapende lyd til høyre for peisen.
«Er det noen der?» ropte han, men det var kanskje bare en mus.
Husnissen Krynkel kom sakte til syne fra sida. Han så ut til å være i uvanlig godt humør for et eller annet, enda tunge bandasjer tydet på at han hadde skadd begge hendene stygt nokså nylig.
«Det er Potter-gutten sitt hode i peisen,» meddelte Krynkel det tomme kjøkkenet, samtidig som han skottet stjålent, men underlig triumferende på Harry. «Hva vil han her, lurer Krynkel?»
«Hvor er Sirius, Krynkel?» sa Harry.
Fra husnissen kom det en kaklende liten latter.
«Herren har gått ut, Harry Potter.»
«Gått hvor? Hvor har han gått, Krynkel?»
Krynkel bare kaklet.
«Pass deg nå!»sa Harry, sørgelig klar over at mulighetene til å straffe Krynkel var sterkt begrensede fra hans nåværende stilling. «Hva med Lupus? Galøye? Noen av dem – er det noen der?»
«Ingen andre her enn Krynkel!» fniste nissen ondskapsfullt. Han snudde seg bort og begynte å tasse langsomt mot døren bortest i kjøkkenet. «Krynkel tror han skal ta en liten prat med frua nå, ja, det er lenge, lenge siden han har fått sjansen, herren har holdt Krynkel borte fra henne –»
«Hvor er Sirius?» skrek Harry etter ham. «Krynkel, *har han dratt til Mysterieavdelingen*?»
Krynkel bråstoppet. Harry kunne så vidt skjelne det skallete bakhodet gjennom skogen av stolbein mellom dem.
«Herren forteller ikke stakkars Krynkel hvor han går,» sa nissen lavt.
«Men du vet det!» ropte Harry. «Ikke sant, du vet hvor han er?»
Det ble stille litt, og så satte nissen i den verste kaklingen hittil.
«Herren kommer aldri tilbake fra Mysterieavdelingen!» sa han med ond fryd. «Krynkel og frua er alene igjen!»
Og så smatt han framover og forsvant ut døra til hallen.

«Din –!»

Men før Harry rakk å komme med en eneste forbannelse eller fornærmelse, kjente han en sviende smerte i bakhodet, hev etter pusten og trakk inn en masse aske. Mens han hostet halvkvalt, ble han slept baklengs ut gjennom flammene – og med et avskyelig sjokk så han rett opp i det brede, gustne fjeset til professor Uffert. Det var hun som hadde dratt ham etter håret ut av peisen, og nå trakk hun hodet hans så langt bakover som det gikk, som om hun hadde tenkt å skjære over strupen på ham.

«Tror du,» hvisket hun og strakte halsen hans enda litt til, slik at han så opp i taket, «tror du virkelig, etter to småtlere, at jeg ville la enda et ekkelt lite åtseldyr slippe inn på kontoret mitt uten at jeg visste det? Din lille tosk, etter den siste fikk jeg satt ut smygsensorformler rundt hele døra her! Ta staven hans!» bjeffet hun til noen han ikke kunne se, og han kjente at en hånd famlet inni brystlomma på kutten hans og fjernet tryllestaven. «Hennes òg.»

Harry hørte lyden av håndgemeng borte fra døra og skjønte at noen hadde revet tryllestaven fra Hermine også.

«Jeg vil vite hva du gjør på mitt kontor,» sa Uffert og hyttet med den neven hun holdt håret hans med, så han svaiet.

«Jeg – jeg ville ha igjen Lynkilen min!» kvekket Harry.

«Du lyver!» Hun ristet ham igjen. «Du visste utmerket godt at Lynkilen din er under streng bevoktning nede i fangekjelleren, Potter. Du hadde hodet inne i peisen min. Hvem er det du har vært i forbindelse med?»

«Ingen –» sa Harry og prøvde å rykke seg fri. Han merket at flere hårtotter skilte lag med hårbunnen.

«*Du lyver!*» ropte Uffert. Hun slengte ham fra seg, og han falt mot skrivebordet. Nå så han at Milly Bylling hadde klemt Hermine opp mot veggen. Malfang lente seg mot vinduskarmen og smilte fett mens han lekte seg med å kaste Harrys stav opp i lufta og ta imot den igjen.

De hørte rabalder utenfra, og flere digre smygardinger kom inn, med fast grep om henholdsvis Ronny, Gulla, Lulla og – til Harrys forbløffelse – Nilus, som ble holdt i et kvelertak av Krabbe og så ut som han var i akutt fare for å bli kvalt. Alle fire var kneblet.

«Fikk tak i alle,» sa Wold og ga Ronny en kraftig skubb så han sjanglet inn i rommet. «Han der,» sa han og pjåtet med en tykk finger borti Nilus, «prøvde å hindre at jeg tok *hun* der,» og han pekte på Gulla, som på sin side prøvde å sparke den store Smygard-jenta som holdt henne, på skinneleggen, «så jeg tok med ham òg.»

«Fint, fint,» sa Uffert, med blikket på Gullas anstrengelser. «Vel, det ser ut til at Galtvort snart kan erklæres som Wiltersenfri sone, hva?»

Malfang lo høyt og innsmigrende. Uffert smilte sitt vanlige brede, selvgode smil og tok plass i en av kretonglenestolene, og der satt hun og blunket opp på fangene som en padde i et blomsterbed.

«Jaså, Potter,» sa hun. «Du satte altså ut vakter ved kontoret mitt og sendte denne bajasen her –» hun nikket mot Ronny, og Malfang lo enda høyere, «– for å fortelle meg at poltergeisten lagde kaos i transfigurasjonssalen, når jeg utmerket godt visste at han var opptatt med å smøre blekk på okularet på alle skoleteleskopene – ettersom herr Nask nettopp hadde fortalt meg det.

Så det var åpenbart viktig for deg å snakke med noen. Var det Albus Humlesnurr? Eller halvkasten Gygrid? Jeg tviler på at det var Minerva McSnurp; hun er fremdeles for dårlig til å snakke med noen, hører jeg.»

Malfang og et par andre av Inkvisitorialtroppen lo enda mer da de hørte dette. Harry var så eitrende sint og hatefull at han merket at han skalv.

«Det er ikke Deres sak hvem jeg snakker med,» snerret han.

Da var det som om det dvaske ansiktet til Uffert strammet seg.

«Nå vel,» sa hun i sin farligste og liksomsøteste tone. «Vel vel, herr Potter … Jeg ga deg sjansen til å si det frivillig. Du tok den ikke. Da har jeg ikke annet valg enn å tvinge deg. Draco – hent professor Slur.»

Malfang stakk Harrys stav inn i kutten og gikk smilende ut, men Harry enset det nesten ikke. Noe hadde plutselig gått opp for ham, noe han nesten ikke kunne tro han hadde vært dum nok til å glemme. Han hadde tenkt at alle Ordenens medlemmer var borte, alle som kunne hjelpe ham å redde Sirius – men det var feil. Det var fremdeles ett ordensmedlem igjen på Galtvort: Slur.

Det ble stille på kontoret, bortsett fra litt uro og knuffing når smygardingene måtte ta i litt for å holde Ronny og de andre under kontroll. Ronny strittet imot Wolds brytetak og blødde fra leppa ned på Ufferts teppe; Gulla prøvde fremdeles å trampe på føttene til sjetteklassejenta som holdt fast begge overarmene hennes; Nilus krafset mot armene til Krabbe mens han ble stadig mer fiolett i fjeset, og Hermine prøvde forgjeves å få kastet av seg Milly Bylling. Det var bare Lulla som sto rolig ved sida av fangevokteren sin og stirret tomt ut av vinduet, som om hele opptrinnet kjedet henne.

Harry så bort på Uffert igjen. Hun stirret ufravendt på ham. Han passet på å holde ansiktet uttrykksløst mens de hørte skritt i gangen utenfor, og Draco Malfang kom inn igjen og holdt døra åpen for Slur.

«De ville snakke med meg, rektor?» sa Slur. Ansiktsuttrykket var totalt likegyldig da han så seg om blant alle de kjempende elevparene.

«Ah, professor Slur,» sa Uffert. Hun smilte bredt og reiste seg. «Ja, jeg ville gjerne ha en ny flaske verifiserum, takk, så fort De kan.»

«De tok den siste flasken jeg hadde, til å forhøre Potter,» sa han og betraktet henne kjølig gjennom forhenget av fett, svart hår. «De brukte vel ikke alt? Jeg sa jo at tre dråper var nok.»

Uffert rødmet.

«De kan vel lage mer?» sa hun, og stemmen ble enda mer søt og småpikeaktig, som alltid når hun var rasende.

«Ja visst,» sa Slur med en grimase. «Den behøver en full månefase for å modne, så jeg burde kunne ha den klar til Dem om omtrent en måned.»

«En måned!» kvekket Uffert og blåste seg opp som den padda hun liknet. «En *måned?* Men jeg trenger den i kveld, Slur! Jeg har akkurat knepet Potter i å bruke min peis til å kommunisere med en eller flere ukjente!»

«Jaså?» sa Slur, og ansiktet viste det første, lille tegn på interesse da han snudde seg mot Harry. «Vel, det overrasker meg ikke. Potter har aldri vist noen større tilbøyelighet til å følge skolereglementet.»

Det kalde, mørke blikket boret seg inn i Harrys, men Harry møtte det uten å nøle og konsentrerte seg så hardt han kunne om det han hadde sett i

drømmen, samtidig som han satte hele sin vilje inn på at Slur *måtte* lese tankene hans, *måtte* forstå det …

«Jeg vil forhøre ham!» ropte Uffert sint, og Slur snudde seg tilbake mot det raseridirrende fjeset hennes. «Jeg vil at De skal skaffe en eliksir som tvinger ham til å snakke sant!»

«Jeg har allerede fortalt at jeg ikke har mer verifiserum,» sa Slur uforstyrrelig. «Om De ikke vil forgifte Potter – og jeg kan forsikre at jeg i så fall ville hatt den største forståelse for Dem – kan jeg ikke hjelpe Dem. Problemet er bare at de fleste gifter virker for fort til å gi offeret særlig tid til å snakke, sant eller ikke.»

Slur så på Harry, som stirret tilbake og ville, ville, ville kommunisere uten ord.

Voldemort har Sirius i Mysterieavdelingen, tenkte han desperat, *Voldemort har Sirius –*

«Jeg setter Dem på prøve!» hylte Uffert, og Slur snudde seg mot henne igjen og hevet øyebrynene en tanke. «De er gjenstridig med vilje! Jeg hadde ventet bedre, Lucifus Malfang snakker alltid så pent om Dem! Men nå kan De pakke Dem ut herfra!»

Slur ga henne et ironisk, lite bukk og snudde seg for å gå. Harry visste at det var hans siste sjanse til å få fortalt Ordenen hva som hadde skjedd, som nå forlot kontoret.

«Han har Tasselabb!» ropte han. «Han har Tasselabb på det stedet hvor det er gjemt!»

Slur stanset med hånden på dørklinka.

«Tasselabb?» utbrøt Uffert og så ivrig fra Harry til Slur. «Hva er Tasselabb? Hvor hva da er gjemt? Hva mener han, Slur?»

Slur mønstret Harry, og ansiktet var uutgrunnelig. Harry kunne ikke være sikker på om han hadde forstått det, men han våget ikke snakke tydeligere med Uffert til stede.

«Jeg har ingen anelse,» sa Slur kaldt. «Potter, når jeg ønsker å bli tilropt med tullprat, skal jeg gi deg et bablebrygg. Og Krabbe, løsne litt på det taket. Hvis Langballe blir kvalt, medfører det bare en masse kjedsommelig

papirarbeid, og jeg kommer til å måtte nevne det i dine referanser hvis du noensinne skulle søke en jobb.»

Han lukket døra bak seg med et klikk og etterlot Harry i større sinnsopprør enn han allerede var: Slur hadde vært hans siste håp. Han så på Uffert, som tydeligvis følte omtrent det samme, for hun hikstet nesten av raseri og frustrasjon.

«Nå vel,» sa hun og trakk fram tryllestaven. «Vel, vel, vel … da ser jeg ikke noe annet alternativ … dette dreier seg om mer enn skoledisiplin … det gjelder departementets sikkerhet … ja … ja …»

Det virket nesten som om det var noe hun prøvde å overbevise seg selv om. Hun flyttet nervøst tyngden fra den ene foten til den andre, glodde på Harry, trommet med tryllestaven mot håndflaten og pustet tungt. Harry holdt øye med henne og følte seg motbydelig maktesløs uten sin egen stav.

«Du tvinger meg til det, Potter … det er ikke fordi jeg vil,» sa Uffert hektisk, «men det hender at omstendighetene krever at man bruker den … statsråden vil nok forstå at jeg ikke hadde noe valg …»

Malfang stirret på henne med et begjærlig uttrykk.

«Martyriusforbannelsen skal nok løsne tungebåndene dine,» sa Uffert lavt.

«Nei!» hylte Hermine. «Professor Uffert – den er ulovlig!»

Men Uffert enset henne ikke. Det var kommet et ekkelt, ivrig, opphisset uttrykk i ansiktet hennes som Harry aldri hadde sett før. Hun løftet staven.

«Statsråden vil sikkert ikke at De skal bryte loven, professor Uffert!» ropte Hermine.

«Det Kornelius ikke vet, har han ikke vondt av,» sa Uffert. Hun pustet tungt mens hun rettet staven mot forskjellige deler av Harry etter tur, tydeligvis for å bestemme seg for hvor det ville gjøre mest vondt. «Han visste ikke at jeg sendte desperanter etter Potter sist sommer heller, men det forhindret ikke at han med glede grep sjansen til å utvise ham.»

«Var det *Dem*?» gispet Harry. «Som sendte de desperantene etter meg?»

«*Noen* måtte jo gjøre noe,» pustet Uffert, og nå pekte tryllestaven rett mot pannen hans. «Alle brekte om å få deg til å tie … hindre at folk hørte på deg … men det var bare jeg som gjorde noe med det … men den gangen

greide du å vri deg unna, hva, Potter? Men ikke i dag, nei, ikke nå –» Hun trakk pusten dypt, og så ropte hun: «*Marty–*»

«NEI!» ropte Hermine bakom Milly Bylling. Stemmen hennes knakk. «Nei – Harry – vi blir nødt til å fortelle henne det!»

«Ikke snakk om!» hylte Harry og stirret på det lille han kunne se av henne.

«Vi er nødt, Harry, hun kommer til å tvinge det ut av deg uansett, så … så hva er vitsen?»

Og så begynte hun å hulke hjelpeløst mot kutteryggen til Milly Bylling. Milly holdt opp å prøve å klemme henne flat mot veggen og trakk seg unna med en grimase.

«Vel, vel, vel!» utbrøt Uffert triumferende. «Så vår lille spørrefrøken har tenkt å gi oss noen svar, hva? Vel, så kom igjen da, jente, kom igjen!»

«Hænginge – ngæi!» ropte Ronny gjennom knebelen.

Gulla glodde på Hermine som om hun aldri hadde sett henne før, og Nilus stirret, han òg, enda han kjempet for å få puste. Men Harry hadde nettopp lagt merke til noe – Hermine hadde begravd ansiktet i hendene og hikstet hjerteskjærende, men noen tårer var det ikke spor av.

«Jeg – jeg er så lei for det, men,» hikstet Hermine, «jeg orker ikke mer!»

«Sånn skal det låte, jente, sånn skal det låte!» sa Uffert. Hun grep Hermine i skuldrene, føyset henne ned i kretongstolen hun selv nettopp hadde sittet i, og bøyde seg over henne. «Vel … hvem var det altså Potter kommuniserte med nå nettopp?»

«Han,» hulket Hermine bak hendene, «han, jo, han *prøvde* å snakke med rektor Humlesnurr.»

Ronny stivnet storøyd; Gulla holdt opp å prøve å trampe på tærne til smygardingen som holdt henne, og selv Lulla så en anelse overrasket ut. Heldigvis var Uffert og drabantene hennes så konsentrert om Hermine at de ikke la merke til disse mistenkelige tegnene.

«Humlesnurr?» sa Uffert ivrig. «Så dere vet altså hvor Humlesnurr befinner seg?»

«Æh … nei,» gråt Hermine. «Vi har prøvd *Den lekke heksekjel i* Diagonallmenningen og *Tre sopelimer* og til og med *Galthodet* –»

«Maken til idiot – Humlesnurr sitter vel ikke på pub når hele departementet er på utkikk etter ham!» utbrøt Uffert, og skuffelsen var tydelig i ansiktstrekkene som plutselig ble slappe.

«Men – vi *måtte* fortelle ham noe viktig!» jamret Hermine, fremdeles med hendene for ansiktet – ikke for å skjule noen sjelekvaler, visste Harry, bare at ansiktet var like tørt.

«Ja?» sa Uffert og ble opphisset igjen. «Hva var det dere ville fortelle ham?»

«At … at det er f-f-ferdig!» hikstet Hermine halvkvalt.

«Ferdig? Hva er det som er ferdig?» Uffert grep Hermine i skuldrene igjen og ristet henne litt. «Svar, jente!»

«Vå-våpenet,» sa Hermine.

«Våpen? Våpen?» sa Uffert, og øynene gikk nesten i kryss av opphisselse. «Har dere utviklet en slags motstandsmetode? Et våpen dere skulle bruke mot departementet? På ordre fra Humlesnurr, selvsagt?»

«J-j-ja,» gispet Hermine, «men han måtte dra før det var ferdig, og n-n-nå har vi gjort det ferdig for ham, men så kan vi ikke fifinne ham og få sagt at det er ka-ka-klart!»

«Hva slags våpen er det?» sa Uffert hardt, og de butte fingrene grov seg inn i Hermines skuldre.

«Vi f-f-forstår det ikke ordentlig,» sa Hermine og snufset høyt. «Vi gj-gjorde bare det rektor Hu-Humlesnurr sa vi skulle!»

Uffert rettet seg triumferende opp.

«Vis meg dette våpenet,» sa hun.

«Ikke … ikke *dem,*» sa Hermine skingrende og skottet på smygardingene gjennom fingrene.

«Det er ikke opp til deg å stille betingelser,» sa Uffert bryskt.

«Nei vel,» sa Hermine og hulket høyere enn noensinne. «Greit … bare la dem se det, så håper jeg de bruker det mot *Dem*! Ja, jeg skulle ønske De fikk med massevis av folk og så på det! Det ha-ha-hadde De hatt godt av – å, det hadde vært helt flott hvis he-hele skolen visste hvor det er og hvordan det skal brukes – da kan De bare prøve å plage oss, for da – for da kan hvem som helst ta rotta på Dem!»

Disse ordene gjorde åpenbart sterkt inntrykk på Uffert – hun skottet fort og mistenksomt på Inkvisitorialtroppen sin, og de bulende øynene hvilte et sekund på Malfang, som var litt for sen til å kamuflere iveren og begjærligheten i ansiktet.

Uffert betraktet Hermine enda et langt øyeblikk, og så sa hun i noe hun sikkert trodde var en moderlig tone:

«Vel, vel, lille venn, da får det vel bli bare deg og meg … og så tar vi med Potter også, ikke sant? Reis deg nå.»

«Rektor,» sa Malfang ivrig, «rektor Uffert, jeg syns noen fra troppen burde bli med og passe på –»

«Jeg er en fullbefaren departementsfunksjonær, Malfang – tror du virkelig ikke jeg kan takle to stavløse tenåringer?» sa Uffert skarpt. «Og uansett virker det ikke som om dette våpenet er noe for skolebarn. Dere blir her til jeg kommer tilbake og passer på at ingen av disse her –», hun viftet mot Ronny, Gulla, Lulla og Nilus, «– unnslipper.»

«Ja vel,» sa Malfang, tydelig sur og skuffet.

«Og dere to kan gå foran og vise vei,» sa Uffert og hyttet med staven mot Harry og Hermine. «Sett i gang.»

KAPITTEL TRETTITRE

ATTAKK OG RETRETT

Harry hadde ikke anelse om hva Hermine hadde planlagt – ikke engang om hun hadde noen plan. Han gikk omtrent i hælene på henne bortover gangen fra Ufferts kontor, for han skjønte jo det ville virke mistenkelig om hun så at han ikke visste hvor de skulle. Å snakke med Hermine våget han ikke; Uffert gikk så like bak dem at han kunne høre den hivende pusten.

Med Hermine i spissen gikk de nedover trappene til inngangshallen. Fra Storsalen hørtes sorlet av høye stemmer og bestikk som klirret mot tallerkener – det var nesten ikke til å tro at seks meter unna satt mennesker og nøt sin middag, feiret slutten på heksamen og var uten en bekymring i denne verden …

Hermine gikk rett ut gjennom eikedørene, ned steintrappa og ut i den milde kveldslufta. Sola sank mot tretoppene i Den forbudte skogen mens Hermine marsjerte nedover plenene, så målbevisst at Uffert måtte småløpe for å holde følge, og bak dem bølget skyggene deres over gresset som lange, mørke kapper.

«Det er gjemt i Gygrids hytte, hva?» sa Uffert ivrig i øret på Harry.

«Så klart ikke,» sa Hermine knusende. «Gygrid kunne jo kommet til å utløse det.»

«Ja,» sa Uffert med stigende opphisselse. «Ja visst, det hadde han sikkert, den svære, klønete halvkasten.»

Hun lo. Harry kjente en sterk trang til å snurre rundt og gripe henne i strupen, men motsto den. Arret hamret i kveldslufta, men ennå hadde det

ikke glødet og svidd, som han visste det ville hvis Voldemort var på nippet til å drepe.

«Men … hvor er det, da?» spurte Uffert da Hermine bare fortsatte mot Skogen, og Harry kunne høre litt usikkerhet i stemmen.

«Der inne, vel,» sa Hermine og pekte inn mellom de mørke trærne. «Det måtte jo være et sted hvor ingen elever ville snuble over det, ikke sant?»

«Jo, selvsagt,» sa Uffert, men hun lød en tanke nervøs. «Jaha … vel … dere to får holde dere foran meg.»

«Kan vi få låne tryllestaven Deres, da, hvis vi skal gå foran?» spurte Harry.

«Nei, tenk, jeg tror ikke det, herr Potter,» sa Uffert sukkersøtt og stakk ham i ryggen med den. «Departementet setter nok dessverre litt større pris på mitt liv enn på deres!»

Da de kom inn i den kjølige skyggen av de første trærne, prøvde Harry å fange blikket til Hermine – å gå inn i Skogen uten tryllestaver forekom ham enda et hakk mer dumdristig enn noe de hittil hadde funnet på den kvelden. Men hun sendte bare Uffert et foraktelig blikk og marsjerte rett inn mellom trærne, i en slik fart at Uffert med sine korte bein måtte lange ut for å holde tritt.

«Er det svært langt inne?» spurte Uffert da kutten hennes hektet seg fast i en torn.

«Å ja,» sa Hermine. «Det er godt gjemt.»

Harry ble enda mer urolig. Hermine tok ikke den stien de hadde fulgt på veien til Gnurrg, men den han selv hadde gått tre år før til bolet til monsteret Argarapp. Men den gangen hadde ikke Hermine vært med, og han tvilte på at hun ante hvilke farer som ventet der stien endte.

«Æh – er du sikker på at dette er den riktige veien?» spurte han med ettertrykk.

«Ja visst,» sa hun kontant og fortsatte å brase gjennom underskogen – med langt mer bråk enn nødvendig, syntes han. Bak dem snublet Uffert over et nedfallstre. Ingen av dem ventet og hjalp henne opp; Hermine travet videre og ropte bare over skulderen: «Det er litt lenger inne!»

«Du, Hermine, ikke så høyt,» mumlet Harry og skyndte seg opp på sida av henne. «Alt mulig kan jo høre oss her inne …»

«Det er det jeg vil,» sa hun lavt mens Uffert kom løpende støyende etter dem. «Bare vent og se …»

De fortsatte å gå lenge, så lenge at trekronene på ny begynte å hvelve seg mørkt over dem og stenge ute alt lys. Harry fikk igjen den fornemmelsen han hadde hatt før der inne – at usynlige øyne voktet på ham.

«Hvor langt er det igjen?» spurte Uffert sint bak dem.

«Ikke langt nå!» ropte Hermine idet de kom ut på en tussmørk, klam lysning. «Bare litt til –»

En pil svirret gjennom lufta og traff trestammen rett over hodet på henne med et truende *tjokk!* Brått var lufta full av hovslag; Harry kjente at skogbunnen skalv – fra Uffert kom det et lite skrik, og hun skjøv ham foran seg som et skjold –

Han rev seg løs og snudde seg. De var omringet av rundt femti kentaurer med spente buestrenger, og samtlige siktet på ham og Hermine og Uffert. De rygget langsomt ut på midten av lysningen. Fra Uffert kom det noen rare, små klynk av skrekk. Harry skottet på Hermine – og så det triumferende smilet hennes.

«Hvem er du?» sa en stemme.

Harry så til venstre. Den kastanjebrune kentauren som het Magorian, hadde forlatt ringen av kentaurer og kom gående mot dem, men også han holdt buen spent. Til høyre for Harry fortsatte Uffert å klynke, og tryllestaven hennes skalv voldsomt da hun pekte på kentauren som nærmet seg.

«Jeg spurte hvem du var, menneske,» sa Magorian hardt.

«Jeg er Dolorosa Uffert!» sa hun med tynn, redd stemme. «Førstestatssekretær ved magiministerens kontor og rektor og storinkvisitor på Galtvort!»

«Du er fra Magidepartementet?» sa Magorian. Mange av kentaurene i kretsen flyttet urolig på seg.

«Det stemmer!» sa Uffert med enda tynnere røst. «Så pass dere! I henhold til lover gitt av Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske

vesener, vil ethvert angrep på mennesker begått av halvkaster som dere –»

«Hva kalte du oss?» ropte en vill, svart kentaur som Harry dro kjensel på som Bane, og fra hele kretsen lød sint mumling og buestrenger som ble ytterligere spent.

«Ikke kall dem det!» sa Hermine innett, men det virket ikke som Uffert hørte det. Hun fortsatte å peke på Magorian med den dirrende tryllestaven og sa: «Lov nummer femten B sier uttrykkelig at 'angrep fra magisk vesen som vurderes å besitte nærmenneskelig intelligens og følgelig regnes som ansvarlig for sine handlinger –'»

«'Nærmenneskelig intelligens'?» gjentok Magorian, og Bane og flere andre brølte av sinne og stampet med hovene i bakken. «Slikt betrakter vi som en dyp fornærmelse, menneske! Vår intelligens overstiger heldigvis langt deres.»

«Hva gjør du i vår Skog?» brølte den grå kentauren med det harde ansiktet som Harry og Hermine møtte sist de var i Skogen. «Hvorfor er du her?»

«*Deres* Skog?» sa Uffert, og nå virket det som det ikke bare var frykt hun skalv av, men også indignasjon. «La meg minne dere om at den eneste grunnen til at dere er her, er at Magidepartementet har innvilget dere visse områder –»

En pil suste så like forbi henne at den rørte ved det musebrune håret. Hun satte i et øredøvende vræl og slo hendene over hodet, mens mange av kentaurene brølte sitt bifall, og andre lo skrallende. Lyden av den ville, kneggende latteren gjallet rundt den tussmørke lysningen, og synet av de stampende hovene kunne gjøre hvem som helst nervøs.

«Hvis Skog er det nå, menneske?» brølte Bane.

«Skitne halvkaster!» skrek hun, fremdeles med hendene om hodet. «Dyr! Ukontrollerte beist!»

«Ti stille!» ropte Hermine, men for sent – Uffert rettet tryllestaven mot Magorian og skrek: «*Bindio!*»

Ut av tomme lufta skjøt det tauer, tykke som slanger, som viklet seg stramt rundt kentaurens overkropp og bandt armene fast. Med et brøl av

raseri steilet han, sto på bakbeina og prøvde å gjøre seg fri – og de andre kentaurene gikk til angrep.

Harry grep Hermine og rev henne over ende, og der lå de med ansiktet mot skogbunnen. Et øyeblikk kjente han frykten mens hovslagene tordnet rundt ham, men enda kentaurene bæljet og remjet av raseri, hoppet alle over og rundt dem.

«Neeeeiii!» hørte han Uffert skrike. «Neeeiiiii … jeg er førstestatssekretær … dere kan ikke – slipp meg, fordømte beist … neeeiiii!»

Harry så et glimt av rødt lys og skjønte at hun hadde prøvd å lamme noen av dem. Så skrek hun – høyt. Han våget en titt og så at Bane hadde grepet henne bakfra og løftet henne høyt; hun vred seg og hvinte av redsel, mistet tryllestaven på bakken – og hjertet til Harry gjorde et hopp; om han bare kunne få tak i den …

Men idet han strakte ut hånden etter den, smalt en kentaurhov ned på staven og knekte den i to.

«Nå!» brølte en stemme i øret på ham, og en tykk, hårete arm skjøt ned ovenfra og halte ham opp i stående. Hermine ble også dratt opp. Over de myldrende, mangefargede kentaurryggene og hodene så Harry at Bane bar Uffert med seg inn mellom trærne. Hun skrek uten stans, men stemmen lød gradvis svakere, og etter en stund hørte de henne ikke lenger gjennom hovtrampingen rundt dem.

«Og disse?» sa den barske, grå kentauren som holdt Hermine.

«De er unge,» sa en langsom, sørgmodig røst bak Harry. «Vi angriper ikke føll.»

«Det var de som førte henne hit, Ronan,» svarte kentauren som holdt Harry så fast. «Og *så* unge er de ikke … han nærmer seg manndom, denne her.»

Han ristet Harry etter kuttekragen.

«Vær så snill,» sa Hermine åndeløst, «ikke angrip oss, vi er ikke som henne, vi er ikke fra Magidepartementet! Vi kom bare hit fordi vi håpet at dere kunne jage henne vekk for oss!»

På ansiktsuttrykket til den grå kentauren som holdt henne, så Harry med det samme at hun hadde gjort en fatal feil. Kentauren kastet hodet bakover, stampet rasende med bakbeina og brølte: «Forstår du nå, Ronan? Allerede har de all sin arts arroganse! Så vi skulle gjøre grovarbeidet for dere, hva, menneskepike? Vi skulle være som tjenere for dere og drive fiendene deres bort som lydige hunder?»

«Nei!» pep Hermine skrekkslagent. «Det var ikke sånn jeg mente det! Jeg håpet bare at – at dere kunne – hjelpe oss –»

Men det var visst å gjøre vondt verre.

«Vi hjelper ikke mennesker!» snerret kentauren som holdt Harry og strammet grepet, samtidig som han steilet litt, så Harry merket at føttene forlot bakken. «Vi er en art for oss selv, og stolte av det! Vi vil ikke la dere gå herfra og skryte av at vi danset etter deres pipe!»

«Vi skal aldri si noe sånt!» ropte Harry. «Vi vet det ikke var fordi *vi* ville det at dere gjorde det –»

Men det var visst ingen som hørte på ham.

En skjegget kentaur bakerst i flokken ropte: «De kom hit ubedt, så la dem betale prisen!»

Dette ble møtt av et samstemmig, enig brøl, og en gråbrun kentaur ropte: «De kan få samme skjebne som kvinnen!»

«Dere sa dere ikke skadde uskyldige!» ropte Hermine, og nå rant det ekte tårer nedover kinnene. «Vi har ikke gjort dere noe, vi har ikke brukt tryllestaver eller trusler, vi vil bare tilbake til skolen vår, så vær så snill å la oss gå –»

«Vi er ikke alle som forræderen Florens, menneskepike!» ropte den grå kentauren, og frendene hans knegget og brølte sitt bifall. «Du tok oss kanskje for søte, snakkende hester? Et urgammelt folk er vi, som ikke vil tåle innmarsj og fornærmelser fra trollmenn! Vi er ikke bundet av deres lover, vi anerkjenner ikke deres overhøyhet, vi er –»

Men hva mer kentaurer var, fikk de ikke høre, for i det øyeblikket lød et brak fra utkanten av lysningen, så kraftig at samtlige av dem – Harry, Hermine og et femtitall kentaurer – bråsnudde. Ikke før hadde de gjort det, før Harrys kentaur slapp ham og grep etter bue og pilkogger. Hermine ble

sluppet samtidig, og Harry skyndte seg bort til henne – og i samme stund ble to trestammer veltet til side, og Gnurrgs uhyrlige skikkelse kom til syne i mellomrommet.

Kentaurene nærmest ham rygget inn i dem bak seg, og plutselig var hele lysningen en skog av buer og piler som bare ventet på å bli avfyrt opp mot det enorme, grå fjeset som raget over dem like under trekronene. Den skjeve munnen til Gnurrg gapte dumt, og i halvlyset kunne de se det glimte i de mursteinstore, gule tennene. De matte, sølebrune øynene smalnet, og han myste ned på skapningene foran føttene sine. Fra begge anklene hang avrevne taustumper.

Og så slo han munnen enda videre opp.

«Gyggr.»

Harry visste ikke hva 'gygger' betydde, eller hvilket språk det var på, og ikke brydde han seg om å få vite det heller; han holdt øye med føttene til Gnurrg, som var nesten på lengde med hele hans egen kropp. Hermine knuget om armen hans. Kentaurene sto helt stille og stirret opp på jøtulen, mens han dreide det svære, runde hodet fra side til side og gransket dem, som om han lette etter noe han hadde mistet.

«*Gyggr!*» sa han igjen, med større ettertrykk.

«Gå herfra, jøtul!» ropte Magorian. «Hos oss er du ikke velkommen!»

Det virket ikke som dette gjorde større inntrykk på Gnurrg. Han bøyde seg litt forover – kentaurene strammet buestrengene – og brølte: «GYGGR!»

Nå virket noen av kentaurene litt bekymret. Men fra Hermine kom det et lite gisp.

«Harry!» hvisket hun. «Jeg tror han prøver å si 'Gygrid'!»

Akkurat da fikk Gnurrg øye på dem, de eneste to menneskene i en sjø av kentaurer. Han bøyde hodet enda litt og glodde granskende på dem. Harry merket at Hermine skalv da Gnurrg slo munnen opp igjen og sa med dyp, romlende røst: «Herrmi.»

«Du godeste,» sa Hermine og klemte så hardt om armen til Harry at den holdt på å dovne bort. Det så ut som hun var like ved å svime av selv. «Han – han husket det!»

«HERRMI,» bæljet Gnurrg. «Å HEN GYGGR?»

«Jeg vet ikke,» pep Hermine vettskremt. «Veldig lei for det, Gnurrg, men jeg vet ikke!»

«GNURRG VIL HA GYGGR!»

En av de massive jøtulhendene senket seg. Hermine skrek – et virkelig skrik denne gangen – pilte noen skritt baklengs og falt på ryggen. Uten tryllestav beredte Harry seg på å slå, sparke, bite og alt annet han kunne få til mens hånden kom susende mot ham og underveis feide en snøhvit kentaur overende.

Det var dette kentaurene hadde ventet på – Gnurrgs utstrakte fingre var bare en halvmeter fra Harry da femti piler svirret gjennom lufta mot jøtulen og pepret det enorme fjeset. Han ulte av smerte og sinne, rettet seg opp og gned seg i ansiktet med de kolossale hendene, men det brakk bare pilene tvers av og drev pilspissene enda dypere.

Han vrælte og trampet med de digre føttene, og kentaurene kom seg hastig av veien. Harry ble oversprøytet med bloddråper på størrelse med småstein mens han halte Hermine opp fra bakken, og begge løp det forteste de kunne mot det skjermende skogbrynet. Der så de seg tilbake. Gnurrg fektet blindt etter kentaurene med blodet strømmende nedover ansiktet, og de rømte unna i vill uorden og galopperte bort mellom trærne på den andre sida av lysningen. Gnurrg utstøtte nok et raseribrøl, satte etter og brakk enda noen trær på veien.

«Å nei,» sa Hermine, og nå skalv hun så knærne ga etter. «Å, noe så skrekkelig. Og tenk om han dreper alle sammen!»

«Det bryr meg’ke så veldig, for å være helt ærlig,» sa Harry bittert.

Lydene av galopperende kentaurer og klampende jøtul fortapte seg gradvis – og plutselig glødet det til i arret, og en bølge av skrekk veltet over ham.

Så mye tid de hadde kastet bort – de var jo enda lenger fra å redde Sirius enn da han hadde sett det synet! Ikke bare hadde han greid å miste tryllestaven sin, men de sto midt ute i Den forbudte skogen uten noen form for transport.

«Smart plan,» freste han til Hermine, og litt av sinnet fikk utløp. «Virkelig råsmart plan. Så hva gjør vi nå?»
«Vi må komme oss tilbake til borgen,» sa Hermine matt.
«Og før vi rekker det, er Sirius antakelig død!» sa Harry og langet ut et spark etter nærmeste tre. Ovenfra kom en flom av pipende gneldring, og da han så opp, var det en illsint tretryting som hyttet med de lange kvistfingrene til ham.
«Vel, uten tryllestavene er det ingenting vi kan gjøre,» sa Hermine håpløst og kom seg opp igjen. «Og dessuten, Harry – hvordan hadde du egentlig tenkt vi skulle komme oss helt til London?»
«Ja, det lurte vi også på,» sa en kjent stemme bak henne.
Harry og Hermine søkte instinktivt sammen før de myste inn mellom trærne.
Det de så, var Ronny, med Gulla, Lulla og Nilus like i kjølvannet. Alle fire så nokså medtatte ut – Gulla hadde flere lange kloremerker nedover kinnet, over det ene øyet til Nilus svulmet det opp en stor, fiolett klump, og leppa til Ronny blødde verre enn noensinne – men alle virket påfallende fornøyd med seg selv.
«Vel,» sa Ronny, skjøv til side en lav grein og holdt fram Harrys tryllestav, «fått noen ideer, eller?»
«Åssen slapp dere unna?» spurte Harry forbløffet og tok imot staven.
«Et par lammere, en avvæpningsformel, og Nilus fikk til en riktig pen liten hindrevåde,» sa Ronny lett og rakte Hermine staven hennes også. «Men Gulla var den beste; hun tok Malfang – en flaggerbusvåde – dere sku' sett'n, helt omringa av de fæle, flaksende beistene. Men hvertfall, vi så at dere gikk inn i Skogen, og så fulgte vi bare etter. Hvor har dere gjort av Uffert?»
«Å, hun ble helt revet med,» sa Harry. «Av en bøling kentaurer, da.»
«Og så lot de dere bli igjen?» sa Gulla forbauset.
«Nei, det var Gnurrg som jagde dem vekk,» sa Harry.
«Gnurrg? Hvem er det?» spurte Lulla interessert.
«Lillebroren til Gygrid,» sa Ronny fort. «Men ikke tenk på det nå. Harry, hva fant du ut i den peisen? Har Han-du-veit tatt Sirius, eller –?»

«Ja,» sa Harry, og i det samme lynte det til i arret igjen, «og jeg er sikker på at Sirius er i live fremdeles, men jeg vet bare ikke hvordan vi skal komme oss dit og få hjulpet ham.»

«Vel, vi må vel fly da, ikke sant?» sa Lulla, i noe så nær en saklig tone som Harry hadde hørt fra den kanten.

«OK,» sa Harry irritert til henne. «For det første skal ikke ’vi’ gjøre noe som helst, hvis du regner med deg selv; og for det andre er Ronny den eneste som har en lime som ikke er voktet av et sikkerhetstroll, så –»

«Jeg har en lime!» sa Gulla.

«Vel, men du skal’ke være med,» sa Ronny sint.

«Nei, unnskyld meg, jeg bryr meg vel like mye om hva som skjer med Sirius som dere!» sa Gulla og skjøt haken fram. Likheten med Fred og Frank ble plutselig slående.

«Du er for –» begynte Harry, men Gulla sa innbitt: «Jeg er tre år eldre enn du var da du sloss med Han-du-veit om De vises stein, og det er meg som har sørga for at Malfang er igjen på Ufferts kontor og slåss med en bråte kjempeflaggerbuser –»

«Jo da, men –»

«Vi var med i HL alle sammen,» sa Nilus stillferdig. «Og det skulle liksom være for å slåss mot Han-du-vet, ikke sant? Og dette er den første sjansen vi får til å gjøre noe ordentlig – eller var det bare på lek, alt sammen?»

«Nehei, så klart ikke –» sa Harry utålmodig.

«Nei vel, men da må vi også få bli med,» sa Nilus enkelt. «Vi vil være med og hjelpe.»

«Nemlig,» sa Lulla og smilte fornøyd.

Harry møtte Ronnys blikk. Han visste at Ronny tenkte akkurat det samme som han selv – hvis han hadde kunnet velge blant alle i HL, i tillegg til seg selv, Ronny og Hermine, ville han *ikke* valgt Gulla, Lulla og Nilus.

«Vel, det spiller ingen rolle uansett,» sa han frustrert, «for vi vet fremdeles ikke hvordan vi skal komme oss dit –»

«Jeg trodde det var klart nå,» sa Lulla. «Vi flyr jo!» Den jenta kunne drive en til vanvidd.

«Hør her,» sa Ronny og behersket seg så godt han kunne, «kanskje *du* kan fly uten sopelime, men resten av oss kan’ke bare folde ut vingene hver gang vi –»

«Det er andre måter å fly på enn med limer,» sa Lulla helt uaffisert.

«Jaså, vi skal vel ri på ryggen av en snørrhoven tjukkskalle, da?» sa Ronny hånlig.

«Krøllhornede snørkjuker kan ikke fly,» sa Lulla verdig, «men det kan *de*, og Gygrid sier at de er veldig flinke til å finne det stedet rytteren vil til.»

Harry snurret rundt. Mellom to trestammer sto to dystraler og fulgte med i den hviskende samtalen som om de forsto hvert ord. De hvite øynene glimtet nifst.

«Ja!» hvisket han og gikk forsiktig mot dem. De kastet med krypdyrhodene så den lange, svarte manen slo, og Harry strakte ivrig ut hånden og klappet den skinnende nakken til den ene. Hvordan kunne han noen gang ha syntes de var stygge?

«Er det de derre sinnssvake hestegreiene?» sa Ronny usikkert og stirret på et punkt i lufta litt til venstre for den dystralen Harry klappet. «De der du ikke kan se hvis du ikke har sett noen krepere?»

«Jepp,» sa Harry.

«Hvor mange da?»

«Bare to.»

«Vel, vi trenger tre,» sa Hermine, som fremdeles så litt blek ut, men besluttsom for det.

«Fire, Hermine,» sa Gulla og skulte.

«Jeg tror faktisk det er seks av oss,» sa Lulla rolig og telte.

«Ikke vær dum, vi kan ikke dra alle sammen!» sa Harry sint. «Dere tre –» og han pekte på Gulla og Lulla og Nilus, «dette gjelder ikke dere, dere er ikke –»

Straks kom det flere protester. I arret lynte det igjen, vondere denne gangen. Hvert sekund de tapte, var uerstattelig; han hadde ikke tid til å krangle –

«OK, greit, dere får velge selv,» sa han kort, «men hvis vi ikke finner flere dystraler, kan dere ikke –»

«Å, det kommer helt sikkert flere av dem,» sa Gulla med overbevisning. Som Ronny så hun i helt feil retning, øyensynlig i den tro at det var hestene hun så på.

«Hvorfor tror du det?»

«For det at, i tilfelle du ikke har lagt merke til det, så er du og Hermine helt oversmurt med blod,» sa hun rolig, «og vi vet jo at Gygrid lokker til seg dystraler med rått kjøtt. Det var vel derfor disse to dukket opp også.»

I det samme merket Harry et mykt, lite nøkk i kutten sin, og da han så ned, sto den nærmeste dystralen og slikket ermet hans, som var fuktig av Gnurrgs blod.

«OK, da,» sa han og fikk en lys idé. «Ronny og jeg tar disse to og drar i forveien, så kan Hermine bli igjen hos dere og tiltrekke seg flere dystraler –»

«Ikke snakk om at jeg blir igjen!» sa Hermine innbitt.

«Det trengs ikke,» sa Lulla og smilte. «Se, der kommer det flere … dere to stinker visst skikkelig …»

Harry snudde seg. Ikke mindre enn seks–sju dystraler kom trippende mellom trærne, med øyne som glimtet i mørket og de store, læraktige vingene foldet tett til kroppen. Nå hadde han ikke flere unnskyldninger.

«Ja vel da,» sa han sint, «så ta en og kom dere oppå, da.»

KAPITTEL TRETTIFIRE

MYSTERIEAVDELINGEN

Harry viklet neven godt inn i manen på den nærmeste dystralen, satte foten på en stubbe og kravlet klossete opp på den silkemyke ryggen. Den protesterte ikke, men vred hodet rundt med hoggtennene blottet og prøvde ivrig å fortsette å slikke kutten hans.

Han oppdaget at hvis han stakk knærne innunder vingeleddene, føltes det som han satt litt tryggere. Så kikket han rundt på de andre. Nilus hadde slengt seg over ryggen på den neste dystralen og prøvde nå å vippe det ene korte beinet etter. Lulla satt allerede på sin, på damevis med begge bein på samme side, rettet på kutten sin og så ut som om dette var noe hun gjorde hver dag. Men Ronny, Hermine og Gulla sto like urørlig og glodde med åpen munn.

«Hva er det?» sa han.

«Åssen skal vi komme oss oppå?» sa Ronny matt. «Vikanjo'kke se dem engang!»

«Å, det er lett,» sa Lulla imøtekommende. Hun gled ned fra dystralen sin og gikk bort til dem. «Kom her …»

Hun dro dem med seg til der de andre dystralene sto, og så hjalp hun dem opp på ryggen av hver sin, den ene etter den andre. Alle tre så meget nervøse ut mens hun viklet hendene deres fast om hestemanen og sa de måtte holde godt fast. Til slutt gikk hun tilbake til sin egen.

«Dette er helt sprøtt,» mumlet Ronny og strøk forsiktig med den frie hånden opp og ned langs halsen på sin. «Sprøtt … om jeg bare kunne sett'n, så …»

«Du får heller håpe den fortsetter å være usynlig,» sa Harry mørkt. «Er alle klare?»

Alle nikket, og han så fem par knær stramme seg under kuttene.

«OK …»

Han så ned på det glinsende svarte bakhodet til dystralen sin og svelget.

«Altså … Magidepartementet, gjesteinngangen, London,» sa han usikkert. «Æhm … hvis dere vet det, da … hvor vi skal …»

Et øyeblikk gjorde ikke dystralen noe som helst, men så, med en feiende bevegelse som nesten fikk ham til å falle av, slo den ut vingene, krøkte seg sammen og skjøt til værs så fort og så bratt at han måtte klamre seg fast med armer og bein for å unngå å skli baklengs over den knoklete baken. Han lukket øynene og presset ansiktet ned i den silkemyke manen, og så braste de gjennom trekronene og svevde opp i en blodrød solnedgang.

Harry trodde ikke han noen gang hadde bevegd seg så fort – dystralen lynte forbi over borgen, nesten uten å røre på de brede vingene, og den kjølige lufta slo ham i ansiktet. Med øyne som små sprekker mot den rivende vinden så han etter de fem andre, og de kom susende på rad og rekke etter ham, alle like krumbøyd mot nakken til dystralene for å beskytte seg mot luftstrømmen etter ham.

De var over Galtvort-parken; de hadde passert Galtvang; under seg kunne Harry se fjell og kløfter. Dagslyset bleknet, og etter hvert så han små klynger av lys når de fløy over flere landsbyer; så fløy de over en buktende vei hvor en enslig bil pilte hjem over åsene …

«Dette er helt sprøtt!» hørte han Ronny hyle bakfra, og jo, han kunne skjønne hvordan det måtte føles å suse av sted i denne høyden uten noe som helst synlig som holdt en oppe.

Det skumret; himmelen ble forvandlet til lys, dunkel fiolett og overstrødd med ørsmå sølvstjerner, og snart var det bare lysene fra gompebyer som fortalte dem hvor høyt oppe de var og hvor fort de fløy. Harry tviholdt om halsen på dystralen og prøvde å *ville* den til å fly enda fortere. Hvor lang tid hadde gått siden han så Sirius ligge på golvet i Mysterieavdelingen? Hvor mye lenger kunne han motstå Voldemort? Det eneste Harry visste sikkert, var at gudfaren hans hverken hadde gjort som Voldemort ville eller dødd,

for da ville han følt enten Voldemorts fryd eller hans raseri strømme gjennom sin egen kropp, mens arret på pannen ville glødet like vondt som den natta herr Wiltersen ble overfalt.

Og de fløy og fløy gjennom det tetnende mørket. Ansiktet kjentes stivt og kaldt, og beina nesten numne av å klemme så hardt rundt dystralflankene, men av frykt for å miste taket våget han ikke å skifte stilling … han var nesten døv av den tordnende luftstrømmen i ørene, og munnen var tørr og frossen av den kalde nattevinden. Han hadde ikke lenger anelse om hvor langt de hadde flydd; han måtte bare sette all sin lit til dyret under seg, som fortsatte å suse like målbevisst gjennom natta, videre, videre, nesten uten å røre på vingene.

Om de kom for sent …

Han er fremdeles i live, han slåss fremdeles, jeg kan føle det …

Hvis Voldemort bestemte seg for at Sirius ikke kom til å bøye seg …

… ville jeg merke det.

Så knyttet det seg i magen; plutselig pekte dystralens hode mot bakken, og han skled faktisk litt framover langs halsen. Endelig bar det nedover … han syntes han hørte et skrik bakfra og vred seg farlig rundt, men kunne ikke se tegn til noen fallende kropp … de andre hadde vel fått sjokk av den brå retningsendringen, akkurat som han selv.

Og nå så de oransje lys som vokste seg større og rundere til alle kanter; de kunne skjelne toppen av bygninger, strømmer av billykter som lysende insekter, blekgule rektangler som var vinduer. Og uten forvarsel, virket det som, styrtet de rett mot fortauet – Harry knuget om dystralen med alt han eide av krefter og beredte seg på sammenstøtet, men lett som en skygge landet den på den mørke bakken. Harry gled ned fra hesteryggen og så seg om. Litt borte i gata sto fremdeles den overfylte containeren, og like ved var den vandaliserte telefonboksen, begge tømt for all farge i det flate, oransje skjæret fra gatelysene.

Ronny landet litt bortenfor og falt øyeblikkelig sammen i en haug på fortauet.

«Aldri mer!» sa han da han kjempet seg opp igjen. Han skulle til å gå bort fra dystralen, men siden han ikke kunne se den, støtte han borti

bakenden og datt nesten over ende igjen. «Aldri noen gang i hele mitt liv – det var det verste –»

Hermine og Gulla landet på hver sin side av ham, og begge gled ned av dystralene sine med litt større eleganse enn Ronny, men med like stor lettelse over å være tilbake på fast jord. Så kom Nilus og hoppet skjelvende av, mens Lulla gled ned pent og rolig.

«Hvor går vi herfra?» spurte hun Harry i en høflig interessert tone, som om dette var en rimelig interessant turistutflukt.

«Rett her borte,» sa han. Han klappet dystralen sin fort og takknemlig, og så førte han an bort til den ødelagte telefonboksen og åpnet døra. «*Kom da!*» maste han, da de andre nølte.

Ronny og Gulla gikk lydig inn, og Hermine, Nilus og Lulla klemte seg inn etter dem. Harry kastet et siste blikk på dystralene, som nå lette etter råtnende matrester i containeren, og presset seg inn bak Lulla.

«Den som er nærmest telefonen, slå seks-to-fire-fire tre-tre-sju-åtte!»

Det ble Ronny, med armen i en merkelig vinkel for å nå fram til tallskiva. Tallskiva snurret tilbake på plass, og telefonboksen ble fylt av den saklige damestemmen.

«Velkommen til Magidepartementet. Vennligst oppgi Deres navn og ærend.»

«Harry Potter, Ronny Wiltersen, Hermine Grang,» sa Harry i rasende fart, «Gulla Wiltersen, Lulla Lunekjær, Nilus Langballe … vi er her for å redde noen, hvis ikke departementet gjør det først!»

«Takk,» sa den saklige damestemmen. «Gjestene bes vennligst feste navneskiltet på kuttebrystet.»

Seks navneskilt gled fram fra metallsprekken hvor ubrukte mynter vanligvis ble returnert. Hermine tok dem og rakte dem taust til Harry over hodet på Gulla. Han kikket på den øverste: *Harry Potter, redningsoppdrag*.

«Besøkende til departementet må gjennomgå en kroppsvisitasjon samt innlevere tryllestaven til registrering ved sikkerhetsskranken, som er å finne i bortenden av atriet.»

«Greit!» sa Harry høyt. Det sved til i arret. «Kan vi komme i gang snart?»

Golvet i telefonboksen rykket til; fortauet begynte å stige opp forbi glassvinduene, og de fråtsende dystralene forsvant av syne. Så lukket mørket seg om dem, og med en dump, gnurende lyd sank de ned i Magidepartementets dyp.

En strime av gyllent lys traff dem over føttene, ble bredere og steg opp langs kroppen. Harry holdt tryllestaven så klar som mulig i slik trengsel, bøyde knærne og myste gjennom glasset for å se om noen ventet på dem nede i atriet. Det virket tomt. Lyset var svakere enn sist han var der, om dagen; det brant ikke på peisene rundt veggene, men mens heisen saktnet og stanset, så han at oppe i det mørkeblå taket var gullsymbolene i evinnelig, buktende bevegelse.

«Magidepartementet ønsker Dem en behagelig aften,» sa damestemmen.

Døra til telefonboksen fór opp, og Harry veltet ut, fulgt av Nilus og Lulla. Den eneste lyden i atriet kom fra den gylne fontenen, hvor vannstrålene sprutet fra stavtippene til heksa og trollmannen, spissen av kentaurens pil, toppen av gnomens hatt og husnissens ører og falt plaskende i bassenget under.

«Kom an,» sa Harry lavt, og alle seks la på sprang bortover hallen med Harry i teten, forbi fontenen og bort mot skranken hvor vakttrollmannen som hadde veid Harrys stav, hadde sittet. Nå var den tom.

Harry var sikker på at det egentlig skulle vært en sikkerhetsvakt der, og at det var et dårlig tegn at det ikke var noen. De onde anelsene vokste da de kom gjennom den gylne porten til heisene. Han trykket på den nærmeste Ned-knappen, og en heis sank raslende på plass nesten med det samme, de gylne gitterdørene slamret til side med et verre rabalder, og de løp inn – Harry hamret på 9-knappen, dørene smalt igjen, og heisen begynte å synke, skranglende og klaprende. Han hadde ikke lagt merke til at heisene bråkte sånn den dagen han var her med herr Wiltersen; nå var han sikker på at spetakkelet måtte tilkalle hver sikkerhetsvakt i hele bygningen – men da heisen stoppet, sa den saklige damestemmen bare: «Mysterieavdelingen,» og gitterdørene gled opp. De kom ut i gangen hvor ingenting annet rørte seg enn de nærmeste faklene, som blafret i trekken fra heisen.

Harry snudde seg mot den enkle, svarte døra. Etter mange måneders drømmer om den sto han omsider foran den selv.

«Kom,» hvisket han og gikk foran bortover korridoren. Rett bak ham kom Lulla, som så seg om med litt åpen munn.

«Dere, hør her,» sa han og stanset igjen et par meter fra døra. «Kanskje … kanskje et par stykker skulle bli igjen her, for – for å holde vakt, og –»

«Og åssen skulle vi få gitt deg beskjed hvis det kom noen, liksom?» spurte Gulla og hevet øyebrynene. «Du kan jo være milevis unna.»

«Vi blir med deg, Harry,» sa Nilus.

«La oss komme i gang,» sa Ronny besluttsomt.

Harry hadde fortsatt liten lyst til å ta med seg alle sammen, men han hadde visst ikke noe valg. Han snudde seg mot døra og tok noen skritt framover … og akkurat som i drømmene, svingte den opp, og han gikk inn. De andre fulgte etter.

De sto i et stort, sirkelrundt rom. Alt der inne var svart, også golvet og taket. Den krumme, svarte veggen var med jevne mellomrom brutt av helt like, umerkede, svarte dører uten håndtak, og mellom hver sto det kandelabere med vokslys som brant med blå flammer. Det kjølige, skimrende lyset ble reflektert i det skinnende marmorgolvet; det var som å gå på mørkt vann.

«Lukk døra, en eller annen,» mumlet Harry.

Det var en ordre han angret på så snart Nilus hadde utført den. Uten den lange strimen av lys fra den fakkellyse korridoren utenfor, ble rommet så mørkt at det eneste de kunne se, var knippene av dirrende, blå flammer langs veggene og de spøkelsesaktige refleksene i golvet.

I drømmene hadde Harry alltid gått målbevisst rett over golvet til døra vis-à-vis inngangen, gjennom den og videre. Men rundt ham her var det omtrent et dusin dører. Og mens han stirret på dem og prøvde å bestemme seg for hvilken som var den rette, hørtes en kraftig, romlende lyd, og lysestakene gled sidelengs. Hele den krumme veggen roterte.

Hermine grep Harry i armen, som om hun var redd golvet også skulle bevege seg, men det gjorde det ikke. I noen sekunder la de blå flammene seg flatt og uskarpt som striper av neonlys mens veggen gled rundt, og så,

like plutselig som den hadde begynt, stoppet romlingen, og alt ble stille igjen.

Det spøkte blå streker for øynene til Harry; det var alt han kunne se.

«Hva var det der for noe?» hvisket Ronny skremt.

«Jeg tror det var for at vi ikke skulle vite hvilken dør vi kom inn gjennom,» sa Gulla lavt.

Harry skjønte straks at hun hadde rett; utgangsdøra ville vært like vanskelig å peke ut som en maur på det kullsvarte golvet. Og den døra de skulle videre gjennom, kunne være hvilken som helst av dusinet som omga dem.

«Hvordan kommer vi oss ut igjen?» sa Nilus nervøst.

«Det spiller iallfall ingen rolle nå,» sa Harry bestemt. Han blunket for å prøve å bli kvitt de blå strekene for øynene og knuget enda hardere om tryllestaven. «Vi skal jo'kke ut igjen før vi har funnet Sirius –»

«Men ikke rop på ham, da!» sa Hermine innstendig. Sjelden hadde Harry hatt mindre bruk for et råd; helt instinktivt ville han være så musestille som mulig.

«Hvor går vi da, Harry?» spurte Ronny.

«Jeg vet ik–» begynte Harry. Han svelget. «I drømmene gikk jeg bortover gangen fra heisen og gjennom døra i enden og inn i et mørkt rom – dette her – og så gjennom en ny dør inn i et rom som … som glitrer, liksom. Vi får bare prøve noen dører,» sa han fort. «Jeg kjenner igjen den rette når jeg ser den. Kom.»

Han gikk rett bort til den døra som nå var den nærmeste, med de andre hakk i hæl, satte den venstre hånden mot den kjølige, glatte overflaten, løftet tryllestaven, klar til å slå til med det samme den gikk opp, og skjøv.

Den svingte opp uten motstand.

Etter mørket i det første rommet skapte lampene som hang lavt i gylne lenker fra taket, inntrykk av at dette lange, rektangulære rommet var mye lysere, men det var ikke det glitrende, skimrende lyset Harry hadde sett i drømme. Dette rommet var helt tomt, bortsett fra noen skrivebord, og, presis midt i rommet, en enorm glasstank med en mørkegrønn væske. Den

var stor nok til at alle seks kunne svømt der, men noen perlehvite gjenstander – ganske mange – drev dovent rundt i den.

«Hva er de greiene?» hvisket Ronny.

«Vet ikke,» sa Harry.

«Er det fisker?» sa Gulla åndeløst.

«Akvaviriusmakk!» sa Lulla opphisset. «Pappa fortalte at departementet aler opp –»

«Nei,» sa Hermine. Stemmen lød litt rar. Hun gikk fram og så nærmere etter gjennom glassveggen i tanken. «Det er hjerner.»

«*Hjerner?*»

«Ja … jeg lurer på hva de gjør med dem?»

Harry kom bort til henne ved tanken. Visst var det hjerner, det kunne ikke være tvil, nå som han så dem på nært hold. Nifst skimrende drev de inn og ut av syne i den grønne væsken og minnet nærmest om slimete blomkålhoder.

«Vi får komme oss ut herfra,» sa han. «Dette er ikke det rette, vi må prøve en ny dør.»

«Det er dører her òg,» sa Ronny og pekte rundt på veggene. Da sank hjertet i Harry – hvor svært var egentlig dette stedet?

«I drømmen min gikk jeg gjennom det mørke rommet og videre til det neste,» sa han. «Jeg syns vi skal gå tilbake og prøve igjen derfra.»

Så de skyndte seg tilbake til det mørke, runde rommet; men nå var det spøkelsesbildene av hjerner som svømte for øynene til Harry, ikke de blå flammene.

«Vent!» sa Hermine skarpt idet Lulla skulle til å lukke døra til hjernerommet bak dem. «*Blussio!*»

Hun viftet med staven i lufta, og på døra kom en glødende X til syne. Ikke før gikk døra igjen, før de hørte den romlende lyden, og på ny begynte veggen å rotere fort – men nå var det en rødgyllen strek mellom de svake, blå, og da alt ble stille igjen, brant ildkorset fremdeles der og avmerket den døra de allerede hadde prøvd.

«Smart tenkt,» sa Harry. «OK, da prøver vi denne –»

Igjen gikk han rett bort til nærmeste dør og skjøv den opp, igjen med staven parat og de andre i hælene.

Dette rommet var større enn det forrige, svakt opplyst og rektangulært, men her var midten nedsenket og dannet en stor steinkrypt, omtrent seks meter dyp. De sto ved den øverste raden av en serie steinbenker som løp rundt hele rommet, et hakk dypere for hver rad, som et amfiteater, eller som rettssalen hvor Harry var blitt forhørt av Heksingatinget. Nederst i midten her var det ingen stol med lenker, men en hevet steinplatting, og oppå den sto en dørhvelving av stein som virket så eldgammel, sprukken og smuldrende at det var merkverdig at den ikke hadde rast sammen for lengst. Det var bare hvelvingen, ingen støttende murvegg rundt. Foran den hang et fillete, svart forheng eller slør; og selv om lufta der inne var kald og stille, bølget det svakt i det, som om noen nettopp hadde rørt ved det.

«Er det noen der?» sa Harry og hoppet ned på benken nedenfor. Det kom ikke noe svar, men sløret fortsatte å blafre og duve svakt.

«Forsiktig!» hvisket Hermine.

Harry karret seg nedover benkeradene, en etter en, til han kom ned til steingolvet i krypten. Skrittene ga gjenlyd da han sakte gikk mot plattingen. Den spisse hvelvingen virket mye høyere herfra enn da han så på den ovenfra. Og fremdeles viftet sløret svakt, som om noen nettopp hadde passert forbi det.

«Sirius?» sa Harry, men lavere nå som han var nærmere.

Han hadde en forunderlig fornemmelse av at noen sto rett bak sløret på den andre sida. Han tviholdt om tryllestaven og listet seg rundt plattingen – men det var ingen der. Alt som var å se, var baksida av det slitte, svarte sløret.

«Kom, vi går,» ropte Hermine halvveis oppe i amfiet. «Dette er ikke riktig, Harry – kom nå, kan vi ikke gå?»

Hun lød redd, mye reddere nå enn i rommet med de svømmende hjernene. Men Harry syntes denne hvelvingen hadde en slags skjønnhet, enda så gammel den var. Det blafrende sløret fengslet ham … han ville gjerne gå opp på plattingen, gå igjennom …

«Harry, vær så snill, kom da!» sa Hermine mer inntrengende.

«Ja,» sa han, men rørte seg ikke. Han hadde akkurat hørt noe – svake, hviskende, mumlende lyder fra den andre sida av sløret.

«Hva sier dere?» sa han med så høy stemme at ordene kastet gjenlyd fra steinbenkeradene.

«Det er ingen som sier noe, Harry!» sa Hermine og kom nedover mot ham.

«Det er noen som hvisker der bak,» sa han. Han gikk et stykke bort fra henne og fortsatte å stirre på sløret med rynket panne. «Er det deg, Ronny?»

«Her er jeg, kamerat,» sa Ronny og kom fram bak hvelvingen.

«Er det ingen andre som hører det?» spurte Harry, for hviskingen og mumlingen steg i styrke. Uten at han egentlig hadde tenkt det, merket han at han hadde satt foten på plattingen.

«Jeg hører dem òg,» åndet Lulla og kom bort til dem fra hvelvingen, med blikket på det duvende sløret. «Det er folk der inne!»

«Hva mener du med *'der inne'?*» sa Hermine bryskt. Hun lød mye sintere enn det skulle være noen grunn til da hun hoppet ned fra den nederste benken. «Det er ikke noe 'der inne', det er bare en dørhvelving, det er ikke plass til noen inni den. Gi deg nå, Harry, kom –»

Hun grep ham i armen og halte i ham, men han strittet imot.

«Harry, husk det er Sirius vi er her for!» sa hun med tynn, stram stemme.

«Sirius,» gjentok Harry og fortsatte å stirre hypnotisert på det svaiende, duvende sløret. «Ja …»

Noe gled langt om lenge på plass langt inni ham … *Sirius*, bundet og pint, og her sto han og stirret på denne hvelvingen …

Han tok flere skritt baklengs og tvang seg til å rive blikket bort fra sløret.

«Vi går,» sa han.

«Det er jo det jeg har prøvd å – vel, så kom igjen, da!» sa Hermine og førte an rundt plattingen. På den andre sida sto Gulla og Nilus og stirret også som forhekset på sløret. Uten å si noe tok Hermine Gulla i armen, mens Ronny grep Nilus og geleidet dem bestemt bort til den nederste steinbenken, og derfra klatret de opp til døra igjen.

«Hva tror du den hvelvingen var for noe?» spurte Harry Hermine da de kom ut i det mørke, runde rommet igjen.

«Jeg vet ikke, men farlig var det iallfall,» sa hun bestemt og tegnet et nytt ildkors på døra.

På ny snurret veggen rundt og sto stille igjen. Harry valgte på måfå en ny dør og dyttet. Den rørte seg ikke.

«Hva er det?» sa Hermine.

«Den er … låst …» sa Harry og kastet seg med hele sin tyngde mot døra. Den rikket seg ikke.

«Da er det vel den, da, tror du'kke?» sa Ronny opphisset og prøvde å hjelpe Harry å bryte opp døra. «Det må det vel være!»

«Gå unna, begge to!» sa Hermine skarpt. Hun pekte med tryllestaven på det stedet hvor låsen ville sittet på en vanlig dør og sa: «*Alohomora!*»

Ingenting skjedde.

«Sirius-kniven!» sa Harry. Han fant den fram og stakk den inn i dørsprekken. Alle de andre fulgte spent med mens han strøk spissen nedover sprekken fra øverst til nederst, tok den ut igjen og deretter la seg mot døra på ny. Nei, den satt like fast. Og hva verre var, da Harry kikket ned på kniven, så han at bladet var smeltet.

«Vel, det rommet dropper vi iallfall!» sa Hermine bestemt.

«Men om det er det, da?» sa Ronny og stirret på døra med en blanding av engstelse og lengsel.

«Det kan det ikke være – Harry kunne jo gå igjennom alle dørene i drømmen,» sa Hermine. Hun merket døra med enda et ildkors, mens Harry stakk skaftet på den nå ubrukelige Siriuskniven i lomma.

«Vet dere hva som kan være der inne?» sa Lulla ivrig, idet veggen begynte å dreie rundt igjen.

«Sikkert noe som jatrer, iallfall,» sa Hermine lavt, og Nilus lo nervøst.

Veggen stanset, og med en følelse av voksende desperasjon skjøv Harry døra opp.

«*Her er det!*»

Det var det nydelige, dansende, diamantgnistrende lyset som gjorde at han kjente det igjen med det samme. Da øynene begynte å venne seg til det, så han at det glinset i ur overalt – store ur og små ur, bestefarsur og reiseur, enten de hang i mellomrommene mellom bokhyller eller sto på pultradene

som strakte seg bortover, slik at hele rommet var fylt av en evinnelig, ubønnhørlig tikking, som tusenvis av ørsmå marsjerende skritt. Kilden til det dansende, diamantklare lyset var en svær krystallklokke som sto i bortenden.

«Denne veien!»

Hjertet hans pumpet vilt nå som han visste at de var på rett spor. Han førte an bortover den smale passasjen mellom pultrekkene, nå som i drømmene rett mot lyskilden, glassklokka, som var minst like høy som ham og sto oppå en av pultene. Den var fylt av noe som minnet om bølgende, glitrende vind.

«Næ, se!» sa Gulla da de kom nærmere. Hun pekte inn mot midten av klokka.

Der, duvende i den gnistrende strømmen, var et ørlite, edelsteinsglitrende egg. Når det steg opp, åpnet det seg, og en kolibri kom ut og svevde opp til toppen av klokka, men når den sank med strømmen, ble fjærene pjuskete og fuktige, og før fuglen var kommet helt til bunns i klokka, var den på ny blitt omsluttet av egget.

«Fortsett videre!» sa Harry skarpt, for det så ut som Gulla ville bli stående og se på at egget enda en gang forvandlet seg til en fugl.

«*Du* somla da lenge nok ved den derre gamle hvelvingen!» sa hun surt, men fulgte etter forbi glassklokka og fram til den eneste døra bak den.

«Her er det,» sa Harry igjen, og nå pumpet hjertet så fort og hardt at han syntes det måtte gjøre det vanskelig å skjønne hva han sa. «Gjennom her –»

Han så seg om; alle hadde tryllestavene klare og så plutselig alvorlige og engstelige ut. Han så på døra, ga den et skubb, og den gikk opp.

De var der; de hadde funnet stedet – høyt som en kirke, og fylt av en eneste ting: tårnhøye hyllerader dekket med små, støvete glasskuler, som glimtet matt i skjæret fra nye vokslys i kandelabere på hyllegavlene. Også disse flammene var blå, som de i det runde rommet bak dem, og det var svært kaldt.

Harry listet seg fram og tittet bortover en av de tussmørke passasjene mellom to hyllerader. Han kunne ikke høre noe, og ikke se det minste tegn til bevegelse.

«Du sa det var rad nittisju,» hvisket Hermine.

«Ja,» pustet Harry. Han kikket opp på gavlen til den nærmeste raden. Under armene med blå lys som stakk ut fra den, glimtet det i sølvblanke tall: *53*.

«Vi må til høyre, tror jeg,» hvisket Hermine og myste mot neste rad. «Ja … det står femtifire der …»

«Ha stavene klare,» sa Harry lavt.

De så seg ofte tilbake mens de listet seg videre langs gatenettet av hyller, hvor bortenden av hver enkelt lå i nesten stummende mørke. Noen av glasskulene på hyllene var fylt av noe væskeaktig som glødet spøkelsesaktig, mens andre var like døde og mørke som gamle lyspærer. Under hver lå en liten, gulnet merkelapp.

De passerte rad åttifire … åttifem … Harry voktet intenst på den minste lyd, den minste bevegelse, men Sirius kunne være kneblet nå, eller bevisstløs … *eller allerede død*, sa en uønsket stemme i hodet.

Da hadde jeg følt det, sa han til seg selv, mens hjertet hamret mot adamseplet, jeg hadde visst det alt …

«Nittisju!» hvisket Hermine.

De stimlet sammen i en klynge ved gavlen og stirret bortover passasjen langs hylleraden. Det var ingen der.

«Han er helt borte i den andre enden,» hvisket Harry. Han var blitt litt tørr i munnen. «Dere ser det ikke så tydelig herfra.»

Og han førte dem mellom de tårnhøye radene av glasskuler, og noen av dem lyste svakt der de gikk forbi …

«I nærheten her,» hvisket Harry. Nå kunne hvert skritt vise dem Sirius’ mishandlede skikkelse på det mørke golvet. «Når som helst nå … vi er like ved …»

«Harry?» sa Hermine nølende, men han ville ikke svare. Han var fryktelig tørr i munnen.

«Like … her i … nærheten …» sa han.

De var kommet til enden av raden og kom ut i mer halvskumt vokslysskjær. Det var ingen der. Alt var bare støv og gungrende stillhet.

«Kanskje han er …» hvisket Harry hest og tittet bortover neste passasje. «Eller kanskje …» Han skyndte seg og tittet i den bortenfor.

«Harry?» sa Hermine igjen.

«Hva er det?» snerret han.

«Jeg … jeg tror ikke Sirius er her.»

Ingen sa noe. Harry ville ikke se på noen av dem. Han følte seg kvalm. Han kunne ikke begripe hvorfor ikke Sirius var her. Han *måtte* være her. Det var jo her han hadde sett ham …

Han løp bortover hele gangen langs denne enden av hylleradene og kikket inn. Den ene tomme passasjen etter den andre flimret forbi. Han snudde og løp den andre veien, forbi de stirrende kameratene. Ingen steder var det tegn til Sirius, ingen steder var det spor av noen kamp.

«Harry?» ropte Ronny.

«Hva?»

Han ville ikke høre hva Ronny ville, ville ikke høre ham si at han hadde vært en idiot eller foreslå at de skulle dra tilbake til Galtvort, men heten begynte å stige opp i fjeset, og det føltes som om han helst ville gjemme seg her nede i mørket lenge, lenge – heller det enn å møte det skjærende lyset i atriet over dem og de anklagende blikkene til de andre …

«Har du sett dette?» sa Ronny.

«Hva?» sa Harry igjen, men denne gangen ivrig – det måtte være et tegn på at Sirius hadde vært der, et spor. Han gikk fort tilbake dit de andre sto, et lite stykke inne i passasjen ved rad nittisju, men der fant han ikke annet enn Ronny som stirret på en av glasskulene på en hylle.

«Hva er det?» spurte han mismodig.

«Det – det står navnet ditt på denne,» sa Ronny.

Harry gikk litt nærmere. Ronny pekte på en av de små glasskulene som glødet med et matt skjær, selv om den var nokså støvete og øyensynlig ikke var blitt rørt på mange år.

«Navnet mitt?» sa Harry uforstående.

Han gikk enda nærmere. Siden han ikke var så høy som Ronny, måtte han legge hodet bakover for å lese den gulnede lappen på hylla rett under

den støvete kula. Med snirklet håndskrift sto det skrevet en dato fra omtrent seksten år før, og under den:

R.P.R. til A.P.U.B.H.
Mørkets herre
og (?) Harry Potter

Harry glodde på den.

«Hva er det?» spurte Ronny; han lød nervøs. «Hva gjør navnet ditt her nede?»

Han tittet på de andre lappene bortover den samme hylla.

«Jeg står ikke her,» sa han forbløffet. «Ingen av oss andre står her.»

«Harry, jeg tror ikke du burde røre den,» sa Hermine skarpt idet han strakte ut hånden.

«Hvorfor ikke?» sa han. «Den har jo noe med meg å gjøre, ikke sant?»

«Ikke gjør det, Harry,» sa Nilus plutselig. Harry så på ham – det runde ansiktet glinset litt av svette. Han så ut som han ikke tålte stort mer spenning.

«Det står mitt navn på den,» sa Harry.

Og med en følelse av at det fikk gå som det ville, lukket han neven om den støvete glasskula. Han hadde ventet at den skulle være kald, men det var den ikke. Tvert imot føltes det som om den hadde ligget i solsteika i timevis, som om den ble varmet av gløden innenfra. Det var med en forventning, ja, et håp om at noe dramatisk skulle skje, noe spennende som kunne gjøre den lange og farlige reisen bryet verdt tross alt, at Harry løftet kula ned fra hylla og stirret på den.

Det skjedde absolutt ingenting. De andre trengte seg tettere sammen om ham og stirret også ned på kula mens han pusset den fri for det tette støvlaget.

Og så, rett bak ryggen på dem, lød en slepende stemme.

«Utmerket, Potter. Snu deg nå, pent og rolig, og gi den til meg.»

KAPITTEL TRETTIFEM

GJENNOM SLØRET

Ut av tomme lufta dukket det fram svarte skikkelser rundt dem og sperret veien til alle sider; øyne glinset gjennom huller i hettene, og et dusin tente stavtipper pekte rett på seks hjerter. Fra Gulla kom det et hikst av skrekk.

«Til meg, Potter,» gjentok Lucifus Malfangs slepende stemme, og han holdt hånden fram med håndflaten opp.

Magen til Harry tok et svalestup. De var fanget, og fienden var to mot én.

«Til meg,» sa Malfang enda en gang.

«Hvor er Sirius?» sa Harry.

Flere av dødseterne lo. En skjærende kvinnestemme midt i den mørke klyngen til venstre for Harry sa triumferende: «Mørkets herre vet alt!»

«Alt,» gjentok Malfang lavt. «Og nå – gi meg spådommen, Potter.»

«Jeg vil vite hvor Sirius er!»

«*Jeg vil vite hvor Sirius er!*» hermet kvinnen til venstre.

Hun og de andre dødseterne nærmet seg; de var mindre enn en meter fra Harry og de andre. Lyset fra stavene deres skar ham i øynene.

«Dere har ham,» sa Harry og ignorerte den stigende panikken i brystet, frykten han hadde kjempet mot helt siden de kom inn på nittisjuende rad. «Han er her. Jeg vet det.»

«*Lille babyen våknet og tjodde at det den hadde djømt, vaj sant,*» sa kvinnen i en motbydelig parodi på babyspråk. Harry merket at Ronny rørte på seg like ved.

«Ikke gjør noe,» mumlet Harry. «Ikke ennå –»

Kvinnen som hadde hermet, satte i et skingrende latterhyl.

«Hører dere? *Hører dere?* Han gir de andre barna instrukser, akkurat som om han skulle slåss mot oss!»

«Du kjenner ikke Potter slik som jeg, Bellatrix,» sa Malfang bløtt. «Han har en stor svakhet for det heroiske; det er en side ved ham som Mørkets herre har forstått. *Gi meg nå spådommen*, Potter.»

«Jeg vet at Sirius er her,» sa Harry igjen, skjønt panikken snørte brystet sammen, og det føltes som om han ikke fikk puste ordentlig. «Jeg vet dere har ham!»

Flere av dødseterne lo igjen, men kvinnen lo høyest av alle.

«Tida er inne til å lære forskjellen på drøm og virkelighet, Potter,» sa Malfang. «Gi meg spådommen, før vi begynner å bruke stavene.»

«Så kjør i vei, da,» sa Harry og løftet sin egen stav i brysthøyde. Med det samme løftet Ronny, Hermine, Gulla, Lulla og Nilus stavene sine. Knuten i magen hans strammet seg. Hvis Sirius virkelig ikke var her, hadde han ført vennene sine i døden helt uten grunn …

Men dødseterne slo ikke til.

«Rekk meg spådommen, så behøver ingen å komme til skade,» sa Malfang kjølig.

Da var det Harrys tur til å le.

«Jo, akkurat!» sa han. «Jeg gir Dem denne – spådommen, var det det De kalte det? Og så lar De oss bare tutle hjem, liksom?»

Ordene var bare så vidt sagt da den kvinnelige dødseteren skrek: «*Apporto* spåd–»

Men Harry var beredt. «*Parero!*» ropte han før hun var ferdig med formelen; glasskula glapp litt, men han greide å holde på den.

«Å, så han vil være med og leke, lille bitte Potter-babyen?» sa hun. De vanvittige øynene mønstret ham gjennom øyehullene i hetta. «Ja vel –»

«NEI, HAR JEG SAGT!» brølte Lucifus Malfang til henne. «Hvis du knuser den –»

Hodet til Harry gikk på høygir. Dødseterne ville ha denne støvete kula av blåst glass. Selv hadde han ingen interesse av den. Han ville bare få dem ut av dette i live, bare sørge for at ingen av vennene hans måtte betale en grufull pris for hans egen dumhet …

Kvinnen kom et skritt nærmere, bort fra de andre dødseterne, og nappet av seg hetta. Azkaban hadde hult ut Bellatrix DeMons' ansikt og gjort det magert og kranieaktig, men det levde, det brant med en febrilsk, fanatisk glød.

«Så du trenger mer overtalelse?» sa hun. Brystet hennes steg og sank fort. «Vel – så ta den minste,» befalte hun den nærmeste dødseteren. «La ham se på at vi torturerer småpiken der. Jeg skal gjøre det.»

Harry merket at de andre trengte seg sammen rundt Gulla. Selv tok han et skritt til side så han sto rett foran henne og holdt spådommen opp foran brystet.

«Da må du knuse denne – hvis du vil torturere noen av oss,» sa han til Bellatrix. «Jeg tror ikke sjefen din blir særlig glad hvis dere kommer igjen uten den, eller hva?»

Hun rørte seg ikke, bare stirret på ham, mens tungespissen fuktet de smale leppene.

«Vel,» sa Harry, «hva slags spådom er det vi snakker om, egentlig?»

Han kunne ikke komme på noe annet å gjøre enn å fortsette å snakke. Nilus' arm presset mot hans, og han kunne merke at den dirret; samtidig merket han den forte pusten til en av de andre mot bakhodet. Han håpet samtlige av dem tenkte så det knakte på måter å komme ut av dette på, for hans eget hode var aldeles tomt.

«Hva slags spådom?» gjentok Bellatrix, og smilet forsvant fra ansiktet. «Skal det være en spøk, Harry Potter?»

«Niks, ingen spøk,» sa Harry. Blikket hans hoppet fra dødseter til dødseter på jakt etter et svakt ledd i kjeden, et hull å smutte fri gjennom. «Hvorfor vil Voldemort ha den?»

Flere av dødseterne hveste lavt.

«Våger du å si hans navn?» hvisket Bellatrix.

«Ja da,» sa Harry. Når som helst ventet han et nytt forsøk på å hekse fra ham glasskula og passet på å holde et fast tak om den. «Jøss da, *jeg* har ingen problemer med å si Vold–»

«Hold munn!» hylte Bellatrix. «Du våger å ta hans navn i din uverdige munn, du våger å besmitte det med din halvblodstunge, du våger –»

«Visste du at han er halvblods selv?» sa Harry dumdristig. Han hørte Hermines jamrende lille stønn. «Voldemort altså? Jo da, moren hans var en heks, men faren var en gomp – men kanskje han har fortalt gjengen din at han er fullblods?»

«LAMSLØ–»

«NEI!»

En stråle av rødt lys skjøt ut fra tippen av Bellatrix DeMons' stav, men Malfang fikk slått den til side; hans heksing fikk hennes til å treffe hylla like til venstre for Harry, og flere av glasskulene ble sprengt i fillebiter.

To skikkelser, perlehvite som spøkelser, flytende som røyk, foldet seg opp av glasskårene på golvet. Begge begynte å snakke, og stemmene viklet seg ut og inn av hverandre så det bare ble bruddstykker å høre gjennom kjeftingen til Malfang og Bellatrix.

«*… ved solhverv skal det komme en ny …*» sa omrisset av en skjegget, gammel mann.

«IKKE ANGRIP! VI MÅ HA SPÅDOMMEN!»

«Han våget – han våger –» hylte Bellatrix usammenhengende, «han står der og – skitne halvkaste –»

«VENT TIL VI HAR SPÅDOMMEN!» bæljet Malfang.

«*… og siden skal ingen komme …*» sa omrisset av en ung kvinne.

Og så gikk de to skikkelsene som hadde steget opp fra de knuste glasskulene, i oppløsning i lufta. Ingenting var igjen av dem eller deres gamle bolig, annet enn knuste glasskår på golvet. Men de hadde gitt Harry en idé. Problemet var å få kommunisert den til de andre.

«Dere har ikke fortalt meg hva som er så spesielt med denne spådommen dere vil ha,» sa han for å vinne tid. Imens skjøv han forsiktig foten til sida og følte seg for etter en av de andres.

«Ikke prøv å leke med oss, Potter,» sa Malfang.

«Jeg leker ikke,» sa Harry, med tankene halvveis på samtalen og halvveis på den smygende foten. Og så fant han tærne til en av dem og tråkket på dem. En brå innpust bak ham røpet at de tilhørte Hermine.

«Hva?» hvisket hun.

«Så Humlesnurr har aldri fortalt deg at grunnen til at du har det arret, var å finne innerst i Mysterieavdelingen?» sa Malfang spottende.

«Jeg – hva?» sa Harry; et øyeblikk glemte han hele planen. «Hva med arret?»

«*Hva?*» gjentok Hermine mer insisterende bakfra.

«Kan det være mulig?» sa Malfang, med noe som lød som ondskapsfull fryd. Noen av dødseterne lo igjen, og Harry utnyttet sjansen til å hvese til Hermine, med lepper som bevegde seg minst mulig: «Knus hyller –»

«Så det har Humlesnurr aldri fortalt?» gjentok Malfang. «Det forklarer hvorfor du ikke kom før, Potter. Mørkets herre lurte på hvorfor –»

«– når jeg sier *nå* –»

«– du ikke kom settende straks han viste deg i drømme hvor den var gjemt. Han trodde du ville være nysgjerrig nok til å ville høre den nøyaktige ordlyden –»

«Gjorde han det, nå?» sa Harry. Bak seg følte han, mer enn hørte, at Hermine sendte beskjeden videre til de andre, og han prøvde å holde samtalen gående, å avlede dødseterne. «Så han ville at jeg skulle komme og hente den, altså? Hvorfor det?»

«*Hvorfor?*» Malfang lød like vantro som henrykt. «Fordi de eneste som har lov til å ta ut en spådom fra Mysterieavdelingen, er dem den handler om, Potter, hvilket Mørkets herre oppdaget da han prøvde å bruke andre til å stjele den til seg.»

«Og hvorfor ville han stjele en spådom om meg?»

«Om dere begge, Potter, begge … har du aldri spurt deg selv *hvorfor* Mørkets herre prøvde å drepe deg da du var liten?»

Harry stirret inn i øyeslissene hvor Malfangs grå øyne glimtet. Var denne spådommen årsaken til at foreldrene hans hadde dødd, og til at han hadde fått lynarret? Holdt han svaret på alt dette i neven akkurat nå?

«Noen har altså kommet med en spådom om Voldemort og meg?» sa han lavt og knuget den varme glasskula i hånden mens han stirret på Lucifus Malfang. Den var knapt større enn en snopp, og fremdeles ru av støv. «Og så fikk han meg til å komme og hente den? Hvorfor kunne han ikke hente den selv?»

«Hente den selv?» hylte Bellatrix og kaklet av sinnssyk latter. «Skulle Mørkets herre spasere inn i Magidepartementet, så lenge de er så vennlige å ignorere at han er kommet tilbake? Skulle Mørkets herre avsløre seg for svartspanerne, når de for øyeblikket kaster bort sin tid på min kjære fetter?»

«Så han får dere til å gjøre drittarbeidet for seg, da?» sa Harry. «Som da han prøvde å få Styrian til å stjele det – og Omen?»

«Bra, Potter, meget bra …» sa Malfang langsomt. «Men Mørkets herre vet jo at du ikke er uintellig –»

«NÅ!» hylte Harry.

Bak ham brølte fem stemmer: «*EKSPLOSIO!*» Fem forbannelser fløy i fem retninger, og hyllene på motsatt side eksploderte; hele det tårnhøye byggverket svaiet, hundrevis av glasskuler gikk i knas, perlehvite omriss foldet seg ut i lufta og svevde der med stemmer som hvisket fra hvem vet hvilken for lengst forsvunnet fortid, midt i fossen av knasende glass og splintrende treverk som nå flommet utover golvet –

«LØP!» hylte Harry, mens flere hyller sjanglet faretruende og flere glasskuler begynte å falle ovenfra. Han snappet en nevefull av Hermines kutte og rykket henne med seg og holdt den andre armen beskyttende over hodet mens hyllebiter og glasskår regnet ned over dem. En dødseter kastet seg fram gjennom støvskyen, og Harry smelte til ham med albuen midt i maskefjeset – alle ropte og skrek, det kom smertehyl, tordenbrak når nye hyller falt sammen, og stadig nye ekkoer av seere slapp ut av kulene sine og hvisket sine selsomme bruddstykker –

Veien forover lå åpen; Harry så Ronny, Gulla og Lulla sprinte forbi med armene over hodet – noe tungt traff ham i kinnet, men han dukket bare hodet og løp videre – en hånd grep ham i skulderen; han hørte Hermine rope: «*Lamstivosløvus!*» og hånden slapp med det samme –

De kom til enden av rad nittisju, og Harry tok til høyre og la på sprang for alvor – han hørte fottrinn like bak, hørte Hermine rope til Nilus at han måtte skynde seg – rett forut sto døra de var kommet inn av, på gløtt; han kunne se det glitrende lyset fra glassklokka, og han fór igjennom, fremdeles med spådomskula i neven, og ventet på at de andre skulle komme over terskelen så han fikk smelt døra igjen bak dem –

«*Plomberiporto!*» hikstet Hermine, og døra forseglet seg med en rar, sugende lyd.

«Hvor – hvor er de andre?» gispet Harry.

Han hadde trodd at Ronny, Gulla og Lulla var like foran dem, at de ventet i det samme rommet, men de var ikke der.

«De må ha tatt feil vei!» hvisket Hermine forskrekket.

«Hør!» hvisket Nilus.

Fra den andre sida av døra de nettopp hadde forseglet, hørte de skritt og rop. Harry la øret mot døra og hørte Lucifus Malfang brøle: «Glem Nokk – *bare glem ham*, sier jeg – skadene hans betyr ingenting for Mørkets herre mot å miste den spådommen! Juksom, kom tilbake hit, vi må organisere oss! Vi deler oss opp parvis og leter – og ikke glem å ta pent på Potter til vi har spådommen; de andre kan dere drepe som det passer – Bellatrix, Rodolfus, dere tar til venstre; Krabbe, Radamsus, dere til høyre – Juksom, Dolohov, døra rett fram – McKnife og Averson, den veien – Rottenroll, der borte – Multiplom, bli med meg!»

«Hva gjør vi nå?» spurte Hermine, som skalv fra topp til tå.

«Vi blir iallfall ikke stående her og vente på at de finner oss,» sa Harry. «Vi må vekk fra denne døra.»

De løp så stille de kunne, forbi den skimrende glassklokka hvor det ørlille egget evinnelig ble klekket ut og klekket inn igjen, mot utgangen til den runde inngangshallen i bortenden. De var nesten framme da Harry hørte noe stort og tungt brake inn i den døra Hermine hadde hekset igjen.

«Unna vei!» sa en grov røst. «*Alohomora!*»

Døra fløy opp, og samtidig stupte Harry, Hermine og Nilus inn under pultene. De så nederkanten av kuttene til to dødsetere og føttene som nærmet seg fort.

«De kan ha løpt videre til hallen,» sa den grove stemmen.

«Sjekk under pultene,» sa en annen.

Harry så knærne deres bøye seg – han stakk tryllestaven fram under pulten og ropte: «*Lamstivosløvus!*»

En stråle av rødt lys traff den nærmeste dødseteren, som falt baklengs mot et bestefarsur og rev det med seg i fallet; men den andre dødseteren

hadde hoppet til side og unngått heksingen, og nå pekte hans egen stav mot Hermine, som hadde krabbet fram under pulten for å få bedre sikte.

«*Avada–*»

Harry sparket fra, kastet seg over golvet og grep dødseteren om knærne, så han sjanglet og falt og bommet. Nilus veltet en pult i iveren etter å hjelpe til, fektet med staven mot dem og skrek: «*Exitarmus!*»

Både Harry og dødseteren fikk tryllestavene revet ut av hendene. Stavene suste bakover mot spådomssalen, og begge kom seg på beina og løp etter, dødseteren forrest, med Harry etter og Nilus som baktropp, skrekkslagen over hva han hadde gjort.

«Unna vei, Harry!» skrek han, tydeligvis fast besluttet på å gjøre skaden god igjen.

Harry kastet seg til side idet Nilus siktet på ny og ropte:

«*LAMSTIVOSLØVUS!*»

Den røde lysstrålen skjøt rett over skulderen på dødseteren og traff et glasskap fullt av timeglass i alle varianter; skapet veltet i golvet og ble knust, glasskår fløy overalt, skapet veltet opp igjen og sto fint og helt, falt overende igjen, ble knust –

Dødseteren snappet staven sin fra golvet ved den glitrende glassklokka. Harry dukket ned bak en ny pult idet mannen snudde seg, men masken hans hadde glidd ned; han kunne ikke se å sikte – han rev den av seg med den frie hånden og ropte: «*LAMST–*»

«*LAMSTIVOSLØVUS!*» skrek Hermine, som så vidt hadde tatt dem igjen. Det røde lyset traff dødseteren midt i brystet; han stivnet med armen utstrakt, staven hans klapret mot golvet, og han selv veltet baklengs mot krystallklokka. Harry ventet å høre et *klonk* – at mannen skulle treffe glasset, skli ned langs klokka og havne på golvet, men i stedet gled hodet hans gjennom glassoverflaten som om det var en såpeboble, og han ble liggende på ryggen på bordplata med hodet inni klokka og den glitrende vinden.

«*Apporto* stav!» ropte Hermine. Harrys stav fløy fram fra en mørk krok, og hun kastet den til ham.

«Takk,» sa han. «OK, da får vi komme oss –»

«Se der!» sa Nilus sjokkert. Han stirret på dødseteren i glassklokka.

Alle tre løftet stavene, men ingen brukte dem – alle glodde forferdet og med åpen munn på hva som skjedde med hodet til mannen.

Det krympet – i rasende fart ble det mer og mer skallet, det svarte håret og skjeggstubben forsvant inn i hodet, kinnene ble glatte, hodet rundt og dekket av dunhår –

Øverst på den tykke, muskuløse halsen til dødseteren satt det nå et spedbarnshode. Han kjempet for å komme seg opp, men mens de sto og så gapende på, begynte det å svulme opp igjen til sin gamle størrelse, og stritt, svart hår begynte å tyte fram fra isse og hake …

«Det er tida,» sa Hermine med ærefrykt i stemmen. «Selve *tida* …»

Dødseteren ristet på det stygge hodet sitt og prøvde å komme til seg selv, men før han rakk det, begynte det på ny å krympe til babyform …

Fra et rom i nærheten hørte de et rop, et brak og et skrik.

«Ronny?» hylte Harry og bråsnudde bort fra den skrekkelige forvandlingen som foregikk foran dem.

«Harry!» skrek Hermine.

Dødseteren hadde fått hodet ut av glassklokka. Han så utrolig merkelig ut – det lille babyhodet vrælte høyt mens de tykke armene veivet faretruende i alle retninger – hvis ikke Harry hadde dukket i tide, hadde en av dem truffet ham. Han løftet tryllestaven, men forbløffende nok grep Hermine ham i armen.

«Du kan vel ikke skade en baby!»

Det var ikke tid til å diskutere. Harry hørte skrittene til flere mennesker nærme seg fra spådomssalen, og skjønte – for sent – at han ikke burde ropt og avslørt hvor de var.

«Kom igjen!» sa han, og de vendte ryggen til den stygge dødseterbabyen som stavret etter dem og la på sprang mot døra ut til den svarte inngangshallen som sto åpen i den andre enden.

De var halvveis dit da Harry gjennom døråpningen så to nye dødsetere komme løpende mot dem den veien; i stedet vrengte de over til venstre, smatt inn på et lite, overfylt kontor og smelte døra igjen bak seg.

«*Plomberip*–» begynte Hermine, men før hun rakk å si formelen ferdig, smalt døra opp igjen, og de to dødseterne kom farende inn.

Med et triumfbrøl hylte begge:

«*HINDRIO!*»

Harry, Hermine og Nilus ble slått overende; Nilus ble slengt over et skrivebord og forsvant av syne, Hermine ble kastet inn i en bokhylle og prompte begravd under en foss av tunge bøker, mens bakhodet til Harry smalt inn i steinveggen bak ham så ørsmå fyrverkerier roterte for øynene. Et øyeblikk var han for svimmel og fortumlet til å reagere.

«VI HAR HAM!» ropte dødseteren nærmest Harry. «PÅ ET KONTOR VED –»

«*Forstummio!*» ropte Hermine, og mannen mistet stemmen. Munnen fortsatte å bevege seg bak masken, men det kom ikke en lyd. Den andre dødseteren skubbet ham til side.

«*Petrificus totalis!*» ropte Harry idet dødseter nummer to hevet tryllestaven. Øyeblikkelig smalt armene og beina hans sammen, og han falt framover og ble liggende med ansiktet ned på teppet for føttene til Harry, stiv som en stokk.

«Flott, Ha–»

Men dødseteren som Hermine nettopp hadde tatt mælet fra, gjorde plutselig et hogg med staven sin, og en strek av fiolett ild skar tvers over brystet hennes. Det kom et tynt, lite «Å!» fra henne, nesten overrasket, og så sank hun sammen på golvet og lå urørlig.

«HERMINE!»

Harry falt på kne ved sida av henne, og Nilus kravlet fram under skrivebordet med tryllestaven foran seg. I det samme sparket dødseteren hardt mot hodet hans, og foten knekte staven tvers over før den traff ham i fjeset. Nilus utstøtte et smertevræl og rykket tilbake med hendene for ansiktet. Harry kastet seg rundt med sin egen stav i været – nå var det ham dødseteren pekte på med staven sin. Han hadde revet av seg masken, og Harry kjente igjen det lange, bleke, forvridde fjeset fra *Aftenprofeten*: Antonin Dolohov, trollmannen som hadde myrdet brødrene Prunk.

Dolohov gliste. Med den frie hånden pekte han først på spådommen Harry tviholdt på, så på seg selv og siden på Hermine. Riktignok kunne han ikke snakke lenger, men meningen kunne ikke vært tydeligere: Gi meg spådommen, ellers går det likedan med deg som med henne …

«Som om du ikke dreper oss alle tre, liksom, så snart jeg gir deg den!» sa Harry.

Panikken hvinte i hodet og gjorde det vanskelig å tenke. Han hadde den ene hånden på skulderen til Hermine, som fremdeles var varm, men våget ikke se ordentlig på henne. *Ikke la henne være død, ikke la henne være død, det er min feil hvis hun er død …*

«Thabbe hva du gjød, Haddy, thå igge ji'd ti hab!» sa Nilus innett under skrivebordet. Han tok hendene fra ansiktet, og Harry så nesa som opplagt var brukket og blodet som strømmet nedover munnen og haken.

I det samme lød et brak borte ved døra, og Dolohov skottet over skulderen – det var dødseteren med babyhodet som hadde dukket opp i åpningen; hodet vrælte fortsatt, mens de svære nevene veivet ustyrlig mot alt omkring. Harry grep sjansen:

«*PETRIFICUS TOTALIS!*»

Heksingen traff Dolohov før han rakk å parere, og han ramlet forover og ble liggende over kameraten, begge like stive og ute av stand til å røre seg.

«Hermine,» sa Harry straks og ristet henne mens dødseteren med babyhodet sjanglet videre og forsvant. «Hermine, du må våkne …»

«Hva va det had gjode me hedde?» sa Nilus og kom krabbende fram. Han knelte på den andre sida av henne. Blodet flommet fra nesa hans, som raskt svulmet opp.

«Vet ikke …»

Nilus fant fram til pulsen hennes.

«Det *æd* pudth dæd, Haddy, det æd jeg thigged på.»

Lettelsen som flommet gjennom Harry da, var så sterk at et øyeblikk gikk det rundt for ham.

«Lever hun, altså?»

«Ja, jeg thod det.»

Det ble en liten pause, som Harry brukte til å lytte etter flere fottrinn, men alt han kunne høre, var babyklynkingen og rabalderet fra dødseteren i naborommet.

«Nilus, vi er ikke langt fra utgangen,» hvisket han. «Vi er like ved det runde rommet … hvis vi bare kan få deg igjennom det og finne den rette døra før det kommer flere dødsetere, vedder jeg på at du kan få med deg Hermine bort den korridoren og inn i heisen … og da kunne du få tak i noen … slå alarm …»

«Hva had *du* tegt å gjøde, da?» sa Nilus, tørket den blødende nesa med ermet og stirret på Harry.

«Jeg må finne de andre,» sa Harry.

«Da vid jeg bdi bed og fidde deb,» sa Nilus bestemt.

«Men Hermine –»

«Vi tad hedde bed åth,» sa Nilus. «Jeg kad bæde hedde – du æd bede tid å thåth be deb edd bæi –»

Han reiste seg, grep en av armene hennes og stirret på Harry, som nølte litt, men så grep han den andre og hjalp til å heise den slappe kroppen opp på skuldrene til Nilus.

«Vent,» sa han, snappet Hermines tryllestav opp fra golvet og ga den til Nilus. «Best du tar denne.»

Nilus sparket unna bitene av sin egen, og de gikk sakte mot døra.

«Bethta kobbed ti å dthepe bæi,» sa Nilus utydelig mens blodet sprutet fra nesa. «Det vad dthed gabdthe tydthethaved tid fadth.»

Harry stakk hodet ut gjennom døra og speidet vaktsomt rundt. Dødseteren med babyhodet hylte fortumlet og redd, sjanglet borti ting og veltet bestefarsur og pulter, mens glasskapet – som Harry nå regnet med inneholdt tidsvendere – fortsatte å falle, bli knust og heles igjen ved veggen bak dem.

«Han der kommer aldri til å merke oss,» hvisket han. «Kom an … hold deg rett bak meg …»

De smøg seg ut fra kontoret og bort til døra til den svarte hallen, som nå var folketom. Etter noen skritt – for Nilus' del litt vaklende under vekta av Hermine – svingte døra til tidsrommet igjen bak dem, og veggen begynte

nok en gang å rotere. Smellen Harry hadde fått i bakhodet, hadde visst gjort ham litt ustø; han knep øynene sammen og svaiet litt til veggene sto stille igjen. Med en synkende fornemmelse i mellomgolvet så han at Hermines ildkors på dørene hadde sluknet.

«Hvilken vei tror du –»

Men før de rakk å avgjøre hvilken de skulle prøve, fór en dør til venstre for dem opp, og tre mennesker kom dettende inn.

«Ronny!» kvekket Harry og løp mot dem. «Gulla! Er dere –?»

«Harry,» sa Ronny og fniste dumt. Han sjanglet fram, grep tak i kutten til Harry og glodde på ham med svømmende øyne. «Der er du jo … ha ha ha … så rar du ser ut, Harry … helt i ugreie …»

Ansiktet hans var svært blekt, og det sildret noe mørkt fra den ene munnviken. I neste øyeblikk ga knærne hans etter, men han holdt fremdeles grepet i kuttebrystet til Harry, slik at Harry ble stående i et slags bukk.

«Gulla?» sa Harry engstelig. «Hva er det som har skjedd?»

Men Gulla ristet på hodet, gled ned langs veggen og ble sittende på golvet mens hun pustet fort og holdt seg om ankelen.

«Jeg tror ankelen hennes er brukket, jeg hørte noe som knakk,» hvisket Lulla og bøyde seg over henne. Hun var den eneste av dem som virket uskadd. «Fire av dem jagde oss inn i et rom fullt av planeter; det var veldig rart der inne, en stund svevde vi bare rundt i mørket –»

«Harry, vi så rett på Uranus!» sa Ronny og fortsatte å fnise. «Du tar vel den? Ur-anus – ha ha ha –»

En boble av blod vokste fram i munnviken hans og brast.

«– og så var det en av dem som grep Gulla i foten, og jeg brukte Eksplosiusforbannelsen og sprengte Pluto rett i fjeset på ham, men …»

Lulla viftet mismodig mot Gulla, som satt med lukkede øyne og pustet fort og grunt.

«Men hva med Ronny?» sa Harry redd. Ronny bare fniste og hang der i kutten hans.

«Jeg vet ikke hva de traff ham med,» sa Lulla trist, «men han er jo blitt litt rar – det var så vidt jeg fikk ham med.»

«Harry,» sa Ronny, trakk øret hans ned til seg og fniste lavt, «vet du hvem den jenta er, Harry? Det er Skrulla … Skrulla Lunekjær … ha ha ha …»

«Vi må komme oss ut herfra,» sa Harry bestemt. «Lulla, kan du hjelpe Gulla?»

«Ja,» sa Lulla. Hun stakk tryllestaven bak øret for å ha den klar, la armen om livet på Gulla og hjalp henne opp.

«Det er min ankel, jeg kan greie det selv!» sa Gulla utålmodig, men i neste øyeblikk vaklet hun sidelengs og måtte støtte seg på Lulla. Harry heiste Ronnys arm over skuldrene – slik han hadde tatt Dudleifs for så mange måneder siden. Han så seg om. De hadde én sjanse av tolv til å treffe utgangen ved første forsøk –

Han bukserte Ronny mot en av dørene, og de var kanskje en halvmeter fra den da en dør på motsatt side av hallen fór opp, og tre dødsetere kom løpende inn med Bellatrix DeMons foran.

«*Der er de!*» hylte hun.

Lammestråler skjøt gjennom rommet. Harry skubbet opp døra foran seg, slengte Ronny inn uten videre dikkedarer og dukket tilbake igjen for å hjelpe Nilus med Hermine – og de rakk over terskelen akkurat tidsnok til å smelle døra igjen i fjeset på Bellatrix.

«*Plomberiporto!*» ropte Harry, og i det samme hørte han tre kropper klaske mot døra fra den andre sida.

«Det spiller ingen rolle,» sa en mannsstemme. «Det er andre veier inn dit – VI HAR DEM, DE ER HER!»

Harry snurret rundt. De var i hjernerommet igjen, og det var riktig nok at det var masser av dører rundt veggene. Han hørte skritt i hallen bak dem mens flere dødsetere fulgte etter de første.

«Lulla – Nilus – hjelp meg!»

Alle tre løp langs veggene og forseglet dører. Harry støtte borti et bord og trillet over bordplata i hastverket.

«*Plomberiporto!*»

De hørte løpende skritt som holdt tritt med dem på den andre sida, og det knakte og ristet i stadig nye dører etter som tunge kropper hev seg mot dem.

Lulla og Nilus forhekset dørene langs motsatt vegg – og så, i det samme Harry var helt framme ved kortveggen, hørte han Lulla skrike.

«*Plomb – aaaiiih!*»

Idet han snudde seg, så han Lulla flakse gjennom lufta, og fem dødsetere trengte seg inn i rommet gjennom den ene døra hun ikke hadde nådd. Hun traff et skrivebord, skled over bordplata og traff golvet på den andre sida. Der ble hun liggende langflat, like urørlig som Hermine.

«Ta Potter!» hylte Bellatrix og løp mot ham; han unnvek henne og sprintet den andre veien – så lenge de var redde for å treffe spådommen, var han trygg –

«Hei!» sa Ronny, som hadde vaklet seg på beina og nå sjanglet fnisende mot Harry, som om han var full. «Hei, Harry, det er *hjerner* der inne, ha ha ha, er'ke det rart, Harry?»

«Unna vei, Ronny, kast deg ned –»

Men Ronny hadde allerede viftet med staven sin mot tanken.

«Det er helt sant, Harry, det er hjerner – se sjøl – *Apporto* hjerne!»

Brått var det som om allting stivnet. Harry, Gulla og Nilus og samtlige dødsetere snudde seg uvilkårlig og så på toppen av tanken idet en hjerne spratt opp av den grønne væsken som en fisk i et vann; et øyeblikk svevde den fritt i lufta, og så skjøt den hvirvlende mot Ronny; bakfra skjøt den ut massevis av en slags bånd med bevegelige bilder som viklet seg ut som filmruller –

«Ha ha ha, Harry, se på det der –» sa Ronny mens det kom stadig mer av den glorete innmaten. «Kom og kjenn på'n, Harry, jeg vedder på at det kjennes helt sprøtt –»

«NEI, Ronny!»

Harry visste ikke hva som ville skje hvis Ronny rørte ved tentaklene av tanker som strakte seg ut bak hjernen, men noe godt var det neppe. Han kastet seg fram, men Ronny hadde allerede strakt ut hendene og fanget hjernen.

Ikke før rørte tentaklene ved huden hans, før de begynte å sno seg om armene hans som snorer.

«Harry, se hva de – nei – nei – det her liker jeg'ke – nei, hold opp – *stopp* –!»

Men nå hadde de tynne snorene begynt å vikle seg om brystet hans, og han rev og slet i dem mens hjernen ble klemt stadig tettere inntil ham, som kroppen til en blekksprut.

«*Revnio!*» brølte Harry og prøvde å kappe tentaklene som strammet seg om Ronny for øynene på ham, men de var like hele. Ronny ramlet overende, men fortsatte å stritte imot båndene.

«De kveler'n, Harry!» skrek Gulla fra golvet, hvor hun satt med brukket ankel og ikke kunne gjøre noe – og i det samme skjøt en rød lysstripe fra staven til en av dødseterne og traff henne rett i fjeset. Hun stupte sidelengs og lå der bevisstløs.

«*DABTHIVOTHDØVUTH!*» ropte Nilus, bråsnudde og viftet med Hermines tryllestav mot dødseterne som nærmet seg. «*DABTHIVOTHDØVUTH, DABTHIVOTHDØVUTH!*»

Men ingenting skjedde.

En av dødseterne sendte sin egen lammestråle mot Nilus og bommet med noen centimeter. Nå var det bare Harry og Nilus igjen til å ta opp kampen mot de fem dødseterne. To av dem sendte piler av sølvhvitt lys, som bommet, men sprengte huller i veggen bak dem. Bellatrix DeMons løp rett mot Harry, som sprintet så fort han kunne med spådommen over hodet tilbake den veien de kom; det eneste han kunne komme på, var å trekke dødseterne bort fra de andre.

Det så ut til å virke, for de kom løpende etter, slengte bord og stoler veggimellom, men våget ikke forhekse ham av frykt for å skade spådommen. Han stupte ut gjennom den eneste døra som fremdeles sto åpen, den dødseterne selv var kommet inn av, og håpet i sitt stille sinn at Nilus ville bli igjen hos Ronny og finne en måte å befri ham på. Noen skritt inn i det nye rommet – og så ble golvet borte under ham –

Han falt nedover og nedover en serie bratte steintrinn med et lite sprett for hvert trinn, og landet omsider på ryggen med et klask som slo all lufta ut av ham. Da han så opp, lå han på bunnen av krypten med steinhvelvingen og plattingen, og hele salen runget av dødseternes latter. De fem som hadde

vært i hjernerommet, var på vei ned mot ham, og like mange andre kom ut av andre dører og hoppet fra benkerad til benkerad nedover. Harry kom seg opp, enda beina skalv slik at det var så vidt han kunne stå på dem. Utrolig nok holdt han fremdeles spådommen – uknust! – i venstre hånd, og tryllestaven med et fast grep i høyre. Han rygget, så seg rundt, prøvde å holde alle dødseterne i synsfeltet samtidig. Tykkleggene hans støtte mot noe hardt: plattingen med dørhvelvingen. Han kravlet seg opp på den baklengs.

Alle dødseterne stoppet og stirret på ham. Noen peste like tungt som han. Én blødde stygt. Dolohov var blitt befridd fra kroppslåsforbannelsen og flirte hånlig med stavspissen rett mot ansiktet til Harry.

«Leken er over, Potter,» sa Lucifus Malfang slepende og tok av seg masken. «Vær nå snill gutt og gi meg spådommen.»

«La – la de andre få gå, så skal De få den!» sa Harry desperat.

Noen av dødseterne lo.

«Du er ikke i den stilling at du kan kjøpslå, Potter,» sa Malfang. Det bleke ansiktet var lyserødt av fryd. «Her er nemlig ti av oss og én av deg … eller har ikke Humlesnurr lært deg å telle heller?»

«Had æd igge adede!» ropte en stemme ovenfra. «Had had fdebdedeth bæi!»

Harrys hjerte sank som en stein. Nedover steinbenkeradene kom Nilus hoppende med Hermines tryllestav i den dirrende hånden.

«Nilus – nei – gå tilbake til Ronny –»

«*DABTHIVOTHDØVUTH!*» ropte Nilus igjen og pekte på hver enkelt dødseter etter tur. «*DABTHIVOTHDØVUTH, DABTH–*»

En av de største dødseterne tok tak i Nilus bakfra og holdt armene hans fast. Han sparket og kjempet imot. Flere av dødseterne lo.

«Det er Langballe, hva?» snerret Lucifus Malfang. «Vel, din bestemor er jo vant til at vi tar familiemedlemmer fra henne … og din død blir vel neppe noe stort sjokk.»

«Langballe?» sa Bellatrix, og smilet som lyste opp i det herjede ansiktet, var virkelig ondt. «Da har jeg hatt fornøyelsen av å møte foreldrene dine, gutt.»

«JEG VET ET!» brølte Nilus, og han kjempet slik for å komme fri at dødseteren som holdt ham fast, ropte: «Lam ham, en eller annen!»

«Nei, nei, nei,» sa Bellatrix. Hun virket eksaltert, gnistrende av opphisselse da hun så fra Harry til Nilus. «Nei, la oss se hvor lenge Langballe holder ut før han knekker, slik som foreldrene sine … hvis ikke Potter vil gi oss spådommen, da.»

«IGGE GI DEB DED!» brølte Nilus, og det var som om han ble helt fra seg, sparket og vred seg mens Bellatrix nærmet seg ham og mannen som holdt ham. «IGGE GI DEB DED, HADDY!»

Bellatrix pekte med tryllestaven. «*Martyrio!*»

Nilus skrek og trakk knærne opp til brystet, så dødseteren bak et øyeblikk holdt ham i lufta. Han slapp, og Nilus falt på golvet og rykket og skrek i pine.

«Det var bare en smakebit,» sa Bellatrix. Hun hevet stavtippen; Nilus holdt opp å skrike og lå og hikstet for føttene hennes. Hun snudde seg og så opp på Harry. «Nå, Potter? Enten gir du oss spådommen, eller du kan se på at din lille venn dør en smertefull død.»

Harry behøvde ikke å tenke seg om; det var ikke noe valg. Kula var varm av å bli knuget i hånden hans. Han holdt den ut, og Malfang løp fram for å ta imot den.

I det øyeblikket ble to dører slått opp ovenfor dem, og fem mennesker kom løpende inn: Sirius, Lupus, Bister, Dult og Nestor.

Malfang snudde seg og løftet staven, men Dult hadde alt sendt ham en lammestråle. Harry ventet ikke for å se om den traff, men stupte ned fra plattingen for å komme av veien. Dødseterne ble totalt overrumplet av å se ordensmedlemmene, som nå lot det regne med heksinger over dem, samtidig som de bykset nedover benkeradene mot kryptbunnen. Innimellom de myldrende kroppene og lysglimtene så Harry at Nilus kravlet bortover. Selv unngikk han så vidt en rød lysstråle og kastet seg på golvet ved sida av Nilus.

«Greier du deg?» skrek han. En ny heksing lynte rett over hodet på dem.

«Ja,» sa Nilus og prøvde å komme seg opp.

«Ronny, da?»

«Jeg tdod det gåd bda med'd – had thdåth fdebdedeth bed ded hjæded da jeg thtakk –»

En forbannelse traff steingolvet mellom dem; det eksploderte, og plutselig var det et krater der hånden til Nilus hadde vært sekundet før. Begge kravlet seg unna – og en tykk arm kom ingensteds fra, la seg om halsen til Harry og halte ham opp så tærne hans så vidt rørte ved golvet.

«Gi meg den,» knurret en stemme i øret på ham, «gi meg spådommen –»

Mannen presset så hardt mot luftrøret at Harry ikke fikk puste. Med øyne som løp i vann, så han Sirius duellere med en dødseter et par meter bortenfor; Nestor sloss mot to på én gang; Dult var fortsatt halvveis oppe i amfiet og fyrte heksinger ned mot Bellatrix – det virket ikke som noen hadde fått med seg at Harry holdt på å dø. Han dreide på tryllestaven så den pekte inn i sida på mannen bak, men fikk ikke luft til å si trylleformelen, og nå famlet mannens hånd seg fram mot den Harry holdt spådommen i –

«AAIII!»

Nilus hadde dukket opp ingensteds fra, og siden han ikke kunne uttale noen formel, nøyde han seg med å hogge Hermines tryllestav hardt inn i øyehullet på masken. Med et smertehyl slapp mannen øyeblikkelig Harry, som vrengte seg rundt og hikstet:

«*LAMSTIVOSLØVUS!*»

Dødseteren gikk på ryggen, og masken gled opp – det var McKnife, han som hadde villet drepe Bukknebb. Det ene øyet hans var hovent og blodskutt.

«Takk!» sa Harry til Nilus og rykket ham til side akkurat idet Sirius og en dødseter svaiet forbi, i så hissig duell at det var umulig å skjelne tryllestavene. I det samme satte Harry foten på noe lite, rundt og hardt, og gled – et øyeblikk trodde han han hadde mistet spådommen, men så så han at det var Bisters magiske øye som trillet bortover golvet.

Eieren lå på sida og blødde fra hodet, og han som hadde slått ham ut, hadde nå kurs rett for Harry og Nilus: Dolohov, og det lange, bleke fjeset var forvridd av fryd.

«*Tarantallegra!*» ropte han. Staven pekte på Nilus, som straks kastet seg ut i en slags vanvittig steppedans, så vill at han mistet balansen og seilte

overende igjen. «Og så var deg, Potter –»

Han gjorde den samme hoggende bevegelsen med staven som han hadde brukt på Hermine, i det samme som Harry skrek: «*Parero!*»

Noe pisket over ansiktet hans som en sløv kniv, så kraftig at han ble slått sidelengs og snublet over beina til Nilus, som fortsatte å spjette der han lå, men skjoldformelen hadde tatt av for det verste.

Dolohov hevet staven igjen: «*Apporto* spåd –»

Ingensteds fra kom Sirius flyende, traff Dolohov med skulderen og slo ham langflat. Igjen greide Harry i siste liten å holde på spådommen. Imens var det Sirius og Dolohov som duellerte; stavene virvlet som sverd, gnistene fløy fra tippene –

Dolohov hevet sin for å hogge til, som med Harry og Hermine, men da spratt Harry opp og skrek: «*Petrificus totalis!*» Og nok en gang klappet armer og bein sammen på Dolohov, og stiv som en stokk tok han overbalansen og landet på ryggen med et brak.

«Bra!» ropte Sirius, samtidig som han dyttet Harrys hode ned idet et par lammestråler skjøt mot dem. «Men nå skal du komme deg ut herf–»

Begge dukket igjen, og en stråle av grønt lys bommet så vidt på Sirius. Tvers over rommet så Harry at Dult falt halvveis oppe i amfiet, og den slappe kroppen rullet fra benkerad til benkerad. Bellatrix snudde seg triumferende tilbake mot striden.

«Harry, ta spådommen, få med deg Nilus og stikk!» skrek Sirius og løp mot Bellatrix. Harry så ikke hva som skjedde etterpå, for Nestor sjanglet inn i synsfeltet, i kamp med den kopparrede og ikke lenger maskerte Rottenroll – en ny grønn lysstråle fløy over hodet på ham da han kastet seg mot Nilus –

«Kan du stå?» bæljet han i øret på Nilus, mens det fortsatte å rykke og hoppe i beina hans. «Legg armen om halsen min –»

Nilus gjorde det – Harry tok i og løftet – men beina hans fór i alle retninger, de ville ikke bære ham, og brått var det noen som kastet seg over dem, og begge falt baklengs – beina til Nilus fortsatte å vifte i lufta som en bille på rygg, mens Harry holdt venstre hånd i været for å unngå å knuse kula –

«Spådommen – gi meg spådommen, Potter!» snerret Lucifus Malfangs stemme i øret på ham, og han kjente spissen av Malfangs stav mot ribbeina.

«Nei – slipp meg – Nilus – ta imot!»

Harry kastet kula bortover golvet; Nilus snurret seg rundt på ryggen og fikk sikret den mot brystet. Malfang snudde straks staven mot ham, men Harry pekte med sin egen over skulderen og skrek: «*Hindrio!*»

Malfang ble slått baklengs og seilte rett inn i plattingen – hvor Sirius og Bellatrix nå duellerte, så Harry idet han karret seg opp igjen. Derfra siktet han på ny mot Nilus og Harry, men før han fikk trukket pusten og slått til, hadde Lupus hoppet imellom.

«Harry, finn de andre og LØP!»

Harry trev Nilus i kutteskulderen og løftet hele ham opp på den første benkeraden. Beina til Nilus fortsatte å rykke og ville ikke bære ham, så Harry halte igjen av all sin kraft og fikk dratt ham opp en rad til –

En forbannelse traff steinbenken rett ved hælen hans; den gikk i oppløsning, han ramlet ned på raden under, og Nilus falt ned på golvet og rykket og vred seg. Han stakk spådomskula i lomma –

«Kom da!» sa Harry desperat og trakk i kutten hans. «Bare prøv å sparke fra med beina –»

Og han rykket til av all kraft, så kutten til Nilus raknet nedover hele den venstre sømmen – den lille kula av blåst glass falt ut av lomma, og før noen av dem rakk å fange den, fikk den et spark av en av de spjettende føttene – den fløy to meter til høyre og gikk i knas på raden under dem. Mens begge to stirret lamslått på stedet hvor den ble knust, reiste det seg en perlehvit skikkelse med enormt forstørrede øyne i tomme lufta, usett av alle andre enn dem. Harry kunne se munnen bevege seg, men midt oppi alle brak og skrik og forbannelser som omga dem, kunne han ikke høre et ord. Og så tidde skikkelsen, og like etter gikk den i oppløsning.

«Haddy, ob – ob fodadedth!» utbrøt Nilus, og ansiktet var helt ulykkelig, selv om beina fortsatte å steppe. «Jeg ed thå dæi fod det, Haddy, jeg bedte igge –»

«Det er det samme!» ropte Harry. «Bare prøv å stå, så vi kan komme oss –»

«*Hubbethdudd!*» sa Nilus, plutselig med et henrykt uttrykk i det svette fjeset, og stirret over skulderen på Harry.

«Hva?»

«HUBBDETHDUDD!»

Harry snudde seg og så i den retningen Nilus stirret. Rett over dem, innrammet av døråpningen til hjernerommet, sto Albus Humlesnurr med hevet tryllestav og hvitt, rasende ansikt. Harry kjente et slags elektrisk sjokk knitre langs alle nerver i kroppen – *de var reddet!*

Humlesnurr løp nedover benkeradene, forbi Nilus og Harry, som ikke lenger hadde tanke for å forsvinne. Han var kommet helt ned før de nærmeste dødseterne oppdaget at han var der og ropte til de andre. En av dem prøvde å stikke av og klatret som en apekatt oppover steinbenkene på motsatt side, men Humlesnurrs heksing hentet ham ned igjen like lett og uanstrengt som om han hadde tatt ham på en usynlig fluestang –

Det var bare ett par som fortsatte kampen, øyensynlig uten å merke hvem som var kommet. Harry så Sirius dukke unna en rød stråle fra Bellatrix og le av henne.

«Næmen, du kan vel bedre enn som så?» ropte han, så stemmen runget mellom de høye steinveggene.

Den neste strålen traff ham midt i brystet.

Latteren hadde ennå ikke helt falmet i ansiktet, men øynene ble runde av sjokk.

Harry slapp Nilus uten å ane at han gjorde det. Enda en gang bykset han nedover steinbenkene og snappet fram tryllestaven i farta, idet Humlesnurr også snudde seg mot plattingen.

Det var som om det tok Sirius en evighet å falle. Kroppen hans bøyde seg i en grasiøs kurve og sank baklengs gjennom det fillete sløret foran dørhvelvingen.

Harry så blandingen av frykt og forbauselse i gudfarens herjede, en gang vakre ansikt idet han falt gjennom den eldgamle åpningen og ble borte bak sløret. Det flagret et øyeblikk, som i en frisk bris, og så dalte det tilbake på plass.

Harry hørte triumfskriket fra Bellatrix DeMons, men visste at det var uten betydning – Sirius hadde jo bare falt gjennom åpningen, om et sekund kom han rundt igjen fra den andre sida …

Men det gjorde han ikke.

«SIRIUS!» skrek Harry. «SIRIUS!»

Han var kommet ned til golvet. Pusten kom i skjærende hikst. Sirius måtte være rett bakom forhenget – Harry skulle selv trekke ham fram igjen …

Men idet han la på sprang mot plattingen, grep Lupus tak i ham rundt brystet og holdt ham tilbake.

«Det er ingenting du kan gjøre, Harry –»

«Få tak i ham, redd ham, han har jo akkurat gått igjennom!»

«– det er for sent, Harry.»

«Vi kan få tak i ham –» Harry kjempet hardt og innbitt, men Lupus ville ikke slippe taket.

«Det er ingenting du kan gjøre, Harry … ingen ting … han er borte.»

KAPITTEL TRETTISEKS

DEN ENESTE HAN NOEN GANG HAR FRYKTET

«Han er ikke borte!» skrek Harry.

Han trodde det ikke, han ville ikke tro det, og han kjempet imot Lupus med alt han eide av kraft. Lupus skjønte ikke dette – det var folk som gjemte seg bak det forhenget; Harry hadde selv hørt dem hviske første gang han var i dette rommet. Sirius gjemte seg bare, holdt seg ute av syne –

«SIRIUS!» ropte han. «SIRIUS!»

«Han kan ikke komme tilbake, Harry,» sa Lupus. Stemmen hans brast mens han sloss for å holde på Harry. «Han kan ikke komme tilbake, han er d–»

«HAN – ER – IKKE – DØD!» brølte Harry. «SIRIUS!»

Rundt dem var det fullt av bevegelse, mylder, lysglimt fra heksinger. For Harry var alt dette uten betydning; parerte forbannelser som suste rett forbi dem betydde ingenting, ingenting betydde noe, annet enn at Lupus skulle slutte å late som Sirius – som sto bare noen meter fra dem og gjemte seg bak det gamle forhenget – ikke ville komme fram igjen hvert sekund som helst, riste det svarte håret bort fra pannen og med iver kaste seg inn i kampen igjen.

Lupus halte ham med seg vekk fra plattingen, men Harry fortsatte å stirre på dørhvelvingen. Nå var det Sirius han begynte å bli sint på, for at han lot ham vente slik –

Men allerede mens han sloss for å komme fri fra Lupus, var det en del av ham som innså at Sirius aldri hadde latt ham vente før … Sirius hadde våget allting, alltid, for å møte ham og hjelpe ham … hvis Sirius ikke kom ut fra

den hvelvingen når Harry skrek på ham som om det sto om livet, var det bare én mulig forklaring: at han ikke *kunne* komme … at han virkelig var –

Humlesnurr hadde samlet de fleste gjenværende dødseterne midt i rommet, tydeligvis trygt surret fast med usynlige bånd. Galøye Bister hadde krabbet bort dit Dult lå og prøvde å få liv i henne igjen. Fra den andre sida av plattingen kom det fortsatt lysglimt, stønn og skrik – Nestor hadde løpt fram og overtatt Sirius' duell med Bellatrix.

«Haddy?»

Nilus hadde akt seg nedover benkeradene, en etter en, dit ned hvor Harry nå sto. Harry hadde gitt opp kampen mot Lupus, som for sikkerhets skyld beholdt et fast grep om armen hans.

«Haddy … jeg æd veddig dæi fod det,» sa Nilus mens beina fortsatte å hoppe og sprette like uregjerlig. «Vad ded badded – vad Thidiuth Thvaadt – ed vedd av deg?»

Harry nikket.

«Nilus,» sa Lupus lavt. Han pekte på beina hans med tryllestaven og sa: «*Finito!*» Våden ble brutt; beina til Nilus falt ned på golvet og ble liggende stille. Ansiktet til Lupus var blekt. «Vi – vi får finne de andre. Hvor er de, Nilus?»

Han snudde seg bort fra hvelvingen mens han snakket. Det lød som om hvert ord gjorde vondt.

«De æd baki dæd,» sa Nilus. «Doddy bde ovedfadt av ed hjæde, bed jeg tdod had æd O GÅ – og Hedbide æd bevithtdøth, bed vi kjedte at hud hadde pudth –»

Bakom plattingen kom det et høyt smell og et skrik, og Harry så at Nestor falt i golvet og skrek av smerte. Bellatrix DeMons snudde og løp, og Humlesnurr snurret rundt og sendte en heksing etter henne, som hun parerte; hun var allerede halvveis oppe i amfiet –

«Nei, Harry!» ropte Lupus, men han hadde slappet av på grepet, og Harry hadde allerede revet seg løs.

«HUN DREPTE SIRIUS!» hylte Harry. «HUN DREPTE HAM – JEG SKAL DREPE HENNE!»

Og så var han i farta oppover steinbenkene. Folk ropte etter ham, men det ga han blanke i. Han fikk et glimt av kuttefalden til Bellatrix idet den forsvant, og så var de inne i rommet hvor hjernene svømte igjen …

Hun fyrte av en forbannelse over skulderen. Tanken steg til værs og tippet over, og Harry ble oversvømt av det motbydelige brygget som var oppi; hjernene klasket og skled over ham og begynte å strekke ut de lange, fargerike tentaklene, men han ropte: «*Vingardium leviosa!*» og de slapp taket og svevde opp i lufta. Harry skled og sjanglet seg videre mot døra, hoppet over Lulla, som stønnet på golvet, forbi Gulla, som sa: «Harry – hva …?» forbi Ronny, som fniste matt, og Hermine, som fremdeles var bevisstløs – han vrengte opp døra til den runde, svarte hallen og så akkurat Bellatrix forsvinne ut en dør på den andre sida; bortenfor så han korridoren tilbake til heisene.

Han løp, men hun hadde smelt døra igjen, og veggen var allerede i ferd med å rotere. Enda en gang var han omgitt av lysende blå striper fra de snurrende kandelabrene.

«Hvor er utgangen?» ropte han i desperasjon da veggen saktnet og stoppet. «Hvordan kommer jeg ut?»

Det var nesten som om rommet bare hadde ventet på at han skulle spørre. Døra rett bak ham fløy opp, og den fakkellyse korridoren til heisene strakte seg ut foran ham – tom. Han løp …

Forut hørte han skranglingen av en heis; han sprintet bortover gangen, svingte om hjørnet og dundret neven mot knappen som tilkalte neste heis. Den skranglet og klapret seg nedover, nedover; gitterdørene gled opp, og Harry smatt inn og hamret på knappen merket 'Atrium'. Dørene gled igjen, og han var på vei oppover …

Han klemte seg ut av heisen før gitterdørene var helt åpne og så seg om. Bellatrix var nesten framme ved telefonboksheisen i den andre enden. Idet han satte etter, så hun seg tilbake og sendte en ny heksing mot ham. Han smatt bakom Det magiske brorskaps fontene, og forbannelsen suste forbi ham og traff de smidde gulldørene for enden av atriet så de kimte som klokker. Han hørte ingen flere fottrinn – hun løp ikke lenger. Han krøkte seg ned bakom statuene og lyttet.

«*Kom fjam, kom fjam, lille Hajjy!*» ropte hun med liksom-baby-stemmen så den gjallet over de blankbonede tregolvene. «Hvorfor kom du ellers etter meg? Jeg trodde du skulle hevne min kjære fetter!»

«Ja!» ropte Harry, og det var som om en skare av spøkelses-Harryer sang i kor: *Ja! Ja! Ja!* over det veldige rommet.

«Aaaah … var du *glad* i ham, kanskje, lille Potter-babyen?»

Et hat han aldri før hadde kjent maken til steg i ham, og han kastet seg fram fra fontenen og brølte: «*Martyrio!*»

Bellatrix skrek; forbannelsen hadde slått henne over ende, men ikke slik at hun vred seg og hylte av smerte slik som Nilus – hun var allerede på beina igjen, bare litt kortpustet – hun lo ikke lenger. Harry smatt tilbake bak gullfontenen. Motforbannelsen hennes traff hodet på den vakre trollmannen og blåste det rett av; det skrapte lange furer i tregolvet der det landet seks meter borte.

«Jaså, gutt, du har aldri brukt en Utilgivelig forbannelse før?» ropte hun. Nå var det slutt på babysnakket. «Du må *mene* dem, Potter! Du må virkelig lengte etter å volde smerte – nyte det – rettferdig harme gjør meg ingen større skade – skal jeg vise deg hvordan det gjøres, kanskje? Gi deg en liten leksjon –»

Harry tittet akkurat forsiktig fram fra den andre sida av fontenen da hun skrek: «*Martyrio!*» og måtte dukke i en fart da armen og buen til kentauren ble revet av og landet med et brak på golvet litt bortenfor hodet til gulltrollmannen.

«Meg kan du ikke slå, Potter!» ropte hun.

Han hørte at hun flyttet seg mot høyre, sikkert for å få klar bane til ham. Han rygget for fortsatt å holde fontenen mellom dem og krøp sammen bak beina til kentauren, med hodet omtrent i høyde med husnissens.

«Jeg var og er Mørkets herres mest trofaste tjener. Det er han som har lært meg svartekunstene, og jeg kjenner formler av en slik kraft at du, din patetiske smågutt, aldri kan håpe å måle deg –»

«*Lamstivosløvus!*» ropte Harry. Han hadde smøget seg bort dit hvor gnomen sto og smilte opp til den nå hodeløse trollmannen, og siktet seg inn

på ryggen hennes mens hun prøvde å se rundt fontenen. Hun reagerte så kvikt at det var så vidt han rakk å dukke.

«*Parero!*»

Hans egen røde lammestråle smalt tilbake mot ham, og Harry kastet seg bak fontenen igjen. Et av gnomørene fór pokkerivold.

«Jeg skal gi deg én sjanse, Potter!» ropte Bellatrix. «Gi meg spådommen – trill den bort til meg nå – så kan det være jeg sparer livet ditt!»

«Da blir du nok nødt til å drepe meg, for den er vekk!» brølte Harry. Idet han sa det, skar det en smerte over pannen; arret glødet igjen, og han kjente en bølge av raseri som skilte seg klart fra hans eget sinne. «Og han vet det!» sa Harry med en latter som var like vanvittig som Bellatrix' egen. «Din kjære, gamle kompis Voldemort vet at den er vekk! Så han blir nok ikke særlig fornøyd med deg, nei!»

«Hva? Hva mener du?» ropte hun, og for første gang var det frykt i stemmen.

«Spådommen ble knust da jeg prøvde å få Nilus oppover trappa! Så hva tror du Voldemort sier til det, hva?»

Arret glødet, det brant – smerten fikk øynene til å renne i vann …

«DU LYVER!» hylte hun, men han hørte redselen under raseriet. «DU HAR DEN, POTTER, OG DU SKAL GI MEG DEN! *Apporto* spådom! *APPORTO* SPÅDOM!»

Harry lo igjen, fordi han visste at det ville gjøre henne illsint, enda smerten i hodet bygde seg opp og opp så han trodde skallen måtte sprenges. Han viftet med den tomme hånden bakom den enørede gnomen, og trakk den til seg igjen idet hun fyrte av en ny stråle av grønt lys.

«Ingenting der!» ropte han. «Ingenting å hente! Den ble knust, og ingen hørte hva den sa – fortell *det* til sjefen din, du!»

«Nei!» skrek hun. «Det er ikke sant, du lyver! HERRE, JEG FORSØKTE, JEG FORSØKTE – IKKE STRAFF MEG –»

«Bare spar deg!» ropte Harry. Han måtte knipe øynene sammen mot smerten i arret, som bare ble verre. «Han kan ikke høre deg herfra!»

«Kan jeg ikke, Potter?» sa en tynn, kald røst.

Harry åpnet øynene.

Høy, tynn, med svart hette, hvor det magre, slangeaktige ansiktet lyste hvitt og de blodrøde øynene stirret med spaltede pupiller … midt i hallen sto fyrst Voldemort med tryllestaven innsiktet på Harry, som stivnet og sto der som lamslått.

«Så du knuste min eiendom?» sa Voldemort lavt og mønstret ham med de nådeløse, røde øynene. «Nei, Bella, han lyver ikke … Sannheten stirrer meg i øynene fra hans uverdige sinn … måneders forberedelser, måneders anstrengelser … og mine dødsetere har på ny latt Harry Potter forpurre mine planer …»

«Om forlatelse, herre, jeg visste det ikke, jeg kjempet mot animageren Svaart!» hikstet Bellatrix og kastet seg for føttene til Voldemort. Han kom langsomt nærmere. «Herre, De burde vite –»

«Ti stille, Bella,» sa Voldemort i en farlig tone. «Deg skal jeg snart ta meg av. Tror du jeg er kommet til Magidepartementet for å høre dine ynkelige unnskyldninger?»

«Men herre – han er her – han er der nede –»

Voldemort enset henne ikke.

«Til deg, Potter, har jeg ikke mer å si,» sa han lavt. «Du har irritert meg for ofte og for lenge. *AVADA KADAVRA*!»

Harry hadde ikke engang åpnet munnen for å forsvare seg. Hjernen var helt tom, og tryllestaven pekte hjelpeløst i golvet.

Men i det samme kom det liv i den hodeløse trollmannsstatuen i gullfontenen; den sprang fra sokkelen sin, landet med et brak på golvet mellom Harry og Voldemort, slo ut med armene for å beskytte Harry, og forbannelsen prellet av fra brystet på den.

«Hva –?» utbrøt Voldemort og så seg om. Og så hvisket han: «*Humlesnurr.*»

Hjertet hamret i brystet på Harry da han snudde på hodet. Humlesnurr sto foran gullporten.

Voldemort løftet tryllestaven, og en ny stråle av grønt lys skjøt mot Humlesnurr, som snudde så kappen flagret og var vekk. Sekundet etter sto han bak ryggen til Voldemort og viftet med staven mot restene av fontenen, og de andre statuene våknet også til liv. Statuen av heksa løp mot Bellatrix,

som skrek og fyrte av forbannelse etter forbannelse mot brystet på den, helt uten effekt, til den kastet seg mot henne og la henne i golvet. I mellomtida pilte gnomen og husnissen mot peisene langs veggen, mens den enarmede kentauren galopperte mot Voldemort, som forsvant og dukket opp igjen ved bassenget. Den hodeløse statuen dyttet Harry unna, i sikkerhet, mens Humlesnurr gikk mot Voldemort, og gullkentauren travet rundt dem begge.

«Det var dumt av deg å komme hit i kveld, Tom,» sa Humlesnurr rolig. «Svartspanerne er på vei –»

«Men før de rekker hit, er jeg borte, og du død!» hveste Voldemort. Han sendte en ny dødsforbannelse mot Humlesnurr; den bommet på ham, men traff skranken til vakttrollmannen og satte fyr på den.

Humlesnurr hyttet med sin egen stav, og kraften i det som skjøt ut fra den, var slik at Harry følte håret knitre da det passerte, enda den gylne livvakten skjermet ham; og denne gangen måtte Voldemort trylle fram et skinnende sølvskjold fra tomme lufta for å avverge den. Heksingen – hva det enn var – gjorde ingen synlig skade på skjoldet, som kimte med en dyp, klokkeklar tone … en underlig isnende lyd.

«Du prøver ikke å drepe meg, Humlesnurr?» ropte Voldemort, og de røde øynene smalnet over kanten av skjoldet. «Høyt hevet over den slags brutalitet, hva?»

«Vi vet begge at det fins andre måter å knuse en mann på, Tom,» sa Humlesnurr uforstyrrelig og fortsatte å gå mot Voldemort som om han ikke hadde en bekymring i verden, ja, som om ingenting hadde skjedd som forstyrret hans lille spasertur gjennom hallen. «Jeg innrømmer at jeg ikke ville være tilfreds med bare å ta ditt liv –»

«Noe verre enn døden fins ikke, Humlesnurr!» snerret Voldemort.

«Du tar helt feil,» sa Humlesnurr. Han kom stadig nærmere og fortsatte å snakke like lett som om de satt og diskuterte saken over et godt glass. Det gjorde Harry redd å se ham gå slik, uten forsvar, uten skjold; han ville rope og advare ham, men den hodeløse livvakten drev ham stadig lenger bakover mot veggen og blokkerte alle forsøk på å smette utenom. «Det er faktisk din manglende forståelse for at det fins langt verre ting enn døden som alltid har vært din største svakhet –»

En ny stråle av grønt lys fløy ut bak sølvskjoldet. Denne gangen var det den enarmede kentauren som galopperte foran Humlesnurr og fanget opp strålen. Eksplosjonen blåste den i fillebiter, men før bruddstykkene hadde landet, hadde Humlesnurr løftet tryllestaven og smelt med den som med en pisk. En lang, tynn flamme sto ut fra tippen og viklet seg om Voldemort, med skjold og det hele. Et øyeblikk så det ut til at Humlesnurr hadde vunnet, men så ble det glødende båndet forvandlet til en slange, som straks slapp taket om Voldemort og vendte seg mot Humlesnurr med en rasende hvesing.

Voldemort forsvant; slangen reiste forkroppen fra golvet, klar til å hogge til –

I lufta over Humlesnurr kom det et flammeblaff; samtidig kom Voldemort til syne igjen, nå oppå sokkelen midt i bassenget hvor de fem statuene så nylig hadde stått.

«Se *opp!*» skrek Harry.

Men før ordene var ute av munnen på ham, skjøt et nytt grønt lys fra Voldemorts stav mot Humlesnurr, i samme øyeblikk som slangen hogg til –

Og Vulcan stupte ned foran Humlesnurr, åpnet nebbet på vidt gap og svelget den grønne strålen hel; på et blunk sto hele fuglen i flammer – og så falt han i golvet, liten, rynket og ikke lenger flygedyktig. Imens svingte Humlesnurr staven i én lang, flytende bevegelse – og slangen, som hadde vært millimetre fra å hogge tennene i ham, ble slynget til værs og oppløste seg i et blaff av svart røyk, samtidig som vannet i bassenget strakte seg opp og omsluttet Voldemort som en kokong av smeltet glass.

I noen sekunder var Voldemort bare et mørkt, bølgende, ansiktsløst omriss der oppe på sokkelen, skimrende og utydelig; det var tydelig at han kjempet for å komme fri av den kvelende massen –

Og så var han borte, og vannet falt med et kolossalt plask tilbake i bassenget, skvalpet voldsomt over og sprutet utover det blanke golvet.

«HERRE!» skrek Bellatrix.

Harry var sikker på at det var over, sikker på at Voldemort hadde funnet det best å rømme, og han skulle til å løpe fram bak statuelivvakten sin, men Humlesnurr brølte: «Bli der du er, Harry!»

For første gang lød han redd. Harry skjønte ikke hvorfor; hallen var helt tom, bortsett fra dem selv, Bellatrix som fremdeles lå fastklemt under heksestatuen og hulket, og babyføniksen Vulcan som krakset tynt nede fra golvet –

Og så brast arret hans, og han visste at han var død – det var en smerte hinsides all fantasi, hinsides alt det var mulig å bære –

Han var ikke lenger i hallen, han satt fastklemt i kveilene til et vesen med røde øyne, så stramt at han visste ikke hvor hans egen kropp endte og vesenets begynte; de var sammensmeltet, bundet sammen med smerte, og ingen redning fantes –

Og da vesenet talte, var det med Harrys munn; gjennom pinen merket han at munnen bevegde seg …

«*Drep meg nå, Humlesnurr …*»

Blindet, døende, med hver fiber hylende etter lindring, merket han at vesenet brukte ham igjen:

«*Hvis døden er ingenting, så drep gutten nå, Humlesnurr …*»

La det bli slutt på smerten, tenkte Harry … la ham drepe oss … gjør slutt på det, Humlesnurr … døden er ingenting mot dette …

Og så får jeg møte Sirius igjen …

Og idet hjertet hans ble fylt av lengsel, løsnet kveilene taket, smerten slapp. Harry lå med ansiktet mot golvet, brilleløs, ristende som om det var is han lå på, ikke tre …

Og det runget av stemmer i hallen, langt flere enn det burde vært … Han åpnet øynene og så at brillene lå like ved hælen til den hodeløse statuen som hadde voktet ham, men nå lå på ryggen, sprukken og urørlig. Han tok dem på seg og løftet hodet litt. Plutselig var tippen av Humlesnurrs kroknese bare noen centimeter fra hans egen.

«Klarer du deg, Harry?»

«Ja,» sa Harry, skjønt han skalv så voldsomt at han ikke greide å holde hodet ordentlig oppe. «Ja, jeg – hvor er Voldemort, hvor – hvem er alle disse – hva –»

Atriet var fullt av folk. Golvet reflekterte de smaragdgrønne flammene som brått hadde blaffet opp i alle peisene langs den ene veggen, og ut av

dem kom det hekser og trollmenn i strømmer. Da Humlesnurr hjalp Harry opp, så han at de små gullstatuene av gnomen og husnissen geleidet en aldeles fortumlet Kornelius Bloeuf ut på golvet.

«Han var her!» ropte en mann med hestehale og skarlagensrød kutte og pekte på en haug gylne vrakrester i bortenden av hallen, der Bellatrix hadde ligget fanget minuttet før. «Jeg så ham, herr Bloeuf, jeg sverger på at det var Han-De-vet, han grep en kvinne og eksiverte!»

«Jeg vet det, Wisling, jeg vet det, jeg så ham, jeg òg!» stammet Bloeuf, som hadde pysjamas under den nålestripede kappen og peste som om han nettopp hadde løpt maraton. «Ved Merlins skjegg – her – *her!* – i Magidepartementet! – du milde minuskel – hvordan kan det være mulig – jeg fatter ikke –»

«Hvis du går ned i Mysterieavdelingen, Kornelius, vil du finne flere rømte dødsetere under forvaring i dødskammeret,» sa Humlesnurr. Nå som han var trygg på at alt var i orden med Harry, tok han et skritt mot nykommerne, og det var først nå det gikk opp for dem at han var der. Et par stykker løftet tryllestavene, andre så bare forbauset ut, statuene av nissen og gnomen klappet i hendene, og Bloeuf skvatt så høyt at tøffelføttene faktisk løftet seg fra golvet. «De er bundet med en antieksiveringsvåde til du har bestemt hva du vil gjøre med dem.»

«Humlesnurr!» gispet Bloeuf, nesten målløs av forbløffelse. «Du – her – jeg – jeg –»

Han glodde fortumlet på svartspanerne han hadde hatt med seg, og det kunne ikke vært tydeligere at det var like før han ropte: «Grip ham!»

«Kornelius, jeg er rede til å kjempe mot dine menn – og vinne, nok en gang!» sa Humlesnurr med tordenrøst. «Men for få minutter siden så du med dine egne øyne beviset for at det jeg har sagt det siste året, er sant. Fyrst Voldemort har vendt tilbake, du har jagd feil mann i et helt år, og det er på tide at du tar til fornuft!»

«Jeg vil ikke – altså –» hakket Bloeuf og så seg om, som for å finne noen som kunne fortelle ham hva han skulle gjøre. Da ingen meldte seg, sa han: «Nåh! Vel! Dandel! Wisling! Gå ned i Mysterieavdelingen og se … Humlesnurr, du – du får fortelle meg hva som egentlig – Det magiske

brorskaps fontene – hva er det som har skjedd?» sa han nesten sutrende og stirret rundt seg på de spredte vrakrestene av statuene av heksa, trollmannen og kentauren.

«Det kan vi snakke om etter at jeg har sendt Harry tilbake til Galtvort,» sa Humlesnurr.

«Harry – *Harry Potter?*»

Bloeuf snurret rundt og glodde på Harry, som fremdeles sto inne ved veggen ved sida av den falne statuen som hadde verget ham under duellen mellom Voldemort og Humlesnurr.

«Han – her?» sa Bloeuf. «Men – hva skal alt dette bety?»

«Det skal jeg forklare deg når Harry er tilbake på skolen,» gjentok Humlesnurr.

Han gikk fra bassenget bort dit hvor gulltrollmannens hode lå, pekte på det med staven og mumlet: «*Flyttus!*» I noen sekunder glødet hodet blått og vibrerte larmende mot tregolvet, så ble det stille igjen.

«Nei, hør her, Humlesnurr!» sa Bloeuf. Humlesnurr hadde plukket opp hodet og var på vei tilbake til Harry med det. «Du er ikke autorisert til å lage flyttnøkler! Du kan ikke bare ta deg til rette slik rett for nesa på magiministeren, du – du –»

Stemmen døde bort da Humlesnurr sendte ham et lærerblikk over halvmånebrillene.

«Du vil nå gi ordre om at Dolorosa Uffert fjernes som rektor på Galtvort,» sa han. «Du vil gi svartspanerne dine beskjed om at de skal slutte å lete etter min lærer i stell av magiske vesener, så han kan få gjort jobben sin igjen. Jeg skal gi deg …» opp av lomma trakk Humlesnurr et ur med tolv visere og kikket på det, «… en halv time av min tid i kveld; det bør være rikelig til å dekke hovedpunktene av det som har skjedd her. Deretter må jeg tilbake til skolen min. Hvis du trenger ytterligere hjelp, er du naturligvis mer enn velkommen til å kontakte meg på Galtvort. Eventuelle brev adresseres til rektor.»

Bloeuf måpte verre enn noensinne, og nå begynte det runde fjeset i tillegg å bli lyserødt under det bustete grå håret.

«Jeg – du –»

Humlesnurr snudde ryggen til ham.

«Ta denne flyttnøkkelen, Harry.»

Han holdt fram det gylne statuehodet. Harry la hånden på det; han var hinsides alle tanker for hva han skulle gjøre eller hvor han skulle dra.

«Jeg ser deg igjen om en halv time,» sa Humlesnurr lavt. «En … to … tre …»

Harry merket den velkjente fornemmelsen av å bli hektet på en krok bakom navlen. Det blanke tregolvet forsvant under føttene; atriet, Bloeuf og Humlesnurr var borte, og han fløy fram i en virvelvind av farger og lyd …

KAPITTEL TRETTISJU

DEN TAPTE SPÅDOMMEN

Føttene traff noe hardt, knærne ga litt etter, og det gylne trollmannshodet smalt i golvet med et *klonk*. Han så seg om og så at han hadde landet i Humlesnurrs kontor.

Allting så ut til å ha reparert seg pent i rektors fravær. De spinkle sølvinstrumentene sto på ny på de skrøpelige bordene og blåste og snurret fredsommelig. Rektorportrettene dormet i rammene sine med hodet mot lenestolryggen eller bildekanten. Harry tittet ut av vinduet. Langs horisonten lå en strime med blekt, kjølig grønt – det nærmet seg daggry.

Slik stillhet, slik ro, bare brutt nå og da av et grynt eller snufs fra et av de sovende portrettene, var nesten uutholdelig. Om omgivelsene skulle ha gjenspeilt hans egne følelser, ville bildene ha hylt i smerte. Han pustet fort mens han vandret rundt i det stille, vakre kontoret og prøvde å la være å tenke. Men tenke måtte han … det var ingen vei utenom.

Det var hans feil at Sirius var død. Alt sammen var hans feil. Hvis han ikke hadde vært så dum å falle for Voldemorts knep, hvis han ikke hadde vært så overbevist om at det han så i drømmen, var virkelig, hvis han bare hadde vært åpen for den muligheten at Voldemort, akkurat slik Hermine hadde sagt, planla ut fra Harrys *trang til å spille helt* …

Det var ikke til å bære, han ville ikke tenke på det, han kunne ikke … inni ham var det en avskyelig tomhet som han ikke orket å føle på eller granske, et mørkt hull der Sirius hadde vært, der Sirius hadde forsvunnet inn – han orket ikke å være alene med dette digre, tause tomrommet, det var ikke til å holde ut –

Fra et av bildene bak ham kom det et spesielt lydelig snork, og en kjølig stemme sa: «Ah … Harry Potter …»

Finius Persilius gjespet langt og lenge og strakte seg mens han betraktet Harry med smale, kløktige øyne.

«Og hva bringer så deg hit i disse morgentimer?» sa han omsider. «Dette kontoret skulle ellers være sperret for alle andre enn den rettelige rektor. Eller er det Humlesnurr som har sendt deg hit? Å nei, ikke si det …» og han gjespet så hele han ristet, «enda en beskjed til mitt håpløse tippoldebarn?»

Harry kunne ikke si et ord. Finius Persilius visste ikke at Sirius var død, men Harry greide ikke å fortelle ham det. Å si det høyt betydde å gjøre det endelig, avsluttet, ugjenkallelig.

Nå hadde også et par av de andre portrettene begynt å røre på seg. Av skrekk for å bli forhørt gikk Harry fort bort til døra og tok i håndtaket.

Det satt bom fast. Han var innestengt.

«Jeg håper dette betyr at Humlesnurr snart er tilbake blant oss?» sa en korpulent, rødneset trollmann som hang på veggen bak skrivebordet.

Harry snudde seg. Trollmannen kikket interessert på ham, og Harry nikket. Han prøvde dørhåndtaket igjen bakom ryggen, men det var like ubevegelig.

«Glimrende,» sa trollmannen. «Det har vært riktig kjedelig her uten ham, uhyggelig kjedelig.»

Han satte seg bedre til rette i den fine stolen han var malt på – nærmest en trone – og smilte elskverdig til Harry.

«Humlesnurr har høye tanker om deg, men det vet du vel,» sa han vennlig. «Jo da. Stor aktelse for deg, faktisk.»

Skyldfølelsen som fylte hele brystet til Harry som en tung, motbydelig parasitt, vred og vendte seg. Han holdt det ikke ut, han orket ikke å være seg selv lenger … aldri hadde han følt seg mer innesperret i sitt eget hode, sin egen kropp, aldri hadde han ønsket så brennende å være en annen, hvem som helst annen …

Den tomme peisen blaffet opp i smaragdgrønne flammer. Harry skvatt vekk fra døra og stirret på mannen som virvlet rundt inni peisen, og snart viklet Humlesnurrs langstrakte skikkelse seg ut av ilden. Langs veggene

bråvåknet hekser og trollmenn, og mange hilste ham velkommen med glade rop.

«Takk, alle sammen,» sa Humlesnurr lavt.

Først så han ikke på Harry, men gikk bort til vaglet bak døra, stakk hånden i innerlomma i kutten og trakk den opp igjen med den lille, stygge, fjærløse Vulcan. Han satte ham forsiktig fra seg på det lille brettet med myk aske under det gylne vaglet hvor den fullvoksne Vulcan hadde sittet.

«Vel, Harry,» sa han omsider og snudde seg bort fra fugleungen. «Det vil nok glede deg å høre at ingen av dine medelever vil å få varig mén etter nattens hendelser.»

Harry prøvde å si: «Fint,» men fikk ikke fram en lyd. Det var som om Humlesnurr minnet ham på alle ulykkene han var skyld i, og selv om rektor for en gangs skyld så rett på ham, og uttrykket var vennlig, ikke anklagende, orket han ikke å møte blikket hans.

«Madam Pomfrit lapper dem sammen nå,» fortsatte Humlesnurr. «Nymfadora Dult kan muligens trenge et lite opphold på St. Mungo, men alt tyder på at hun vil komme seg helt.»

Harry nøyde seg med å nikke ned mot golvteppet, som lysnet i takt med at himmelen utenfor bleknet. Han var sikker på at alle portrettene lyttet interessert til hvert ord Humlesnurr sa og spekulerte på hvor han og Harry hadde vært og hvorfor noen var blitt skadd.

«Jeg vet hvordan du har det, Harry,» sa Humlesnurr stillferdig.

«Nei, De gjør ikke det,» sa Harry, og plutselig var stemmen høy og sterk, og det flammet et hvitglødende sinne i ham – Humlesnurr visste *ingenting* om hvordan han hadde det!

«Ser du, Humlesnurr?» sa Finius Persilius innfult. «Prøv aldri å forstå elevene. De avskyr det. De vil langt heller bli tragisk misforstått, velte seg i selvmedlidenhet, koke i sitt eget –»

«Det klarer seg, Finius,» sa Humlesnurr.

Harry snudde ryggen til Humlesnurr og nistirret ut av vinduet. Der nede kunne han se rumpeldunkstadion. Der hadde Sirius vært en gang, kamuflert som den rufsete svarte hunden, for å se på at Harry spilte … han kom

sikkert for å se om Harry var like god som Jakob hadde vært … Harry hadde aldri spurt …

«Det er ingen skam å føle som du gjør, Harry,» sa Humlesnurrs stemme. «Tvert imot … at du kan føle smerte slik du gjør, er din største styrke.»

Det glødende sinnet blafret i brystet, flammet opp i det forferdelige tomrommet, fylte ham med et begjær etter å såre Humlesnurr for roen hans og de tomme ordene.

«Min største styrke, hva?» sa han, og stemmen skalv mens han stirret ut over rumpeldunkbanen, men uten å se den lenger. «De har'ke anelse … De vet ikke …»

«Hva er det jeg ikke vet?» spurte Humlesnurr rolig.

Det var for mye. Harry bråsnudde, dirrende av sinne.

«Jeg har'ke lyst til å snakke om hva jeg føler, er det greit?»

«Harry, det er at du kan lide slik som beviser at du fremdeles er et menneske! Slik smerte er en del av det å være menneske –»

«DA – VIL – JEG – IKKE – VÆRE – MENNESKE – MER!» brølte Harry, og med ett trev han det spede sølvinstrumentet fra det spinkle bordet ved sida av seg og slynget det mot veggen, hvor det gikk i tusen knas. Flere av portrettene skrek opp i sinne og forskrekkelse, og det av Armando Duppel sa: «Nei, *alvorlig* talt!»

«JEG GIR BLAFFEN!» skrek han til dem, snappet et lunaskop og kylte det inn i peisen. «JEG HAR FÅTT NOK, JEG HAR SETT NOK, JEG VIL VEKK, JEG VIL HA SLUTT PÅ DET, JEG BRYR MEG'KE OM NOEN TING MER –»

Og så grep han bordet instrumentene hadde stått på, og slengte det òg. Det ble splintret mot golvet, og beina trillet i alle retninger.

«Du bryr deg, jo,» sa Humlesnurr. Han hadde ikke så mye som rykket til eller gjort en bevegelse for å hindre at Harry raserte kontoret hans. «Du bryr deg så mye og det gjør så vondt at det føles som om du skal blø i hjel.»

«DET – GJØR – JEG – IKKE – DET!» skrek Harry, så høyt at det føltes som om strupen ble revet opp. Et øyeblikk hadde han lyst til å styrte løs på Humlesnurr og knuse ham òg, smadre det rolige, gamle ansiktet, riste ham,

såre ham, tvinge ham til å føle en ørliten del av det forferdelige inni ham selv.

«Å jo da,» sa Humlesnurr, enda roligere. «Nå har du mistet din mor, din far og det nærmeste en forelder du har kjent. Selvfølgelig bryr du deg.»

«DE VET IKKE HVA JEG FØLER!» brølte Harry. «DE BARE STÅR DER OG – OG –»

Men ord var ikke nok lenger, å knuse ting hjalp ikke lenger; han ville løpe, bare løpe og løpe og aldri noensinne se seg tilbake, han ville være etsteds hvor han ikke kunne se disse klare, blå øynene stirre på ham, dette gamle, frastøtende uforstyrrelige ansiktet. Han løp til døra, grep om håndtaket igjen og røsket i det.

Men døra satt fast.

Harry snudde seg mot Humlesnurr.

«Slipp meg ut,» sa han, skjelvende fra topp til tå.

«Nei,» sa Humlesnurr enkelt.

I noen sekunder sto de og stirret på hverandre.

«Slipp meg ut,» sa Harry igjen.

«Nei,» gjentok Humlesnurr.

«Hvis ikke – hvis De holder meg her inne – hvis De ikke lar meg gå –»

«Bare fortsett å knuse tingene mine,» sa Humlesnurr rolig. «Jeg har sikkert for mange av dem.»

Han gikk rundt skrivebordet, satte seg bak det og fortsatte å betrakte Harry.

«Slipp meg ut,» sa Harry enda en gang, med en stemme som var kald og nesten like rolig som Humlesnurrs.

«Ikke før jeg har sagt det jeg har å si,» sa Humlesnurr.

«Tror De – tror De jeg vil – tror De ikke jeg gir – JEG GIR BLANKE BLAFFEN I HVA DE HAR Å SI!» brølte Harry. «Jeg vil ikke høre *noe* De har å si!»

«Men det skal du,» sa Humlesnurr fast. «For du er langt fra så sint på meg som du burde være. Hvis du skal gå løs på meg, som jeg vet at du er like ved, vil jeg foretrekke å ha grundig fortjent det.»

«Hva er det De snakker om –?»

«Det er *min* feil at Sirius døde,» sa Humlesnurr klart og tydelig. «Eller kanskje jeg skulle si, nesten helt min feil – jeg skal ikke være så arrogant at jeg påtar meg absolutt alt ansvar. Sirius var en modig, dyktig og energisk mann, og slike menn slår seg vanligvis ikke til ro med å sitte og gjemme seg når de tror andre er i fare. Men tross det skulle du aldri et øyeblikk behøvd å tro at *du* måtte dra til Mysterieavdelingen i natt, Harry. Hvis jeg hadde snakket så åpent med deg som jeg burde, ville du for lengst visst at Voldemort kunne prøve å lokke deg til Mysterieavdelingen, og han ville aldri kunnet lure deg dit slik han gjorde i natt. Og Sirius hadde ikke behøvd å komme dit for å redde deg. Skylden for det er min, og min alene.»

Harry sto fremdeles med hånden på dørklinka, men merket det ikke. Han stirret på Humlesnurr nesten uten å puste – lyttet, men nesten uten å fatte hva han hørte.

«Sett deg, er du snill,» sa Humlesnurr. Det var ingen ordre, men et ønske.

Harry nølte. Så gikk han sakte forbi spredte tannhjul av sølv og vrakrester av tre og satte seg i stolen foran skrivebordet.

«Er det slik å forstå …» sa Finius Persilius langsomt til venstre for ham, «at mitt tippoldebarn – den siste av slekten Svaart – er død?»

«Ja, Finius,» sa Humlesnurr.

«Jeg kan ikke tro det,» sa Finius bryskt.

Harry snudde hodet og rakk akkurat å se ham marsjere ut av bildet sitt, og han visste at han hadde gått til det andre portrettet av seg på Grimolds plass. Kanskje han kom til å vandre fra portrett til portrett gjennom det tomme huset og rope på Sirius …

«Jeg skylder deg en forklaring, Harry,» sa Humlesnurr. «En forklaring på en gammel manns feilgrep. For jeg innser nå at det jeg har gjort, og unnlatt å gjøre, i forhold til deg, bærer alle tegn på alderdommens feil. Ungdommen kan aldri vite hva alderdommen tenker og føler. Men gamle menn er også skyldige hvis de glemmer hvordan det var å være ung … og det virker som om jeg har glemt nettopp det i det siste …»

Nå var sola virkelig på vei opp; en strime av skinnende oransje lå over fjellene, og himmelen ovenfor var fargeløs og lys. Lyset falt på Humlesnurr,

på sølvet i øyebrynene og skjegget og på furene som var preget dypt inn i ansiktet.

«For femten år siden, da jeg så arret i pannen din, gjettet jeg hva det kunne bety,» sa han. «Jeg gjettet at det kunne være et tegn på at det var smidd en forbindelse mellom deg og Voldemort.»

«Det har De fortalt meg før,» sa Harry kontant. Han ga blaffen i om han var uhøflig. Han brydde seg ikke stort om noe som helst mer.

«Ja,» sa Humlesnurr unnskyldende. «Jo, men du skjønner – det er nødvendig å begynne med arret. For kort etter at du kom tilbake til magiverdenen, ble det åpenbart at jeg hadde hatt rett, og at arret faktisk ga deg signaler når Voldemort kom i nærheten, eller når han følte noe spesielt sterkt.»

«Jeg vet det,» sa Harry trett.

«Og denne din evne – til å sanse Voldemorts nærvær, selv i forkledning, og til å vite hva han føler når han gjør det – er blitt stadig mer utpreget siden han kom tilbake til sin egen kropp og sine fulle krefter.»

Harry gadd ikke nikke. Alt dette visste han for lengst.

«Etter hvert begynte jeg å bekymre meg for at Voldemort skulle oppdage denne forbindelsen mellom dere,» fortsatte Humlesnurr. «Og ganske riktig, på et tidspunkt var du kommet så dypt inn i hans sinn og tanker at han merket deg. Jeg snakker naturligvis om den natta du var vitne til angrepet på herr Wiltersen.»

«Ja, Slur fortalte det,» mumlet Harry.

«*Professor* Slur,» rettet Humlesnurr stillferdig. «Men forundret det deg ikke at det var han som forklarte det, og ikke jeg? Hvorfor var det ikke jeg som lærte deg psykoblokking? Hvorfor hadde jeg ikke så mye som sett på deg på månedsvis?»

Harry så opp. Nå så han at Humlesnurr så bedrøvet og trett ut.

«Jo,» mumlet han. «Jo, jeg lurte på det.»

«Du skjønner,» sa Humlesnurr, «jeg trodde ikke det kunne vare lenge før Voldemort prøvde å trenge inn i sinnet ditt og manipulere og villede tankene dine, og jeg var lite villig til å gi ham ytterligere grunner til å gjøre det. Jeg var sikker på at hvis han oppdaget at vårt forhold var – eller noensinne

hadde vært – noe mer enn forholdet mellom rektor og elev, ville han benytte sjansen og bruke deg som middel til å spionere på meg. Jeg var redd for hvordan han kunne utnytte deg, for muligheten for at han kunne prøve å besette deg. Og jeg tror jeg hadde rett, Harry, i at Voldemort ville ha utnyttet deg slik. Ved de sjeldne anledningene du og jeg har sett hverandre på nært hold, syntes jeg jeg kunne skjelne en skygge av ham bakom blikket ditt …»

Harry husket følelsen av at en sovende slange hadde våknet i ham, rede til hogg, i de stundene han og Humlesnurr hadde hatt øyekontakt.

«Voldemorts formål med å besette deg viste han i natt – det var ikke å knuse meg, men deg. Da han besatte deg en kort stund nå for litt siden, var det i håp om at jeg skulle ofre deg for å knekke ham. Så når jeg har holdt avstand til deg, Harry, så har det vært for å beskytte deg. En gammel manns feiltakelse …»

Han sukket dypt. Harry lot bare ordene hans skylle over seg. For bare noen måneder siden – hvor interessert ville han ikke vært i å få vite alt dette! Men nå var alt sammen meningsløst i forhold til den gapende avgrunnen inni ham etter tapet av Sirius. Ingenting spilte noen rolle …

«Sirius fortalte meg at du hadde kjent Voldemort i deg den samme natta du hadde synet om angrepet på Arthur Wiltersen. Og jeg visste med det samme at mine bangeste anelser hadde slått til: Voldemort hadde forstått at han kunne bruke deg. Det var i et forsøk på å væpne deg mot hans angrep på sinnet ditt at jeg sørget for psykoblokktimer til deg med professor Slur.»

Han tidde litt. Harry holdt øye med solskinnet som sakte gled over den blanke bordplata på skrivebordet og lyste opp et blekkhus av sølv og en imponerende, skarlagensrød fjærpenn. Han sanset at alle portrettene rundt dem var våkne og lyttet oppslukt til Humlesnurrs forklaring; fra tid til annen kunne han høre en liten rasling i en kutte eller et forsiktig kremt. Finius Persilius var ikke kommet tilbake.

«Professor Slur oppdaget at du i flere måneder hadde drømt om døra til Mysterieavdelingen,» fortsatte Humlesnurr etter en stund. «Voldemort har naturligvis vært besatt av muligheten for å høre spådommen helt siden han fikk sin egen kropp igjen, og når han har sett for seg den døra, har du det samme, selv om du ikke visste hva det betydde.

Og så fikk du se Rottenroll, som arbeidet i Mysterieavdelingen før han ble arrestert, fortelle Voldemort det vi har visst hele tida – at spådommene Magidepartementet disponerer over, er godt beskyttet. Det er bare dem de gjelder, som kan ta dem ned fra hyllene uten å bli gale. Så i dette tilfelle måtte enten Voldemort selv gå inn i Magidepartementet og endelig risikere å bli avslørt – eller også måtte du ta den ned for ham. Og dermed ble det enda viktigere at du skulle lære å psykoblokkere.»

«Men det gjorde jeg ikke,» mumlet Harry. Han sa det høyt for å prøve å lette den knugende vekta av skyld; en tilståelse måtte da mildne litt av det forferdelige presset som klemte om hjertet? «Jeg øvde ikke; jeg gadd ikke; jeg kunne hindret de drømmene, Hermine var etter meg hele tida for å gjøre det, og hvis jeg hadde gjort det, kunne han aldri vist meg hvor jeg skulle, og – Sirius ville ikke – Sirius hadde ikke –»

Noe veltet fram inni hodet hans – et behov for å rettferdiggjøre seg, forklare seg –

«Jeg prøvde å sjekke at han virkelig hadde tatt Sirius, jeg gikk inn på Ufferts kontor og snakket med Krynkel i peisen, og han sa at Sirius ikke var der, han sa han var vekk!»

«Krynkel løy,» sa Humlesnurr rolig. «Du er ikke herren hans, deg kunne han lyve til uten å behøve å straffe seg selv. Krynkel ville at du skulle gå til Magidepartementet.»

«At jeg – sendte han meg dit med *vilje?*»

«Å ja. Krynkel har nok tjent mer enn én herre i flere måneder, er jeg redd.»

«Men åssen da?» sa Harry uforstående. «Han har jo ikke vært utenfor Grimolds plass på årevis.»

«Krynkel benyttet anledningen like før jul,» sa Humlesnurr, «da Sirius visstnok skrek at han skulle 'komme seg ut'. Han tok Sirius på ordet og tolket det som en ordre om å forlate huset. Han gikk til det eneste medlemmet av Svaart-slekta han fremdeles respekterte … Sirius' kusine Narsissa, søster av Bellatrix og gift med Lucifus Malfang.»

«Men hvordan vet De alt dette?» sa Harry. Hjertet banket fort, og han følte seg kvalm. Han husket at han hadde lurt på hvorfor Krynkel ikke

hadde vært å se i jula, husket at han dukket opp igjen på loftet …

«Krynkel fortalte meg det i går kveld,» sa Humlesnurr. «Da du ga professor Slur den kryptiske advarselen, forsto han at du hadde hatt et syn om at Sirius var fanget i dypet av Mysterieavdelingen. Som deg prøvde han straks å kontakte Sirius – jeg får kanskje nevne at medlemmer av Føniksordenen disponerer over mer pålitelige kontaktmetoder enn peisen på Dolorosa Ufferts kontor. Professor Slur fant ut at Sirius var i live og i sikkerhet på Grimolds plass.

Men da du ikke kom tilbake fra turen inn i Skogen med Dolorosa Uffert, ble professor Slur urolig for at du fortsatt trodde at fyrst Voldemort hadde fanget Sirius, så han varslet straks visse medlemmer av Ordenen.»

Humlesnurr sukket dypt før han fortsatte. «Alastor Bister, Nymfadora Dult, Nestor Bindebolt og Remus Lupus befant seg i hovedkvarteret da han tok kontakt. Samtlige meldte seg til å komme deg til hjelp øyeblikkelig. Professor Slur ba om at Sirius måtte bli igjen i hovedkvarteret, siden noen måtte være der og fortelle meg hva som hadde skjedd, for jeg var ventet når som helst. I mellomtida ville han selv lete etter dere i Skogen.

Men Sirius ville ikke bli igjen mens de andre dro for å finne dere. Derfor overlot han til Krynkel å fortelle meg hva som hadde skjedd. Og slik hadde det seg at da jeg kom til Grimolds plass kort etter at de hadde dratt til departementet, var det nissen som fortalte meg hvor det var blitt av Sirius – og skoggerlo mens han gjorde det.»

«*Lo* han?» sa Harry med hul stemme.

«Å ja da,» sa Humlesnurr. «Men nå har det seg slik at Krynkel ikke kunne forråde oss helt og fullt. Han er ikke Ordenens lønndomsholder, så han kunne ikke si til Malfangene hvor vi var eller fortelle om noen av våre hemmelige planer som han hadde fått forbud mot å røpe. Han var bundet av de magiske vilkår som gjelder hans art, og det innebærer at han var nødt til å adlyde enhver direkte ordre fra sin herre, Sirius. Men han ga Narsissa andre opplysninger, av det slaget som ville være av stor verdi for Voldemort, men som for Sirius må ha virket altfor trivielt til å forby ham å snakke om det.»

«Hva da, for eksempel?» spurte Harry.

«For eksempel at det mennesket Sirius brydde seg mest om her i verden, var deg,» sa Humlesnurr stillferdig. «For eksempel at du etter hvert var kommet til å se på ham som noe midt imellom en far og en bror. Voldemort var selvsagt allerede klar over at Sirius var med i Ordenen, og at du visste hvor han var – men Krynkels opplysninger fikk ham til å innse at det eneste mennesket du ville gjøre hva som helst for å redde, var Sirius Svaart.»

Harrys lepper var kalde og numne.

«Så da jeg spurte Krynkel om Sirius var der i går kveld …»

«Malfangene hadde sagt til ham – utvilsomt på Voldemorts ordre – at så snart du hadde fått det synet av Sirius under tortur, måtte Krynkel finne på noe for å holde ham av veien, for så kunne han late som Sirius ikke var hjemme hvis du fant på å sjekke. I går sørget han for at hippogriffen Bukknebb fikk en skade, og da du dukket opp i peisen der, var Sirius oppe og stelte med ham.»

Harry hadde nesten ikke luft i lungene; pusten gikk fort og grunt.

«Og alt dette fortalte Krynkel Dem … og lo?» kvekket han.

«Han *ville* ikke fortelle meg det,» sa Humlesnurr. «Men jeg er selv en tilstrekkelig god psykomantiker til å merke det når noen lyver for meg, og jeg … fikk overtalt ham til å fortelle meg hele sannheten før jeg dro til Mysterieavdelingen.»

«Og Hermine som alltid sa vi måtte være hyggelige mot ham …» hvisket Harry, og hendene på knærne knyttet seg til iskalde never.

«Det gjorde hun helt rett i, Harry,» sa Humlesnurr. «Jeg advarte Sirius da vi valgte Grimolds plass tolv som vårt hovedkvarter om at Krynkel måtte behandles med vennlighet og respekt. Jeg sa også at Krynkel kunne bli farlig for oss. Men jeg tror ikke Sirius tok meg særlig alvorlig, eller at han noensinne så på Krynkel som et vesen med like sterke følelser som et menneske –»

«Ikke skyld på – ikke snakk – om Sirius som –» Harry fikk nesten ikke puste, strupen var så stram at han ikke greide å få ordene ordentlig fram, men raseriet som hadde lagt seg litt, flammet opp i ham igjen. Han ville ikke la Humlesnurr kritisere Sirius. «Krynkel er en løgnaktig – motbydelig – han fortjener –»

«Krynkel er det trollmenn har gjort ham til, Harry,» sa Humlesnurr. «Ja, han fortjener medynk. Hans liv har vært like elendig som din venn Noldus'. Han var tvunget til å tjene Sirius, fordi Sirius var den eneste gjenlevende av den slekta han var slave hos, men han følte ingen ekte lojalitet mot ham. Og med alle Krynkels feil, må vi innrømme at Sirius ikke gjorde noe for å gjøre livet lettere for ham –»

«IKKE SNAKK SÅNN OM SIRIUS!» brølte Harry.

Han var på beina igjen, rasende, klar til å fly i synet på Humlesnurr, som opplagt ikke hadde forstått noe som helst av Sirius, hvor modig han var, hvor mye han hadde lidd …

«Hva med Slur?» freste han. «Ham sier De ikke noe om, nei da. Da jeg sa at Voldemort hadde tatt Sirius, så han bare hånlig på meg, som vanlig –»

«Harry, du vet godt at med Dolorosa Uffert til stede, hadde ikke professor Slur noe annet valg enn å late som han ikke tok deg alvorlig,» sa Humlesnurr rolig. «Men som jeg har fortalt deg, meddelte han Ordenen så fort han kunne hva du hadde sagt. Det var han som sluttet seg til hvor dere hadde tatt veien da dere ikke kom tilbake fra Skogen. Og det var han som ga professor Uffert falsk verifiserum da hun prøvde å tvinge ut av deg hvor det var blitt av Sirius.»

Harry feide alt dette til side; det var en egen, vill tilfredsstillelse i å skylde på Slur, det var liksom det gjorde hans egen, forferdelige skyld lettere å bære, og han ville at Humlesnurr skulle være enig.

«Slur – Slur gjorde narr av Sirius – for at han holdt seg i huset – fikk det til å se ut som Sirius var en f-feiging –»

«Sirius var en altfor lur, gammel rev til at slike tomme spydigheter kunne gjøre ham noe,» sa Humlesnurr.

«Slur holdt opp å gi meg psykoblokktimer!» snerret Harry. «Han kastet meg ut fra kontoret sitt!»

«Det er jeg klar over,» sa Humlesnurr tungt. «Jeg har allerede sagt at det var en feil at jeg ikke underviste deg selv, selv om jeg på det tidspunkt var overbevist om at ingenting kunne være farligere enn å åpne sinnet ditt ytterligere for Voldemort når du var sammen med meg –»

«Slur gjorde det verre, arret mitt gjorde alltid vondest når jeg hadde hatt timer med ham –» Harry kom på hva Ronny hadde ment om saken og kastet seg uti det. «Hvordan kan De vite at han ikke bare ville myke meg opp for Voldemort, gjøre det lettere for ham å komme inn i –»

«Jeg stoler på Severus Slur,» sa Humlesnurr enkelt. «Men jeg glemte – nok en feil fra en gammel mann – at noen sår stikker for dypt til å leges. Jeg trodde professor Slur kunne overvinne sine følelser når det gjaldt din far. Der tok jeg feil.»

«Men det er greit, det da liksom?» hylte Harry og ignorerte alle sjokkerte fjes og all misbilligende mumling blant portrettene på veggene. «Det er greit at Slur hater faren min, men at Sirius hatet Krynkel, det er ikke greit?»

«Sirius hatet ikke Krynkel,» sa Humlesnurr. «Han betraktet ham som en tjener som ikke fortjente noen større interesse eller oppmerksomhet. Likegyldighet og forsømmelse kan ofte gjøre langt verre skade enn klar motvilje … Fontenen vi knuste i natt, var en løgn. Vi trollmenn har altfor lenge vanskjøttet og utnyttet våre medskapninger, og nå høster vi fruktene av det.»

«SÅ SIRIUS FORTJENTE AT DET GIKK SOM DET GIKK, DA, LIKSOM?» skrek Harry.

«Det var ikke det jeg sa, og noe slikt vil du heller aldri høre meg si,» svarte Humlesnurr stillferdig. «Sirius var ingen slem mann, og stort sett var han snill mot husnisser. Krynkel var han lite glad i, for Krynkel var en levende påminnelse om det barndomshjemmet Sirius hadde avskydd.»

«Han hatet det!» sa Harry, og stemmen sprakk. Han snudde ryggen til Humlesnurr og gikk noen skritt. Sola opplyste hele rommet nå, og alle portrettenes blikk fulgte ham der han gikk uten å ense hvor, uten å ense kontoret overhodet. «Og De tvang ham til å sitte innestengt der, og *det* hatet han, det var derfor han ville ut i går kveld –»

«Jeg prøvde å holde Sirius i live,» sa Humlesnurr lavt.

«Folk liker ikke å sitte innesperret!» sa Harry rasende og snudde seg fort mot ham. «Det var det De gjorde med meg i hele fjor sommer –»

Humlesnurr lukket øynene og begravde ansiktet i hendene med de lange fingrene. Harry så på ham, men han ble ikke bløtgjort av dette sjeldne

tegnet på utmattelse eller bedrøvelse eller hva det kunne være. Tvert imot, det gjorde ham enda sintere at Humlesnurr viste spor av svakhet. Han hadde ikke noe med å være svak, nå som Harry ville kjefte og rase mot ham!

Humlesnurr lot hendene falle og betraktet ham gjennom halvmånebrillene.

«Tida er inne til å si det jeg burde ha sagt for fem år siden, Harry,» sa han. «Sett deg, er du snill. Jeg skal fortelle deg alt. Alt jeg ber om, er litt tålmodighet. Du skal få din sjanse til å rase mot meg – eller hva du vil – når jeg er ferdig. Jeg skal ikke hindre deg.»

Harry glante på ham et øyeblikk, men så kastet han seg ned i stolen på forsida av skrivebordet igjen og ventet.

Humlesnurr stirret ut mot den sollyse parken utenfor vinduet. Så snudde han seg mot Harry igjen og sa: «For fem år siden kom du hit til Galtvort, Harry, hel og frisk, slik jeg hadde villet og planlagt. Vel – ikke helt hel, kanskje. Du hadde lidd. Det visste jeg du kom til, da jeg etterlot deg på trappa til din tante og onkel. Jeg visste at jeg dermed dømte deg til ti mørke og vanskelige år.»

Han tidde. Harry sa ikke noe.

«Du kan spørre – og med god grunn – hvorfor det måtte være slik. Hvorfor kunne ikke en trollmannsfamilie ha tatt deg til seg? Mange ville gjort det med glede, ville blitt glade og beæret over å kunne oppdra deg som en sønn.

Mitt svar er at min første prioritet var å holde deg i live. Du var i større fare enn noen andre enn jeg kanskje forsto. Bare noen timer før hadde Voldemort lidd nederlag, men hans støtter – og mange av dem er nesten like fryktelige som han selv – var fortsatt på frifot, sinte, desperate og voldsomme. Og min beslutning måtte også ta hensyn til årene framover. Trodde jeg at Voldemort var borte for alltid? Nei. Jeg visste ikke om det kom til å gå ti, tjue eller femti år før han vendte tilbake, men jeg var sikker på at han kom til å gjøre det – og siden jeg kjenner ham slik jeg gjør, var jeg også sikker på at han ikke ville gi seg før han hadde drept deg.

Jeg visste at Voldemorts kunnskaper om magi er større enn kanskje noen annen levende trollmanns. Jeg visste at mine egne verneformler og

heksinger, selv de sterkeste og mest komplekse, neppe ville vise seg ubrytelige hvis han vant sine fulle krefter igjen.

Men jeg visste også hvor han var svak. Og ut fra det var det jeg gjorde mitt valg. Du ville bli beskyttet av en urgammel magi som han kjenner til, men som han forakter og derfor alltid har undervurdert – til sin ulykke. Og da mener jeg naturligvis det at din mor døde for å redde deg. Hun ga deg et varig vern han aldri hadde ventet, en beskyttelse som strømmer i årene dine til denne dag. Det jeg valgte å satse på, var altså din mors blod. Jeg overleverte deg til hennes søster, hennes eneste gjenværende slektning.»

«Hun er ikke noe glad i meg,» sa Harry straks. «Hun gir pokker –»

«Men hun tok imot deg,» avbrøt Humlesnurr. «Det skjedde kan hende motvillig, med bitterhet og sinne, men hun tok imot deg, og med det beseglet hun heksingen jeg hadde lagt over deg. Din mors offer gjorde blodsbåndet til det sterkeste skjold jeg kunne gi deg.»

«Jeg skjønner likevel ikke –»

«Så lenge du kan kalle det stedet hvor din mors blod fremdeles lever, for ditt hjem, kan ikke Voldemort nå eller ramme deg der. Hennes blod har han spilt, men det lever videre i deg og hennes søster. Så hennes blod ble ditt tilfluktssted. Du behøver bare vende tilbake dit én gang i året, men så lenge det fortsatt er ditt hjem, kan han ikke røre deg når du er der. Dette vet din tante. Jeg forklarte hva jeg hadde gjort i brevet jeg etterlot på trappa sammen med deg. Hun vet at ved å gi deg husrom har hun kanskje holdt deg i live i femten år.»

«Vent litt,» sa Harry. «Vent nå litt …»

Han satte seg opp i stolen og stirret på Humlesnurr.

«Det var De som sendte den brøleren. De sa hun måtte huske – det var Deres stemme –»

Humlesnurr nikket lett. «Jeg tenkte hun kanskje trengte en påminnelse om pakten hun hadde ingått ved å ta imot deg. Jeg hadde en anelse om at desperantangrepet kunne få henne til å tenke på farene ved å ha deg som pleiesønn.»

«Det gjorde det,» sa Harry lavt. «Vel – onkelen min, da, mest. Han ville kaste meg ut, men etter at brøleren kom, så sa hun at – at jeg måtte bli.»

Han stirret i golvet et øyeblikk. Så sa han: «Men hva har dette med –»

Han kunne ikke si navnet Sirius.

«Nå vel,» sa Humlesnurr og fortsatte som om det ikke hadde vært noe avbrudd i historien, «for fem år siden kom du altså til Galtvort, verken så lykkelig eller så velnært som jeg kanskje kunne ha ønsket, men iallfall sunn og i live. Du var ingen bortskjemt liten prins, men en så normal gutt som jeg kunne ha håpet, alt tatt i betraktning. Så langt hadde altså planen min virket godt.

Og så … vel, du husker nok like godt som jeg hva som skjedde det første året ditt her på skolen. Du besto med glans prøven du da ble satt på, og før jeg hadde trodd – langt før – møtte du Voldemort ansikt til ansikt. Og på ny overlevde du. Ja, mer. Du sinket at han gjenvant sin fulle kraft og styrke. Du kjempet en manns kamp. Jeg var … stoltere av deg enn jeg kan få sagt.

Men likevel var det en svakhet i denne fine planen min,» sa Humlesnurr. «En åpenbar svakhet, som jeg – selv da – visste kunne bli skjebnesvanger. Men enda jeg visste hvor viktig det var at planen skulle lykkes, sa jeg til meg selv at jeg ikke ville tillate denne svakheten å ødelegge den. Og det var jeg og jeg alene som kunne hindre det, så det var jeg og jeg alene som måtte være sterk. Og der kom min første prøve, da du lå i din seng på sykestua, ennå svak etter din kamp mot Voldemort.»

«Jeg forstår ikke hva De mener,» sa Harry.

«Kan du huske at du spurte meg, der på sykestua, hvorfor Voldemort hadde prøvd å drepe deg da du var spedbarn?»

Harry nikket.

«Burde jeg fortalt deg det da?»

Harry stirret inn i det blå blikket og svarte ikke, men hjertet begynte å hamre.

«Du ser ikke svakheten i planen min ennå? Nei … kanskje ikke. Men som du vet, ville jeg ikke svare deg den gangen. Jeg sa til meg selv at elleve år var altfor ungt til å vite slikt. Jeg hadde aldri ment å fortelle deg det når du var elleve. En slik viten ville bli for tung for et så ungt sinn.

Men jeg burde sett faresignalene alt da. Jeg burde spurt meg selv hvorfor jeg ikke følte større bekymring enn jeg gjorde for at du allerede hadde stilt

meg det spørsmålet som jeg visste en dag ville kreve sitt fryktelige svar. Jeg burde innsett at jeg var *for* lettet over å slippe å svare på det akkurat da … siden du var så ung, så altfor ung.

Og så begynte ditt andre år på Galtvort. Og på ny møtte du utfordringer som selv voksne trollmenn aldri har måttet møte; og på ny løste du dem hinsides mine villeste drømmer. Men du spurte meg ikke igjen om hvorfor Voldemort hadde etterlatt deg med det merket. Vi snakket om arret ditt, jo da … vi var svært, svært nær temaet. Hvorfor fortalte jeg deg ikke alt da?

Nei, for det forekom meg at tolv, når alt kom til alt, ikke var særlig mye bedre enn elleve for å bære slik viten. Jeg lot deg gå din vei, blodflekket, utmattet, men begeistret, og om jeg skulle ha kjent et stikk av uro for om jeg kanskje burde ha fortalt deg det da, så greide jeg fort å stilne det. For du var jo fortsatt så ung, ikke sant, og jeg orket ikke tanken på å spolere din triumf …

Forstår du, Harry? Ser du nå svakheten i min strålende plan? Jeg hadde falt i den fella jeg selv hadde forutsett, som jeg hadde sagt til meg selv at jeg kunne unngå, og *måtte* unngå.»

«Men –»

«Jeg brydde meg for mye om deg,» sa Humlesnurr stille. «Jeg brydde meg mer om at du skulle være lykkelig enn at du skulle vite sannheten, mer om din sjelefred enn om min egen plan, mer om ditt liv enn om de livene som kunne gå tapt dersom planen mislyktes. Med andre ord, jeg oppførte meg akkurat slik Voldemort venter av oss idioter som føler kjærlighet.

Fins det noe forsvar? Kunne noen som har fulgt deg som jeg – og jeg har fulgt deg nærmere enn du kanskje tror – unngå å ville spare deg for mer smerte enn du allerede hadde lidd? Hva brydde det meg om noen navnløse og ansiktsløse mennesker og vesener ble slaktet ned i en ubestemmelig framtid, så lenge du var i live og frisk og glad her og nå? Jeg hadde aldri drømt om at jeg skulle bli betrodd et slikt menneske.

Og så begynte ditt tredje år. Jeg fulgte med på avstand mens du sloss for å jage bort desperanter, mens du fant Sirius, fikk rede på hvem og hva han var og reddet ham. Skulle jeg sagt det da, i det øyeblikk du i triumf hadde snappet din gudfar ut av departementets kjeft? Men nå var du tretten, og jeg

begynte å slippe opp for unnskyldninger. Ung var du kanskje, men du hadde vist at du var spesiell. Min samvittighet var urolig, Harry. Jeg visste at tida snart måtte komme …

Men i fjor kom du ut fra labyrinten etter å ha sett Fredrik Djervell dø, etter så vidt å ha unngått å dø selv … og jeg sa det ikke, enda jeg visste at jeg måtte gjøre det, og det snart, nå som Voldemort var vendt tilbake. Og nå i natt har jeg sett at du lenge har vært rede for den viten jeg skulle ha gitt deg, for du har bevist at jeg burde ha betrodd deg denne byrden for lengst. Mitt eneste forsvar er dette: Jeg har sett deg slite under flere byrder enn noen elev som noensinne har gått på denne skolen, og kunne ikke få meg til å legge til enda en – den tyngste av dem alle.»

Harry ventet, men Humlesnurr sa ikke mer.

«Jeg skjønner fremdeles ingenting.»

«Når Voldemort prøvde å drepe deg som barn, var det på grunn av en spådom som falt kort tid før du ble født. Han visste at spådommen fantes, men ikke helt hva den omfattet. Han trodde han oppfylte den ved å drepe deg den gangen – og fikk sanne at han hadde tatt feil, da forbannelsen som skulle drepe deg, slo bakut. Og derfor har han nå, siden han gjenvant sin kropp, og spesielt siden du så mirakuløst greide å unnslippe ham i fjor, vært fast bestemt på å høre spådommen i sin helhet. Dette er det våpenet han har søkt så utrettelig siden sin gjenkomst: viten om hvordan han kan drepe deg.»

Sola var helt oppe nå, og Humlesnurrs kontor lå badet i den. Glassmonteren hvor Gudrik Griffings sverd hvilte, glimtet hvitt og ugjennomsiktig, bruddstykkene av instrumentene Harry hadde slengt på golvet, glimtet som regndråper, og bak seg hørte han lave, kvitrende lyder fra lille Vulcans reir i askekassa.

«Men spådommen ble knust,» sa Harry matt. «Jeg dro Nilus oppover de benkene der i – i det rommet med dørhvelvingen, og så rev jeg i stykker kutten hans, og den datt ut …»

«Det som ble knust, er bare Mysterieavdelingens kopi av den. Men spådommen ble i sin tid gitt til noen, og denne noen har mulighet for å gjenkalle den i sin helhet.»

«Hvem var det?» sa Harry, skjønt han mente nok han kunne gjette svaret.

«Jeg,» sa Humlesnurr. «Jeg hørte den en kald, våt kveld for seksten år siden, i et rom over baren på vertshuset *Galthodet*. Jeg hadde gått dit for å møte en søker til posten som clairvoyanse lærer, selv om det egentlig var imot mine ønsker å fortsette å ha clairvoyanseundervisning overhodet. Men søkeren var tippoldebarn av en meget berømt, meget begavet sannsiger, og det var bare alminnelig høflighet iallfall å snakke med henne. Men jeg ble skuffet. Det virket ikke som hun eide en tøddel av den begavelsen selv. Jeg sa til henne – høflig, håper jeg – at jeg ikke trodde stillingen ville passe for henne. Og jeg snudde meg for å gå.»

Humlesnurr reiste seg og gikk forbi Harry til det svarte skapet bortenfor Vulcans vagle. Han bøyde seg, hektet av en krok og rettet seg opp igjen med det grunne steinkaret med runeinskripsjonene langs kanten, hvor Harry hadde sett sin far pine Slur. Så kom han tilbake til skrivebordet, satte tanketanken fra seg der og løftet tryllestaven sin mot tinningen. Da han tok tippen bort derfra igjen, fulgte det med sølvblanke, spindelvevstynne tråder av tanker som han puttet i tanken. Han satte seg bak skrivebordet igjen og betraktet et øyeblikk tankene som virvlet og duvet oppi steinkaret. Så sukket han, løftet staven og stakk forsiktig tippen borti det sølvblanke stoffet.

En skikkelse løftet seg derfra. Den var innhyllet i sjal, og øynene var kolossalt forstørret av brillene. Hun dreide sakte rundt med føttene nede i karet. Men da Rakel Rummelfiold sa noe, var det ikke i den vanlige eteriske, mystiske tonen, men med en skurrende, hes stemme som Harry bare hadde hørt henne bruke én eneste gang før:

«*Han med makt til å knuse Mørkets herre er på vei … Han skal fødes hos dem som tre ganger har vist Mørkets herre tross, fødes når den sjuende måned dør … Mørkets herre skal merke ham som sin like, men han skal eie krefter som er Mørkets herre ukjente … Den ene må dø for den andres hånd, for så lenge begge lever, kan ingen av dem leve … Han med makt til å knuse Mørkets herre, skal fødes når den sjuende måned dør …*»

Den sakte snurrende professor Rummelfiold sank tilbake i den sølvskimrende massen og forsvant.

Stillheten på kontoret var total. Verken fra Humlesnurr, Harry eller noen av portrettene kom det en lyd. Selv Vulcan var blitt stille.

«Rektor Humlesnurr?» sa Harry med lav røst, for det virket som om Humlesnurr var helt hensunket i sine egne tanker, der han satt og stirret på tanketanken. «Det … betydde det … hva betydde det?»

«Det betydde at den eneste som har noen som helst sjanse til å beseire Voldemort for godt, ble født i slutten av juli for nesten seksten år siden. Denne gutten ble født av foreldre som allerede hadde trosset Voldemort tre ganger.»

Det føltes som om noe snørte seg sammen om ham. Det ble vanskelig å puste igjen.

«Betyr det – meg?»

Humlesnurr trakk pusten dypt. «Det rare er at det kanskje slett ikke betydde deg,» sa han lavt. «Rakels spådom kunne gjelde to trollmannsbarn. Begge ble født i slutten av juli, begge hadde foreldre i Føniksordenen, begge foreldreparene hadde så vidt overlevd Voldemort tre ganger. Den ene var selvsagt deg. Den andre var Nilus Langballe.»

«Men da … hvorfor sto det da mitt navn på spådommen, og ikke Nilus'?»

«Den offisielle kopien ble omklassifisert etter Voldemorts angrep på deg som spedbarn,» sa Humlesnurr. «Det forekom arkivaren i spådomssalen opplagt at Voldemort bare ville prøvd å drepe deg dersom han visste at det var deg Rakel refererte til.»

«Så da … er det ikke sikkert at det er meg, altså?» sa Harry.

Humlesnurr så ut som om hvert ord kostet ham dyrt. Langsomt sa han: «Jeg er redd det ikke er noen tvil om at det *er* deg.»

«Men De sa – Nilus er også født i slutten av juli – og moren og faren hans –»

«Du glemmer den andre delen av spådommen, det avgjørende kjennetegnet på den gutten som kan knuse Voldemort … Voldemort selv skulle *merke ham som sin like*. Og det gjorde han, Harry. Han valgte deg, ikke Nilus. Han ga deg det arret som har vært din velsignelse og din forbannelse.»

«Men tenk om han valgte feil!» sa Harry. «Tenk om han merket feil person!»

«Han valgte den gutten han trodde mest sannsynlig kunne bli en fare for ham,» sa Humlesnurr. «Og tenk over dette, Harry: Han valgte ikke den fullblods – som etter det han selv påstår, er den eneste slags trollmann det er verdt å være eller kjenne – men den som var halvblods, som han selv. Han så seg selv i deg før han engang så deg, og ved å merke deg med arret, drepte han deg ikke, slik han hadde tenkt, men ga deg krefter, pluss en framtid, som har gjort deg i stand til å unnslippe ham ikke én, men fire ganger hittil – noe verken dine foreldre eller Nilus' noensinne greide.»

«Men hvorfor gjorde han det, da?» sa Harry. Han følte seg nummen og kald. «Hvorfor ville han drepe meg da jeg var liten? Han burde vel ventet og sett om det ble meg eller Nilus som virket farligst når vi ble eldre, og så prøvd å drepe den av oss det ble da –»

«Det kunne nok vært det mest fornuftige, ja,» sa Humlesnurr; «det var bare det at Voldemorts opplysninger om spådommen var ufullstendige. *Galthodet*, som Rakel hadde valgt fordi det var billig, har i lange tider hatt et mer – skal vi si – interessant klientell enn *Tre sopelimer*. Som du og dine venner oppdaget til deres beklagelse – og jeg til min den kvelden – er det et sted hvor man aldri kan være trygg for at man ikke blir overhørt. Men da jeg gikk for å møte Rakel Rummelfiold, falt det meg naturligvis ikke inn at jeg skulle høre noe det var verdt å overhøre. Mitt – vårt – eneste hell i uhellet, var at lytteren ble avslørt og kastet på dør før han hadde hørt hele spådommen.»

«Så han hørte bare –?»

«Bare begynnelsen, ja, det om at en gutt skulle fødes i juli av foreldre som tre ganger hadde trosset Voldemort. Derfor kunne han ikke advare sin herre og mester om at et angrep på deg innebar en risiko for å overføre krefter til deg og merke deg som hans like. Så Voldemort ante ikke at det kunne være noen fare ved å gå løs på deg – at det kunne være lurt å vente og få vite mer. Han visste ikke at du ville få *krefter som er Mørkets herre ukjente* –»

«Men jeg har jo ikke det!» sa Harry halvkvalt. «Jeg har ingen krefter han ikke har, jeg kunne umulig slåss sånn som han gjorde i kveld, jeg kan ikke besette folk eller – eller drepe dem –»

«I Mysterieavdelingen er det ett rom som alltid holdes avlåst,» avbrøt Humlesnurr. «Det inneholder en kraft som på samme tid er mer underfull og mer fryktelig enn døden, enn menneskets intelligens, enn naturkreftene. Det er kanskje også det mest mysteriøse av alle de mange forskningsemner som fins der inne. Det er kraften i det rommet som du har i slik overflod, og som Voldemort ikke har en flik av. Den kraften drev deg til å redde Sirius i går kveld. Den kraften reddet også deg fra å bli besatt av Voldemort, for han holdt ikke ut å være i en kropp som var så full av en kraft han avskyr. Til sjuende og sist betydde det ikke stort at du ikke kunne sperre av sinnet ditt. Det var hjertet ditt som reddet deg.»

Harry lukket øynene. Hadde han ikke dratt for å redde Sirius, ville ikke Sirius vært død nå … Mest for å utsette det øyeblikket da han måtte tenke på Sirius igjen, og ikke fordi han egentlig brydde seg om svaret, spurte han: «Slutten på den spådommen … det var noe om at *ingen av dem kan leve* …»

«… *så lenge begge lever,*» sa Humlesnurr.

«Men,» sa Harry, og det var som om han måtte hale ordene opp fra en dyp brønn av fortvilelse etsteds inni seg, «da betyr vel det at … at en av oss må drepe den andre … til slutt?»

«Ja,» sa Humlesnurr.

Det varte lenge før noen av dem sa noe. Etsteds langt utenfor kontorveggene hørte Harry lyden av stemmer – kanskje elever på vei ned til en tidlig frokost i Storsalen. Det var nesten umulig å forestille seg at det fantes folk i verden som fremdeles hadde matlyst, som lo, som hverken visste eller brydde seg om at Sirius Svaart var borte for alltid. Allerede var det som om Sirius var en million mil borte – men selv nå var det en del av Harry som trodde at om han bare hadde dratt til side det forhenget, ville han møtt blikket til Sirius, som kanskje ville hilst ham med den latteren som lød som en bjeffing …

«Jeg føler at jeg skylder deg en forklaring til, Harry,» sa Humlesnurr nølende. «Du har kanskje lurt på hvorfor jeg ikke valgte deg som prefekt? Jeg må tilstå … at jeg tenkte … at du hadde vel ansvar nok som det var.»

Harry så opp. En tåre sildret nedover ansiktet til Humlesnurr og forsvant i det lange sølvskjegget.

KAPITTEL TRETTIÅTTE

BEGYNNELSEN PÅ ANDRE TROLLMANNSKRIG

HAN HVIS NAVN MÅ VÆRE UNEVNT HAR VENDT TILBAKE

I en kort kommentar fredag kveld bekreftet magiminister Kornelius Bloeuf at Han-hvis-navn-må-være-unevnt har vendt tilbake til landet og er aktiv på ny.

«Det er med dyp beklagelse jeg må bekrefte at den trollmannen som kaller seg fyrst – nå ja, dere vet hvem jeg mener – er i live og nok en gang iblant oss,» sa Bloeuf, som virket trett og opprevet da han i går møtte pressen. «Det er med nesten like stor beklagelse at vi må kunngjøre at desperantene i Azkaban har gjort kollektivt opprør og brutt med sin stilling som departementsansatte. Vi antar at desperantene nå har stilt seg til tjeneste for fyrst – han derre.

Vi oppfordrer magibefolkningen til å være på vakt. Departementet utformer nå retningslinjer for grunnleggende selvforsvar av hjem og person og vil utsende disse gratis til samtlige heksiske husstander i løpet av måneden.»

Magisamfunnet har møtt statsrådens erklæring med uro og forferdelse, særlig fordi departementet så sent som sist onsdag forsikret at «de hardnakkede ryktene om at Han-De-vet på ny er i virksomhet blant oss, medfører ingen som helst riktighet.»

Noen detaljer om hva som har ført til departementets endrede syn, foreligger ennå ikke, men ubekreftede meldinger hevder at Han-hvis-navn-må-være-unevnt og en bande nære sammensvorne (kjent under

betegnelsen dødsetere) natt til fredag tiltvang seg adgang til selveste Magidepartementet.

Albus Humlesnurr, som nå er gjeninnsatt som rektor ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, gjeninntatt som medlem av Det internasjonale hekseriforbund og gjenutnevnt til overmagiarius ved Heksingating, har hittil ikke vært tilgjengelig for kommentar. Han har hele det siste året hevdet at Han-De-vet ikke var død, som man har håpet og trodd, men i ferd med å rekruttere tilhengere med sikte på nok et forsøk på å gripe makten. Samtidig har 'Gutten som overlevde' –

«Der kan du se, Harry, jeg visste de kom til å trekke deg også inn på en eller annen måte,» sa Hermine og kikket opp over kanten av avisen.

De var på sykestua. Harry satt på kanten av Ronnys seng, og begge hørte på at Hermine leste fra førstesida i *Søndagsprofeten*. Gullas ankel hadde det vært en smal sak for madam Pomfrit å lege, og hun krøllet seg nå sammen ved foten av Hermines seng; Nilus' nese hadde fått tilbake sin vanlige form og størrelse, og eieren satt på en stol mellom de to sengene, mens Lulla, som var kommet innom på visitt medbringende siste utgave av *Kleggen*, nå leste bladet opp ned og øyensynlig ikke hørte et ord av det Hermine leste.

«Jaså, så han er 'Gutten som overlevde' igjen nå da, lissom?» sa Ronny mørkt. «Ikke bare en sinnsforvirra skrythals lenger, hm?»

Han forsynte seg med en håndfull sjokoladefrosker fra den enorme haugen på nattbordet, slengte et par til Harry, Gulla og Nilus og rev av papiret på sine egne med tennene. Overarmene hans bar fremdeles dype spor etter hjernetentaklene. Ifølge madam Pomfrit kunne tanker etterlate seg verre arr enn nesten noe annet, men siden hun hadde begynt å smøre ham inn med tykke lag av Dr. Flumses glemserumsalvelse, virket det som det hadde vært en viss bedring.

«Ja, de snakker veldig pent om deg nå, Harry,» sa Hermine og skummet videre i artikkelen. «*'Sannhetens ensomme talsmann … oppfattet som ubalansert, men vaklet aldri i sin historie … måtte tåle latterliggjøring og ærekrenkelse …*' Hmm,» sa hun og rynket pannen, «det slår meg at de ikke

nevner at det var *Profeten* selv som sto for all latterliggjøringen og ærekrenkelsen.»

Hun ynket seg litt og holdt hånden mot ribbeina. Forbannelsen Dolohov hadde brukt på henne, ville riktignok virket enda mer effektivt om han hadde kunnet uttale formelen høyt, men som madam Pomfrit uttrykte det, hadde den likevel gjort «mer enn nok skade til at det greide seg». Hermine måtte drikke ti forskjellige eliksirer daglig, men hun kom seg fort og hadde alt begynt å kjede seg på sykestua.

«*'Han-De-vets siste forsøk på å ta makten, side to til fire; Hva departementet burde fortalt, side fem; Hvorfor ingen ville høre på Albus Humlesnurr, side seks til åtte; Eksklusivt intervju med Harry Potter, side ni* …' Vel,» sa hun, brettet sammen avisen og kastet den fra seg, «de har iallfall fått nok å skrive om. Og det intervjuet med Harry er ikke så eksklusivt, akkurat, det var det som sto i *Kleggen* for flere måneder siden …»

«Pappa solgte det til dem,» sa Lulla åndsfraværende og bladde om en side i *Kleggen* sin. «Og han fikk veldig godt betalt for det, så i sommer skal vi på en ekspedisjon til Sverige for å se om vi kan fange en krøllhornet snørkjuke.»

Hermine førte et øyeblikk en tydelig indre kamp, men alt hun sa, var: «Det høres herlig ut.»

Gulla møtte Harrys blikk og så bort igjen med et bredt glis.

«Men fortell, da,» sa Hermine. Hun satte seg litt opp i senga og stønnet litt igjen. «Hva skjer på skolen?»

«Vel, Pirrevimp har fjernet hele sumpen til Fred og Frank,» sa Gulla, «det tok'n omtrent tre sekunder. Men han har latt en liten flekk under vinduet være igjen og gjerdet den inn –»

«Å, hvorfor det?» sa Hermine forbauset.

«Det var bare så bra magi, sier'n,» sa Gulla og trakk på skuldrene.

«Jeg tror'n har latt'n være igjen som et monument over Fred og Frank,» sa Ronny gjennom en munnfull sjokolade. «Det var de som sendte meg alle disse her, fresten,» la han til til Harry og pekte på det lille berget av sjokoladefrosker. «Så de må vel gjøre det bra med morobutikken sin, da?»

Hermine så misbilligende ut. Hun sa: «Er det slutt på alt spetaklet nå da, som Humlesnurr er tilbake?»

«Ja,» sa Nilus, «alt er som før igjen.»

«Da er vel Nask glad, da?» spurte Ronny. Han balanserte et sjokoladefroskkort med Humlesnurr på mot vannmugga.

«Nei da,» sa Gulla. «Han er helt fortvilt, faktisk …» Hun senket stemmen konspiratorisk. «Han sier at Uffert var det beste som har hendt på Galtvort …»

Alle seks snudde seg. I en seng på den andre sida av midtgangen lå professor Uffert og stirret i taket. Humlesnurr hadde marsjert rett ut i Skogen, mutters aleine, og reddet henne fra kentaurene. Hvordan han hadde greid det – hvordan han hadde kommet seg ut av Skogen, halvt bærende på Uffert, uten å ha fått så mye som en skramme – var det ingen som visste, og Uffert sa i hvert fall ingenting. Siden hun kom tilbake til borgen, hadde hun så vidt noen visste ikke sagt et kløyva ord. Og ingen visste egentlig hva som var i veien med henne heller. Det ellers så velstelte, musebrune håret var bustete, og inneholdt fremdeles ikke så få kvister og blad, men ellers så hun helt uskadd ut.

«Madam Pomfrit sier hun bare har fått sjokk,» hvisket Hermine.

«Bare sur, tror jeg nå heller,» sa Gulla.

«Ja, for hun viser livstegn hvis en gjør *sånn,*» sa Ronny og lagde noen fjerne galopp-lyder med tungespissen. Uffert satte seg brått opp i senga og stirret vilt omkring seg.

«Er det noe i veien, professor?» ropte madam Pomfrit og stakk hodet ut av kontordøra.

«Nei … nei,» sa Uffert og sank tilbake i putene. «Jeg må visst ha drømt …»

Hermine og Gulla kvalte latteren i sengeklærne.

«Forresten, når vi snakker om kentaurer,» sa Hermine, da hun hadde kommet seg litt. «Hvem er clairvoyanselærer nå? Blir Florens her?»

«Det er han pent nødt til,» sa Harry. «De andre kentaurene vil vel ikke ha ham der, vel?»

«Det virker som han og Rummelfiold kommer til å dele på det,» sa Gulla.

«Vedder på at Humlesnurr skulle ønske han kunne blitt kvitt Rummelfiold for godt,» sa Ronny, som nå gomlet på sin fjortende sjokoladefrosk. «Ja, hele faget er bare noe vrøvl, spør dere meg, Florens er'ke så mye bedre, han …»

«Hvordan kan du si noe sånt?» sa Hermine oppbrakt. «Nå som vi nettopp har funnet ut at det fins ekte spådommer?»

Hjertet til Harry satte opp farten. Han hadde ikke fortalt Ronny og Hermine eller noen andre om hva spådommen egentlig handlet om. Nilus hadde fortalt dem at den ble knust mens Harry halte ham oppover trinnene i dødssalen, og Harry hadde ennå ikke sagt noe for å rette på den versjonen. Han var ikke rede til å se uttrykket deres når han fortalte at han enten måtte bli morder eller offer, at noe annet valg fantes ikke …

«Det var leit at den ble knust,» sa Hermine lavt og ristet på hodet.

«Ja,» sa Ronny. «Men da fant hvertfall ikke Han-du-veit ut hva den handla om heller – hvor skal du hen?» sa han og så både overrasket og skuffet ut da Harry reiste seg.

«Æh – til Gygrid,» sa Harry. «Han har jo akkurat kommet igjen, og jeg lovet at jeg skulle gå ned og fortelle ham åssen det sto til med dere to.»

«Å, OK, da,» sa Ronny grettent og kikket ut av vinduet på flekken av lysende blå himmel utenfor. «Sku' ønske vi kunne blitt med.»

«Hils ham fra oss!» ropte Hermine etter Harry. «Og spør hvordan det går med … med den lille vennen hans!»

Harry vinket med en hånd for å vise at han hadde hørt og forstått det og gikk ut fra sykestua.

Borgen virket veldig stille, selv til søndag å være. Alle var åpenbart ute i parken og nøt slutten på eksamen og et siste par dager av terminen uforstyrret av eksamenspugg eller lekser. Harry trasket langsomt bortover de øde gangene og tittet ut av vinduene han gikk forbi; borte over rumpeldunkbanen så han folk som lekte i lufta, og nede i sjøen svømte et par elever sammen med kjempeblekkspruten.

Han greide ikke å bestemme seg for om han ville være sammen med folk eller ikke. Når han hadde selskap, ville han helst slippe unna; og når han var alene, ville han ha selskap. Men han trodde faktisk han skulle gå ned og

hilse på Gygrid, siden han ikke hadde pratet skikkelig med ham siden han kom tilbake …

Harry hadde akkurat kommet ned de siste marmortrinnene til inngangshallen da Malfang, Krabbe og Gurgel kom ut av en dør til høyre som han visste førte til smygardingenes oppholdsrom. Harry bråstoppet; det samme gjorde de. De eneste lydene var ropene, latteren og plaskingen som kom drivende inn gjennom de åpne ytterdørene.

Malfang så seg om – Harry skjønte at han så om det var lærere i nærheten – og så så han rett på Harry og sa lavt: «Du er død, Potter.»

Harry hevet et øyebryn.

«Så rart,» sa han, «da skulle en jo trodd at jeg hadde sluttet å trave rundt …»

Malfang så sintere ut enn Harry kunne huske å ha sett ham. Det ga ham en viss, fjern tilfredsstillelse å se det bleke, spisse fjeset så forvridd av raseri.

«Du skal få betale,» sa Malfang, og stemmen var knapt høyere enn en hvisking. «*Jeg* skal sørge for at du får betale for det du har gjort mot faren min …»

«Nei, nå ble jeg livredd, gitt,» sa Harry sarkastisk. «Fyrst Voldemort er vel bare oppvarmingsnummeret, han da, mot dere tre – hva er det?» la han til, for både Malfang, Krabbe og Gurgel så vettskremte ut straks han sa navnet. «Han er da en kompis av faren din, er han ikke det? Du er da vel ikke redd for ham?»

«Du tror du er noe svært, du, Potter,» sa Malfang og nærmet seg, flankert av Krabbe og Gurgel. «Men bare vent. Jeg skal ta deg. Du kan ikke sende faren min i fengsel –»

«Å, jeg trodde det var det jeg nettopp hadde,» sa Harry.

«Desperantene har dratt fra Azkaban,» sa Malfang lavt. «Pappa og de andre kommer til å være ute igjen når som helst …»

«Det er de sikkert,» sa Harry. «Men nå vet iallfall alle hva slags drittsekker de er –»

Malfangs hånd fór mot tryllestaven, men Harry var snarere; han hadde trukket sin egen før Malfang engang hadde stukket fingrene i kuttelomma.

«Potter!»

Stemmen gjallet gjennom inngangshallen. Slur kom opp trappa fra kontoret sitt, og ved synet av ham kjente Harry en bølge av hat som langt overgikk det han følte for Malfang … samme hva Humlesnurr sa, kom han aldri til å tilgi Slur … aldri …

«Hva er det du gjør, Potter?» sa Slur like kaldt som alltid og kom strenende bort til dem.

«Prøver å bestemme meg for hvilken forbannelse jeg skal bruke på Malfang, *professor,*» sa Harry innett.

Slur stirret på ham.

«Stikk den staven bort øyeblikkelig,» sa han kort. «Ti minuspoeng til Griff–»

Han kikket bort på det svære timeglasset på veggen, og leppene kruset seg i et hånlig smil.

«Ah. Jeg ser at Griffing ikke har noen poeng igjen å ta. I så fall, Potter, får vi simpelthen –»

«Gi dem noen flere?»

Professor McSnurp kom hinkende opp steintrappa og inn i hallen. I den ene hånden holdt hun en skotskrutet vadsekk, og i den andre en spaserstokk som hun lente seg tungt på, men ellers så hun ut til å være i fin form.

«Professor McSnurp!» sa Slur og kom mot henne. «Ute igjen fra St. Mungo, ser jeg!»

«Ja, professor Slur,» sa professor McSnurp og akslet av seg reisekappen. «Så god som ny. Dere to – Krabbe – Gurgel –»

Hun vinket dem myndig til seg, og de subbet forlegent nærmere og slepte med de digre føttene.

«Her,» sa professor McSnurp og langet vadsekken mot brystet til Krabbe og kappen til Gurgel, «bær disse opp på kontoret mitt for meg.»

De snudde og klampet sin vei opp marmortrappa.

«Vel. Altså,» sa hun så og kikket opp på timeglassene. «Jeg syns Potter og vennene hans fortjener femti poeng hver for å ha varslet verden om at Han-du-vet er tilbake. Hva sier De, professor Slur?»

«Hva?» glefset Slur, enda Harry visste at han utmerket godt hadde hørt det. «Nå – nja – jo vel …»

«Så det blir femti hver på Potter, de to Wiltersenene, Langballe og frøken Grang,» sa professor McSnurp, og i det samme hun sa det, fosset en styrtsjø av rubiner ned i bunnkolben i Griffings timeglass. «Ja – og så femti til frøken Lunekjær, selvsagt,» la hun til, og tilsvarende med safirer falt ned i kolben til Ravnklo. «Og De ville altså gi Potter ti straffepoeng, var det ikke så, professor Slur – så da er den saken ordnet …»

Noen rubiner forsvant opp i overkolben igjen, men det var likevel en temmelig respektabel haug tilbake.

«Vel, Potter, Malfang, på en så strålende dag syns jeg sannelig dere burde være ute,» tilføyde professor McSnurp bestemt.

Det behøvde ikke Harry høre to ganger; han stakk staven i kutten igjen og gikk rett mot ytterdørene uten så mye som et blikk på Slur eller Malfang.

Den hete sola traff ham som et slag, og han satte kursen over plenene ned mot hytta til Gygrid. Rundt om på gresset lå elever og solte seg, pratet, leste *Søndagsprofeten* og spiste slikkeri; folk kikket opp på ham når han passerte, noen ropte hei eller vinket, for å vise at de, akkurat som *Profeten*, hadde bestemt seg for at han egentlig var en helt. Harry sa ikke et ord til noen. Han ante ikke hvor mye de visste om det som hadde skjedd tre døgn før, men hittil hadde han unngått å bli utspurt, og slik ville han helst fortsette også.

Da han banket på døra til Gygrid, trodde han først at han var ute, men så kom Hogg byksende rundt hjørnet og veltet ham nesten overende i ren velkomstbegeistring. Det viste seg at Gygrid holdt på med prydbønnene sine i bakhagen.

«Heisan, Harry!» sa han og strålte da Harry nærmet seg gjerdet. «Kom inn, kom inn, så tar vi vårs et krus løvetannsaft …»

«Åssen går'e?» spurte han da de hadde satt seg ved trebordet med hvert sitt glass iskald saft. «Æhm – øhm – føler du deg OK, eller?»

Harry skjønte på det bekymrede uttrykket at det ikke var hans fysiske velvære Gygrid mente.

«Jo da, helt fin,» sa han fort – han orket ikke tanken på å snakke om det han visste at Gygrid tenkte på. «Hvor har du vært, da?»

«Jeg gjømte meg til fjells, jeg,» sa Gygrid. «Oppi ei hule, sånn som Sirius da'n –»

Der bråstoppet han, kremtet voldsomt, kikket på Harry og drakk en stor slurk saft.

«Men nå er jeg hvertfall her igjen,» la han famlende til.

«Du – du ser bedre ut,» sa Harry, like fast besluttet på å styre samtalen unna Sirius.

«Hæ?» sa Gygrid. Han løftet en massiv hånd og strøk seg over fjeset. «Å – jo, sånn ja. Vel, Gnurrgen har blitt mye mer veloppdragen nå, veldig mye. Han virka aldeles glad for å se meg da jeg kom att, det er gussens sanning. 'N er en god gutt, enklig … faksisk så har jeg tenkt litt på om jeg sku' prøve å finne litt dameselskap til'n …»

En slik idé ville Harry under normale omstendigheter ha prøvd å få Gygrid bort fra øyeblikkelig; tanken på at enda en jøtul skulle slå seg til i skogen, en som kanskje var enda villere og brutalere enn Gnurrg, var direkte nifs, men det var som om Harry ikke kunne mobilisere nok energi til å diskutere det. Han begynte å ønske at han var alene igjen, og for å framskynde avmarsjen tok han noen drabelige slurker og drakk opp halvparten av løvetannsaften.

«Nå veit alle at du snakka sant, Harry,» sa Gygrid lavt og uventet. «Det må da vel væra bedre?»

Harry trakk på skuldrene.

«Du …» Gygrid bøyde seg nærmere. «Jeg kjente Sirius lenger enn deg … han daua i kamp, og det var slik'n ville hatt det –»

«Han ville ikke dødd i det hele tatt!» sa Harry sint.

Gygrid bøyde det svære, bustete hodet.

«Nei, 'n ville vel ikke det,» sa han stillferdig. «Men likavæl, Harry … 'n var'ke en sånn type som kunne sitti på rompa hjemme og latt andre ta seg ta slåssinga. 'N kunne aldri ha levd med seg sjøl hvis at'n ikke hadde dratt for å hjælpe –»

Harry spratt opp.

«Jeg må gå og besøke Ronny og Hermine på sykestua,» sa han mekanisk.

«Å,» sa Gygrid, litt oppskaket. «Vel … OK da, Harry … pass på deg sjøl nå, og stikk innom hvis at du får litt tid …»

«Ja … det skal jeg gjøre …»

Harry kom seg til døra så fort han kunne, trakk den opp og var ute i solskinnet før Gygrid var ferdig med å si ha det. Så trasket han oppover gressbakken igjen, og igjen ropte folk til ham når han passerte, og igjen lukket han øynene og ønsket at alle sammen bare kunne forsvinne, at han kunne åpne øynene og være alene i hele parken …

For bare noen dager siden, før eksamen var over og han hadde sett det synet Voldemort hadde plantet i hodet hans, ville han gitt nesten hva det skulle være for at trollmannsverdenen skulle tro på at han snakket sant, tro på at Voldemort var tilbake, vite at han hverken var en løgner eller en galning. Men nå …

Han gikk litt bortover langs sjøen og satte seg på stranda, skjermet mot forbipasserendes blikk bak et buskas, stirret ut over det glitrende vannet og tenkte …

Kanskje grunnen til at han ville være alene, var at han hadde følt seg så isolert fra alle andre siden den samtalen med Humlesnurr. Det var en usynlig barrière som skilte ham fra resten av verden. Han var – hadde alltid vært – en merket mann. Det var bare at han aldri helt hadde forstått hva det innebar …

Men likevel, her han satt ved vannkanten, med sorgen som en forferdelig, tyngende vekt, med tapet av Sirius så ferskt og blodig inni seg, kunne han ikke kjenne noen større frykt. Det var solskinn, og parken rundt var full av folk som lo, og selv om han følte like stor avstand til dem som om han tilhørte en helt annen art, var det likevel nokså vanskelig å forestille seg at livet hans måtte føre til – eller ende med – drap.

Han ble sittende der lenge og stirre ut over vannet, mens han prøvde å la være å tenke på gudfaren sin, eller huske at det var rett på den andre sida av sjøen Sirius en gang hadde holdt på å bukke under for hundre desperanter …

Sola hadde gått ned før det gikk opp for ham at han frøs. Han reiste seg og gikk tilbake til borgen, og tørret av ansiktet på ermet mens han gikk.

*

Ronny og Hermine kunne forlate sykestua, hele og friske, tre dager før terminslutt. Hermine viste stadig tegn til å ville snakke om Sirius, men Ronny hadde begynt å lage sssjjj-lyder hver gang hun nevnte navnet. Harry var fremdeles ikke sikker på om han ville eller ikke ville snakke om gudfaren sin; det skiftet med humøret. Men én ting visste han: Enda så ulykkelig han følte seg nå, kom han til å savne Galtvort noe gruelig når han om bare noen dager var tilbake i Hekkveien 4. Nå skjønte han riktignok hvorfor han måtte tilbake dit hver sommer, men det føltes ikke noe bedre for det. Tvert imot, han hadde aldri grudd seg mer.

Professor Uffert forlot Galtvort dagen før terminslutt. Hun hadde sneket seg ut fra sykestua under middagen, sikkert i håp om å kunne forsvinne usett, men dessverre for henne møtte hun Gnav underveis. Han grep sin siste sjanse til å følge opp Freds påbud og bokstavelig talt kjeppjagde henne fra borgen – det vil si, han dengte henne skiftevis med en spaserstokk og en strømpe fylt med kritt. Mange elever kom løpende ut i inngangshallen før å se på at hun sprang nedover oppkjørselen, og husstyrerne gjorde ikke særlig energiske forsøk på hindre dem. Professor McSnurp sank bare tilbake i stolen sin etter et par milde bebreidelser, og noen hadde overhørt at hun beklagde at hun ikke kunne løpe etter Uffert og rope hurra selv – det var nemlig hennes spaserstokk Gnav hadde lånt.

Den siste kvelden på skolen opprant. De fleste var ferdige med pakkingen og var alt på vei ned til skolesluttfesten, men Harry hadde ikke engang begynt.

«Gjør det i morra, da vel!» sa Ronny, som ventet i sovesalsdøra. «Kom igjen, før jeg sulter ihjel …»

«Det tar ikke lang tid … gå i forveien, du …»

Men da Ronny hadde lukket døra bak seg, gjorde han ikke noe forsøk på å sette opp farten. Det siste han hadde lyst til, var å være med på avslutningsfesten. Han var redd for at Humlesnurr skulle nevne ham i talen

sin. Det var opplagt at han kom til å nevne Voldemorts gjenkomst; det hadde han jo gjort i fjor allerede …

Harry trakk opp noen sammenkrøllete kutter fra bunnen av kofferten for å gjøre plass for noen pent foldede, og i det samme la han merke til en slurvet sammenrasket pakke som lå i et hjørne av den. Han kom ikke på hva det kunne være, så han bøyde seg, trakk den fram fra under joggeskoene og kikket på den.

Det tok bare et sekund, så gikk det opp for ham. Det var den Sirius hadde gitt ham rett før han forlot Grimolds plass tolv. «*Bruk det hvis du trenger meg, OK?*»

Han sank ned på senga og pakket den opp. Ut falt et lite, kvadratisk speil. Det så gammelt ut; det var iallfall skittent nok. Harry holdt det opp foran ansiktet, og hans eget speilbilde stirret tilbake på ham.

Han snudde det og så på baksida. Der sto en skriblet beskjed fra Sirius:

Dette er et toveisspeil – ett av et par. Jeg har det andre. Hvis du må snakke med meg, bare si navnet mitt inntil det, så dukker du opp i mitt speil, og jeg i ditt. Jakob og jeg pleide å bruke dem når vi fikk arrest hver for oss.

Hjertet hans begynte å hamre. Han husket da han så foreldrene sine i Speilet Mørd for fire år siden. Han kunne få snakke med Sirius igjen, nå med det samme, han visste det –

Han kikket rundt seg for å sjekke at han var alene – jo, sovesalen var tom. Han så ned på speilet igjen, løftet det opp foran ansiktet med skjelvende hender og sa, høyt og klart: «Sirius.»

Pusten dugget på glasset. Han holdt det enda nærmere mens opphisselsen steg – men øynene som møtte hans, var definitivt hans egne.

Han tørret av speilet igjen og sa, så hver stavelse gjallet gjennom rommet: «Sirius Svaart!»

Ingenting skjedde. Det frustrerte fjeset som glodde tilbake, var like tydelig hans eget …

Sirius hadde ikke speilet på seg da han falt gjennom hvelvingen, sa en liten stemme i hodet hans. Det er derfor det ikke virker …

Han ble sittende musestille et øyeblikk, og så kylte han speilet ned i kofferten igjen, hvor det gikk i knas. Han hadde vært så sikker – et helt, skinnende minutt – på at han skulle få se Sirius og snakke med ham igjen …

Skuffelsen sved i halsen. Han reiste seg og begynte å slenge sakene sine hulter til bulter oppå det knuste speilet –

Men så fikk han en idé … en bedre idé enn speilet … en mye større, mye viktigere idé … hvordan kunne han ha unngått å komme på den før? Hvorfor hadde han aldri spurt?

Han la på sprang ut fra sovesalen, ned vindeltrappa, skrenset borti veggene på veien og enset det ikke – han fór gjennom det tomme oppholdsrommet, gjennom portretthullet, sprintet bortover gangen og overhørte totalt at den trinne damen ropte etter ham: «Det er like før festen begynner, skal jeg si deg; nå ligger du tynt an!»

Men Harry hadde ikke tenkt seg på noen fest …

Hvordan kunne det ha seg at borgen var full av spøkelser når en slett ikke hadde bruk for dem, men nå …?

Han løp nedover trapper og bortover ganger og møtte ingen, hverken levende eller død. Alle var tydeligvis i Storsalen. Utenfor formelrommet stanset han endelig, hev etter pusten og tenkte mismodig at han ble nødt til å vente til senere, når festen var over …

Men akkurat idet han hadde oppgitt håpet, så han det – en gjennomsiktig person som svevde tvers over enden av gangen.

«Hei – hei der! Nikk! NIKK!»

Spøkelset stakk hodet fram fra veggen igjen – det farlig løse hodet og den overdådig fjærprydede hatten til sir Nicholas Mimsy-Toppington.

«God aften,» sa han, og resten av kroppen kom også ut fra veggen mens han smilte til Harry. «Så jeg er altså ikke alene om å komme for sent til middag? Skjønt i mitt tilfelle er det jo middagen som kommer for sent – noen hundre år,» sukket han.

«Nikk, kan jeg spørre deg om noe?»

Nesten hodeløse Nikk fikk et meget merkelig uttrykk i ansiktet. Han stakk en finger ned bak den stive pipekragen og rettet litt på den,

øyensynlig for å vinne tid til å tenke seg om, og holdt først opp da det nesten halshogde hodet begynte å vippe faretruende.

«Æh – akkurat nå, Harry?» sa han brydd. «Kan det ikke vente til etter festen?»

«Nei – Nikk, vær så snill,» sa Harry. «Det er veldig viktig for meg. Kan vi gå inn her?»

Harry åpnet døra til det nærmeste klasserommet, og Nesten hodeløse Nikk sukket.

«Vel, vel, da,» sa han resignert. «Jeg kan ikke påstå at jeg ikke ventet det.»

Harry holdt døra åpen for ham, men Nikk gikk heller gjennom veggen.

«Ventet hva da?» spurte Harry mens han lukket døra.

«At du skulle komme og spørre,» sa Nikk. Han gled bort til vinduet og stirret ut over den mørknende parken. «Det skjer iblant … når noen har lidd et … tap.»

«Vel,» sa Harry og unngikk å la seg avlede. «Du hadde rett, jeg kommer for … for å spørre deg.»

Nikk sa ikke noe.

«Det –» sa Harry. Dette var vanskeligere enn han hadde trodd. «Det er bare … at du er død. Men du er jo her fremdeles.»

Nikk sukket og fortsatte å se utover parken.

«For det stemmer jo, ikke sant?» sa Harry alvorlig. «Du døde, men her står jeg og snakker med deg … du kan gå rundt på Galtvort og allting, ikke sant?»

«Jo,» sa Nesten hodeløse Nikk stillferdig, «jeg kan gå og jeg kan snakke, det stemmer.»

«Så du kom tilbake, ikke sant?» sa Harry. «Folk *kan* komme tilbake, altså? Som spøkelser. De behøver ikke bli helt, helt borte. *Eller?*» sa han utålmodig, da Nikk fortsatt ikke sa noe.

Nesten hodeløse Nikk nølte, og så sa han: «Ikke alle kan komme tilbake som spøkelser.»

«Hva mener du?» sa Harry fort.

«Bare … trollmenn.»

«Å,» sa Harry og måtte nesten le av lettelse. «Vel, da er iallfall det greit, for den jeg spør om, er en trollmann. Så han kan komme tilbake, da?»

Nikk snudde seg bort fra vinduet og betraktet Harry sørgmodig.

«Han kommer ikke tilbake.»

«Hvem?»

«Sirius Svaart,» sa Nikk.

«Men du gjorde det jo!» sa Harry sint. «Du kom tilbake – du er død, men du forsvant ikke –»

«Trollmenn kan etterlate et falmet avtrykk av seg selv, som kan gli henover den jord de en gang betrådte,» sa Nikk ulykkelig. «Men svært få trollmenn velger den veien.»

«Hvorfor det?» sa Harry. «Nei forresten, det kan være det samme – Sirius bryr seg ikke om det er uvanlig, han kommer igjen, det vet jeg han vil!»

Og så sterk var den troen at han et øyeblikk snudde seg mot døra, for et kort sekund var han sikker på at han ville få se Sirius, perlehvit og gjennomsiktig, men smilende, komme mot ham gjennom den.

«Han kommer ikke tilbake,» gjentok Nikk. «Han har nok … gått videre.»

«Gått videre? Hva mener du med det?» sa Harry fort. «Gått videre hvor da? Ja – hva er det egentlig som skjer når du dør? Hvor blir det av en? Hvorfor kommer ikke alle tilbake? Hvorfor er ikke hele borgen her full av spøkelser? Hvorfor –?»

«Jeg kan ikke svare deg,» sa Nikk.

«Du er da vel død, ikke sant!» sa Harry ergerlig. «Hvem skulle kunne svare, om ikke du?»

«Jeg var redd for døden,» sa Nikk lavt. «Jeg valgte å bli igjen. Det hender jeg grubler på om jeg ikke burde ha … nå, det kan være det samme … og det er det jeg også er – evig den samme …» Han klukket kort og sørgmodig. «Om dødens hemmeligheter har jeg intet lært, Harry, for jeg valgte i stedet denne bleke imitasjonen av liv. Lærde trollmenn studerer visstnok den slags i Mysterieavdelingen –»

«Ikke snakk om det stedet!» sa Harry innbitt.

«Jeg lei for at jeg ikke kunne være til større hjelp,» sa Nikk varsomt. «Men … vel, du må virkelig unnskylde, men … festen, ikke sant …»

Og dermed var han borte, og Harry sto alene igjen og stirret på den flekken på veggen hvor han forsvant.

Det føltes nesten som om han hadde mistet gudfaren sin enda en gang, nå som han hadde mistet håpet om å få se ham og snakke med ham på ny. Han trasket sakte og mismodig opp igjen gjennom den tomme borgen og tenkte på om han noen gang kom til å bli glad mer.

Han kom akkurat rundt hjørnet til gangen mot den trinne damen da han så noen som satte opp en notis på en oppslagstavle forut. Det var Lulla, så han da han kom nærmere. Det var ingen gode gjemmesteder i nærheten; dessuten hadde hun sikkert hørt skrittene hans – og uansett kunne han ikke mønstre såpass til energi at han greide å unngå noen.

«Hei,» sa Lulla fraværende og kastet bare et blikk på ham idet hun tok et skritt tilbake fra oppslaget.

«Hvorfor er du ikke på festen?» spurte han.

«Vel, jeg har mistet de fleste av tingene mine,» sa hun med den største sinnsro. «Folk tar dem og gjemmer dem, nemlig. Men nå som det er siste kvelden, trenger jeg dem igjen, så jeg har satt opp oppslag.»

Hun viftet mot tavla, og der hadde hun ganske riktig satt opp en liste over alle sine manglende klær og bøker, med en bønn om at de ble levert tilbake.

Harry merket en rar følelse – noe helt annet enn sinnet og sorgen som hadde fylt ham siden Sirius døde. Det tok et øyeblikk før det gikk opp for ham hva det var: Han syntes synd på Lulla.

«Hvorfor driver folk og gjemmer sakene dine?» sa han og rynket pannen.

«Å … vel …» hun trakk på skuldrene, «de syns vel jeg er litt rar, da. Noen kaller meg 'Skrulla' Lunekjær, faktisk.»

Harry stirret på henne, og medfølelsen føltes plutselig nesten vond.

«For det behøver de vel ikke ta sakene dine,» sa han tonløst. «Vil du ha hjelp til å finne dem?»

«Å, nei da,» sa hun og smilte til ham. «De kommer nok tilbake, det gjør de alltid til slutt. Det var bare at jeg helst ville pakket i kveld. Men … hvorfor er ikke *du* på festen?»

Harry trakk på skuldrene. «Hadde ikke lyst, bare.»

«Nei,» sa Lulla og gransket ham med de merkelig tåkete, utstående øynene. «Du hadde vel ikke det. Den mannen som dødseterne drepte, var gudfaren din, var han ikke det? Gulla fortalte det.»

Harry nikket kort, men av en eller annen grunn gjorde det ham ikke noe at Lulla snakket om Sirius. Han hadde akkurat kommet på at hun også kunne se dystralene.

«Har du …» Han begynte om igjen. «Jeg mener, hvem … var det noen du kjente som døde?»

«Ja,» sa Lulla enkelt, «moren min. Hun var en helt spesiell heks, skal jeg si deg, men hun likte litt for godt å eksperimentere, og en dag gikk det aldeles galt med en av formlene hennes. Jeg var ni.»

«Leit å høre,» mumlet Harry.

«Ja, det var nokså forferdelig,» sa Lulla nøkternt. «Det gjør meg fremdeles nokså trist iblant. Men jeg har jo pappa. Og en gang skal jeg jo møte mamma igjen også, ikke sant?»

«Æh – skal du det?» sa Harry usikkert.

«Gi deg, da. Du hørte dem vel bakom sløret, gjorde du ikke det?»

«Mener du …»

«I det rommet med hvelvingen. De holdt seg bare ute av syne. Du hørte dem jo.»

De så på hverandre. Lulla smilte litt. Harry visste ikke hva han skulle si eller tro; Lulla trodde på så mange merkelige ting … men han hadde også vært sikker på at han hørte stemmer bak sløret …

«Er det sikkert at du ikke vil ha hjelp til å lete etter sakene dine?» sa han.

«Ja da,» sa Lulla. «Nei, jeg tror bare jeg går ned og får litt dessert og venter på at alt sammen dukker opp igjen … det gjør det alltid … vel, ha det hyggelig i ferien da, Harry!»

«Ja … jo – du òg!»

Hun gikk sin vei, og han så etter henne, og det kjentes som om den fryktelige tyngden i magen var blitt bitte lite grann lettere.

Hjemreisen med Galtvort-ekspressen neste dag ble begivenhetsrik på flere måter. Først var det Malfang, Krabbe og Gurgel, som åpenbart hadde ventet hele uka på en anledning uten lærere til stede, og prøvde å

overrumple Harry midt i toget da han var på vei tilbake fra do. Bakholdet kunne blitt vellykket også, bare at de neppe var klar over at stedet de hadde valgt, var rett utenfor en kupé full av HL-medlemmer, som så hva som skjedde gjennom glasset og kom Harry til unnsetning i samlet tropp. Da Ernst Maltmann, Hanna Abom, Susanne Beining, Justus Finkenfjær, Antonius Goldstein og Tom Blom var ferdige med det repertoaret av heksinger og våder som Harry hadde lært dem, minnet Malfang, Krabbe og Gurgel mest om tre kjempesnegler noen hadde stappet inn i Galtvort-uniformer. Harry, Ernst og Justus lempet dem opp på bagasjehylla og lot dem ligge der og dryppe.

«Jeg må si jeg gleder meg til å se fjeset på moren til Malfang når han går av toget,» sa Ernst med en viss tilfredshet og så opp på ham som lå og vred seg over dem. Ernst hadde aldri helt kommet over ydmykelsen ved å få straffepoeng av Malfang i hans korte karriere som medlem av Inkvisitorialtroppen.

«Men muttern til Gurgel blir sikkert bare glad,» sa Ronny, som var kommet for å finne ut hva alt oppstyret skyldtes. «Han ser mye bedre ut nå … Forresten, Harry, trillevogna har nettopp kommet, hvis det er noe du vil ha …»

Harry takket de andre og ble med Ronny tilbake til kupeen deres, hvor han kjøpte en diger haug heksekjeks og kraniekaker. Hermine leste *Aftenprofeten* igjen, Gulla løste en spørreoppgave i *Kleggen*, og Nilus satt og kjærtegnet sin *Gufsulus gufsletonia*, som hadde vokst enormt det siste året og nå ga fra seg noen pussige nynnelyder når den ble klappet.

Harry og Ronny fordrev det meste av reisetida med å spille trollmannssjakk mens Hermine leste opp smakebiter fra *Profeten*. Avisen var full av artikler om hvordan slå tilbake desperantangrep, departementets forsøk på å oppspore dødsetere og hysteriske leserbrev om hvordan vedkommende hadde sett fyrst Voldemort spasere forbi huset sitt selvsamme morgen …

«Det har ikke startet ordentlig ennå,» sa Hermine dystert og brettet sammen avisen igjen. «Men det er like før …»

«Harry, se der,» sa Ronny lavt og nikket mot glassvinduet til gangen.

Harry kikket opp. Cho kom akkurat forbi sammen med Marietta Eggelkam, den siste iført finlandshette. Cho møtte blikket hans et øyeblikk, så rødmet hun og så vekk. Harry så ned på sjakkbrettet igjen, tidsnok til å se en av bøndene sine bli jagd av brettet av springeren til Ronny.

«Hva, æh – hva skjer med deg og henne nå'a?» spurte Ronny lavt.

«Ingenting,» sa Harry sannferdig nok.

«Jeg – øh – har hørt at hun er sammen med en annen nå,» sa Hermine nølende.

Det overrasket Harry å merke at det ikke gjorde det minste vondt å høre dette. Behovet for å gjøre inntrykk på Cho tilhørte en fortid som ikke lenger hadde noe større med ham å gjøre; slik var det med så mye av det som hadde opptatt ham før Sirius døde … Den uka som var gått siden han så Sirius siste gang, hadde liksom vart så utrolig lenge; den strakte seg over to universer, det med Sirius i, og det uten.

«Det der skal du bare være glad du er kvitt, kamerat,» sa Ronny bestemt. «Jeg mener, hun ser helt OK ut og sånn, det er'ke det, men prøv heller og finn deg en som kan le litt.»

«Hun kan sikkert le, hun òg, med en annen,» sa Harry med et skuldertrekk.

«Hvem er det hun er sammen med nå, da?» spurte Ronny. Det var Hermine han spurte, men det var Gulla som svarte.

«Mikkel Kroken,» sa hun.

«Mikkel – men –» sa Ronny og vred seg rundt og glodde på henne. «Men han var jo sammen med deg!»

«Ikke nå lenger,» sa Gulla nøkternt. «Han likte ikke at Griffing slo Ravnklo i rumpeldunk og ble så sur at jeg slo opp, og så fløy'n bort og trøstet Cho isteden.» Hun klødde seg tankefullt på nesa med enden av fjærpennen, snudde *Kleggen* opp ned og begynte å fylle ut svarene. Ronny så riktig henrykt ut.

«Ja, jeg for min del syns nå alltid at'n var litt av en tulling,» sa han og sendte dronningen sin fram mot Harrys skjelvende tårn. «Så det gjorde du rett i. Bare sørg for at du velger en som er – bedre – neste gang.»

Han sendte Harry et underlig unnvikende blikk da han sa det.

«Vel, jeg har valgt meg Tommy Ding, syns du han er bedre?» spurte Gulla åndsfraværende.

«HVA?» utbrøt Ronny og veltet sjakkbrettet. Skeivskank bykset etter brikkene, og Tullerusk kvitret og tutet sint ovenfra.

Mens toget saktnet farten på vei inn mot King's Cross stasjon, tenkte Harry at aldri hadde han hatt mindre lyst til å forlate det. Et sekund lurte han til og med på hva som ville skje hvis han rett og slett nektet å gå av – hvis han bare ble trassig sittende på samme plass til den første september, og ble med opp til Galtvort igjen da? Men da toget omsider prustet og peste og stoppet, løftet han ned buret med Hedvig og gjorde seg klar til å slepe kofferten ut fra toget, som vanlig.

Men da konduktøren signaliserte at det var trygt å gå gjennom den magiske bommen mellom spor ni og spor ti, ventet det ham en overraskelse på den andre sida: Der sto en gruppe mennesker som han aldeles ikke hadde ventet å finne der.

Der sto Galøye Bister og så minst like skummel ut med bowlerhatten trukket ned over det magiske øyet som han ville gjort uten, innhyllet i en omfangsrik reisekappe og med en lang knortekjepp i de magre hendene. Dult sto like bak ham, med tyggegummirosa hår som skinte i sola som sildret ned gjennom det skitne glasstaket i stasjonen, jeans med utallige lapper og en gnistrende fiolett T-skjorte med bandnavnet *Skumle søstre*. Ved sida av Dult sto Lupus, med sitt bleke fjes og sitt grå hår og en lang, loslitt frakk over den slitte genseren og buksene. Og forrest i flokken sto herr og fru Wiltersen, iført sitt fineste gompeantrekk, pluss Fred og Frank, begge iført nye jakker i et skrikende grønt, skjellete stoff.

«Ronny, Gulla!» ropte fru Wiltersen. Hun skyndte seg fram og ga begge barna sine en ordentlig klem. «Og Harry, søte vennen – åssen er det med deg?»

«Fint,» løy han, mens han også fikk klemmen sin. Over skulderen hennes så han Ronny stirre storøyd på tvillingenes nye klær.

«Hva skal det der liksom være for no?» sa han og pekte på jakkene.

«Fineste drageskinn, lillebrutter,» sa Fred og trakk litt ekstra i glidelåsen. «Forretningene går strykende, så vi tenkte vi skulle slå oss løs litt.»

«Hallo, Harry,» sa Lupus, da fru Wiltersen slapp taket i ham og snudde seg mot Hermine.

«Hei,» sa Harry. «Jeg hadde ikke ventet … Hva gjør alle dere her?»

«Vel,» sa Lupus med et lite smil, «vi tenkte vi kunne ta en liten prat med din tante og onkel før vi lot dem kjøre hjem med deg.»

«Jeg vet ikke om det er en så veldig god idé,» sa Harry straks.

«Mjo, det tror faktisk jeg,» knurret Bister, som hadde hinket litt nærmere. «Det er de der borte, stemmer ikke det, Potter?»

Han hyttet med tommelen over skulderen; det magiske øyet hadde tydeligvis kikket gjennom både bakhodet og bowlerhatten. Harry lente seg noen centimeter til venstre for å se hvor han pekte, og der sto ganske riktig tre blad Dumling, som så nærmest skrekkslagne ut ved synet av Harrys velkomstkomité.

«Ah, Harry!» sa herr Wiltersen og snudde seg fra Hermines foreldre, som han nettopp hadde snakket begeistret med, og som nå i tur og orden klemte Hermine. «Vel – skal vi sette i gang, da?»

«Ja, jeg tror det, jeg, Arthur,» sa Bister.

Han og herr Wiltersen førte an gjennom stasjonen mot Dumlingene, som tilsynelatende hadde slått rot i golvet. Hermine rev seg varsomt løs fra moren sin og ble med dem.

«God dag,» sa herr Wiltersen høflig til onkel Wiktor og stanset foran ham. «De husker meg kanskje, mitt navn er Arthur Wiltersen.»

Ettersom herr Wiltersen egenhendig hadde rasert det meste av Dumlingenes stue to år før, ville det forbauset Harry svært om onkel Wiktor ikke husket ham. Jo da, onkel Wiktor ble enda litt dypere lilla i fjeset og glante stygt på herr Wiltersen, men uten å si noe – muligens fordi overmakten var to mot en. Tante Petunia virket på samme tid skremt og brydd og skottet kontinuerlig til alle kanter, som om hun var livredd for at noen hun kjente, skulle se henne i slikt selskap. Dudleif på sin side gjorde sitt beste for å virke liten og uanselig, men mislyktes til de grader.

«Vi tenkte bare vi skulle ta en liten prat med dere om Harry,» sa herr Wiltersen. Han smilte fremdeles.

«Ja,» knurret Bister. «Om behandlingen han får hjemme hos dere.»

Onkel Wiktors bart formelig strittet av indignasjon. Det kan ha vært at bowlerhatten ga ham et fullstendig feilaktig inntrykk av å ha med en åndsfrende å gjøre; iallfall var det Bister han henvendte seg til.

«Jeg kan ikke innse at De har det ringeste med mitt hjem å gjøre –»

«Jeg tipper at det De ikke innser, kunne fylt ikke så få bøker, Dumling,» gryntet Bister.

«Men det er ikke poenget,» innskjøt Dult – og det virket som det lyserøde håret hennes falt tante Petunia tyngre for brystet enn samtlige av de andre til sammen, for hun lukket øynene for å slippe å se på henne. «Poenget er at hvis vi oppdager at dere har vært ekle mot Harry –»

«Og tro endelig ikke at vi *ikke* oppdager det,» la Lupus høflig til.

«Ja,» sa herr Wiltersen, «selv om dere ikke lar Harry få bruke feletonen –»

«*Telefonen,*» hvisket Hermine.

«– Ja, hvis vi får det minste hint om at Potter får dårlig behandling på noen måte, får dere oss på nakken,» sa Bister.

Onkel Wiktor blåste seg truende opp. Krenkelsen veide visst til og med tyngre enn skrekken for en gjeng utskudd og raringer.

«Truer De meg, min herre?» sa han, så høyt at noen forbipasserende faktisk snudde seg og glodde.

«Ja, nettopp,» sa Bister og virket ganske fornøyd med at onkel Wiktor hadde fattet poenget så fort.

«Syns De jeg ser ut som en mann som lar seg true?» bjeffet onkel Wiktor.

«Vel …» sa Bister og skjøv bowlerhatten tilbake, så det nifst roterende magiske øyet kom til syne. Onkel Wiktor spratt forferdet baklengs og kolliderte smertefullt med en bagasjetralle. «Mjo, jeg må si at det gjør De, Dumling.»

Han snudde seg mot Harry.

«Vel, så det er bare å skrike hvis du får bruk for oss, Potter. Hvis vi ikke hører fra deg på tre dager i trekk, sender vi noen bortom …»

Tante Petunia jamret ynkelig. Det var tydelig at hun tenkte på hva naboene ville si hvis de fikk se disse menneskene komme marsjerende opp hagegangen.

«Ha det, Potter,» sa Bister og grep Harry om skulderen et øyeblikk med en knudret hånd.

«Pass på deg selv, Harry,» sa Lupus stillferdig. «Hold kontakten …»

«Vi henter deg så snart vi kan, Harry,» hvisket fru Wiltersen og ga ham en klem til.

«Ser deg snart, kamerat,» sa Ronny bekymret og tok ham i hånden.

«Veldig snart, Harry,» sa Hermine alvorlig. «Det lover vi.»

Harry nikket. Han fant ikke ord som kunne fortelle dem hva det betydde for ham å se dem alle sammen på rad og rekke her – på hans side. I stedet smilte han, løftet en hånd og vinket, snudde og gikk foran ut mot den sollyse gata mens onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif skyndte seg etter.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
HarryHarry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

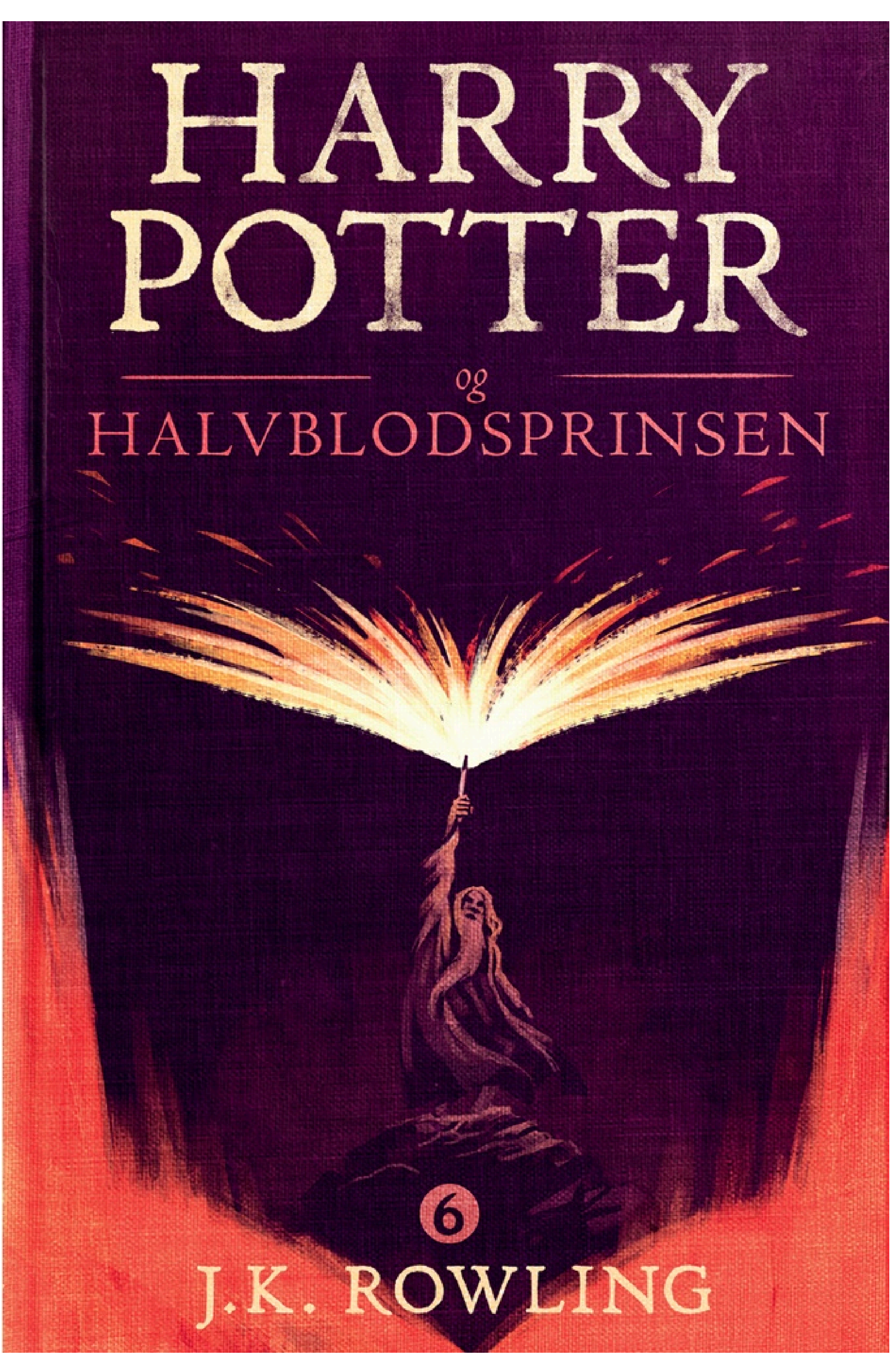
HARRY
POTTER
og
HALVBLODSPRINSEN
6
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

DEN ANDRE MINISTEREN

Det nærmet seg midnatt, og den britiske statsministeren satt alene på kontoret og leste i et langt notat, som skled rett gjennom hjernen uten å etterlate seg spor av mening. Han ventet på en telefon fra presidenten i et land langt borte, og når hodet var opptatt med å lure på når den sulliken egentlig hadde tenkt å ringe, og samtidig prøvde å skyve unna ubehagelige minner fra en spesielt lang, slitsom og krevende uke, var det ikke mye plass igjen til andre ting. Jo mer han prøvde å konsentrere seg om bokstavene på arket foran seg, jo klarere så han for seg det skadefro fjeset til en politisk motstander. Akkurat denne motstanderen hadde vært på TV senest i dag, og da hadde han ikke bare regnet opp alle den siste ukas katastrofer (som om noen hadde behøvd å bli minnet på dem), men attpå til gnålt og gnålt på hvordan samtlige skyldtes feil fra den sittende regjering.

Statsministeren kjente pulsen stige bare ved tanken på disse beskyldningene, for de var virkelig både urimelige og usanne. Hvordan i huleste mente de regjeringen skulle ha hindret at den brua raste sammen? Det var skammelig å påstå at det ikke ble bevilget nok penger til bruer. Denne var ikke engang ti år gammel, og selv ikke de fremste eksperter kunne forklare hvorfor den hadde brukket tvert i to så brått at et titalls biler hadde styrtet i elvedypet under. Og hvordan kunne de våge å hevde at to spesielt grufulle og grundig pressedekte mord skyldtes politimangel? Eller at regjeringen liksom skulle ha forutsett, uvisst hvordan, den totalt uventede orkanen i sørvest, som hadde gjort så stor skade på liv og eiendom? Og var det kanskje hans feil at en av statssekretærene, Herbert Fumlie, hadde valgt seg akkurat denne uka til å te seg så påfallende at han fra nå av kom til å tilbringe langt mer tid med familien?

«En dyster atmosfære har lagt seg over landet,» hadde motstanderen avsluttet, med et glis det var så vidt han greide å skjule.

Dessverre hadde han aldeles rett. Statsministeren merket det selv; folk virket faktisk dystrere enn vanlig. Selv været var nitrist – all denne kalde tåka midt i juli – det var ikke normalt, det var ikke riktig riktig …

Han bladde om til side to i notatet, så hvor mye det var igjen og oppga det som håpløst. Han stakk armene i været, strakte seg og kikket seg mismodig om i kontoret. Det var et staselig rom, med en fin marmorpeis og høye heisevinduer, som nå var lukket mot en luft som minnet mer om høst enn om sommer. Han skuttet seg, reiste seg og gikk bort og så ut på den tynne tåka som presset mot vindusglasset. Og det var mens han sto med ryggen mot rommet at han hørte et forsiktig kremt bak seg.

Statsministeren stivnet, nesetipp mot nesetipp med sitt eget skremte speilbilde i den mørke glassruta. Den kremtingen kjente han. Han hadde hørt den før. Han snudde seg – sakte – mot det tomme rommet.

«Hallo?» sa han og håpet han lød modigere enn han følte seg.

Et lite sekund bevilget han seg et fåfengt håp om at han ikke ville få svar. Men det fikk han – av en fyndig, kontant stemme som lød som om den leste opp en ferdigskrevet erklæring. Og stemmen kom, som statsministeren hadde visst siden det første kremtet, fra den lille, froskeaktige mannen iført lang, sølvgrå parykk, som var avbildet på et lite, skittent oljemaleri borterst i hjørnet.

«Til den gompiske statsminister. Presserende med hastemøte. Omgående svar utbes. Ærbødigst, Bloeuf.» Mannen på maleriet så spørrende på statsministeren.

«Øhm,» sa statsministeren, «altså … det passer nokså dårlig … jeg venter en telefon, nemlig … fra presiden–»

«Det kan ordnes,» sa portrettet straks. Statsministeren ble beklemt. Det var det han hadde vært redd for.

«Men jeg ville faktisk gjerne snakke med –»

«Vi skal sørge for at presidenten glemmer å ringe. Han ringer i morgen natt i stedet,» sa den lille mannen. «Herr Bloeuf venter svar omgående.»

«Jeg … men … ja vel,» sa statsministeren matt. «Så får jeg vel møte Bloeuf, da.»

Han skyndte seg tilbake til skrivebordet og rettet på slipset på veien. Han hadde så vidt rukket å sette seg og anlegge noe han håpet var et avslappet og uberørt uttrykk da det flammet opp, grønt og lysende, i den tomme peisen under marmorhylla. Så gjaldt det å unngå enhver trekning av forbauselse eller forskrekkelse da en fyldig herre kom til syne i flammene, hvirvlende som en snurrebass. Få sekunder senere hadde mannen tatt skrittet ut på det ganske fine, antikke golvteppet og børstet aske av ermene på sin lange, nålestripede kappe med den limegrønne bowlerhatten han hadde i hånden.

«Ah … statsminister,» sa Kornelius Bloeuf og kom mot ham med utstrakt hånd. «En fornøyelse å se Dem igjen.»

Statsministeren kunne ikke med hånden på hjertet gjengjelde komplimenten og sa derfor ingenting. Fornøyelse var det fjerneste han forbandt med at Bloeuf fra tid til annen dukket opp, for ikke bare var det nifst nok i seg selv, men oftest betydde det også at han straks ville få høre nyheter han helst ville vært foruten. Dessuten virket Bloeuf nå direkte herjet. Han var tynnere, gråere og mer skallet, og ansiktet så sammenbitt ut. Det uttrykket hadde statsministeren sett hos politikere før, og det var ikke noe godt tegn.

«Hva kan jeg stå til tjeneste med?» sa han og tok så vidt Bloeuf i hånden før han viste ham til den hardeste av stolene foran skrivebordet.

«Ikke lett å vite hvor man skal begynne,» mumlet Bloeuf mens han trakk fram stolen, satte seg og plasserte sin grønne bowlerhatt på knærne. «For en uke, for en uke …»

«Jaså, hatt en fæl en, De òg?» sa statsministeren stivt og håpet han dermed fikk antydet at han hadde mer enn nok å fordøye som det var, uten påfyll fra Bloeuf.

«Ja, selvfølgelig,» sa Bloeuf. Han gned seg trett i øynene og mønstret statsministeren dystert. «Jeg har jo hatt presis den samme uka som Dem, statsminister. Brockdale-brua … Mordene på Beining og Vals … for ikke å snakke om alt rabalderet bortover i sør …»

«De – æh, Deres – altså, noen av Deres folk, var de også, øh … innblandet i … de tingene der, altså?»

Bloeuf sendte statsministeren et nokså bistert blikk.

«Selvsagt var de det,» sa han. «De har da vel skjønt hva som foregår?»

«Ahm …» sa statsministeren nølende.

Det var akkurat den slags oppførsel som gjorde at han hadde fått Bloeufs visitter sånn i vrangstrupen. Han var da vitterlig statsminister og likte dårlig å måtte føle seg som en uvitende skolegutt. Men slik hadde det vært siden Bloeufs aller første besøk på hans aller første kveld som statsminister. Han husket det som om det var i går, og visste at det kom til å spøke for ham til hans dødsdag.

Der hadde han stått, i dette selvsamme kontoret, og nytt sin triumf etter alle årene med drømmer og planer, og så hadde han hørt et kremt bak seg, akkurat som i kveld, og snudd seg, og det stygge, lille portrettet hadde begynt å snakke og sagt at magiministeren var i anmarsj og ville hilse på ham.

Visst hadde han trodd at han bare hadde gått fra forstanden etter den lange valgkampen og alt stresset rundt valget, og visst skremte det vannet av ham å bli tilsnakket av et maleri, men det var ingenting mot hvordan det føltes da en person kom byksende ut av peisen hans, tok ham i hånden og presenterte seg som trollmann. Han lyttet målløst til Bloeufs elskverdige utlegning om at det over hele verden fortsatt fantes hekser og trollmenn som levde i hemmelighet, og til hans forsikringer om at dette var noe statsministeren overhodet ikke behøvde å bry seg om, ettersom Magidepartementet tok seg av hele hekserisamfunnet og passet på at den u-magiske befolkningen ikke fikk nyss om dem. Dette var, ifølge Bloeuf, en krevende oppgave som omfattet alt fra forskrifter for ansvarlig sopelimebruk til å holde dragepopulasjonen under kontroll. Statsministeren mintes at han akkurat da hadde klamret seg til skrivebordet, fortsatt like målløs, hvorpå Bloeuf hadde klappet ham faderlig på skulderen.

«Ingenting å bekymre seg for,» sa han, «antakelig ser De meg aldri mer. Jeg kommer bare til å bry Dem dersom det skulle skje noe virkelig alvorlig på vår kant, noe som sannsynligvis får innvirkning også på gompene – hrm,

den u-magiske befolkningen, skulle jeg sagt. Ellers blir det å leve og la leve. Og la meg si De tar dette adskillig bedre enn Deres forgjenger. Han prøvde å kaste meg ut av vinduet, han trodde dette var noe lureri som opposisjonen hadde kokt i hop.»

Da fikk statsministeren omsider talens bruk igjen.

«Er det – er det ikke lureri, altså?»

Det hadde vært hans siste, desperate håp.

«Nei,» sa Bloeuf vennlig. «Nei, dessverre, det er nok ikke det. Se her.»

Og dermed hadde han forvandlet statsministerens tekopp til en ørkenrotte.

«Men,» sa statsministeren åndeløst og stirret på tekoppen sin, som gnagde på et hjørne av hans neste tale, «men hvorfor –hvorfor har ingen fortalt meg –?»

«Magiministeren røper seg utelukkende for den sittende statsministeren,» sa Bloeuf og stakk tryllestaven tilbake i innerlomma. «Vi mener det er best slik for å holde på hemmeligheten.»

«Men hvorfor har ingen tidligere statsminister advart meg?» brekte statsministeren.

Da lo faktisk Bloeuf.

«Kjære Dem, statsminister, kommer *De* til å fortelle det til noen?»

Han fortsatte å humre mens han kastet noe pulver på peisen, tok et skritt inn i de smaragdgrønne flammene og forsvant med et svusj. Og der sto statsministeren urørlig igjen, mens det demret for ham at han aldri, aldri noensinne, ville våge å nevne dette møtet til en levende sjel, for hvem i all verden ville tro ham?

Det hadde tatt en stund før sjokket fortok seg. En stund hadde han prøvd å overbevise seg selv om at Bloeuf virkelig var en hallusinasjon som skyldtes mangel på søvn under den utmattende valgkampen. I et forgjeves forsøk på å kvitte seg med alt som minnet om det ubehagelige møtet, hadde han forært ørkenrotta til en begeistret niese og gitt sin privatsekretær beskjed om å ta ned portrettet av den stygge, lille mannen som hadde annonsert at Bloeuf var i vente. Det gjorde ikke statsministeren mindre urolig at portrettet viste seg umulig å fjerne. Da flere snekkere, en

byggmester eller to, en kunsthistoriker pluss finansministeren uten hell hadde prøvd å røske det ned fra veggen, hadde statsministeren oppgitt forsøket og nøyd seg med å håpe at spetaklet ville holde seg stumt og urørlig så lenge hans regjering ble sittende. Han kunne sverget på at han iblant hadde skimtet fra øyekroken at mannen på maleriet gjespet eller klødde seg på nesa – og et par ganger hadde han simpelthen spasert sin vei ut av bildet og etterlatt seg bare et mudderbrunt lerret. Etter hvert hadde han lært seg til å la være å se noe særlig på bildet, og til å si til seg selv at det bare var synet som spilte ham et puss hver gang det skjedde noe slikt.

Men så, tre år før, på en kveld omtrent som denne da statsministeren var alene på kontoret, hadde portrettet på ny annonsert at Bloeuf var i anmarsj, og umiddelbart etter kom han brasende ut av peisen, klissvåt og i noe nær panikk. Før statsministeren rakk å spørre hvorfor han sto der og dryppet ned hele axminsterteppet, hadde Bloeuf øst ut av seg en masse vrøvl om et fengsel statsministeren aldri hadde hørt om, en mann han kalte 'Seriøs' Svart, noe som lød omtrent som Galtvort og en gutt som het Harry Potter, og statsministeren skjønte ikke et ord av det.

«… Jeg kommer nettopp fra Azkaban nå,» peste Bloeuf og tømte store mengder vann fra bowlerhatten over i lomma. «Midt uti Nordsjøen, hva, skrekkelig tur … Desperantene er aldeles på styr –,» han skuttet seg, «de har jo aldri hatt noen som har rømt før. Nå, men altså, statsminister, jeg måtte jo informere Dem. Svaart er en beryktet gompemorder, og det er ikke utenkelig at han akter å slutte seg til Han-De-vet … nå nei, det er klart, De vet jo ikke engang hvem Han-De-vet er!» Han mønstret statsministeren mismodig et øyeblikk, før han sa: «Ja ja, De får vel heller sette Dem. Sitt, sitt, det er best jeg gir Dem litt bakgrunn … Ta Dem en whisky …»

Statsministeren likte dårlig å få beskjed om å sitte ned på sitt eget kontor, for ikke å snakke om å bli budt på sin egen whisky, men sette seg gjorde han. Bloeuf trakk fram tryllestaven, tryllet fram av tomme lufta to store glass med gyllen væske, klasket ett av dem i hånden på statsministeren og fant seg en stol.

Og siden hadde han snakket i over en time. En gang var det et navn han ikke ville si høyt, men i stedet skrev ned på en pergamentbit, som han stakk

i den av statsministerens hender som ikke var full av whisky. Da Bloeuf omsider reiste seg for å gå, reiste statsministeren seg også.

«Så De tror at …» han myste ned på lappen i venstre hånd, «denne fyrst Vol –»

«Han-hvis-navn-må-være-unevnt!» glefset Bloeuf.

«Beklager … De tror at Han-hvis-navn-må-være-unevnt fremdeles er i live, da?»

«Vel, det sier iallfall Humlesnurr,» sa Bloeuf og kneppet den nålestripede kappen under haka, «men vi har aldri funnet ham. Spør De meg, er han ufarlig så lenge han ikke finner støtte, så det er Svaart vi bør bekymre oss for. Så da sender De ut den kunngjøringen, da? Utmerket. Ja ja, statsminister, jeg håper vi ikke møtes igjen! God aften.»

Men de hadde møttes igjen. Mindre enn et år etter dukket en herjet Bloeuf opp av tomme lufta i regjeringens møterom for å informere statsministeren om at det hadde vært en antydning til vansker under Verdenscupen i rompegonk (sånn lød det i hvert fall), og at dette hadde «involvert» flere gomper, men statsministeren behøvde slett ikke bekymre seg; at Han-De-vets merke nå var blitt observert igjen, hadde ingenting å si, det var bare en enkeltstående hendelse, ifølge Bloeuf, og Kontoret for gompekontakt var allerede i full sving med alle nødvendige minnemodifiseringer.

«Å, det er sant, det glemte jeg nesten,» la Bloeuf til. «Vi importerer tre utenlandske drager og en sfinks til Tretrollmannsturneringen, ren rutine, men Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener har opplyst meg om at det står i forskriftene at De skal informeres hvis vi bringer inn livsfarlige vesener i landet.»

«Jeg – hva beha – drager?» harket statsministeren.

«Tre stykker, ja,» sa Bloeuf. «Og en sfinks. Ja, adjø da.»

Mot all fornuft hadde statsministeren håpet at drager og sfinkser skulle bli det verste, men nei da. Ikke to år senere kom Bloeuf på ny farende ut av peisen, og nyheten denne gangen var at det hadde vært en masserømming fra Azkaban.

«En masserømming?» gjentok statsministeren hest.

«Ingen grunn til bekymring, ingen grunn til bekymring!» kauket Bloeuf og sto alt med den ene foten i flammene. «Vi får nok huket dem på null niks – syntes bare De skulle vite det!»

Og før statsministeren rakk å rope: «Hei, vent litt!» ble Bloeuf borte i en sky av grønne gnister.

Pressen og opposisjonen fikk si hva de ville, men statsministeren var faktisk ingen dum mann. Det hadde ikke unngått hans oppmerksomhet at tross Bloeufs forsikringer i det første møtet møttes de etter hvert nokså ofte, og heller ikke at Bloeuf virket mer oppkavet for hvert besøk. Enda så lite han likte å tenke på magiministeren (eller, som han alltid kalte ham inni seg, den *andre* ministeren), likte han enda mindre tanken på at neste gang han dukket opp, ble det med enda dårligere nyheter. Så synet av Bloeuf som nok en gang kom skrevende ut av peisen, forblåst, irritabel og strengt irettesettende for at statsministeren ikke allerede visste hvorfor han var kommet, var omtrent det verste som hadde skjedd til nå i en ytterst nedslående uke.

«Hvordan skulle jeg vite hva som foregår i – i, æh – hekseri-samfunnet?» glefset han. «Jeg har et land å styre og bekymringer nok akkurat nå uten –»

«De bekymringene gjelder like mye oss,» avbrøt Bloeuf. «Det var ikke materialtretthet som knekket Brockdale-brua. Det sørpå var faktisk ingen orkan. De mordene ble ikke begått av gomper. Og Herbert Fumlies familie ville vært tryggere uten ham. Vi er nå i ferd med å ordne en overflytting til St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader; han blir innlagt der i natt alt.»

«Hva er det De … jeg er redd jeg … Hvaffornoe!?» remjet statsministeren.

Bloeuf trakk pusten dypt og sa: «Statsminister, jeg beklager å måtte fortelle Dem at han er tilbake. Han-hvis-navn-må-være-unevnt er tilbake.»

«Tilbake? Når De sier 'tilbake' … lever han? Jeg mener –»

Statsministeren famlet i hukommelsen etter detaljer fra den fryktelige samtalen tre år før, da Bloeuf hadde fortalt ham om trollmannen som var mer fryktet enn alle, trollmannen som hadde begått tusen avskyelige forbrytelser før han på uklart vis hadde forsvunnet femten år før.

«Han lever, ja,» sa Bloeuf. «Det vil si – hva vet jeg – kan en mann ingen kan drepe, kalles levende? Neimen om jeg skjønner meg på det, og Humlesnurr vil aldri forklare det skikkelig – men altså, han har en kropp og kan snakke og gå og drepe, så for meg kan vi godt si at han lever, ja.»

Statsministeren visste ikke hva han skulle si til dette, men en inngrodd vane med å ville virke velinformert om ethvert tema noen berørte, fikk ham til å famle etter alle brokker han kunne huske fra tidligere samtaler de hadde hatt.

«Er Seriøs Svart også sammen med – æh – Han-hvis-navn-må-være-unevnt?»

«Svart? Svart?» sa Bloeuf distré og dreide bowlerhatten fort mellom fingrene. «Å, De mener Sirius Svaart? Nei, ved Merlins skjegg, da. Svaart er død, han. Det viste seg at, æh … at vi tok feil av Svaart. Han var faktisk uskyldig allikevel. Ikke var han i ledtog med Han-hvis-navn-må-være-unevnt heller. Altså,» la han unnskyldende til, mens bowleren snurret fortere og fortere, «bevisene pekte jo klart … over femti øyenvitner, og … men altså, som jeg sier, han er død. Myrdet, for å være nøyaktig. I Magidepartementets egne lokaler. Det blir iverksatt en granskning, faktisk …»

Til sin forbløffelse merket statsministeren et blaff av medfølelse med Bloeuf, som riktignok nesten straks ble overstrålt av en glød av selvtilfredshet. Det fikk så være at han selv hadde enkelte mangler når det gjaldt å materialisere seg i peiser, men på den annen side hadde det aldri forekommet mord i noe departement han hadde ansvar for … hittil, da.

Mens statsministeren i smug banket i bordet, fortsatte Bloeuf: «Men Svaart er gammelt nytt nå. Saken er at vi er i krig, statsminister, og det gjelder å treffe tiltak.»

«I krig?» gjentok statsministeren nervøst. «Det må da være en overdrivelse?»

«Han-hvis-navn-må-være-unevnt har fått følge av de av sine støttespillere som rømte fra Azkaban i januar,» sa Bloeuf, som snakket fortere og fortere og nå snurret bowleren sin så raskt at den ble nærmest en limegrønn flekk. «Og siden de trådte åpent fram, har de herjet stygt.

Brockdale-brua – det var han som gjorde det, statsminister, han truet med et massedrap på gomper om jeg ikke gikk av og overlot plassen min til ham og –»

«Du godeste, så det er Deres feil at de menneskene ble drept, og at jeg må svare på spørsmål om rust i bærekonstruksjoner og korrosjon i ekspansjonsbolter og jeg vet ikke hva!» sa statsministeren rasende.

«Min feil!» utbrøt Bloeuf og ble rød. «Mener De at De ville gitt etter for den slags utpressing?»

«Nja, nei, kanskje ikke,» sa statsministeren. Han reiste seg og gikk fram og tilbake på golvet. «Men jeg ville satt alt inn på å fakke utpresseren før han begikk noen slik ugjerning!»

«Tror De virkelig at jeg ikke gjorde alt som sto i min makt?» sa Bloeuf opphisset. «Samtlige av departementets svartspanere har prøvd – og prøver – å finne ham og fakke medløperne hans, men det er altså en av tidenes mektigste trollmenn vi snakker om, som har unngått pågripelse i nesten tre årtier!»

«Og nå vil De vel fortelle meg at det var han som sto bak den orkanen sørpå òg?» sa statsministeren, som ble hissigere for hvert skritt. Det var til å bli gal av, å få vite bakgrunnen for alle disse forferdelige katastrofene, og så ikke kunne fortelle det til velgerne! Det var nesten verre enn om det hadde vært regjeringens feil allikevel.

«Det var nok ingen orkan,» sa Bloeuf mismodig.

«Nei, unnskyld!» bjeffet statsministeren, som nå nesten trampet fram og tilbake. «Trær revet opp med rota, tak flerret av, bøyde lyktestolper, fryktelige personskader …»

«Det var dødseterne,» sa Bloeuf. «Medløperne til Han-hvis-navn-må-være-unevnt. Og … vi har mistanke om jøtulmedvirkning også.»

Statsministeren bråstoppet som om han hadde gått rett på en usynlig vegg.

«Hva slags medvirkning?»

Bloeuf skar en grimase. «Han brukte jøtuler sist, når det var det mer grandiose han var ute etter. Misinformasjonskontoret har vært på saken tjuefire timer i døgnet, vi har hatt forglemmikergrupper i felten for å

modifisere hukommelsen til alle gomper som så hva som faktisk skjedde, mesteparten av Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener traver Somerset opp og ned, men ikke snakk om at vi finner jøtulen – det er en ren katastrofe.»

«De sier ikke det!» sa statsministeren sammenbitt.

«Jeg skal ikke benekte at moralen i departementet er temmelig lav,» sa Bloeuf. «Først alt dette, og så å miste Amelia Beining på toppen.»

«Miste hvem, sa De?»

«Amelia Beining. Sjef for Avdelingen for magisk justis. Vi tror det kan være Han-hvis-navn-må-være-unevnt personlig som har myrdet henne, for hun var en høyt begavet heks – og alle spor tyder på at hun forsvarte seg intenst.»

Bloeuf kremtet og greide – med en kraftanstrengelse, så det ut som – å slutte å snurre med bowlerhatten.

«Men det mordet sto det jo om i avisene,» sa statsministeren og glemte et øyeblikk at han var sint. «Altså våre aviser. Amelia Beining … alt som sto, var at det var en middelaldrende kvinne som bodde alene. Det var et – et stygt mord, var det ikke det? Det ble slått ganske stort opp. Politiet klør seg i hodet, visstnok.»

Bloeuf sukket. «Selvfølgelig gjør de det. Rommet hun ble drept i, var jo låst fra innsida, ikke sant? Vi, derimot, vet presis hvem som gjorde det – ikke at det bringer oss stort nærmere å fakke ham. Og så var det Emmelin Vals, da, henne har De kanskje ikke fått med Dem –»

«Å jo da!» glefset statsministeren. «Det skjedde faktisk rett om hjørnet her. Gjett om avisene koste seg med den der: Sammenbrudd i lov og orden i statsministerens bakgård –»

«Og som om ikke det var nok,» fortsatte Bloeuf og hørte nesten ikke etter, «har vi svermer av desperanter på frifot som angriper folk høyt og lavt …»

Det var en gang en lykkeligere tid da statsministeren ville funnet denne setningen komplett uforståelig, men han var blitt en klokere mann.

«Jeg trodde desperanter var de som voktet fangene i Azkaban?» sa han forsiktig.

«De var det,» sa Bloeuf tungt. «Men ikke nå lenger. De har desertert fra fengslet og sluttet seg til Han-hvis-navn-må-være-unevnt. Jeg skal ikke legge skjul på at det var et hardt slag.»

«Men,» sa statsministeren med stigende forferdelse, «fortalte De meg ikke at dette var noen vesener som suger folk tomme for all lykke, alt håp?»

«Det stemmer. Og nå formerer de seg. Det er det som skaper all denne tåka.»

Statsministeren ble mo i knærne og sank ned i nærmeste stol. Tanken på usynlige vesener som slo ned over bygd og by og spredde fortvilelse og håpløshet blant hans velgere, fikk det nesten til å svimle for ham.

«Men alvorlig talt, Bloeuf, De må jo gjøre noe! Dette er Deres ansvar som magiminister!»

«Kjære Dem, statsminister, De kan da ikke for alvor tro at jeg fremdeles er magiminister etter alt dette? Jeg fikk sparken for tre dager siden! Hele det magiske samfunnet har samstemmig hylt på min avgang i ukevis. Jeg har ikke opplevd slik enighet i hele min ministertid!» sa Bloeuf med et tappert forsøk på et smil.

Statsministeren ble et øyeblikk stum. Tross all indignasjon over situasjonen han var blitt satt i, følte han likevel en viss sympati med den sammensunkne skikkelsen vis-à-vis.

«Det var leit å høre,» sa han omsider. «Er det noe jeg kan gjøre?»

«Det er snilt av Dem, statsminister, men nei, ingen ting. Jeg ble sendt hit i kveld for å bringe Dem à jour med den siste tidas begivenheter, og for å presentere min etterfølger. Jeg hadde faktisk trodd han ville vært her alt, men han har det jo svært travelt for øyeblikket, selvfølgelig, så mye som foregår nå.»

Bloeuf snudde seg og kikket på portrettet av den stygge, lille mannen med den lange, sølvgrå krølleparykken, som akkurat holdt på å grave seg i øret med en fjærpenn.

Mannen på portrettet møtte Bloeufs blikk og sa: «Han er her om et øyeblikk, han skulle bare bli ferdig med et brev til Humlesnurr.»

«Jo, lykke til,» sa Bloeuf og lød for første gang bitter. «Jeg har skrevet til Humlesnurr to ganger daglig de siste to ukene, men han er ikke til å rikke.

Om han bare hadde vært villig til å overtale guttungen, hadde jeg kanskje fremdeles vært … Nå ja, det er jo mulig at Grimst har mer hell med seg.»

Bloeuf hensank i forbitret taushet, men den ble nesten straks brutt av portrettet, som sa i en effektiv, offisiell tone:

«Til den gompiske statsminister. Ønsker møte snarest. Omgående svar utbes. Rufus Grimst, magiminister.»

«Ja da, ja da,» sa statsministeren med tankene helt andre steder, og skvatt nesten ikke engang da flammene i peisen på ny ble smaragdgrønne, slo til værs og innerst avdekket en ny, hvirvlende trollmann, som straks etter ble spydd ut på det antikke teppet. Bloeuf reiste seg, og etter et øyeblikks nøling gjorde statsministeren det samme, mens den nyankomne rettet seg opp, børstet støvet av den lange, svarte kutten og så seg om.

Statsministerens første, idiotiske tanke var at Rufus Grimst minnet om en gammel løve. Det var grå strimer i den gylne manken og de buskete øyebrynene, øynene var skarpe og nesten gule bak metallbrillene, og enda han haltet svakt, beveget han seg med en slags langbeint, duvende gratie. Hele framtoningen bar bud om noe årvåkent og hardført, og statsministeren syntes han kunne skjønne hvorfor hekserisamfunnet heller ville ha Grimst enn Bloeuf som sin leder i slike farlige tider.

«Gleder meg,» sa statsministeren høflig og rakte fram hånden.

Grimst trykket den fort, men fortsatte å saumfare rommet med blikket. Så trakk han fram en tryllestav under kutten.

«Har Bloeuf fortalt Dem alt?» spurte han. Imens marsjerte han bort til døra og kakket lett på låsen med tryllestaven. Statsministeren hørte den klikke i lås.

«Æh – ja,» sa han. «Og jeg vil faktisk helst ha den døra ulåst.»

«Og jeg vil helst unngå å bli avbrutt,» sa Grimst kort. «Eller overvåket,» tilføyde han og pekte med staven på vinduene. Gardinene smalt på plass. «Se så. Vel, jeg er en opptatt mann, så la oss komme til saken. Det første vi trenger å diskutere, er Deres sikkerhet.»

Statsministeren ranket seg til sin fulle høyde og svarte: «Takk, men jeg er fullt fornøyd med de sikkerhetstiltakene vi allerede har –»

«Det er ikke vi,» avbrøt Grimst. «Det blir dårlige utsikter for gompene dersom statsministeren deres blir rammet av Befaliusforbannelsen. Den nye sekretæren på forværelset Deres –»

«Ikke tale om at jeg vil kvitte meg med Nestor Bindebolt, hvis det er det De sikter til!» sa statsministeren hissig. «Det er en uhyre effektiv mann, som får unna dobbelt så mye som noen andre her –»

«Det er fordi han er en trollmann,» sa Grimst uten antydning av et smil. «En topptrent svartspaner, som vi har plassert her for å beskytte Dem.»

«Nei, stopp nå litt!» utbrøt statsministeren. «De kan ikke bare gå rundt og plassere folkene Deres på mitt kontor, det er jeg som bestemmer hvem som jobber for meg –»

«Jeg forsto det slik at De var fornøyd med Bindebolt?» sa Grimst kaldt.

«Jeg er det – jeg mener, jeg var det –»

«Men da er det jo ikke noe problem, er det vel?» sa Grimst.

«Jeg … vel, så lenge Bindebolt fortsetter å … gjøre så godt arbeid, så …» sa statsministeren matt, men det var bare så vidt Grimst hørte etter.

«Og så var det Herbert Fumlie, statssekretæren Deres,» fortsatte han. «Han som har underholdt offentligheten med å late som han er en and.»

«Hva med ham?» sa statsministeren.

«Det er åpenbart resultatet av en slurvete utført Befaliusforbannelse,» sa Grimst. «At mannen er blitt skrullete, betyr ikke at han ikke kan være farlig.»

«Han kvekker jo bare!» sa statsministeren tynt. «Litt hvile må da sikkert … og kanskje kutte litt ned på drikkingen …»

«For øyeblikket gjennomgår han en undersøkelse av et helt team helere på St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader. Hittil har han prøvd å kvele tre av dem,» sa Grimst. «Jeg tror det er best vi fjerner ham fra gompesamfunnet en tid framover.»

«Jeg … men … han blir vel bra igjen?» sa statsministeren bekymret. Grimst trakk bare på skuldrene og var allerede på vei tilbake til peisen.

«Nå vel, det var egentlig alt jeg kom for å si. Jeg skal holde Dem à jour med hva som skjer, statsminister – eller, jeg får det antakelig for travelt til å

komme selv, men i så fall sender jeg Bloeuf. Han har samtykket i å bli værende i en rådgiverstilling.»

Bloeuf prøvde på et smil, men fikk det ikke til, og så mest ut som om han hadde tannpine. Grimst romsterte allerede i lommene etter det merkelige pulveret som fikk ilden til å bli grønn. Statsministeren stirret et øyeblikk fortvilet på dem begge, men så, omsider, brast de ut av ham, de ordene han hadde kjempet hele kvelden for å la være si:

«Men herregud, dere er jo trollmenn! Dere kan jo magi! Dere må da kunne ordne opp med – vel, med hva som helst!»

Grimst snudde seg langsomt og vekslet et vantro blikk med Bloeuf. Og denne gangen greide Bloeuf å prestere et smil. Han sa vennlig: «Problemet er at motparten også kan magi, statsminister.»

Og så skrittet de to trollmennene etter tur inn i den lysende grønne ilden og forsvant.

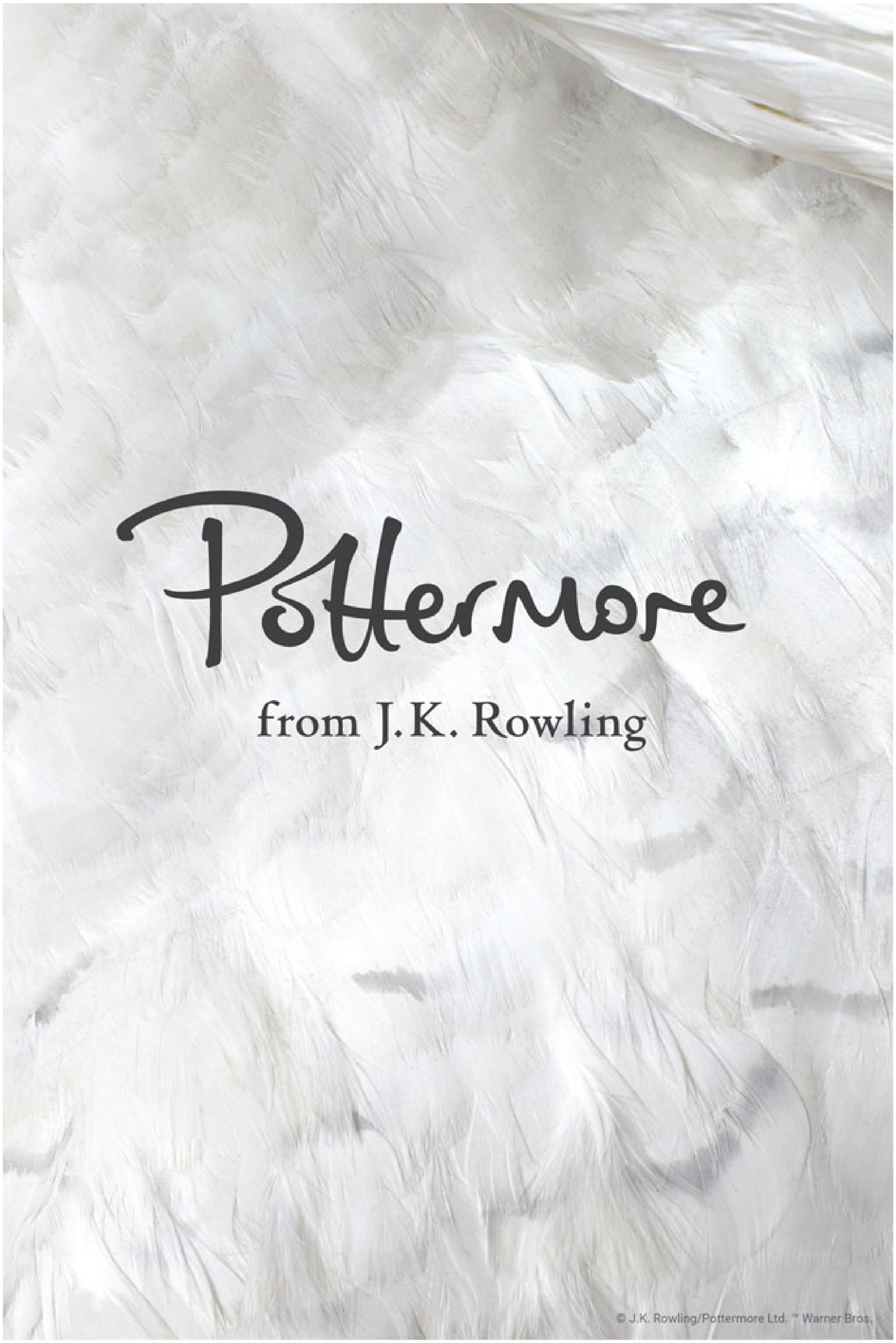
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling’s Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling’s Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling’s Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Order of the Phoenix

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2003 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 2003
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-176-6